

ADALET TAARRUZDA

Söz Adalet Savaşçılarında

Cilt 1

Yazan: Halkın Avukatları

BORAN YAYINLARI

ADALET TAARRUZDA

Söz Adalet Savaşçılarında

Cilt 1

ADALET TAARRUZDA

Söz Adalet Savaşçılarında
Cilt 1

Yazan: Halkın Avukatları

Boran Yayınları
Yayın Tarihi: Ağustos 2019

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
Av. Behiç Aşçı'nın Savunması	14
Av. Barkın Timtik'in Savunması	149
Av. Ebru Timtik'in Savunması	246
Av. Selçuk Kozağaçlı'nın Savunması	369
Av. Engin Gökoğlu'nun Savunması	395
Av. Aytaç Ünsal'ın Savunması	439
Av. Aycan Çiçek'in Savunması	463
Av. Özgür Yılmaz'ın Savunması	534
Av. Sükriye Erden'in Savunması	625
Av. Ezgi Çakır'ın Savunması	803
Av. Süleyman Gökten'in Savunması	821
Av. Didem Baydar Ünsal'ın Savunması	851
Av. Yağmur Ereren'in Savunması	896
Av. Ahmet Mandacı'nın Savunması	915
Av. Yaprak Türkmen'in Savunması	943
Av. Ayşegül Çağatay'ın Savunması	973
Av. Zehra Ödemir'in Savunması	1054
Av. Naciye Demir'in Savunması	1058

Önsöz

Bir kez daha Halkın Avukatları faşizm tarafından yargılanmaya çalışılıyor. Yargılanmak istenilen Halkın Avukatlarının yarattığı devrimci avukatlık geleneğidir. Halkın Avukatları, avukatlığa hiçbir zaman ticari bir gözle bakmadı, avukatlığı para kazanılacak bir meslek olarak görmedi. Halkın Avukatları, avukatlığı halkın devrimci mücadelesinde, adalet mücadelesinde bir mevzii haline getirdi.

Halkın Avukatları bir kez daha devrimci avukatlığın yargılanamayacağını gösterdiler. Bu mahkemelerde de Halkın Avukatları yargılanan değil, yargılayan oldular.

Faşizmi yargıladılar, emperyalizmi yargıladılar. Ve tarih karşısında mahkûm ettiler. Halkın Avukatlarının savunmalarından oluşan bu kitapta bu yargılamanın nasıl yapıldığını okuyacağız.

Halkın Avukatlarına yönelik operasyon 12 Eylül 2017 tarihinde yapıldı. 5 ilde yapılan bu operasyonda Halkın Avukatları gözaltına alındı ve tutuklandı.

Yapılan operasyon 14 Eylül 2017 tarihinde yapılacak olan Nuriye ve Semih'in mahkemesinin hemen öncesinde yapıldı. Onlar Nuriye ve Semih'in avukatlarıydı, mahkemeye hazırlanırken tutuklandılar.

Faşizm bir yandan Nuriye ve Semih'i avukatsız bırakmak istiyordu diğer yandan Halkın Avukatlığını yargılamak istiyordu.

Halkın Avukatları bu saldırıları boşa çıkardı. Nuriye ve

Semih'in mahkemesinde yüzlerce avukat yerini aldı. Halkın Avukatlığı geleneği devam etti, büyüdü.

10 Eylül 2018 tarihinde Halkın Avukatlarının mahkemeleri başladı. 17'si tutuklu 20 avukatın yargılandığı mahkeme sırasında tutuklu avukatlara, müdafı avukatlara, izleyicilere ve ailelere saldırdılar. Amaç Halkın Avukatlarının sahiplenilmesini engellemekti, engelleyemediler.

Bu mahkemenin sonunda kimi avukatlar tahliye oldular ancak aynı gün savcının itirazı üzerine tekrar tutuklama kararı çıkarıldı.

Halkın Avukatları tekrar çıkarıldıkları mahkemede yine yargılanan değil, yargılayan oldular. SEGBİS dayatmasına karşı açlık grevi ile direndiler ve kazandılar.

Yapılan son duruşmada faşizm, Halkın Avukatlarına ağır cezalar vererek Halkın Avukatlarını teslim almak istediler. Halkın Avukatlarına toplam 159 yıl ceza verildi.

Halkın Avukatları savunmalarında da söylediler; *"tarih bizi beraat ettirecektir"*, *"suçlu olan biz değil, faşizm ve emperyalizmdir."* Bu bilinçle Halkın Avukatları faşizmi ve emperyalizmi bir kez daha mahkûm ettiler. Halkın Avukatlığı geleneğini sürdürdüler.

Halkın Hukuk Bürosu son iki yılda dört kez basıldı. Son olarak 20 Haziran tarihinde yüzlerce polisle geldiler.

Kapıları kırdılar, Halkın Hukuk Bürosunu detektörlerle, köpeklerle, elektronik cihazlarla aradılar.

Dört avukat, bir büro emekçisi, bir müvekkil ve bir avukatın kardeşi işkencelerle gözaltına alındı.

Halkın Hukuk Bürosu 30 yıldır her şart ve koşul altında mücadelesinden vazgeçmedi, vazgeçmeyecek.

Faşizmin hukuku devrimci avukatları, Halkın Avukatlarını teslim alamadı, alamayacak.

Halkın Avukatları adaleti savunmaktan, adalet için mücadeleye etmekten vazgeçmedi, vazgeçmeyecek.

Verilen mahkeme kararları hükümsüzdür! Kendi yasalarını dahi ayaklar altına alan faşizmin, yargısı da mahkeme kararları da hükümsüzdür!

Boran Yayınları, adaleti savunan Halkın Avukatlarının savunmalarını kitap haline getirdi. Halkın Avukatlarının verdiği adalet mücadelesine bir katkı olarak bunu kitap haline getirdi.

“Adalet Taarruzda”, “Söz Adalet Savaşçılarında” kitabını okurlarımıza sunuyoruz.

Boran Yayınları

*Tarih yazdı
Biz tutanağa geçiriyoruz
Bu duruşmada halkın adaletinin hükmünü
Tarihe yazıyoruz*

*Birinci sanık ayağa kalk
Adın; Emperyalizm
Suçun; Sömürgecilik*

*İkinci sanık ayağa kalk
Adın; Oligarşi, işbirlikçi
Suçun; Vatani satmak*

*Şimdi söz Halkın Avukatlarında
Halk adına vekâleten değil, asaleten*

*Açtık vatan hainlerinin dosyasını
Baktık suçlarına
Suç; Halkı soymak
Suç; Çocuklarımıza kıymak
Suç; Uyuşturucuyla uyutmak
Suç; Yerin altında ve üstünde ne varsa,
Anadolu'muzu yağmalamak*

*Suç dosyası dolu
Ve işte bundan aç, işsiz, yoksul Anadolu*

*Halkın Avukatları konuşunca kürsüde
Zulmün savcıları, yargıçları bit kadar küçülür tarihin gözünde
Gereği düşünüldü, suçlusunuz
Artık Anadolu'da yoktur yeriniz*

*Halkın Avukatları adalet uğruna savaşıyor
Kaç bin yıllık kavgadan çıkar gelir kan revan
Yeni-Sömürge vatanda özü yoksulluk isyan
Haksızlar ve zenginler ona amansız düşman*

*Yasa halka pranga
Boynunda zincirse
Halkın Avukatı oradadır
Halkın parmağı incinirse
Halkın evlatları tecrite kafa tutar
Bitti denilen yerde yeni destanlar yazar*

*Halkın alın teridir
Ekmeğidir adalet
Hakikatin yolunda
Vuruşacağız elbet*

*Halkın omuz başında
Haklının müdafisi
Halkın Avukatları
Adaletin gür sesi*

*İçinde halk olmayan
Hükümler hükümsüzdür
Gücümüz tarihsel, siyasal haklılıktır
Halkın adaletinin terazisi hiç şaşmaz
Çünkü adaletlidir halkın acısı kadar*

*Kucaktaysa ölümüz
Döküldüyse kanımız
Adalet savaşçıları doğurur yoksul halkımız
Devrimci hayatların sahibi vekâleten
Mahkeme kürsüsünde
Savunur asaleten*

*Kısa çöpün uzun çöpten hakkını almasıdır adalet
Hakikatin yolunda vuruşacağız elbet
Halkın adaletidir
Kaçınılmaz olan
Halkın avukatları
Halkın hakkını koruyan*

*Türk, Kürt, Arap, Ermeni
Tüm Anadolu halkları
Kendi kaderimizi
Tayin etmek hakkımız*

*Sevgi yalnız sevgiyle
Güven yalnız güvenle
Karşılık bulduğunda
Özgürleşir vatanımız*

*Öfke ve cüret
Adaletin iki çocuğu
Vurur kılıcı onlar
Değiştirir hukuku*

*Karar tarihindedir
Düzeniniz yıkılacak
Der ki Halkın Avukatları
Halkımız kazanacak*

*Tarihin çöplüğüne gömdük sizi
Kısa çöp uzun çöpten hakkını alacak
Kan revan
Sorulmadık hesap kalmayacak
Ezilenler yoksullar adına
Son sözümüzdür
Verdiğiniz her karar hükümsüzdür*

Grup Yorum - Halkın Avukatları

Av. Behiç AŞÇI

İSTANBUL 37.AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA,

Tam bir yıllık tutukluluktan sonra ilk duruşmamıza çıkıyoruz. Kelimenin tam anlamıyla ilk duruşmaya 1 yıl sonra çıkıyoruz.12 Eylül günü gözaltına alındık. 10 Eylül günü ilk duruşmanın ilk oturumu.

Suçlamalar bildik, tanıdık. Deliller ise daha da bildik ve tanıdık. Deliller; itirafçı ifadeleri, gizli tanık ifadeleri, dijital materyallerden elde edildiği iddia edilen raporlar, yazılar. Hele ki itirafçı beyanı olağanüstü yeterlilikte bir delil. Daha tanık olarak çıktığı ilk duruşmada yalan söylediği ortaya çıkan bir tanık! Bu tanık bir otorite, bilirkşi, kesin delil, süper delil!

Peki, biz bu süper delillerle neyle suçlanıyoruz? DHKP-C üyesi olmakla!

Peki, örgütsel faaliyetlerimiz neler? Gözaltına alınan müvekkillerimizi emniyette ziyaret edip hukuki destek görev ve sorumluluğumuzu yerine getirmek, Hapishanelerde tutuklu bulunan müvekkillerimizi ziyaret etmek! Davalarına girmek, dosyayı tartışmak, tahliye ve beraatlerini istemek! Bir avukat için ne dehşetli örgütsel faaliyetler! Sayın yargıçlar; Size öncelikle şu temel gerçekleri hatırlatmak isteriz; Ceza hukuku alanında davalara giren avukatların temel faaliyeti gözaltı takip etmek, hapishanede müvekkilini ziyaret etmek, duruşmalara girmektir. Bu asgari – sıradan avukat faaliyetidir.

Avukat bunları yaptığı için değil, yapmadığı için suçlanabilir. Yani gözaltına alınan müvekkilini emniyette görmez –hukuki yardımda bulunmazsa, tutuklanan müvekkilini hapishanelerde ziyaret etmekse disiplin suçu işler. Sorgu veya ifade esnasında müvekkiline susma hakkı olduğunu söylemezse disiplin suçu işler. Bunlar Avukatların, Savcılarının ve Hakimlerin iyi bildiği şeylerdir.

Ama biz bu iddialarla tutuklu yargılanıyoruz. Bu çelişki midir? Hayır, değildir. Bizlerin yargılanma nedeni gözaltında, hapishanelerde avukatlık yapmamız değildir.

Asıl neden **DEVİRİMCİ AVUKATLIK** yapmamızdır. Devrimci avukat 24 saat avukatlık yapar. Kendini Adliyelerle, mesai saatleriyle, dava dosyalarıyla sınırlamaz. Devrimci Avukat mesleki bilgi ve deneyimini kişisel kurtuluşu için değil, halkın hak ve özgürlük mücadelesinin hizmetinde bir araç olarak kullanır. Yani devrimci avukat Sosyalizm mücadelesinin sıra neferidir. Onun için basın açıklaması yapar-katılır, mitinglere katılır, yürüyüşlere katılır. Çünkü avukat aydın sorumluluğu taşımaktadır. Bir aydın olarak avukat çağının sorunlarını kavramalı sorunların çözümü için mücadele etmelidir. Aydın ancak o zaman aydın sorumluluğunu yerine getirir. Ve biz devrimci avukatlar halkın aydınıyız. Halklarımıza karşı sorumluyuz. Sorumluluğumuz adaletli düşünmek, adaletli yaşamak, adalet için mücadele etmektir.

8 Milyarlık dünya gezegeninde 5 Milyar insan yatağa aç giriyorsa biz gözümüzü kapatamayız. 81 Milyonluk Türkiye’de açlık yaşayan 56 milyon insan varsa biz gözümüzü kapatamayız. Küçük çocuklar, 2 aylık bebekler açlıktan ölüyorsa biz gözümüzü kapatamayız. *“Bana dokunmayan yılan bin yaşasın.” “Her koyun kendi bacağından asılır.” “Gemisini kurtaran kaptan”* diyemeyiz, demiyoruz. Demeyeceğiz.

Biz bu tabloya gözümüzü kapatmadığımız için tutsağız. Yoksa bizlere yöneltilen suçlamaların ciddiyetsizliğini sizlerin de iyi bildiğini biliyoruz. Delillerin dosyada bile olmaması gereken deliller olduğunu sizlerin de bildiğini biliyoruz. Nasıl bilmeyelim? Aynı Hukuk Fakültelerinden mezun olduk, aynı okul eğitimini aldık. Yine de tutukluyuz. Bunun da bir açıklamasının olması lazım değil mi?

Bunun cevabını tarih, bilim verdi. Şimdi iktidarda aynı cevabı veriyor. Yani herkes için adalet yoktur. Toplumun sınıflara bölündüğü tabloda hukuk egemenlerin adaletidir. Yasalar, tüm yargı düzeni egemenlerin çıkarlarını korumakla yükümlüdür. Böyle ol-

masa Torunlar İnşaat şantiyesinde, bakımsızlıktan düşen asansörde 10 işçinin parçalanarak ölmesiyle ilgili davada dosyanın 60'şar bin TL para cezasıyla kapatılmasını nasıl açıklarız? Birkaç kötü niyetli hâkimin aynı mahkemede toplanmasıyla mı? Ya Soma katliamı davasına ne demeli? 301 işçinin katledilmesinden sorumlu olanlar hakkında 22,5 yıl hapis isteniyor. Adalet mi bu? Patrona göre evet adalet; çünkü bu işin fitratında bu var. Ya katledilen madencilerin aileleri için adalet mi bu? O asansörde parçalanarak ölen işçilerin aileleri için adalet mi bu? Cesaretiniz varsa bunu ailelere kendiniz sorun.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, AKP iktidarı yargının durumunu kendisi açıkça anlatıyor. İçişleri Bakanı bir tutuklu için "onu tahliye etmeyeceğiz diyor. Başbakan CHP'nin Adalet yürüyüşüne katılan Ahmet Türk için *"Bunu biz sağlık sorunları nedeniyle tahliye etmedik mi"* diyor. Biz tahliye kararlarını mahkemelerin verdiğini sanıyorduk. İçişleri Bakanı, Başbakan, Cumhurbaşkanı veriyormuş. Anayasa Mahkemesi bir karar veriyor, altında yer alan Ağır Ceza Mahkemesi heyeti *"ben karara uymam"* diyor. Hakim ve Savcı stajyerlerinin eğitimlerinde *"tahliye kararı vermeden HSK'ya sorun. Ondan sonra tahliye kararı verin"* diye talimat veriliyor.

Yani artık bugün mevzuattaki yasalara bile uyulmuyor. Doğallığında biz bugün için mevzuattaki yasalarda halkın lehine – yararına olan hükümlerin uygulanması için mücadele ediyoruz.

Suçlamalar da buna denk düşüyor zaten. Örneğin; müvekkillerimize susma haklarının olduğunu hatırlatmışız. Ne büyük örgütsel faaliyet! Oysa ifade ve sorgu tutanakları susma hakkının hatırlatılmasıyla başlar.

Gözaltına alınan müvekkilini karakolda – emniyet müdürlüğünde ziyaret etmek avukat için zorunluluktur. Ziyaret etmezse en azından görevini kötüye kullanmış olur. Ama büyük hukuk bilgini –alimi savcıya göre gözaltına alınan müvekkili ziyaret gitmek "örgütsel faaliyet!" Savcı hiç sıkılmadan her birimizin kaç kez emniyete görüşe gittiğimizi, kaç kişinin gözaltı takibini yaptığımızın

istatistiğini çıkartmış. Büyük başarı. Bizi nasıl da büyük “örgütsel faaliyetler” yaparken yakalamış!

Tabi en büyük, en vahim örgütsel faaliyetlerimiz ise hapishanelerde tutsak bulunan müvekkillerimizi ziyaret etmemiz! Kelimenin gerçek anlamıyla suçlama böyle yazılmış. İtirafçı beyanları da, gizli tanık beyanları da, tanık ifadeleri de bu kadar; “*Hapishanelerde bulunan tutukluları ziyaret ederler.*” “*Beni hapishanede ziyaret etti.*” Bu kadar. Bütün “örgütsel faaliyetimiz” bu kadar.

Hapishanede ne konuşmuşuz? Ne anlatmışız? Bunlar yok. Gerek de yok. Çünkü yargılamaya çalışılan bizim “örgütsel faaliyetlerimiz” değil, düşüncelerimiz, devrimci avukatlık anlayışımız ve pratiğimiz. Gizli tanık, itirafçı da sadece bir araç. Etkisiz bir araç olduğu için de doğruluğunu test etmeye, sınamaya, söylediklerini akıl süzgecinden geçirmeye gerek yok! Yukarıda da belirttiğimiz gibi itirafçılar ve gizli tanıklar en bilirkişiler hatta en resmi bilirkişiler.

İtirafçının, gizli tanıkların ifadeleri incelendiğinde görüleceği üzere daha çok hapishanelere gitmemiz “örgütsel faaliyet” olarak gösterilmiş. Gerçekten de sadece hapishanelere gittiğimizi söylüyorlar. Başka da bir şey yok! Hangi talimatı kime iletmışiz sorularının cevabı yok. Bu sorunun yanıtını arayan, böyle bir derdi olan elbette bulurdu da.

Ne polisin, ne de iddia makamının asıl derdi sürekli bir işkence merkezi olan hapishanelerdeki tutsakları sahiplenmemiz, onların sesi olmamızdır. Türkiye’de ve Dünya’da hapishaneler, siyasi tutsakların teslim alınması araçları olarak düşünülmüştür.

Hapishaneler mimari yapıları ve uygulamalarıyla bilimsel araştırmaların konusu olmuştur. Emperyalizm yaptığı bilimsel araştırmalardan elde ettiği sonuçlarla hapishaneleri geliştirmiştir. İşkence yöntemleri, tecrit uygulamaları bilimin yol göstericiliğinde değişmiştir.

Hapishanelerde bugün amaçlanan devrimci düşüncelerin yok edilmesi olduğundan, hapishaneler her daim işkence merkezi ol-

muştur. Dolayısıyla da avukatlar tutsak müvekkillerinin işkence görmesini engellemek için tüm mesleki bilgilerini, deneyimlerini kullanmak zorundadır.

Bu nedenle hem Türkiye’de hem de Dünya’da avukatlar iktidarın hedefi olmuştur. Özellikle demokrasinin beşiği olarak gösterilen AB ülkeleri ve ABD’deki pratik dikkat çekicidir. Gelişmiş bir demokrasiye örnek gösterilen Almanya’da avukatlık gerçeğini alıntılatalım;

“Avukatlara karşı uygulamalar da (Madde 129 a StGB) özel bir yere sahiptir. Alman devleti avukatların, müvekkillerine uygulanan tecritin kaldırılması için kampanya örgütlemelerini ve uluslararası girişimlerde bulunarak kamuoyu oluşturmalarını engellemeye çalışmıştır. Sürekli olarak tutsakları savunan avukatların evlerinde ve bürolarında aramalar yapılmış, savunma dosyalarına el konulmuş ya da dosyalar yakılmıştır. Aramalar bazı dönemlerde izinsiz yapılmış, büroların kapıları kırılarak içerideki eşyalar tahrip edilmiş, dosyalar çalınmış ve kimi avukatların büroları kundaklanmıştır. Bazı avukatlar RAF üyesi oldukları gerekçesiyle davalardan uzaklaştırıldıkları gibi, bazılarının avukatlık izinleri iptal edilmiş ve haklarında “RAF’a üyelik, suçlamasıyla davalar açılarak, ağır hapis cezaları istemiyle yargılanmışlardır.

Avukatların özellikle açlık grevleri dönemlerinde müvekkillerinin eylemlerine sahip çıkmaları, onların örgüt üyesi olduklarının gerekçesi sayılmıştır. Bu eylemlere katılan avukatlar hakkında açılan davalarda avukatların “ aktif teröristler olduğu ve yapılan eylemin ise “RAF’ın (Madde 129 a Almanya Terörle Mücadele Kanunu) bir eylemi olduğu, iddianamelerde yer almıştır.

Avukatlara yönelik politik baskı ve saldırılar, yalnızca tutsakların savunma haklarına yönelik bir saldırı değildir. Aynı zamanda tutsakların bir hukuk devletinde yapılan insanlık dışı uygulamaları kamuoyuna ulaştırılmasında unut olarık gördükleri bir hukuk kanalının kapatılması gibi çok amaçlıydı. Tutsaklar bir yandan savunmasız bırakılacaklar, diğer yandan da avukatların müvekkillerinin içinde bulunduğu tecrit koşullarını kamuoyuna aktarmaları

engellenmiş olacaktı...

Tutsakların istedikleri avukatı seçmesi dahi birçok kere engellenmiş, duruşmalara zorla devlet tarafından belirlenen Baro avukatları gönderilmiştir. Yapılan bu terör sonucu, bazı dönemler, tutsaklar kendilerini savunacak avukatlardan yoksun kalmışlardır.” (Ümit Koşan – Sessiz Ölüm, Tabutluklar, Beyin yıkama ve Tecrit Hücreleri sayfa 108 109)

Ne kadar Türkiye’ye benziyor değil mi? Biz Halkın Hukuk Bürosu avukatları aynen yukarıdaki alıntıda anlatılan RAF davalarına giren Alman avukatların yaşadıklarını yaşıyoruz. Büromuz sadece son 1 yıl içinde 3 kez basıldı. 4 ayda bir baskın! İleri demokrasi olunca tablo böyle!

Büromuzun tüm avukatları defalarca gözaltına alındı tutuklandı. Bürolarımız, evlerimiz defalarca basıldı, yağmalandı. Evlerimizden çatal – kaşıklar çalındı aramalarda. Avukatlar işkence gördü, hatta katledildi. Büromuz avukatlarından Av. Fuat ERDOĞAN İstanbul – Beşiktaş ‘ta polis tarafından katledildi. 1989 yılında kurulan büromuzun üzerinde baskı hiç eksik olmadı. Şimdi de büromuzun neredeyse bütün avukatları tutsak.

Suçlama Alman avukatlara yöneltilenlerle kelimesi kelimesine aynı. Sadece örgütlerin ismi değişik. Yine suçlamaların temeli ve ağırlıklı kesimi hapisaneler. Zaten bize de Alman avukatlara da hapisanelerdeki devrimcileri sahiplendiğimiz; taleplerinin sesi olduğumuz, o talepler için mücadele etmemizden dolayı açılan davalar emperyalizmin politikalarının Almanya’da da, Türkiye’de de değişmediğini gösteriyor.

Dosyada ifadeleri bulunan itirafçı ve gizli tanıklar bizlerin hapisanelere gittiğimizi, orada devrimcileri ziyaret ettiğimizi söylüyor. Başka bir şey söylüyorlar mı? Hayır. Bizim örgütsel talimatlar ilettiğimizi genel olarak söylüyorlar ama kime iletmışiz? Ne zaman iletmışiz? Hangi talimatları iletmışiz? Bunlar yok. Sadece hapisanede ziyaret var. Bu doğal değil mi?

Avukatların tutuklu müvekkillerini hapisanede ziyaret etme-

sinden daha doğal ne olabilir? Özellikle de hapishaneler tecrit hapishaneleriye ve sürekli işkence varsa! Tabi ki müvekkillerimizi; siyasi kimliği için, can güvenliği için, işkence görmemesi için hapishanelerde ziyaret etmek gerekir. Zaten Türkiye’de birçok avukat bunu yapmaktadır. Bizde yapıyoruz.

İtirafçı ve gizli tanık beyanlarında geçen “*hapishanelere ziyarete gidiyorlar*” cümlesinin ileri usta (!) Savcı tarafından yeterli görülmesi asıl amacın dolaysız açıklanmasıdır. Kafasının içinde küçükte olsa bir beyin taşıyan birisi “hapishaneleri ziyaret etmenin” örgütsel bir faaliyet olmadığını bilir.

O zaman neden hapishane ziyaretleri temel suçlama konusu yapılmıştır? Cevap, iktidardaki partiler değiştiği halde değişmeyen hapishane politikalarıdır.

Egemenler hapishanelere kapattıkları devrimcilerin düşüncelerini değiştirmelerini istemektedir. 21. Yüzyılda bilimin de yardımıyla mükemmelleştirilen tecrit-tretman programlarının tek amacı hasta olarak kabul edilen devrimcilerin iyileştirilmesidir. AB ‘den ithal Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanunda tutuklular için “iyileşme” hedefleri konulmuştur.

Devrimcilerin iyileştirilmesi programının resmi adı ise tretmandır. Hedeflenen devrimci düşüncelerden, Sosyalizmden vazgeçirmek, emperyalist düzene buyun eğdirmektir. Bunun için hapishanelerde hakların kullanımı ödül- ceza sistemine bağlanmıştır. Boyun eğersen, devrimcilikten vazgeçersen haklarını kullanırsın. Devrimci düşüncelerini korursan, boyun eğmezsen ne aileni görürsün, ne mektup alıp verebilirsin, ne gazete – kitap alırsın, ne de ailene telefon edebilirsin. İktidarlar hapishaneleri bir değirmen olarak düşünmüşlerdir. Devrimci düşüncelerin öğütüldüğü bir değirmen!

Peki, hapishaneler ne zaman ortaya çıktı? Dünya tarihi boyunca hep hapishaneler mi vardı? Ya da hapishaneler hep bugünkü gibi miydi?

Tabi ki bilinen insanlık tarihi boyunca hapishane yoktu. Hapis-

haneyı bir “ceza infaz aracı” olarak kullana burjuvazıdır.

1700'lü yılların başında, ortasında ve sonunda iktidarı feodal beylerden, krallardan devralan burjuvazi ceza infaz sistemini de tartıştırmıştır. Feodalizmin ceza infaz sisteminin temeli azap ektirmedir. Temel ceza da bedene azap çektirerek öldürmedir. Bu nedenle feodalizmde hapishaneye ihtiyaç yoktu. Suçlu olduğu dűřünölen kiři kısa bir süre burç, zindan gibi yerde tutulur. Hızla hüküm verilir, yerel bey, kral ya da engizisyon tarafından verilen hüküm hemen infaz edilirdi. Michel Foucault “*Hapishanenin Doėuřu*” isimli kitabında bu değişimi anlatmaktadır. Bu kitaptan birkaç örnekle feodalizm döneminin ceza infazlarını hatırlatalım:

“Damiens – Robert – François- Damiens 2 Mart 1757’de “Paris kilisesinin cümle kapısının önünde suçunu herkesin karşısında itiraf etmeye mahkûm edilmişti; buraya elinde yanar halde bulunan 2 libre ağırlığındaki bir meşaleyi taşıyarak, üzerinde 2 gömlekten başka bir şey olmadığı halde, iki tekerlekli bir yük arabasıyla götürölecekti; sonra aynı yük arabasıyla Greve meydanına götürölecek ve burada kurulmuş olan darağacına çıkarılacak memeleri, kolları, kalçaları, baldırları kızgın kerpetenle çekilecek; Kral babasını öldürdüğü bıçağı sağ elinde tutarak ve kerpetenle çekilen yerlerine erimiş kurşun, kaynar yağ, kaynar reçine ve birlikte eritilen balmumuyla kükürt dökölecek, sonra da bedeni dört ata çektirilerek paralatılacak ve vücudu ateşte yakılacak, kül haline getirölecek ve bu küller rüzgâra savurulacaktır.” Feodal bilince göre sıradan bir infaz. Feodalizmin iktidarı döneminde yüzbinlerce insan bu şekilde öldürölmüştür.

Aynı kitaptan başka bir örnek verelim; “1772 yılından bir karar; Cabbraili bir hizmeti hanımını öldürdüğü için işkence göreceği yere her kavşaktaki çöpleri toplayan bir arabayla götürölmeye mahkûm edilmiştir. Hanımı de Laleu’yi katlettiği esnada hanımının oturduğu koltuğun aynısının ayağının dibine konulduğu bir darağacı olarak ve suçlu kadın buraya yerleştirildikten sonra Ağır Ceza Mahkemesi celladı onun sağ elini kesecek ve onun gözünün önünde ateşe atacak ve bunun arkasından adı geçen hanımını katletmek için kullandığı, satırla ona dört darbe

indirilecektir; bu darbelerden birincisi ve ikincisi başa, üçüncüsü sol bileğe ve dördüncüsü göğse indirilecektir; sonra da adı geçen darağacında asılacak ve ölene kadar gırtlaklanacaktır. Bundan 2 saat sonra ölü bedeni çözülecek ve kafası aynı darağacının üzerinde, aynı direğin dibinde, hanımını katletmek için kullandığı aynı satırla gövdesinden ayrılacak ve bu kafa bu Cambrai kentinin Dovar'ye giden yola açılan kapısından 20 fersah uzaklıktaki bir tepenin üzerinde teşhir edilecek ve gövdenin geri kalanı bir çuvala konulacak ve adı geçen bu tepenin yakınında, 10 ayak derinliğe gömülecektir.” (Michel Foucault Hapishanenin Doğuşu sayfa 88 89)

Görüldüğü üzere feodalizmde temel cezalar “Azap çektirme” amaçlı olup infazı meydanlarda halkın gözü önünde yapılırdı. Bu dönemde belli başlı cezalar şunlardı:

- 1: Ölüm
- 2: Sürekli kürek
- 3: Kamçılama
- 4: Suçu herkesin önünde itiraf etme.
- 5: Sürgün

Ölüm cezasının infazı yargılanan kişinin durumuna, işlenen suçun kime karşı işlendiğine bağlı olarak çeşitli şekillerde infaz edilirdi. Örneğin, doğal ölüme kadar organların koparılması, boğulma ve organların koparılması, canlı canlı yakılma, dil kesildikten sonra yakılma. Dört at tarafında dört ayrı yöne çekilme, kafanın kesilmesi, kafanın kırılması...

Elbette bu infaz şekilleri bilinçsiz, plansız vahşet gösterileri olarak görülmemelidir. Hüküm kurulurken cezanın infazının nasıl yapılacağı ayrıntılı belirtilir. Michel Foucault Hapishanenin Doğuşu isimli kitabının 74. Sayfasında bu gerçeği şöyle tespit eder;

“Azap çektirme bedene saldırı tipini, acının niteliğini, yoğunluğunu, uzunluğunu suçun ağırlığıyla, suçlunun kişiliğiyle, kurbanlarının mertebesiyle ilişkilendirmektedir. Bunun hukuki bir kodu vardır; ceza azap çektirmeye yönelik olduğunda, bedenin üzerine rastlantıyla veya blok halinde inmemektedir; ayrıntılı kurallara uy-

gun olarak hesaplanmıştır. Vurulan kamçı sayısı, kızgın demirin basılacağı yer, odun yığını veya tekerlek üzerindeki can çekişmenin uzunluğu (mahkeme, işkence gören kişinin ölüme terk edilme yerine hemen boğulmasına gerek olup olmadığını ve bu merhamete yönelik hareketin ne kadar zaman sonra olması gerektiğine karar vermektedir) uygulanacak sakatlanmanın tipi (el kesme, dil ve ya dudak delme) Bütün bu çeşit unsurlar cezaları artırmakta ve bunlar mahkemesine veya suçuna göre birbirleriyle birleşmektedirler.”

21. yüzyılda vahşet olarak görülebilecek bu cezalar ayrıntılı kurallara bağlanmıştır. İnfazları da şehir meydanlarında halka açık yapılması zamanla öfke ve kin biriktirdi. Cellatların halkın saldırısına uğraması, infaz alanını halkın basarak infazı bekleyen kişiyi kaçırmayı sık görülmeye başlandı. Halktan gelen tepkiler üzerine infazlar meydanlarda değil, şato içlerinde –yüksek duvarların arkasında yapılmaya başlandı.

Aynı zamanda bu dönemde burjuvazi ekonomik güç haline gelmiş ve iktidarı istemektedir. Her ne kadar ekonomik güç elindeyse de köylüleri örgütlemeyen, ayaklandırmadan iktidarı alamayacağını da bilmektedir. İnsan Haklarının bayraktarlığını yapan, bu hakları herkese vaat eden burjuvazinin infaz sisteminde vaatlerinin olmaması mümkün değildi. Nitekim burjuvazinin vaatlerinin köylülerce sahiplenilmesi, destek bulması feodal beyleri geri adım atmaya zorlamıştır. Ya burjuvazi iktidarı aldıktan sonra ya da almadan hemen önce ceza infaz sistemi değişmiş ve “ruha azap verme” olarak tanımlanan hapisane hayatımıza girmiştir.

Michel Foucault hapishanenin Doğuşu isimli kitabının 40. Sayfasında bu gelişimi şöyle anlatır; *“Cezanın törensel yanı karanlığa bürünerek, artık yeni bir usul veya yönetim edimi haline gelme eğilimine girmiştir. Suçun herkesin önünde itiraf edilmesi uygulaması Fransa’da 1791 de kaldırılmış, kısa süreli bir geri dönüşten sonra 1830 da yeniden kaldırılmıştır. Kazığa bağlama ise 1789 da ilga edilmiştir. İngiltere için bu tarif 1837’dir. Avusturya, İsviçre ve ABD’nin Pennsylvania gibi bazı eyaletlerinde uygulanan mahkûmların sokak ortasında ve şehirlerarası yollarda çalış-*

tırılmaları – demir boyunduruklu, çok renkli kıyafetleri olan, ayakları prangalı kürek mahkûmları; bunlarla halk arasında meydan okuma, küfür, alay, darbe, kin veya işbirliği işaretleri biçiminde alışverişler olmaktadır- 18. Yüzyılın sonunda veya 19. Yüzyılın başında hemen hemen her yerde kaldırılmıştır. Teşhir Fransa’da 1831 de kaldırılmıştır. Ceza yavaş yavaş bir sahne olmaktan çıkmıştır. Fransa’da 1837 de siyaha boyanmış hapisane arabaları kullanılmaya başlanmıştır.”

Burjuvazi gelişen sınıf mücadelesinin geldiği aşama, halka vaatleri, meydanlarda halkın önünde yapılan infazlara halkın tepkisi gibi etkenlerle hapisaneyi – hapsetmeyi – “beden değil ruha azap vermeyi” cezaların infazının temeli yaparken, bilinçsiz, programsız davranmamıştır.

İlk hapisaneler kurulurken bile cezanın çektirilmesini – suçun bedelinin ödettirilmesini temel amaç kabul ederken “ıslah ve dönüştürmeyi de hedeflemiştir. Böylece hapisaneler iki temel amaç için açılmış ve işletilmiştir; ISLAH ve DÖNÜŞTÜRME ile SUÇUN BEDELİNİN ÖDETTİRİLMESİ (ÖZGÜRLÜKTEN YOKSUN BIRAKMA) Burjuvazi ilk hapisanelerden itibaren bu amacından hiç vazgeçmemiştir. Gelişen bilim ve teknolojiyle hapisaneleri bu amaçlara ulaşmak için daha yetkinleştirmiştir.

Michel Foucault Hapisanelerin Doğuşu isimli kitabının 338. ve 339. Sayfalarında bu gerçeği şöyle ifade eder; *“Hapisane başlangıçta, sonradan teknik bir ıslah işlevinin ekleneceği bir özgürlükten yoksun bırakma olmamıştır. Daha başlangıçtan itibaren, ıslah edici bir ekle yüklü yasal bir tutuklama veya özgürlükten yoksun bırakmanın yasal sistem içinde işletilmesine izin verdiği bir bireyleri dönüştürme girişimi olmuştur. Sonuç olarak cezai hapsetme 19. yüzyıldaki başlangıcından itibaren hem özgürlükten yoksun bırakmayı hem de bireylerin teknik olarak dönüştürülmelelerini kapsamıştır.”*

“Hapishanenin iki doğası arasındaki oyun hala sabittir. Bir süre önce devlet başkanı (Fransa) hapsin yalnızca bir özgürlükten yoksun bırakma olmaması gerektiği ilkesini – hapisane

gerçeğinden kurtarılmış hapishanenin saf özü – hatırlattı ve hapishanenin, ancak ıslah eden veya yeniden uyumlu hale getiren etkilerinden ötürü meşruluk kazanabileceğini ekledi.”

“Yasa tarafından verilen cezanın başlıca amacı suçun telafi edilmesiye de, aynı zamanda suçlunun ıslahını da arzu etmektedir. Ve bu dönüşümü hapsetmenin iç etkilerinden beklemek gerekmektedir.”

Hapishaneler kurulduğu andan itibaren suçun cezasının ödettirilmesinden öte ıslah etme amacına hizmet etmiştir. İktidarlardan hapishanelerdeki adli tutsaklardan yeni suçlular üretirken, siyasi tutsakların da düşüncelerini değiştirmeye çalışmıştır. Doğal olarak hapishanelerin mimari yapıları, idare kuralları, yaptırımlar, cezalar, ödüller bu amaca uygun olarak düzenlenmiştir.

“Hapishane müdürleri, gardiyanları, idari memurlar özenle seçilir, dikkatlice eğitilir ve kendisinden bekleneni yapması için hapishaneye gönderilir. Müdür tam bir muhasebecidir. Her mahpus onun için, bireysel eğitim küresi içinde, ceza çektirmeye faizle verilmiş bir sermayedir. Bilgince bir teknoloji olan cezaevi uygulaması, ceza sistemine ve ağır hapishane inşasına yaratılmış olan sermayeyi verimli kılmaktadır.” (Michel Foucault Hapishanenin Doğuşu sayfa 364)

Hapishane insan öğretür, Hapishane müdür ve idarecileri eğitilmiş birer değiirmencidir. Görevlerini layıkıyla yerine getirdikleri oranda da terfi ederler.

Burjuvazi hapishaneleri kurarken bilim ve teknolojiyi son sınırına kadar kullanmıştır. Bilim ve teknolojinin belirlediği ilke ve kurallara göre yapılan hapishaneler aynı zamanda bilimsel yöntemlerle incelenerek geliştirilmiştir. Dünya tarihi onlarca çeşit hapishane tipi görmüştür. Her tip elde edilen sonuçlar değerlendirilerek yeniden geliştirilmiştir.

Benzer bir gelişme Türkiye’de de yaşanmıştır. Ülkemizde nerdeyse alfabenin her harfinde bir tip hapishane vardır. A tipi, B tipi, C tipi, D tipi, E tipi... Hapishane tipleri Türkçe alfabeye göre

belirlendiği için şimdilik W,X,Q tipleri yoktur. Adalet Bakanlarının “hapishaneyi halkımızın hizmetine açıyoruz” diye övündüğü bir ülkede de herhalde başka bir tablo olamazdı.

Burjuvazi hapishaneleri kuruluşundan itibaren bilimsel planlar larken siyasi ve adli tutaklara farklı programlarla yaklaşmıştır. Siyasi tutsakların düşüncelerinin değiştirilmesi hedeflenmiştir. İktidar için tehlikeli, yıkıcı kabul edilen düşünceler hapishanelerde yok edilmelidir. Bunu sağlamak içinde her yol mubahtır. İşkence, yasaklar, tecrit, hatta düşüncelerini yok etmek için siyasi tutsağı yok etme. Yani düşüncelerini değiştiremediği siyasi tutsağı katletmek.

Kabul etmek gerekir ki Hitler Almanya’sı toplama kamplarında katlettiği on milyonlarca siyasi tutsakla müstesna bir yere sahiptir. Zaten Almanya’da bu başarısını, bilgi ve deney birikimini ihraç etmiştir. Emperyalistler bilgi ve deneylerini birbirleriyle ve işbirlikçi iktidarlara paylaşıyor! Katliamlar da değiş- tokuş, ticaret konusu oluyor. Almanya döktüğü kanları ihraç ederek bundan da para kazanıyor!

Hapishanelerde siyasi tutsaklık konusunu ileride ayrıntılı olarak açacağız. Siyasi tutsaklar için bilimin sınırlarını zorlayarak planlar- programlar geliştiren emperyalizmin adli tutsaklara yönelik programlarının olmaması da düşünülemezdi elbette.

Hapishaneler adli tutsaklar için daha da yozlaşma mekânlarıdır. Suçu yaratan maddi koşulları dikkate almadan aslında kendisi de bir kurban olan adli tutsak hapishanede son insani değerlerini de yitirmeli, daha tehlikeli, daha az insan olarak çıkmalıdır. Halkları soyma, onların kanını içme suçunu işleyen burjuvazi için bunların hiçbiri suç değildir.

Burjuvazinin yasalarına göre köylülerin emeklerine el koymak, onları ürün üretmez hale getirmek, tarım yapmalarını yasaklamak, işsizliği yaratmak (kar hırsıyla), iş kazası denilen katliamlarda binlerce işçinin katledilmesi, işçilerin – emekçilerin yoksulluk ve açlık sınırının altında yaşatılması suç değildir. Çocukların açlıktan ya da göç yollarında ölmeleri suç değildir. Dün-

yanın en zengin 3 kişinin tüm Afrika kıtası halklarından daha fazla servetlerinin olması suç değildir. 50 milyar dolar tüm dünya halklarının sağlık, eğitim, ilaç, konut gibi ihtiyaçlarını karşılayabilecekken sadece Bill Gates'in 100 milyar dolar servetinin olması suç değildir.

Ama aç ve yoksul birinin bir ekmek çalması, yoksul çocukların birkaç dilim baklava çalması suçtur. Hem de suçların en büyüğü. Yerleri de kendileri için hizmete (!) açılan hapisanelerdir. Burjuvazi hapisanelere kapattığı yoksul –yozlaşmış insanları orada da rahat bırakmaz.

Hapisanelerde suçlu imal edilir. Mimari yapı ve hapisane uygulamaları bunu gerçekleştirilecek şekilde düzenlenmiştir.

“Hapishane suçlu imal etmenin uzağında kalmaz. Bunları tutuklulara yaşattığı hayat tarzıyla üretmektedir. Bu tutuklular ister hücrelerde soyutlansınlar, isterse sonradan işlerine yaramayacak yararsız bir çalışmaya zorlansınlar, bu, onların toplum içindeki hallerinin düşünülmediği anlamına gelmektedir; bu durum doğa karşıtı, yararsız ve tehlikeli bir hayat yaratmaktadır. Hapishane-nin tutukluları eğitmesi istenmektedir; fakat insana yönelik bir eğitim sistemi, doğanın karşı hareket etmek gibi bir amaca sahip olabilir mi?” (Michel Foucault Hapishanenin Doğuşu Sayfa 386)

“Hükümet hapishanede kişinin özgürlüğünü ve mahpusun zamanını istediği gibi kullanabilir, bu noktadan sonra, yalnızca bir gün esnasında değil, ama günler, hatta yıllar boyunca insanın uyanıklık ve uyku zamanlarını, faaliyet ve dinlenme anlarını, yemeklerinin sayı ve süresini, gıdalarının nitelik ve tayinini, işin cins ve ürününü, ibadet zamanını, ne zaman konuşulacağını ve eğer deyim yerindeyse ne zaman düşünüleceğini ayarlayabilen eğitimin gücü kıvranılmaktadır. Yemekhaneden atölyeye, atölyeden hücreye olan kısa ve basit gidiş gelişler esnasında beden hareketlerini ayarlayan ve dinlenme anlarına varana kadar zaman kullanımını belirleyen bu eğitim, tek kelimeyle insanı tümüyle bütün fiziki ve ahlaki yetenekleriyle sahiplenilen bir eğitimdir.” (Michel Foucault, Hapishanenin Doğuşu sayfa 343)

Lucas tarafından De la reforme des prisons isimli kitabında formüle edilen bu teori 1838'de yazılmıştır. Ve hiç kimse de bu düşüncelerin bugünkü pratiği belirlemediğini söyleyemez.

1838'de yazılanlar 2018 yani 180 yıl sonra Türkiye ve Dünya hapishanelerinde uygulanıyor. Hapishaneler bu haliyle içerideki tutsaklar için değil dışarıdaki halk için kurulmuştur.

Themis Kornaros Haydari Kampı isimli kitabının 45. Sayfasında şöyle der; *“Haydari Kampı içerideki tutuklular için değil, daha çok dışarıdaki halk düşünülerek kurulmuştur.”*

ABD'nin Illinois Eyaletinde 1963 yılında açılan Marion hücre tipi hapishanesinin eski müdürlerinden Ralph Aron *“Marion'daki kontrol blokunun gerçek amacı, cezaevlerinde ve ayrıca çoğunlukla toplum içerisinde yayılan devrimci davranışları kontrol altına almaktır.”* Çok açık ve hiçbir şüphe bırakmayacak şekilde ifade edilmiş değil mi?

Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkif evleri Genel Müdürlerinden Ali Suat Ertosun *“Biz F Tipi Hapishanelerle bir düşünceyi (Sosyalizm) yok etmek istiyoruz”* demişti.

Themis Kornaros Haydari Kampı isimli kitabının 44. Sayfasında şöyle der; *“Yunan ruhunun çözülmesi. Yunan halkının köleleştirilmesi, Yunan kişiliğinin yok olması. Plan buydu, uygulanması içinde Haydari Kampının kurulması gerekiyordu. Tek amacı, köle ruhlu, korkak, hain insanlar imal etmek olan Haydari okulunun kurulması gerekliydi. Burada Yunan halkına kolera paniğini aşılacak özel mikrop kültürlerini hazırlayan laboratuvarlar kurulmalıydı”*

İşgalci faşist Alman ordusuna karşı direnen Yunan direnişçileri, Komünistleri, sosyalistleri Haydari Kampına (okuluna) kapatıldılar. Haydari Kampının komutanının temel görevi; *“her türlü kişiliği yok etmek, iradeyi öldürmek, rehinelere düşünmesine engel olmak.”*

Foucault'nun tanımladığı hapishane müdürü görevini yapmaya devam etmektedir.

Hapishaneler kuruldukları andan itibaren hep 2 kelimeyle tanımlanmış, anılmıştır; Tecrit ve tretman, Tecrit Türk Dil Kurumu Sözlüğünde şöyle tanımlanmıştır;

1- Ayırma. Ayrı bir tarafta tutma.

2- Soyutlama.

3- Yalıtım

4- Mahkûmu cezasını tek başına çekmesi için diğer hükümlülerden ayrı.

Tretman ise “iyileştirme” demektir. Böylece hasta olarak kabul edilen siyasi tutsakların nasıl bir tretmana tabi tutulduğu da anlaşılır. Sosyalizm inancı, Devrimci düşünceler hastalıklı bir beyinin ürünüyse, tedavi yeri de hapishanelerdir. Almanya'nın hapishanelerde katlettiği RAF tutsaklarının beyinlerini saklamasının nedeni budur.

Emperyalizmin bilimsel icadı olan tretman Türkiye'nin Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkındaki Kanun'a da girmiştir. 13/12/2004 tarihinde kabul edilen 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un bazı maddelerini hatırlatmak isteriz;

“Madde 6/c fıkrası: Cezanın infazında hükümlünün iyileştirilmesi hususunda mümkün olan araç ve olanaklar kullanılır. Hükümlünün kanun, tüzük ve yönetmeliklerle tanınmış haklarının dokunulmazlığını sağlamak üzere cezanın infazında ve iyileştirme çabalarında kanunilik ve hukuka uygunluk ilkeleri esas alınır.

Madde 6/d fıkrası: İyileştirmeye ihtiyacı olmadığı saptanan hükümlülere ilişkin infaz rejiminde, bu hükümlülerin kişilikleriyle orantılı bireyselleştirilmiş programlara yer verilmesine özen gösterilir ve bu hususlar yönetmeliklerde düzenlenir.

İyileştirmede başarı ölçütü

Madde 7: Hapis cezalarının infazında hükümlülerin iyileştirilmeleri amacını güden programların başarısı, elde ettikleri yeni tutum ve becerilerle orantılı olarak ölçülür. Bunun için iyileştirme çabalarına yönelik olarak hükümlünün istekte bulunması teşvik

edilir.

Cezayı çekme, güvenlik ve iyileştirme programına uyma

Madde 26/2 fıkrası: Hükümlü, ceza infaz kurumunun güvenlik ve iyileştirme programlarına tam bir uyum göstermekle yükümlüdür. Her ne amaçla olursa olsun, bilerek kendi yaşamlarını ve bedensel bütünlüklerini tehlikeye düşürecek eylemlere girişmeleri, cezanın yerine getirilmesine katlanma yükümlülüğünün ihlali sayılır.

İyileştirme programlarının belirlenmesi

Madde 73: Hükümlünün geçmiş, suçluluk nedenleri, suç sicil, fiziki yeteneği ve ruhsal yapısı i kişisel doğası, arz edebileceği tehlike halleri, hapis cezasının süresi. Salıverildikten sonraki beklentisi dikkate alınarak, toplumun hukuka uygun hareket eden ve üretken bir üyesi olarak yaşamını sürdürmesini sağlayacak ve bireysel ihtiyaçlarına uygun bir biçimde iyileştirme programları hazırlanır. Bu programların hazırlanması ve uygulanması amacıyla ceza infaz kurumlarında eğitim ve psiko-sosyal hizmet servisleri oluşturulur.”

Hükümlü, amaca uygun iyileştirme gereklerinin gerçekleştirilebileceği kurumlara veya bölümlere yerleştirilir.

Öyle ya adli ya da siyasi ama özellikle siyasi tutsak hasta (!) ise onu bir an önce hızla iyileştirmek, insan haklarına en saygılı (!) emperyalizm için temel görev olur. Kendilerini bu konuda o kadar sorumlu hissederler ki katlettikleri devrimcilerin beyinlerini çalarlar, el koyarlar.

Almanya hapishanelerinde aynı gece Alman devleti tarafından katledilen ama dışarıya intihar ettikleri açıklanan 4 RAF üyesinin cenazeleri teslim alındığında beyinlerinin alındığı görülmüştür. Devrimcilik hastalık değil, zorunluluktur. Milyonlarca insan açlıktan ölmektedir, hem de dünya nüfusunun iki katını besleyecek besin üretiliyorken!

Dünya nüfusunun %1'i zenginliklerin %90'ına sahiptir. Dünyanın en çok Elmas ve Altın üreten ülkesi Güney Afrika Cumhu-

riyeti'nde dünyanın en yoksul insanları yaşamaktadır. Dünyanın yeraltı ve yerüstü zenginlikleri akıldışı yerlere harcanarak çarçur ediliyor. Bu devrimciliğin maddi zemini. Bu nedenle devrimcilik ihtiyaçtır, zorunluluktur. Suudi Arabistan'da tırnaklarını dünya gezegenine geçirmiş pozu veren emperyalistler kendilerini dünyanın efendisi sanırken, devrimciliği hastalık olarak kabul etmeleri gayet normaldir.

18 Ekim 1977 günü Almanya Hükümet Sözcüsü diğer partilerle yaptığı ortak basın açıklamasında şunun altını çizdi: *“Stammheim Cezaevinde yapılan araştırmalar, terörist bir örgütün üyelerinin devletimize ve onun düzenine karşı, fanatik ve katliamcı mücadelelerini keskinleştirmek için kendilerini yok etmeyi bir araç olarak kullandıklarını ortaya koymuştur.”* (Ümit Koşan, Sessiz Ölüm. Sayfa 130)

Almanya'ya göre beyinleri olmayan (!) hasta (!) RAF tutsakları böyle planlar kurabilmiştir. Ama öte yandan soruşturmaya tam bir gizlilik perdesi eklenmiştir. Öyle ki Alman Frankfurter Rundschau gazeteci 16.12.1977 tarihli sayısında şöyle yazmak zorunda kalmıştır: *“Eyalet Parlamentosundaki politikacılar olayı alaya alıyorlar. İnceleme Komisyonunda esasen 3 türlü tanık var: hiçbir şey bilmeyenler, bilmesine izin verilmeyenler ve ifade verme izni olmayanlar.”*

Hapishane hücre tipi olmasaydı Federal Almanya bu katliamları bu kadar rahat i pervasız yapamazdı. RAF tutsakları tek kişilik hücrelerde tutuluyorlardı. Hücrenin içinde ve dışında kameralar, hareket sensörleri vardı. Tutsakların hücre içindeki hareketleri bile izleniyordu, ışık 24 saat yanıyor.

RAF tutsakları kimseyle görüşürülmüyor ve kimseyi göremiyorlardı. Havalandırmaya günde yarım saat, tek başlarına ve 6-7 polisin arasında çıkabiliyorlardı. Mektup-kitap almaları yasak, aile ve avukat görüşü yapmaları yasaktı.

Buldukları hücrelere Federal Almanya gizli servisi ajanları gizli tünellerden ulaşabiliyordu. Hücre aramaları günde 2 kez yapılırken hücreden her çıkışta çıırılçıplak soyarak arama, makat ve

vajina araması yapıyordu.

Federal Almanya'nın hücreleri; istediği zaman, geride iz – tanık bırakmadan katliam yapabilme zemini sunmuştur. Elbette tüm siyasi tutsaklar tecritte katledilmemiştir. Ama tecrit işkencesi tümünde sağlık sorunlarına yol açmıştır.

RAF tutsaklarından Birgit Hegefeld tecriti şöyle tanımlamaktadır. *“Tecrit başka bir şey. Tecrit, insanda, artık başka insanlarla hiçbir zaman birlikte olamayacaksınız, sadece kendinle yalnız kalacaksınız hissini uyandıran bir durumdur. Örneğin insanlar, ruh hallerini ve duygularını başka insanlarla birlikte yaşarlar; kendini insan olarak ifade edebilmen için, yanında bir insana ihtiyacın var. Tecritte insanın her ruh hali boşluğa akmaktadır, keyfin yerinde mi, üzüntülü müsün, kızgın mısın, bunlarla hiçbir yere varamazsın, yani bunları yaşayamazsın. Bu, yaşanan her şeyin senin içinde kalması anlamını taşımaktadır.”* (Ümit Koşan Sessiz Ölüm Sayfa 78)

Her ne kadar burjuvazi hapisane için, tecrit hapisaneleri için bedene azap çektirme yeri değil ruha azap çektirme yerleri dese de gerçek ve pratik böyle değildir.

Tecrit yarattığı sağlık sorunlarıyla ruha da bedene de azap vermektedir. Birkaç örnek:

“F Tipinin yarattığı tahribatlardan en gözle görüleni de görme ve duymada yaşadığımız bozukluklar. Sürekli kısa mesafeye bakmak zorunda olmamızdan kaynaklı gözlerde bozulma, uzağa bakamama gibi sorunlar oluşuyor. Yine yakın hücrelerdeki bir sifon sesi bir kapı sesi vb. sizi rahatsız edebiliyor. Hücrede kalırken, sese aşırı duyarlı hale geldiğimizi, normalde hiç tepki vermeyeceğimiz seslere takmamızla anladım. Mesela yanımdaki yoldaşlardan biri su damlamasına, tespih şıkırtısına, adım sesine çok uzakta dahi olsa tepki verip i bu seslere karşı hassaslaşabiliyor, kızabiliyordu.” (Tecriti Yenenler Anlatıyor Sayfa 231)

“Tecritin etkileri şöyle sıralanabilir: Aşırı duyarlılık, korku durumu, varsanım, depresyon, baş ağrısı, yüksek tansiyon ve yine

farklı biçimlerde ortaya çıkan fiziki rahatsızlıklar.” (Ümit Koşan Sessiz Ölüm Sayfa 39)

“Tecritin bazı psik-somatik (psikolojik nedenli bedensel bulgular) Belirtileri:

•Boşluk ve hiçliğin duyumsaması.(Boşluk hissi ve hiçlik hissi duyumsanmas)

•Ruhsal çöküntü ve ilişki kurma korkusu

•Katılamama durumu

•Dayanamama duygusu

•Duyarlılık ve uyarı açlığı

•Gerçekliğe yabancılaşıma

•Yönelim olanağının yitimi (Yer – zaman- kişi farkındalığının yitimi)

•Halüsinasyon. – Her türlü ağrı hissinin artması.

•Düşünce yeteneğinin gerilemesi

•Duyumsal yanılgılar ve yanlış algılamalar

•Organ dengelerinin bozulması

•Kilo kaybı.” (Ümit Koşan Sessiz Ölüm sayfa 52)

Şimdi hapisaneler tarihini kısaca bir hatırlatmakta fayda var.

Atölyesiyle birlikte ilk hapisane 1655 yılında Londra ve Amsterdam'da inşa edildi. Prusya'da ise 17. yüzyılda hapisane yapımına başlandı.

İlk hapisaneler atölyeleriyle birlikte yapıldığı için tutuklular genellikle yün eğirme işinde çalışıyorlardı. Tutukluların buldukları yerlerde çalıştırılarak sömürülmelerinin koşulları da böylelikle açıkça yaratılmış olmaktadır. Ücretsiz emeğe dayalı oldukça karlı olan bu durum karşısında egemenler hapisanelerin sayısını kısa zamanda hızla arttırdılar.

Hapisanelerin koğuş sisteminde oluşu egemenleri hücre tipi hapisaneye yöneltmiştir. Tutukluların denetim altına alınması ve davranışlarının kontrol altına alınması ihtiyacı hücreleri yaratmıştır.

Dünya'da hücre tipi ilk hapisane 1797 yılında Amerika'da inşa edildi. Hücrelerin işini görebilmek ihtiyacı buna karşın tekni-

ğın –bilimin gelişmemiş olması nedeniyle mimari taslaklar sürekli olarak tutukluları disipline etme, baskı altına alma ve gözetleme konseptiyle birlikte ele alınmıştır.

Amerika’da bu 3 öğeyi birlikte taşıyan ilk sisteme Pennsylvania sistemi denilmiştir. Bu sistemde tutsak sürekli tecrit altında tutulmakta, tutuklu diğer tutuklularla ortak hiçbir eyleme katılmamaktadır. 1829’da Philadelphia sisteminde yapılan hapishane Crerry Hill’de devreye sokulmuştur.

Radikal sistemde denen bu sistemde ortada duran bir merkez gözetim kulesinin (panoptik sistem) etrafında, onu çevreleyen hücreler yapılmıştır. Bu sistemde her hücrede bir tuvalet bulunmaktadır.

Tutuklunun dış dünyayla bağıını kopartmak için hapishanenin etrafı 10.5 metre yüksekliğinde duvarla çevrilmiştir. Bu sistem pahalı olduğu için diğer eyaletlerde uygulanmamıştır. Avrupa’da bu sistemde inşa edilen hapishaneler İngiltere’de 1842 yılında yapılan 520 hücreli Pentonville Hapishanesi ve Almanya’da Moabit hapishanesidir. İngiltere 1848 yılına kadar bu tipte 54 hapishane inşa etmiştir.

Halkların Sosyalizm talepli mücadelelerinin geliştiği 1900’lü yıllardan itibaren hapishaneler daha da ciddi olarak ele alındı. Denetlendi, geliştirildi. 2. Paylaşım savaşındaki Alman Nazi kampları tecritin en acımasızca uygulandığı yerler oldu. Alman faşizminin deneyimleri, bir sonraki süreçte tabutluklarda uygulanan tecrite önemli birikim sunmuştur.

2. paylaşım savaşından sonra ABD hapishaneleri daha da geliştirmiştir. ABD, Almanya ve İngiltere hem kendi halklarının hak mücadelesini bastırmak, hem de başka ülkelerde gelişen halk hareketlerini bastırmak için hapishaneleri ihraç etmişlerdir.

Federal Almanya’da RAF tutsaklarından Cristian Kluth 26.02.1987 tarihinde bulunduğu Köln-Ossendorf yüksek güvenlik bölümünü gezen Peru’lu polisleri anlatmaktadır.

“26.02 1987’de Köln-Ossendorf tabutluğunda bulunduğum

tecrit bölümü Peru'lu polislere gezdirilerek, bölüm üzerine bilgiler aktarıldı. Yapılan ziyaret gardiyanlara Kuzey Ren Vestfalya Eyaleti Adalet Bakanlığının teftişi olarak bildirilmiş... İki kişinin farklı aksanda İspanyolca konuştuğunu ve yanlarındaki cezaevi bölüm şefi ile de cezaevi personelinden tercüman kadının sesini duydum. 10 dakika boyunca hücrenin kapısında kaldılar. Yaptıkları konuşma gözetleme teknolojisi ve merkezi gözetleme üzerindedi, ayrıca cam bölmeli odalarla da ilgiliydi... Peru'lu heyete sıkı bir eğitim veriliyordu...

Onların kesin olarak Perulu oldukları denetimlerinden üç gün sonra bir tutsağın rastlantı sonucu güvenlik şefiyle bölüm şefi arasında geçen konuşmayı duyması sonucu ortaya çıktı... Bu ziyaret Alman devletinin şu anda tüm NATO üyesi ülkelerde politik tutsaklar için gerçekleşen güncel tecrit teknikleri ve teknolojisini ihraç ettiği gerçeğinin bir kanıtıdır... Peru'da 450 Peru'lu tutsağın açık bir saldırıyla katledilmesidir. Somutlaştıracak olursak Peru devleti sağ kalan diğer yoldaşları, buradan alınan tecrit teknikleriyle diri diri gömmeyi amaçlamaktadır.” (Ümit Koşan Sessiz Ölüm Sayfa 185)

Almanya, Avrupa Birliği, ABD tecrit tekniklerini, bilgi birikimi ve deneyimlerini Türkiye'ye de ihraç etmişlerdir. F Tipi Hapishaneler yapılmadan önce 1997 yılında Adalet Bakanlığı'na bağlı bir heyet Hollanda'da hücre tipi hapishaneleri incelemiştir. Hapishanelerin mimari özellikleri, kullanılacak yöntemler, teknikler, burada çalışacak personelin özellikleri incelenmiştir. Buradan, İngiltere'den, Almanya'dan, ABD'den toplanan verilerle F Tipleri projelendirilmiş ve yapılmıştır. Sincan F Tipi Hapishanesinde kalmış bir tutsağın anlatımı şöyledir:

“AB'nin F Tipleri konusunda ayırdığı fonları Sincan F Tipinde bir müdürle tartışmıştır. Adam açıkça “F tiplerinin tüm plan ve programını onlar hazırladı. Sadece genel mimari yapı değil, musluklardan pencerelere kadar nelerin nasıl olması gerektiğini söylediler. Bu projelerini finanse edeceklerini söylediler. Ama verdikleri tüm parasal kaynakların belirlenen projeye uygun olarak harcanması gerektiğini, aksi takdirde yardımları anında kesecek-

lerini anlattılar”, demişti.” (Tecriti Yenenler Anlatıyor. Sayfa 426)

Emperyalizm tekellerin sınıf bilinci ve kinyile hareket eder. Emperyalizmin can düşmanı sosyalizmdir. Varlığı Sosyalizm düşüncesini yok etmesine bağlıdır. İnfaz, katliam, işkence, tutsaklık birer araçtır. Bugün emperyalizmin en güçlü aracı tecrittir. Ülkeleri, örgütleri, tek tek kişileri tecrit ederek hareket alanlarını yok etmeye, soluk almalarını engellemeye çalışmaktadır. Emperyalizm tecrit edebildiğini yok edebileceğini de bilir. Daha doğrusu emperyalizm önce tecrit eder, sonra yok eder. Emperyalizmin yok etmek istediği şey devrimcinin bedeni – hayatı değil, Sosyalizm inancı, devrimcilik yapma kararıdır. Bunu bir CIA uzmanı şöyle anlatır; *“insan denen siyasal hayvanın beynini ele geçirmek temel hedeftir. Zafer o zaman kazanılır.”*

Tecriti yukarıda tanımlamıştık. Ayırma, yalıtma, soyutlama idi anlamı. Fakat tecritin uygulandığı yer hapisane olunca “Beyin Yıkama” ile birlikte anılmaktadır. Beyin yıkama için tecrit uygulanan hücrelerin adı *“Yüksek Güvenlik Bölümü”, “Ölü Hücreler”, “Uzun Süreli Kontrol Bloku.”*

Tecrit programı Emperyalist devletler tarafından çok ciddiye alınmış ve Milyonlarca Mark ve Dolar harcamışlardır.” Bilimsel araştırmalardan ve yaptıkları deneylerden elde ettikleri sonuçları hapisanelerde kullanmışlardır. Emperyalizm için bilim be kadardır. İşkence yöntemlerini geliştirmek, yetkinleştirmek için!

Hamburg Üniversitesi Kliniğinde Profesör Jan Gross başkanlığında yapılan ve 2.8 Milyon Alman Markı harcanan deneylerden elde edilen veriler Stammheim Tabutluğunda kullanılmıştır. *“Öze/ Araştırma Bölümü”* ya da Camera Silens adıyla oluşturulan bölümde yapılan deneyleri yöneten Prof. Jan Gross 1960’lı yıllarda Prag’da *“Sosyal Tecritin Etkileri ve Duyumsal Algıların Sınırlandırılması”* üzerine sayısız deneyler yürütmüş birisidir.

Camera Silens deneyinde denekler; oda içinde oda olarak tanımlanabilecek ses geçirmeyen, karartılmış, manyetik dalgalara karşı *“izole edilmiş oda”*ya kapatılmıştır. Deneklerin görme duyularını engellemek için karartılmış buzlu camlı gözlükler kullanılır.

mıştır. Bu şekilde deneye katılan deneklerin konuşmaları mikrofona dinlenmiş, kameralarla sürekli izlenmişler, kalp atışları, nefes alış- verişleri, nabızları sürekli hassas aletlerle ölçülmüş ve bilgisayarlara kaydedilerek değerlendirilmiştir.

Deneye 20 kadın ve erkek katılmıştır. Yaşları 20 ile 55 arasındadır. Denekler Camera Silens deneyinde ne kadar fazla kalırlarsa o kadar fazla ücret alacaklardır. Buna rağmen 14 denek 48 saat (2 gün) tahammül edemeyerek, deney olduğunu ve sona ereceğini bildikleri halde deneyden ayrılmışlardır. 6 denek ise 48,51,75,82 ve 92 saat deneye devam edebilmiştir. Bu deneyde deneklerde öldürülecekleri korkusu, boğuldukları – nefes alamayarak ölecekleri korkusu şeklinde artan kâbuslar görülmüştür.

İnsanın doğada yaşamasını sağlayan duyu organlarıyla varlığı koşulu bu deneylerde yok edilmiştir. Deneye katılanlar ses duyamamakta, koku alamamakta ve hiçbir şey görememektedirler. Tecritle hedeflenen de bu olmuştur. Amacı insanın sorunlarını çözmek, ihtiyaçlarını karşılamak olan bilim emperyalizmin elinde insanlığı yok etme aracına dönmüştür. Tüm emperyalist devletler gibi ABD’de bilimi tecriti geliştirmek, yetkinleştirmek için kullanılmıştır.

Bilimi halkın çıkarına kullanmadıkları, geliştirmedikleri için kendilerine asla “*bilim insanı*” diyemeyeceğimiz kişiliklerden biri Dr. Edgar Schein’dir.

Dr. Edgar Schein 1950’li yıllarda Kore Hapishanelerinde bulunan Koreli Devrimciler, Yurtseverler üzerinde yaptığı deneylerle, onları kobay olarak kullandığı “*bilimsel araştırmalarla*” kariyer yapmıştır.

“*Asker – psikolog*” olarak ABD Hava Kuvvetleri ve CIA’da çalışmıştır. 1960’lı yılların başlarında ise “*Beyin Yıkama Özel Varyantları*” çalışmasını tamamladı. Dr. Schein kariyerini endüstri psikoloğu olarak M.I.T. (Massachusetts Institute of Technology) de devam ettirdi. Yüksek Güvenlikli Tecrit Hapishaneleri özel uzmanlık alanıdır.

Dr. Edgar Schein “*Beyin Yıkama Özel Varyantları*” çalışmasının sonunda Tecrit Hapishaneleri için 24 maddelik bir program geliştirmiştir.

Bu program hem ABD’de hem de diğer devletlerin hapishanelerinde yüksek güvenli tectrit hapishanelerinin yapımında, işletilmesinde temel alınmıştır. Amerika halklara ölüm kusan silahlardan başka işkence yöntemleri de ihraç etmektedir.

Dr. Edgar Schein’in 24 maddelik programının birçok ülkeye ihraç edilmesinin nedeni programın kazandığı başarıdır...

Ümit Koşanın Sessiz Ölüm isimli kitabından 33.34.35. sayfalarda Dr. Edgar Schein’in 24 maddelik programını aktaralım:

“1. Tutsaklar yeterince tectrit edilen bölümlere yerleştirilmeli, çünkü bunula duyusal ilişkiler başarılı bir şekilde koparılabilir ya da ciddi bir şekilde zayıflatılabilir.

2. Tüm “gerçek önderler” doğal önderler ayrı tutulmalı

3. İşbirliği yapılan tutsak, önder olarak gruba yerleştirilmeli

4. Beyin yıkama amacıyla uyum içerisinde olmayan tüm grup etkinlikleri yasaklanmalı

5. Tutsaklar gözetlenmeli ve öz geçmiş materyalleri toplanmalı

6. Sonradan başkalarına gösterilecek tutsakların isimleri sahte açıklamalarla yazılmalı

7. Oportünistler ve ihbarcılar korunmalı

8. Tutsaklar hiç kimseye güvenmemeleri gerektiği temelinde ikna edilmeli

9. Kendi iradesiyle işbirliği yapmayı kabul edenlere hoşgörölü davranılmalı, kabul etmeyenlere karşı ise sert muamele uygulanmalı

10. Birlikte hareket etmeyenler cezalandırılmalı

11. Tutsaklara gelen posta (mektuplar vs.) sistematik olarak

denetlenmeli ve (ya) saklanmalı

12. *Tedavi metotlarıyla ve tutsaklar üzerindeki kontrolle uyuşmayan ilişkiler engellenmeli ve kesilmeli*

13. *Tutsaklar arasındaki grup değerleri dağıtılmalı*

14. *Tutsaklar arasında, onların sosyal düzenlerinde vazgeçtikleri ve tamamen tecrit oldukları bir grup düşüncesi yaratılmalı*

15. *Her türlü duygusal destek yok edilmeli*

16. *Tutsakların, tutsaklık koşullarını, yakınlarına ve arkadaşlarına yazmaları engellenmeli*

17. *İstenilen yeni davranışı destekleyen ya da tarafsızlaştıran böylesi materyalleri içeren yayınların ve kitapların girişine izin verilmeli*

18. *Normları bilinçlice belirsizleştirmek ve tutsaklar üzerinde bir baskı uygulamak suretiyle, birey yeni ve ikircikli duruma getirilmeli: çünkü yeni bir soluklanmaya baskı yapmak için, tutsakların yeni duruma uyum sağlama imkânları yaratılmalı.*

19. *İrade gücü birçok kereler zayıflatılan ve tahrip edilen bireyler, düşünceleriyle uyum içinde olan ve görevi devamlı bireyin moral desteğini tahrip etmek olan tutsaklarla birlikte bir yaşam durumuna getirilmeli*

20. *Karakter zayıflaması için teknikler uygulanmalı: Aşağılama, iftira gibi yöntemlerle şeref ve haysiyetiyle oynama, bağırma hakaret etme, suçluluk duygusu yaratma, uykusuz bırakılarak etkilenebilirliğini sağlama, sert cezaevi yöntemleriyle arada bir düzenli olarak işkence yapmak gibi*

21. *Tüm iki yanlı girişimlerle hücre arkadaşlarının baskısı sağlanmalı, yeniden bir düşmanlık ortaya çıkarılmalı*

22. *Tutsağın, hücre arkadaşları aracılığıyla, geçmişte ya da gelecekte bir kez bile kendi temel prensipleri ve değerlerini düşünmediğine, ciddiye almadığına dikkati çekilmeli*

23. *Baskının kaldırılması ve insani varlık olarak, beyin yıka-*

ma amacına uygun itaatli ve mütevazı, yaltakçı davranışlar ödüllendirilmeli.

24. Yeni davranışı güçlendiren sosyal ve moral destek yaratılmalı.”

Her cümlesi, satırı, noktası, virgüülü işkence olan böyle bir programı yazabilmek ancak insani değerlere düşmanlıkla mümkündür. Belirli aralıklarla düzenli işkence yapılmasını içeren bir hapisane programı! Dış dünyayla tüm bağların kopartılmasını içeren bir program! İnsanlar arasında güvensizlik yaratmayı hedefleyen, bunun için yalandan medet uman bir program! Dünyayı kanla sömüren, yalanla yöneten Amerika'ya da bu yakışır!

Amerika böyle yapar da Federal Almanya durur mu? 129 a Anti – Terör yasalarına ekledikleri – şans eseri Dr. Schein'in programıyla aynı içerikte! 24 maddelik hapisane yönetim programıyla tecritin yasal zırha büründürmüşlerdir. Bu yasa hükümlerinin kabul edilmesinden çok önce tecrit uygulamakta olan Federal Almanya Cumhuriyeti böylece tecriti de kabul etmiş oluyordu.

129 a Anti –Terör Yasasındaki 24 madde şöyledir:

“1. Politik suçluların, gerek gözaltında tutulan gerekse ceza almış hükümlülerle birlikte aynı yerde bulundurulmaları uygun değildir.

2. Hücre kapısına ikinci bir kilit daha konulmalıdır.

3. Politik suçlunun penceresi, kontrol dışı ilişki kurulmasını engelleyecek bir koruma düzeneğiyle donatılmalıdır, ancak bu tedbir yeterli görüş, yeterli ışık almayı ve yeterli havalandırmayı engellemelidir.

4. Politik suçlunun kaldığı yer, adli cezaevlerince öngörülen ve diğer tutsaklar içinde geçerli olan sürenin dışında aydınlatılmaz. Ayaklı lamba, cep lambası, mum gibi başka ışık kaynakları kesinlikle yasaktır.

5. Cezaevindeki faaliyetlere, dinsel törenlere katılmak kesinlikle mümkün değildir. Suçlu gerekirse diğer tutuklulardan da ayrı

tutulmalıdır. Bunun haricinde suçlu, cezaevi içerisinde örneğin idareye, doktora, banyoya diğer tutuklularla birlikte götürülemez.

6. Yemeklerin dağıtımı tek tek cezaevinin iki görevlisi tarafından yapılır, tutuklular bu işte kullanılamaz.

7. Havalandırma tek yapılıdır. Havalandırma, eğer suçlu tarafından kötüye kullanılırsa, özellikle talimatlara uyulmuyorsa cezaevi görevlilerine hakaret ediliyor, eşyalara zarar veriliyor ve diğer tutuklularla ilişki kuruluyorsa, derhal iptal edilmelidir.

8. Politik suçlunun bulunduğu hücrenin sağında ve solundaki hücreler boş tutulmak zorundadır.

9. Politik suçlunun, kendi elbisesinin üst kısmını giymesi yasaktır. Sağlık nedenleri giymesini gerektiriyorsa, izin kararı, cezaevi idaresinin başsavcısıyla görüşmesi sonunda verilir.

10. Politik suçlunun ve suçlunun kaldığı yer (pencere, parmaklıklar, kapı ve kapı kilitleri de dâhil olmak üzere) ve suçluya ait eşyalar her gün aranmalı ve incelenmelidir. Savunma belgelerinin içeriği hakkında bilgilenmesi uygun değildir.

11. Politik suçlu sürekli gözetlenmelidir. Gözetleme düzensiz aralıklarla yürütülmelidir. Eğer gözetimde bulunan cezaevi görevlisi, suçlu ile ilgili herhangi bir şekilde şüphe içerisinde değilse, hücrenin ışığı geceleri kısa bir süre için kapatılabilir.

12. Politik suçlunun kendine ait radyosunu kullanmasına verilecek dilekçeyle başvurusu sonunda karar verilir. Pikap, teyp ve ses cihazlarının kullanılması yasaktır. Suçlu FM ve kısa dalga alıcıları olmayan bir radyoya sahip olabilir. Radyo cezaevi idaresi tarafından değil, üçüncü bir şahıs tarafından sağlanır.

13. Politik suçlu her defasında verilecek izne göre ziyaretçi kabul edebilir. Ziyaretler mesai saatinin dışında, tatil günlerinde, cumartesi ve Pazar günlerinde yapılamaz. Bu kural avukat ziyareti içinde geçerlidir. Birden fazla kişi istisnai olarak ortak ziyarete katılabilir. Geçerli olan genel 30 dakikalık ziyaret süresi, ancak izin verilme durumunda uzatılabilir.

Ziyaret, ziyaretçi ve suçlu tarafından kötüye kullanılıyorsa derhal kesilmelidir. (Örneğin gözetleyen ve kontrolü yapan memurun talimatlarına uyulmuyorsa, eşya veriliyorsa, şifrelendirilmiş haberler iletiliyorsa) Ziyaret kesinlikle gözetlenmelidir. Gözetleme kuralları savcılığın talimatlarına göre düzenlenir.

14. Ziyaretçilerin gıda ve şekerli-tatlılı maddeler ya da benzeri maddeleri vermesi yasaktır. Ziyaret esnasında hemen tüketilecek gıda ve tatlılı maddeler verilmesi istisnai bir durumdur. (örneğin sigara) Ziyaretçi, suçlunun başka gıda ve tatlılı maddeler almasını istiyorsa, bunlar için gerekli para miktarını, suçlunun cezaevindeki hesabına yatırarak yapabilir.

15. Politik suçlunun ziyaretçileri, her ziyaretten önce üst araması şeklinde kontrol edilmeli ve getirdiği eşyaları incelenip aranmalıdır. Metal detektörün kullanılması uygundur. Erkek ziyaretçiler, ceketlerini görevliye bırakmalıdırlar. Pardösü ve mantolar sürekli bırakılmalıdır. Bayan ziyaretçilerin aranması, bayan görevliler tarafından yapılır.

16. Politik suçlu her ziyaretten önce ve sonra ayrıca her elbise değiştirdiğinde, çıplak olarak aranmalıdır.

17. Avukatlar her ziyaretten önce, üst araması yapılarak kontrol edilmeli ve metal detektör yardımıyla da savunmayla ilgili olmayan eşyalar incelenmek şeklinde aranmalıdır. 14. madde burada da geçerlidir. Savunmanın görüşme odasına (bilgisayar bağlanabilen) el teybi, ses kayıt aleti ve kalın dosyalar alınmasına izin verilmez. Eğer savunma dosya istiyorsa, birlikte getirilen yazılar, görüş süresince cezaevine ait dosyalara konarak savunmaya verilir.

18. Savunmanın diğer eşyaları ve yazıları, politik suçluya verilmek amacıyla, sorumlu dava hâkimine iletilir. Sorumlu hâkim tarafından kabul edilmeyen belgeler ve eşyalar, savunmaya geri gönderilir. Bu, aynı zamanda politik suçluya posta yoluyla gönderilen ya da suçlu tarafından posta yoluyla iletilen savunma belgeleri içinde geçerlidir.

19. *Politik suçlunun yaşamı ve vücudu açısından akut tehlikelerin baş göstermesi halinde, cezaevi idaresi mahkeme kararını beklemezsizin müdahale yöntemi üzerine karar verebilir. Refakatçinin talep edilmesine cezaevi idaresi karar verir.*

20. *Federal Kriminal Dairesi TE Bölümü her zaman politik suçluyla konuşma ve soruşturmayı yürütme hakkına sahiptir. Soruşturma esnasında politik suçlu, soruşturma memurlarına cevap vermek zorundadır.*

21. *Politik suçluya gelen ve onun tarafından gönderilen posta bir inceleme altında tutuluyorsa incelenmek amacıyla soruşturma hâkimliğine gönderilir.*

22. *Eğer tek tek belirlenen düzenlemeler uygulamalara denk düşmüyorsa, ceza infaz yasaları geçerlidir. Koşulların esnekleştirilmesinde, tutukluluğu etkilememek için soruşturma hâkimiyle mutabakata varılması zorunludur.*

23. *Politik suçlu, Adalet Bakanlığı ve görevlilerin incelenmesinden sonra Almanca dört günlük gazete bulundurabilir. Suçlu, bunların her birini 30 dakika süresince, tutuklu odasında tutabilir. Politik suçlu yalnızca 20 adet kitap bulundurma hakkına sahiptir.*

24. *Savunmanın hazırlığı ve yürütülmesi için politik suçlu, hücrelerine kendisine ait daktilosunu alabilir. Daktilo, cezaevi idaresi tarafından değil. Bir üçüncü şahıs tarafından temin edilir.”*

Yukarıda da bahsettiğimiz gibi emperyalist devletler geliştirdikleri işkence yöntemlerini, tecrit hapishanelerini hem kendi ülkelerinde hem de “ihraç” ettiler. Şimdi bu “ihraç “ ürünlerinden ve emperyalist devletlerdeki tecrit hapishanelerinden örnekler hatırlatalım. Şunu da bilmelisiniz; bunlar istisna örnekler değil, genelin içinden seçilmiş birer örneklerdir.

İlk olarak Uruguay Hapishaneleri! Uruguay’da silahlı mücadele yürüten Ulusal Kurtuluş Hareketi/Tupamarolar (MLN/T) yöneticisi 9 kişi Uruguay devleti tarafından “rehin alındı.” Tupamaroların silahlı eylem yapması durumunda infaz edileceklerdi. 9 rehine küçük ülkedeki askeri birlikler, kırsal arasında 47 kez sürgün

edildiler. Götürüldükleri askeri birlikte sürekli işkence gördüler. Kimseyi göremediler, kimseyle konuşulmadılar. İçlerinden biri Adolfo Vasem (el nepo) işkencede katledildi.

1972'den 1984'e kadar rehin kalan 8 yönetici tutsak ve diğer tupamaro gerillaları 1984 yılında serbest bırakıldılar. Mauricio Rosencot ve Efoterio Fernandez Huidobro ile yapılan röportajlar Duvardaki Sarmaşık Gibi adıyla yayınlanmıştır. İnsanın en doğal ihtiyaçlarının, gereksinmelerinin bile işkence aracı yapıldığı işkence dolu 12 yıl!

Biz kitabın tamamını değil ama fakir vermesi açısından önemli gördüğümüz birkaç alıntıya dikkat çekeceğiz. Alıntılarda konuşan kişi isminin ilk harfleriyle yazılacaktır.

“MR:... Sıradan herkese yazılan ruhsal ilaçlar kullanmayan fiilen yok gibiydi. Hapishane bir tımarhaneydi. Yoldaşlardan bazıları ilaçlarını almak için revire geliyorlardı. Bunlar ilacı aldığı için denetlenmesi için emir verilmiş ağır vakalardı. Oradaki delileri gördüm. Beni tanımıyorlardı bile. Yumuşak bir gülümsemeleri, İfadesiz, bir bakışları vardı. Onları mahvetmişlerdi, burada artık düzelterek bir şey kalmamıştı. Dayaklar, eziyetler, deli gömleğiyle tıbbi bakım ve tecrit, sağlıkçıların orada bir kez daha yaptıkları şakalar, bütün bunlar onları maddesiz varlıklar haline getirmişti...”

“MR: Hücre 1.20, 1.25 m. Genişliğindeydi. Duvarlar arasında kollarını açamıyordun...”

“MR: ... Çaprazlama bir köşeden diğerine 3 küçük adım atabiliyor ve yarım dönüş yapabiliyorduk. Üçüncü adımdan sonra ayak parmaklarını duvara sürmemek için, sol ayak 45 derecelik bir dönüş yapmak zorundaydı...”

“FH:... Alışılmışın dışında bir yerlere işemek için bulduğum ilk teknik mataraydı. Günün geri kalan bölümünde idrarı yavaş yavaş döküp buharlaşmasını bekler ve tekrar şişeye işeyebileceğim zamanı beklemekle geçiriyordum...”

“FH: ... Bir kez bile temizlik yamadılar. Baraka bir kez bile süpürge ve bez görmedi. Koku onların canına yettiğinde, üzeri-

mize yapışmış pislik, idrar ve yerlerdeki çürümüş yemek artıkları kokusuna artık dayanamadıklarında birkaç kova ilaçlı su döktüler içeriye...”

“FH: ... Doktor karnımın derisine el atıyor, yukarı çekiyor. Ve “ama bu çılgınlık!” diyor. Doktorun yanında birlik komutanı var. Ama bu çılgınlık! Onlara böyle davranmaktansa kurşuna dizmek daha insancıl olurdu...”

“MR: Barakaların darlığının nedeni Nuh- Nebi zamanından kalma, kocaman harap yataktı. Baraka uzunluğunu hemen yitirdi. Çünkü ertesi gün boya ve fırçayla gelip, kapının 1 metre ötesine bir çizgi çektiler: onu geçtiğimizde vay halimizeydi...”

“MR: ... O dönemde iki yabancı askeri delegasyon gelmişti. Bir tanesi Arjantinli subaylardan oluşuyordu, onları dolaştırırken bizi göstermek için barakalarımıza kadar getirdiler. Arjantinli subayların yorumu şöyleydi, Uruguaylı subaylara dediler ki “Fakat bu sizler için çok tehlikeli! Bizim orada bu tür kişileri tasfiye ediyoruz, siz ise yaşıyorsunuz... Ne kadar yanlış! Ne kadar demode!...”

“FH: Kelepçeler sürekli kollarımızdaydı. Yıllarca ziyarete, helaya giderken, sevklerde, hangi nedenle olursa olsun hücre dışına çıktığımız her seferinde, alarmlarda ve çoğunlukla sürekli bileğimizde kalırdı...”

“FH: Size bir emir verdiğimde diye bağıyordu bir yüzbaşı emri altındaki diğer subaylara, Tanrı emir vermiş olur! Benim sözüm Tanrınıninkinden daha fazla geçer...”

“MR: Yavaş yavaş konuşma yeteneğimizi yitiyorduk... Artık düşünce ve duyguların alışverişi için bir araç değildi...”

“MR: 1984’de bize sesimizi, birlikte olmayı, iletişimi geri veriyorlardı. ...Sesimiz kısılana dek durmadan konuştuk, konuştuk...”

Eduardo Galeano “Duvardaki Sarmaşık Gibi” kitabı için yazdığı sunumda şöyle demişti: “Bütün o uzun yıllar içinde aynada kendilerine ancak birkaç kez bakabildiler; gördükleri bir başkasıydı. Uruguay askeri diktatörlüğünün bitmez tükenmez işkenceler-

den dolayı, yıpranmış, bir tabuttan daha büyük olmayan barakalarının yalnızlığıyla lanetlenmiş, Hint fakirleri gibi zayıf “rehineleri” bir kışladan diğerine taşınıp duruyorlardı. Nesnelere bile konuşmıyorlardı. Hücrelerde eşya yoktu, hiç bir şey yoktu. Yeni bir işkence raundunun habercisi olabilecek parmaklıklı kapıların her gürültüsüyle ve ya postal sesleriyle havaya sıçrayarak, buz gibi soğuk beton zemin üzerinde uyuyorlardı. Bazen onlara su bile verilmiyordu, o zaman kendi idrarlarını içiyorlardı. Bazen yemek verilmiyordu, o zaman sinek, solucan, kâğıt, toprak yiyorlardı. Bazen bir mucize gerçekleşiyordu: Serin bir esinti, örülmüş pencerelerdeki bir delikten içeriye portakal kokusu taşıyordu, ya da içeriye ince bir ışık çizgisin, düşürüyordu, belki de delikten içeriye girme yolunu bulan bir kuştüyü oluyordu. Bazen duvardan, yan hücredeki tutuklunun verdiği bir haber duyuluyordu; parmak tırkırtılarıyla iletilen bir mesaj...”

Hücre, tecrit, sürekli işkence planlı bir saldırıydı.

“MR: Yıllar sonra, artık özgürken, Londra’da BBC için bir röportaj sırasında bir muhabir bana bilmediğim bir şey anlattı: operasyondan (gözaltına alınma) sorumlu olan Albay şu açıklamayı yapmıştı: “Onları yakaladığımızda öldüremediysek, şimdi çıldıracağız.” O anda başlayan maceranın ilk işaretiydi bu.”

Uruguay hücrelerinde her şey, en doğal ihtiyaçlar, tuvalet ihtiyacı bile işkence aracıydı. Hücrede tuvalet yoktu ve tutsaklar günde 2 kez tuvalete götürülürdü. 2-3 dakika içinde tutsak tuvaletini yapmak, temizlenmek ve suyunu içmek zorundaydı. Hücreden tuvalete askerlerin arasında, dayakla gidilirdi. Her şey çok sıkı kurallara bağlanırdı.

“FH: İlk kez işemeye değil, şıçmaya helaya götürüldüğümde adamlar kelepçeyi çıkarma emri almışlardı, ancak beni sifonun borusuna kelepçelemeleri gerekiyordu. Bir tanesi beni oraya bağladı, ancak bu durumda çömelmem olanaksızdı.”

“MR: Yeni talimat almak zorundaydılar. Asker çavuşa bildirdi. Çavuş başçavuşa, başçavuş teğmene, teğmen nöbetçi yüzbaşuya, yüzbaşı ise şimdi ne yapacaklarını komutana sordurdu. Soru

nihayet Alay şefine ulaştığında tabloyu görmek gerekirdi!”

“FH: Ayakta sıçmalı mıydık yoksa sıçmamalı mıydık? Yeterince komik, verilmiş talimatın dışına çıkan böylesi bir öyküyle komutana başvurabilmek için beni kanıt olarak – olduğum gibi – helanın üzerinde asılı bıraktılar. Sonra önce çavuş geldi, sonra başçavuş, teğmen, nöbetçi yüzbaşı ve son olarak komutan, her seferinde takdim ediliyordum: Görüyor musunuz? Görüyor musunuz? Komutanım, böyle bağlıyken sıçamaz. Tek olasılık ona daha uzun bir zincir takmak olabilir.”

“MR: Bir defasında Üsteğmen önümde çömeldi, bu pozisyonda klozete ulaşıp ulaşılamayacağını saptamak istiyordu.” (Duvardaki Sarmaşık Gibi. Sayfa 37-38)

Uruguay geri bırakılmış bir ülkedir. İşkencenin Uruguay ve benzeri ülkelere özgü olduğu, gelişmiş ülkeler (emperyalist) hapisanelerinin böyle olmadığı düşünülebilir. Bu devletlerin insan hak ve özgürlüklerine saygılı oldukları, işkence yapmayacakları, yapılsa da münferit olacağı düşünülebilir. Beklentiler ve hayaller böyle olabilir ama gerçekler?

Örneğin Almanya! 2. Paylaşım savaşının sonunda Nazi Almanya’sı yenilmiştir. Emperyalizmin desteğiyle (ABD, İngiltere, Fransa) Federal Almanya Cumhuriyeti kuruldu. Hitler faşizmi, Nazilik tasfiye edilmiş, yerine görkemli bir demokrasi kurulmuştur(!) Gerçi bu görkemli Demokrasiyi karan kadrolar Nazi Almanya’sının kadrolarıdır ama olsun(!)

2. paylaşım savaşının sonunda Hitler ölmüş, sosyalizm karşısında yenilmiş ama faşizm tasfiye edilmemiştir. Hitlerin faşist kadrolarını Amerika sahiplenmiştir. CIA’yı Gestapo uzmanları kurmuş, atom bombasını Alman bilim adamları, füze teknolojisini ise Almanya’nın V-1, V-2 füzelerini yapan Alman bilim insanları geliştirmiştir. Kuşkusuz Almanya sadece bunları ihraç etmemiştir. Nazi döneminin tecrit deneylerinden elde edilen yöntemler, hapisaneler de ihraç edilmiştir.

Ümit Koşan “Sessiz Ölüm Tabutluklar, Beyin Yıkama ve Tec-

rit Hücresi” isimli kitabında tecrit en ağır şekilde yaşayan RAF tutsaklarının anlatımlarına yer vermiştir. *“Bu tam tecritin nedeni düşüncelerini değiştirmemek, teslim olmamak, umudunu yitmemek, örgütlü düşünmeye devam etmek, Sosyalizme inancını hiç kaybetmemektir. Tecrit durumunun uzatılması kararlarında Alman Mahkemeleri bunu açıkça yazmıştır. RAF tutsaklarından mahkemeye başvurarak üzerindeki tecritin kaldırılmasını istediğinde, mahkeme şu gerekçeyle talebin reddine karar vermiştir... Mektupların denetlenmesi sonucu, Rolf Heissler’in demokratik devlet karşısında ve özellikle ceza kurumları karşısında tutumunun değişmediği oldukça nettir...”* (Ümit Koşan. Age. Sayfa 66)

Şimdi Ümit Koşan’ın Sessiz Ölüm kitabında anlattığı RAF tutsaklarının ağızından tecriti görelim, tanıyalım. Alman Demokrasisinin ürünü “Yüksek Güvenlikli Hapishaneler”, “Ölü Bölümler” nasıl bir şeymiş görelim:

•Karl Heinz Dellwo’nun 10.12.1978 tarihinde avukatına gönderdiği mektuptan bir bölüm: *“...Hücre kapıları hava geçiriyor. Hücre oldukça sessiz ve sese karşı tamamen izole edilmiş durumda. Sadece anlaşılamayan gürültüler geliyor. Dün yağmur yağdı, örneğin yağmur taneleri görülüyor, ama çıkardığı ses duyulmuyor. Hücresinin kapısı açıldığında az bir gürültü oluşuyor. Özellikle yoğunlaştığım halde, şimdiye kadar gardiyanların konuşmalarını yalnızca bir kelimesini anlayabildim”* (sayfa 43)

•Christine Kuby Lübede’deki “ölü bölüme” sevk edildikten sonra 25.9.1979 tarihli mektubunda şunları yazmaktadır: *“Bölümün mimari yapısı nedeniyle, hücrelerde konuştuklarımız koridora artarak aktarılmaktadır. Diğer yandan, yakın mesafede bulunduğumuz halde pencerede birbirimizle konuştuklarımızı nerdeyse anlamıyoruz, çünkü çıkardığımız sesler bozulmakta ve parçalanmaktadır. Mimari yapının yol açtığı akustik, şaşırtıcı etkiye sahip: Gürültünün nereden geldiği ya belirlenemiyor ya da yanlış taraflardan duyuluyor. Örneğin bizlerden biri duvara vurduğunda çıkan seslerin vurulan yerin sağ tarafında mı yoksa sol tarafında mı olduğu anlaşılamiyor. Yine yan hücrede bulunan Brigitte’nin yerde spor yatığında çıkardığı gürültüyü, tepemin üzerindeymiş*

gibi duyuyordum. Hücredeki bazı sesleri dışarıdan geliyormuş gibi hissediyorum. Sürekli bir gerilim sağlayan gürültünün arka cephesi yok. Sessizlikte her gürültüyü algılıyor ve kaydediyoruz. Kendimizin çıkardığı sesler, bizlere doğal olmayan sesler olarak yansıyor ve bu sesler, sessizliği daha da dayanılmaz kılıyor.” (sayfa 44)

•“Ölü Bölüm de kamera, bel yüksekliğinde duvara yerleştirilen bir kutunun içine yerleştirilmiş. Bizim dışımızda hiç kimsenin çıkmadığı havalandırmada bütün açılı gören 7 kamera bulunuyor. Bir kamere bölüm arasındaki iç duvar üzerine, 4 kamera dış duvar boyunca yerleştirilmiş, iki kamera da eski bölümde; Bu kameralar pencereye yöneldiğimizde bizleri görüntülemektedir.” (sayfa 46)

•Lübeck Tabutluğunda bulunan kadın tutsakların Ağustos 1979 tarihli raporları: “Hücreler Stammheim inceleme Komisyonu’nun tespit ettiği güvenlik çizgisine uygun: 3 beyaz duvar ve pastel rengindeki diğer bir duvar, gri demir kapılar, PVC ile kaplı beton zemin, süpürgelikler yok. Duvara gömülmüş yeni bir lavabo ve klozet. Aynanın takılı olduğu çiviye kadar her yer düz, kitaplık ve not tahtası vidalarla duvara sağlamca sabitleştirilmiş. Bölümde hiçbir hareket yok. Örneğin, sürekli olarak hiçbir şekilde değişmeyen ve çevreyi tamamen kaplayan beyaz duvarı görüyoruz. Bizden başka hiçbir tutsağın çıkmadığı havalandırmada, ne bir ses ve ne de bir hareketlilik var. Duyumsal basınçlı bölümlerden gelen bizler kendimizi, kafasına sanki bir teneke geçirilmiş gibi hissetmekteyiz. Ölü Bölümün diğer bölümlerden farkı, burada hiçbir şeyin olmamasıdır. Her spontanlığı bastıran, sosyal ve duyumsal basınç içerisinde, monotonluk dahi tarif edilemez, yalnızca hiçlik sayılabilir ve tespit edilebilir.” (sayfa. 49)

•29 ay boyunca tek başına tecritte kalan Petra Krause’nin aktarımı “Tecrit dilsizliğe mahkûm etmedir, İnsan yalnızca boşluğa gösteri yapıyor” (sayfa 52)

•“Tutsakların hücreleri ve kendileri ya her gün ya da haftada bir aranmaktadır, çıplak olarak aranmayı kabul etmeyen bazı

tutsaklar, haftalarca havalandırmaya çıkarılmayarak cezalandırılmaktadır. Bu uygulamaya karşı çıkan tutsaklar hakkında, yasalara uymadıkları gerekçesiyle onlarca dava açılmıştır. Fiziksel şiddet ise hizmetsel tanınma, uygulaması adı altında, örneğin fotoğraf çekiminde, parmak izi alımında, saç kesiminde uygulanmaktadır. Tutsaklar her direnişte yere yatırılmakta, kol ve bacaklar şiddetle bükülmekte, tekme ve sopalarla saldırılmakta, küfürler savrulmakta, kelepçeler son halkasına kadar sıkılmakta, hatta kimi zaman tırnak aralarına metal yapraklar sokulmaktadır. Özel saldırılarda ise acının daha fazla hissedilmesi için sinirlerin üzerine basılmakta, boyun şiddetli bir şekilde uzun süre bükülmektedir.” (sayfa 67)

•Karl – Heinz Dellwo'nun anlatımından: “...Bir tutuklu bana havalandırmada selam verdiğinde derhal havalandırma iptal ediyor ve yine hücremde bana ait olan eşyalar tekrar geri alınıyordu. Her gün hücremin altı üstüne getiriliyordu. Kâğıtlar karıştırılıyor, rastgele dağıtılıyor, üzerlerine yemekler dökülüyor, çiğneniyordu. Bazı günler üstümü 10 kez değiştirdiğim oluyordu.” (sayfa 70)

“Ziyaretten önce, neleri konuşmasının yasak olduğunu bildiren bir kâğıdı imzalamak zorunda. Bu hem geniş ve hem de güzeldir, öyle ki polisler herhangi bir anda görüşmeyi kesmeyi deneyebilirler.” (sayfa 71)

•Birgit Hogefeld'in anlatımı: “...Ya da 1 yılı aşkın bir zaman içerisinde 23- 24 saat 8 metrekarelik bir hücrede beton duvarlarla baş başa olmayı tarif edebilirim, ancak binlerce saati bulan yalnızlık nedir, neyi anlatmaktadır? Onu yapamam.” (sayfa 77)

“Tecrit etkisi uzun zamana yedirilen bir işkencedir. Fiziksel semptomlar hemen ortaya çıkmaz...” (sayfa 79)

“Tecrit hücrelerden başlamaktadır (tek renk yeşil ya da beyaz) Bunu gerçekten de dış fırçası kabına kadar uygulamaktadırlar. İdare üzerinden satın aldığım tüm eşyalar gerçekten de ya yeşil ya da beyazdı. Hücremi çevreleyen diğer hücreler boş tutulmaktadır.” (sayfa 79)

•Lübeck Ölü bölümleri; “Bizler günlük hareketlilikten ve buna bağlı oluşan gürültüden tamamen izole durumdayız. Diğer tutukluları görüp duymadığımız gibi, onlarda bizlerin bölümde olup olmadığını bilmiyorlar.” (sayfa 85)

•Celle Tabutluğu; “Hücre 5.90 metre uzunluğunda, 1.80 metre genişliğinde ve 3.50 metre yüksekliğinde... Pencerelerin % 50 ‘si kurşun geçirmez cam ve diğer % 50’si demir çerçeveden oluşmaktadır. Pencereler yaklaşık 400 kilogram ağırlığındadır.” (sayfa 97-98)

“İki Berlin’inin burada olduğunu hiç bilmiyordum, hücrelerimiz yan yana olmasına rağmen...” (sayfa 99)

“Bizim buradaki tek alternatifimiz ölmek ya da savaşmak.” (sayfa 100)

Tutsaklar tam bir tecrite kapatılınca elbette başta yaşam hakları olmak üzere hiçbir hakları yoktur. Nitekim 4 RAF önderi ve üyesi bir sabah hücrelerinde intihar etmiş olarak bulunurlar. 18 Ekim 1977 günü Stammheim Yüksek Güvenlik Hapishanesinde Andreas Baader, Jan Carl Raspe ve Gudrun Ensslin hücrelerinde ölü bulunur. Federal Almanya ölümleri intihar olarak açıklar. Andreas Baader ve Jan Carl Raspe’nin silahla intihar ettikleri iddia edilirken Gudrun Ensslin’in kendini astığı iddia edilir. Irmgard Möller ise ağır yaralı olarak kurtulur ama olayları hatırlayamaz. Irmgard Möller’in göğsünde 4 şiş yarası vardır.

Katliamın üzeri örtülür, çelişkiler giderilmez. Kendilerini silahla (tabanca) vurdukları iddia edilen iki kişi silahı nasıl almışlardır? Hücre kapılarında polisler beklerken ve hücreye giriş – çıkışta çırılçıplak soyulup üzerleri aranırken hücrelerine silahları nasıl soktular? Andreas Baader’in ölümüne ilişkin Adli Tıp namlunun yukarı tutularak boyun kısmına doğru sol elin başparmağıyla ateşlendiğini belirtirken Federal Kriminal Dairesi tersini iddia ediyordu.

Jan Carl Raspe’nin intiharında Adli Tıp intihar esnasında silahın elde durmayıp düştüğü yazarken, Savcılık raporlarında sağ

elinin yanında olduğu kaydedilmiştir.

Gurdun Ensslin'in kendini astığını iddia etmişlerdir. Kapıyı ilk açan gardiyanlar sandalye görmediklerini söylemişlerdir. Ayrıca Gurdun'un kendini asmak için kullandığı kablonun taşıma kapasitesi 49 kilodur.

Jan Carl Raspe'nin intihar pozisyonu bile netleşmemiştir. Oturarak mı? Yere uzanarak mı?

Andreas Baader'in 30 – 40 santimetre mesafeden kendine ateş ettiği iddia edilmiştir ki böyle bir şey mümkün değildir.

Hücrelerin içindeki seslerin dinlendiği ve kaydedildiği bilindiği halde bu kayıtlar ortaya çıkarılamamıştır.

RAF'ın önderlerinden Ulrike Meinhof ise 1 yıl önce, 1976 yılında hücrelerinde katledilmişti.

Demokrasinin beşığı Almanya'daki bu katliamlar hücrelerden beklenen amaçlardan birisidir. Tam bir sessizliğe gömülen tutsak her şeye rağmen teslim olmazsa Almanya'daki gibi katledilir ve kimsenin haberi bile olmaz. Mümkünse beynini yok et, yoksa bedenini! İşte emperyalizmin hapishaneler politikasının amacı ve bu amaca ulaşmak için en uygun araç olarak hücreler!

Bu anlatılanları Almanya'nın bir dönemine ait olaylar olarak kabul edecekler olabilir. Anlattığımız olayların 1970-1984 yıllarını kapsadığını, 2018 yılında olduğumuzu söyleyecekler olabilir. O zaman biz de yakın tarihteki Almanya Hapishanelerinden örnekler verelim.

Müvekkilimiz Şadi Naci Özpolat Almanya hapishanelerinde 6 yıl kalmıştı. Şadi Naci Özpolat 18 Mayıs 2010 tarihinde Fransa'da gözaltına alındı ve tutuklandı. Gereğçe Almanya tarafından çıkarılan yakalama kararıydı.

Almanya'ya iade edilen Şadi Naci Özpolat'a yargılandığı davada 6 yıl, 6 ay ceza verildi. Şartlı Tahliye indirimi yapılmaksızın cezanın tamamını tecrit hapishanelerinde yattı. Gözaltı, Fransa'daki tutukluluk, Almanya'daki tutukluluk, Almanya'daki dava ve

duruşmalar ve Almanya hapishanelerindeki hükümlülük dönemini Emperyalist Almanya’da Bir Dava Tutsaklık ve Direniş isimli kitabında anlatan Şadi Özpolat’ın anlatımlarından alıntılar yapalım. Bakalım 1970’lerle 2010’lu yıllar Almanya hapishaneleri arasında fark var mı? Almanya vatandaşı ve Türkiye vatandaşı devrimciler arasında uygulama farkları var mı? Almanya’da tutuklu iken Şadi Özpolat’a “F Tipi Film” DVD’si gönderilir. Hapishane idaresi DVD’yi vermeme kararı alır. Şadi kitabında bu olayı ve tartışmaları şöyle anlatır:

“F Tipi hapishanelere karşı yürütölen 7 yıllık direnişten hareketle F tipi hapishaneleri anlatan filmin “DHKP-C’nin çalışması olabileceğini” söylüyorlar. Bu Avrupa’nın hukuki kararlarında “olasılıkla “ diyerek karar almak belirgin özelliklerinden biri. Kanıtlamak gerekmiyor, “olabilir “ diyorlar ve ihtimaller üzerinden karar alıyorlar... Filmi alabilmek için başgardıyanla konuşuyorum. Bana dertlerinin ne olduğunu daha açık ifade ediyor:

- Film senin düşünce tarzın için sakıncalı. (Şadi Naci Özpolat. Age. Sayfa. 6)

F Tipi Yüksek Güvenlikli Hapishaneler AB’nin, Almanya’nın, Fransa’nın isteğiydi. Parasını onlar vermişti. Tüm bilgi ve deneyimlerini Türkiye’nin hizmetine sunmuşlardı. Amaçları dünyanın tamamında Sosyalizmi devrimci düşünceyi yok etmekte. Başaramadılar. Devrimci Tutsaklar hücrelere atıldı, tecrite alındı ama düşüncelerinden vazgeçemediler.

F Tipi film 10 öyküden oluşmaktadır. Her biri 10’ar dakika olan F Tipi Hapishanelerde yaşanan gerçek olayları anlatmaktadır. Anlatılan olaylar F Tipi Hapishanelerden gelen mektuplardan seçilmiştir. Türkiye’de de devletin bütün engellemelerine rağmen birçok yerde gösterilmiştir. Almanya devleti işte bu filmi Şadi’nin düşünce tarzı için sakıncalı bulmuştur. Diğer yandan seri katil filmleri, porno filmleri, gerilim filmleri hapishanede sürekli gösterilmektedir. Hiçbir şey masum değildir.

“Politik içerikli kitabın, derginin, filmin yasak olduğu bu hapishanede uyuşturucu satın almak isteyen tutuklular hiçbir zorluk

çekmiyorlar. Nasıl oluyorsa hapishaneye uyuşturucu rahatlıkla giriyor.” (Sayfa 8)

“Saatte bir yapılan kontroller intihar etmeye önlemmiş! Geceleri saat başı açılan mazgal sesi ve yakılan ışıklar sebebiyle uyuyabilme şansı yok.” (Sayfa 30)

“...Sonraki süreç daha açık gösterdi ki, hiçbir hukuki dayanak olmadan polis değerlendirmeleriyle kurumlar, kişiler, dernekler, avukatlar, dergi ve gazeteler, müzik grupları örgüt bağlantılı ilan edilerek yasaklanabiliyor... Yasaklar devam ediyor; Sürekli tecrit altında tutulacağım, hiç kimseyle hapisane binası içinde de havalandırmada da yan yana getirilmeyeceğim. Telefonla ailem ve avukatımla görüşme hakkım yok.” (Sayfa 74-75)

“Tutuklandıktan yaklaşık 2,5 yıl sonra mahkemem bitmiş ve hakkımdaki hapis kararı kesinleşmişti. Artık hükümlü statüsündeydim. “Suçlu elbisesi” giymeye zorlanacaktım. Havalandırmadan hücreye getirildiğimde “15 güne kadar kendi özel giysilerini alacağız, tek tip elbise giyeceksin” dediler. Bunu kabul etmeyeceğimi söyledim. Gardiyan gitti ve aynı gün geri geldi. Tek tip elbiseleri getirmiş. Kabul etmeyeceğimi söyleyince muhtemelen bir direniş örgütlememden çekinip oldu-bitti ile halletmek istediler. Giysilerimi almaları mümkün. Aldılar da. Ama tek tip elbiseyi giydirmek için üzerimdeki ve dolaptaki giysileri almaları yetmez ki! Giysilerimi aldıkları için çıırılıplak kaldım. Sadece giysiler değil, kişisel tüm eşyalarımı, ayakkabı, havlu vb. aldılar. Hapishanenin verdiği yüz havluları hariç. Onları belime sardım... Terliklerimi almadılar, onları da kullanabiliyorum. Ayakkabı çorap dâhil her şeyi aldıkları için terlikler ayaklarımı volta atarken yerden kesiyor, bu haliyle çok değerliler. Çünkü kış aylarındayız ve özellikle ayaklarım üşüyor...” (Sayfa 82-83)

“İki buçuk yıl boyunca hiç üşenmeden tam tecrit altında tutduğum hücreyi hemen her gün aradılar. Üzerimde kıyafet yok. Hücrede hemen her şey yok; televizyon, DVD ve CD’ler, kitap, açlık grevinde aldığım su, şeker, çay, kahve... Yine de arayacaklar.” (Sayfa 85)”

“Müdür sevinçle haber getirdi: Müjdem var mahkeme saz almanı onaylamı” “Ama sazin tellerini onaylamamış !” (sayfa 113)

“Böylece 2 ay kesintisiz ve 4 ay yine kesintisiz olmak üzere toplam 6 ay hiç havalandırmaya çıkmadan 24 saat boyunca aynı hücrede tutuldum. Bunun 3 ayı tümüyle giysisiz, çıplak olarak geçti.” (Sayfa 146)

“Hapishanenin hakkımda yaptığı yazılı değerlendirme: Ailesi de kendisini destekliyor. Taleplerini kabul etmek zorunda kalıyoruz.” (sayfa 189)

“Savcının mahkemeden talebi: Milim gevşetmeyin tecridi, tecrit halen amacına ulaşmamıştır. Özpolat halen mahkemeye işbirliğine yanaşmamaktadır.” (Sayfa 235)

Şadi'nin yargılandığı dava dosyasında verilen ceza kesinleşince hükümlü oluyor. Almanya kanunlarına göre hükmün 2/3'ünü yatınca şartlı tahliye hakkı kazanıyor. Ancak tüm başvuruları ret ediliyor ve 6 yıl 6 ayın tamamını yatıyor Şadi.

“Hem mahkemeye yazdıkları değerlendirmede hem de açık hapishaneye gitmek için verdiğim dilekçeye hapishanenin cevapları olumsuzdu. Olumsuz cevabının gerekçeleri:

- *Pişman değil*
- *Hapishane kurallarına uymuyor, açlık grevi yaparak zorla taleplerini kabul ettiriyor.*
- *Türkiye hapishaneleriyle yazışıyor, yani örgüt bağlantısı sürüyor.*
- *Ziyaretine örgüt üyeleri geliyor yani örgüt bağlantısı sürüyor.*
- *Yürüyüş dergisini almak için açlık grevi yaptı ve yürüyüş dergisi okuyor, örgütsel düşüncelerini koruduğunu gösteriyor.*
- *Mesleğim devrimcilik diyor.*
- *Haksız yere tutuklu olduğunu savunuyor, politik angajmanını gerekçe gösteriyor.*
- *Ailesi ve politik sempatanlar kendisiyle dayanışma içinde,*

mücadelesini destekliyorlar.” (sayfa 264)

Bu gerekçelerden de anlaşılacağı üzere tecrit bir program olarak uygulanıyor. Her aşaması incelikli olarak planmış. Her kuralın yaptırımın amacı vardır. Bu amaçla düşünceleri değiştirmek sosyalizm inancını yok etmek halka gözdağı vermek ve tehdit etmek.

Tecrit tutsaktan öte halka yapılan bir saldırıdır. Halkın haklarına sahip çıkması, yeni hak talep etmesi, Emeğine sahip çıkması tecrit tehdidiyle engellenmeye çalışmaktadır. Tecriti hafife almak, küçümsemek ciddiye almak gerekir. Hapishaneler emperyalizmin harcadığı milyarlarca dolarla ve biriktirdiği deneyimle amaçlarına ulaştığı yerler olmuştur.

Almanya’da, İtalya’da silahlı mücadele yürüten örgütler hücre tipi hapishanelerde yok edilmiştir. Elbette tek neden hücreler değildir. Fakat hücreler nedenlerin arasında ağırlıklı yere sahiptir.

Almanya’da RAF tutsakların kısaca anlatmıştık İtalya’da tecriti katletme aracı kullanmakta Almanya’dan geri kalmamıştır. 28.12.1980 günü Trani tabutluğunda hakları için direnen devrimci tutsaklara yapılanlar bunun örneğidir.

Hakları için direnmeye başlayan tutsaklar gardiyanlardan da rehiner almışlardı. Rehin gardiyanlardan biri yaralıydı ve tıbbi müdahale yapmak gerekiyordu. Devrimci tutsaklar tedavisinin yapılması için yaralı gardiyanı teslim etmek istedikleri halde bakanlık gardiyanı almadı.

“Tutsakların yaralıyı teslim etme önerisi idare tarafından kesinlikle reddediliyor. İdare yaralıyı almak yerine Direniş Komitesini gardiyanı teslim etme bahanesiyle birinci katı da işgal etmekle suçluyor. Tutsaklar önceden işgal edildiği halde geri çekildikleri birinci katın kendilerini ilgilendirmedeğini, direnişleri için anlamsız olduğunu açıklamaya çalışmalarına karşın, idare iddiasında diretiliyor. Gerçekte idare yaralıyı almak istemiyor ve kamuoyu önünde yaralının varlığını inkâr etmeye çalışıyor. Devletin bu taktiği sonradan öğrenilmiştir. Hükümet, Adalet Bakanlığı aracılığıyla,

kan dökülmesi kaçınılmaz olsa dahi, müdahale etmeye karar verdiğinden, rehinelerle ilgili görüşme başlatmaya kesinlikle yanaşmıyor.” (Ümit Koşan. Sessiz Ölüm. Sayfa 160)

“...Durumu gören Özel Timin “ bizler, sizleri elinizdeki gardiyanlarla birlikte gebertmeye izinliyiz, bağırtısı duyuluyor.” (Ümit Koşan. Sessiz Ölüm. Sayfa 171)

“Özel timin ve gardiyanların kanlı dayağı öylesine ileri gidiyor ki, cezaevi bahçesindeki tutsakların sadece ayakları hareket edebiliyor. Tutsakların kafalarında ve vücutlarının çeşitli yerlerinde derin yaralar var, ayrıca birçok kırılan diş, patlayan dudak, kırılan kemik tespit ediliyor. Direniş süresinde, devletle yapılan görüşmelerde özellikle mücadeleciler yanı sıra öne çıkan tutsaklar, vahşi ve gaddar bir işkenceye uğruyor. Bu saldırı tabii ki önceden hazırlanmış kiste ve fotoğraflara bakılarak yapılmıştır.” (Ümit Koşan. Age. Sayfa. 172)

“Saldırıdan sonra kan gölüne dönen havalandırmada, tutsaklar, oldukça soğuk gecede tecrit edilmiş olarak bırakılıyorlar.” (Ümit Koşan. Age. Sayfa 172)

Elbette dünyanın ilk tecrit hapishanesini yapan, 1945-1950'den sonra tecrit hapishanelerini daha da geliştiren, hapishane yönetimleri için 24 maddelik “Dr. Schein programları” hazırlayan Amerika'ya haksızlık etmemelidir.

Amerika'dan da hapishaneleri anlatmamak imkânsız. Dünyada hiçbir devlet Amerika kadar hapishaneler konusunda yetkinleşmemiştir! Üstelik günümüzde daha da pervasızlaşmıştır. Irak'ta Ebu Garip (gureyb) hapishanesindeki işkenceleri yapan Amerika'dır. Guantanamo üssünü işkence merkezine çeviren Amerika'dır. Çeşitli Balkan devletlerinde gizli hapishaneler kuran Amerika'dır. Gemileri, uçakları hapishane olarak kullanan Amerika'dır. Dünyanın ilk hücre tipi hapishanesini yapan Amerika'ya da bu yakışır! Kendi topraklarında 2 milyon kişilik hapishane kent kuran Amerika'ya bu yakışır! Pencere dahi olmayan, çelikten, titanyumdan küp şeklinde hücreler yapan Amerika'ya bu yakışır! İnsanları suçlama dahi yöneltmeden gözaltına alma, tutuklama

yetkisini mevzuatına koyan Amerika'ya bu yakışıır.

Amerika'dan anlatacağımız ilk hapisane-tabutluk Marion Yüksek Güvenlik hapisanesidir. 1961 yılında Amerika'da yapılan ve beyin yıkama tekniklerinin tartışıldığı konferanstaki sunumlarla projelendirilen Marion Hapisanesi 1963 yılında açılmıştır. Şimdi Ümit Koşan'ın Sessiz Ölüm kitabından kısa alıntılarla Marion hapisanesini anlatalım.

“Marion'un diğer bir özelliği, tutsakların sürekli içme suyuna katılan ilaçla zehirlenmeleridir. Gardiyanlarla karşı çıkan tutsaklar kelepçelerle yataklarına günlerce bağlı tutulmaktadır.” (Age. Sayfa. 142)

“Yüksek Güvenlik Cezaevi olarak inşa edilen Marion Cezaevi, özellikle Politik tutsaklar ve ıslah edilemeyen çok az sayıdaki adli tutuklular için yapılmıştır.” (Age. Sayfa 143)

“Ancak, teknik olarak mükemmel bir sistemin Marion'da bu tür davranışların gözden kaçması mümkün değildir. Her davranış monitörler, tutsaklar arasındaki ajanlar ve personel tarafından gözlemlenmektedir. Özellikle gözetleme konusunda eğitilen gardiyanlar, tutsakların hassasiyetlerini ve duygularını sınayan tüm bilgileri idareye bildirmektedir. Davranış uzmanları bu test yöntemine “stres-değerlendirme” adını vermektedir. Marion Cezaevinin bu anlattığımız “gözlerinin” yanı sıra “hassas kulakları” da vardır. Örneğin koridordaki serbest konuşmalar, hücre bölümlerinde ve yemek salonundaki sohbetler, hoparlörler devreye sokularak kaydedilmektedir. Bunların dışında, doğal olarak hücrelere saklanan dinleyiciler de hesaba katılmalıdır. Beyin yıkama programına uygun olarak, Marion'da günde tam dört kez kimyasal tedavi uygulanmaktadır. Hoparlörlerden ,”hastalara ilaç dağıtma zamanı... Sıraları oluşturun” talimatı duyulmakta. Valium Librium, Thorazin ve daha birçok kimyasal ilaç çiklet gibi dağıtılmakta ve kimi zaman da yemeklere gizlice uyuşturucu katılmaktadır. Tüm bunların doğal sonucu olarak tutsaklar arasında beklenmedik ani kavgalar, bayılmalar ve halüsinasyonlar baş göstermektedir.” (Age. Sayfa. 146)

“Marion Tabutluğundaki uygulamalara maruz kalan bir tutsak buradaki uygulamaların sonucunu ‘Her kim burada robot olmaya hazır değilse, cezaevini sağ olarak terk edemez, diye açıklamaktadır.” (Age. Sayfa. 147)

“Burada, yani Uzun Süreli Kontrol Blok’unda bulunan her hücre yaklaşık 2,5×3 metredir. Tutsaklar hücrelerde her gün 23,5 saat tutulmakta ve tutsakların meşgul olacakları her olanak ellerinden alınmaktadır. Bu bölümde Kalıp da, hala direnişlerini, devlete göre “kötü davranışlarını” devam ettiren tutsaklar, gardiyanların yazdıkları raporlara göre sensorik deprevasyonun uygulandığı “boxcor ” hücrelerine gönderilmektedir.

Bu hücreler 2,5x2m. Büyüklüğündedir. Hiçbir sesi içeriye geçirmeyen boxcor hücreleri çelik kapıları özel yapılmıştır. İki küçük camın bulunduğu hücrelere, güneş ışığının yalnız yüzde 75’i yansımaktadır. Çelik kapının önünde, hücre içerisinde parmaklık şeklinde bir kapı daha bulunmaktadır. Araya 24 saat yanan 60 W’lık bir lamba yerleştirilmiştir. 2,5 cm kalınlığında köpüklü sünger tabakayla kaplı ve plastikle örtülmüş düz bir çelik levha, duvarda sarkık durmaktadır. Yatak görevi gören bu levha üzerinde yatan bir insanın vücudu birkaç gün sonra tamamen sertleşmektedir. Bu sertleşme zaman içerisinde tüm sinir sistemini tamamen tahrip etmektedir.

Kış mevsiminde hücreler müthiş soğuk, yaz mevsiminde ise aşırı sıcak olmakta, ancak vantilatör bulunmamaktadır. Duşlarda vanalar ayarlanmamakta, amatör ya tamamen soğuk ya da tamamen sıcak su akacak şekilde düzenlenmiştir. Tüm bunlara ek olarak da, cinsel taciz, kimyasal ilaç müdahalesi, sopalarla dayak, tahtalara bağlama, başka araçlarla kan dolaşımının durdurulması yöntemleri de uygulanmaktadır.

“Boxcor” hücrelerinde uzun süre yatan tutsaklar, süreç içerisinde akli dengelerini yitirme tehlikesiyle yüz yüze kalmakta, ya yemek yemeyi ya da konuşmayı reddetmektedirler. Son beş yıl içerisinde, hücrelerde kalan 10 kişi yaşamını yitirmiştir. Hepsi de intihar ederek yaşamlarına son vermişlerdir. Duygusal ve ailesel

bağlar çoktan kopartılmıştır.

Tutsaklar memleketlerinden binlerce mil uzaklıktaki yerlere gönderildikleri için “Boxcor” hücrelerinde kalan tutsakların aile görüşleri aşırı derecede kısıtlanmıştır. Tutsakların içinde buldukları tecrit nedeniyle, mektuplaşmaları zaten yasaktır. Her şeye rağmen gerçekleştirilen aile görüşleri, cam bölme ardından, karşılıklı telefon hattıyla yapılmaktadır. Görüşler, dinlenmekte ve kaydedilmektedir. Ziyaret öncesi ve sonrasında tutsaklar soyularak aranmakta, sözde “güvenlik” nedeniyle nektal aramaya maruz kalmaktadırlar. Tutsakların bu uygulamaya karşı gösterdiği direnişler, her keresinde kanlı saldırılarla bastırılmaktadır.” (Age. Sayfa. 149)

“Marion Hapishanesinde 63 maddelik yasaklar listesi vardır. Bu yasakların bazıları şunlardır:

- Grup gösterilerine katılma ya da destekleme*
 - Görevliler karşısında kaba davranışlar*
 - Sağlıksız ve düzensiz davranışlar*
 - İzin verilmeyen toplantılara katılma*
 - Kamuoyuyla izinsiz ilişki kurma*
 - Çalışmaya karşı çıkma ya da program sorumluluklarını yerine getirmeme*
 - Herhangi bir greve katılma ya da teşvik etme*
 - Programın öngördüğü görevleri yerine getirmeme*
 - Görevlilerden herhangi birinin talimatlarını yerine getirmeme*
 - Yukarıda belirtilen uygulamalara karşı çıkma girişimini ya da birini destekleme, ya da herhangi bir plana destek sunma.”*
- (Ümit Koşan. Sessiz Ölüm. Sayfa. 150)*

Marion Hapishanesi Politik tutsaklar için, siyasi düşüncelerini yok etmek için, bu amaca ulaşacak şekilde yapılmıştır ve yönetilmektedir.

“Marion Hapishanesi eski müdürü Ralph Aren, Marion’daki Kontrol Blokunun gerçek amacı, cezaevlerinde ve ayrıca çoğunlukla toplum içerisinde yayılan devrimci davranışları kontrol altına almaktır, açıklamasıyla tabutluğun, politik tutsakları yok etmek için uygulamaya konulan özel bir programın parçası olduğunu iti-

raf etmektedir.” (Ümit Koşan. Sessiz Ölüm. Sayfa. 151)

Politik tutsakların bulunduğu Marion Hapishanesindeki baskılar karşısında direniş olmaması düşünülemez. Tutsak Chicanos Jesse Lopez talimatlara uymayı reddettiği için 16 Temmuz 1972’de cezalandırılır ve bir gardiyan tarafından öldüresiye dövülür.

Bir gün sonra 600 tutsaktan 534’ü, Lopez’in tecritten çıkarılmasını sağlamak için zorunlu çalışmayı durdurarak greve çıkarlar. Hapishanede grev! İdare “Hayvanlaştırma Manifestosunu” uygulamaya koyarak 102 tutsak daha tecrit edilir. Bu tutsaklara 1 ay boyunca çok az yemek verilir. Devamını Ümit Koşan’ın Sessiz Ölüm kitabının 144. sayfasından aktaralım:

“...17 Ağustos 1972’de yeni tecrit bölümünde anlaşılmayan bir nedenden dolayı alevler yükselir, çıkan siyah dumanlar kısa zamanda, diğer hücreleri kaplar. Gardiyanlar, tutsakların duman-dan etkilenmelerini hızlandırmak için tüm vanaları kapatarak, vantilatörlerin elektriklerini keserler. Hiçbir tıbbi müdahalede bulunulmadığı gibi, dumanların dağıtılmasından sonra, kasklı ve sopalı 40 gardiyan hücrelere girerek tutsaklara saldırır ve onların tüm eşyalarını tahrip ederler. Ertesi gün, 18 Ağustos 1972’de 2 beysbol sopalı ve silahlı polisle birlikte 20 gaz maskeli ve sopalı gardiyan tekrar hücrelere girer, tutsakları tamamen soyarak bağ-larlar ve yüzlerine gaz sıktıktan sonra komalık edinceye kadar dayaktan geçirirler. İdarenin bu kanlı eylemi ertesi gün saat 6’ya kadar devam eder. Bu koşullarda dahi tutsaklara hiçbir tıbbi müdahalede bulunulmamıştır. Öyle ki, tutsaklar olaydan ancak 6 gün sonra, üzerlerine sıkılan göz yaşartıcı gazı sularla temizleme ola-nağına kavuşmuşlardır. Eylemden sonra tecrit bölümü artık ceza-evinin ayrılmaz bir parçası olarak süreklileştirilmiştir.”

ABD’nin böyle sürekli ve istikrarlı hücre politikası olur da İngiltere ondan geri kalır mı? Bir dönem üzerinde güneş batmayan imparatorluk olarak tanımlanan İngiltere hücre -tecrit- işkence uygulamasında asla ABD’den geri kalmamıştır. Dünyada “işkence aletleri fuarı” düzenleyen birkaç ülkeden biri olan İngiltere İrlan-

da'nın bağımsızlığı ve özgürlüğü için mücadele eden IRA militanlarını, devrimci -demokrat- aydınları "H Blokları" olarak adlandırılan tecrit hapishanelerinde yok etmeye çalışmıştır.

Tek kişilik hücreler, sürekli işkence, IRA tutsaklarına dayatılan pişmanlık içindir. Pişmanlık getirmeyi ret ettiler. İşkence gördüler. Direndiler. Ölüm Orucu yaptılar. 1981 yılındaki ölüm orucu eyleminde 10 kişi hayatlarını yitirdi, şehit düştü.

IRA'nın ve bu direnişin önderlerinden Bobby Sands'in tuvalet kâğıtlarına yazarak gizlice dışarı çıkarttığı günlükler "Hücremde Bir Gün" adıyla derlenmiş kitaplaştırılmış ve yayınlanmıştır. Belfast yakınlarındaki Long Kesh İngiliz Toplama Kampının içindeki "H Blokları" olarak tanımlanan hücrelerde kalan Cumhuriyetçi tutsaklar İngiliz sömürgeciliğine karşı direndiler. Öldüler ama teslim olmadılar. Halk ve vatan sevgilerinden, düşüncelerinden vaz geçemediler. Bunun için her gün işkence gördüler. Şimdi de Hücremde Bir Gün isimli kitaptan birkaç alıntıyla İngiltere'nin H Bloklarını anlatalım:

"Long Kesh Hapishanesinin H Bloklarında örgütlenen bir açlık grevinin talepleri şunlardı:

- 1. Her zaman kendi giysilerini giyme hakkı*
- 2. Hapishanede hizmet işi yapmama hakkı*
- 3. Rekreasyon saatlerine diğer siyasi tutuklularla birlikte katılma hakkı*
- 4. Haftalık ziyaret, mektup, paket alma hakkı*
- 5. Ceza indiriminden yararlanma hakkı" (Age. Sayfa 14-15)*

Tutsaklar ölüm orucu eylemini sürdürmektedir. Kendilerine tek tip elbise dayatılmıştır. Ret ettikleri için tüm eşyaları alınmıştır. Hücrelerinde havlulara sarılarak durmaktadırlar. Sağlık durumları iyi değildir. Buna rağmen gün içinde birkaç kez aranır.

Hücrede aranacak bir şey yoktur. Asıl amaç işkence gerekçesi yaratmaktır. Yaratırlar da. Arama için hücreye geldiklerinde aranacak tutsağı döverek koridora çıkartıp arama odasına götürürler. Şimdi Bobby Sands'in ağzından bir aşamayı aktaralım:

“Gardiyan bağırdı “At o havluyu. Çevrende dön. Eğil ve ayakucuna dokun”

Havlumu çıkardım, çevremde tam bir daire çizdim ve çıplak bir halde sıkılarak orada ayakta durdum. Bütün gözler vücudumu dikkatle tetkik ediyordu. Sözcü “Bir şey unuttun, diye kıkırdadı. Hayır, unutmadım, diye kekeledim bir kabadayılık kriziyle. “Eğil serseri” diye tam yüzüme doğru ısıklık gibi bir sesle konuştu. Sesi zoraki bir sabrı ima ediyordu. İşte zamanı geldi diye düşündüm. “Eğilmiyorum” dedim. Zoraki gülüşmeler surat kümesini cesaretlendirdi ve küfürler patladı. Küstah o... Çocuğu diretti “Eğilmiyor!” Sabırsız dinleyicilere “eğilmiyor! Ha! Eğilmiyor arkadaşlar!” dedi. Tanrım, işte zaman geldi. Gülmeyi sürdürerek yanıma geldi ve vurdu. Bir iki saniye içinde beyaz ışıkların ortasında, her yerden yağmur gibi yumruklar yağarken döşemeye düştüm. Yeniden doğrultuldum, masanın üzerine tıpkı lapa gibi yüzükoyun fırlatıldım. Araştırmacı eller kollarımla ayaklarımdan çekti. Beni deri postu gibi yaydılar. Biri saçlarımdan tutarak başımı arkaya çevirdi. O sırada birkaç sapık anüsümü dürtüp parmak atmaya başladı.” (Age. Syf. 21- 22)

“Tanrım, Pee Wee’nin vücudunu arıyorlardı. 18 yaşında ancak vardı ve makatına parmak atmak için eğiltiyorlardı onu. Pee Wee’nin çıplak bedenine çarpan şu bildik yumruk seslerini işittim.” (Age. Sayfa 30)

“Pee Wee’yi zorla banyoya sokup saçlarını kesecekler. Yani canını çıkarmak için bugün üçüncü kez ıslatacaklar onu.” (Age. Sayfa. 30)

“Bağırsaklarım yeniden çalışmaya başladı. Oh, sonunda diye düşündüm; beş günlük şiddetli kabızlıktan sonra iyi bir düşünceydi bu. Tuvalete gitmek zorunda kalacaktım. Bir parça gülünç görünüyordu. Birkaç kâğıt mendil kaldırıp hücre kapısındaki cassis deliğinden görünmeyen köşeye gittim. Kabızlıktan kurtulmanın verdiği ferahlamaya karşın, çöp ve pislik arasında hücrenin köşesine çömelmiş bir hayvan gibi hissettim kendimi. Ama başka çaresi de yoktu. Yapılmalıydı. Ne kadar onur kırıcı ve alçaltıcı

olsa da. Bir hücrede iki kişi olan arkadaşlar için daha da zordu bu. Benim hiç değilse bir parça mahremiyetim vardı! İnsanlar, uygulanan zalimliğe dikkat çekmek için pislik grevine girişmek zorunda kalacak kadar işkenceye uğradığı zaman, bu tür onur kırıcılık ve işkenceye kim ad takabilir, H Blok konusunda hangi hümanist geçinen sessiz kalabilir!” (Age. Sayfa. 37)

Her anı işkence, her saniyesi terör olan hapisanede bu işkenceler her gün tekrarlandı. Yukarıda kısaca anlattığımız işkenceler “uygarlığın beşiği” olarak tanımlanan İngiltere’de yaşanmıştır, yaşanmaktadır.

Nerede ise dünyada katletmediği halk kalmamış olan İngiltere’nin hapisaneleri nasıl olabilir ki? İngiliz pamuklarıyla rekabet ediyor diye Hint kumaşı dokuyan ustaların başparmaklarını –kumaş dokumasınlar – diye kestiren İngiliz İmparatorluğu değil midir? İngiltere Hapisaneleri bugün de farklı değildir. Tutuklanan devrimci tam tecrite alınır, ailesiyle, avukatlarıyla görüştürülmez. Kitap, mektup, gazete alamaz. TV izleyemez. Havalandırmaya hiç çıkartılmaz ya da yarım saat ve tek başına çıkartılır. Yani hapisanelerde devrimcilere uygulanan tecrit programlı bir tecrittir.

Tecrit emperyalizmin ihraç ürünlerinden biri olduğu için Türkiye’ye ve Yunanistan’a da ihraç edilmiştir. (H Bloklarında IRA tutsakları işkenceden vazgeçilmesi talebiyle idrar ve tuvalet dışkılarını hücre içine bırakıyor ve adına “pislik eylemi” diyorlardı.)

DÜNYADAN TECRİT HAPİSHANELERİ ÖRNEKLERİ

Uyum adımlarını attıkça hapisanelerini hücre tipine döndürmektedir. Türkiye’de de böyledir. İleride anlatacağız. Önce Yunanistan’da Alman emperyalizminin işgaline direnen Yunanlı Yurtsevenlerin kapatıldığı birkaç hapisaneyi anlatmak lazım. Bu hapisaneleri Yunan işbirlikçileri önce Almanlarla, sonra İngilizlerle birlikte yönetmişlerdir. Her iki dönemde de tutsak alınıp işkence yapılanlar Yunan Komünistleri ve Yurtseverleri olmuştur.

Bu işkence kamplarından biri Haydari Kampıdır. Themos Kornaros Haydari Kampı isimli kitabında bu kampı, işkenceleri ve direnişi anlatır.

“Yunan ruhunun çözülmesi. Yunan halkının köleleştirilmesi, Yunan kişiliğinin yok olması. Plan buydu, uygulanması, içinde Haydari kampının kurulması gerekiyordu. Tek amacı, köle ruhlu, korkak, hain insanlar imal etmek olan Haydari Okulunun kurulması gerekiyordu. Burada Yunan halkına köle paniğini aşılacak, özel mikrop kültürlerini hazırlayan laboratuvarlar kurulmalıydı.” (Themos Kornaros. Haydari Kampı. Sayfa. 44)

“Haydari Kampı içerideki tutuklular için değil, daha çok dışarıdaki halk düşünülerek kurulmuştu.” (Age. Sayfa. 45)

“Haydari Kampının komutanı olarak bu onun işi! Bu ise şu demektir: Her türlü kişiliği yok etmek, iradeyi öldürmek, rehinelerin düşünmesine engel olmak.” (Age. Sayfa 107)

“Hapisliğin bir savaş demek olduğunu kavramış tutuklulara! Kendini, benliğini, insanlığını yitirmek istemiyorsan dayanacaksın. Cellatların her çıkışına karşı bir başka çıkışla cevap vereceksin. Onların en önemsiz, en entipüften çıkışlarına bile. Hiçbir iş amaçsız yapılmaz. Sana yapılan işkenceler daima soğukkanlılıkla hazırlanmış, hesap edilmiş, en acayip ayrıntılarına kadar gözden geçirilip kararlaştırılmıştır.” (Age. Sayfa. 134)

“Rehinelerin kendi kurbanları olarak boynu bükük, bitkin, sersefil durumda infaz alanına kurşuna dizilmeye gitmelerini beklemişti, bunu ummuştu. Oysa bir Termopil ihtişamı ile karşılaştı: Saçlar taranmış, sinek kaydı tıraş, damatlar gibi giyinik ve süslü ölüm adayları dikilmişti karşısına.” (Age. Sayfa. 157)

“Alman faşistleri için tutsaklar aynı zamanda rehindir. Öldürülen her Alman için 50 Yunanlı. Bir Alman Generalinin öldürülmesinden sonra Haydari Kampında kalmakta olan 200 Yunan Komünistinin öldürülmesine karar verilir. Bu infaz görgü tanıklarınca şöyle anlatılır: “Hep birden başladılar halaya. Şöyle bir döndüler alanı. Sonra yirmisi ayrıldı baş taraftan, şapkalarını fırlattılar

havaya: Yaşasın Yunanistan, Yaşasın Hürriyet” diye haykırdılar, sonra müfrezenin önüne dizildiler. Öbürleri halaya devam ettiler türkü çağırıp nara atarak, sonra ikinci yirmilik gruba geldi sıra... Anlaşmışlardı aralarında arkadaşlarının cesetlerini bize bırakmamak, kamyonlara kendileri taşımak için, yavaş yavaş, yumuşak yumuşak, incitmeden, sevgiyle, şefkatle...” (Age. Sayfa. 184)

Bu hapishane uygulamalarının ve tiplerinin 1940-1950-1960'lara ait, o dönemde kalan uygulamalar olduğu düşünülmemelidir. Yunanistan'da Türkiye'deki F Tipine benzer tecrit hapishaneleri yapmıştır. İspanya, Fransa'daki hapishane uygulamaları da aynıdır. Siyasi tutsaklar tümünde tam tecrite alınmakta, tam yalıtılan uygulanmakta, Aile- avukat görüşleri yasaklanmakta, kitap-gazete-dergi almaları, TV izlemeleri yasaklanmaktadır. Tek tip elbise dayatması, çıplak arama, yasaklanan havalandırma, gün içinde 3-4 kez yapılan arama, yarım saatte bir hücre kontrolü, 24 saat yanan hücre ışığı gibi uygulamalar aynıdır. Ülkeler, diller farklı ama uygulamalar aynıdır.

Tüm burjuva devletlerin hapishane tarihi benzerdir. Devlet hapishanelerde suçluyu cezalandırdığını iddia etmiştir. Hapishanelerde asıl olarak siyasi tutsaklar kalmıştır. Hapishaneler siyasi tutsaklar için işkence merkezi olmuştur. İşkence şekli, biçimi, süresi değişmiş ama işkence hiç değişmemiştir.

Adli tutsaklar arasında ise burjuvazi suç ile maddi yaşam koşulları arasındaki bağı kopartarak, kendi adaletini uygulamıştır. Örneğin Burjuvazi insanları açlıktan ölmeyecek ücretlerle çalıştırıp emeklerine el koymayı yasal kabul etmiştir. Bugünün Türkiye'sinde 4 kişilik bir aile için yoksulluk sınırı 5.700 TL iken asgari ücret 1640 TL'dir. 4 kişilik bir ailede bir kişinin çalışıp 1650 TL alması ve yoksulluk sınırınının 1/4'ü bir ücrette açlığa mahkûm edilmeleri suç değildir, yasaldir. Fakat açlık sınırınının da altında gelir olan bu 4 kişilik ailenin açlıktan ölmek için ekmek çalması suçtur. Cezalandırılır.

Bugün dünya nüfusunun %1'i, dünyada üretilen zenginliklerin %90'ına el koymaktadır. Bu tabloda suç ve suçlu vardır. Burju-

vaziye göre yoksul halk suçludur. Fırsatları değerlendirmemiş, girişken olamamış, risk alamamışlardır. O yüzden de yoksul kalmışlardır. Yani suçludurlar. Burjuvazi bunu söylerken o suçladığı yoksul halkın emeğini el koyarak zenginleştğini gizlemeye çalışır. Burjuvazinin emek sömürsü, hırsızlığı suç değildir, hakkıdır. Halkın emeğini istemesi, hakkını araması suçtur.

Bilim kanıtlamıştır ki tarih sınıflar mücadelesinin tarihidir ve her sınıfın sınıf çıkarını ifade eden ideolojisi vardır Bilinen en eski insan toplumu ilkel komünal toplumdur. Henüz insanların sınıflarına bölünmediğini bu toplumda avlanan her şey eşit paylaşıldı. Ava herkes katılırdı. Çünkü insan doğa karşısında çok zayıftı. Av topluluğunun ihtiyacını ya karşılamıyor ya da ancak başa baş karşılıyordu. Yani depolanacak besin olmuyordu.

Üretim araçlarını geliştirmesi, insanının alet yapmayı öğrenmesinden sonra daha çok hayvan avlanabilmesi, tarımın öğrenilip geliştirilmesi sonucunda toplum sınıflara bölünmeye başladı ve devlet ortaya çıktı. Üretim araçları denen av ve tarım aletlerini üretenler, ellerinde bulunduranlar egemen sınıf oldular. İlk devlet köleci devletlerdir.

Daha sonra feodalizm, kapitalizm egemen olmuştur gezegenimizde. Sosyalist devlete kadar hep küçük bir grup devletin egemen sınıfı olmuş ve geniş halk kitlelerin sömürmüştür. Devlet bu toplumlarda küçük, azınlık egemen sınıfın geniş halk yığınlarını sömürmesinin aracı olmuştur. Yasalar egemen sınıfın çıkarlarına göre düzenlenmiştir.

Örneğin köleci toplumlarda köle sahibinin kölelerini öldürmesi, işkence yapması yasaldı ve hakkıydı. Feodalizmde köylülerin köylerinden ayrılmaları yasaktı.

Kapitalist toplumlardaysa burjuvazinin işçileri açlık sınırının biraz üzerinde ücretle çalıştırıp egemenin ürünlerine el koyarak zenginleşmesi yasaldır.

Sadece sosyalist sistemde geniş halk kesimleri, küçük sömürücü azınlık üzerinde egemenlik kurar ve yasalar ezilen halkın

çıkarını korur.

Sosyalist yasalarda anayasada ilk madde “emek sömürüsünün yasak olduğudur” çalışmasına sağlık engeli olmayan herkesin çalışmakla yükümlü olduğunun buna karşın sosyalist devletin halkın tüm ihtiyaçlarını karşılamakla yükümlü olduğu anayasa ve yasalarda yazar. Suç ve cezada bu temel ilkeye göre düzenlenir.

Sınıflı toplumların son aşaması olan kapitalist devletlerde tekeller ve burjuvazi devletin egemen gücü, sınıfıdır. Yasalar tekellerin, emperyalistlerin, burjuvazinin, kapitalistlerin çıkarlarını korumak için yapılır. Bunun için halkın, işçilerin, köylülerin, memurların, öğrencilerin örgütlenmesi düşüncelerini açıklaması yastaktır, suçtur.

Tarihin gördüğü en örgütlü sınıf olan burjuvazi örgütlenmenin güç olduğunu bildiği için ezilen hakları örgütlenmesine izin vermez. Elindeki devletin tüm olanaklarıyla halk örgütlenmelerine saldırır. Patronlara “...OHAL’den niye şikâyet ediyorsunuz? Fabrikalarınızda grev ilan edildiğinde OHAL yetkilerini kullanıp hemen müdahale ettik ve grevleri yasakladık...” diyen biz değiliz. Bu tekil bir örnek değil. Kapitalist devletlerin temelidir.

Kapitalist devlette en büyük suç ezilen sömürülen halkın örgütlenmesini savunmaktır. Tarihin gelinen aşamasında halkın örgütlenmesini ancak Sosyalistler, Devrimciler savunur. Feodalizme karşı iktidarı alma mücadelesinde halkı örgütlenmeye çağırın, özgürlüklerin bayraktarı burjuvazi şimdi halk örgütlenmelerinin düşmanıdır. Bunun için halkları milyonlar halinde katleder, insan derisinden abajurlar yapar, tecrit hapishanelerini ihraç eder. Bunun için eşyaları yakmayan ama insan derisini, etini, saçlarını yakan kimyasal silahlar yapar.

Dünyada açlığı yok etmek için gereken para 30-40 milyar dolardır. Bir uçak gemisinin maliyeti 13 milyar dolardır. Ve sadece ABD’nin elinde 13 tane uçak gemisi vardır. Bir nükleer denizaltının maliyeti 8 milyar dolardır. Ve sadece 220 tane nükleer denizaltı vardır. Bu akıl dışı harcamaların nedeni tekellerin çıkarlarını korumasıdır.

Dünyanın en zengin insanlarından Warren Buffet ve Bill Gates'in 100'er milyar dolar kişisel serveti vardır. Sadece birinin serveti dünyadaki açlığı 3 kez yok etmeye yeter. Devrimcilerin sosyalistlerin varlığının nedeni bu adaletsiz sömürü tablosudur.

Devrimciler kişisel paye onur için değil maceracılık olsun diye hiç değil sadece ve sadece adalet duygusuyla hareket ederler. Dünyada tekellerin yarattığı adaletsizliği yok etmek için mücadele ederler. Halk aç, yoksul, cahil, işsiz, evsiz, sağlıksız kalmamasın diye mücadele ederler.

Devrimciler halkın boynu bükük dolaşmasını kadınlar kendini satmasını insanlar çaresizlikten intihar etmesini diye mücadele ederler. Bundan dolayı devrimcilerin hayatı ya mezarlarla ya hapisanelerle kesişir.

Toplumun sınıflara bölündüğü koşullar egemen sınıfların çıkarları her şeyi belirler. Emperyalist tekeller kendi çıkarları için iki dünya savaşı (paylaşım savaşı) çıkarmışlar ve faşizm uygulamışlardır.

ABD, İngiltere ve Fransa Hitler Almanya'sına karşı savaşmamış aksine SSCB'ye karşı desteklemiştir. Avrupa'yı Hitlerlere bırakan emperyalistler Hitlerin SSCB'ye çullanmasını izlemişlerdir. Savaş devam ederken İngiltere Almanya'ya savaş satmıştır. Fransa'da De Gaulle işgalci Almanlara karşı değil Fransız komünistlerine karşı savaşmıştır. Esir alınan Alman esirlere krallar gibi davranılırken yan yana savaşmışları Fransız direnişçilerine ayak kabı, elbise, yiyecek vermemişlerdir.

Alman bilim adamları Amerika'ya götürülmüş ve orada atom bombasını, uzaya çıkan füzeleri yapmışlar, CIA'yı gestapo aşanları kurmuştur. Alman toplama kamplarının tecrit hücreleri de ihraç edilmiştir. İngiltere, Fransa, ABD Alman toplama kamplarında yapılan deneylerin sonuçlarından yararlanmışlardır.

Emperyalizm hapisaneler deneyiminden elde ettiği birikimi Türkiye'ye aktarmıştır. Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de hapisanelerin ilk ve temel konukları sosyalistler olmuştur.

Mafyacılar, uyuşturucu satıcıları, tecavüzcüler, sapıklar, dolandırıcılar kısa sürelerde hapisanelerde kalırken sosyalistler, devrimciler, komplolarla tutuklanıp onlarca yıl hapislerde kalmışlardır.

Aydınlar, sanatçılar hapisanelerden hiç eksik olmamıştır. Kimler tutsaklık yaşamamıştır ki! Yaşar Kemal, Arif Damar, Ahmet Arif, Ruhi Su, Nazım Hikmet, Sabahattin Ali, Hikmet Balabanlı, Yılmaz Güney vs. Onlarca, yüzlerce aydın, sanatçı, işçi, memur her daim hapisanelerde işkence görmüşlerdir. Komplolarla, aslı astarı olmayan itirafçı ifadeleri ile cezalandırılmışlardır. Nedeni düşüncelerinden vazgeçmemeleridir.

Hapishane insanı büyütme mekânıdır. Hapishane düşünce değiştirme mekânlarıdır. Düşüncelerini değiştirir, düzene boyun eğersen kapılar açılır. Eğer boyun eğmezsen, teslim olmazsan ölümlerden ölüm beğen o yüzden idam mahkûmlarına her daim “pişmanlık belgesi” imzalama dayatılmıştır. Belgeyi imzalayan yaşar, imzalamayan ölür, bu belge genellikle idam sehpasından ya da elektrikli sandalyeden hemen önce öne konur. Ölüme mahkûm edilen kişiden, düşüncelerden vazgeçip et ve kemik olarak yaşaması beklenir, oysa insan salt et ve kemikten oluşmaz. Düşüneler ve duygular insana değer katar. İnsanı insan yapan bu değerlerdir.

Yani adalet, paylaşma, dayanışma, feda insanı insan yapan değerlerdir. Emperyalizm insanı bu değerlerden soyutlayarak çürütürken, sosyalizm insanı bu değerlerle donatarak yüceltir. Yani sosyalizm mücadelesi sadece halkın sömürülmesinin önlenmesi amacını taşımaz. Emperyalizmin yozlaştırdığı, değersizleştirdiği insanı yeniden ayağa kaldırır. Sosyalistlerin en büyük ve bağışlanmaz suçu budur. Ve artık hapisanelerden hapishane mezarlardan mezar beğenmesi gerekmektedir.

Kuşkusuz tarih her şeyi kaydeder ve hiçbir şeyi unutmaz. İhaneti de kahramanlığı da kaydeder. Berk Ercan gibi itirafçı-iftiracı hainlerde tarihin çöp sepetinin sayfalarına yazılmıştır. Berk Ercan gibi kendini satanlar ne ilk nede sondur. Berk Ercan hiç tanımadı-

ğı yüzlerini görmediği yüzlerce insan hakkında ifade imzalayarak polise ve savcıya hizmette kusur etmemiştir. İfadelerinin mantıklı, gerçek olmasının önemi yoktur. Neden sonuç bağlantısı taşımamasının önemi yoktur. Yeter ki birileri hakkında ithamlar içersin. Nitekim bu itirafçının daha ilk çıktığı duruşmada yalan söylediği ortaya çıkmıştır. Diğer yalanları da diğer duruşmalarda kanıtlanacaktır.

Ama zaten aranan Berk Ercan'ın doğru söyleyip söylemediği değildir nasıl ki bundan 90 yıl önce bir itirafçının ifadesi ile yargılanıp cezalandırıp yargılanmışsa şimdi bizler tutsağız. Sanki bu et kemik yığını itirafçı değil resmi bilirkişi!

Bilimsel araştırmalara göre insan beyni 100 kadar insanla ilgili bilgiyi saklayabiliyorken Berk Ercan yüzlerce insanın bilgilerini, kimlik bilgilerini, adreslerini hafızasında saklamaktadır. Acaba Berk Ercan değerinin bilinmediği duygusu yaşamakta mıdır?

Berk Ercan'ın ifadeleri ve tutsaklığımızdan anlaşılacağı üzere hapishaneler ve itirafçılar, gizli tanıklar arasında kopmaz bağlar vardır. Gizli tanık ve itirafçılarla hapishaneler doldurulur. Doldurulan hapishanelerde yeni itirafçılar üreilmeye çalışılır. Bu yüzden hapishaneler “insan öğütme mekânları olarak” tanımlanır.

Hapishaneler dünyanın hemen her tarafında tanınır Şaban Öztürk Türkiye Solunun Hapishane Tarihi isimli kitabının 11. Sayfasında şöyle ifade eder.

“Kapitalist ‘uygarlığın, dünyanın her köşesinde yarattığı simgelerinin önde gelenlerinden biri de hapishanelerdir. Dünyanın neresinde rastlarsanız rastlayın hapishane binasını hemen tanırırsınız. Aynı merkezden üretildiği için hepsi birbirine benzer”

Türkiye'nin de bir hapishane tarihi var. Bu tarihin egemenler cephesinde baskı, işkence, katliam varken halklar cephesinde direniş vardır, feda vardır. Hapishaneler sosyalistler için çile doldurulan “cezaevleri, değil okul” olmuştur. Nazım Hikmet sanatını hapishanede geliştirmiştir. Yılmaz Güney hapishanede kitaplar yazmıştır. Hikmet Balabanlı Bursa Hapishanesinde resim yapma-

ya başlamıştır. Hapishaneler her daim “*üreterek direnme*” merkezi olmuştur. Tecrit, tecrit koşullarında yapılan üretimle kırılmıştır.

Tecriti daha önce tanımlamıştık. Birkaç alıntıyla tecrite ilişkin yeni tanımlar eklemek istiyoruz.

“Tecrit, kelime karşılığı olarak bireyin sosyal açıdan tamamıyla yalıtılması, interaksyonu sağlayacak olanaklardan yoksun bırakılması, yaşamla olan tüm bağlarının koparılması demektir.” (Ümit Koşan, Sesiz Ölüm syf.22)

“Tecrit, aslında mekânın nasıl olduğu veya kaç kişilik olduğu konusunu ötesinde bir şeydir. Tecrit, her nerede olursa olsun kişiye yalnızlık duygusunun hâkim kılınmasıdır. Kalabalık içindeki bir insan dahi, kafasında kendi küçük dünyasına hapsolmuşsa tecrit altındadır.” (Tecriti Yenenler Anlatıyor sayfa. 229)

Türk Dil Kurumunun tecrit tanımını ise yukarıda aktarmıştık. İlk hücre tipi hapishanenin 1797 yılında ABD’de açıldığını yazmıştık. 20. ve 21. Yüzyılın hapishane tipi solcular, devrimciler, sosyalistler açısından Yüksek Güvenlikli Hücre Tipi Hapishaneler olmuştur. Türkiye’de hapishane tarihini kısaca özetlemeden önce yıllarca Almanya’da tek kişilik hücrelerde kalmış ve o tek kişilik hücrelerde katledilmiş olan Ulrike Meinhof’un 16.06.1972 tarihli anlatımını aktarmak istiyoruz.

“Kafamın içinde patlayan duygu. (aslında kafatasını yarıp binlerce parçaya bölerek parçalıyormuşçasına, patlatıyormuşçasına oluşan duygu) Omuriliğini beyne presleyen duygu.

Beyni fırındaki sebze gibi, yavaş yavaş kendi içine çökerten duygu kendini sürekli farkına olmaksızın bir elektrik akımı altında hissetmenin, uzaktan kumanda ediliyor olmanın duygusu.

Duyguların koparılıp, kesilip atıldığı duygusu. Sidiğini durduramıyormuşçasına vücudun ruhuna işemesi duygusu hücrenin hareket halinde olması duygusu.

Uyanıyorsun, gözlerini açıyorsun, hücre hareket ediyor; öğleden sonra güneş içeri vurunca hücre birdenbire duruyor. İnsan hareket halinde olma duygusunu hemen üzerinden atamıyor.

Ateşten mi yoksa soğuktan mı titrediği açıklanamıyor, insan niçin üşüyor, niçin titriyor, açıklayamıyor.

Normal bir sesle konuşmak için, gürültülü konuşmak ve hemen hemen bağırarak gibi sarf edilen çaba. Sesini yitiriyor olmanın duygusu. Artık kelimelerin anlamını tanıyamıyor, aksine sadece tahmin edilebiliyor Sch (ş), s, tz (ç) harflerinin kullanılmasına tahammül etmek olanaksız gardiyan, ziyaret havalandırma selülozdan yapılmış gibi görünüyor.

Baş ağrısı. Kendinden geçme. Cümlelerin yapısı, dilbilgisi, söz dizimi artık kontrol edilemiyor. Yazma esnasında iki satır-ikinci satırın sonunda, birinci satırın başlangıcını hatırlayamamam.

İçinin yanıp kül oluşunun duygusu. Eğer dışarı bırakabilinseydi, eğer ne oluyor diye söylenebilseydi örneğin başkasının suratına kaynamış su gibi fışkıran ve sanki yanık izleri sonsuza dek kalacakmış duygusu.

Son hızla yol alan tasarlanmamış saldırganlık. İşte bu en kötüsü. Yaşama şansının olmayışının keskin bilinci, bunu anlatmaya çalışmanın başarısızlığı. Ziyaretçiler ardından bir şey bırakmıyorlar. İnsan ziyaretten yalnızca yarım saat sonra, ziyaretin bugün mü yoksa geçen hafta mı olduğunu mekanikçe canlandırabiliyor.

Buna karşın haftada bir kez banyo yapmanın anlamı. Bir anlık canlanma dinlenmek. Sadece birkaç saat sürebiliyor. Zamanın ve mekânın iç içe geçmiş olması duygusu.

İnsanın görünüşünü dağıtan bir aynalı odada bulunma duygusunu yalpalamak. Ardından; Akustik günün ve gecenin –farklılığının-ne olduğunun duyulduğu korkunç gevşeme.

Zamanın hemen şimdi tükendiği duygusu beyin yeniden genişliyor, omurilik yavaş yavaş yeniden çöküyor. Derini sanki yüzölçümü gibi olduğu duygusu.” (Ümit Koşan, sessiz Ölüm sayfa 30-31)

Ulrike Meinhof'un tam tecrit altında yaşadıklarını özellikle de duygularını anlattığı yukarıdaki anlatımlar tecrittir. Tecritin insanı nasıl dipsiz bir kuyuya soktuğunun ifadesidir. Buradan yola çıkarak

rak tecriti başka bir şekilde de tanımlayabiliriz. **TECRİT DİPSİZ BİR KUYUDUR.**

Tecritin bu tanımından Türkiye Hapishanelerine geçebiliriz. Türkiye Hapishane tarihini belli özelliklere göre kısımlara ayırabiliriz.

- 1.1980 öncesi hapishaneler
- 2.1980 Askeri darbesinin hapishaneleri
- 3.1995-1996 yılına kadar olan dönem
- 4.19 Aralık 2000 “ Hayata Dönüş” katliamından sonra açılan

F Tipleri ve tecrit hapishaneleri

1980 öncesinde hapishaneler mimari tip olarak koğuş sistemindeydi. Siyasi tutsaklar bir dönem adli tutsaklarla aynı koğuşlara konulmuşsa da daha sonra ayrı ayrı koğuşlara kapatılmışlardır. Bu dönem gözaltı sürecindeki ve hapishane içindeki işkencelerle karakteristiktir. Sinop Hapishanesi gibi işkenceleriyle tanınan hapishaneler vardır. Tutsaklar daha çok aydın, sanatçılar, öğrenciler, köylüler ve memurlardır. Henüz silahlı mücadele yürüten örgütler yoktur. Ama işkence gören, komployla tutsak edilen aydın ve sanatçılar hapishanelerden hiç eksik olmamıştır.

12 Eylül askeri faşist darbesi hapishaneleri programlı, sistemli bir işkence merkezi haline getirmiştir. Tutsakları en alt seviyedeki askeri personel olarak kabul eden darbeciler ere selam verme, köpeğe selam verme gibi akıl almaz yaptırımlar getirmişlerdir.

12 Eylül dönemini simgeleyen 3 hapishane vardır. Metris, Mamak ve Diyarbakır. Bu üç hapishanede baskı, terör ve işkence açısından eşittir. Ancak Mamak'ta yapılan işkenceler amacına ulaşmış ve düşünce değişikliği gerçekleştirilmiştir.

Düşünce değişikliği programı “Mamaklaşma” olarak anılır olmuştur. Üç hapishane içinde Metris ayrı bir yerdedir. Metriste tüm süreci belirleyen direniştir. İşkenceye, baskıya direnen siyasi tutsaklar haklarını kazanmışlardır.

Sonuçtan yola çıkılarak Metriste işkence yapılmadığı ya da az yapıldığı önyargısı oluşturulmuştur. Gerçek böyle değildir. Ma-

mak'tan Metris'e sevk edilen bir siyasi tutsak kıyaslamayı şöyle yapıyor:

"...Mamak'ı başka örneği olmayan bir işkence merkezi sandım. Fakat bunun yanlışlığını öğrenmem uzun sürmeyecekti. Metris'e gelişimden bir ay sonra başlayan ölüm orucu direnişine kadar bütün bir yıl boyunca artan şiddetle devam eden saldırı ve işkenceler bu imajı yıkıp atmıştı, bilincimden..." (Bir Direniş Odağı Metris Sayfa. 557)

"Mamak'ta askerlerin ağzından en çok duyulan söz şuydu:..." Buradan kurtulsanız bile öyle hale geleceksiniz ki, ömrünüz boyunca 'Mamak sözünü duyduğunuzda bir karış havaya sıçrayacaksınız." (Age. Sayfa. 569)

Metris'te yapılan işkencenin daha yoğun olduğunu unutmadan Mamak'taki işkencelerden bazılarını anlatalım:

"...1981 yılı boyunca askeri talimler dışında kalan kısacık zamanda eller dizde ve karşı duvarda sabit bir noktaya bakacak şekilde oturmak gece hazırolda yatmak ve iki saat nöbet tutmak." (age. Sayfa. 569)

"Kişiliğe yönelik saldırılar ise öyle bir noktaya ulaşmış ki tuvalete gitmek ve orada ihtiyacını gidermek için yapacağın her hareketi sile emir ve izinle yaptırılmaya başlanmıştı." (age. Sayfa. 569)

"Kelime oyunu oynayan iki kişinin şifre yazdıkları iddia edilerek bunların ne anlama geldiği söylemeleri için şubeye alındığı amiral battı oynayan başka iki kişinin ise hapisane planı çiziliyor diye iki gün kafese alınıp işkenceye tabi tutulduğu olmuştu." (Age. Sayfa. 563)

"...Sayım heyetinin koridora girişine kadar sırtı koridora dönük olarak hazırolda beklenir, hücreye girildikten sonra ise komutla duvara dönülürdü. Yani sayıma kimlerin geldiğini göremeyecek pozisyonda olurdun." (Age. Sayfa. 563)

"Yeni gelen birinin gösterdiği her uyumsuzluğun hesabı, onunla birlikte yanındaki hücre arkadaşlarından da sorulurdu."

Niye öğretmediniz diye onlar da dayaktan geçirilirdi. Bundan kurtulmanın yolu bir an önce yeni geleni teslimiyete adapte edebilmektir.” (Age. Sayfa. 560)

Mamak'ta uyguladıkları baskı ve terörle sonuç alan darbeci askerler tecrit- izolasyonu araç olarak kullanmışlardır. Aile, avukat görüşleri, gazete, kitap, dergi yasaklanmıştır. Aileler yıllarca çocuklarından haber alamamıştır.

12 Eylülün darbeci askerleri Mamak'ta sonuç almanın verdiği güvenle Metris'te saldırılarının süresini daha da uzattı. 1986-1987'ye kadar süren ve temelinde düşünce değişikliği, siyasi tutsaklık statüsünün tanınmaması, Tek Tip Elbise giydirilmesi olan saldırılar tutsakların direnişine çarptı. 12 Eylül dönemi hapishanelerinin en büyük saldırısı “suçlu kimliği” ve “tek tip elbise” uygulamalarıdır. Her ikisi de insan onurunu kırma aracıdır.

12 Eylül yönetimi, Metris Hapishanesi idaresi, Mamak Hapishanesi idaresi tutsakları bölerek kategorilere ayırmış ve her kategoriye ayrı bir program uygulamıştır. Temel amacı ise değişmemiştir; düşünce değişikliği, devrimcilikten vazgeçme, Sosyalizmden vazgeçme, itirafçılık, ihanet... Metris'te yapılan sınıflandırma:

“..Kızıklar: Tek tip elbise giymeyen, her türlü dayatma ve yaptırım reddeden ve baş eğmez bir direniş gösteren tutsaklar...

Dışı Yeşil içi Kırmızılar: Tek tip elbise giyen siyasi tutsaklar. Sayıları 160-170 arasındaydı...

Yeşiller: Bunlar baskı ve işkencelere dayanamayıp, devrimci safları terk eden yılgın, karamsar unsurlardan oluşuyordu... İhbarcılarının kol gezdiği, tek tek var olan devrimci unsurların dahi ihbar edildiği bir kesimdi. Sayıları 200 kadardı...

Sarılar: Yeşiller statüsünden de geri anti- faşist özelliklerini de kaybetmiş, depolitize olmuş, yılgın, kişilikleri bozulmaya uğramış unsurlardı. Bunlara genellikle bağımsızlar da deniliyordu. İdarenin her türlü yaptırımına uyanlar bu grubu oluşturmuştu.

Beyazlar: Devrimci mücadeleye ihanet eden hainlerdi.” (Age.

Sayfa. 483-484)

Bu sınıflandırma hapishane idaresi için gerekliydi. Bölecek tutsakları bölüp parçalayarak, aralarındaki dayanışmayı yok edecek, her grubun gerçekliğine göre uygulanacağı politikalarla en geri noktaya çekecekti. 12 Eylül darbecilerinin nihai hedefi tüm tutsakları “beyazlar” statüsüne getirmektir. Mamak’ta askerlerin açıklamaktan çekinmedikleri *“Tahliye olsanız bile Mamak’ı unutamayacaksınız”* hedefine ulaşmak istiyorlardı.

Ankara’da Mamak, İstanbul’da Metris sadece siyasi tutsaklar için değil, tüm halk için korkutucu olmalıydı. Faşist cunta amacına ulaşmak için her şeyi göze almıştı. Mamak’ın, Metris’in sadece siyasi tutsaklar değil tüm halk için baskı, sindirme, korku aracı olması emperyalizmin işkenceyi, tecriti ihraç etmesinin sonucudur. Mamak ve Metris için bu sözler 1984’de söylenirken ABD’de Marion Hapishanesinin müdürü aynı amacı 1965’de söylüyordu. Marion Hapishanesi müdürünün açıkça söylediği gibi içerideki siyasi tutsaklar için değil “dışarıdaki” halk için yapılmıştı. Daha önce yaptığımız alıntıyı önemine binaen tekrarlayalım:

“Marion Cezaevi eski müdürü Ralph Aron, “Marion’daki Kontrol Bloğunun gerçek amacı cezaevlerinde ve ayrıca çoğunlukla toplum içerisinde yayılan devrimci davranışları kontrol altına almaktır.” (Ümit Koşan. Sessiz Ölüm. Sayfa. 151)

Mamak’taki askerlerin söylediklerine ne kadar benziyor değil? Emperyalizm bu amacı daha açık ve kendine güvenli ifade ediyor. Emperyalizmi iyi tanıyan siyasi tutsaklar saldırıların amacını tahlil etmiş ve doğru direniş politikaları geliştirmişlerdir. Metris’te siyasi tutsakların değerlendirmeleri şöyleydi:

“Devlet muhaliflerini her zaman baskı-terör ve demagojiyle sindirmek, apolitikleştirmek amacındadır. Siyasi tutukluların düşüncelerinin köreltilmesi, etkisizleştirilmesi, hatta devrimci kimliklerinin yok edilmesi, onurlarının ayaklar altına alınması esas amaçtır. Tüm politikalar bu amaçlar üzerine inşa edilir.” (Bir Direniş Odağı Metris sayfa 40)

Bu tespit hem Mamak hem de metris için geçerliydi. 12 Eylül darbecileri Mamak'ta sonuç aldılar. "Mamaklaşma" diye tanımlanan bir sonuç çıktı ortaya. Düşüneler terk edilmiş, sosyalizm inancından vaz geçilmiş, tek tip insan olunmuştu. Mamak'ta - Daha dogrusu insan da değil, komutla hareket eden bir makine! Komutla yatan, komutla kalkan, yatakta uyurken bile hazırolda uyuyan, tuvaletten sonra komutla ellerini yıkayan, komutla oturan, komutla ayağa kalkan, komutla kaşığı ağzına götürüp yemek yiyen, bir sonraki lokmayı yine komutla yiyen, düşünmeyen, komutanı olan er, çavuş nasıl düşünüyorsa, ne düşünüyorsa öyle düşünen bir makine!

Metris'te hedeflenen de buydu. Hatta bunu gerçekleştirebilmek için Mamak'ın bazı işkencecilerini Metris'e tayin ettiler. Sonuç alamadılar. Tüm işkenceler Halk ve Vatan sevgisiyle örülen direniş barikatına çarptı. Siyasi tutsaklar Metris işkencelerinde öldüler ama Mamak'taki gibi makine olmadılar. Metris'teki siyasi tutsakların mücadelesi onur, namus, siyasi kimlik mücadelesiydi. Makine değil insan olma mücadelesiydi. Bu yüzden hapishaneler tarihinin en yoğun işkencelerini yaşadılar. Direndiler ve insan olarak kalmayı başardılar. Bu neden Metris işkence ve teslimiyetle değil direnişle anılmaktadır.

"...12 Eylül hapishane gerçeği, kimi yanılığların, yılığların, dönelerin ileri sürdüğü gibi sadece baskı ve işkenceden oluşmadı. Baskı ve işkence vardı ama ona karşı görkemli direnişler de vardı. Üstelik belirleyici olan da direnme, siyasi kimliği koruma ve halka mesajlar verme yanı oldu." (Bir Direniş Odağı Metris, Sayfa 22)

Şimdi Metris işkencelerini yaşayanlardan dinleyelim: Davutpaşa'dan Metris'e sevk edilen bir tutsak anlatıyor:

"Sonunda sıra bana geldi. Her yanına kan oturmuş ellerimi hareket ettiremez hale gelmiştim. Kendimi ringten adeta dışarı attım. Kapı eşiğinden içeriye adımımı daha Yeni atmıştım ki, bir anda neye uğradığımı şaşırımdım. Sağlı sollu tekmeler, coplar yağıyordu üstüme... Yıkılmamak için çaba gösterdim. Ama boşu-

na oldu bu çaba. Zaten Davutpaşa'da yediğim dayaktan, ellerimi sımsıkı sıkın kelepçeden ve araba içindeki boğucu sıcaktan yeterince bitkin düşmüştüm. Üstelik kelepçeler hâlâ bağlı duruyordu bileklerimde. Basamaklara ulaşınca kadar birkaç kez kapaklandım yere... Irki yana tek sıra halinde dizilmiş askerlerin oluşturduğu «koridor» içinden yürütülüyorduk, tekmeler-tokatlar-elektirikli coplar arasında... En adi küfür ve hakaretler yağdırılıyordu bize. Bir yandan da kin ve nefret dolu sesleriyle bağırıyorlardı:

- Demek siz devrimcisiniz ha!..

- Erim'i siz vurdunuz ha!..

- Dikler'i siz vurdunuz ha!..

- Sizler mi karakol bastınız!..

- Bunların hesabını vereceksiniz...

Slogan atmaya başladım:

- Kahrolsun Faşizm! Kahrolsun Faşizm!..

Tekme-tokat-cop sağanağı daha da yoğunlaştı. İkinci kapıdan zorlukla geçtim. Atıldığım yer havalandırmaymış! Gözüme ilk çarpan, havalandırmanın tepesini ince cam gibi örten açık mavi, yumuşak gökyüzü oldu. Hava çok güzeldi... Metris'in iki değil, üç katlı olduğunu fark ettim sonra. Uzunlu kısalı demirlerden parmaklıklar takılmış pencereler, güneş ışınlarını yansıtıyor, gözlerimi alıyordu.

Etrafıma göz attım. Yalnız benim değil, herkesin yara-bere içinde olduğunu gördüm.

İlik karşılama buysa, gerisinin nasıl olacağını düşündüm. Yılmayacaktım, yıkılmayacaktım... Özveri ne denli büyük olursa olsun katlanacaktım her şeye. Karşı koyacaktım onurumuza yönelik her saldırıya... Kendi kendime söz verdim bir kez daha; yıllar sürse de bu baskı, yıllar sürse de bu zulüm, «pes,» demeyeceğim. Boyun eğmeyen devrimci bir tutsağın haklı gururunu daima duyacağım içimde...

Havalandırma kapısı açıldı. Kısa boylu, topluca bir yüzbaşı

girdi içeriye. Birkaç arkadaşı kelepçelerin bileklerini kestiğini söyledi, kan içindeki ellerini gösterdi ve işkenceye son vermelerini istedi ondan... Buz gibi bir sesle:

- O eller devlete karşı gelirken iyi miydi?

Ve ardından sürdürdü konuşmasını:

Beyler! Burası Metris Özel Askeri Ceza ve Tutukevi! Burada her şey başka... Burada her şeye milimi milimine ayak uyduracaksınız. Sizin için her şey bitti artık. Sizler anarşistsiniz, teröristsiniz. Girişte başınıza gelenler, hepsi birer halk çocuğu olan erlerin size karşı normal tepkileridir...

«Sen halk düşmanısın!» diye kesti sözünü bizden biri. Hepimizin tepkisini dile getirmişti o an... Yüzbaşı bu cevap üzerine sustu. Dikkatle süzdü bizi ve bağırmanın kim olduğunu anlamaya çalıştı, sonra da çekip gitti...

Bir süre sonra askerler geldi havalandırmaya. Kelepçelerimizi çözmeye başladılar. Biraz olsun soluk alabildim. Aynı anda havalandırmaya taşınan eşyalarımız da aranmaya başladı. Sözde arama yapılıyordu. Arama değil, adeta talandı yapılan... Birbirine karışan eşyalar, düzinelerce...

Arama sonrası havalandırma kapısında yeni bir subay gözük-tü. Elinde bir liste, isim okumaya başladı. İsmi okunan, kendinden önce çağrılanı izleyerek gidiyor. Ben de önüm sıra yürüyeni izledim. Havalandırmaya açılan kapıdan daha yeni geçmiştim ki, emreden bir sesle uyarıldım:

- Soyun!

- Niçin?

- Soyunacaksın işte!

- Sırtıma lan, dışını s...ğim!

Bir anda dört-beş asker tepeme bindi, üstümde başımda ne varsa -dondan başka- çekip çıkardılar. Hemen karşıda üç tahta sıranın arkasında doktorlar ve kayıt yapan görevliler gördüm. Çay içiyorlardı. Karşılıklı gülüşmelerinden anlaşılan o ki, gönülleri

şen...

Doktor kontrolü başlıyor; arkadan askerin biri elektrikli copla dürtüklüyor:

- Vücudunun herhangi bir yerinde yara, ameliyat izi var mı? İyi iyi, turp gibisin maşallah!

Sinirlerimin ayaklandığını duyumsuyorum. Hipokrat yeminli doktor, tekmelenen, elektrikli copla dürtüklenenlere, hastasına karşı olağan muayene yapıyormuşçasına bir umursamazlık içinde... İşte işkencecilerin suç ortağı, diyorum kendi kendime... Doktoru böyle olursa, subayı nice olur diye kıyaslama yapmaktan alamıyordum kendimi...

Doktor kontrolü biter bitmez, kollarıma giren iki asker bir odanın önüne sürüklercesine götürüyor beni. Havalandırmada bize «Siz anarşistsiniz» diyen yüzbaşı kapının önünde yine. Askerlere «Buna özel muamele!» diyor. İtilerek odaya sokuluyorum. İlk anda on civarında asker çarpıyor gözüme. Tekme-tokat-cop sağanağı yine başlıyor. Yere yığılıyorum. Bayılmamak için kendimi zorluyorum. Slogan atarak daha dirençli olmaya çalışıyorum. Dayak yerken askerlerin ağır hakaret ve küfürlerini de duyuyorum. Bir süre sonra dövme ara verip ayağa kaldırıyorlar beni. Bu kez aşığılamak ve küçültmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

- Doğru bak ulan piç!

- Doğru bakıyorum!

- Olmaz, bu bakışları değiştireceksin ulan!

- Hazırola geç ulan!

- Asker değil, siyasi tutukluyum!

- Biz seni hazırola sokmasını biliriz!

Yeniden tekme-tokat-cop darbeleri yağıyor, slogan atmaya başlıyorum. Yere kapaklanıyorum. Bir süre darbeler peş peşe geliyor vücuduma. Artık hissetmiyorum çoğunu.

Acıya karşı çelikten bir zırh kaplamış sanki vücudumu. Tekrar

ayağa kaldırıyorlar ve yeniden başlıyorlar.

Yeniden darbeler, darbeler, darbeler... Külçe gibi yere yığılıyorum. Bayılmışım. Kendime gelir gibi olduğumda arkadaşlarımda kollarında koridordayım. Askerler sağlı sollu yine iki sıra oluşturmuş, copluyorlar... "Şirank, şirank, şirank..." Peş peşe patlayan üç sürgü sesi duyuyorum. Bir koğuşa itiliyoruz. Ayakta duramıyorum. Yüzükoyun yığılıyorum... Yatağa kaldırıyor biri beni... Vücudumun her yanı simsiyah... Ovuyorlar..." (Bir Direniş Odağı Metris, Sayfa 47-50)

Metris Hapishanesinin askeri idaresi saldırı gerekçesi bulmakta, yaratmakta hiç zorlanmamıştır. 14 Eylül 1981 günü yapılan anonsla koğuşlardaki camların parası tutuklulara ödenerek bir hafta içinde taktırılması ve asker usulü 3 numara tıraş olunması, tıraş olunmazsa koğuşlar basılarak saçların zorla kestirileceği söylendi, ilan edildi.

Vehbi Koç tarafından finanse edilen, en seçme işkencecilerin görevlendirdiği Metris Hapishanesi aynı zamanda laboratuvarıdır. CIA uzmanları, işkenceci psikologlar burada deneyler de yapmıştır. Metris'teki işkence uygulamalarının insanları üzerindeki sonuçlarını inceleyerek hapishane idaresine yeni yöntemler önermişlerdir. Bilim ve doktorlar işkencenin, işkencecinin hizmetinde!

Saç kesme anonsu yeni işkencelerin habercisiydi. Metris'te rutin (!) bir sayım işkencesini kısaca anlatalım:

"Tutsaklar koridorda dövülürken hapishanedeki işkencelerden sorumlu Yüzbaşı Şevket Öztürk 'öldürün komünistleri' diye bas bas bağıyordu... Bu saldırıda bir arkadaşın vücudunda kanamayan yer kalmamıştı. Ağzından, burnundan, kulaklarından kan geliyordu, bir başka arkadaşın ise üst dudağı burun kenarına kadar yırtılmıştı ve her yer kanlı saç parçaları ya da kanlı giysilerle örtülmüştü. Olayları yaşayan ve insani değerlerini yitirmemiş bir astsubay ise, diğer koğuşlarda sayımı utanç içinde ve ağlayarak alıyordu." (Bir Direniş Odağı Metris, Sayfa 72)

Metris'te işkence, baskı, terör devam ederken siyasi tutsaklardan İsmet Taş'ın tahliye kararı çıkmıştı, ama tahliye edilmedi. Tahliye kararına rağmen Metris'te tutulmaya devam edildi. Önce karın bölgesinde şiddetli ağrı, ardından kan kusmayla durumu kötüleşen İsmet Taş tıbbi müdahalenin yapılmaması, hastaneye kaldırılmaması sonucu 5 Aralık 1981 günü hayatını kaybetti.

Metris idaresi her şeyi olduğu gibi iklimi de işkence aracı olarak kullandı. Yazın sıcak, nemli havasını tutsaklar için işkenceye çevirdi. Kışı da öyle. Kış çok sert geçmesine, havalar çok soğuk olmasına rağmen “kömür kalitesiz”, “kazan yeni”, “kazan bozuk” gibi gerekçelerle kaloriferler hiç yakılmadı. Zaten kaloriferler yansa da tutsakları ısıtmaya yetmeyecekti. Çünkü koğuşun yatakhanelinde 20 petekli bir, gazionada 9 petekli bir, tuvalet ve banyoda da 6 petekli bir tane olmak üzere toplam 3 radyatör vardı.

Yukarıda söylediğimiz gibi Metris Hapishanesi aynı zamanda laboratuvar olarak kullanıldı. Prof. İhsan Doğramacı, Prof. Turhan İtil, Prof. Ayhan Songar, CİA istasyon şefi Paul Henze tarafından HZİ Vakfı aracılığıyla Metris'te yapılan deneylerin (!), araştırmaların sonuçları bir rapor olarak yayınlandı. 1984 yılında Türkiye'de 1988 yılında ABD'de yayınlanan bu rapora göre: “Devrimciler kişilik bozuklukları taşıyan, akli ve ruhi dengeleri bozuk kişiler” olarak tanımlanıyordu.

Maalesef Metris Hapishanesinde bulunan bazı siyasetlerin tutsakları ankete, deneylere katılarak bu raporun çıkmasına neden oldular. Deney sonu baştan belli, kurgulanmış bir deney ve çalışmaydı. Ankete verilecek cevapların sonuca hiç etkisi yoktu. Öyle de oldu. Adalet Bakanlığı bu deney sonuçlarına ilişkin raporu 21 Ocak 1985 tarihinde düzenlenen “Teröristlerin rehabilitasyonu” başlıklı konferansa sundu. Sadece emperyalistler işkence, tecrit deneylerini ihraç edecek değiller ya! Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanlığı'nın da hatırı sayılır birikimi, deneyi vardı ve bunu başka devletlerin hizmetine sunmalıydılar. Öyle de yaptılar!

Metris'te günde 7-8 kez herhangi bir gerekçeyle tekrarlanan işkence seanslarından birini yaşayan anlatıyor:

“Bir düdük sesi, bel hizasında yüzükoyun çevrilmiş bedeni- me, falaka işkencesini davet ediyor. Ahlaksız bir el pantolonu- mu parçalıyor, bir diğeri külotumu bacaklarımin arasına indiriyor. Beş-altı koldan kaba etlerime, baldırlarıma cop sağanağı yağıyor. Vücutum kaba etlerimden, baldırlarımdan yayılan bir yangınla cayır cayır yanıyor.

Her yanıma ateş basıyor. Hele daha önceki dayaktan kalan, acısı, izleri hâlâ taze yerlerime değen coplar yangını iyice kızış- tırıyor. Acıdan yanıyorum. Acı yangınıni, beynimdeki vurgusuyla; ağa takılmış bir balık gibi, sağa sola çırpınarak duyumsuyorum. Her yanıma kaşıyorum. Dişlerimi, kanatırcasına dudaklarıma ge- çiriyorum. Sloganlarımin acılara takılıyor. Ağzımın kenarlarından tükürüklerle birlikte acılara takıla takıla, iyice kısılmış bir sesle sloganlarımin çıkmaya çalışıyor. Çıktığı kadar acıları haykırarak yerde slogan atıyorum. Komutlar falakada da yakamı bırakmıyor. Acılarımla diğeri insanların yüreklerine korku, yıldı pompalamam isteniyor...

- Ah de ulan!

- Bağırırsana ulan!

- Bağır da falakayı keselim ulan!” (Bir Direniş Odağı Metris, Sayfa 142)

12 Eylül generallerinin hapisanelerde ve Metris’te en sık kul- landığı işkence araçlarından biri kış falakasıydı. Kış falakası “Bir Direniş Odağı Metris” kitabında şöyle anlatılır:

“1983 Ağustos’undan itibaren, yukarıda anlatılan direniş bi- çimine karşı işkenceciler de boş durmamış, taktik ve tekniklerini geliştirmişti. Örnekleri Nazi kamplarında denenmiş «kış falakası» çekilmeye başlandı. Sistemli bir uygulama biçimine dönüştürül- dü bu. Yüzüstü yatırılan kişinin pantolon ve donu sıyrılır, kaba etine görevli subayın keyfince değişen sayıda copla vurulurdu. Ya da tutuklu sırtı yukarı bakacak şekilde kol ve bacaklarımin tutulup havaya kaldırılır, bir asker de kafasını tutup ağzını kapa- tarak slogan atmasını engellemeye çalışırken, kış ve baldırları

çoğu kez simsiyah yapılcaya kadar coplanırdı. Kıç falakası ilk defa 1982'nin 15-22 Mayıs tarihleri arasında, yaklaşık bir hafta tüm hapishanede kesintisiz olarak sabah ve akşam sayımlarında uygulanmıştı.

Bu işkencenin asıl etkisi onur kırıcı olması yanında, dehşetli acı vermesidir. Ayrıca diğer işkence yöntemlerine oranla vücuttaki tahribatı ve bıraktığı izler daha kolay geçebilmektedir. Bu nedenle 12 Eylül generallerinin hapishanelerdeki işkence uzmanları bu yönteme fazla rağbet ettiler.” (Bir Direniş Odağı Metris, Sayfa 160)

Soyarak arama, çırılçıplak arama ahlaksızlıktır. Onura yapılan bir saldıdır. Metris Hapishanesinde soyarak arama, çırılçıplak bırakıp arama, makat araması sadece erkeklere değil kadınlara da uygulanmıştır. İşkencecinin ahlakı, insani değeri yoktur. Artık insan olmaktan çıkmış olan işkenceciler. Kadın siyasi tutsakları çırılçıplak soymaktan hiç utanmamışlardır. Ahlaksızlık yapana aittir.

12 Eylül cuntası asıl ve temel hedefi olan devrimcilerin tasfiyesini, teslim alınmasını, düşüncelerinin değiştirilmesini, ihanet etmelerini sağlamak için her şeyi yapmaya kararlıydı. Dönemin TİSK (Türkiye İşverenler Sendikaları Konfederasyonu) Başkanı Halit Narin 12 Eylül'ü alkışlarken şöyle demişti: *“Şimdiye kadar işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde!”* Sınıf bilinciyle yapılan bu tespit doğrudur.

12 Eylül askeri darbesi tekellerin, emperyalistlerin çıkarı için yapılmıştı. Darbe, ABD Başkanına “Bizim çocuklar başardı” denilerek bildirilmişti. İşveren örgütlülüklerinin tamamı çalışmaya devam ederken sendikalar, dernekler kapatıldı.

45 milyonluk ülkede 1 milyondan fazla insan gözaltına alınıp işkenceden geçirildi. 50 insan idam edildi. İnsanlar onlarca yıl hapis yatırıldı. Tüm halka akıl almaz işkenceler yapıldı.

Baba-oğul birbirini dövmeye zorlandı. Halk hayvan pisliği yemeye zorlandı. Hapishanelerde tutsaklar kendi idrarlarını içmek

zorunda kaldılar. Grevler yasaklandı, ücretler düşürüldü. Bu politikaların uygulanabilmesi için halkın her kesiminin hapisanelere kapatılması gerekiyordu öyle yaptılar.

Spor salonları, fabrikaların depoları, mezbahaneler işkence ve gözaltı merkezi oldu. İşçiler, memurlar, gençlik, köylüler hapisanelere dolduruldu.

Şimdi hapisanelere doldurulan bu kesimlerin, halkın öncülerinin teslim alınması, düşüncelerinin değiştirilmesi gerekiyordu. Tüm işkencelerin nedeni buydu. İşkence sahiplerinin yapanların dediği gibi *“emir ve talimatlara uyarlarsa, kurallara uygun yaşarlarsa, Mamak’taki gibi yaşarlarsa kendilerine dokunulmayacaktı.”*

Hapisanelerde saldırıların şiddeti arttıkça Tek Tip Elbise stratejik saldırı aracı oldu. Bugün de hapisanelerde uygulanmak için beklenen Tek Tip Elbise Türkiye’de ilk olarak 1982-1983’te gündeme geldi. Hazırlıkları yapıldı. Program dâhilinde uygulanmaya çalışıldı. Darbeciler başaramadı. Tek Tip Elbisenin önemi nedir? Neden stratejik bir saldırdır?

“Tek tip elbise uygulaması, devrimcileri siyasi kimliğinden koparmanın, «bireysel çıkar ve kaygıları için suç işleyen» adli tutuklular görünümüne sokmanın ve dolayısıyla teslim alma sürecinin bir parçasıydı. Bu uygulama; adli suçlular gibi yazgısına boyun eğmiş, kurbanlık koyunlar gibi boynu bükük ve sesi çıkmayan, giydiği «mavi kefenler» içinde suçluluk psikolojisiyle, oligarşinin verdiği cezayı kabul etmiş ve her türlü yaptırıma uyan, cezasını çekmekten başka bir düşüncesi olmayan insanlar yaratmayı hedefliyordu.” (Bir Direniş Odağı Metris, Sayfa 191)

“Toplumun tüm kesimlerini merkezi bir disiplin altında tutup, tek tip düşünen, hareket eden, kendilerine verilenle yetinen, ege-menlerin her dediğini yapan, hiçbir şeye muhalefet etmeyen ve adeta birer robot gibi koşullanmış insanlar yaratılmak istenmiştir.” (Bir Direniş Odağı Metris, Sayfa 192)

Metris Hapishanesi idaresi odağına Tek Tip Elbiseyi oturttuğu saldırısına zemin yaratmak için 20 maddelik talimat yayınlamıştı.

Bu talimatnamenin bazı maddeleri şöyleydi:

- *Günaşırı sakal tıraşı, 15 günde bir 3 numara saç tıraşı olacaktır.*

- *Sabah saat 06.00'da kalkılacak, gece saat 22.00'da ışıklar kapatılacak.*

- *Tutuklular hiç bir biçimiyle komün kuramayacak.*

- *Tutuklular isteklerini, örneği verilen dilekçeyle asker gibi "komutanlık önüne" şeklinde başlık atarak yazacaklar.*

- *Sayım "uygun bir giysiyle" duvara yasalanarak, gazino diye adlandırılan yerde düzgün bir şekilde verilecek.*

- *Er dahil her kademeden askere "komutanım" denilecek.*

Metris hapishanesi idaresi 16 Ocak 1984 günü Tek Tip Elbise saldırısına başladı. 16 Ocak günü duruşmaya giden tutsaklara zorla Tek Tip Elbise giydirilmeye çalışıldı. Önce 14 Ocak 1984 günü operasyonla sivil giysiler toplandı. Operasyon Bir "Direniş Odağı Metris" kitabının 269. ve 270. sayfalarında anlatılmıştır.

"Ve sivil elbiseleri toplama operasyonu 14 Ocak Cumartesi günü «E» bloğun «sibiryasında» başladı. Yatakhane de birbirine kenetlenerek, slogan atarak direnen tutsaklar, dövülerek koğuşlardan çıkarıldılar. Hapishane idaresi koridorlarda toplu direnişten çekindiği için, tutsakları iki-üç parçaya böldü. Ve zorla soyarak üzerlerindeki sivil giysileri alıp don-atlet bıraktı. Koğuşlardaki boğazlı kazak, pantolon, ceket, palto, mont hatta iç çamaşırları (uzun don), pijamaları topladı. Direniş gerçekten güçlü idi ve hapishanenin yarıya yakın sayıda koğuşundan sivil giysileri topladıktan sonra operasyon durduruldu. Operasyon, istenirse -biraz geç de olsa- tamamlanabilirdi. Ancak beklenti psikolojisinin direnişin gücünü zayıflatacağını uman hapishane yönetimi, operasyonun tamamlanmasını bir gün sonraya bırakıyordu. İkinci günkü operasyon daha sertti." (Bir Direniş Odağı Metris, Sayfa 269-270)

16 Ocak 1984 Pazartesi günü Tek Tip Elbise uygulaması başladı. Tutsakların direnişi de...

“16 Ocak günü mahkemeye giden tutsaklara, elleri kelepçelendikten sonra askerler zorla tek tip elbise giydirmeye çalıştılar.

Elleri arkadan kelepçeli olduğu halde, birbirlerinin üzerindeki tek tip elbiseyi, mahkemeye götürülmek için tutuldukları A-blok havalandırmasında yırtan siyasi tutsaklar, aynı zamanda tek tip elbise giymeyeceklerine dair sloganlar atıldılar. Hapishane idaresi mahkeme öncesi havalandırmada elbiselerin yırtılmasına ve slogan atılmasına tavırsız kalmadı ve havalandırmaya giren askerler, elleri arkadan kelepçeli tutsakları tekme-tokat dövdü. Arabalara doldurularak mahkemeye götürülen DS davası tutuklularından üçü, çok sıkı kelepçeler yüzünden bayıldılar. Tıbbi bir müdahale yapılmadı. Uzun süre kelepçeleri bile gevşetilmedi.

Sloganlarla hapishaneye dönen sekiz DS davası tutuklusunu, zorla giydirilen tek tip elbiseyi yırttıkları için üzerlerinde don-atletten başka bir şey olmadığı halde yağmur altında, kelepçeli olarak saatlerce havalandırmada bekletildiler. Ama işkenceciler, işkenceye doymuyordu. Bu süre içinde bu tutuklulara iki kez kış-baldır falakası atıldı. Su ve çamur içinde inleyen tutsaklara hiçbir tıbbi müdahale yapılmadı...

Daha sonra içeri alınan tutsaklar, bu kez çamaşırhanede ayak falakasından geçirildiler. Kafaları, suratları patlatılıp yaralanarak zorla tıraş edildiler. Sonra da hallerine bakılmadan, üzerlerinde don ve atletten başka bir şey olmamasına rağmen çırılçıplak soyularak arandılar.” (Bir Direniş Odağı Metris, Sayfa 271-272)

Metris’te tek Tip Elbise bahane edilerek yapılan işkenceleri bu sefer biraz daha ayrıntılı olarak yaşayandan, işkence yapılandan anlatalım. Bir Direniş Odağı Metris kitabının 295 ile 321. sayfaları arasındaki anlatımda direnişi, işkenceyi, işkencecinin ruh halini, direnen tutsağın ruh halini göreceksiniz. Direnişin coşkusu, boyun eğmemenin gururunu okuyacaksınız. 12 Eylül darbecilerinin Tek Tip Elbise giydirmek için neleri göze aldığını göreceksiniz.

“Gazino ve yatakhane mazgalları açıldı. Yatakhane mazgallından bakan, operasyonu yöneten subayın, her zamankinden biraz daha farklı sert bakışları üzerimizde geziniyor. Mazgalı tam

seçemiyoruz ama fısıltılardan kalabalık oldukları hemen anlaşılıyor. Bugün özel bir gün. Omuzu kalabalıkların sayısı artmış olmalı. İlginç olanı ne askerler, ne de takım komutanı, direnişimizi biraz gevşetebileceği inancıyla, psikolojik telkinlerde bulunmuyor. Mahkemecilere, kendiliklerinden koğuştan çıkma davetiyesi yapmıyor, örgüt baskısıyla boşu boşuna yıpranmamızdan, dayak yiyeceğimizden dem vurmuyor, delikanlılıktan söz edip feodal yanlarımızı da okşamıyor. Bugün bu kışkırtmalara da gereksinme duymuyorlar. Belli ki, fazla söze gerek yok, coplarmız konuşacak demeye getiriyorlar.

Yatakhane, iki kişinin zor geçebileceği ranzalar arasındaki koridorda kol kola yatakhane giriş kapısının bir metre yakınına kadar kenetlenmiş ve dizilmiş olarak bekliyoruz. Yanlardakilerin kolları ranzaları kavramış durumda. Kopmamak, dağılmamak için, topraktaki ağaç kökleri gibi birbirimize sıkı sıkı sarılıyız. Aramızda bir karış boşluk bırakmıyoruz. İşkenceciler nasıl ki saldırı saldırı tecrübelerini pekiştirip, bizi en kısa sürede çözme taktiklerini zenginleştiriyorsa, biz de direne direne daha uzun süre çözülmeme, birbirimizden kopmamanın formüllerini üretiyoruz. Bu, uzun süreli yüz yüze savaşın karşılıklı eğiticiliğinin, öğreticiliğinin kaçınılmaz diyalektiğidir.

Daha önce işkenceciler tepemizden indirme yaparak, iki ya da üç parçaya bölüyor, parça parça çekip götürüyor, direnişin süresini kısaltabiliyordu. Artık ne olursa olsun bölünmemeye, parça parça avlanmamaya çalışıyoruz. Yere düşsek de birbirimize nereden olursa olsun sıkı sıkı sarıldığımız için bölünmüyoruz. Bir zincirin halkaları gibi birbirimize bağlanıyoruz. Bu durumda işkenceciler çok daha fazla zorlanarak ve zaman kaybederek hepimizi toptan çıkarmaya çalışıyor ve çoğu zaman demoralize oluyor. Öyle ki, bazı koğuşlarda direnişçileri bölemediği, parça parça söküp alamadığı için, koğuştan, ne kadar sert davranırsa davranırsa çıkaramıyor. Bu, o koğuşa yangın hortumlarıyla ikinci bir operasyonu gerektiriyor. Direnişçileri ancak yangın hortumuyla sıırılsıklam edip, yerleri kayganlaştırdıktan sonradır ki, yere yıkıp, giysilerini de parçalayarak dışarı çıkarabiliyor. İşte bu durumda

işkenceciler hincını sadece direnişçilerden değil, giysilerden, yataklardan, yastık ve battaniyelerden de alıyor. Islak yataklar, parçalanmış giysiler, her zorlu direnişin, daha fazla yenilen dayakla birlikte ödenen bedeli oluyor.

Askerler yatakhaneye girdiler. Aramızda bir adım bile kalmadı. Hepsi burunlarından soluyor. Saldırı komutuna hazırlar. Baştan yıldırıcı olması, şok etkisi yaratması için olsa gerek, asker sayısında her zamankinden aşırı bir fazlalık var. Bir kısmı içeri giremedi, kapıda bekliyor. Bizden sayıca bir hayli çoklar. İşkenceciler tarafından sarılıp, saldırı beklemek ürkütmüyor bizi. Bunun psikolojisine çoktan hazırlandık ve alıştırdık kendimizi. Aylardır aynı psikolojiyi olağanlığı yaşıyoruz. Asker sayısının artması da çok şey değiştirecek değil bizim için. Bugün işkence tezgâhının her biçiminden geçecek gibi hazırlandık. Mengene gibi sıkı sıkıya sarılıyoruz birbirimize. Ayaklarımız yere sağlam basıyor, en küçük bir tereddüt belirtisi yok bakışlarımızda. Bu daha başlangıç. Daha neler bekliyor bizleri. Günlerce, belki aylarca işkence tüneline yaşamaya devam edeceğiz.

Mazgaldaki subayın verdiği komutla askerler her taraftan saldırıya geçtiler. Sloganlarla karşılıyor bu ilk saldırıyı. Neremize geldiğine bakmadan yumruk yağdırıyorlar üzerimize. Sloganlarımız kesilmiyor. Operasyon tamamlanana kadar sloganı kesme kararımız var. Bir arkadaşın burnundan oluk oluk kan akmaya başlıyor. Üstümüz başımız, yerler, yataklar kana boyanıyor. Ranzalardan kafamıza atlayan askerler bir yandan, sağımızdaki solumuzdaki askerler diğer yandan, vura vura çökerttiler çoğumuzu. Yerde de kenetlenip kapaklandık. Bazıları coplarnı çektiler. Bir oraya bir buraya sürüklene sürüklene akan kandan boyanmadık yerimiz kalmadı. Bir an önce koğuşun dışına çıkarmak için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar. Ranzalara kenetlenmiş kollarımızı açamıyorlar. Postalların ezmesine, copların balyoz gibi inmesine rağmen kerpetenleşmiş parmaklarımız bana mısın demiyor.

Sıra en aşığılık taktiklerine başvurmaya geldi. Hayâlarımızı olanca güçleriyle sıkıyorlar. Bu, biraz da irade dışı, ranzaları kav-

ramış elleri gevşetiyor. Ranzaya eliyle kendini bağlamış direnişçilerin bacaklarından belinden çekiyorlar. Artık yatakhanedeki direnişin son anları yaşıyor. Bir bir direnişin kilitleri, fiziki direnme gücünün son noktasına geldiğinden yavaş yavaş açılıyor. Artık irade ranza bacaklarını tutan kilitlere hükmediyor. 13 vagonluk bir katar gibi, birbirimize bağlı, kıvrıla kıvrıla yerde sürüklenerek yatakhaneden, gazinodaki asker koridoru arasına itiliyoruz. Çoğumuzun pijaması üzerinden kaymış, bacaklarına inmiş, birbirimizin bacaklarına, bellerine, kollarına yapışmış, iç içe geçmiş zinciri kopartmamaya çalışıyoruz. Çözebilmek için, kaldırıp kaldırıp betona atıyorlar. Kafamıza basıyorlar, karnımızı, bacaklarımızı tekliyorlar. En iğrenci suratlarımıza tükürüyor, balgam atıyorlar. Katarımız gazinodaki asker koridorundan düşse kalka ilerletiliyor. Üzerimizde o kadar postal tepiniyor ki, birbiriyle çarpışıyor. Üzüm gibi eziyor postallar baştan ayağa her bir yanımızı.

Çıkış kapısına yaklaştıkça kopmalar başladı. Kopardıklarını ayağa kaldırıp yürütmeye çalışıyorlar, kalkmayanı ayağından çeke çeke fırlatıp atıyorlar dışarı. Koridora açılan ara kapı ile koğuş arasındaki boşlukta dayak faslı koridora kadar sürüp tamamlanıyor. Koridorda şimdiye kadar hiç olmayan değişik bir manzarayla karşı karşıyayız. Bu kadar uzun asker koridorunu ilk kez görüyoruz. Uyanan tüm koğuşlar sloganlarımıza katılmaya başladılar. Son arkadaş da getirilene kadar sloganı sürdürüyoruz. İşte esas operasyon şimdi başlayacak. Neredeyse hapishanede görevli subayların -Binbaşı Muzaffer dışında- hemen hepsi burada; bizi süzüyorlar. Durumumuzdan bir şeyler çıkarmaya çalışıyorlar. Bugün ilk operasyona bizden başlandı. Tüm görevlilerin bulunmasının hikmeti bu olsa gerek. Tek Tıp Elbise operasyonunun ilk "kobayları" biziz. Subaylar tepkimizin dozunu gözleyip ilk dersi alacaklar, kendi katlarında bu tecrübeye göre hareket edecekler.

Her zamankinden daha çabuk toparlandık, sakinleştik. İkinci operasyon öncesi hemen hepimiz hasar tespiti yapıyoruz. Sıcağı sıcağına anlamak güç ama çok geçmeden ezikler, çürükler sızlamaya başlayacak. Hep böyle oluyor. Daha biri geçmeden yenileri ekleniyor. Böyle giderse birkaç ay içinde darbe almadık yerimiz

kalmayacak. Haftada ortalama iki, bazen üç operasyonu vurgunu yiyoruz.

Burun kemiği kırılan arkadaşı biz koridora getirilmeden önce revire götürdüklerini anlıyoruz. Çünkü yerdeki kan izleri onun götürüldüğü yeri gösteriyor. Ondan daha ağır zayıyatımız yok. Hepimiz ayaktayız.

Askerler benim başıma toplandılar. Mahkemeye çok sık çıktığımdan beni tanıdılar. Askerler üzerime çullanmaya kalmadan arkadaşlar yapıştı kollarıma, bacaklarıma. Koridorda çekişiyoruz. Slogan atmaya yeniden başladık. Ayaklarım, gövden bizim saflarda, kolum askerlerin elinde. Bu kez kalabalık yükleniyorlar. Koridorda tutunacak hiçbir yer yok. Sıkışıyoruz. Bölündük, çekip aldılar. Tekme tokat asker koridorunun arkasına attılar.

Şimdi sıra ikinci mahkemeciyi bulmaya geldi. O da gedikli bir mahkemeci olunca bulunması güç olmadı. Onu da ite kaka, çekiştire çekiştire, zorla kapıp yanıma attılar. Diğerlerini koğuşa geri soktular.

Artık bizim için operasyonun üçüncü perdesi açılacak, sayıları yüzü bulan asker ve subay kalabalığı arasında iki kişi kayboluyoruz. İte kaka «bağımsızlar»ın ve hainlerin kaldığı C bloğa götürüyorlar. Küfürün, tehditlerin bini bir para, moralimize, direnç kapasitemize yönelik üçüncü sınıf ideolojik saldırılar bunlar.

Koridoru ilk kez kelepçesiz geçiyoruz. Oysa daha kapıdan çıkar çıkmaz zincir kelepçe bileklerimize oturtulurdu. Genellikle merdiven atlarında ya da ziyaret görüş kabinlerine açılan koridorda yapılan aramaya kelepçeli götürülürdük. Buralar, soyarak arama sırasında atılan slogan sesi duyulmaması ve özellikle karanlık ve ıssızlığın ürküntüsünü baskı olarak kullanmak için seçilmiş özel yerlerdi. C bloğun ara koridoruna yaklaştıkça merakımız artıyor. Askerlerin ortasında, denizde küçük bir mercan adası gibi kaybolmuş durumdayız.

Ara koridora girince bizi neyin beklediğini anladık. Boy boy lacivert tek tip elbiseler giyilmiş koridorun başına.

Üzerimizdeki iki-üç parça giysiyi yırtıp almaları çok uzun sürmüyor. Fanilaya da el koydular. Don-çorap kaldık. Koğuştan kısa kollu atlet alıp getiriyorlar, onu giymemiz için. Kazak bir yana, uzun kollu fanila giymek de yasak. Rasgele seçilen bir takım tek tip elbise önümüze konuluyor. Subaylar hiçbir şeye karışmıyorlar. Bütün işler sorumlu çavuşların inisiyatifinde yürütülüyor. Metris'te her önemli operasyon dönemlerinde subaylar perde arkasına çekilirken, askerler öne sürülür hep. Çavuşlar adeta subaylaşır, hemen her şey onlardan sorulur, onların sorumluluğunda yürütülür. Bu nedenle bazılarına «general onbaşı» ismi takardık.

Usulden tek tip elbise giyip giymeyeceğimiz soruluyor. Ağzımızdan «Hayır», kelimesinin daha ilk harfleri çıkarken, yaka paça betonun üzerinde buluyoruz kendimizi. Tek tip elbise giydirme operasyonunun başladığını duyurmak için olanca gücümüzle haykırıyoruz:

-TEK TIP ELBİSE GIYMEDİK, GIYMEYECEĞİZ!

Bu slogan tek tip elbise operasyonunun başladığının işareti. Daha önce böyle kararlaştırılmıştı. Göğsümüze ve kafamıza postallarla basılıyor. Kollarımız, bacaklarımız gerilmeye çalışılıyor. Sloganların yaygınlaşarak işlerini zorlaştırmaması için, bezden özel hazırlanmış tıkaçlar ağızımıza geçiriliyor. Tıkaç sağa sola kaydıkça slogana devam ediyoruz. Tüm hapishane cevap veriyor sloganlarımıza, mesaj yerine ulaştı, rahatız.

Önce tek tip elbisenin altını giydirmeyi deniyorlar. Kolay girip çıkması için çuval ağızı gibi bol yapılmış paçalardan ayaklarımızı sokmaya çalışıyorlar. Pantolon paçalarını iki yaktan birden geçirmeleri zor. Ayaklarımızı tutmayıp biraz gevşettiler mi basıyoruz tekmeyi işkencecilere, bileğimize kadar zar zor geçirilen pantolonu atıyoruz. Bu işlemi birkaç kez deniyorlar. Başarılı olamadıkları gibi, bir de pantolondan oluyorlar. Tek dikiş atılmış pantolon, dikişlerinden atıyor ve tam ortadan ikiye bölünüyor.

Daha işin başında pantolonun yırtılması çılgına çevirdi askerleri. Elbise giydirmeyi bıraktılar. Şimdi vurmaktan başka düşündükleri yok. Öyle anlaşılıyor ki, elbise yırtılmasına tahammülle-

ri yok. «Kutsal» elbisenin efsanevi büyüü bozuldu. «Kesinlikle yırtılmayacak» talimatıyla şartlandırılmış askerlerin, bu tepkisini yadırgamamak gerekiyor. Top gibi oynuyorlar bizle. Bir oraya bir buraya atıyorlar. İyice yorup tekrar deneyecekler giydirmeyi. Yine de bir pantolon daha yırttırma riskini göze almadıklarından bu kez zincire başvuruyorlar. Tek ayağımıza zincir dolayıp, sıkarken, diğer ayaktan pantolonun tek paçasını sokuyorlar. Bu konuda tecrübesizlikleri her hallerinden belli. Zincirle bile bu işi becermekten acizler. Tam bir paçayı giydirip ikinciye geçerken, gevşeklikten yararlanıp paçanın içinden çekip alıyorum ayağımı. İkinci bir zincir getirdiler. Şimdi iki ayağımızı da zincirle sıkıyorlar. Artık kesik kesik solumaya başladık. 15 dakikadır koridorda askerlerle boğuşuyoruz. Yoruldukça üzerimizdeki kontrolleri artıyor. Pantolonu giydirdikten sonra ayaklarımızı zincirlerle sıkmaya devam ediyorlar. Sıra üste geldi. Aynı şekilde zincirlerle üstü giydiriyorlar. Kollarımızı da zincirledikten sonra yüzükoyun çeviriyorlar. Şimdi kelepçeleniyoruz.

Asker, zincir-kelepçeyi bileklerimizde iki kez doladıktan sonra, iyice sıkıyor ve kilidi takıyor. Kollarımızı oynatmayalım, ellerimizle elbiseyi yırtmayalım diye aldıkları tedbir bu. Vahşi hayvanları bile böyle bağlamazlar. Öyle insanlıktan çıkmış, insani değerlere küçücük bir saygıları kalmamış ki, bize vahşi hayvan muamelesi bile yapmayı çok görüyorlar. Bu kelepçe içinde acıdan kıvranmak istemiyorsan, parmaklarını hiç oynatmamak zorundasın.

Elbiseye zarar gelmesini böyle önleyebileceklerini sanıyorlar. Ayağa kaldırıyorlar. Pantolon o kadar bol geldi ki, belimizde durmuyor. Bu yüzden kemer askılarından ipe bağlıyorlar. Kollarımıza giren birer askerin refakatçiliğinde mahkeme havalandırmasına götürülüyoruz. Kıyafet yönünden Şarlo'ya tıpatıp benziyoruz, bir şapkamız bir de bastonumuz eksik.

-«Lacivert takımlar da size ne kadar yakıştı. Beymende bile böylesi yoktur» diyerek zafer kazandığını sanan Üsteğmen Yalçın DEMIREL alaya alıyor bizi. Arkadan eklemeyi unutmuyor:

- Elbiseleri yırtarsanız burnunuzdan fitil fitil getiririm! Sadece

tek cümleyle cevaplıyoruz:

- Bize tek tip elbise giydiremezsiniz, bedeli ne olursa olsun yırtacağımızdan kuşkunuz olmasın!

Bulduğumuz yerden Üsteğmen Yalçın'ın yüzünü tam olarak göremiyoruz. Yüzü karanlıkta kalıyor biraz. Ama biraz önceki alaycı halinin kaybolduğunu anlayabiliyoruz. Artık bundan sonra tüm çatışma, karşılıklı bu iki sözün üzerinde odaklaşacak...

Havalandırmanın ilk «misafirleri» biziz. Saat 07.00 ye geliyor. Yağmur bulutları günü kapatıyor. Siyah bulutların arasından günün ilk mavilikleri sızmaya çalışıyor. Bu yıl kışa yeni yeni giriyoruz. İşkenceciler kışı, soğuğu da tek tip elbise saldırısına destek yapmaya çalışacak, bunu biliyoruz. Tek tip elbise zamanlamasının kışın ortasına denk getirilmesinin altında soğuk faktörünün olmadığı söylenemez. Hava yağdı yağacak, sabah yeli açıkta olan göğsümüzden içerilere işliyor. İnce çoraplar soğuktan korumuyor ayaklarımızı. Boğuşmada ısınan vücudumuz soğudukça, yavaş yavaş soğuğu iliklerimizde hissetmeye başlıyoruz.

Havalandırma bir-iki, bir-iki dolmaya başlıyor. Köşelerde ikili üçlü gruplar tek tip elbise yırtma işiyle uğraşiyor. Karşılıklı olarak ceplere uzanan ayaklar, alıyor aşağıya cepleri. Dişlerle yakalaları çekip, söküp atanlar da giderek çoğalıyor. Birbirimizden göre göre neyin nasıl yırtılabileceğini hemen keşfediyoruz. Parça parça eksiliyor tek tip elbiseler... Sağı solu sökülen ceket ve pantolonun altından külot ve atletlerin renkleri gözüküyor. Zincir kelepçenin bileklerimizden ellerimize, kollarımıza yaydığı acı dalgalarını çoktan duymaz olduk. Ellerimiz uyuşmuş önemi yok. Soğuğu da unuttuk. Tek tip elbiseyi parça parça ayırmaktan başka hiçbir şey düşünmüyoruz.

Askerler havalandırmaya girmekte biraz daha geç kalmış olsalardı, hiç birimizin üzerinde tek parça elbise kalmayacaktı, ya da kalan kısma elbise denmeyecekti herhalde. Şimdi üzerimizdeki paçavralarla dilenci kılığına büründük. Havalandırmaya akın eden askerler, elbiselerin daha fazla gözleri önünde parçalanması için çullanıyorlar üzerimize, vurup vurup yıkıyorlar yere. Bir

daha elbiseye dokunmamamız için gözdağı vermeye çalışıyor, tehditler savuruyorlar. Ellerimiz arkadan bağlı olduğu için, bir darbede dengemizi kaybedip yıkılıyoruz. Slogan atarak ayağa kalkmaya çalışıyoruz. Kafası yere çarpan bir arkadaşın bayılması üzerine askerler daha fazla ileri gitmek istemiyorlar, çekiliyorlar. Askerler gider gitmez, kaldığımız yerden tek tip elbiseyi yırtmaya devam ediyoruz. Bu kez askerler havalandırmaya girmiyorlar ama camlardan el kol işaretleriyle, bize mahkeme dönüşü yapacaklarını anlatmaya çalışıyorlar.

Buna karşı, hepsinin duyacağı sesle sesleniyoruz onlara:

- Sizler halk çocuklarıdır. Biliyoruz, size söyleneni, verilen emri yerine getiriyorsunuz. Buna mecbursunuz. Ama böyle el-kol işareti yapmanız, sataşmanız ayıp, yakışmıyor size. Bizim düşmanımız değilsiniz siz. Halk çocukları işkenceci olamaz. Sizin yeriniz bizim yanımız...

Havalandırmada 20 kadar siyasi tutuklu var. 10 kadar da «bağsız»... «Bağımsızlar»ın kazakları da, paltoları da, ayaklarında yün çorapları da var. Tek tip elbiseleri de üzerlerinde ısmarlama dikilmiş gibi duruyor.

Saat 09.00'a doğru, isim isim okunup içeri alınıyoruz. Kontrol edildiğimiz defter önünde dizilmiş subaylar, bizi tepeden tırnağa inceliyorlar. Gözleri, parçalanmış olan elbiseler üzerine takılıp kalıyor. Daha hapishaneden çıkmadan parçalara ayrılmış olan tek tip elbiselerin mahkeme dönüşü ne hale geleceğini düşünüyor olmalılar. Ruh halleri onu gösteriyor. Yüzlerinden düşen bin parça. Kızgınlığın doğurduğu sinir tüm yüz hatlarını germiş, asabi tiklerle seçiyor suratları. Artık konuşacak söz hemen hemen kalmadı, gözler konuşuyor. Her şey gözlerde artık. «Size aklınıza hayaliniye gelmedik şeyler yapacağız, sizi siyasi şubeyi mumla arar hale getireceğiz, süründüreceğiz» tehdidini yönelten gözler bir yanda; «Biz devrimci tutsaklara tek tip elbise giydiremezsiniz. Şimdiye kadar direndik, boyun eğmedik, neye başvurursanız vurun yine eğmeyeceğiz. Ellerimizi bağlarsanız, dişlerimizle, ayaklarımızla yırtar atarız bu kirli paçavraları üzerimizden» diyerek bu tehdidi

göğüsleyen gözler diğer yanda.

Zincirlerimiz tekrar tekrar yoklanıyor. Doğruca arabaya götürülüyoruz. Arabaya girer girmez elbisenin henüz yırtmadığımız yerlerini arabanın sağına soluna takıp yırtmaya çalışırken; tek tip elbiseye yönelik sloganları atıyoruz. Sloganlarımızda ifadesini bulan tek tip elbise giymeme kararlılığımızı, bir kez daha çok yakından duyuyorlar. Biz de bunu istiyoruz zaten. İyice duysunlar, tek tip elbise giydirme umutları baştan kırılsın, planları baştan suya düşsün. Sloganlarımızdan rahatsız oldukları telaşlarından belli. Askerler silahların dipçikleriyle, bulunduğumuz bölüme vurup sloganları kesmemiz tehdidinde bulunuyorlar. Bu da sonuç vermeyince hapisane önünde beklemeden hareket ediyor araba.

Araba içinde sağa sola savruluyoruz. Yol boyunca düşe kalka bir yandan slogana devam ederken, elbiseleri de paramparça ediyoruz. Pantolonları üzerimizden tamamen attık, ceketlerin cepleri ve yakalarının işleri tamam. Ceketler arkadan ikiye parçalandıysa da, kolları sökülüp bileklerimize düşse de kelepçeler üzerimizden düşmesini engelliyor. Aylarca yıkanmamış bir insanın kirlerinden arınması sırasındaki zevk ve rahatlığı duyuyoruz. Tek tip elbiselerin parçalarını toplayıp tekrardan dikmemeleri ve kullanılmaması için ayaklarımızın altında ezerek, daha küçük parçalara ayırmaya çalışıyoruz.

Mahkeme yolculuğu bitiyor. Duruşma salonu önüne gelmiş durumdayız. Bizi mahkemeye getiren üsteğmen, şaşkın şaşkın arabanın merdivenlerinden inişimizi izliyor. Herhalde ellerimiz arkadan bağlı, süratle giden araba içinde bu elbiseleri nasıl parça parça edebildiğimizi merak ediyor. Tek tip elbiselerden eser kalmamıştı ortada. Askerler tarafından tek tip elbiseler en küçük parçasına kadar toplanıp torbaya konuluyor. Mahkeme dönüşü hapisanede, bizim için kurulacak savunmasız özel mahkemede bunlar «suç delili» olarak kullanılacak! «Cezamız» hemen orada verilecek. Engizisyon usulleriyle!

Ailelerimize, avukatlara tek tip elbise giymediğimizi, zorla

giydirilenleri ise parça parça ettiğimizi göstermek için, arabayla mahkeme salonu arasındaki yüz metre civarındaki yolda ayaklarımızda onlarca kiloluk pranga zincirleri, varmışçasına ağır ağır ilerliyoruz. Salona 50 metre kala hem ailelerimizin, hem avukatlarımızın; hem de diğer hapishanelerden gelen arkadaşlarımızın duyup anlaması için sloganlara tekrar başlıyoruz. Bizi gölgemiz gibi izleyen askerler ilk anda kısa bir tereddüt ve şaşkınlık geçiriyor. Sonra aldıkları emrin hışımıyla ileri atılıyorlar ve peş peşe dipçikler sırtımıza iniyor.

- Susun! Slogan atmayın!

Sloganlarımız daha gürleşiyor. Dipçiklerle ite-kaka, mahkeme salonunun girişindeki bekleme odasına sokuluyoruz. Salonun görevli inzibatları, daha fazla hırpalanmamıza izin vermiyorlar. Artık onların sorumluluk alanları içindeyiz. Mahkemeye çıkmak için zorluyoruz. Mahkeme heyetine soracaklarını söylüyorlar. Odada beklerken üzerimizde kalan tek tip elbiselerin ceketlerinin kalan kısımlarını parçalamaya çalışıyoruz.

Odaya alınmadan önce kelepçelerimiz açılıp önden yeniden takılırdı. Bu kez açılıp öne alınması bir yana, gevşetilmiyor bile. Bu da yeni talimatlar gereği. Bugün ve bundan sonra tek tip elbise parçalandıkça, saatlerce, eti sıyırıp kemiğe dayanan zincir-kelepçeleri, bilezik gibi kolumuzda taşıyacağız. Daha öncekilerin bileklerimizdeki izlerine, daha derin yenileri eklenecek. Baştabya'da görevli subay, kimlik yoklaması yapıldığını, kıyafetlerimiz uygun olmadığı için, heyetin, duruşmaya alınmamamız doğrultusunda karar verdiğini bize iletiyor. Duruşmaya girip hapishaneyi, mahkemeye getirilirken bize yapılanları ve tek tip elbiseyi neden yırttığımızı anlatmamızı istemiyorlar. İşkenceciler mahkemeyi de bize karşı kullanıyor. Mahkemeye çıkmazsak tüm dünya ile bağıımız kopmuş olacak! Dış dünyaya açılan tek kapımız mahkemeler kalmıştı, şimdi o da kapatılıyor. Süresiz gözaltı başlıyor bizim için. Siyasi Şubenin 90'lı günlerini aşacak bir gözaltı. Metris cehenneminde işkencecilerle baş başa kalacağız. Önümüzde çok zor günler olduğunu, sadece ve sadece özgücümüze güvenerek hareket etmemiz gerektiğini, şimdi daha iyi kavriyoruz. Dışa uza-

nabildiğimiz son kapıya da, devlet kilidi bugün vuruyor. Böylece I. Ordu Komutanlığı, bize karşı savaşı mahkeme cephesine de taşımış oluyor. Tek tip elbise engelini aşmadan, kamuoyuna seslenebileceğimiz tüm olanaklardan mahrum bırakılıyor. Duruşma biz olmadan, hukuki deyimiyle «gıyabımızda» sürüyor.

Zincir-kelepçenin bileklerde yol açtığı şişme, ağrı ve giderek uyuşma, çok hızla yayılan bir bulaşıcı hastalık gibi el ve parmakları da sarıyor. Ağrı, yerini şişme, morarma ve hissizliğe bırakıyor. El parmakları sanki bize ait değilmiş, vücudun diğer kısımlarına isyan etmiş gibi ilgisiz duruyor. Şiş ve uyuşma yukarı doğru çıkıyor. Kollar omuzlardan kopacak sanıyoruz... Sinirler de etkileniyor. Kol kaslarında irade dışı kasılmalar oluyor. Ağrı omuzlara, sırta, göğüse, her yana yayılıyor.

Üç arkadaş kendini odadaki bankların üzerine bıraktı. Bizim de durumumuz onlardan pek farklı değil. Dayanabilme sınırını zorluyoruz. Yatanlar kıvranıyor, bayılmak üzereler.

Ve iki arkadaş bayılıyor. Slogan atmaktan başka yol kalmıyor bize. Slogana başlıyoruz. Koridordaki hızla gidip gelmelerden, koşuşma ve gürültülerden telaşa kapıldıklarını, sloganların mahkeme salonuna kadar gittiğini çıkarabiliyoruz. Oda kapısı aralanıyor; görevli teğmen anahtarları getirmeye gittiklerini, sağlık görevlisine de haber verildiğini, geleceğini söylüyor.

Sloganı kestik, bekliyoruz. Bizi getiren üsteğmen hırsla odaya girip, askerlere kelepçeleri çözmesini söylüyor. Öyle bir söylüyor ki, küfür etse bu kadar olur ancak, bu onun yenilgiyi kabul etmesi anlamına geliyor. Bunu hazmedemiyor. Askerler asma kilit açarcasına sert ve hoyrat, isteksiz sokuyor anahtarı zincirin kilidine. Zincirden kurtulan ellerimizde halkaların açtığı derin yaralar iç parçalayıcı.

Sıhhiyeci asker, bayılan arkadaşları ayıltmak için, alkol koklatıyor, kollarını, bileklerini alkolle ovuyor. O da hayretini gizleyemiyor. Biz de kendi bileklerimizi ovuyoruz. Ellere kan yürüdükçe parmaklar hareketleniyor. Ellerdeki, kollardaki ağrı da şiddetleniyor. Zincirin deriyi soyup etleri ezdiği, kemiğe dayandığı yerler il-

tihaplı bir dış kadar ağır yapıp zonklıyor. Keşke hep uyuşuk kalsa diye geçiriyorum içimden bir an için.

Ovma işi bitince sıra tekrar kelepçelenmemize geliyor. Su-baya zincirleri eskisi gibi vurdurmaya kalkarsa direneceğimizi ve slogan atacağımızı söylüyoruz. Elimizdeki en son ve en etkili kozumuz bu. Zincirleri bir halka genişletiyorlar. Koparabildiğimiz taviz sadece bir halka. Hiç yoktan iyidir. Belki de bu zincir kelepçe bileklerimizde akşama kadar kalacak. Bir halka bir halkadır. Direncimizi biraz olsun uzatır.

Zincir kelepçenin işkencesi kısa sürede değil, ama uzun sürede çok etkili ve kalıcı oluyor. Acısı sonra çıkıyor.

Saat 11.30'a doğru görevliler, bizi hapishaneye götürmek için geliyorlar. Duruşma bitmiş. Askerler tek tip elbise kalıntısı paçavraları da alıyorlar. Artık hapishaneye dönüyoruz. Altımızda slip don, üstümüzde kısa kollu atletlerle...

Atletler de renkli olmayacak, illa ki beyaz olacak! Donlar da slip ve beyaz! Bütün bunları bizleri aşağılamak; utandırmak, tek tip elbise giymeye zorlamak için yapıyorlar. Biz gerekirse çıplak çıkmayı da göze aldık. Bu kadar ucuz, aşağılık yöntemlerle bizi yıldırılmazlar.

Yola koyulduk. Soğuk rüzgâr çıplak tenimizi yakıyor. Atıştıran yağmur damlaları, soğuk bir ürperti yayıyor içimize. Sıcağı ve soğuşu aynı anda duyuyor çıplak bedenimiz.

Arabaya yaklaşırken, Sağmalcılar Hapishanesi'nin mahkeme arabasını görür görmez; Metris'teki durumu kendi ağzımızdan duymaları için tekrar slogana başlıyoruz. Bu kez dipçiklenmiyoruz... Bizi getiren dış güvenlikten üsteğmen «şimdi bir şey yapmıyoruz, nasıl olsa hapishaneye gidiyorsunuz, gidince görürsünüz» dercesine kafasını sallıyor. Elindeki telsizle hapishaneye gelmek üzere olduğumuzu müjdeliyor. Karşılama merasiminin eksikliklerinin giderilmesi için uyarı anlamını taşıyor bu anons.

Sloganlara, hapishaneye gelene kadar kesintisiz devam ediyoruz. Bütün bu yaptıklarımız program dışı. Ama bugün karşı-

laştığımız olaylar bütün bunları yapmamızı gerektiriyor. Bugün devletle, tek tip elbise odağında yüz yüze geldiğimiz her yerde, karşılaştığımız uygulama bizi, çerçevesi çizilmiş program dışı tavır almaya itti. Yaşam bir kez daha dört dörtlük de olsa, teorik programların sınırlarını aştı. Program yaşamla zenginleşti. Sağlam temellere oturdu. Kararlılığımızı, tüm tabuları yıkarak, her yerde sloganlarımızı haykırarak gösterdik. Bu işkencecileri daha da çileden çıkardı. Bu tavrımız karşılama merasimimizin görkemini arttıracak!

Arabadan indirilip, hemen mahkeme havalandırmasına alınıyoruz. Peşimizden «suç» delillerimiz, tek tip elbise parçacıkları torba içinde getirilip, havalandırmanın girişindeki plâtfoma dökülerek bırakılıyor. «Yargılama ve cezalandırma» birazdan başlayacak.

Biz havalandırmada, giderek şiddetini arttıran yağmura rağmen ısınmak için voltalıyoruz.

Saat 12.00'ye geliyor. Bize ne yapabilirler, onu tartışıyoruz. İşkenceciler, tek tip elbise saldırı programını delen ilk örnekler olmamızı çok ciddiye alacaktır. Bütün acısını ibret-i alem için bizden çıkaracağı konusunda hemfikiriz. Zaten yapacağını yaptı, ama besbelli ki bununla da yetinmeyecek. Direnen tüm tutsakları korkutarak hizaya getirmek için vahşet örneği sergilemek isteyecek. İşkenceciler, tek tip elbise saldırısında daha ilk günde bizden aldıkları bu önemli darbeyi, psikolojik sarsıntıyı, tersine çevirmek için yine bizi araç olarak kullanmaya çalışacak. Tek tip elbiseyi yırtmanın bedelinin boyutu, bize yapılanlarla ölçülecektir bundan sonra.

Bize ne yapacaklarının biçimi üzerinde sürdürdüğümüz tartışma, havalandırma kapısının açılıp Üsteğmen Yalçın Demirel'in havalandırmaya girmesiyle kesiliyor. Elbise parçalarının başına gelip kireç gibi bembeyaz, şoke olmuş, asık bir suratla bir bize, bir paçavralara bakıyor. Sabahki halinden eser kalmamış. Sabahki dimdik, çok güçlü görünen Üsteğmen Yalçın DEMIREL gitmiş, yerine, omuzlarına taşıyamayacağı yük bindirilmişçesine çökmüş

biri gelmiş sanki! Bu o kadar bariz ki, gözlerimize çarpıyor, batıyor adeta. Bizleri ve yırtık elbise parçalarını görünce, sabahki konuşmalarını daha iyi hatırlamış olmalı. Bize duyuracak kadar yüksek bir sesle askerlere sesleniyor.

- Bu parçaları terzihaneye götürün!

Emri verip çıkıyor havalandırmadan. Öyle anlaşılıyor ki, yırtılan elbiseleri tekrar dikilmiş halde karşımızda görmek istemiyorsak, bundan sonra çok daha küçük parçalara ayırmamız gerekecek.

Voltaya kaldığımız yerden devam ediyoruz. Volta dönüşü A havalandırmasına bakan orta kat koridorunun, askerden geçilmez hale geldiğini görüyoruz. Alt, orta ve üst katın operasyon timinde yer alan askerlerin hemen hepsi, hınca hınç koridoru doldurmuş. Ne olacağını anladık ama nasıl olacağı merak konusu.

Askerlerin arasında Yalçın DEMİREL bir baştan bir başa gidip geliyor. Ellerini de kullanarak askerlere hararetli hararetli bir şeyler anlatıyor. Buradan duymasak da, neler anlattığını tahmin edebiliyoruz. Askerlerin sürekli bizi izlemeleri de, işkenceci subayın anlattıklarının bizimle ilgili olduğunu gösteriyor zaten.

Fazla yorum yapmaya, hatta konuşmaya fırsat bulamadan, koridordaki askerler olduğu gibi, coplari ellerinde, heyecanla havalandırmaya dalıyorlar. Hiçbir şey sormadan, söylemeden saldırıyorlar üzerimize. Havalandırmanın en dip köşesine çekilip savunmaya geçiyoruz. Slogan atarak, tekme savurarak askerleri yanımıza sokmamaya çalışıyoruz. Onlarca asker, öyle gözleri dönmüş ki, tekmelerimizi tınlamıyorlar. Kapıp götürüyorlar her birimizi bir yana. Savurup atıyorlar yere. Coplar otomatiğe bağlanmış gibi inip kalkıyor kığımızda ve baldırlarımızda. Sayamıyoruz vurulan copları. Siyasi Şubede tek tek vurulan sopalari saymak kolay ama şimdi dört-beş cop birden aynı anda seri, çalışıyor. Soğukta morarmaya başlayan etlerimize değen coplar ateş değmiş gibi yakıyor. Vücudumuzu yere paralel durmaya zorlayan postallar arasında sağa sola oynamak da mümkün değil. Aynı yere tekrar tekrar vurulan coplar tenimizdeki yangını körüklüyor. Biraz

önce üşürken şimdi yanıyoruz. Dayanılmaz acı, baygınlığa itiyor bizleri. Vücudumuz gevşemeye yakın; öten keskin bir düdük, bıçakla keser gibi kesiyor işkenceyi. Askerler yine hiçbir şey söylemeden geldikleri gibi savaş düzenini bozmadan terk ediyorlar havalandırmayı.

Yerde suların içinde yatıyorum. Copların vurduğu yerlerden çıkan ateşi, yerdeki su birikintileri ve yağın yağmur dindiriyor gibi oluyor. Vücudumuz kasılıyor, harekete geçirilmiş bir diyapazon gibi titriyor. Irada dışı çenelerimizin birbirine vuruşu ritmik takırdamalara dönüşüyor.

İşkencenin bu seansı tamamlandı. Her an yenisine geçebilirler. Kendimizi kaybetmemeli, güçlü olmalıyız. Kafamı kaldırıp idare blokunun ve koridorların camlarına baktığımda kendimi bir an için arenada sanıyorum. Hapishane müdürü Albayından, hapishane baş bekçisi Binbaşı Muzaffer'e kadar; polislerden doktora, tabii bu işin organizatörü Yalçın Demirel'e kadar hepsi oradalar. Bizi seyrediyorlar. Belki de eğleniyorlar, moral düzeltmek, tazelemek için. Ruhsal gıdalarını alıyorlar. Sadist duygularını tatmin ediyorlar.

Çok kısa bir yolu kaplumbağa adımlarla, çok uzun bir sürede alarak yağmur almayan, biraz olsun kuru olan köşede, bir bir toplanıyoruz. Birbirimize omuz vererek iki ayağımız üzerine zar zor doğruluyoruz. Ama çoğu kez normal zamanlarda bile tansiyonu yüksek seyreden bir arkadaş, hâlâ dövüldüğü yerde. Bir adım ilerleyememiş, nasıl bırakıldıysa öylece yatıyor. Tek yaşam belirtisi bütün vücudunun sarsıla sarsıla titremesi ve göğsünün ara sıra inip-kalkması, çok derinden geliyormuşçasına çıkan kesik kesik inlemesi. Bu durumunu görür görmez birimiz düşe kalka yanına gidiyoruz. Yere bastıkça ezilen kaslar, vurulan yerlerin acısı beyine bindiriyor. Ezikler daha çok yeni, biraz daha geçsin, acısı hiç çekilmez olacak. Arkadaş yarı baygın, konuşmıyor: Doğru dürüst inlemiyor bile. İşkencecilerden çatışmanın en sıcak, en keskin olduğu tam bu anda yardım istemeyi, doğru bulmuyoruz. İşkenceciler bunu zayıflık belirtisi olarak kaydedeceklerdir çünkü. Fakat şimdi ne yapacağız? Bu arkadaş, bu halde bırakmaya

gönlümüz el vermiyor. Bizim bu halimizle yapabileceğimiz hemen hiçbir şey yok. Ya bu halde işi oluruna bırakacağız, ya da kendimiz için değil, bu arkadaş için doktor isteyeceğiz. Bu tercihler üzerine uzun boylu düşünmeye zamanımız yok.

- «Bu arkadaş hasta, baygın yatıyor, doktor istiyoruz» diye bağıırıyoruz.

Hava soğuk, binalarda tek açık cam yok. Birkaç kez yineliyoruz çağrımızı. Doktoru kendimiz için istemediğimizi, arkadaşın sağlık durumunu, detaylı şekilde bağıra bağıra duyurmayı ihmal etmiyoruz. Üst kattan Binbaşı Muzaffer'in bulunduğu taraftan bir cam gürültüyle açılıyor. Komut vermek ruhuna işlemiş, tam bir SS subayı edasıyla pancara benzer suratına özel bir hava vererek toplama kampında bir tutsağın ölüm kararını haykırırçasına bağıırıyor işkenceci Binbaşı:

- ÖLSÜN!..

Bir kurdun uluması gibi yayılıyor bu ses dalgaları ve beynimize kazınıyor.

«Ölsün!»

Evet, «Ölsün»... Ömür boyu silinmeyecek bu söz beynimizden!

Duyarlılığını çoktan yitirme sürecine girmiş olan ellerimiz sım-sıkı yumruk olup kasılıyor. İşkenceciler savaş kurallarını çiğniyor. Yaralı bir tutsağı ölüme terk ediyor. Çok kalleş bir düşmanla karşı karşıyayız.

Şimdi kızıyorum kendime, neden doktor istedik diye. Bu adi işkenceci, adama günahını bile vermez. Daha tam tanıyamadık demek ki -bize çektiği cehennem azabından sonra bile- hasmımızı. İşte bu hata biraz önce yediğimiz onlarca cop darbesinden daha etkili ve acı veren bir şamar gibi patladı suratımızda.

Ayaklarımızla ite ite, ellerimizde kalan gücün son kırıntılarıyla çeke çeke, sulara ve çamura batıra çıkara çekildiğimiz köşeye taşıyoruz hasta arkadaşısı. Bırakıyoruz öylece. Burada hiç olmazsa

suların içinde yatmıyor, yağmurdan ıslanmıyor.

Üzerimizden sular süzülüyor. Çorapları saymazsak üzerimizdeki don-atlet iki parça eşyanın ıslanmadık zerresi yok. Kuytuda rüzgârdan önemli ölçüde korunduğumuz halde, artan bir biçimde titriyoruz. Ayaklarımıza, gövdemiz ve başımız ağır geliyor artık. Direncimiz yetmiyor. Belden aşağıya vücudumuzun durumu tek kelimeyle içler acısı. Bu ölçüde ezik, çürük ve yarası olan birisini kim görse, hiç zaman kaybetmeden hızla acil servise kaldırır.

Hasta arkadaş kendiliğinden ayıldı. Ayağa kalkmasa da normalleşmeye başladı. Ama ıstırabından dişlerini sıkıyor, dudaklarını ısırtıyor. Suratı eğilip bükülüyor, şekilden şekile giriyor. Zincirin sanki kollarını oyduğunu söylüyor, başka bir şey söylemiyor. Şimdi biz de bacaklarımızdan çok, sıktıkça kolumuzu şişiren, şiştikçe kolumuzu daha da sıkıp sürekli artan oranda acı veren zincir-kelepçenin derdine düştük. Diğer acılarımızı bastırıyor kollarımızdaki mengene.

Öğle yemeğinden dolayı subay ve askerler ayrılıyorlar. Bizse aynı şekilde bekletiliyoruz havalandırmada. Yeni işkence seansı için beklerken, gerginlik yaşıyoruz. Bir sinir savaşıdır sürüyor. Koridordan geçen her asker pencereyi açıp söylemediğini bırakmıyor bize.

- Birazdan görürsünüz siz!

- Elbiseleri yedireceğiz size!

Beylik psikolojik saldırı sözleri bunlar.

Öğle tatili sona eriyor. Hapishanende hareketlilik başladı. Askerler yine orta kat koridorunda öbek öbek birikiyorlar. Herkes tribünlerde yerini alıyor. Irki saat önceki aynı enstantaneler, bir bir yaşanıyor. Yalçın DEMIREL askerlere son talimatlarını veriyor. Irki saat öncesine göre, biraz olsun çekidüzen vermiş kendisine. Keyifle çekiyor sigarasını, bizi işaret ederken askerlere.

Saat 13.40. Bir anahtar sesi duyuyoruz. Kapı ardına kadar açılıyor. Bu kez savunma durumumuzun zayıfladığından olsa gerek, askerler daha ağır hareket ediyorlar. Karşımızda çok önemli

bir askeri harekâta hazırlanırcasına şov yapıyorlar. Dörderli sıralanıp, dört grup halinde diziliyorlar. Coplar çekiliyor. Ve her grup gözüne kestirdiği içimizden birisine uygun adım yürüyüş halinde saldırıyor. Böyle yapmaları saldırının psikolojik yanını güçlendirmek için özel hazırlanmış bir oyun gibi geliyor bize. Kendimizi savunacak tekmelerimiz çalışmıyor. Tek silahımız sabahtan bu yana slogan atmaktan iyice çatalaşmış-kısılmış, alçak perdeden çıkan sesimiz.

Yeni işkence seansı başlıyor. Bu kez işkencenin şiddetinin etkisini arttırmak için askerler ellerimizden ayaklarımızdan tutup kendi bel hizalarına kadar kaldırıp, yüzümüzü yere bakacak şekilde ters çeviriyorlar. Havada olmak, çırpınmak acımıza acı katacak. Havada yere paralel tutulurken, coplar da seri olarak tek düze bir sesle ısıklık çalarak inip çıkıyor, belden aşağımıza. Kulaklarımıza yapışıp kafamızı kaldıran ellerin sahibi bağırma-mızı, hem de avazımız çıktığı kadar bağırma-mızı istiyor, nefret dolu gözlerle. Bağırırsak kesecekler işkenceyi. Ama bağırırsak biz değil, bizden daha fazla onlar rahatlayacak. Bize istediklerini yaptırmış olmakla önemli bir başarı kazanmış olacaklar. Bu zevki onlara tattırmıyoruz. Bayılmamızı düdüğü sesi önlüyor. Askerler bırakmıyor, adeta atıyorlar yere. Toparlanıp, ayaklarını beynimize vururcasına, yere vura vura çıkıyorlar havalandırmadan. Artık sürünmüyoruz, çünkü sürünecek kadar bile gücü bulamıyoruz kendimizde.

Sekiz yaralı, her birimiz bir köşede boylu boyunca yatıyoruz. Tribünler boşalıyor yavaş yavaş. Bir gösteri daha sona erdi.

Böylece kıvrana kıvrana yarım saatten fazla kalıyoruz. Suların içinde boylu boyunca her yanı ezik, çürük, yara içinde sekiz tutsak yatıyor.

Yavaş yavaş doğrulup hasta arkadaşın yanına gitmek için uğraşıyorum.

Biraz sağa dönünce, sağ bacağımın baldırı bıçakla oyulmuş gibi geliyor bana. Dişlerimi kıracak gibi sıkıyorum. Gözlerim kararıyor, bırakıyorum kendimi yere. Soluma yaslanıp, sağ baldı-

*rıma bakıyorum. Bir cop kalınlığında, 3-4 cm boyunda bir yara-
dan deri parçaları sarkıyor. Cop darbelerinden patlamış.*

*Ağırlığımı sol ayağıma verip, yavaşça hasta arkadaşla yak-
laşırken diğer arkadaşlar da toparlanıp hareketleniyorlar. İyice
yanına yaklaşınca, baygın olduğumu sanıyorum. Kafasını su biri-
kintisine batırıp çıkarıyor, sarsıyoruz. Hemen kendine gelemiyor,
biraz daha sarstık yine, tepki yok. Sıyan etmek geliyor içimizden,
frenliyoruz duygularımızı.*

*Nabzına baktık; yaşıyor. Başka bir şey yapamıyoruz, yapabi-
leceğimizi yaptık. Artık işi olurlarına bırakıyoruz.*

*Benim gibi bacaklarında yaralar açılmış iki arkadaş daha var.
Her yanımız çamura bulanmış. Aklımızdan neler geçiyor... Yalçın
Demirel'i, Binbaşı Muzaffer'i bize teslim etseler!..*

*Saat 15.00'i biraz geçiyor. Bunlar bizi mesai bitimine kadar,
belki de daha uzun süre burada tutacak ve bu süre içinde, bu şe-
kilde aralıklı işkence yapacaklar. Düşüncelerimizi bir nokta üze-
rinde topluyoruz. İşkenceciler bu süre içinde işkenceyle bizi neye
zorlayabilir, bunu bulmaya çalışıyoruz.*

*Ama «işkencecilerin dayattığı hiçbir şeyi yapmayacağız» yö-
nündeki kararımızın altını bir kez daha basa basa çiziyoruz. Biz
işkencecilerden değil, bu işkenceler sonucu işkenceciler bizden
yılmalı. Tek tip elbise giydirme yönündeki umudu, ağır yara alma-
lı! Bizim yaralarımızdan fışkıran kararlılık, işkencecileri manevi
olarak, psikolojik olarak yaralamalı!*

*Havalandırma kapısı açılıyor, bu kez askerler havalandırma-
ya girmiyor, isim isim okuyup bizi içeri çağırıyorlar. Ne o, yoksa
vaz mı geçtiler? İstediklerini yapmayacağımızı mı kavradılar? Yü-
rümüyoruz, sürünüyoruz adeta. Ayağımız yerden hiç kalkmadan
sürte sürte kaplumbağa adımlarla gidiyoruz. Asker sert çıkıyor:*

- Hızlı yürüyün ulan!

*Ama istesek de yürüyemeyiz ki... Onlar da görüyor, ama ille
bir şeyler dayatacaklar, bizi zorlayacaklar. Her safhada geri adım
attırmak için yoklayacaklar. Askerlerin bize saldırma öncesi top-*

lanıp taktik aldıkları koridorun bir yanına itekliyorlar bizi. Bu da işkencenin bir biçimi. Koridorda ayakta dikili duruyoruz. Günlerce yol yürümekten beter yorgunuz. Ayaklarımız isyan ediyor artık. Bütün subaylar, kadın polisler durumumuzu yakından inceliyorlar. Olabildiğince -yıkılacak durumumuza bakmadan- dimdik durmaya çalışıyoruz. Gözlerimizde korkuyu arıyorlar. Bu merasimi biraz da buna borçluyuz.

Yarım saate yakın bu gidip gelmeler sürüyor. B blok başından subaylar, bize bakıp bakıp, fısıltıyla konuşuyorlar. Bu kadar beklentiklerine göre daha bir şeyler yapacaklar. Bu kez dışarıda değil, içerde. Bir de içerde işkenceden nasıl etkilendiğimizi gözleyecekler anlaşılın. Ne yaparlarsa yapsınlar, ama bir an önce iliklerimize dayanmış zincir kelepçe sökülsün kollarımızdan. Böyle sürerse kelepçe yiyip bitirecek kollarımızı.

Çavuş «yürüyün» diyor, copla dürtükleyerek. Tempomuzda hiçbir değişme olmuyor. Biz köle değiliz ki kırbaçla, zorla yürüeyelim. Daha çok dürttüğçe duruyoruz. Hasta arkadaş omuzlarımızın arasında, zaten bundan hızlı yürümemiz mümkün değil. Ama olsun, illa dürtecekler, rahatsız edecekler, moralimizi bozmaya çalışacaklar. Bu dürtüklemeler adamın canını sıkıyor değil. B blokun arasından kütüphaneye ve tiyatroya çıkan merdivenlerin devamındaki basamaklardan aşağıya kıvrılıyor.

Müzik odası ve tecritin hemen altı olan çamaşırhaneye, itilek sokuluyoruz içeriye. İçerdi dolap beygiri gibi, oradan oraya dolandırılıyor. Aynı yerlerden dördüncü geçişimiz. İyice yorup çökertmeye çalışıyorlar.

Beşinci tura geçerken, çamaşır yığılı bir odaya götürülüyor. Başımıza doluşan askerler «çök» komutu veriyorlar bize. Çökmüyoruz. Tekmelerle çökertiyorlar. Artık belden aşağımızda vurulacak bir karış yer kalmadı. Her vurulacak cop, eski kan toplanmış yerleri patlatıp, yeni yaralar açacak. Sırtımıza vuracaklarını beklerken, ayaklarımız havaya kalkıyor. Tabanlarımıza inip-kalkıyor coplar. Falakaya çekiliyoruz birer birer.

İşkence kesildiğinde «kalk» diyor asker. Nasıl, neyle kalkı-

lacak? Kalk demekten bıkan askerin postalları sırt ve karnımızı çığnıyor.

- Kalk!

- Kalkmıyoruz!

Kalkamıyoruz aslında. Çekici gibi iki el, ayaklarımızdan kavırıyor, kaldırıyor. Ellerimiz arkadan zincirli, göğsümüzün üzerinde, bazen de sırtüstü zincirli bileklerimiz eze eze yerlerde sürüklüyorlar bizi. Birkaç tur sonra saçları kırılmamış olanlar yeni bir işkence tezgâhının üzerinde buluyor kendisini. Kolları sandalyenin arkalığına geçiriliyor. Bir postal kelepçenin ortasına basarken, havaya kalkmış kafanın üzerinde biçer-döver gibi geziyor tıraş makinesi. Kabuk bağlamış yaraları da kazıyıp alıyor. Sloganlarımız kuyunun dibinden çıkıyor adeta. Bıyıklara sıra geldiğinde, makine kesmek için değil, yolmak için yürüyor üzerinde.

Bu halle yürümeye zorluyorlar; küfürler, tükürükler yağmur gibi yağıyor. Omuzlarımızdan yapışmış eller, sürükleyerek merdivenleri tırmandırıyor bize. Hâlâ kelepçeliyiz. Orta kattayız. B blok koridorunu geçip C blok koridoruna geliyoruz. Çuval çeker gibi çekiyorlar bizi. Koridorun en sonuna getirip duvara dayayıp bırakıyorlar. İçinde kelepçe anahtarlarının bulunduğu zarflar geliyor. Numaralara bakılıyor, subay «açın» diyor, zincir kelepçeler düşüyor bileklerimizden, ellerimiz özgürlüğüne kavuşuyor. Bir komut daha:

- Kalk soyun!

Üzerimizde sadece atlet ve don var zaten; iş olsun, boyun eğilsin diye konuşuyorlar.

Kalkmayacağız, soyunmayacağız, onlar da biliyor. Suskunluğumuzla, bu komuta rest çekiyoruz.

«Kalk soyun ulan o... çocuğu» der demez etlerimize geçen tırnaklı eller, üstümüzdeki iki parça eşyayı kaşla göz arası çekip alıyor. Vücudumuzun direnci kalmadı. Ne el, ne kol kalkıyor, bacaklarımız daha da perişan. Tüm direniş silahlarımız çalışmaz durumda. «Giyin» komutu geliyor. Bu kez gözlerini çoraba dik-

tiler. Çenemi yakalayan kerpeten gibi bir elin arkasında pis pis sırtan at dişlerini gösteren surat:

- Çorabını da çıkar ulan, tamamen soyunacaksın.

İşkenceci bu kez çorabı bahane yapıyor kendisine. Küfürler arasında baş aşağı çevrilip üzerimizdeki son eşya kalıntısı olan çoraplar da sökülüp alınıyor. Don-atlet ve çorabımız şöyle iş olsun diye havada sallanıp önümüze atılıyor ve hemen yeni bir komut işitiyoruz:

- Giyin!..

Mahkemeden dönüş merasiminin son aşaması. Giyineceğiz, koğuşa götürüleceğiz. Eller tutmayınca neyle giyineceğiz? Ayaklar basmayınca nasıl yürüyeceğiz? Bir asker itiyor postallarıyla bir don, bir atlet, bir çift çorap ve ayakkabıyı önümüze. «Giyin» diyor yeniden. Ne giyiniyoruz, ne de kalkıyoruz. Buna da ret. Söylenen her şeye, yapmamız istenen her şeye ret. «Giyin» komutuna da, «ayağa kalk, yürü» komutuna da ret...

Bu kez omuzlarımızdan değil, tek kolumuzdan çekilerek anadan-üryan yola çıkarılıyor. Üç parça eşyamız da arkamızdan postallarla tekmelene tekmelene getiriliyor. Yüzükoyun tek kolumuzdan çekilip sürükleniyoruz. D blok koridorundayım... Üst üste üç sürgü sesi duyuyorum. Kapı açılıyor. Bir depoya atılan çuval gibi koğuşuma fırlatıyorum. Saat: 16.00..." (Bir Direniş Odağı Metris, Sayfa 295 ile 321 arası)

Bu işkenceli tek bir günü uzun alıntılıyıp anlatmak istedik. Bu tek bir günün yarısında yapılan işkence ve direniştir. Elbette tutsaklar insandır ve insana özgü tüm duyguları yaşarlar, yaşıyorlar. Duyguları ve bilinçleriyle direndiler, direniyorlar. Metris'ten anlattığımız yarım gün yüzlerce, binlerce kez tekrarlanmıştır. Metris'te her şey bu işkencenin bu işkencenin tekrarlanma gerekçesi olmuştur. Günde 2 kez yapılan sayımlar, mahkemeye geliş-gidiş, saç kesimi, günde en az 3 kez yapılan aramalar, yemek alma-boş karavana verme, aile ve avukat görüşüne çıkma...

Tüm bu işkence planlı, programlı, kontrollüydü. Hemen ço-

ğunda işkencecilerin yanında doktor da bulunur ve işkencenin dozunu ayarlardı. Hedef tutsakları teslim almak, düşüncelerinden, sosyalizm inançlarından vazgeçirmektir. Pişman olurlarsa, itirafçı olurlarsa Tek Tip Elbise giyerek, 3 numara kesilmiş saçlarla, askeri düzende yaşayarak mutlu olabilirlerdi. Mücadele siyasi kimliği koruma, onuru koruma kavgasıydı. Saldırı en üst boyuta çıktığında direnişte en üst boyuta çıktı. 12 Eylül cuntacıları Tek Tip Elbise saldırısıyla tutsakları boyun eğmiş suçlu (!) kılığına sokmak istiyordu. Tek Tip Elbise bir araçtı sadece. Tıpkı bugün gibi.

2018 Türkiye'sinde iktidar Tek Tip Elbise düzenlemesi yaptı. OHAL'den faydalanılarak çıkarılan KHK'lerle siyasi tutsaklara duruşmalarda Tek Tip Elbise giyme zorunluluğu getirildi. Tek Tip Elbiseler hızla üretilip hapisanelere dağıtıldı. 1984'de iktidar "hapishane güvenliği" gibi mantık dışı bir gerekçeye sığınırken 2018'de iktidar hiçbir mazeretin arkasına sığınmadan kafasından geçeni açıkça söyledi. Tek Tip Elbise "Suçlu kıyafeti", "Suçlu giysisiydi" ve siyasi tutsaklar suçlu elbiseleri giyecekti.

Burjuva hukukunda yargılanan kişinin suçlu kabul edilemeyeceği, hakkında kesinleşmiş mahkeme hükmü bulunmayan insanlara suçlu (!) denilemeyeceği masumluk karinesiyle ifade edilirken iktidar tüm siyasi tutukluları suçlu (!) ilan ediyordu! Yani kendi yasalarını çiğniyorlardı. Kendilerinin koyduğu, en başta da kendilerinin saygı duyması, uyması gereken yasaları açıkça kendileri çiğniyorlar.

Siyasi davalarda suç ve suçlu yoktur. Egemen sınıf kendi varlığını tehdit olarak gördüğü ezilen sınıf temsilcilerini suçlu olarak görüyordur. Ezilen sınıf temsilcilerinin düşünceleri suçtur, düşünceleri yargılanır. Düzen için en büyük suç budur. Bu yüzden en ağır cezalar devrimcilere verilir, en ağır hapishane koşulları devrimciler için hazırlanır. En ağır tecrit kuyuları hazırlanır. Dolayısıyla 2018 Türkiye'sinde henüz gözaltında olan, tutuklu olan devrimcilerin suçlu (!) ilan edilmesi, kefen olan tanımlanan Tek Tip Elbise giydirilmeye çalışılması iktidarın sınıf çıkarlarına uygundur.

Devrimciler nasıl 1984’de Tek Tip Elbise giymediyse, Ölüm Orucunda ölürek direndiyse 2018’de de giymeyecektir. 1984’de siyasi tutsaklar ölüm orucu eylemini siyasi zaferi kazanmak için bir mücadele aracı olarak kullanmışlardır. Henüz ölüm orucuna başlamadan Metris’te yapılan tartışmalarda kazanılacak siyasi zaferin önemine dikkat çekerek hak kazanmaktan öte siyasi zaferin kazanılmasını hedef olarak önlerine koymuşlardır. Nitekim 1984 Ö. O. eylemiyle hapisanelerde dengeler değişmiş, işkence durmuş ya da çok azalmış, devrimcilerin kararlılığı 12 Eylül cuntacılarına gösterilmiştir. Bunun sonucunda tutsaklar tüm haklarını 1-2 yıl içinde kazanmış, 1986 yılında Tek Tip Elbiseyi kaldırmışlardır. Ölüm Orucu başlamadan 1984 yılının ilk aylarında siyasi tutsaklar, devrimciler şöyle ifade etmişlerdir:

“Eylemin hak alıcı yanı olmakla birlikte, bu dönemde teşhir yanı daha ağırlıklı olacaktır. Taleplerin alınmasında bu eylem gelecek mücadeleler için tayin edici bir fonksiyon görecektir. Ölüm Orucu ise mücadele edilen talep için ölümün göğüslenmesi ve direnişim ölüm esası üzerine kurulmasıdır. Yani şart ‘ya hak ya ölüm’ değildir. Birçok ölüme rağmen istenilen talepler yine alınmayabilir. Önemli olan eylemi sadece ekonomik-demokratik bir kısır döngüye hapsetmemek ve siyasal mücadelede önemli bir araç olarak kullanmaktır. Asıl kıstas da bir siyasal kazanım olup olmadığıdır” (Bir Direniş Odağı Metris, Sayfa 408)

Metris Hapishanesinde kalan devrimci tutsaklar 12 Nisan 1984 Perşembe günü açlık grevine başladılar. Açlık grevi eyleminin 45. günü kitle açlık grevini bırakırken önceden belirlenen ölüm oruççuları 30 Mayıs 1984 günü direnişlerini Ölüm Orucuna çevirdiler. Sadece su ve şekerin alındığı eylemde Metris idaresinin tavrı baskı, işkence oldu.

Koridorlarda ızgaralar yapıldı. Koğuşlar ve hücrelerdeki şeker, kâğıt, kalem toplandı. Eşyalar ve kitaplar daha önce zaten toplanmıştı. Açlık grevcileri ve Ölüm Oruççuları daha fazla dövüldüler, işkence gördüler. Ölüm Oruççuları hapishanenin “Sibirya” denilen diğer koğuşlardan yalıtılmış, tekli hücrelere kapatıldılar. İşkence neredeyse ilk ölüme kadar sürdü. Ölüm Oruççuları bu

arada hapishaneler ve hastaneler arasında gidip geldi. Aylardır aç olan, bir deri bir kemik kalmış bedenler, hapishaneler arasında gidip geldi. Eylemlerinin son haftalarında getirildikleri GATA'da ilk ölümden sonra tekrar hapishaneye geri götürüldüler.

Eylem 75. günde 26 Haziran 1984 günü bitirildi. İlk Ölüm Orucu eyleminde Haydar Başbağ, Mehmet Fatih Öktülmüş, Abdullah Meral ve Hasan Telci yaşamlarını yitirdiler. Tarih bir kez daha hükümünü verdi, direnenler kazandı. Haklılığına ve meşruluğuna inananlar kazandı. Tarih yazıldı. Bu tarihin altın sayfalarında Ölüm Orucunda gencecik ömürlerini feda edenler vardır. Zulüm Anadolu topraklarında bir kez daha yenildi ki son yenilgisi olmayacaktır.

Tarih sınıflar mücadelesinin tarihiyse ve ileriye yürümek zorundaysa, tarih ileriye böyle yürüyor, yürütülür. İnsanlık Prometheus'tan Spataküs'e, Pir Sultan'dan Şeyh Bedrettin'e zulme, baskıya, teröre boyun eğmeyerek, direnerek tarihi ileri taşıdılar. Onların yarattıkları değerler ve kendilerini feda etmeleri milyonlar, milyarlar tarafından sahiplenildi.

Bugün Anadolu'da halk kahramanlaşmış, kahramanlık halklaşmışsa mayasında bu tarih vardır. Bu tarih Anadolu'nun ak sayfalara ve kanla yazılan tarihtir. Bu tarih bugünün devrimcilerine kalan miras, bugünün devrimcilerinin gücünün kaynağıdır. Türkiye'de devrimciler bu kaynaktan beslenmişler, güçlenmişlerdir.

2018 yılında yeniden gündeme getirilen ama henüz uygulanmayan Tek Tıp Elbise saldırısına ileride tekrar değineceğiz. Bundan bağımsız olarak Türkiye hapishaneler tarihi incelendiğinde görüleceği üzere iktidar açısından baskı ve terör-işkence, tutsaklar açınsındansa direniş ve feda belirleyicidir. Özellikle 1980 yılından sonra sistemli işkence ve katliam hapishanelerden hiç eksilmedi.

Türkiye hapishaneler tarihinin bazı bölümlerini hatırlamakta fayda var. Bu tarihlerin her birinin ayrı özgünlükleri, ayırt edici yanları vardır. Tabi ki bu tarih bıçakla kesilmiş gibi birbirinden ayrılmış bir tarih değildir. Bir bölüm diğerinin hazırlayıcısı olmuştur. Aralarında kesin ayırım yapabilme olanağı olmamakla birlikte

temel, karakteristik olayların anlatılmasıyla bir hapishane tarihi anlatmak mümkündür.

1.1980-1987 arası:

12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra hapishaneler “askeri ceza ve tutukevi” ilan edilmiş ve tutsaklara “askeri tutuklu” statüsü uygulanmak istenmiştir. Hapishane yönetimleri yüzlerce işkence çeşidini, binlerce kez, gün içinde onlarca kez uygulayarak devrimci tutsakları sindirmeye çalışmıştır. Amaç devrimcileri düşüncelerinden vazgeçirmektir. Temel teslim alma aracı da Tek Tip Elbiseydi. Devrimciler de koşullara uygun her yol ve yöntemle direndiler. Devrimcilerin temel direniş yolu Ölüm Orucu eylemi oldu. Yani ölme kararını ilan etme ve ölme. Bu nedenle bu dönem Tek Tip Elbise saldırısı ve bu saldırıyı püskürten Ölüm Orucu eylemiyle anılır. 1986 yılında Tek Tip Elbisenin tamamen kaldırılmasıyla bu dönem biter.

2.1987-1996 yılları arası:

İktidar hiçbir dönem hapishanelerde baskıyı, saldırıları, hak gasplarını ihmal etmez. Hapishanelerde saldırı yaşanmayan uzun bir dönem yoktur. Kazanılan haklar yeni saldırılarla gasp edilmeye çalışılır. Adalet Bakanlığı 1 Ağustos 1988 yılında yayınladığı “1 Ağustos Genelgesiyle” hücre tipinde yapılan Eskişehir Hapishanesini (tabutluğunu) açtı.

Değişik hapishanelerde bulunan çeşitli davalardan tutuklu ve hükümlüleri Eskişehir tabutluğuna sevk etti. Aydın hapishanesinden sevk edilen PKK davasından iki tutsak yolda gördükleri işkence sonucu öldüler. Hapishaneler yeniden büyük bir direniş başlattı. İçeride tutsakların, dışarıda tutsak ailelerinin, demokratik kitle örgütlerinin mücadelesiyle iktidar Eskişehir tabutluğunu kapatmak zorunda kaldı. Ama şimdilik.

İktidar hapishanelerde saldırmaktan, işkence yapmaktan hiç

vazgeçmedi. Yeni açılan her hapisane işkence merkezi olması demektir. Tutsakların diğer hapisanelerde kullanabildikleri hakların hiç birisi yeni açılan hapisanelerde kullanılmaz. Tutsaklar tüm hakları için sıfırdan mücadeleye başlamak zorundadır.

Haklar aşama aşama, bedelini ödeyerek verilen mücadeleyle kazanılır. 1995 yılında açılan Ümraniye Hapishanesinde de böyle olmuştur. Daha girişte başlayan işkence artarak devam etmiştir. 4 Ocak 1996 tarihinde ise katliam boyutuna çıkmıştır. Özel Timlerin, çevik kuvvet polislerinin de katıldığı saldırıda 4 devrimci tutsak kafatasları, tüm kemikleri kırılarak katledilmiştir.

Önceki saldırılarda olduğu gibi tutsaklar suçlu ilan edilmiş, katliamı planlayanlar, yapanlar hakkında tek bir dava açılmamıştır. İktidar Ümraniye Hapishanesindeki katliamdan önce Buca Hapishanesinde katliam yapmıştır.

21 Eylül 1995 tarihinde yapılan katliamda Ümraniye saldırısına örnek olarak şekilde kazmaların, çengelli sopaların, itfaiye hortumlarının kullanıldığı katliam yapıldı. Koğuş havalandırması kan gölüne döndü. İçinde kemik ve et parçalarının yüzdüğü kan gölüne...

Yine sorumlular yargılanmadı. 24 Eylül 1996 yılındaysa bu sefer Diyarbakır Hapishanesinde katliam yaşandı. 10 siyasi tutsak özel timlerin de katıldığı katliamda yine kemikleri kırılarak katledildiler. Aileler yakınlarının cesetlerini teşhis edemedi. Katliamdan dolayı kimse yargılanmadı.

1989 yılında kapatılan Eskişehir tabutluğu 1995 yılı sonu, 1996 yılı başlarında yeniden açıldı. Eskişehir tabutluğunun açılmasıyla İstanbul'da bulunan Sağmalcılar ve Ümraniye Hapishanelerine tutuklu alınmamaya başlandı. İstanbul Mahkemelerinin tutukladığı devrimciler Eskişehir tabutluğuna konulmaya başlandı. Yeni bir direniş kapıdaydı.

Hapishanelerde katliamlarla sonuç alamayan Adalet Bakanlığı hücreler umut bağlamıştı. Ümraniye'de 21 tutsağa saldırıp, 4'ünü katledip kalanlarını yaralayan; Buca Hapishanesinde 43

tutsağa saldıran iktidarın hapishaneler politikası planlı, organize edilmiş katliamlar üzerine kurulmuştu. Katliam saldırılarıyla hücreleri hayata geçirmeyi umdular.

Buca ve Ümraniye saldırılarından hemen sonra hücre tipi Eskişehir tabutluğunu açtılar. Hücreler meşrulaştırılmamalıydı. Hücre tipi hapishaneler, tecrit hapishaneleri insanı yok eden dipsiz kuyulardı. Tutsaklar kendi istekleriyle hücrelere girmeyi kabul etmeyeceklerdi. Öyle de yaptılar. Direndiler. Ölüm Orucu eylemiyle direndiler. Türkiye Hapishaneleri bir kez daha Ölüm Orucu eylemine tanık oldu.

1996 yılı Mayıs, Haziran, Temmuz aylarında yapılan ve 69 gün süren eylem tutsakların taleplerinin kabul edilmesiyle bitti. 12 devrimcinin yaşamını yitirdiği direniş Eskişehir tabutluğunun kapatılmasıyla sona erdirildi. 1996 Ölüm Orucu yapılan anlaşmayla bitirildi ama iktidarın anlaşmayı yok sayması uzun sürmedi. Hücre tipi hapishane sistemine geçmek istiyorlardı.

Gittikçe daha fazla tutsağın katledildiği katliamlar hücre tipine hazırlık için yapıyordu. Katliamlarla tutsakları yıldırarak, sindirmek istiyorlardı. Katliamlar devam ederken Adalet Bakanlığı heyetleri Hollanda'da, Almanya'da hücre tipi hapishaneleri incelediler. Ümit Koşan Sessiz Ölüm kitabında bu incelemeleri anlatır. Bu alıntıyı almadan önce hapishanelerdeki üçüncü dönemi belirtmek gerekir.

3-1997-2000 yılları arası:

1987-2000 yılları hücre tipi hapishanelerin hazırlıklarıyla geçmiştir. Basına verilen özel talimatlarla hapishaneler ve özellikle de Sağmalcılar Hapishanesi hedef gösterildi. Hapishaneler polis ablukasına alındı. Görüşe giden aileler çıkışta gözaltına alındı. Emniyette çırılçıplak soyularak arandılar. Yakınlarını ziyarete gittikleri için tehdit edildiler. İçlerinde tutuklananlar bile oldu. Akra-banı, çocuğunu, eşini, anne babanı ziyaret etmek suçmuş gibi gösterildi.

Halkın gözü önünde estirilen bu terörü basın görmedi. Ne yazdı, ne ailelerin sesi oldu. Böylece katliamların objektif anlamda ortağı oldu. İktidar hapishaneleri ablukaya alıp hedef gösterirken aynı anda 1996-1997 yılından itibaren Avrupa hücre tipi hapishanelerini inceledi. Heyetlerin raporlarıyla F Tipi Hapishaneler yapıldı.

Adalet Bakanlığı heyetlerinin ziyaretlerini Ümit Koşan Sessiz Ölüm kitabında kısaca anlatır: *“...1997 yılında Türkiye’den Adalet Bakanlığı’na bağlı bir heyetin tabutluklar üzerinde incelemede bulunmak için Hollanda’yı ziyaret ettiği bilinmektedir. Yapılan ziyarette, Türkiye’de yeni inşa edilmeye başlanılan tabutlukların mimari özelliklerinin, heyetin ilgilendiği konular olduğu basında zaten yer almıştı. Türkiye’de inşa edilen ve inşa edilecek olan tabutlukların bunlardan bağımsız olması mümkün değildir. Bu açıdan tabutluklar, özünde uzun yıllar boyunca binlerce tutsak üzerinde denenerek bir tecrit kurumu olduğundan, sadece tabutluğu inşa eden ülkenin egemen tipini değil, bir bütün olarak emperyalist sistemin gücünü ve vahşiliğini ifade eder.”* (Ümit Koşan, Sessiz Ölüm, Sayfa 183)

Hücre tipi tecrit hapishanesi olan F Tipi Hapishaneler AB’nin sağladığı fonlarla, verdiği paralarla yapıldı. Sincan F Tipi Hapishanesinden bir devrimcinin anlatımını daha önce yazmıştık. Şimdi bu alıntıyı tekrarlamak istiyoruz:

“AB’nin F Tipleri konusunda ayırdığı fonlar Sincan F Tipinde bir müdürle tartışmıştık. Adam açıkça ‘F Tiplerinin tüm plan ve programını onlar hazırladı. Sadece genel mimari yapı değil, musluklardan pencerelere kadar nelerin nasıl olması gerektiğini söylediler. Bu projelerini finanse edeceklerini söylediler. Ama verdikleri tüm parasal kaynakların belirlenen projeye uygun olarak harcanması gerektiğini, aksi takdirde yardımları anında keseceklerini anlattılar’ demişti” (Tecriti Yenenler Anlatıyor, sayfa 426)

F Tipi Hapishaneler yapılırken aynı anda da hapishane katliamları devam etti. 26 Eylül 1999 tarihinde Ankara/Ulucanlar Hapishanesinde katliam yapıldı. 1 yıl sonra yapılacak hayata dönüş

operasyonunun provası gibi yapılan katliamda 10 devrimci tutsak ateşli silahlarla ve işkencelerle katledildi. Katliama özel timler, çevik kuvvet polisleri, siyasi şube polisleri de katıldı. Siyasi şube polisleri ellerinde resimlerle katledecekleri devrimcileri aradılar. İlk anda teşhis edemediler çünkü tanınmaz hale getirilmişti hepsi. Teşhis ettikleri devrimcileri hapishanenin avlusunda bulunan odunluktaki hıyarda, hamamda işkencelerle katlettiler. Yine aileler çocuklarını, yakınlarını tanıyamadı, teşhis edemedi. Adi Tıp morgunda teşhis edilemediği için günlerce kalan cenazeler oldu. 19 Aralık Katliamı ve F Tipi Hapishanelerinin açılışı yakındı.

4-2000'den günümüze hapishaneler:

F tipi hapishanelerin yapımı hızla sürüyordu. Tutsakların hazırlıkları da. 1 kişilik ve 3 kişilik hücrelerden oluşan F Tipi Hapishanelere tutsaklar kendiliklerinden gitmeyeceklerdi. Tecrit dipsiz kuyu demektir, canlı canlı gömülmek demektir. Emperyalizmin icat ettiği ve geliştirdiği, bilimin ve teknolojinin yardımıyla daha yok edici yapmaya çalıştığı saldırı aracıydı, vahşetti. Hedeflenen hem halkı hem de devrimcileri teslim almak, korkutmak, sindirmektir. Başaramadılar. Tutsaklar hapishaneler tarihinin en büyük bedeliyle, kaybıyla bu saldırıyı boşa çıkarttı. Tutsaklar öldüler ama yenilmediler. Tam 122 kez öldüler.

F tipi hapishanelerin inşaatları hızla devam ederken Adalet Bakanlığı tanıtım çalışmalarına hız verdi. Gazetecilere Sincan F Tipi Hapishanesi gezdirildi. Basın “5 yıldızlı lüks oteller” başlığını attı. İlginçtir bu başlığı atan Tuncay Özkan daha sonra tutuklanıp Silivri L Tipi Hapishanesine kapatılınca feryat figan etti. Üstelik kapatıldığı L Tipi Hapishane F Tipi Hapishaneler gibi tam tecrit hapishanesi de değildi. İstanbul Barosu’da Kandıra F Tipi Hapishanesini gezmek için Adalet Bakanlığında izin almıştı. Büromuz avukatlarının da olduğu heyet yaklaşık 40 kişiden oluşuyordu. İçinde avukatlar, Türk Tabipleri Birliğinin görevlendirdiği doktorlar ve TMMOB’un görevlendirdiği mimar ve mühendisler vardı. Büromuz avukatı incelemeyi şöyle özetliyor:

“...Avukat görüş yeri, aile görüş yeri, doktor muayene yeri gibi yerleri gördükten sonra sıra hücrelere geldi. Önce 3 kişilik sonra da tek kişilik hücreleri gördük. İnşaat devam ediyordu. Henüz kaba inşaat tamamlanmıştı. Kapılar, pencereler yoktu. 3 kişilik hücrede bir şey hissetmedim. Tek kişilik hücredeyse üşüdüm. Ağustos ayı olduğu halde dondum. Dönüşte diğer avukat arkadaşlarla konuştuğum da onların da aynı duyguları yaşadığını gördüm”

Henüz inşaatı tamamlanmamış, kapısı-penceresi olmayan kaba inşaat halindeki tek kişilik hücre bu haliyle bile insanın içini ürpertiyordu. Ya inşaatı tamamlanmış hali? Demir, ağır kapısı takılmış, penceredeki demir parmaklıklar takılmış tek kişilik hücre insana hangi duyguları yaşatırdı?

F Tipi Hapishaneler tecrit hapishaneleridir. 1 ve 3 kişilik hücrelerden oluşur. Ayrıca her F Tipi Hapishanede 2 tane de “süngerli oda” denilen içi tamamen ses geçirmez, kamerayla gözetlenen, tuvaleti ortada, penceresiz tek kişilik hücreler vardır.

Yapılış amacı kendine ya da çevresine zarar veren, kontrol edilemeyen tutuklu veya hükümlülerin geçici kapatılacağı hücreler olarak açıklanan “süngerli odalar” gerçekte devrimcilere işkence aracı ya da işkence yapılacak mekân olarak dizayn edilmişti. F Tipi Hapishanelerin 1 ve 3 kişilik hücrelerden oluşması mekânsal tecritti. Ek olarak idarenin hakları kısıtlaması ya da ortadan kaldırılması şeklinde uygulanan tecrit vardır.

Aile ve telefon görüşlerinin yasaklanması, kitap, dergi, gazete alımının yasaklanması, hapishane içinde yapılan ortak etkinliklerin yasaklanması tecriti ağırlaştırıcı uygulamalar olmuştur. Hapishanede tutsaklar hasta olarak kabul edilmiş ve tretman (iyileştirme) programları geliştirilmiştir. 2004 yılında AB’ye uyum çerçevesinde kabul edilen yeni Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin Uygulanması Hakkında Kanunun birçok maddesinde “iyileştirme” tanımı geçer. Bu maddeleri daha önce hatırlatmıştık.

Tekrarlamayacağız. Tutsak tretman programlarına uyarsa, yani iyileşme gösterirse ailesiyle görüşebilir, gazete, kitap alabilir.

Peki, iyileşme ne demek? Ölçüsü ne? Kim belirleyecek? Düzenin aklını yitirmiş, hastalıklı bilim (!) insanları, devrimciliği hastalık olarak tanımlar. Saçma düşüncelerini kanıtlamak için katlettikleri devrimcilerin beyinlerini alırlar.

Devrimcilik onlara göre hastalık olabilir ama gerçekte ihtiyaçtır, sonuçtur. Emperyalist tekellerin tüm dünyadaki sömürülerinin, zulümlerinin sonucudur. Dünyadaki açlık yaşayan 5 milyar insan için devrimcilik ihtiyaçtır. Düzenin sahipleri bunu iyi bilirler. Devrimciliği halka hastalık gibi yansıtmaya çalışırken aslında hastalık olmadığını, kendilerinin yarattığı sonuç olduğunu da bilirler.

İkisinden biri dünyada kalacak diğeri yok olacaktır. Emperyalist tekellerin iktidarının sürmesi için devrimciliğin yok edilmesi gereklidir. Hapishanelerde tretmanın (iyileştirmenin) anlamı budur. Devrimcilikten vaz geçersen iyileşmişsin demektir! Yok, vazgeçmemişsen iyileşmemişsindir, müzmin bir hastasıdır. Hastalığın ilacı da olmadığından geriye tecrit işkencesi kalmaktadır. F Tipleri bu amaçla yapılmış, amacına uygun donatılmıştır.

Tanesi yaklaşık 8 milyon dolara mal olan, 370 kişi kapasiteli F Tipleri yoksul Türkiye için çok pahalı bir masraf kalemidir. AB bu yüzden F Tipi Hapishanelerin maliyetlerini karşılamayı, en ince ayrıntısına kadar her şeyini tasarlamayı-denetlemeyi üstlenmişti. Daha 1994 yılında yapılan anlaşmalarda F Tipin -tecrit sistemine-geçiş karar altına alınmıştır. Bundan dolayıdır ki Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesinin ziyaretçi kabul yerinde *“Bu hapishane AB Standartlarında inşa edilmiştir”* yazar. Devlet F Tipi Hapishaneleri açacak ama devrimci tutsaklar da kendiliklerinden gitmeyi kabul etmeyecektir.

Devrimci tutsaklar, F Tipi Hapishanelerin inşaatları bitmek üzereyken 20 Ekim 2000 tarihinde Ölüm Orucu eylemiyle direnişe başlarlar. Türkiye hapishaneleri tarihi tutsakların 3. kez Ölüm orucuyla direnmesine tanık olmaktadır.

Direniş uzun, bedelleri çok daha ağır olacaktır. Devlet Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar Hapishaneler katliamlarıyla mesajını vermiştir. 19 Aralık 2000 tarihinde Türkiye Hapishaneler

tarihinin gördüğü en büyük hapisane operasyonu başlar. 20 Hapishaneye saldıran iktidar hapisanelerdeki devrimci tutsaklara “teslim olun” çağrılarını yapar.

20.000 askerin katıldığı, 20.000 bombanın kullanıldığı operasyon Kıbrıs Harekâtından sonraki en büyük askeri operasyondur. Toplam 28 tutsak katledilmiştir. Ümraniye Hapishanesinde 1, Çanakkale hapisanesinde de 1 olmak üzere 2 asker kendi arkadaşları tarafından öldürülmüştür. Katliamın en büyüğü İstanbul/Sağmalcılar Hapishanesinde yaşanmış ve 12 devrimci tutsak katledilmiştir. Katledilenlerin 6’sı kadındır. 6 kadın diri diri yakılmıştı. Buldukları koğuşa atılan ve çok yüksek ısı üreten, hızla yayılan alev topları 6 kadını diri diri yakmıştır. Çatıda konumlanmış, maskeli askerlerin “hepinizi kebab yapacağız” haykırılarıyla 6 kadın diri diri yakılmıştır.

Bilinen ya da bilinmeyen yüzlerce çeşit kimyasal silah devrimcilere karşı kullanılmıştır. Koğuşlar köpük ve suyla insan boyundan daha çok doldurulmuştur. Kullanılan kimyasal silahlardan birinin “beyaz fosfor” olduğunu düşünüyoruz. Eşyalara zarar vermeyen, yakmayan beyaz fosfor elbiseleri yakmakta ama insan etini, derisini, saçları yakmaktadır. Durdurulamayan, söndürülemeyen yangınla insan derisi soyulup dökülmektedir. Kadın tutsaklardan Hacer Arıkan’ın burun kemikleri tamamen erimiştir. Yıllar sonra takma burun takılmıştır.

Sağmalcılar’da diri diri yakılan 6 kadını aileleri teşhis edememişlerdir. 4 cenaze yara veya ameliyat izleri, diş yapısı gibi özelliklerinden teşhis edilmiş ve ailelerce alınmıştır. Kalan 2 cenazeyi teşhis etmek mümkün değildir. Masada kapkara 2 top. Kafa yok, kollar bacaklar yok. Başka yerde görseniz “insan değil, kömür topu” dersiniz. Ama insanlar. Hem de tepeden tırnağa insanlar. İnsanlığın tüm değerlerini taşıyan iki insanlar. Cenazeleri rastgele aldılar ve bağırılmasına bastılar.

Ancak emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin yapabileceği bu katliam adı HAYATA DÖNÜŞ konuldu. Halkla, bizlerle alay eden iktidar 28 tutsağı öldürerek hayata döndürdü!

Tutsaklar sınırlı olanaklarıyla, bedenleriyle 4 gün direndiler. 4 günlük direnişin sonucunda tutsaklar işkencelerle F Tiplerine götürüldü. Dönemin başbakanı Bülent Ecevit *“İMF politikalarını uygulayabilmek için hapishaneler sorununu çözmemiz gerekiyordu”* dedi. Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk ise *“Biz operasyonda 300 ölü bekliyorduk. Güvenlik güçlerimiz çok başarılı bir operasyon yaparak 28 ölümlü operasyonu bitirdiler”* dedi. Sağmalcılar Hapishanesi İç Güvenlik Komutan Yzb. Zeki Bingöl daha önce hiç görmediği, kendilerinin dokunmalarının dahi yasak olduğu armut şeklinde kimyasal bombalar gördüğünü söyledi.

Operasyon birlikleri Bolu, Batman, Kayseri, Hakkâri Komanda Birliklerinden getirilmişti. Katliamı yapacak asıl birlikse Ankara/Gölbaşı’nda eğitilen, tamamı subaylardan kurulu, içinde er olmayan, özel silahlarla donatılan özel birlikti.

Katliamın ve F Tiplerinin gerçek amacını ise Ceza ve Tevkif evleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun açıklamıştı: *“Biz Türkiye’de bir düşüncüyü yok etmek istiyoruz!”* Yzb. Zeki Bingöl’ün değerlendirmesi ise şöyleydi: *“19 Aralık operasyonu DHKP-C’yi ulusalcı çizgiye çekmek için yapılmıştır.”*

Bülent Ecevit’in, Ali Suat Ertosun’un, Zeki Bingöl’ün değerlendirmeleri doğrudur. İktidar açısından sorun hapishanelerdeki tip değişikliği değil, devrimcilerin düşüncelerinin değiştirilmesi, devrimcilerin düzen içi güçler haline getirilmesiydi. Marion Hapishanesi eski müdürünün talimatını Hükümet 2000 yılı sonunda yerine getiriyordu: *“Hapishanelerin korkutuculuğundan yararlanarak toplum içindeki devrimci düşünceleri yok etmeliyiz.”*

19 Aralık katliamı yıllar önce planlanmış, hazırlıklarını başlanmış bir katliamdı. Askeri hazırlıklar en az 2 yıl önce başladı. Hapishaneleri örgütler yönetiyordu, sayımlar yapılamıyordu vs. bu haberler yalandı, en iyi hapishane idareleri biliyordu bunu.

Adalet Bakanlığı sabah akşam sayımlarını yapıp *“sayım yapamıyoruz”, “arama yapamıyoruz”* yalanlarını servis etti. Katliamdan sonra da yalan haberler devam etti. Tutsaklar işkencelerle hapishaneden çıkarılıp F Tipine sürgün edilirken, F Tipi girişinde

zorla çıplak soyulup aranırken, saçları sıfıra vurulurken, copla tecavüz edilirken basın 5 yıldızlı lüks otel yalanlarını yazmaya devam etti. Halk yalan haber bombardımanına tutuldu. Gerçek halktan gizlendi.

Daha F Tiplerine sevkler tamamlanmadan tutsaklara isyan, öldürme, yaralama, mala zarar verme suçlamalarıyla davalar açıldı. Askerleri bile tutsakların öldürdüğü iddia edildi. Davalar yıllarca sürdü. Bizim ısrarlı takibimiz, ÇHD'lı avukatların ısrarlı takibi sonucu yıllar içinde gerçekler ortaya çıkmaya başladı.

Önce askerlerin birbirlerini öldürdükleri kanıtlandı. Sonra hapishanelerde yapılan katliamın delilleri oraya çıktı. Örneğin Sağmalcılar Hapishanesinde yapılan keşifte yakılan kadınlar koğuşunun kol kalınlığındaki parmaklık demirlerinin yanarak dışa doğru büküldüğünü, koğuşta tamirat ve tadilat yapılmış olmasına rağmen idareden koğuşa doğru yapılmış 50 atışın giriş deliği tespit edildi. Süren davalarda bu şekilde katliama ilişkin deliller çıktıkça askerler hakkında davalar açılmaya başlandı.

Sağmalcılar katliamından dolayı önce 30-40 kadar ere sonra da bazı rütbeli subaylara davalar açıldı. Elbette bu davaları açtırmak zor oldu. Operasyondan önce savcılarla toplantı yapılmış, operasyona katılan askerlere dava açılmayacağı, sicil numaralarının yanlış bildirileceği kararları alınmış. Nitekim süren davalarda böyle yapıldı. Askerlerin sicil numaraları, isimleri ya yanlış bildirildi ya da gizlendi. Böylece yıllarca uzatılan yargılamalar zaman aşımını kararıyla kapatıldı.

19 Aralık katliamıyla tutsaklar F Tipi Hapishanelere sürgün edildi ama direniş bitmedi. Hem de Adalet Bakanlığının yalan ve demagogilerine karşın devam etti. Adalet Bakanlığı kantinlerin yağmalandığını, direnişçilerin gizli gizli yediklerini, örgüt baskısıyla ölüm orucu yapıldığını, F Tiplerinde ölüm orucunun biteceğini açıkladı. Bakanlığın yalanları ölümlerle yüzlerine vuruldu.

F Tipleriyle tutsakların tüm hakları gasp edilmişti. Bütün haklar için yeniden mücadele vermek gerekiyordu. Aile görüşü yapabilme, yayın alabilme, mektupların engellenmesi, fiziki iş-

kencenin son bulması mücadelesi sürdü. Temel talepse tecritin kaldırılmasıydı. 20 Ekim 2000 tarihinde başlayan Ölüm Orucu F Tiplerindeki tecritin kaldırılmasına kadar sürecekti. İktidar ölüm orucu eylemi devam ederken 2003-2004 yıllarında Tek Tıp Elbise uygulamasına geçeceğini açıkladı. Açıklaması direnişin duvarına çarptı ve etkisi o kadar oldu.

7 yıl süren, 122 insanın yaşamına mal olan Büyük Direniş 22 Ocak 2007 tarihinde Sohbet Hakkı Genelgesinin yayınlanmasıyla bitirildi. 22.01.2007 tarihli 45/1 sayılı genelgeyle hapisanelerde bulunan tutsakların haftada 10 saat, 10'ar kişilik gruplar halinde, tretmana bağlı olmadan bir araya gelmesi kabul edildi. Sohbet hakkının kullanımı hiçbir tretman şartına bağlı olmayacaktı. Yani disiplin kurulu kararlarıyla engellenemeyecekti.

45/1 sayılı genelgede düzenlenen Sohbet Hakkının Özellikleri şunlardı; Öncelikle iktidar bu genelgeyle F Tiplerinde tecrit olduğunu kabul ediyordu. 5 yıldızlı otel olarak propagandası yapılan F Tiplerinde tecrit olduğu hiç kabul edilmemişti. 7 yıl süren direniş sonucunda kabul etmek zorunda kaldılar.

45/1 sayılı genelde aynı zamanda tecritte gedik açmaktır. 10 kişinin haftada 10 saat bir araya gelmesi ve bu hakkın disiplin kurulu kararlarıyla engellenememesi nedeniyle tecritte gedik açılmıştır. Sohbet Hakkını Bolu F Tipinde ilk kez kullanan müvekkilimiz şöyle anlatmıştı:

“Bizi yer olmadığı için hapisane avlusundaki çim sahaya çıkarttılar. 7 yıl sonra ilk kez bir araya geldik. İlk kez ayaklarımız toprağa bastı. 10 kişi birbirimize sarıldık. Yerlerde yuvarlandık. Sırt üstü yatıp gökyüzünü seyrettik. Uzak dağlara, bulutlara baktık. Sonra gardiyan geldi ve 2 saatlik günlük sohbet süresinin dolduğunu söyledi. Birbirimizle hiç konuşmadan 2 saat geçmişti.”

Ne dersiniz sayın avukat dostlarımız; hücrelerde yaşayan tutsakların sevinçlerinin ortağı olmaktan daha güzel ne olabilir.

Bu düzen her şeyi olduğu gibi avukatlık mesleğini de yozlaştırdı. Avukatlığı salt ticari meslek haline indirdi. Kısa yoldan, hızlı

para kazanma aracı gibi görülen avukatlık mesleği avukatlarda da gözle görülür bir yozlaşma yarattı. Mesleki bilgi ve deneyimini halkın hak ve özgürlüklerini kazanma mücadelesinde halkın hizmetine sunma yerine salt kişisel çıkarlar peşinde koşma pratiği savunmanlığı avukatlığa dönüştürdü. CMK hizmetine daha yasa yokken fiilen başlatan İstanbul Barosu'nun pratiğini unutmak mümkün mü?

Adalet toplumsal bir ihtiyaçtır ve sınıfsaldır. Bertolt Brecht "*Adalet halkın ekmeğidir*" demiştir. Adalet halkın ekmeğidir gerçekten. Nasıl ki devlet egemen sınıfın ezilen sınıfları yönetme aracıysa hukukta egemen sınıfın adaletidir. Burjuva hukukunda yargının 3 ayağından biri kabul edilen savunmanlar-avukatlar bu gerçeğin bilincinde olmalıdır.

Hukuk Fakültelerinde bu gerçek anlatılmaz. O halde gerçeği biz devrimci avukatlar anlatacağız. Avukatlığı ele alış tarzımızla, yargıya katılma pratiğimizle, yaşamımızın 24 saatiyle, avukatlığı sadece duruşmalarda, davalarda, dosyaların içinde değil, hayatın her alanında yapma anlayışımızla bizler devrimci avukatlığı avukatlara anlatabilmeliyiz.

Büromuz Halkın Hukuk Bürosu kurulduğu 1989 yılından beri ilkleri yaşayarak ve yaşatarak istikrarlı gelişme göstermektedir. "Devrimcilerin Avukatlığından", "Devrimci Avukatlığa", ulaşan çizgi düz, engelsiz olmamıştır.

Büromuz avukatlarından gözaltına alınmayan, işkence görmeyen, tutuklanmayan yoktur. Büromuz avukatlarından Av. Fuat Erdoğan 1994 yılında kendisini iyi tanıyan İstanbul polisi tarafından İstanbul/Beşiktaş'ta infaz edilmiştir. Baskı ve terör ne büromuz avukatları üzerinden eksik olmuş ne de çalışmalarımızı engellemiştir.

Devrimcilerin avukatlığından başlayan yürüyüşümüz devrimci avukatlığa evrildi. Evrim emekle, bilinçle gerçekleşti. Yola çıkarırken bilğimiz yoktu ya da çok azdı. Bilmediğimiz öğreneceğimiz konusunda ise güvenimiz tamdı. Bilmiyorsak, araştırır öğreniriz. Hiçbir zaman bilgisizliğimizi eksiklik olarak görmedik. Bilgisizlik

bizim için tamamlanması gereken boşluktu, o kadar. Bilgimizi de paylaştık. Bizi geliştiren, büyüten de bunlar oldu.

Her zaman bilime ve toplumlar tarihinin yasalarına inandık, güvendik. Hiç yanılmadık, kendimizi hiç yalnız, çaresiz hissetmedik. Hukuk alanında avukatlık statülerini yıktık. Halkın adalet özleminin, talebinin sesi, taşıyıcısı olduk. Halktan uzak, halkın üzerinde değil, halkın içinde olduk.

Bize nakit 1 milyon TL vekâlet ücreti teklif eden mafyacının avukatı olmayı ret ederken kendi tavuklarının 3 yumurtasına halkımızın avukatlığını yaptık. Kendimizle gurur duyduk. Halkımızla onur duyduk. Büromuz *“herkesin savunulmaya ihtiyacı vardır”* anlayışıyla hiç hareket etmedi. İşkencecilerin, infazcılarının, mafyacıların, tecavüzcülerin, uyuşturucu satıcılarının, baronların avukatlığı hiç yapmadık.

Sadece duruşma salonlarında olmadık. Çocukları infaz edilen ailelerin cenazelerinde biz vardık. İşçilerin grevlerinde, işyeri işgallerinde, evinden çıkartılmak istenen yoksul halkın barınma hakkı direnişinde, gençliğin demokratik üniversite talebiyle örgütlediği üniversite direnişlerinde biz vardık.

Kazova Tekstil işçileri tazminatları, maaşları ödenmeden işten atıldıklarında biz de onlarla birlikte direndik. Yağ içindeki makinelerin arasında beraber yattık. Kendi işlerinin sahibi oldukları Kazova Kooperatifinde yanlarında yine biz vardık.

Soma’da maden katliamında 301 madenci katledildiğinde biz de oradaydık. Büromuz avukatlarından Av. Selçuk Kozağaçlı’nın kolu Soma’da gözaltına alınırken polis tarafından kırıldı.

Aynı zamanda avukatların demokratik örgütlenmelerinde çalıştık. Barolarda ve Çağdaş Hukukçular Derneği’nde mücadelemizi sürdürdük. Düşüncelerimizi, politikalarımızı ve çözümlerimizi buralara taşıdık. Avukatlarımızdan Selçuk Kozağaçlı halen ÇHD Genel Başkanıdır.

Üyesi olduğumuz baroların komisyonlarında çalıştık. Nepal, Avrupa’dan Venezüella’ya kadar birçok ülkedeki avukat örgütle-

riyle ilişki kurduk, tanımaya çalıştık. Ortak mücadele yol ve yöntemleri geliştirmeye çalıştık. Zenginleşen bu ilişkiler bizi de geliştirdi, büyüttü. Gördük ki tüm dünya halkları aynı sorunları yaşıyor. Sadece farklı dillerde ifade ediyor. Diğer ülkelerdeki avukatların deneyimlerinden öğrendik. Bilgimizi onlarla paylaştık. Paylaştıkça zenginleştik, geliştik.

Büromuz Halkın Hukuk Bürosu bu nedenle iktidarın her daim hedefi oldu. 7 ayda büromuzun 3 kez basılmasının nedeni budur. Büromuzun tüm avukatlarının tutuklu olmasının nedeni budur. Ne mutlu bize ki 19 avukatla 700.000 askeri, 400.000 polisi bulunan bir ülkenin iktidarı için tehdit oluşturuyoruz.

Büromuz devrimci avukatlık evresinde doğal olarak 2000-2007 yılları arasında 7 yıl süren büyük direnişin içinde ölüm orucu direnişçisi olarakta yer aldı. Müvekkillerimizin, devrimci tutsakların tecrite karşı mücadelesinde büromuzda yer aldı.

Halkın Hukuk Bürosu adına 5 Nisan 2006'da başladığım Ölüm Orucu eylemimi 293 gün sonra 22 Ocak 2007 tarihinde sohbet hakkının düzenlenmesiyle bitirdim. Gerçeğe, bilime sırtını

çoktan dönmüş olan iktidardakiler ölüm orucu eylemi hakkında yığınla yalan-demagojiyle bilinçleri bulandırmaya, kafa karıştırmaya çalıştılar.

“Örgüt baskısı” dediler. “Gizli gizli yiyorlar” dediler. Şunu açıklayamadılar, bu nasıl bir örgüt baskısı ki talimatla insanlar yüzlerce gün aç kalarak öldüler! F tiplerinde tutsakken ölüm orucuna başlayanlar hücre değişikliğiyle tek kişilik hücrelere alındıkları halde direnişlerini sürdürdüler.

Tabi ki bu açıklamalar yeterli ve ikna edici değildi. Ölüm orucu eyleminde yaşamını yitirenlerin içinde hiç yargılanmamış insanlar da vardı.

Ölüm orucu bir direniş aracıdır. Ölüm orucunu açlık grevinde ayırsa ölüm kararlılığıdır. Talep vardır, yerine getirilmezse ölünecektir. 2000-2007 Ölüm Orucu talebi F tiplerindeki tecritin kaldırılmasıydı. Bu talep için 122 insanın ölmesi gerekti. Tecrit işkenceydi, işkence insanlık suçuydu ama yine de 122 insanın ölmesi gerekti.

Eyleme başladığım andan itibaren en çok sorulan soru; “*Bir avukat ölüm orucu eylemi yapar mı? Neden yapar?*” Muhtemelen bu soru halen de sorulmaktadır.

Biz soruyu tersine çevirerek soruya soruyla cevap verelim; Bir avukatın ölüm orucu yapmasının önündeki engel nedir? Avukat neden ölüm orucu yapmaktan muaftır? Ölüm orucu direnme hakkının kullanımı ise avukatlar neden direnme haklarını böyle kullanmasın?

Elbette her hak gaspı ona denk direnişle karşılanır. Tecrit ağır ve büyük bir saldırı olduğu için ölüm orucu eylemiyle karşılandı.

Ölüm orucuna başlayana kadar 6 yıl boyunca birçok şey yapabildiğimizi düşünüyorum. Elbette eksiklerimiz, yanlışlarımız olmuştur. Ama bunlar belirleyici önemde olmamıştır. 6 yılda hapsede ziyaretini yapmadığım tek bir gün olmadı. Özellikle de 2004 yılına kadar. 6 yıl doğal olarak birikim sağladı. Şimdi neden ölüm orucu kararı aldığımı cevaplayayım.

- 6 yıldan sonra yaptıklarımı yeterli bulmadığım için, yaptıklarımla tecritin kaldırılmasını sağlayamadığımız için.

- 19 Aralık katliamında Sağmalcılar Hapishanesinde diri diri yakılan 6 kadın. Ki onları yakanlar çatılardan *“hepinizi kebab yapacağız”* diye bağıryorlarmış...

- Yakılan 6 kadından ikisinin cesedi bize iki kömür topu şeklinde teslim edildiği için.

- Bir Edirne F Tipi ziyaretinde yolda benzin bitmesi, araçta meydana gelen teknik arıza, yağmur gibi koşullardan dolayı ziyaretin bitmesine 4 dakika kala ziyarete girebilmişim. Neden geciktiğimi kısaca anlattığımda müvekkilim *“Böyle zor koşullarda geliyorken sana bir sıcak çay ikram edemiyorum”* dediği için. Ki kendisi tek kişilik hücrede ve çevresi tamamen boşaltılmış olarak tutuluyordu.

- Ölüm orucu eylemine devam ederken zorla ve yanlış müdahale edilip hafızası yok edilen bir tutsağın annesini tanımayıp *“... Sen benim annemişsin”* dediği için.

- 600'den fazla tutsağa zorla ve yanlış tıbbi müdahale yapılarak hafıza kaybı yaşattıkları için.

- Sevgi Erdoğan 15 kilo olarak gömüldüğü için.

- Kandıra F Tipi Hapishanesinde tek kişilik hücrede sayımda ayağa kalkmadığı gerekçesiyle kafası duvarlara vurulup beyin sarsıntısı geçirmesine neden olunan müvekkilim için. Hapishane idaresi müvekkilin *“örgütün aldığı karar gereği kendiliğinden kafasını duvara vurduğu”* şeklinde tutanak tutmuştu. Savcılık bu tutanağa dayanarak takipsizlik kararı vermiştir.

- Berkan Abatay 589 günlük açlık yaşadığı için.

- 19 Aralık katliamında hala ne olduğunu tespit edemediğimiz kimyasal silahlarla katledilen, yaralanan tutsaklar için.

- 19 Aralık katliamında üzerine 20.00 çeşitli tipte bomba atılan tutsaklar için.

- Devrimcilerin avukatlığından devrimci avukatlara evrilen

avukatlık anlayışımız gereği...

- Demokrasi, bağımsızlık, sosyalizm mücadelesinin gereği olduğu için.

- Beni her daim dinleyen, dertlerime derman olmaya çalışan müvekkillerim için.

Ölüm orucu eylemine başladım. Kimseden talimat almadım. Zaten bir talimatla insanları yüzlerce gün aç bırakabilecek örgütlenme iddiası da akıl dışıydı.

Benim ölüm orucuna başlamamla sansür dağıldı, iktidar propagandası etkisini yitirdi. Öyle ya; ben bir avukattım, dışarıda, işimde-gücümdeydim. Eylemi yaparken de yalnızdım. İstediğim an eylemi bırakma olanağına sahiptim. Bunu evime kadar gelip ifademi alan savcıya da söyledim, anlattım. Savcı koşullarımı, evimi, kendi kararımıyla ölüm orucu yaptığımı görerek takipsizlik kararı verdi. Ölüm orucu eylemine benim de başlamam sansürü parçaladı.

İktidarlar 6 yıl boyunca bir sürü yalan haberler yaptırdılar. “Örgüt talimatı” dediler, “gizli gizli yiyorlar” dediler. Ölüm orucu yapanlar bu koyu sansürde kendilerini anlatamadılar. Basın onları dinlemedi, sesleri olmadı. Sonra bir avukatın, hem de dışarıda (!) olan bir avukatın ölüm orucuna başlaması tecriti tekrar tartışılır hale getirdi.

Tabi buradaki doğal soru “*bir avukat neden ölüm orucu yapar*” sorusu oldu. Avukatların amacının para olduğu, para kazanmak için her yalanı söyleyebilecekleri, dolandırıcılığı yapabilecekleri propagandası yapıldı. Doğru değildir. Avukatlığı para kazanma için yapanlar olmuştur. Bu istisnaidir. Genel olarak avukatlar ülkemizde ve dünyada demokrasi mücadelesinin parçası olmuştur.

Baskın olduğu yerde direnmek haktır. Avukatlar da direnme haklarını kullanmışlardır. Devrimci avukatlar içinse direnme hakkı tartışmasız meşru bir haktır. Ve direnme hakkı bütün hakların atasıdır, anasıdır. Dolayısıyla ölüm orucu eylemi direnme hakkının kullanılmasından başka bir şey değildir.

Neden ölüm orucu yapmaya karar verdiğimi yukarıda anlatmıştım. Bir insan olarak devrimci avukat elindeki tüm araçlarla direnmek zorundadır. Büromuz 2006 yılına kadar bütün yol ve yöntemlerle tecritteki tutsakların sesi olmuştur. Yapmadığımız şey kalmadı diyebiliriz. Her yerde F Tipi Hapishanelerdeki müvekkillerimiz sesi olduk.

6 yıllık bir zamandan sonra ölüm orucu eylemi yapma kararı aldım. Hazırlıklarımı yapıp 5 Nisan 2006 tarihinde eyleme başladım. Hazırlık dediysem de kastettiğim ölüm orucu kararımı yeniden değerlendirmek, tartışmaktı.

Şakası yoktur. Eylem açıklandığı andan itibaren ölüme yürünecektir. Yolun sonunda ölüm vardır. İnsan bedeninin tüm refleksleri yaşamı uzatma içinken ölüm korkusu da çok güçlüyken ölüme nasıl yürünecektir? Ya da korku nedir? İnsanın tüm korkularından arınması mümkün müdür?

Öncelikle şunu söyleyebilirim; bir insanın “*Ben tüm korkularımı yendim, aştım*” demesi bence inandırıcı değildir. Sorun korkularını yenip yenmeme değil, korkuların engel olmamasıdır. Korkuları yendiğinin lafta ifade edilişi yeterli ve ikna edici değildir. Pratikte sınanmadan doğruluğu anlaşılamaz. Ben korkuların yapacaklarımıza engel olmasının sorun olduğunu düşünüyorum. Korku belirleyici değildir. Korku önümüze dikilen bir engel midir?

Korkuların en çok bilineni ve yaygını ölüm korkusudur. Ölüm orucu yapma kararı alan kişi doğal olarak ölüm korkusuyla hesaplaşmalıdır. Ben de bunu yaptım. Eyleme başlamadan ve eylem devam ederken ölüm korkumu tartıştım. Ölüm korkum var mıydı? Evet, vardı. Peki, yenebildim mi? Yenip yenediğimi söyleyemem ama şunu söyleyebilirim. Ölüm korkumu kendime engel olarak dilmedim.

Ölümsüz değildim. Ölecektim. Dolayısıyla planlanmış, ön görülebilen bir ölümü tercih ederdim. Temelinde feda olan, anlamı ve değeri olan ölümü tercih ederdim. Nereden, nasıl geleceğini bilmediğin bir ölümü beklemektense ölüm orucu kararını aldım. Hiç olmazsa ölümüm bir işe yarasın diye düşündüm. F Tipi Ha-

pishanelerde tecritte kalan tutsakların üzerine örtülen sansürün kaldırılması işine yarasın diye düşündüm. Böyle düşünmek benim için çözüm oldu. Ölüm korkusu tartışmasını eylem devam ederken de yaptım ve aynı şekilde çözdüm. Dolayısıyla da ölüm korkusu benim için sorun ya da engel olmadı.

Yine eylemin bendeki etkilerinden biri de “*süper insan, olağanüstü yetenekli, becerikli insan*” kalıplarının yıkılmış olmasıdır. Bir önyargıdır; karmaşık, ağır, tehlikeli işleri yapan süper, olağanüstü cesur, yetenekli insanlar olarak görülür. Bu insanlar kas yığını, cesur, atak, korkusuzdurlar. Gerçeğin böyle olmadığını gördüm. Süper insan değil “*yapmaya karar veren*” insan vardır. Karar vermiş insan, başaracağına inanan insan kadar güçlü bir varlık yoktur. Karar vermek ve başlamak yapmanın, başarmanın yarısıdır denebilir. Karar veren insan önüne çıkan her engeli aşabiliyor. Gücün temeli kararlılık. Güç kaynağını kararlılıktan alıyor. Yoksa maddi güç, kas gücü kararlılık olmayınca kofluktan başka bir şey değildir.

Tabi ki her avukatta olması gereken, çoğu avukatta da olan adalet duygumun birikmesiyle ölüm orucu kararını alabildim. Düzen avukatlığı ticari faaliyete indirmeye çalışıyor. Avukatlığın adaletle bağını koparmaya çalışıyor. Avukat icra takibinde, hukuk davalarında bile adalet tartışması yapar. Belki de 24 saat içinde adalet kelimesi en çok avukatların ağzından çıkar. Avukatlar adaletle yatar, adaletle kalkarlar. Avukatlık faaliyetinin içinde adalet doğallığında vardır. Bundan dolayıdır ki adalet ve hukuk ayrımını en iyi avukatlar yapar. Her yasa muhakkak birilerinin işine yarar ve sadece onun için adaletlidir. Örneğin Şeker Fabrikalarının özelleştirilmesine dair kanun o fabrikaları almak için bekleyen zenginler için adaletlidir ve hukukidir. O fabrikalarda çalışan işçiler için, ürettiği şeker pancarını fabrikalara satan köylüler içinse hukukidir ama adaletsizdir.

Hitler döneminde Almanya’da toplama kampları, çalışma kampları, insan yakma fırınları, gaz odaları hukukiydi, yasalı. Peki, kimin için adaletli? Kimin için adaletsizdi? O kamplara kapatılan esirleri bedava, ölünceye kadar çalıştıran Krupp, Siemens,

Thyssen, Volkswagen, Porsche, Bosch için hepsi yasal, hukuki ve adaletliydi. Ya o kamplarda katledilen milyonlar için? Hepsi de yasalara, hukuka uygun çıkarılan emirlerle katledildiler ama adil değildi, adaletli değildi. Alman faşistleri, Hitler bu nedenle lanetlenmiştir.

Biz avukatlar hukuk ve adalet ayrımını biliriz. Ben de biliyorum. 2000 yılında açılan tecrit hapishaneleri, F Tipleri belki yasaldir, hukukidir ama adaletli değildir. F Tiplerine karşı direniş salt bu temelde haklı ve meşrudur.

Sorun, merak edilmesi gereken neden bir avukatın, benim ölüm orucu eylemi yaptığım değildir. Sorun; neden sadece bir avukat ölüm orucu yapmıştır da başka avukatlar yapmamıştır? Zulüm varsa direniş haklı ve meşru değil midir?

Meşrudur, haklıdır, zorunluluktur? Zulüm varsa direnmek zorunluluktur. Tecrit zulümdür. O zaman tecrite karşı direnmek hem zorunludur hem de haktır. Direnme hakkının kullanılmasıdır.

Direnme hakkı yaklaşık 400-500 yıldır mevzuatlarda tanımlanmış bir haktır. Bütün hakların anası olduğunu söyleyebiliriz. Tarih boyunca insanlık bilincinde olmasa da, tanımlanmamışta olsa direnme hakkını kullanmıştır. Spartaküs köleci Roma İmparatorluğuna karşı kölelerin ayaklanmasını örgütlerken direnme hakkını kullanmıştır. Son 400-500 yılda da direnme hakkı uluslararası anlaşmalara girmiştir.

Türkiye’de 1960 Anayasa’sında da direnme hakkı vardı, tanımlanmıştı. 12 Eylül askeri cuntasının yaptığı 1982 Anayasa’sına ise direnme hakkı konulmamıştır. “*Halka bol geliyor*” denilen 1960 Anayasası böyle daraltılmıştır. Direnme hakkı Anayasadan çıkartılmıştır belki ama bizim beynimizden, vicdanımızdan çıkartılmamıştır. Direnme hakkı halka ait bir haktır. Tarih ilerlemesini sağlayan haktır.

Biz avukatlar direnme hakkının haklılığını ve meşruluğunu savunuyoruz. Ölüm orucu eylemine başlamamla birlikte örgütlü avukatlar Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi avukatlar güçlerini

gördüler, gösterdiler. Dönemin Adalet Bakanı Cemil Çiçek hiç bir programa katılamaz hale geldi. Kesinlikle gideceği her yerde onu avukatlar bekliyordu. Avukatlar beklediler, o gitmedi. Sansürün ciddi olarak parçalanması, tecritin geniş kesimlerce görülmesini sağladı.

Mücadelenin yükselmesi sonuç verdi. Adalet Bakanlığı 22 Ocak 2007 tarihinde SOHBET HAKKI GENELGESİ olarak tanımladığımız 45/1 sayılı genelgeyi yayınladı. Sohbet hakkı genelgesi öncelikle F Tipi Hapishanelerde tecrit olduğunu kabul ediyordu. O güne kadar F Tipi Hapishaneleri için “5 yıldızlı otel” denilmişti. İkinci olarak sohbet hakkı tecriti tamamen yok etmese de önemli bir gedik açıyordu. Tutsaklar ilk defa bu genelgeyle gerçekten haklarına kavuşuyorlardı.

Aile görüşü, mektup alma, telefon gibi haklar İnfaz Kanununda vardı ama tümü tretmana (iyileştirmeye) tabi idi. Yani bu hakların tamamı idarelerin keyfi yasaklarıyla yasaklanabilirdi ki tutsaklar kâğıt üzerinde var olan bu haklarını hiç bir zaman kullanamadılar. Kâğıt üzerinde var olan bu haklarını hiç bir zaman kullanamadılar. Kâğıt üzerindeki haklar idarelerin baskı araçlarına dönüştü.

İdarelere boyun eğmeyen, yaptırımlara, keyfi uygulamalara uymayan tutsakların haklarını kullanması engellendi. Örneğin tek kişilik hücrede kaldığı halde sayımda ayağa kalkmayan tutsağa disiplin cezalarıyla haklarını kullanamama cezaları verildi. Sohbet hakkının tutsakların tek gerçek hakkı olması bundandır. Sohbet hakkının kullanımı tretmana bağlı değildir, disiplin cezalarıyla engellenemez. 293 günlük ölüm orucu eylemimim zaferi budur. Sadece bu hak için bir değil binlerce kez ölmeye değer. Zaferin onuru büromuza, Çağdaş Hukukçular Derneğine, mücadeleye katılan avukatlara ve halka; en başta da devrimcilere aittir. Onlar direndiler, öldüler, kazandılar...

Yukarıda da belirttiğimiz gibi hapishaneler daima saldırı mekânı olmuştur. Hapishanelerde saldırılar hiç eksik olmamıştır. İktidar partiler değişmiş ama saldırılar hep sürmüştür.

2016 yılının başlarında hapishanelerde yeni bir saldırı dalgası

daha başladı. Daha 15 Temmuz darbe girişiminden önce hapis-hanede nerede ise tutsakların tüm hakları gasp edilmişti. Doğal olarak tutsaklar gasp edilen hakları için direnişre başladılar.

Aşağıda tutsakların gasp edilen haklarını ve yapılan saldırılarının bazılarını yazacağız. Bu liste bizim hapisanelere sürekli gitme nedenimizdir. Saldırıları bu kadar yoğunken hangi avukat müvekkillerini ziyaret etmekten geri durabilir? Tabi ki savcının bizi “hapishanedeki müvekkillerimizi ziyaret etmekle” suçlaması nensiz değil. Ziyaretlerimizle müvekkillerimize yapılan saldırıları teşhir ettik. Sorumluların cezalandırılması için her şeyi yaptık.

İşte 2016 yılındaki hak gasplarından bazıları;

- Avukat görüş gün ve saatleri sınırlandırıldı. Önceden haftanın her günü gece-gündüz 24 saat yapılan avukat görüşü haftanın belli bir günü, 1 saate, 1,5 saate indirildi.

- Avukat görüşleri kamerayla izlenmeye başlandı.

- Avukat görüş yerlerinde gardiyanlar avukat ve müvekkilinin yanında bulunmaya başlandı.

- Avukat görüş odalarının sayısı azaltıldı.

- Günlük gazetelerin bile alınması engellendi. Bazı günlük gazeteler fiilen yasaklandı.

- Kitap alınması ya yasaklandı ya da sayı sınırlaması getirildi. Bazı hapisaneler 3 kitaba, bazıları 5 kitaba izin verirken en fazla 10 kitaba izin verildi. Bazı hapisanelerde dışarıdan yatırılan ya da postayla gönderilen kitapları almamaya başladılar. Tutsakların istedikleri kitapları, bedeli tutsaktan alınarak kitapçıdan idarece alınmasını dayattılar. Tabi ki istenilen kitap kitapçıda yoksa idarenin yapabileceği bir şey de yoktu!

- Mevzuata uygun yayınlanan dergiler hapisanelere alınmaya başlandı.

- Mektuplar dışarıya gönderilmemeye ya da tutsağa verilmemeye başlandı. Binlerce mektup kayboldu.

- Tutsakların eşyalarına, giysilerine keyfi olarak el konuldu.

- Hücreler arama adı altında talan edildi. Eşyalar, yiyecekler, giyecekler tahrip edildi, kullanılmaz hale getirildi.

- Tutsakların hücrelerinde pet şişe, leğen bulundurmaları yasaklandı.

- Baskın aramalar gece-gündüz yapılır hale geldi.

- Tutsaklar keyfi olarak sevk ve sürgünlere tabi tutuldu. 1 ay içinde 3 ayrı hapishaneye sürgün edilen tutsaklar var.

- 22 Ocak 2007 tarihinde yayınlanan 45/1 sayılı genelgede düzenlene sohbet hakkının kullanımı iptal edildi.

- Tutsaklara sayımlarda askeri düzende, ayakta sayım vermeleri dayatıldı.

- Ailelerini telefonla arayacakları zaman *“telefonda tekmil vermeleri”* dayatıldı. Tekmil vermeyenlerin telefonları kesildi.

- Tutsakların hemen her şeylerine disiplin cezaları verildi. Öyle ki bugün tutsakların tamamı yüzlerce yıllık disiplin cezalarına çarptırıldılar.

- Keyfi disiplin cezalarıyla onlarca tutsağın şartlı tahliyeleri yakıldı.

- Tutsaklara aile görüşünde ilen bile saldırıldı.

- Bazı hapishanelerde metal saklama kapları idarece toplanarak, el konularak yerine plastik saklama kapları verildi.

- Hücreden çıkış ve girişlerde üst ve ayakkabı araması dayatıldı.

- Hücrelere masa ve sandalye verilmedi.

- Hücrelere ihtiyaç olduğu halde yatak, ranza, yastık, battaniye verilmedi.

- Havalandırmaya hatta hücre içerine kamera konularak hücreler gözetlenmeye başlandı.

- Havalandırmaların üstü çelik tellerden perdelerle kapatıldı.

- Bazı hapishanelerde tutsakların saçları, bıyıkları, sakalları

kesildi.

- Hapishanelerin çoğunda hücreler kapasitesinin 3-4 katı tut-sakla dolduruldu. 10 kişilik hücrelerde 28-30 kişi kalmaya başlan-dı.

- Tutsaklar “ödenek yok, asker yok, güvenlik” gerekçeleriyle duruşmalarına götürülmemeye başlandı.

- İçlerinde tek kişilik hücreler bulunan “hücre içinde hücre” tipinde sevk arabaları kullanılmaya başlandı.

- Tutsaklara yönelik fiziki saldırılar arttı. Hapishanelerde iş-kence sıradanlaştı. İşkencesiz gün geçmez hale geldi. Kolları kır-ılan tutsaklar oldu. Biz bu işkencelere, saldırılara karşı mücadele ederken tutuklandık.

Ve biz de aynı baskıları yaşadık. Avukat arkadaşımız Engin Gökoğlu'nun idarenin saldırısında gardiyanlarca kolu kırıldı. Avu-kat arkadaşlarımız Aycan Çiçek ve Ayşegül Çağatay'a telefonda teknil dayatıldığı için aylarca aileleriyle görüşemediler. Avukat ar-kadaşımız Av. Barkın Timtik tutuklandığında işkenceler nedeniyle biz dışarıda oturma eylemi başlatınca Şakran hapishanesine sürgün edildi.

Anlattıklarımız neden sürekli hapishanelere gittiğimizin cevabıdır. Hapishanelerde sürekli ve sistemli işkence vardır. İşken-ceye karşı mücadele etmek insan olmanın gereğidir. Savcının işkenceyi görmezden, duymazdan gelip aleyhimize delil olarak hapishane ziyaretlerimizi göstermesi dikkat çekicidir.

Demek ki savcı için işkence yapılması değil, işkence yapıldı-ğının söylenmesi, açıklanması büyük suç oluyor. Savcı boşuna uğraşiyor. Böyle suçlamalarla bizi durduramaz.

Biz sadece hapishanelerdeki işkenceyi, tecriti teşhir etmekle uğraşmadık. İşkencenin önlenmesi, durdurulması, sorumluların yargılanması için fiili mücadele ettik. Örneğin;

- Hapishanelerde tutsakların tüm hakları gasp edilip avukat görüşleri kısıtlanınca hapishane önlerinde ve içlerinde oturma ey-

lemeleri yaptık.

- Aynı nedenle Adliyelerde ve Savcılıkların önünde de oturma eylemleri yaptık.

- Avukat arkadaşlarımız oturma eylemlerinde işkenceyle gözaltına alındılar.

- Başka hapisanelere sürgün edilen müvekkillerimizin hangi hapisanede olduğunu öğrenmek için bile oturma eylemleri yapmak zorunda kaldık.

Bizlere yönelik suçlamaların temelinin ve çoğunluğunun, ağırlığının hapisaneler olmasının nedeni yukarıda anlattığımız saldırılar, işkenceler ve direnişlerdir, direnişlerimizdir.

Direniş, 22 Ocak 2007 tarihinde 45/1 Sayılı Sohbet Hakkı Genelgesinin yayınlanmasının ardından müvekkillerimiz ölüm orucunu bitirince, bitti.

Direniş başladığı andan itibaren herkes şu soruyu sordu; bir avukat ölüm orucu yapar mı? Neden avukat ölüm orucu yapar? Biz de şu soruları soralım; Avukatların zulme karşı direnmeme diye bir ilkesi mi var? Varsa kim koydu? Neden?

Eğer zulüm size başka seçenek bırakmadıysa o zaman direnmek mi lazım? Ölüm orucu yapan devrimci tutsak insan değil mi? Ölüm ona hakta avukatlara yasak mı? Yasaksa kim koydu? Neden?

Yıkığımız statülerden belki de başta gelen budur. Avukat şunu yapmaz, bunu yapmaz, onu giymez, burada oturmaz statülerini yıktık. Halkla avukatlar arasında aşılabilir bir duvar olan ve bazı avukatlara bol para kazandıran tüm statüleri parçaladık. Devrimci avukatlık mücadelesiyle avukatlar yeniden insan oldular.

Ve yıl 2018. Büromuz avukatları yeniden tutsaklar. Görünürdeki suçlama DHKP-C üyesi olduğumuzdur. Bu suçlamanın (!) delilleri bizim aslında avukatlık pratiğimiz nedeniyle yargılandığımızı kanıtlıyor. Bizim yeni bir delil göstermemize gerek yok. Sav-

cı diyor ki; *“Halkın Hukuk Bürosu avukatları gözaltındaki örgüt üyelerine açlık grevi yapmaları, ifade vermemeleri talimatlarını iletiyor.”*

Hukuk Fakültesi mezunu savcı; gözaltındaki kişinin şüpheli olduğunu, “örgüt üyesi” olarak tanımlanamayacağını bilmez mi? Masumluk karinesini bilmez mi? İyi bilir. Ya da ifade vermeyin talimatını ilettiğimiz iddiası? Savcı yasada düzenlenen susma hakkını bilmez mi? Çok iyi bilir. Önündeki ifade alma tutanaklarında, sorgu tutanaklarında *“susma hakkı olduğu hatırlatıldı”* diye yazar. Savcı hatırlatınca hukuka uygun, biz hatırlatınca örgütsel faaliyet öyle mi?

Tabi ki savcı Hukuk Fakültesi mezunu ve biz de gözaltındaki müvekkillerimize susma haklarını hatırlattığımız için yargılanmıyoruz. Bu bahane, kılıf. Bizler esas olarak devrimci avukatlık yaptığımız için, halkın avukatlığını yaptığımız için tutukluyuz, yargılanıyoruz.

Soma’da katledilen 301 işçinin ailelerinin avukatlığını yaptığımız için, Berkin Elvan’ın ailesinin avukatlığını yaptığımız için, 19 Aralık operasyonunda diri diri yakılan 6 kadının avukatlığını yaptığımız için tutukluyuz. İş kazası denen katliamları “fitrat” olarak kabul etmeyip büyük patronların kar hırslarının sonucu olduğunu anlattığımız için tutukluyuz.

İmarsız, ruhsatsız lüks villalara dokunulmazken halkın 2 göz gecekondusu yıkılmasını dediğimiz için tutukluyuz. İşçiler, köylüler, memurlar yoksulluğa mahkûm edilmişken, emekliler açlık sınırının altında maaş alırken, kar garantili köprülere, otoyollara, tünellere karşı çıktığımız için tutsağız. Sağlığın ticarileştirilmesine, eğitimin özelleştirilmesine karşı mücadele ettiğimiz için tutsağız. Yozlaşmaya, uyuşturucuya, tecavüzlere, çocuk tacizlerine karşı mücadelelerimiz nedeniyle tutsağız.

Çocuğa tecavüz eden sapık 3 ay sonra tahliye edilirken bizim 1 yıllık tutsaklığımız adaletin resmidir. Torunlar inşaat şantiyesinde bakımı yapılmadığı için düşen ve 10 işçinin parçalanarak öldüğü asansör faciasında yargılananlara önce 8 yıl hapis cezası

verilip sonra da bu cezanın paraya çevrilmesi yetmezmiş gibi 24 taksite bağlanması adaletin resmidir. Halk için adaletsizlik olan bu tabloya karşı mücadele ettiğimiz için tutsağız. Egemenlerin, iktidarların adaletsizliklerini, hukuksuzluklarını halka anlattığımız için tutsağız. Halka yönelik baskının sistemli artışı olan OHAL'e boyun eğmeyip işi, emeği, onuru için direnen kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın avukatlığını yaptığımız için tutsağız.

Tutsaklık bizi şaşırtan, beklemediğimiz bir şey olmadı. İktidarın temelleri sömürü, adaletsizlik ve zulüm üzerine kuruluysa, bu adaletsizliğe direnenleri bekleyense ya mezar olur ya hapisaneler.

2013'te tutuklandık, 1,5 yıl tutsak kaldık. Yine tutsağız. 2013 tutsaklığında bizi tutuklamaya çalışanlar kılıf aradılar, bulamadılar. Şimdi bizi tutuklayanlar kılıf dahi aramıyorlar. Halkın Hukuk Bürosu'nda çalışıyorsun diyorlar. Nuriye ve Semih'in avukatlığını yapıyorsunuz diyorlar.

Soma'da katlettiğimiz maden işçilerinin ailelerinin avukatlığını niçin yapıyorsunuz diyorlar. Zulmün sahipleri için yaptığımız her şey suçtur. Haklılar. Bizim onlar için en büyük tehdit olmamızın nedeni sayımız değil, düşüncelerimiz. Düşüncelerimizin avukatlar arasında yayılmasından korkuyorlar.

Korkuları nedeniyle bizi tutukladılar. Korkuları nedeniyle bize hapisanede Tek Tip Elbise giydirmeye çalışıyorlar. Giymeyeceğiz. Bize Tek Tip Elbiseyi giydiremeyeceksiniz. Yaz-kış çıplak dolaşırız, o kefenleri giymeyiz. İktidar 2017 yılı ortalarından itibaren Tek Tip Elbise propagandası yapmayı başladı. KHK'sını çıkardı. Renklerini belirledi. Tek Tip Elbiseler dikip hapisanelere gönderildi. Bize giydirilmek için bekliyor. Adı da belli, SUÇLU ELBİSESİ, SUÇLU KIYAFETİ! Bu adı koyacak kadar da pervasızlar üstelik.

Burjuva ceza hukukunun temel ilkelerinden biridir. Hakkında kesinleşmiş mahkeme kararı olmadığı sürece herkes masumdur. Gözaltına alınan kişi masumdur. Yargılanan kişi masumdur. Yerel mahkemede ceza almış ama temyiz incelemesi devam eden

kişi masumdur. Ancak kesinleşmiş mahkeme kararından sonra insanlar hükümlü olur. Biz 12 Eylül'ün hemen ertesinde Hukuk Fakültesinde bunu öğrendik. Bildiğimiz kadarıyla ceza ilkelerinde arada değişen bir şey de olmadı. O zaman ne oldu da şimdiki iktidar yargılanan, davaları devam eden tutuklulara SUÇLU EL-BİSESİ giydirme peşinde?

Soruyu yasalarla, hukukla cevaplayamayız. Yönetim biçiminin daha da değişmesiyle açıklayabiliriz ancak. Kısıntı halindeki burjuva haklara bile saygı gösterilmemesiyle açıklayabiliriz.

İronik bir tablo olarak Tek Tip Elbiseye karşı mücadele eden bizlere zorla Tek Tip Elbise giydirilmek isteniyor. Tek Tip Elbiseyi giymeyeceğiz. Biz suçlu değiliz. O suçlu elbisesini halka karşı suç işleyenler giysin. Ve biz onlara suçlu elbiselerini giydireceğiz.

Biz suçlu değiliz, çünkü;

- Sadece son 16 yılda uyuşturucu tüketimini %800 biz artırmadık.

- Ülkemizi tarım ve hayvancılık yapamaz hale biz getirmedik. Ülkemizi canlı hayvan, et, arpa, saman, buğday, fasulye, patates, soğan ithal eder hale biz getirmedik.

- İşsizliği %25-30'lara biz çıkartmadık.

- 6 yaşındaki kızlarla evlenilebilir diyen biz değiliz.

- Baba 3 yaşındaki kızına şehvet duyabilir diye biz demedik.

- Çocuklara tecavüzleri %500 oranında biz arttırmadık.

- Sağlığı özelleştirip paralı hale biz getirmedik.

- Eğitimi özelleştirip, paralı hale getirip yoksul halk çocuklarının eğitim hakkını biz yok etmedik.

- *"Biz çevrecinin daniskasıyız"* deyip ülkemiz doğasını, ormanlarını biz talan etmedik. İnşaat yapacağız diye milyonlarca ağacı biz kesmedik.

- İklim dengesini biz tahrip etmedik.

- Yoksul halkı biz yozlaştırmadık.
- Halkları milliyet ya da dini inanç temelinde biz bölmedik.
- *“Affedersiniz, Ermeni”* diyen biz değiliz.
- Soma’da 301 maden işçisi katledildiğinde *“bu işin fitratında var”* diyen biz değiliz.
- Geçinemediğini söyleyen çiftçiye *“ananı da al git”* biz demedik.
- Tekirdağ/Çorlu’da 24 kişinin katledildiği tren kazasını fazla yağan yağmura bağlayanlar biz değiliz.
- Diyarbakır’da çocuklar katledildiğinde *“kadın da olsa, çocukta olsa gereken yapılacaktır”* diyenler biz değiliz.
- Taybet Ananın cansız bedeninin 1 hafta sokakta kalmasına biz neden olmadık.
- Bir ananın ölen çocuğunun cansız bedenini 1 hafta derin dondurucuda saklamasına biz neden olmadık.
- 8 aylık anne karnındaki bebeği kurşunlayıp hem anneyi, hem karnındaki bebeği biz öldürmedik.
- *“FETÖ bizden ne istediye verdik”* deyip sonra da ÇHD’yi, ÖHD’yi, MHD’yi biz kapatmadık. Yüz binden fazla kamu emekçisini biz işten atmadık.
- Yılda 2.500-3.000 işçinin iş katliamlarında katledilmesinin sorumlusu biz değiliz.
- TOBB Başkanı Rıfat Hırcıoğlu *“iş adamlarımız için büyük ekonomik yük olan iş güvenliği önlemlerinden iş adamlarımızı kurtardık. Ayrıca İş Mahkemelerini kaldırıp arabulucuğu biz getirdik”* diye iş adamlarına müjdelere vermesinin sorumlusu biz değiliz.
- Tekeller, bankalar yıllık karlarını %30-40 arttırırken halkı her geçen gün biz daha da yoksullaştırmadık.
- İnşaat tekellerine köprü, otoyol ve tünellerde kar garantisi

verip araç geçse de geçmese de halkın cebinden biz para aktarmadık.

- Devasa büyüklükte Şehir Hastaneleri yaptırıp, işletilmesine İngiltere Hukukuna bağlayıp servislerde, otoparklarda, lokantalarda hizmet garantisini biz vermedik. Hasta olmayan insanın cebinden parayı alıp Şehir Hastanesini yapan şirkete aktaran biz değiliz.

- Mahkemelerin her aşamasını paralı yapıp yoksul halkı hakkını mahkemelerde arayamaz hale biz getirmedik.

- Türkiye'yi dünyada en çok tutuklu bulunan ülke haline biz getirmedik.

- Ülkemizi IŞİD'in, El Nusra'nın cirit attığı bir yer haline biz getirmedik.

- Meydanlarda *"Ey İsrail"* deyip İsrail'le Türkiye tarihinin en büyük ekonomik ve askeri ilişkilerini kuranlar biz değiliz.

- *"Cemevi cümbüş evi"* diyerek Alevi halkımızı aşağılamaya çalışanlar biz değiliz.

- *"Üniversite mezunları iş bulacak diye bir şey yok"* diyenler biz değiliz. Yüz binlerce öğretmeni atama umuduyla bekleten biz değiliz. Hem de okulların öğretmen açığı devasa boyutlardayken.

- Kadınları aşağılamak için *"kız mıdır, kadın mıdır?"* biz demedik.

- Soma'da 301 işçiyi katletmekten yargılanan patron ve iş adamlarını önce mahkeme heyetini değiştirip sonra da en fazla 22,5 yıl ceza verenler biz değiliz.

- Memur maaşlarına yapılacak zammı soran gazeteciye *"İMF ne der sonra"* diyen biz değiliz.

- Halkın vergileriyle yapılan ve halkın malı olan kamu tesislerini, fabrikalarını *"babalar gibi satarım"* diyen biz değiliz. Bu zenginlikleri değerlerinin çok altında, sadece kasalarındaki paralar kadar değere iş adamlarına biz peşkeş çekmedik.

- OHAL'den şikâyet eden iş adamlarına “neden şikâyet ediyorsunuz? Fabrikalarınızda grev oldu mu hemen müdahale edip yasaklamadık mı?” diyen biz değiliz.

- Türkiye'yi güpegündüz işlenen cinayetlerle dünyanın en güvensiz ülkelerinden biri haline bit getirmedi.

- Türkiye'yi dünyada en az kitap, gazete okunan; sinema, tiyatro izlenen ülkesi haline biz getirmedi.

- “Tükürürüm böyle sanatın içine” diyen biz değiliz.

- Dopingli, ithal sporcularla sportif başarılar(!) elde etmeye çalışanlar biz değiliz.

- Otomobil ve petrol şirketlerinin çıkarı için ülkeyi otoyollarla donatıp her yıl on binlerce insanın ölmesinin sorumlusu biz değiliz. Dünyanın en rahat ulaşım sistemi olan demiryoluna komünist icadı diyen biz değiliz.

- Sokaklarda aç yatan yüz binlerinin sorumlusu biz değiliz.

- Açlıktan ölen 2 aylık bebeklerin sorumlusu biz değiliz.

- On binlerce kadının bedenlerinin satılmasının sorumlusu biz değiliz. Kadınların bedenlerinin genelevlerde, sokaklarda sattırılmasına izin verip, bunu da ticaret (!) kabul edip vergi almaya çalışanlarda biz değiliz.

- Faşist mafyacı Sedat Peker “sokaklarda oluk oluk kan akıtacağım” derken onu alkışlayanlar arasında biz yokuz.

Biz Türkiye ve dünya halkları için mücadele ettik. Bağımsızlık için, demokrasi için, sosyalizm için mücadele ettik. Halkımıza ve dünya halklarına karşı işlediğimiz tek bir suçumuz yoktur.

Diğer yandan egemenler açısından affedilmez suçlar işledik. Onların sömürü çarklarının tekerleklerine çomak soktuk. Affedilmez, büyük suçumuz (!) budur.

Bu suçları (!) işlemeye devam edeceğiz. Tahliyemizi ve özgürlüğümüzü bu büyük suçları (!) yeniden işleyebilmek için istiyoruz.

Tek Tip Elbise denen kefenleri, yasalar önünde değil belki,

ama tarih önünde suçlu olanlar giysin. Mademki o giysinin adı SUÇLU ELBİSESİ, o kefenleri giymeyi tarihin yargılayıp cezalandırdığı, gerçek suçlulara bırakalım. Biz gerekirse öleceğiz ama o kefenleri giymeyeceğiz.

İki hüküm vardır. Biri mahkemenin hükmü, diğer, tarihin hükmü. Mahkemenin hükmü unutulur gider. Mahkemeler egemen sınıfın adaletini hukuk haline getirir. Tarih ise hükmünü emeğin sahibine göre verir. Ve tarih hükmü unutulmaz. Tarihin hükmü *“emek sahibi halkıdır”* der.

Küba’da Castro tutuklu yargılanmış ve ceza almıştır. Hücre tipi hapisanelerde 2 yıl kalmıştır. Mahkeme savunmasında *“Tarih beni beraat ettirecektir”* demiştir. Dediği gibi olmuştur. Onu yargılayan diktatör Batista’nın hâkimlerini tanıyan yoktur. Ama Castro’yu tüm dünyanın ezilen halkları tanır.

Dimitrov Hitler Almanya’sının faşist mahkemelerinde tutuklu yargılanır. Hücrelerde, işkence altında yapılan yargılamada beraat eder. Bugün tüm dünya halkları Dimitrov’u tanımaktadır. Onu yargılayan hâkimlerin adını bilen bile yoktur.

Tarihin hükmü böyle bir şeydir. Sokrat’ı, Çiçero’yu, Bruno’yu altın sayfalarına yazar. Onları yargılayıp cezalandıran hâkimlerse unutulmuşlardır.

Bizlerin durumunu da tarih kaydedecektir. Son olarak Tek Tip Elbise denilen kefenlerle ilgili daha önce yaptığımız iki alıntıyı tekrar hatırlatarak sözlerimizi şimdilik bitirelim. Biz susalım geçmişten bugüne ve yarına değişmeyen gerçek konuşsun.

“Tek Tip Elbiseyle toplumun tüm kesimlerini merkezi bir disiplin altında tutup, tek tip düşünen, hareket eden, kendilerine verilenle yetinen egemenlerin her dediğini yapan, hiçbir şeye muhalefet etmeyen ve adeta birer robot gibi koşullanmış insanlar yaratılmak istenmiştir.” (Bir Direniş Odağı Metris, sayfa 192)

“Tek Tip Elbise uygulaması, devrimcileri siyasi kimliğinden koparmanın, ‘bireysel çıkar ve kaygıları için suç işleyen’ adli tutuklular görünümüne sokmanın ve dolayısıyla teslim alma süreci-

nin bir parçasıydı. Bu uygulama adli suçlular gibi yazgısına boyun eğmiş, kurbanlık koyunlar gibi boynu bükük ve sesi çıkmayan, giydiği ‘mavi kefenler’ içinde suçluluk psikolojisiyle, oligarşinin verdiği cezayı kabul etmiş ve her türlü yaptırıma uyan, cezasını çekmekten başka bir düşüncesi olmayan insanlar yaratmayı hedefliyordu.” (Bir Direniş Odağı Metris, sayfa 191)

TEK TİP ELBİSE GİYMEDİK, GİYMEMEYECEĞİZ

Behiç AŞÇI

Av. Barkın TİMTİK

RÜZGÂRA TÜKÜREN KENDİ YÜZÜNE TÜKÜRÜR!

*“... Kalabalıklar arasında, yüzünde yaşamaya karşı
ne bir sevgi ne bir sevgisizlik işareti olmadan
gelip geçen,
Her akşam evinin dört duvarı arasına sanki bir
mezara girermiş gibi giren,
Gecelerini bir sıkıntı yorganının altında yalnız
ya da yanındaki yabancı gövdeyle geçiren
bütün ölü kentlerin
ölü doğmuş çocukları!
size bu ölümü hazırlayan
burjuvazidir!
ve bu acımasız oyun varlığını
siz izin verdiğiniz sürece sürdürecektir!”*

M. Gorki

Ceza Mahkemesi'nin temel ilkelerine bile aykırı iddianame, bizim kendimizi ifade biçimlerimizi dahi suç konusu haline getirmeye çalışan ideolojik ve siyasi bir saldırı belgesidir.

Mahkemeniz de 512 sayfalık hukuki hiçbir nitelik taşımayan bu “belgeyi” kabul ederek- aynı amacın parçası ve ortağıdır. Mademki bu “belgeyi” kabul ederek bir yola girdiniz, hayatı ve özgürlüğü ile ilgili bir karar alacağınız bizleri dinlemekten imtina edemeyeceğinizi bilmeliydiniz.

Avukatlar, yani TCK Md. 6/d fıkrası gereğince adları “*yargı görevi yapan*” tanımı içinde sayılan, CMK Md. 2/c-d fıkralarında “*şüpheli, sanık, katılan, suçtan zarar gören veya malen sorumlu kişiyi temsil eden*”, Avukatlık kanunu Md. 1, 2 gereğince kamu hizmeti gören, serbest meslek sahibi, yargının kurucu unsuru, bağımsız savunmayı serbestçe temsil eden, hukuki münasebetlerin düzenlenmesini, her türlü hukuki mesele ve anlaşmazlıkların adalete ve hakkaniyete uygun olarak çözümlenmesini, hukuk kurallarının tam olarak uygulanmasını sağlamak amacıyla hukuki bilgi ve tecrübelerini adalet hizmetine ve kişilerin yararlanmasına tahsis eden bizleri “yargılamaya” çalıştığınızı bir an bile gözden uzak tutmamalısınız.

Dahası bizler sadece avukat değiliz, **DEVRİMCİ AVUKATIZI!** Yeni-sömürge bir ülkede faşizmle yönetilen bir halkın, avukattan daha fazlasına ihtiyacı var çünkü.

Yoksulluk ve adaletsizlikle terbiye edilmeye çalışılan, onursuzlaştırılmaya çalışılan halkların haklar ve özgürlükler mücadelesi içinde yer almak, adaletin peşinde koşmak ancak devrimci avukatlık anlayışıyla mümkün.

Arkadaşlarımız emperyalizmin içinde bulunduğu aşamayı, yeni-sömürgecilik ilişkilerini, buna bağlı olarak ülkenin yönetme biçimi sömürge tipi faşizmi anlattılar.

Yine avukatlık mesleği, devrimci avukatlık, meslek örgütlerimizin içinde buldukları durum, haklar ve özgürlükler mücadelesine bakışı, katkıları ve karşı tutumlarını da ele aldılar. Bu gerçekler, mesleğimizi neden devrimci bir tarzda yapmak zorunda olduğumuzun cevaplarıdır.

Eşitliksiz, adaletsiz bir dünyada, sınıflar arası çelişkilerin devasa ölçülerde derinleştiği bir çağda, mevcut durumun egemen sınıflar lehine sürüp gitmesinden yana taraf olanlar, elbette ki bizi, düşüncelerimizi, eylemlerimizi, mesleğimizi ezilenlerin hizmetine sunuşumuzu “suç” olarak göreceklendir. Çünkü;

*“En güzel yemeğimizi onlar yedi
En güzel toprağımızı onlar aldı
En güzel buğdaylarımızı onlar
Bize yeryüzünün denizlerini onlar yasak etti
Bize yaşamayı, bize hürriyeti
Bize sevgiyi onlar
İneklerimizin sıcak sütünü onlar içti
Çocuklarımızın sıcakkanını onlar
Bundan sonra yalnız onlar korksun!”*

A. Kadir

Onlar ve biz

800 milyon aç, 1,2 milyar susuzlukla boğuşan

2 milyarı açlık sınırının altında yaşayan dünya halkları ile yeryüzünün en yoksul yarısı olan 3,6 milyar insanın gelirin eşit servete sahip 8 kişinin tarafı!

Dünyanın %82'sini yiyen %1'in safı...

Bizim yaptığımız seçim bu ikisi arasındadır ve biz BİZ'i seçtik. Hiç kimse bizi bu bezirgân saltanatının ortağı olmamakla suçlayamaz!

Kimse bize emeğin, onurun, adaletin, üretmenin, paylaşmanın safında durduğumuz için yargılayamaz!

Ne sorgusuz sualsiz “tutukluluk” adı altında çaldığınız özgürlüğümüz ne ağır ceza tehditleriniz ne sürgünleriniz işkenceleriniz tarihsel ve siyasal haklılığın bilinciyle gelen direncimizi boğabilir.

Bu halkın en onurlu, aydınlık evlatlarının avukatları, ondan önce halkın çocuklarıyız.

Üniversite tahsili görmüş, burjuvaziye daha iyi hizmet için eğitilmiş, sömürü pastasından daha fazla pay kapmak için sınıf atlama yolu açık bir meslek grubuna mensup olarak “lütfuna” burun kıvırdığımız burjuvazi, ezmek istiyor bizi!

Haddimiz mi bizim sömürü bezirgânlığına ortak olmamak? Üstelik bunca hizmetkârlık eğitimi, bunca ideolojik propaganda, bunca siyasal baskı, polisiye zor, zulüm, işkenceye rağmen.

Burjuvazinin ve onun siyasal iktidarının, uşaklarının hezeyanlarının pervasızca saldırılarının sebebi bu!

Halk sınıfından oluşumuzun bilincini ve onurunu taşımanın bedeliyse tutsaklık, biz onu şerbet deyip içeriz.

Ve siz, bilerek veya bilmeyerek! Sürdürücüsü, aklayanı, kırbacı olduğunuz sömürü ve zulüm düzeninin neresinde, nasıl duracağınıza karar vereceksiniz asıl olarak.

Anlatacağız, neye, neden, nasıl karşı olduğumuzu.

Neyi, neden, nasıl savunduğumuzu.

Dinlemeyeceksiniz belki, olsun. Biz tarihsel sorumluluğumuzu yerine getireceğiz.

Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?

Dinlemiyor oluşunuz da bu ortaklıktaki payınızı ele verir, o kadar

Dinleyecek, anlamayacaksınız!

Dinleyecek, anlayacak ve korkacaksınız belki oturduğunuz koltukları kaybetmekten. Basacaksınız ağır cezaları, özgürlük gasplarının altına mührünüzü!

Her neyse yapacağınız, tam olarak bilerek yapın diye başlayalım öyleyse...

Bu iddianame, “sözde” bir iddianamedir ve amacı avukatlığa don biçmektir.

İDDİANAME AVUKATLIĞA ELBİSE DİKEMEZ!

SAVCI KENDİ “İŞİ”NE BAKSIN!

Elbette savcının işinin yasalarda yazan olmadığını biliyoruz. Bizim içinse yasalarda yazanı uygulamak, *“hukuk kurallarının tam olarak uygulanmasını sağlamak.”* Avukatlık Kanunu Md. 2 öyle söylüyor.

CMK. Md. 160 ise Cumhuriyet Savcısının görevini şöyle tanımlamış; *“işin gerçeğini araştırmak, şüphelinin lehine ve aleyhine olan delilleri toplayarak muhafaza altına almak ve şüpheli haklarını korumak”*

Cumhuriyet Savcısı, kamu adına talep ve mütalaada bulunur, kamu adına iddia eder.

Cumhuriyet Savcısı yetkisini kamu adına kullanıyor ise kamu kimdir peki?

“Kamu”nun kelime anlamı hep, bütündür. Bir ülkedeki halkın bütünü olarak tanımlanıyor sözlüklerde.

Cumhuriyet Savcısı gerçekten kamu adına ve kamu yararına mı çalışıyor? Bu dava ve “sözde” iddianame tam da bu soruya cevap verecek türden.

İddianame öyle bir hukuk tanımazlık, öyle bir haddini bilmezlik yazılmış ki evlere şenlik!

Bizi serbest çalışmamakla, bağımsız olmamakla suçluyor!

Halkın hak mücadelesinin esas olarak devlete karşı verildiğini, bağımsızlığın devlete bağlı olmamayı anlattığını;

Avukatın müvekkillerinin hak ve özgürlüklerinden yana taraf olduğunu bilmeyen bir cehalet karşımızdaki.

Üstelik savcı, kendi bilmezliğini “suç” elbisesi giydirip görücüye çıkarmıştır.

Bakınız iddianamenin 66 ve 67. Sayfalarına nasıl ifadeler geçmektedir;

“...halkinhukuk.org internet adresinde yapılan incelemede “hakkımızda” başlıklı bir link olduğu ve içeriğinde “halkın Hukuk Bürosu’nun 1989 yılında 3 avukat tarafından kurulduğu, Özel Yetki Mahkemelerin görev alanlarına giren davaların takip edildiği, dava konularınının 19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirilen Hayata Dönüş operasyonu, işten çıkarılan işçiler, okullardan uzaklaştırılan öğrenciler ve sözde işkence mağdurları gibi konularda olduğu bilinmektedir...”

Burada suç olarak görülen ve gösterilen nedir peki?

Özel yetkili mahkemelerde görülen davalarda avukatlık yapmak mı? İşten çıkarılan işçilerin avukatlığını yapmak mı? Okuldan uzaklaştırılan öğrencilere destek vermek mi? Nedir?

Sözde işkence ne demek?

İşkence diye bir suç tanımlaması yok mu ceza kanununda? Sayısız işkence vakası dava konusu edilmedi mi bu ülkede? Suç delillerini karartma çabalarına, işkencenin örtbas edilme gayretlerine rağmen, avukatların, işkence karşıtlarının, devrimcilerin olağanüstü emekleriyle ortaya çıkarılmadı mı bu suçlar ve suçların sanıkları?

Biz ne Ankara DAL’da gördüğü işkenceler sonucu katledilen Birtan Altunbaş’ı ne de İstinye Polis Karakolu’ndan Metris Hapishanesi’ne her kademededen ve görevden devlet yetkilisinin fiilen katılımı, göz yumması, talimatı veya delil karartmasıyla öldürülen Engin Çeber’i unuturuz.

Ve yine orantılı güç kullanımı, durumun gerektirmesi, kanunun verdiği yetki vb. kavramlarla üstü örtülen devletin şiddet hareketlerini “sözde” diyerek meşrulaştıran, soruşturmayan savcılar da unutulacak değildir. İddianame savcısı da ismini bu kişilerin yanına yazdırmayı başarmıştır!

2016 yılının Aralık ayında Kıraç Cem Evi’nde, Esenyurt Polis Karakolunda, polis otobüslerinde, adliye koridorlarında, Silivri Hapishane bahçesinde;

2017 yılında, Temmuz ayında Kızılay Meydanında, polis oto-

larında,

2017 yılı Ağustos ayında, Beşiktaş ve Kadıköy meydanlarında, Vatan Emniyet Müdürlüğü bahçesinde, koridorlarında, kamera görmeyen çalışma odalarında işkencenin bizzat mağduru olarak biliyorum ki **İŞKENCE BİR GERÇEKTİR! TESLİM ALMAYA, KİŞİLİK EZMEYE, SİNDİRMEYE DÖNÜK SİSTEMATİK BİR DEVLET POLİTİKASIDIR!**

İddianame, işkenceye SÖZDE diyerek -ortaklığını ele verse de- yok varsaysa da, bu suçların kayıtları, halkın hafızasında ve tarih defterinde tutulmaktadır. İşkence insanlığa karşı işlenen suçlardandır ve zamanaşımına uğramayacaktır. Devrimci avukatlar da bugün ve yarın bu suçların takipçisi olmaya devam edecektir.

İşkenceye karşı insan onurunu savunmak, kendine “insanım” diyen herkesin görevidir. Avukatlar içinse aynı zamanda mesleki bir sorumluluktur. Savcılarinsa payına “sözde” diyerek bu suçun üstünü örtmek düşmüş, altına imza attıkları iddianameleri bu ortaklığın delili olmuştur.

Devam edelim, hemen önceki alıntılanan iddianame bölümünün altında söyle deniliyor;

“...Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele ismi verilen ve kapağında DHKP/C terör örgütü kurucusu ve lideri Dursun Karataş ile terör örgütünün amblemlerinin olduğu derginin 8 Ekim 1994 tarihli 113. Sayısının 11ç sayfasında “... Ankara Halkın Hukuk Bürosu avukatlarının müvekkilleri olan Dursun Karataş ve Zerrin Sarı ile ilgili...” şeklinde ibarelerin yer aldığı görülmüştür...”

Eee ne olmuş bir dergide bu ibareleri gördüyseniz?

Dursun Karataş'ın, Zerrin Sarı'nın avukatları olmak mı suç olarak yakaladığınız?

Bu insanlar avukat tutamaz, vekâlet veremezler mi?

Hangi kanunda yazıyor peki bu kısıtlamalar? Yoksa savcının okul defterinde mi?

Yoksa avukatlar, müvekkilleriyle ilgili basına bilgi veremezler

mi demek isteniyor iddianame?

Ya da basınla paylaşılan bilgilerin kim tarafından haber yapılacağını belirleme hak ve yükümlülüğü mü var?

Yahut da şöyle mi anlamalıyız; hakkımızda haber yapılan dergi ve gazetelerin kapak tasarımı da biz yapmalıyız.

Doğru mu anlıyoruz? Ne anlamalıyız?

DHKP/C'nin amblemi -varsa- dergi kapağına Halkın Hukuk Bürosu'nun mu koyduğunu iddia ediyor savcı?

Ya da röportaj yaparken, basın açıklaması yaparken, haberleştiren gazete ve dergilerin kapağını, diğer sayfalarını da bizim kontrol etmemiz mi bekleniyor?

Nedir burada suç olan?

Evet, burada suç var ve o suç bizzat iddianame savcısı tarafından işlenmiştir.

Anayasa'nın 10. maddesinde teminat altına alınmış "kanun önünde eşitlik" ilkesine; 12. maddesinde düzenlenmiş "herkes kişiliğine bağlı, dokunulmaz, devredilmez, vazgeçilmez temel hak ve hürriyetlere sahiptir" gerçeğine; 36. maddesinde "*hak arama hürriyeti*" başlığıyla düzenlenmiş "*...Meşru vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı veya davalı olarak iddia ve savunma ile adil yargılanma hakkına sahiptir*" denilerek güvence altına alınmış hak ve özgürlükleri, kriminalize ederek suç işlemiştir!

Dahası düşünceyi açıklama ve yayma hürriyetini, haber verme ve alma hakkını, kişi güvenliği ve özgürlüğü gibi en temel haklarımızı bile hukuk dışı akıl yürütmelerine malzeme yaparak gasp etmiştir.

İddianamenin kendisi, yukarıda saydığımız anayasaya aykırı eylemlerin delilidir, suçu işleyen de savcının ta kendisidir, biz değil!

Yine iddianameden başka bir yerde "*...Yargıtay kararıyla DHKP/C... örgütünün bir yapılanması olarak kabul edilen halk Cep-*

hesi tarafından sahiplenildiği...”

Bizi sahiplenen, dayanışmak isteyen herkese teşekkür ederiz sadece. İddianamenin sahiplenme dediği şey ne peki?

Halkın Hukuk Bürosu'nun açıklamasını ve çağrısını haberleştirmek!

Burada suç sahiplenmek mi, sahiplenilmek mi? Daha doğru-su basın açıklaması yapmak, çağrı yapmak mı? Yoksa bu açıklamayı haberleştirmek, çağrıyı duyurmak mı?

Şüphesiz hiçbiri değil.

Suç, savcının beyninin kıvrımlarındadır, o nedenle baktığı her yerde bir yakıştırma, bir uydurma, bir varsayım vardır ve onun kafasında her şey, Halkın Hukuk Bürosu'nu terörize etmeye koşullanmıştır.

Hemen bir sonraki “sözde” hakkımızdaki suç tespiti şöyle;

“... Aynı link içerisinde “Halkın Hukuk Bürosu işte bu davaların en büyüklerin birisinde bugün hala devam eden ve ülke tarihinin en uzun sürmüş ceza davası ünvanına sahip olan 1243 sanıklı Devrimci-Sol ana davasında mücadelesine başladı” denilmekte DHKP/C terör örgütünün öncesi olan ve birçok şiddet eylemi bulunan Dev-Sol terör örgütünün davasına müdahil olduğu ve ilk davalarının olduğu belirtilmektedir...”

Ne yapalım ki tarihsel gerçeği değiştiremeyiz. Halkın Hukuk Bürosunu kuran avukat meslektaşlarımızın ilk büyük ve mücadeleye gerektiren davası Devrimci Sol ana davası imiş!

Savcı, bu cümleleri ısrarla ve tekrarlar delil diye sunarak avukatlık yapmanın suç olduğunu söylüyor. “Yasadışı örgüt üyeliğiyle suçlananların avukatlığını yapmak suçtur” diye bir yasal düzenleme yapılırsa savcı beyin içi ferahlayacak, eli rahatlayacak. Evet, biz de bu suçu kabul edeceğiz başka çare yok! Bizim çok sayıda müvekkilimiz bu suçlamayla yüz yüze kalıyor çünkü.

İşten atılan işçilerden ihraç edilen kamu emekçilerine, işkence gören devrimcilerden, kondusu yıkılan yoksul mahalleliye kadar

hak talebinde bulunan, bunun için sokaklara çıkan eylem yapan herkese terörist deniliyor bu ülkede.

“Çocuklar ölmesin” diyen Ayşe öğretmene örgüt propagandası yapmaktan ceza verilirken; barış akademisyenlerine “kanlarında duş alacağız” diyen mafya lideri Sedat Peker’in düşünce açıklamasında bulunduğunu söyleyen bir yargı var ülkemizde.

Ayşe öğretmenlerin terörist olduğu bir ülkede biz de “terörist avukat” oluruz elbet, şaşırıyoruz.

Ama bu akıldışıluğu, ahlak, vicdan, hukuk dışılığı da kanıksayacağız değiliz.

Terör Ne, Terörist Kim?

Uzun uzun anlattık, anlatmaya devam edeceğiz de.

Hukuk değil, siyasi bir kavram olduğuna kuşku yok.

Birinin özgürlük savaşçısı dediğine, diğeri terörist, birinin işgalci, talancı, terörist devlet dediğine, diğeri büyük ülke sahibi, muktedir devlet, stratejik ortak diyor.

Hamas Cumhurbaşkanına göre desteklenmesi gereken meşru bir örgüt, İsrail’e göreyse teröristtir. Hamas’ın silahlı olduğundan şüphe eden var mı?

İsrail zulmüne taşlarla, sapanlarla, yumruklarıyla direnen Filistin halkı, İsrail askerlerinin silahlarından çıkan kurşunla terörist denilerek öldürülüyor. Çocukları hapishanelere atılıyor, Türkiye’de ise alnından öpülüp kahraman ilan ediliyor Filistinliyse.

Filistin halkının kahramanlığından kuşkumuz yok elbette.

Mesele zulme karşı direnen, haksızlığa boyun eğmeyen herkese hak ettiği değeri vermenizdedir.

Filistin’e sözde gözyaşı dökerken, İsrail’le ticari, askeri, siyasi ilişkileri büyüterek sürdürenler, kendi ülkelerinde hak talep edenleri “çocuk da olsa kadın da olsa gereği yapılacaktır” diyerek öldürmekten geri durmamıştır.

O nedenle savcılık, bize terörist demek yerine, suç saydığı eylemlerimizi ortaya koymak zorundadır. Kimin terörist olup olmadığına iddianameler değil, tarih karar verir zaten.

Mademki bir “hukuk insanı” iddianameyi yazan; yeri, zamanı, maddi unsuru, kastı ile ortaya koyduğu tek bir hukuka aykırı eylem olsun var mıdır? Bir mikroskop alıp inceleyelim.

Üstüne üstlük iddianamenin 1. Sayfasında 18. ACM’de aynı iddia ve delillerle yürütülen bir davanın olduğu bu nedenle 18.01.2013 tarihinden sonraki “eylemlerimizin” soruşturmayaya konu edildiği söylenmektedir.

Oysa ne bu tarihten önce ne bu tarihten sonra yeri, zamanı, hareketi, kastı belli tek bir vakadan bahsedilmemektedir.

Savcı yukarda örneklerini verdiğimiz şekilde avukatlığımızı yargılama konusu haline getirmiş. Avukatlık Kanunu’nu “sözde” dayanak yaparak bağımsız savunmayı SERBESTÇE temsil etmediğimizi, BAĞIMSIZ olmadığını iddia etmiştir.

SERBESTÇE bağımsız savunmayı temsil edebilmemiz için hakkımızda bu davalar açılmaktadır. SERBESTLİK avukatların iş kabul edip etmeme, müvekkil seçme özgürlüğünü anlatır. Bu serbestliği sağlamak, devletin müdahale etmeme yükümlülüğünü taşımayla mümkündür.

BAĞIMSIZLIK ise DEVLETE BAĞLI olmamayı, temsil ettiği kişilerin adalet, doğruluk, dürüstlük, hakkaniyet ilkelerine uygun olarak her türlü kişisel menfaatin ve korkunun dışında kalarak hak ve özgürlüklerini korumayı, savunmayı ifade eder.

Bağımsızlığımıza göz diken, bizi devlet adına hizaya getirmeye çalışan iddianamenin kendisidir.

Oysa savcı, suçun topluma karşı işlendiği varsayımıyla tüm halkın çıkarları adına iddianame düzenlerken devlete bağlıdır ve fakat suç şüphesi altındaki kişi lehine de delil toplamak yükümlülüğüne rağmen görevlerini yerine getirmez çoğunlukla. Savcılar kendilerini sadece aleyhte delil toplamakta, hatta suç yaratıp, delil uydurmakla yükümlü sayar.

Savcı devlet memurudur, avukat serbest meslek sahibidir. Savcının işi, dava seçme serbestisi yoktur, görevlendirildiği bölgede görev alanına giren her türlü suç u soruşturmaya zorundadır.

Avukat ise olayın durumuna, işin niteliğine bakarak davayı kabul edip etmemekte serbesttir.

İddianame, savcı, hâkim, devlet; kimin avukatlığını yapacağı-mıza bizim adımıza karar veremez. Örgüt avukatlığı diye bir suç uydurup avukatlık mesleğini başka bir kalıba dökmeye çalışanlara altını çize çize söylüyoruz;

YASADIŞI ÖRGÜTLER, DEVLETİN YASALARINI TANIMAZ, AVUKAT DA TUTMAZLAR!

DHKP/C örgütü, savunduğu düşünceler, amaç edindiği hedefler nedeniyle değil, kuruluşunun yasal yollarla ilan etmediği, konulan kurallara uymayacağını bu kuralların gayrimeşru olduğunu söylediği için yasadışıdır.

Bu demektir ki yasadışı örgütler kendilerini yasal olarak tanıma ihtiyacında değildir. Dolayısıyla da yasal olarak bir kişilik kazanma, temsil edilme gereksinimi taşımaz, AVUKAT da tutmazlar. Bu nedenle örgüt avukatlığı, örgüt avukatı gibi tanımlama ve suçlamalar altındaki her gerçek kişinin, devletin anayasasında güvence altına aldığı savunma ve adil yargılanmayı isteme hakkı vardır.

Savunma ve adil yargılanmanın gerçekleşmesi ancak BAĞIMSIZ SAVUNMA ile mümkündür. Hukukun konusunun haklar ve özgürlükler, uyuşmazlıkların hangi usuller ve ilkeler çerçevesinde çözüleceğinin belirlenmesi olduğu söylenir. Ceza hukukunun konusu ise maddi olay ve eylemleridir. Kişi hak ve özgürlüklerinin, mesleklerin icra biçimlerinin ceza yargılaması konusu edildiği yerde DEVLET kendi İFLASINI açıklamış olur.

Yanlış anlaşılmasın, devletin meşru temeller üzerinde durduğunu, meşruluğunu bu iddianameler, yargılamalarla zedelendiğini, bozulduğunu söylemek istemiyoruz. Bir sömürü ve tahakküm aracı olan devlet, gerçekte tüm halkın değil, egemen bir sınıfın

temsilcisi, yönetme aracıdır. Bu nedenle de hukuk denilen eşitleyici örtüye, devletin herkesin devleti olduğu yalanına ihtiyacı olan, bizzat devletin kendisidir.

Egemen sınıflar şimdi öyle bir yönetim krizi içindedir ki varlıklarının devamı ve bekası için gerekli araç ve yöntemleri bile kullanamaz durumdadır. Sistemin doğasında var olan ve çeşitli yollarla aşılmaya çalışılan çözümsüzlük, içinde bulunduğumuz tarihsel aşamada köklü değişimlere, altüst oluşlara gebe dir. Çekilen sancılar yeni bir toplumsal sistemin doğuşunu haber vermektedir. Bizim bugüne kadar yaptığımız şey, emperyalist/kapitalist sistemin, krizlerini, halka fatura ederek haklarını, özgürlüklerini gasp etmesine karşı mücadele etmek, hakları ve özgürlükleri savunmak ve genişletmek çabasıdır.

Her türlü gelişmenin halk lehine çözümlere varması, adaletsizliklerin çaresizce kabul edilip halk olma onurunun ezdirilmesi, umudun ve geleceği kazanma azminin kaybedilmesi içindir.

Biz bu halkın, hak ve özgürlüklerinin TARAFINDAYIZ!

Halkın Avukatlarıyız

HALKTAN BAĞIMSIZ DEĞİLİZ, mesleğimizi halkın çıkarları için, ilkeler temelinde yapıyoruz. SERBESTLİK İLKESİZLİK demek DEĞİL!

Bu yargılamanın amacı ise bizi DEVLETİN AVUKATI yapmaktır. Avukatları kendi biçtikleri elbisenin içine sokmaktır.

Bu davalar ile yargılanan gerçekte avukatlık mesleğidir. Bunu bir savunma argümanı olarak kullanmıyoruz. Avukatlık mesleğine sistem içinde yeni bir biçim ve rol tesis edilmektedir. Bu amacı gerçekleştirmek için avukatlık mesleğinin en militan, en örgütlü kesimine saldırmakla işe başlamak, mesleği kriminalize ederek saldırılara direnecek temelleri yıkmaya çalışmak stratejik bir iş tir.

Savcı, siyasi olduğu kuşku götürmez bu davayı açarken, iddianamesine yukarıda alıntıladığımız kimin avukatı olduğumuz,

hangi davalara baktığımız ile ilgili cümleleri yazmasa, belki devrimci avukatlık pratiğinin, mesleğimizin yargılama konusu haline getirildiğini anlatmakta zorlanırdık. Şimdiyse iddianameden paragraflar seçerek bunu ortaya koymak mümkün oldu.

Avukatlık mesleği, kimseden emir almamakla, kimsenin kölesi olmamakla aynı zamanda kimseye efendi olmamakla kendini ifade eden bir meslektir. Montesquieu'nün sözü tüm avukatların rehberi olmuştur. Biz bu söze gereğinden ve gerçeğinden çok anlam yüklemesek de, kölelik-efendilik gibi sınıfsallık ifade eden ve bu kavramları, faaliyetleri içinde yadsıyan bir perspektif içerdiği için sahipleniyoruz da.

Evet, avukatları köleleştirmek, giderek bağımlılaştırmak istiyorlar. Efendilerimiz olmaya soyunmuş, bizi gözaltılarla, tutuklamalarla, işkencelerle, hapishanelerle teslim almaya çalışan bir sistem ve iktidar var.

Bu yargılama bir teslimiyet aracı olarak tüm avukatlara verilmek istenen bir gözdağıdır. Avukatlık mesleği yeniden şekillendirmenin bir aracıdır.

İddianame ya da mahkemeler kimin avukatlığını yapacağımıza karar veremez, mesleğimizi nasıl yapacağımıza da karışamaz.

Halkın avukatları olarak, tüm iktidarlara ve bütün bir devlet aygıtına karşı halkın haklarını savunurken tam BAĞIMSIZ olmakla övünebiliriz.

Mesleğimizi yaparken müvekkillerimizi kendimiz SEÇTİK. Uyuşturucu ve kadın satıcılarının, çetecilerin, patronların, işkencilerin, tecavüzcülerin, kadınlara, çocuklara, hayvanlara, kendini güçsüz gördüklerine şiddet uygulayanların, yağmacı ve talancıların, halkı soyanların avukatlıklarını yapmadık.

Siyasi dava olarak gördüğümüz işçi cinayetlerinden gecekondu yıkımlarına, kadın cinayetlerinden çevre ve doğa katliamlarına, haksız işten atılmalardan polis cinayetlerine, devlet katliamlarına kadar gücümüz ve zamanımız yettiğince hep ezilen, baskıya uğrayan halkın tarafındaydık. Müvekkil olarak seçtiklerimiz onlardı.

Terörist olmakla suçlanan, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için mücadele eden, halkların kaderi ve geleceği için kendi inandıkları yol ve yöntemlerle savaşıyor, devrimcilerin, yurtseverlerin avukatlıklarını yaptık, müvekkil olarak onları seçtik!

Neden mafya artıklarınının, işkenceci polislerin, sömürücü patronların hırsızların, arsızların avukatlığını yapmadınız diye kimse suçlayamaz bizi.

Evet, daha az para kazandık ama temsil edebileceğimize inandığımız işeri yaptık.

Paraya da devlete de biat etmedik. Bu, mesleğimizin bize bağışladığı bir özgürlüktü. Bu özgürlüğü savunmaya, avukatlık mesleğinin giderek piyasalaşmasına, devlete bağımlı hale getirilmesine karşı da mücadele etmeye devam edeceğiz.

Hukuk diyorsunuz hukuk konuşalım.

İddianamenin suçta ve cezada şahsiliğe prensibine uygun olduğunu söyleyebilir misiniz?

İddianamenin olay, eylem, vaka soruşturduğunu söyleyebilir misiniz?

Ne var iddianamede bir bakalım.

512 sayfalık iddianamenin, ilk 65 sayfası DHKP/C örgütü ile ilgili kimi tarihsel gerçeğe de aykırı bilgiler içeriyor.

66 ile 68. sayfalar arasında Halkın Hukuk Bürosu ile ilgili “yorumlara” yer veriliyor ki bu bölümde, Dursun Karataş’ın avukatlığını yapmamız, Devrimci Sol ana davasında müdafilik üstlenmemiz DHKP/C örgütü ile aramızda organik bağı olduğuna kanıt olarak gösteriliyor.

68. sayfadan 134. sayfaya kadar, iddianamenin giriş kısmında bahsi geçen, başka dosyalarda yargılama konusu edilen “sözde” örgütsel belgeler yer alıyor. Bu belgeler, 2004 ve 2013 yıllarında dava konusu edilip, sahteliği ortaya konmuş, çürütülmüşken yeniden 2018 yılında bir davaya delil diye sunulması dosyanın ne kadar temelsiz olduğunun bir itirafıdır. Bu belgelerin nereden,

ne şekilde, hangi usulle elde edildiği açıklanmazken kimimizin 3, kimimizin 5, kimimizin 15 yaşında olduğu bir uzak geçmişe dair olduğu görülmektedir. 134. sayfadan 166. sayfaya kadar, 2010 yılından 2018 yılına kadar birbirinin tekrar ve polis ağzı olan şahıs beyanları; kimi gizli tanık, kimi başka dosyaların itirafçı sanıklarının tanık yapılmasıyla, hukuki sıfat verilerek, dosyaya delil diye sunulmuştur.

166. sayfadan 401. sayfaya kadar İdil Kültür Merkezi'nde yapılan polis baskınları neticesi elde edildiği iddia edilen, SD kartlardan yapılmış dökümler, 7-8 kez çeşitli ebatlarda tekrar edilerek, Berk Ercan isimli itirafçı sanığa yorumlatılarak iddianameye hacim kazandırılmıştır! Sadece bu dökümlerin ele alınış biçimi bile dosyanın amacını ortaya koymaktadır.

Bu dava avukatlık mesleğinin özünü yok etmeye, avukatlar üzerinde korku yaratma amacıyla açılmış siyasi nitelikli bir davadır.

O nedenle iddianame üzerinden bu iddia dayanıksızdır, şu delil sahtedir, ben bu tarihte şuradaydım, buradaydım demek, davanın siyasi olma gerçeğinin üzerini örtebilir. Ama iddianameyi kabul eden mahkemeniz sadece şu soruya cevap vermeyi denemelidir;

Gizli tanıklar veya 22 yaşındaki ağır ceza tehdidinden kurtulmak için bin türlü takla atan itirafçı Berk Ercan, suç oluşturan yeri, zamanı belli tek bir somut eylem veya olay anlatabiliyor mu?

Elbette hayır, bunu yapsa bütün yalanlar, kurgular tuzla buz olur. Ne siyasi polisin, ne DHKP/C üzerine tez hazırlayan akademik merakı yüksek iddianame savcısının böyle bir hukuki bağlam kurmaya cesaret etmesi beklenebilir.

Bizi suçlamak için geriye dönük olarak yapılan laboratuvar çalışmasına rağmen, bütün büro, ev, cep telefonlarımız uzun yıllardır aralıksız biçimde dinlendiği halde, sosyal medya hesaplarımız an be an takip edildiği halde bunu yapmayı becerememişlerdir.

Bütün işimiz gücümüz karakol, emniyet, adliye, hapisane,

büro arasında toplandığı ve yapıp ettiklerimizi, düşüncelerimizi basın açıklamalarıyla, toplantılarla halka mal etme sorumluluğumuzunu yerine getirdiğimiz halde...

Yaptığımız her şey haklıdır, meşrudur, gereklidir!

Ve biliyoruz ki yapmadıklarımızdan, yetişemediklerimizden sorumluyuz. Halkın hayatının, haklarının ve geleceğinin bu denli büyük saldırılar altında olduğu bir zamanda daha çok çalışmalıydık.

Kazanılmış bütün haklar birer birer gasp ediliyor.

Düşünce ve ifade hürriyetinden seyahat özgürlüğüne, yaşam hakkından basın özgürlüğüne, hukuk güvenliğinden çalışma haklarımıza kadar bütün hak ve özgürlükler ayaklar altında.

Vatanımızın derelerinden ormanlarına, fabrikalarından tarım topraklarına her milimetrekaresi alınıp satılan piyasa malı derekesinde. Halkın toplu ölümleri, öngörülen üstlenilen risk kategorisinde.

Adalet mi? O zaten hiç olmadı, onun peşindeyiz!

Daha fazla uzatmadan iddianamenizi temel alarak bir "ikrar"-da bulunacağım.

Berk Ercan diyor ki; *"Avukat Barkın Timtik ile Armutlu'da evleri dolaşarak kapı kapı örgüt propagandası yaptık."*

Berk Ercan denilen sahtekâr bunu söylerken bir de tarih vermiş. Ciddiye almak gerek bu iddiayı...

2016 yılının Aralık sonu ile Ocak ayı başında birlikte dolaşmışız evleri!

Bakın şu işe! *"Tek tek evleri gezerek yıkımlara karşı örgüt propagandası yapmak"* için bana izin veren Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi amir ve memurlarını, Esenyurt İlçe Emniyet Müdürlüğü amir ve memurlarını, Kırış Karakolu amir ve memurlarını, Silivri 9 No'lu Yüksek güvenli Kapalı Hapishanesinin amir ve memurlarını da soruşturun öyleyse!

Nezarethanelerden, koğuşlardan, hücrelerden örgüt propagandası yapmam için ayrılmama izin verdilerse, onlar da yardım yataklık yaptılar demektir. Onları da yargılayın!

Savcı, Can, azıcık daha çalışmalıydı komplo kurarken. Buna imkân veren sizsiniz tabi. Kendi kendisiyle bile çelişki halindeki suçlamaları, delilsiz uyduruk iddianameleri kabul eden mahkemeleriniz.

Eşlerinizle evli olup olmadığınızı sözüm ona araştırıp “belgeleyen” savcı, bu tarihlerde nerede olduğumu araştırma zahmetine bile katlanmamış. Ne de olsa alışmış her iddianamenin hüküm haline gelmesine.

Konu adına ve şüphelilerin lehine ve aleyhine delil toplama yükümlülüğünde olacaksınız ve basit bir araştırmayı bile yapmayacaksınız öyle mi?

Halkın ödediği vergilerle alacaksınız maaşınızı ama halka, gerçeklere karşı bir sorumluluk duymayacaksınız!

Suçlu olan, kendi yasalarına uymayanlardır! Kendi hukukunu, yasalarını itibarsızlaştıran, güvenilir olmaktan uzaklaştıranlardır.

Suçlu olan halkın hak ve özgürlüklerini gasp edenler, bize komplo kuranlardır!

Yıkımlara Karşı Mıyız?

Elbette karşıyız. Halkın barınma hakkının savunucusuyuz çünkü kentlerin betonlaştırılmasına, küresel ısınmaya, iklim değişikliklerine yol açtığını, önlenemez “felaket”lerin sebeplerinden olduğunu biliyoruz.

Meteorolojinin hava hareketlerini inceleyerek kar yağacağına dair tahminde bulunmasına rağmen betonlaşmanın etkisiyle kar bile yağmıyor İstanbul kentine. Yağan yağmurlar zamansız... Alt yapı nedeniyle ani ve şiddetli yağın yağmur taşkınlarına, istinat duvarlarının çökmesine, yıkımlara, erozyona yol açıyor. Su akar yolunu bulur der halkımız, sular artık kendilerine halkın yaşadığı

ğı konutların altından yol yapıp, temeli sağlam olmayan binaları çökertiyor. Yoksul halk, depremin olmasına bile gerek olmadan yıkılacak evlerinin altında kalma tehlikesiyle yüz yüze.

Felaket tellallığı değil bu söylediklerimiz.

Halkımızı ve büyük evimiz bildiğimiz yurdumuzu, vatan topraklarımızı çok seviyoruz.

Bu nedenle halkın, hak ve özgürlüklerin, bu vatan topraklarının da avukatıyız!

Karşı olduğumuz sadece yoksul halkın başını soktuğu iki gözlü gecekonduların yıkılması değil. Kentsel dönüşüm adı altında talana ve ranta açılmış, piyasa haline getirilmiş, sağlıksız, dayanıksız, güvenliksiz konutlarla doldurulmuş, parkların, ormanlık alanların yok edilip kıyıların, doğal ve tarihi güzelliklerin, zenginliklerin metalaştırıldığı çarpık kentleşme olgusudur.

Halkın avukatı diyorsak kendimize, halkın he alandaki haklarını savunmak ve korumak zorundayız.

Karşı olduğumuz şeyi geçmiş, nedenleri ve sonuçlarıyla anlatacağız size. Bunlarda neyi suç olarak görüyorsanız, neyi cezalandıracaksanız görelim o zaman. En azından cezalandırdığınız şeyin ne olduğunu tam anlayın.

Halkın Avukatları Çevre ve Doğa Katliamlarına Kentsel Dönüşüm Yalanıyla Rantsal Yağma ve Talana Sessiz Kalamaz!

Çevre, en genel anlamda bir canlı varlığın ilişki içinde olduğu olaylarla varlıkların tümüdür. Fiziksel, kimyasal, biyolojik, kültürel ve sosyo-ekonomik olgu ve olayların birbirleriyle ilişki ve etkileşim içinde oluşturduğu sistemdir. Bu sistemin en temel unsuru doğadır.

Doğa'da fiziksel, kimyasal, biyolojik süreçler çeşitli müdahaleler sonucunda normal rotalarından çıkarılmış, doğal denge bo-

zulmuştur.

İnsanla doğa arasındaki mücadele, insanın insanlaşma sürecinin başlarına kadar uzanır. Doğa insanın ilk yaratıcısı, ilk evi, yurduydü. Hem en büyük dostu hem de onu yok etmekle tehdit eden düşmanıydı. Sunduğu bitkiler ve hayvanlarla, güneş ısı ve ışığıyla hayatta kalmasını kendini geliştirmesini sağlarken, insanı yok eden her türlü tehlike de doğadan geliyordu. İnsanlık bir yandan doğayla savaşırken bir yandan da yıldırıma, güneşe, aya, toprağa taparak onun karşısında bir tür teslimiyet içine giriyordu. Çünkü doğanın gücü insanın baş edebileceğinin çok ötesindeydi. Bilim ve teknikle sağlanan gelişmelere rağmen bugün de hala böyledir.

İnsan soyunun doğayla mücadelesi binyıllar boyunca karşılıklı bir denge içinde süre geldi. Ne insan doğanın dengelerini değiştirdi ne de doğa insanı yok etti. Ta ki kapitalizme kadar.

Doğa üzerinde, en kalıcı ve geri dönülmez tahribatları yapan doğanın dengesini bozan kapitalizm olmuştur. Kapitalizm “azami kâr”dan başka bir şey düşünmeyen bir üretim tarzıdır. Üretirken de tüketirken de tam bir gözü doymazlıkla hareket etmiş, etmektedir. Burada dönüm noktası Sanayi Devrimi’dir.

Sanayi Devrimiyle birlikte, kapitalist üretimin boyutları ve imkânları o güne kadar ki üretimin boyutlarıyla kıyaslanamayacak ölçüde arttı. Bu ise daha önceki biçimlerde söz konusu olmayan ölçüde bir doğa talanını başlattı. Burada bahsedilen sadece “üretim ihtiyaçları”nın karşılanması değildir. Üretim ihtiyaçlarının “kapitalizme en çok kar bırakacak şekilde” insanlığın uzun vadeli çıkarları gözetilmeksizin karşılanmasıdır.

Elbette bunun birçok boyutu var. Mesela kapitalizmin “türetim kültürü”nü geliştirmesi, bu kültürün gelişmesine paralel “çılgın ve mantıksız” bir tüketim miktarının ortaya çıkması ve bunun sonucunda da doğal kaynakların insanlığın doğal ve zorunlu ihtiyaçlarının da ötesinde kullanılması gibi bir zincir söz konusudur.

Çevre sorunu, doğanın katledilmesi, küresel ısınma, ekolo-

jik felaket gibi çeşitli şekillerde adlandırılan sorunun ana nedeni, kapitalist üretim biçimidir. Sorunun kaynağını başka yerlerde görenler veya öyle gösterenler de var elbette. Mesela kimileri sorunun kaynağında sanayileşmeyi, teknolojik gelişmeleri ya da aşırı nüfus artışını görüyor. Oysa sorun ne sanayileşme ne de teknolojidir. Sorun bunların kimin elinde olduğu, hangi amaçla, nasıl kullanıldığıdır.

Yine aşırı nüfus da sorunun gerçek niteliğini gizleyen bir neden olarak sunulur. Yerkürenin imkânları ek bir tahribata gerek bırakmadan dünya nüfusunun tamamını rahatlıkla besleyecek büyüklüktedir.

Dünya üzerindeki şu an tarım yapılan alanların hacmi, tarım yapılabilecek alanların %15'i kadardır örneğin. Yetersizlik ya da çevrenin tahribatı, nüfusun çokluğundan değil kapitalist üretimin niteliğinden kaynaklanmaktadır. Ekonomik krizleri de nüfus artışına bağlayan veyahut içme suyunun azalmasına dış fırçalarken dikkatsiz su kullanımının yol açtığını, çevreyi kirletenlerin piknik yaparken çöplerini toplamayanlar olduğunu söyleyen gerçek suçluları gizleyen emperyalist/kapitalist düşünce merkezlerinde üretilen düşüncelerdir.

Küresel ısınmaya bağlı iklim değişikliği en önemli sorunların başında geliyor. Sera gazlarındaki büyük artış nedeniyle dünyamız, her geçen gün biraz daha ısınıyor. 1990'lı yıllardan beri yaşanan atmosfer olayları, iklim değişikliği senaryolarının bir oyun olmayıp dünyanın gelecekte büyük risk altında bulunduğunu ortaya koyuyor. Küresel iklim değişikliklerini giderek dünyanın geleceğini daha fazla tehdit ediyor.

Küremiz neden ısınıyor öyleyse?

Güneş ışınları dünya yüzeyine ulaştığında ısıya dönüşür ve bu uzaya tekrar uzun dalgalı radyasyon olarak kızılötesi formunda gönderilir. Bu kızılötesi radyasyonun bir kısmı sera gazları tarafından tutulur. Bu oluşuma sera etkisi denilir. Yani sera etkisi insan katkısı dışında doğal bir olay ve gezegenimizin sıcaklığının 33 derece daha fazla ısınmasını sağlıyor. Doğal sera etkisi olma-

sa, yeryüzünün sıcaklığı -20 derece olacakken, bu etki sayesinde 14 dereceye çıkıyor. Ancak atmosferdeki sera gazları insan faaliyetleri yani üretim tarzı nedeniyle tehlikeli biçimde artıyor, bunun sonucu olarak da daha yüksek miktarda ısı dünya yüzeyinde tutularak küresel ısınmaya yol açılıyor.

Başlıca sera gazları olan Karbondioksit (CO₂), metan (CH₄), diazot monoksit (N₂O), hidroflorokarbonlar (HFC), perflorokarbonlar (PFC) ve sülfürhekza florid (SF₆) gibi özel kimyasallarda artış hesaplanıyor. Sera gazları içinde en önemlisi hiç şüphesiz karbondioksit (CO₂)'dir.

Dünyaya en fazla sera gazı salan ülke ABD'dir.

Küresel Isınmaya Karşı atmosfere sera gazı salınımını sınırlamayı öngören Kyoto Protokolü, dünyaya en yüksek oranda sera gazı salınımında sorumlu olan ABD tarafından imzalanmaktadır. Birleşmiş Milletler tarafından 1997'de kabul edilen protokolün yürürlüğe girmesi atmosfere yayılan gazların -özellikle karbondioksit- %55'ini üreten en az 55 ülkenin imzalaması şartına bağlanmıştır. Kyoto sözleşmesine en büyük engel ABD ve Rusya'dan gelmiş, Rusya'nın Aralık 2004'te protokole imza koyması ile sözleşme, uluslararası geçerliliğe kavuşarak 16 Şubat 2005 tarihinde yürürlüğe girmiştir.

Elbette bu sözleşmenin varlığı, tekellerin kar güdüsüyle beslenen doğayı ve insan varlığını tahrip etme iştahını engelleyememektedir.

Doğal felaket olarak adlandırılan ve büyük yıkımlara yol açan doğa olaylarının büyük bir kısmı doğal değildir. Dev kasırgalardan ciddi kuraklıklara, canlı türlerinin yok olmasından eko sistemlerin bozulmasına kadar pek çok hadise küresel ısınmayla yakından ilgili. Küresel ısınma ise çok uluslu şirketlerin üretim politikalarından kaynaklanıyor. Bu şirketlerin egemen olduğu emperyalist kapitalist sistem, dünya halklarına karşı aralıksız biçimde suç işliyor.

Biz tekellerin işlediği suçlara karşı tüm insanlığı savunuyoruz.

Bu suçlar tekil ve basit suçlar değil toplu katliamlar, türlerin, soy-
ların tükenmesi gibi derin ve geri dönüşsüz etkileri olan insanlık
suçlarıdır.

Çarpıcı birkaç örnek aktaralım, bunların münferit vakalar ol-
madığının altını çizerek;

Union Corbride ve Dow Chemical, kendi ülkelerinde yasak
olan pek çok ürünü Latin Amerika'da ve muhtemelen bütün ye-
ni-sömürgelerde satıyor. Dünyanın diğer devasa kimyasal en-
düstrileri de öyle. Örneğin Guatemala'da, ilaçlama uçakları ne
Avrupa'da ne de ABD'de satabildikleri ilaçları pamuk tarlalarına
püskürtüyor. Bu zehirler baldan balığa kadar bütün yiyeceklere
sızıp bebeklerin ağzına ulaşıyor. Daha 1974'de Orta Amerika
Gıda Enstitüsü'nün bir araştırması pek çok vakada Guatemala'lı
annelerin sütlerinin tehlikeli kabul edilen sınırdan 200 kat daha
fazla kirlendiğini açıklamıştı.

Hepimizin ilaç şirketi olarak tanıdığı Alman kimya tekeli BA-
YER, Nazilerin toplama kampında, Auschwitz'de, tutsakların
emek sömürsüyle bugünlere geldi. BAYER'in hissedarlar otu-
rumuna bir günlüğüne BAYER'in hissedarı olup katılan Urugu-
aylı çevreci bir militan, şirketin neden Almanya'da yasal olmayan
20 tarım zehrini Uruguay'da sattığını sordu. Üstelik bunlardan
üçü Dünya Sağlık Örgütü tarafından "aşırı tehlikeli", beşi ise "üst
düzey tehlikeli" kabul edilmiştir. Ne zaman böyle sorularla karşı-
laşılsalar BAYER ve dünya ölçeğinde büyük kimya tekelleri hep
aynı cevabı verirler; *"faaliyet yürüttükleri ülkelerin yasalarını ihlal
etmemektedirler -ki bu resmi olarak doğru olabilir- ürünleri zarar-
sızdır!"*

Geçtiğimiz ağustos ayında basına yansıyan bir haber de şö-
le; *"ABD'li tarım ilaçları üreticisi Monsanto, Kaliforniya eyaletin-
de şirketin yabancı otlar için kullanılan ilaçlardaki glifosat maddesi
yüzünden kansere yakalandığını söyleyen bir kişiye 289 milyon
dolar tazminat ödemeye mahkûm edildi..."*

Her şeyin bir fiyatı var kapitalistlere göre. Parasını verip öldü-
rüyorlar tekelci katiller.

“...Jüri, sekiz hafta süren duruşmaların sonunda Monsanto'nun Türkiye'de de satılan Roundup ve Ranger Pro adlı yabancı ot ilaçlarının kansere yol açtığını bilmesine rağmen tüketicileri uyarmadığını hükmetti...”

Mesele, kansere yol açan bir ilacın üretimine izin vermektir, uyarmak değil. Uyarsa sorumluluktan kurtulacak mı? Halk sağlığını korumak gibi bir yükümlülük duyan sistemler, bu ilacın üretimine izin vermezler. Haber içeriğinden anlaşıldığına göre bu tarım ilaçları Türkiye'de de kullanılıyor. Devlet yetkilileri bu haber üzerine ilaçların ülkeye girişini yasakladı mı? Ya da halk sağlığını korumak için herhangi bir adım attı mı? Elbette hayır, bunu yapmaya tabiatı el vermez bir devlet iktidarı var ülkemizde. Termik Santralleri tarım arazilerine kuran, altın çıkarmak için zeytinlikleri harap eden, sit alanlarına nükleer santraller, boru hatları döşemekten imtina etmeyen bir devlet halkın sağlığını, toplum güvenliğini mi düşünecek?

“...Kısa bir süre önce Bayer tarafından 66 milyon dolara satın alınan ve glifosatın kansere yol açmadığını savunan şirket kararı temyiz etmeyi planladığını açıkladı...”

Kim yağurdum ekşi der ki! Şirketin önemseydiği şey insanların kanser olup hayatlarını kaybetmesi değil, bu ilacı daha çok üretip daha fazla kar etmektir. Bedelini ödemeyi göze alsa da üretimini engelleyecek, etkileyecek her türlü engeli bertaraf etmekten geri durmuyor şirket.

“...Bu, glifosatla ilgili ilk kanser davasıydı. İla. Hakkında 5 binden fazla dava bulunuyor...”

Emin olun bu katil şirketler 5 bin davayı göze alacak kadar kar elde ediyorlar.

“...BBC'nin haberine göre Dewayne Johnson adlı eski bir okul bahçivani, yıllar boyunca yabancı otlar için Ranger Pro ilaçları kullandığını ve 2014'te lenf kanserine yakalandığını söyleyerek şirkete dava açmıştı... Doktorlar Dewayne Johnson'ın birkaç hafta ömrü kaldığını söylüyor...”

Hiçbir miktar tazminat, insan hayatının karşılığı olamaz. İnsan varlığını ve hayatını alınıp satılır bir mal olarak gören kapitalizm insanlık dışıdır. Bu “insanlık dışı sisteme karşı savaşımadan insan kalamayız” sözünü, her geçen gün yeniden yeniden doğrulayan sayısız olay yaşanıyor. Gözlerimizi bu gerçeğe kapatamaz, bu savaştan zalimler lehine çekilmeyiz.

“...2015’te Dünya Sağlık Örgütü’ne bağlı Uluslararası Kanser Araştırma Ajansı glifosatın “muhtemelen kanserojen” olduğunu açıklamıştı. Ancak Amerikan Çevre Koruma Ajansı EPA, dikkatli kullanıldığında glifosatın güvenli olduğunda ısrar ediyor...”

Emperyalizmin kurumlarının hiçbir tespitini güvenli bulamayız. Hakların güvenli, sağlık, onurlu yaşamlarının tek yolu, emperyalist kapitalist düzenin değerlerini, üretim anlayışını, kültürünü ortadan kaldırmaktadır.

Son bir bilgi daha yer alıyor Cumhuriyet’in haberinde. *“... Mansanto aynı zamanda dünyanın en büyük GDO’lu (Genetiği Değiştirilmiş Organizma) tohum üreticileri arasında yer alıyor.”*

Canlıların genetik kodlarıyla oynayıp, tarım ilaçlarıyla zehirleyen doğayı, çevreyi, kirletip yine temizlemek, etkilerini bertaraf etmek üzere sektörler kuran dünyanın egemenleri, halkları çarkları arasında ezen bir değirmen gibi dönmektedir.

Dünya zenginliklerinden en çok payı alıp yeryüzünün tüm değerlerini tahrip eden şirketler, gezegenin kaderini de ellerinde tutuyor. Petrol devleri, nükleer enerji ve biyoenerjinin büyücü çırakları silah, alüminyum, otomobil, tarım ilaçları, plastik ve daha başka bir türlü mal üreten, büyük korporasyonlar doğanın bu kadar zarar görmesi karşısında timsah gözyaşları döküyorlar. Küresel ısınma, biyolojik çeşitlilik, ekolojik dengenin korunması vb. adlarla yapılan uluslararası zirvelerin masraflarını karşılayanlar da ele alınan konulan doğrudan failleri kimya, petrol, otomotiv tekelleri. Kurbanlarının cenazelerine çelenk gönderip arkalarında ağlayan “iyi” halli katiller gibi.

Dünya Bankasının projelerine göre ekolojik endüstriler kimya

endüstrisinden daha çok kar getirecek. Daha şimdiden dağ gibi paralar kazanmaya başladılar bile. Çevre kirletilmeden temizlenemeyeceğine göre her durumda katledilen çevre, kar eden te-keller oluyor. Çevrenin kurtuluşu, onu yok eden şirketlerin en karlı işlerine dönüşüyor.

The Corpanate Planet adlı kitabında Joshua Korlier üç çarpıcı örnekten bahsediyor.

General Electric grubu, gezegeni en çok kirleten şirketlerden dördüne sahip ama aynı zamanda hava kirliliğini kontrol eden ekipmanların ABD'deki en büyük üreticisi.

Du Pont kimya şirketi, bütün dünyada tehlikeli endüstriyel atıkların oluşmasının en büyük sorumlusu fakat kendi pisliklerini temizlemek, endüstriyel atıkların gömülmesine ve yakılması konusunda uzmanlaşmış hizmetler veren karlı bir sektör geliştirdi.

“Ekmeğini” nükleer silah satarak kazanan bir başka çok uluslu şirket Washington House, kendi radyo aktif çöpünü temizlemek için milyonlarca ekipman satıyor.

Savaş tacirlerinin, yeryüzünde doğayı, gökyüzünde ozon tabakasını çiğnemedен yutan efendilerin dokunulmazlığı var. Doğa ve insan haklarını en fazla ihlal edenler asla hapse girmez, onlar da ceza evlerinin anahtarları var diyor Eduardo Galeano. Tepetaklak kitabına sıkça başvurduğumuz yazar, tersine çevrilmiş dünyayı anlatıyor. Emperyalist kapitalist dünya düzeninin ve baş emperyalist ABD'nin yeni-sömürge ülkelerde işledikleri suçları sayıp döküyor.

Dünya 5'ten büyüktür, bu sistem değişmelidir deyip sömürü pastasından daha fazla pay isteyen Türkiye egemenlerinin itirazı elbette kendilerine reva görüşen paya. Bu payı arttırmak için çevirdikleri dalavereler, yolsuzluklar açığa çıktığındaysa hoş görmeyi bekleyip blöf ve tehdit politikalarıyla anti-emperyalist pozlara bürünüyorlar. Oysa anti-kapitalist olunmadan anti-emperyalist olunamaz! Gerçekten anti-emperyalist olsalar bizim bu davada işimiz ne? Yabancı şirketlerin önüne sürülmüş vatan toprakları,

şirketleşmiş kara odaklı devlet anlayışı kime hizmet?

Evet, bu sistem değişmelidir ve değişecektir. Bizim karşı çıktığımız iktidarın çamurunda debelendiği asalak, çürümüş, can çekişen sömürü düzeninin ta kendisidir, yeni-sömürge ülkelere verilen paylar değil. Haliyle bu düzenin sürmesinden yana olanları, yüzdürdükleri geminin batmasından kaygılananları korku dağları bekliyor. Korktukça akla hayale sığmadık senaryolara sığınıyorlar. Emperyalizmin krizi yeni-sömürgelerde daha derin hissediliyor, işbirlikçi hükümetler yönetememe krizi yaşıyorlar. Bu davanın anlamı ve gereği bu gerçek içinde anlaşılır. İktidarın tekeller yararına her türlü politikasına karşı çıktığımız için, bu politikaları teşhir edip halk nezdinde boşa düşünmeye çalıştığımız için “terörist” olarak yaftalamıyor, yargı eliyle bertaraf edilmeye uğraşılıyor.

Ama korkunun ecele faydası yok. Kendi korkularını, ağır baskı ve zulüm politikalarıyla bastırmaya uğraşmanın da uzun vadede bir yararının olmadığı görülecek.

Anti-emperyalist söylemlerle ülkemizi her zerresiyle tekellerin sömürüsüne açan AKP'nin Ekonomi Bakanı Berat Albayrak şirketlere sesleniyor; *“Türkiye trenine atlamayan kaybedecek!”*

29 Ağustos tarihli gazetelerde yer alan haberlere göre uluslararası tekellere ülkesinin zenginliklerini sömürmesi için telekonferans yoluyla yaptığı pazarlama konuşmasını 6 bin 100 “yatırımcı”nın dinlediğiyle övünerek *“...2023 Türkiye'sine geldiğinde bu resimden çok daha kazançlı çıkacak, Türkiye trenine atlamayan, bu treni kaçıran kaybedecek...”* diyor.

Biz ülkemizi “atlanacak tren” olarak görmedik hiçbir zaman. Ne de satışa sunulacak Pazar malı değildir memleket!

Tam da bu noktada, vatanın bağımsızlığı, halkın kurtuluşu hedefleri, gerçek anti-emperyalistler, vatanseverler önlerinde engel. Emperyalizmin en önemli isteği ve ihtiyacı, sınırsız dolaşım ve hiçbir siyasi, hukuki engele takılmadan tarumar edilecek insan ve doğa kaynakları! *“Krizi fırsata çevireceğiz”* derken de tam olarak bundan bahsediyorlar. Sözde ekonomik darboğazdan

kurtaracaklar ülkeyi, ABD'nin ticari savaşını, ekonomik saldırısını boşa çıkaracaklar. Gerçek ise tekellere dikensiz gül bahçesi hazırlamak.

1995'te çok taraflı yatırım anlaşmasıyla (MAİ) sermayenin sınırsız, engelsiz, kuralsız dolaşımını teminat altına almak üzere tartışılmaya başlandı. Emperyalizm, sermayenin devasa ölçülerde biriktiği ve tekelleştiği bir aşamayı ifade ediyor. Bu sermaye birikimi tüm dünyada engelsiz bir şekilde dolaşabilsin, krizlerin derinleştiği bir ortamda kapitalistler karlarını koruyabilsinler diye yeni yollar aranmaya başlandı.

Sadece 1991-1996 döneminde dünya çapında azami kar anağı arayan sermaye miktarı 7,986,7 milyar dolardan 34,176,6 milyar dolara çıkarak 4 misliden fazla artmıştır. WTO (Dünya Ticaret Örgütü) 14 Aralık 1997'de banka sigorta, borsa sektörlerinde dünya çapında birikmiş olan 52 trilyon dolarlık miktarı mali tekellerin engelsiz kullanımını sağlamak yönünde bir karar aldı. O zamana kadar yürürlükte olan ve takip edilen liberalleşme ve yeniden düzenleme politikası, ulusal hükümetlerin ve başta İMF, Dünya Bankası olmak üzere uluslararası kurumların yapısal uyumluluk anlayışları bu devasa miktarın Çok Uluslu Şirketler (ÇUŞ) tarafından engelsiz kullanımını tam anlamıyla sağlayamıyordu. Sadece 1991-1996 döneminde yurtdışı doğrudan yatırımlarla ilgili toplam 599 yasa, düzenleme vb. değiştirildi. Bu değişikliğin yaklaşık %95'i liberalleşme ve yeniden düzenlemeyi içerirken aynı dönemde ikili yatırım anlaşmalarının sayısı 1900'e çıktı.

OECD (Ekonomik İş birliği ve Kalkınma Örgütü), MAİ (Çok taraflı yatırım anlaşması) ile bu sayısız anlaşma ve düzenlemeden kurtularak yurtdışı yatırımlarını düzenlemeye yöneldi. OECD bünyesinde büyük bir gizlilik içinde hazırlanan anlaşma, tüm dünya ülkeleri için, çok uluslu şirketler ve finans imparatorluklarına, devletlerin yasalarının üstünde inanılmaz haklar ve ayrıcalıklar tanıyan yaşamsal önemde ve "çok taraflı" tehlikeler içermektedir.

Dünya Ticaret Örgütü tarafından "Birleşik Dünya Ekonomisinin Anayasası" olarak sunulan ve OECD bünyesinde kapa-

lı oturumlarda oluşturulan bu anlaşma, devletlerin kültür, tarım, sanayi, hizmetler dâhil yaşamın tüm alanlarında egemenliklerini, çokuluslu büyük şirketlere devredilmesini örgütlemeyi amaçlamaktadır.

Ülkelere giren çokuluslu sermayenin ister yatırım ister sıcak para olarak gittiği ülkelerde çıkarlarını daha iyi koruyabilmek için ülkelerin hukuk düzeninde kendileri için ayrıcalık istemesi, kendi uluslar üstü hukuk kurallarını koyması, dahası uyuşmazlıklarda bile ülke hukuku ve yargısının dışında kalmak istemesidir.

Yeni-sömürgeciliğin özelleştirmeler, İMF reçeteleri, Dünya Bankası aracılığıyla dayattığı modeller, uluslararası bir sermaye anayasası ile sağlama alınmaya çalışılmıştır. Çünkü işbirlikçi bir diktatörün devrilmesi, çıkarlara alet edilmiş bir politikacının düşmesi, işbirlikçi hükümetin denetimden çıkması gibi nedenlerle tekelin yatırımları risk altına girebiliyor, rüşvetler heder olabiliyor. Yahut bir yargı kararı başa bela olabiliyor. Dünya sermayesi yani ÇUŞ'lar geldikleri ülkede daha çok kazanıp daha çok büyümesinin önüne ülke çıkarı, ülke hukukun gibi kavramlar gelsin istemiyor.

MAİ dünya sermayesini güvence altına alırken emekçilerin, işçi sınıfının çıkarları, insan hak ve özgürlükleri, ülkelerin görünürdeki bağımsızlıkları da çok önemli ölçüde gasp ediliyor.

ABD başta olmak üzere dünyanın en zengin ve güçlü ülkelerine büyük çıkarlar sağlamasına karşın, sözü geçen ülke insanları da dâhil dünya halklarının büyük çoğunluğunu giderek yoksullaştırıyor.

Yatırımlar üzerinde çok taraflı anlaşma, yabancı yatırımcıya konuk olduğu ülkede tıpkı ulusal yatırımcılar gibi "işlem görmelerinin" sağlanmasını ve bunun güvence altına alınmasını öngörmektedir. Ancak anlaşmanın ayrıntılara bakıldığında çoğu uzmanın da onayladığı gibi böylesi bir anlaşmaya rastlamak için kolonyalizmin sömürgelere karşı büyük bir küstahlıkla dayattığı azgın talan dönemlerinin karanlık çağına uzanmak gerekir. MAİ'de bütün haklar ÇUŞ'lara, yükümlülükler ise yeni-sömürge

ülkeye yontulmaktadır.

MAİ çok gizli tutulmasına ve rastlantılarla varlığından haberdar olunmasına rağmen halkların mücadelesi ve emperyalistler arası çelişkiler nedeniyle uygulanamamıştır. Ancak ÇUŞ'ların istek ve ihtiyaçları ve hedeflerinin anlaşılması bakımından MAİ hükümlerini incelemek önemlidir. Kaldı ki çok taraflı olarak uygulanamasa da çift taraflı anlaşmalarla bu hükümlerin hayata geçirildiği de görülmektedir.

MAİ'nin temel hükümlerinin ülkemiz doğal kaynaklarının kullanımı ile çevresel değerlerini nasıl etkileyeceğini kavrayabilmek için, bu hükümleri kimi örneklerle açalım. Bu örnekler hatırlanıldığında görülecek ki MAİ yürürlüğe girmese de hükümleri yürürlükte.

İçme suyu kaynağı olarak kullanmakta olduğumuz bir ırmak yabancı bir şirkete ait bir endüstriyel tesis tarafından zehirli/kanseröjen bir madde ile kirletilip kullanılamaz hale getirildiğinde yargı yoluna gidip bu tesis için ilgili mahkeme kanalıyla alınacak bir kapatma kararı, bu tesisin kapatılması için yeterli olmayacaktır.

Ergene nehrinin zehir kusması, dalgıçların bile balıktan ötürü ırmağa girememesi tesadüf mü?

Sadece Ergene değil, Gediz, Kızılırmak, Meriç, Dicle, Fırat... Fabrika atıkları ırmaklarımızı, denizlerimizi, havamızı zehirliyor ama her şeye "gücü" yeten iktidarın bunları önlemeye gücü yetmiyor! Öyle mi?

Bergama'da siyanürle altın arama işi yapmaya çalışan Eurogold örneğini hatırlayalım. Toprağımızı, suyumuzu, siyanürle zehirleyecek olan bu şirketin "arazisi!" dikenli tellerle çevrili olup jandarma tarafından korunmaktadır. Yani doğal kaynaklarımızı sömüren, taşımızı, toprağımızı, suyumuzu havamızı kirleten ÇUŞ'lara kendi toprağımızı parselleyerek satmak yanında güvenliklerini de ücretsiz olarak bizim vergilerimizle maaş verilen kolluk sağlayacak!

Yeni-sömürgeler ÇUŞ'ları kendi ülkelerine çekebilmek için

yoğun bir emek ve doğa sömürüsüne neden olacak uygulamalara başvurmaktadır.

Ekonomi bakanı, 6100 akbabanın telekonferansını izlediğiyle övünürken anlatılmayan ne gibi tavizlerde bulunulduğudur. Öyle ya boşuna üşüşmüyorlar memleketin üzerine. 17 Ağustos tarihli Cumhuriyet Gazetesinde hâlihazırda ülkemizde var olan şirketlerin sayısı ve hangi ülkenin şirketi olduğu bilgisi yer alıyor;

Hollanda 25971, ABD 11420, Avusturya 10383, İngiltere 9754, Lüksemburg 9348, İspanya 9145, Almanya 8962, Belçika 8391, Fransa 6836, Yunanistan 6777, Rusya 6214, Azerbaycan 6126, BAE 4192, İtalya 3278, Japonya 2576, İsviçre 2515, S. Arabistan 1969, Katar 1676, Kuveyt 1689.

Türkiye'ye gelen doğrudan sermaye yatırımlarının sayısı, Türkiye Cumhuriyeti Merkez Bankası'nın 2005-2018 verilerine göre haberleştirilmiş gazetede.

Sermaye neden gelir bir ülkeye?

Çünkü sınırsız, kuralsız, engelsiz bir kar etme olanağı verilir tekellere.

Çünkü işbirlikçi bir hükümet, emperyalist tekellerin çıkarlarına ters düşen bir adım atmaz. Kar oranlarında ciddi düşüşler yaşayan, krizden krize savrulan sistem artan maliyetleri aşağı çekmek, azalan yatırımları canlandırma için her türlü "çare"ye başvurur.

Bugün kapitalist sistemde sermayenin devasa boyutlarda, aşırı birikimi söz konusudur. Bir taraftan korkunç boyutlardaki sermaye bir avuç tekelin elinde birikiyor, diğer taraftan ise dünya çapında yoksulluk korkunç ölçülere varıyor. Açların yoksulların sayısı milyonlarla ifade edilirken trilyon dolarlarla ifade edilen birikmiş sermaye, kendini değerlendirebilecek, en fazla kar sağlayacak alanların peşinde koşuyor. Sermaye birikiminin vardığı boyut sermaye hareketinin gelişmesini etkilerken zorluklara, sıklaşan borsa spekülasyonlarına ve mali krize neden oluyor. Bütün bunlar üretim biçimi olarak kapitalizmin çürüdüğünü sosyalizmin nesnel koşullarının tam olarak olgunlaştığını gösteriyor.

Bugüne kadar geri bırakılmış (yeni-sömürge) bazı ülkeler spekülâtif yabancı sermaye yatırımlarının olumsuz etkilerine karşı korunmak, mali bunalımdan kaçınmak için yabancı para girişlerinin denetlenmesi amacıyla kimi önlemler alınıyordu. Şimdiyse “gel vatandaş gel, hiçbir kısıtlama, gözetim yok, lehinize her türlü önlemi alacak, gerekli altyapı hizmetlerini sağlayacağız” deniyor. Daha başka neler deniliyor Allah bilir!

Elbette her sınıf kendi menfaatlerinin ve varlığının gereğini yapacaktır. Sermaye durmaksızın kar oranlarını arttırmaya, karın sürekliliğini sağlamaya çalışacak bunun için insanı, toprağı, havayı, suyu, tüm gezegeni tahrip etmekten çekinmeyecektir. Buna karşı dünya halkları da yaşamları ve gelecekleri için mücadele edecek, tekellerin politikalarını bozacaktır.

Onlara göre biz, ekonomik gelişmeyi sabote etmeye, yabancı yatırımcıyı korkutmaya çalışan gerileme avukatlarıyız! Gerçekte ise doğayı, halkı, insan onurunu savunmanın “yabancı yatırımcı” diyerek tekellere, sömürücü şirketlere kapıları sonuna kadar açanlara karşı mücadele etmeden mümkün olmayacağını bilecek kadar geleceğin avukatlarıyız.

Doğmamış bebelerden analarımızın ak sütüne kadar, canlı türlerinin çeşitliliğinden yerkürenin sıcaklığına kadar akarsuların, kıyıların, ormanların, tarihi ve doğal zenginliklerin, toprağın, içme suyunun, alın terinin avukatlarıyız biz!

Ya siz? Siz bir karar vereceksiniz nerede durduğunuza. Başınızı çeviremez, kulaklarınızı kapatamaz, gözlerini yumamazsınız. Siz vereceksiniz kararı hangi tarafta saf tutulacağınıza dair.

Biz anlatmaya devam edelim. Anlattıklarımız aksi ileri sürülemeyecek kadar gerçektir. Tam da bu nedenle demagojilerle karartılmaya, karmaşılaştırılmaya çalışılmaktadır.

Berk Ercan ne demişti? “Yıkımlara karşı örgüt propagandası” yapıyordum!

Yıkımlara karşı örgütün propagandası nasıl yapılır Berk Ercan anlatsın onu size. Ben size kentsel dönüşümün yalanıyla

kentlerin nasıl yağmalandığını, konut ve barınma hakkının nasıl metalaştırıldığını, gayrimenkul spekülasyonlarıyla ekonomik krizlere nasıl çare bulmaya çalıştıklarını anlatacağım.

Kapitalizm, Doğum Yeri

Kenti De Metalaştırdı

Kapitalizm, tarihsel ve mekânsal olarak da bir anlama sahiptir. Kapitalist sermaye birikiminin başlangıcını 15. ve 16. yy'dan başlatırsak bu birikimin vücut bulduğu mekânları da kentleşmenin doğum yerleri kabul edebiliriz.

Her türlü üretim, zamansal ve mekânsal bir sınırlamaya tabidir. Belirli materyallerle ve belirli üretim araçlarıyla, belirli bir zaman diliminde yapılabilecek üretim, her zaman sınırlıdır. Ancak kapitalizmin sınırsız üretim arzusu, bu sınırla uzlaşmaz bir çelişki yaratır. İkinci çelişki noktası da mekânla ilgilidir. Sınırsız üretim ve kar isteği sınırlı bir coğrafya üzerinde gerçekleşmektedir. Oysa kapitalist üretim tarzı, hep daha fazla büyüme, hep daha fazla karı arzularken zorunlu hammaddeyi "doğa"yı hızla tüketmektedir. Sürekli ve azami kara odaklı kapitalizmin, başka türlü davranmak elinden gelmez; çünkü varlık koşulu daha çok ve sınırsız kârdır. Ve asıl/temel uzlaşmaz çelişki, emekle sermaye arasındadır. Üretimin giderek daha fazla toplumsallaşmasıyla, üretim araçlarının özel mülkiyeti kapitalizmin çözülmez temel çelişkisi- dir. Dolayısıyla saydığımız bu çelişkiler kapitalist üretim biçiminin kendi içinden doğan, varlığının ayrılmaz parçası olan çözümsüz yok olma sebepleridir.

Kapitalizmin -diğer tüm toplumsal sistemler gibi- varlık gösterdiği, tüm iktisadi ve sosyal ilişkilerin yaşandığı mekânsal düzlem, kentlerdir.

Kentler, kapitalist sistemde hem üretimin merkezileştiği, yoğunlaştığı noktalar hem de sosyal, ideolojik biçimlendirmenin sürdürüldüğü mekânsal kurgulardır. Bu kurgular yapılaşmış çevre üzerinde yaşam bulmaktadır.

Yapılaşmış çevrenin temel özelliği birçok sabit nesneye sahip olmasıdır. Bu özellik insan yerleşimini, üretimini, tüketimini sağlama açısından zorunluluktur. Kentler, kapitalist üretim döngüsünün zorunluluklarının yerine getirdiği organizasyonlardır. Bu demektir ki kentler, toplumsal ilişki ve çatışmaların yaşandığı zeminlerdir, bir çarpışma meydanıdır aynı zamanda. Her zaman sınıfsal çelişki, sömürü ve yabancılaşmanın etkilerini içlerinde taşır, saklar biriktirirler. Kendi başlarına bir olgu ya da özgür insan iradesinin kurguladığı alanlar değil; ekonomik alt yapının yani üretim biçiminin şekillendirdiği kapitalist araçlardır. Tek cümle ile söylersek; burjuva üretim biçiminin belirlediği çevre düzenlemelelidir kentler. Dolayısıyla çevre ve kent sorunları birlikte, karşılıklı ilişkileri içinde ele alınmak durumundadır.

Toplumsal üretim, çatışma ve mücadelenin alanları olan kentlerde uygulanan her türlü politika doğa üzerinde de etkilerde bulunur. Kapitalist üretim biçimi doğayı sınırsız, bitmez tükenmez bir kaynak olarak görüp daha çok kar için talana girer. Bu nedenle insanlığın, doğanın, halkın hayatı ve geleceği için verilen mücadele tüm sömürü ve mülkiyet biçimlerini kaldırmaya yönelik olmalıdır. Halkın avukatları da bu ortak geleceğin kurulup savunulmasında sorumluluk üstlenmek durumundadır.

Kimse bizi hayatımızı borçlu olduğumuz, yeryüzünü, doğayı, insanlığı, halkımızı savunduğumuz için suçlayamaz. Gerçek suç yapılamayanlarda, yetişilemeyenlerde, ertelenenlerde gizlidir.

Evet, bir suçumuz varsa toprağı, suyu, havayı, anne sütünü, insan kanını zehirleyen, topluca imha eden, insan aklını çalan emperyalist kapitalist sömürü düzenini alaşağı edemeyişimizdir.

Bir suç varsa eğer, bu düzenin böylece sürüp gitmesini sağlayan, bundan rant elde eden, bu gidişe göz yuman, büyük soygun ve katliam düzenine yardım yataklık eden, bu düzeni geçim kapısı bilenlerindir.

Gerek ekonomik gerekse sosyal yaşamda meydana gelen değişimler, kentlerde de kendini göstermiştir. Ticaret sermayesinin sanayi sermayesine dönüşümü ile birlikte oluşan kentsel

organizasyonlar aynı zamanda “çevresel talan organizasyonları” olmuşlardır. Burada dikkat çekici nokta, talanın önceki dönemlere göre çok daha yıkıcı olması, çapının genişlemesi, çevrenin geri dönülmez biçimde tahrip edilmesidir. Bunun temel nedeni doğanın hammadde durumuna düşünülmesidir. Ulaşım sistemlerinin gelişmesi sonucu olarak da şehrin yayılım alanı artmış, daha geniş alanlar talana açılmıştır.

Yaygınlaşan demiryolları büyük kentlerin merkezlerine kadar ulaşırken enerji ve hammadde gereksinimi kolaylıkla sağlandığından geçtiği bölgeleri de yeni endüstri merkezlerine dönüştürmüştür. Böylece kentsel gelişimin sınırları da bir hayli büyümüştür.

Sanayi üretimindeki artış, kendi içinde büyük eşikler atlayarak gelişmenin hızla devam etmesine, bununla birlikte de toplumsal sınıflar arasındaki çizgilerin kalınlaşmasına yol açmıştır. Sermayeyi elinde bulunduran sınıf olan burjuvazi, tüm toplum üzerinde egemenlik kurmuş, eski tarım işçilerinin ve el zanaatkârlarının büyük kısmı da ücretli köleler haline gelmiştir. Kırlardan kentlere yoğun bir nüfus akışı başlamış, kent ile kır ayrımı iyice keskinleşmiştir. Kentlerde de konut gruplarının sınıf farklarıyla paralellik göstererek ayrıştığını görüyoruz.

Kırlardan kentlere göz eden işsizler ordusu, fabrika işçileri, burjuvazinin temizlik, şoförlük, korumalık, bahçıvanlık aşçılık vb. hizmetlerini gören kent yoksulları, sanayi merkezlerine yakın yerlerde yaptıkları gecekonduarda yaşarken, burjuvazi, üst orta burjuvazi şehrin en güzel manzaralı, olanaklara yakın, yeşilliklerin içinde, deniz kıyısındaki yalılarda, villalarda yerleşmişlerdir. Yoksulların kondularıyla zenginlerin gettoları tam olarak ayrılmıştır.

Ucuz emek gücü ordusu barınabilmek için gecekondu yapıp, işsizler ordusuna ihtiyaç duyan burjuvazi ve onun egemenliğinin teminatı devlet, milyonlarca insanın sağlıksız koşullarda barınma ihtiyacını kendi kendine gidermeye çalışmasını seyretmiştir. Kırdan kente hızlı ve ani göç dalgası plansız çarpık kentleşmeyi de beraberinde getirmiştir.

Ülkemizde kapitalizm, kendi iç dinamiğiyle değil, devletin mü-

dahalesi ve teşvikiyle, suni olarak geliştirilmiştir. “*Saksıda burjuvazi yetiştirme*” politikası sonucu çarpık ve dışa bağımlı gelişen kapitalizm, hızlı ve ani göç dalgasını tetiklemiş, kendi gibi çarpık ve plansız kentleşmeyi doğurmuştur.

Gecekondulaşma, bu çarpıklığın bir ayağıdır ve burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda kırdan kente göç olgusunun yarattığı ve fakat gidermediği, barınma ihtiyacına yoksul halkın kendi bulduğu çözümdür.

Neden oldukları sonuç üzerinden aşağılama üreten, yoksulların kendini ezik ve aşağı hissetmesine yol açan burjuvazi, bu olgu üzerinden hem maddi hem de kültürel, ideolojik egemenliğini gerçekleştirmektedir.

Nüfusun ve emek gücünün yoğunlaştığı gecekondu mahalleleri aynı zamanda siyasi partilerin oy depoları halindedir. Bir yandan kamu arazilerini işgal etmekle suçlanıp yıkım tehdidi altında yaşayan yoksul halkımız, diğer yandan sürekli ve yeniden ev sahibi olacakları vaadiyle aldatılmakta, tapu tahsis belgesi, 2000 belgesi, şimdilerde yapı kayıt belgesi adı altında alınan paralarla maddi olarak da sömürülmektedir. Halkın umutları, hayalleri istismar edilmekte, barınma ihtiyaçları üzerinden oy devşirilmektedir.

Gecekondulardan emlak, çevre, deprem vergisi ile elektrik, su, doğalgaz bedeli olarak sayısız kalemde milyonlarca lira vergi alınarak bu yapılaşmalar, devlete karşı her türlü yükümlülüğünü yerine getirmektedir. Buna karşılık çoğu kez temeli olmadığı için nem kokan duvarları, yanlış zeminlere kurulduğu için sel, toprak kayması, deprem gibi doğal ve doğal olduğu varsayılan etkilere karşı korunaksızdır. İnsanın onurlu, sağlıklı, güvenli yaşam hakkının bir parçası olan barınma hakkını gidermekten uzaktır. Oysaki devletin Anayasa’da güvence altına aldığı, bu ihtiyacı karşılayacağını temin ettiği birçok hüküm vardır. Kendi anayasasına uymayıp bıçak sırtında tuttuğu halkını, konut hayali ve yıkım tehdidi arasına sıkıştıran bir devlet kimin devletidir?

Halkın sağlıklı ve güvenli konutlarda yaşama hakkını sağlamak, kentlerin planlı bir şekilde yapılandırılması amaçları Kentsel/

Rantsal Dönüşüm projelerinin malzemesi yapılmaktadır. Halkın barınma ihtiyacına bir çözüm olarak sunulan bu projeler, gerçekte gecekonduların yapılaştığı arazilere el koymak, inşaat tekellerine getirim alanı sağlamak amaçlıdır.

Sürdürülebilir bir şehir, kentsel sorunlara ve barınma talebine çözüm, çarpık yapılaşmayı önleme, estetik kaygısı taşımayan tasarımların tasfiyesi, kentlerin hızlı değişim sonucunda büyüyen ve bozulan dokusundan dolayı fiziksel, ekonomik, çevresel ve altyapısal ihtiyaçlar, iyileştirme, yenileştirme gibi güzel tanımlama ve amaçlar, sermayenin kentleri nasıl metalaştırdığının üstünü örtmeye yönelik demagojik söylemlerdir.

Kentsel Dönüşüm, ülkemizde şu amaçlarla ortaya konmuştur;

1- Birinci beş yıllık kalkınma planında üç amaç öne çıkmaktadır. Gecekonduları iyileştirme (ıslah), bu yapıları ortadan kaldırma (tasfiye) ve yeni gecekonduların yapılmasının önlenmesi.

2- İkinci beş yıllık kalkınma planı, birincisinden farklı olarak gecekondu politikasının amaçlarını ortaya koyarak gecekondu yapımının önlenmesine odaklanmıştır.

3- Üçüncü beş yıllık kalkınma planında, gecekondu sorunuyla ilgili herhangi bir önlem veya uygulama önerisine rastlanmamaktadır.

4- Dördüncü beş yıllık kalkınma planında, ilk kez kentsel dönüşümün gecekondu bölgelerinde kentsel ve sosyal altyapı tesislerin geliştirilmesi ve gecekondu yapılarının kalite ve standartlarının yükseltilmesi hedeflerine yer verilmiştir.

5- Beşinci beş yıllık kalkınma planında da aynı amaç tekrar edilmiştir.

6- Altıncı beş yıllık kalkınma planında ise kendi evini inşa edene çekirdek konut tasarısı önceliği verilmesi istenmektedir. Bu tasarı gecekondulaşmayı arttırmış ve önünü açmıştır.

7- Yedinci beş yıllık plan gecekondu yasalarının günü şartlarına ve koşullarına uygun olarak değiştirilmesini istemektedir.

8- Sekizinci beş yıllık planda (2001-2005) kentleşmeyle beraber kent ve kentlilik kültürünün oluşmasına yönelik çalışmalara önem verileceği vurgulanmıştır.

9- Dokuzuncu beş yıllık planda (2007-2013) kapsayıcı bir geliştirme stratejisi içinde dünya ülkeleriyle rekabet edebilecek metropollerine öne çıkararak iş ve yaşam ortamının sağlanması öncelikli hedef olarak belirlenmiştir.

10- Onuncu beş yıllık kalkınma planında (2014-2018) kentsel dönüşüm projelerinde yenilikçi ve katma değer oluşturan sektörlerle yapıcı endüstriler ile yüksek teknolojili, çevreye duyarlı, üretimi destekleyen uygulamalara öncelik verileceği belirtilmiştir.

Kentsel dönüşüm ülkemizdeki tarihsel evrimi olarak kabul edilebilecek akış içinde gecekondulaşmanın teşviklerini de görmekteyiz, ıslahını, yıkımını da.

Son yıllardaki kentsel dönüşüm vurguları ise kentlilik kültürü, dünya metropol kentleriyle rekabet, katma değer oluşturan sektör gibi kavramlara yapılmakta, kentin metalaşması yani sadece arsa, arazi, emlak, değil kentin kendisi mübadele değerine indirgenmektedir.

Kentsel dönüşüm kavramının iktidarlarca sermaye ve kar odaklı ele alındığına kuşku bulunmamaktadır.

Kentlerin soylulaştırılması (mutenalaştırma) amacıyla yapılan kentsel dönüşüm projeleri, özellikle işçi sınıfının, yoksul halkın yaşadığı ve giderek rant değeri yükselen mahallelerdeki gecekonduların veyahut köhneyen konutların yıkılıp orta ve üst sınıflar için yeniden yapılması sürecidir.

Orta sınıf ailelerin bu mahallelerde yapılan konutlara taşınması konut değerinin yükselmesi ve yoksulların bu alanlardan sürülmesi sonucunu doğurur. Soylulaştırma konut piyasasında rant artışı için işleyen bir süreçtir.

Bu süreç, kentsel kıyı alanlarının sanat ve eğlence yaşamına uygun biçimde yeniden geliştirilmesi, merkezde kalan imalathanelerin kapanması, buralara oteller, kongre merkezlerinin ve şir-

ket ofislerini inşa edilmesi ve buna ek olarak modern ve revaçta olan markaların, restoran zincirlerinin buralara gelmesiyle yakından ilişkilidir.

İleri kapitalist toplumların kapsamlı olarak yeniden biçimlendirilmesi üstlenmiş belirli ekonomik, toplumsal ve politik güçler vardır. Burada sanayiinin yeniden yapılanması, üretim sektöründen hizmet sektörüne kayış ve bunun sonucunda sınıf yapısında genel dönüşüm ile birlikte işçi sınıfının da dönüşümü, devletin ve siyasal ideolojilerin, tüketim ve hizmetlerin özelleştirilmesi yönündeki eğilimi söz konusudur.

Mutenalaştırma da, toplumsal dönüşümün mekân üzerinde gözlemlenebilen bir bileşimidir.

Kentsel mekân ekonomisinin yeniden yapılandırılması, kapitalizmin eşitsiz gelişiminin veya rant farkı işleyişinin bir ürünü olduğu söylenebilir.

Kar odaklı kentleşme, kent mekanlarının metalaştırılması ve yeniden metalaştırılması süreci, barınma hak ve ihtiyacının da piyasada alım satım konusu haline getirildiğini gösteriyor.

Bu süreç sadece parsel parsel toprak alınıp satılması veya nüfusun belli kesimlerine, özel bölgeler ayrılmasını içermiyor. İçinde yaşayanlarla birlikte, içinde yaşayanların ürettiği toplumsal kaynaklar ve ekonomik eserlerle birlikte mekânın tümü satılıyor.

Kent hayatının kendisi ekonomik değer biçme sürecine tabi tutularak dönüştürülüyor. Özel kişi ve kuruluşların kamusal alanı kontrol ve işgal etmesinde bu türden süreçler çoktandır göze çarpıyor. Alışveriş merkezleri, eğlence merkezleri, özel demiryolu ve metro istasyonları özel çıkarlar doğrultusunda yönetilen yarı kamusal mekânlardır.

Bu süreçlerin varlık sebebi katma değer yaratmaktır ve kent yaşamını ticari olarak sömürebilir yollarla yönlendirmek, piyasa ve tüketim odaklı pratiklere öncelik vermek için tasarlanırlar.

Bu ekonomik tahakküm biçimleri artık bütün kentsel alanlara yayılmaya başladı. Bu süreçte şehir sakinleri ve ziyaretçiler sade-

ce muhteşem kent gösterisinin birer figüranına indirgeniyor.

Çok gösterişli yeni şehir merkezlerine yapılan yatırımlar, devasa spor ve eğlence projeleri, kamusal alanın ticarileştirilmesi ve bunların doğal sonucu olarak gerek polis gücünün gerek gözetimin giderek arttırılması, hâlihazırda egemen olan şirketleştirilmiş kentsel gelişim modelinin ayrılmaz parçalarıdır.

İnsanı değil karı esas alan kapitalist sistem, şehirleşme projelerinde de aynı sebeple eşitsizlik, adaletsizlik, yıkım ve talan doğuruyor. Eşitsizler arası mücadelenin yoğunlaştığı bir çarpışma noktası halindedir kentler.

Bu çarpışmanın bir tarafında yoksullar, yoksun bırakılmışlar, kar odaklı kapitalist/emperyalist politikaların azdığı, haklarını gasp ettiği milyonlar var diğer yanda egemen sınıfların toplumsal ve doğal kaynakları kent hakkının kendisi de dahil olmak üzere azınlığın çıkarı için araç haline getirme, kontrol etme ve sömürgeleştirme stratejileri var.

Bu stratejinin temel hak ve özgürlüklerinden mahrum ettiği, sömürü cenderesi içinde ezdiği yoksul milyonların hak talepleri ve her türlü hak arama yolları meşrudur. Kimsenin bir başkasını sömürme, tahakküm altına alma, ezme hakkı yoktur, olmaz çünkü.

Anayasa da öyle söylemiyor mu? *“Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınmaz!”* Öyleyse neden bunu yapanlar iktidar da biz hapishanedeyiz!

Evsiz bir kişinin, kent merkezindeki ışıklı bir parkta uyumasına izin verilmesi kent hakkının kazanılması mıdır? Ki evsizlere sokak köpeklerinden daha fazla değer verilmez, gösterişli şehir merkezlerindeki parklarda değil ücra bir köprü altında bir üst geçit kenarında uyuması çevre temizliği ve düzeni açısından uygun bulunabilir. Kapitalizm halklara toplu mezarlar, yozlaşma bataklığı, köprü altı mekânları, göç yolları, ormansız hava sahası, açlık kervanları, işsizlik kuyrukları, betonlaşmış koca koca şehirler hazırlıyor. Halklar oturup beklesin mi kendilerini boğacak bu gele-

ceği?

Bizse halkımız için, adaletin temelleri üzerine kurulmuş bir dünya düşlüyoruz. Temiz hava, temiz içme suyu, barınma, eğitim, sağlık, ulaşım düzgün bir alt yapı ve kanalizasyon sistemi, seyahat, dinlenme, kültür sanat eserleriyle zihinsel, duygusal ihtiyaçlarını karşılayabileceği bu hak ve özgürlüklerin teminat altında olduğu, kendi geleceğini bizzat halkların kendisinin belirlediği bir toplumsal düzen...

Biz bu toplumsal sistemin, geleceğin ve mücadelenin avukatlarıyız.

*“Güneşse güneş benim beyoğlu beyler
topraksa toprak benim beyoğlu beyler
bir Şey var anlamadığım bu sabahlarda
eski saraylarda bu yeni saltanatlar
Saksılarda çiçek diye kızgın namlular
demirin kömürün petrolün kalleŐliđi
bir Şey var anlamadığım bu sabahlarda
kayguysa kaygu benim Beyoğlu beyler
ya siz kimsiniz?*

*Kentlerin göbekleri suların en kadını
kadının en k rpesi sofraların padiŐahı
bir Şey var anlamadığım bu yasaklarda
ben g ld k e neden karartılır ışıklar
duvarlar yükseltilir köpekler kıŐkırtılır
kundakta bebek suçlu tarlada tohum
bir Şey var anlamadığım bu yasaklarda
umutsa umut benim Beyoğlu beyler
savaŐsa savaş benim Beyoğlu beyler
ya siz kimsiniz?*

*Bu kokmuŐlar mezarlığı imamlar sofrası bu
omuzlarda omuzlara bu korku tapınakları
akŐamla kargalarla nargilelerle
leblebici bakkalbaŐı minder  c otuz  c
bir Şey var anlamadığım bu yezit yalanlarda
yarınsa yarın benim beyoğlu beyler
barıŐsa barış benim beyoğlu beyler
ya siz kimsiniz?*

*Kimsiniz ey Şimdi müzelerde yerleri belli
eski beyler yeni beyler bey eskileri”*

H. H. Korkmazgil

Üretmeyen bir sistem ayakta kalamaz. Emperyalist kapitalist sistem gerçek bir üretimle değil, borsa spekülasyonlarıyla kar döngüsünü sağlıyor. Sanayi üretimi olmadığında insanların temel ihtiyaçları kar nesnesi haline getiriliyor. Halkın barınma hakkını metalaştıran sistem gayrimenkul üzerinden spekülasyon yaparak artı-değer yaratıyor. Bu durum, bir krizden çıkış yolunun başka bir çıkmazda arandığı çaresiz bir durumdur. Bu çaresizlik kendisini dizginsiz bir baskı ve zor uygulamasında, her türlü hak talebini terör demagogileriyle boğma, yargılamalar yoluyla sindirme, cezalandırarak uslandırma yönteminde de göstermektedir. Sistem bütün altyapısı üst yapısıyla çöküşe doğru giderken kendisiyle birlikte doğayı ve insanlığı da bir yok oluşa doğru sürüklüyor. Tabi biz izin verirsek.

Anadolu halkları köklü bir direnme geleneğinden geliyor. Dünya halklarının mücadelesi ve direniş tarihi de rehberimizdir. Bu tarih bize zulmün ilelebet sürmeyeceğini, insan hayatını, çevresel varlıkları, doğayı, geleceği tehdit eden bir sistemin varlığını devam ettiremeyeceğini söylemektedir. Elbette dünyanın egemenleri de kendi yönetme, tahakküm yöntemlerinden öğreniyorlar. Baskıyla, korkuyla, ideolojik propagandayla ve elbette polisiye zorla devam ettirmeye çalışıyorlar düzenlerini.

Biz kendi kaynaklarımıza dönüp, Engels'in 1845'te İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu'nu ele aldığı makalesinde, kent düzenine dair şu çarpıcı ve hala güncel gözlemi aktaralım;

“Manchester’ın tuhaf kent düzeni sağ olsun, yıllarca bu şehirde yaşayıp tek bir işçi sınıfı mahallesi görmeden veya tek bir esnafla karşılaşmadan her gün ise gidip gelmek mümkündür. Yalnızca mesleki ve turistik nedenlerle Manchester’a gelmiş biri yoksul semtlere asla denk gelmeyebilir; zira işçi sınıfı mahalleleriyle orta sınıf mahalleleri birbirinden oldukça ayrıştırılmıştır. Manchester’ın planlanmasında zenginlerin rahatı o kadar düşünlümüştür ki bu plütokratlar evlerinden çıkıp işçi sınıfı mahallelerinden geçen en kestirme yolları kullanarak şehir merkezlerindeki işyerlerine varabilirler fakat yolun iki yakasındaki sefalete ve pisliğe ne kadar yakın olduklarını asla fark etmezler...”

Engels, bu derece “riyakâr” olan şehir plancılığının hafife alınmış şu esas amacını anlatırken sözünü hiç sakınmaz;

“Kendi servetlerinin ve konforlarının ayrılmaz bir parçası olan bu ızdırabı ve sefaleti tok karınlı narin ruhlı zengin hanımefendiler ile beyefendilerden saklamak!...”

Yine Paris’in şehir düzenlemesine ilişkin Walter Benjamin’in Engels’ten 100 yıl sonra yaptığı şu tespitler bugünü anlamak açısından önemlidir;

“Esas amaç, Paris’in caddelerinde barikatların kurulmasını ilelebet imkânsız kılmak üzere caddeleri genişletip şehri, olası bir iç savaşa karşı koruma altına almaktır... Yeni geniş bulvarlar “kışlaların işçi mahallelerine düz hatlarla bağlanmasını sağlıyor, böylelikle devrim olduğu takdirde birliklerin buraya hızla transfer edilmesine olanak tanıyordu.”

Türkiye’de de durum benzerdir. Kentsel dönüşümün tek amacı rant sağlamak değildir. Kentsel dönüşümün, sınıflar arası ilişkilerin keskinleştiği, yoksul halkların öfkesinin örgütlendiği ve eşitsizliklerin, adaletsizliklerin doğurduğu isyan duygusunun her an patlayıp ayaklanmalara dönüşmesinin beklendiği yoksul mahallelerin fiziken tasfiyesini de amaçlanmaktadır. Bu siyasi amaç da yine başka açmazlara gebedir. Milyonlarca yoksulu evlerinden edip sokaklara düşürmenin sonuçları, egemenler açısından hiç de katlanılabilir olmayacaktır.

Meselenin rantsal veya siyasi amacı ne olursa olsun, halkların sağlıklı, güvenli, onurlu yaşam haklarının bir parçası olan barınma hak ve ihtiyaçları sömürü aracı haline getirilip gasp edilmektedir. Halkın avukatlarını ilgilendiren, halkın hak ve özgürlükleridir. Elbette ki iktidarlar, sınıfsal çatışmaların sonuçlarını yaşayacak, ayaklanmalardan korkacaklardır. Halkın avukatlarının ne sınıf çatışmalarından ne de ayaklanmalardan korkmaları için bir sebep yoktur. Eşitlik, adalet, özgürlük, ekmek ve onur mücadelesi, sömürünün, aşağılanmanın son bulması için verilen kavga, halkların kendi geleceklerini tayin etme hakları meşru ve haklıdır. Zulme karşı direnmek hakkı, üstün bir haktır. Kimsenin başkası-

nın emeğiyle, alın teriyle yarattığı değerlere, kazanılmış hak ve özgürlüklere el koyma, bunu sistematize edip sürdürme hak ve yetkisi yoktur, olamaz.

Mesele bizim açımızdan bu kadar net ve basittir.

Halkların hak talepleri için mücadeleleri, başka halkların haklarını ihlal etmediği sürece ve zalim iktidarlara karşı verildiğinde haklı ve meşrudur.

Halkın avukatlarının görevi, bu mücadelenin yanında yer almak, hak arama bilincini yükseltmek, direnme hakkının meşruluğunu savunmaktır.

İktidar yoksul halkın başını soktuğu iki göz kondusunu yıkar-sa bunun sonuçlarına da katlanmak durumundadır.

Etki tepkiyi doğurur.

Doğada, evrende, toplumsal yaşamda hiçbir süreç doğa yasalarından bağımsız değildir.

Ve yine kaçınılmaz olan bir durum da şudur; zamanı gelmiş bir düşüncenin önünde hiçbir güç duramaz.

Biz devrim istiyoruz diye devrim olmaz.

Sömürü saltanatının sahipleri de doğal bir süreci istemiyorlar diye, engelleyemezler.

Eskinin yerini yeninin alması evrenin genel, sürekli ve değişmez yasasıdır. Eski devrilir yeni yükselir!

Sonuç olarak, siyasi olarak mahallelerin tasfiye edilmesi amacına da hizmet eden kentsel dönüşüm projeleri, önlemeyi hedeflediği devrim potansiyelini körüklemektedir. Barınma hak, talep ve ihtiyacını göz ardı eden, halkları yoksulluğa mahkûm eden iktidar, ayaklanmaların, devrim potansiyelinin ateşlenmesinin sebebidir. “Suçlu”yu başka yerde armasın boşuna.

Kentleri yaşanılır hale getirmek, devrim yapılmadan da mümkün olabilir. Karı değil halkı esas almak yeterlidir bunun için. İktidar halk düşmanlığından, tekelci burjuvazinin çıkarlarını üstün

tutmaktan vazgeçerse halk için politika üretebilir. Halk için politika üretmek elinden gelir mi peki? Eşyanın tabiatına aykırı bir durumdur bu. Taştan civciv çıkmasına benzer bir imkânsızlık hali.

Biz halk için en yararlı, uygun barınma hakkı projesinin yapıların yerinde ıslah edilmesini sağlayan, kimseye rant sağlamayan betonlaşmaya yol açmayan yerinde ıslah politikası olduğunu düşünüyoruz. Yerinde ıslah halkı yaşadığı mahallelerden sürmeden, gerekli alt yapı ve malzeme desteğini sağlayarak, yol, cadde, park, deprem toplanma alanı, kültür merkezi vb. düzenlemeleri yaparak, mevcut konutların insan sağlığına uygun, depreme dayanıklı, güvenli hale getirilmesidir. Mahalle halkı da kendi imecesiyle, kendi imkânlarıyla yerinden edilmeden konutlarını düzenleyebilir. Bu, çok zor bir iş değildir fakat siyasi anlayış meselesidir. Halkın yararını üstün tutan, halkın haklarını, güvenliğini, sağlığını esas alan, halk için politika üreten her kişi, kurum, örgüt, parti bunu sağlayabilir.

Halkın on yıllardır barınıp, elektrik, su, doğal gaz hizmetlerini aldığı, her türlü vergisini ödeyip arazi üstünde hak sahipliğinin tanınmadığı yoksul mahallelerin üzerine kurulduğu arazilerin hazine arazisi olduğu, burada yaşayan halkın işgalci olduğu söylenemez. Bu vatan topraklarının tek sahibi halktır ve devlet halkın anayasal haklarını gözetmeyen en temel ihtiyaçlarını karşılayamıyorsa bütün meşruluğunu kaybeder. Hiçbir insan, içinde ne olduğu, ne işe yaradığını bilmediği bir yükü sırtında uzun süre taşımaz. Yükü sırtından indirir ve bakar. Sırtında taşıdığı kutusal bir hazine olduğunu söylemeniz, uzun bir süre işe yaramaz. Ağır gelmeye başladığı noktada, kutsallığına dokunmak istemediği yükü bir süre daha taşır, ondan sonra indirip bakar.

Halkın barınma hakkını sağlamak zorundadır devlet.

Çevreyi, doğayı, tarihi ve kültürel zenginlikleri korumak zorundadır.

Devlet Anayasasında taahhüt edip teminat altına aldığı hakları çiğnerse, bunları yok sayarsa kimse devletin meşruluğundan bahsedemez.

Anayasa maddelerini tek tek gözden geçirip çevre, orman, toprak, kıyı, barınma, eşitlik konularında neyi taahhüt ettiğine bakalım.

Anayasa'nın üçüncü bölümünün üst başlığı "sosyal ve ekonomik haklar ve ödevler" başlığını taşıyor. Bu maddeleri olduğu gibi aktarıyoruz. Öncelikle Anayasa'nın en temel maddesini hatırlayalım. Kanun önünde eşitlik ilkesine;

"Md. 10- Herkes dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşitti.

10/4 Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınmaz.

Kıyılardan yararlanma

Md. 43- Kıyılar devletin hüküm ve tasarrufu altındadır.

Deniz, göl ve akarsu kıyılarıyla, deniz ve göllerin kıyılarını çevreleyen sahil şeritlerinden yararlanmada öncelikle kamu yararı gözetilir...

Toprak mülkiyeti

Md. 44- Devlet, toprağın verimli olarak işletilmesini, korumak ve geliştirmek, erozyonla kaybedilmesini önlemek ve topraksız olan veya yeter toprağı bulunmayan çiftçilikle uğraşan köylüye toprak sağlamak amacıyla gerekli tedbirleri alır. Kanun, bu amaçla değişik tarım bölgeleri ve çeşitlerine göre toprağın genişliğini tespit edebilir. Topraksız olan veya yeter toprağı bulunmayan çiftçiye toprak sağlanması, üretimin düşürülmesi, ormanların küçülmesi ve diğer toprak ve yeraltı servetlerinin azalması sonucunu doğurmaz...

Md. 45- Tarım, hayvancılık ve bu üretim dallarında çalışanların korunması:

Devlet, tarım arazileri ile çayır ve meraların amaç dışı kullanılmasını ve tahribatını önlemek, tarımsal üretim planlaması ilkelerine uygun olarak bitkisel ve hayvansal üretimi artırmak

maksadıyla tarım ve hayvancılıkla uğraşanların işletme araç ve gereçlerinin ve diğer girdilerinin sağlanmasını kolaylaştırır.

Devlet, bitkisel ve hayvansal ürünlerin değerlendirilmesi ve geçek değerlerinin üreticinin eline geçmesi için gereken tedbirleri alır.

Sağlık hizmetleri ve çevrenin korunması:

Md. 56- Herkes, sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkına sahiptir.

Çevreyi geliştirmek, çevre sağlığını korumak ve çevre kirlenmesini önlemek devletin ve vatandaşların ödevidir.

Devlet, herkesin hayatını, beden ve ruh sağlığı içinde sürdürmesini sağlamak, insan ve madde gücünde tasarruf ve verimi arttırarak iş birliğini gerçekleştirmek amacıyla sağlık kuruluşlarını tek elden planlayıp hizmet vermesi düzenler.

Konut hakkı

Md. 57- Devlet, şehirlerin özelliklerini ve çevre şartlarını gözeterek bir planlama çerçevesinde konut ihtiyacını karşılayacak tedbirler alır, ayrıca toplu konut teşebbüslerini destekler.

Md. 63- Devlet, tarih, kültür ve tabiat varlıklarının ve değerlerinin korunmasını sağlar, bu amaçla destekleyici ve teşvik edici tedbirleri alır.”

Şimdilik bu kadar yeter.

1980 askeri cunta sonrası ilan edilen 1982 Anayasası, halktan yana değil, baskıcı, haklar ve özgürlükler alanını “ama fakat ancak”larla sakatlamış bir anayasadır. Bu anayasa hükümleri bile bugünün Türkiye’inde iktidara bol gelmekte, halkın hakları söz konusu olduğunda tekeller lehine her türlü ihlali yapmakta, özgürlükleri keyfi olarak gasp etmektedir.

AKP, kesintisiz 16 yıllık iktidarı boyunca yukarıda saydığımız Anayasa maddelerini giderek artan pervasızlıkla yok saymış, ihlal etmiştir. Bunun onlarca örneği verilebilir ve ilerleyen sayfalarda bunları somutlayan örneklerle yer vereceğiz.

AKP'nin kurulduğu günden bugüne sınırsız piyasacılık politikası izlediği, işbirlikçi tekelci sermaye ile emperyalist mali sermayenin ihtiyaçlarını karşılayan bir çizgide hareket ettiği açıktır.

Dönemin başbakanı, bugünün Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın *“ben ülkemi pazarlamakla mükellefim”* sözü, dönemin başbakanlık danışmanı Cüneyt Zapsu'nun ABD'ye söylediği *“AKP'yi deşige süpürmeyin, kullanın”* sözü, AKP politikalarını izlerken akılda tutulmalıdır.

Bu politik çizgide halkın hak ve özgürlükleri olmayacağı sır değildir, aksine böyle bir beklenti içinde olmak saflıktır.

AKP ülkeyi emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda yerli işbirlikçi tekellerin ihtiyaçlarını gözeterek bir şirket gibi yönetmektedir.

9 Haziran 2004 yılında ABD'nin Georgia Eyaletinde See Island'da, AKP'nin *“demokratik ortak”* sıfatıyla katıldığı G-8 zirvesinde BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) ilan edildi. ABD'nin Ortadoğu'da doğrudan kuramadığı hegemonya ve bölge hâkimiyetinin gerçekleştirilmesi için AKP'nin yönettiği Türkiye, ılımlı İslam'ın model ülkesiydi. İslam dünyasının tarihine, coğrafyasına, kültürüne, toplumsal dokusuna özgü Batıyla uyumlu yeni bir model oluşturma gerekliliği AKP ile Türkiye üzerinden karşılanmış olur.

2006 yılı başında ABD'nin Türkiye Büyükelçisi;

“Türkiye bu projenin (BOP) lideridir. Türkiye, demokrasisini başarılı kılan unsurlar ve kurumların neler olduğunu, nasıl işlediğini ve nasıl geliştirileceğini göstererek bölgedeki ülkelere liderlik ediyor” diyerek AKP'nin, ABD'nin Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı daha rahat sömürmesinin ortaklığını yaptığını açıktan ifade ediyordu.

AKP, iktidarı boyunca, emekçilere baskı politikalarını artırdı, sendikasılaştırma ile emek güçlerinin örgütlülüklerini büyük ölçüde tasfiye etti. Esnek çalışma uygulamasını yaygınlaştırdı, özelleştirme politikalarını sürdürdü. Daha da önemlisi bu politikalara karşı oluşan tepkileri ve muhalefet, sınıf farklılıklarını ve adaletsizliği meşrulaştıran dinsel ideoloji yardımıyla, baskı ve zor

kullanarak bastırmasını bildi.

Fabrikada, işyerinde, sokakta, mahallede, tarlada, toplumsal yaşamda, devlette, gelir adaletinde değil; camide ve tanrı katında eşitliği esas alarak, şükür, dua, kader, biat kültürüyle sömürünün etkilerini hafifletip, hazmedilebilir duruma getirdi.

AKP, İslam'ı sömürü, yağma ve talan politikalarının kutsal şalı yaptı. Son dönem icraatları ise dizginsiz bir terör ve zulümle el ele "tek vatan, tek millet, tek devlet, tek bayrak" söylemleriyle politikalarını millilik, yerlilik postuna büründürmek oldu.

Amerikan işbirlikçiliği, dinin kutsal şalı, millilik yerlilik postu altında anti-Amerikan bir söylemle devam ettiriliyor.

Emperyalizmle işbirlikçileri arasında ilişki hiçbir zaman düz bir hat izlememiştir. İşbirlikçilerin denetiminden çıktığı, işe yaramaz hale geldiği durumlarda bu çelişkiler değişik şekillerde kendini gösterir. Türkiye'de yaşanan böyle bir süreçtir. Haziran 2013 ayaklanması sonrası yeni-sömürge bir ülkede çelişkileri bu derece derinleştiren, büyük yolsuzluklar yapan ve ABD'nin koyduğu kuralları delen, denetiminden çıktığını fark ettiği AKP ile yola devam edemeyeceğini anlamıştı ABD. Fakat başka bir alternatif yoktu.

ABD-AKP ilişkileri ayrı bir bölüm konusu o nedenle AKP'nin kar odaklı anlayışının köşe taşlarını birkaç maddede özetleyip sonuçlarına dönelim.

- Piyasanın kayıtsız şartsız egemenliği

- Özelleştirmeler

- Çevre korunması ve iş güvenliği dahil tüm alanlarda karları azaltabilecek tüm devlet düzenlemelerinin geriletmesi.

- Eğitim ve sağlık alanlarında sosyal hizmetler için yapılan devlet harcamalarının kısılması/kesilmesi

- Kamu yararı ve toplumsallık kavramlarının tasfiye edilmesi

Kentleşme konusunda da bu maddeler kentsel dönüşüm projelerinin esasını oluşturmaktadır.

Barınma hakkı, konut hakkı temel bir insan hakkıdır. Yeme, içme, giyinme gibi temel bir ihtiyaçtır. Ama meseleye kar odaklı yaklaşıldığında bu ihtiyaç piyasada alınıp satılan bir mal haline getirilmiş olur. İhtiyaçların metalaştırılması, kapitalizm açısından sınırsız bir kar kaynağıdır aynı zamanda da yeni krizlerin doğması demektir. Emperyalist kapitalist sistem, doğasında var olan krizini son yıllarda gayrimenkul sektörü üzerinden aşmaya çalıştı fakat bu sektör de kriz üretti. Konut krizinin kendisi emperyalist kapitalist düzenin krizinin bir parçasıdır şüphesiz.

Barınmanın, kapitalist ekonomik sistemin kuralları doğrultusunda düzenlenmesi, maksimum kar getirecek şekilde yapılandırılması, konut sahibi olmanın ideolojik/kültürel desteklerde körüklenmesi, spekülasyon aracı haline getirilmesi çözümlenmesi gereken sorunlar doğurmuştur. Üretim ve dağıtım metalaştırmadan kurtarmak, barınma alanında piyasa hâkimiyetini kırmak, devlet kontrolüyle barınmada güvence sağlamak, barınmanın toplumsal anlayarak ideolojik karmaşaya son vermek bir zorunluluktur. Açıkça görülüyor ki sorunları yaratan sistem içinde bir çözüm arama imkânı yoktur. Sorunlar bir ekonomik toplumsal sisteme, çözümler başka bir toplumsal sisteme aittir.

En baştan beri söylediğimizi tekrarlıyoruz; sorun, karı esas alan kapitalist sömürü düzeni, çözüm ise insanı ve insani değerleri esas alan halk demokrasileri, sosyalist sistemdir.

Bunları ifade etmek tek başına bir çözüm sunmuyor gibi görünebilir. Veyahut hep alışlagelen dışında alternatifler hayal edilmeyebilir. Belki alışlagelenin ne olduğunu anlamaya çalışarak başlayabiliriz işe.

Asgari ücret ağustos ayının sonu itibariyle 1603 TL'dir, yani aç kalmamak için gerekli miktarın altında. 4 kişilik bir ailenin anne, baba ve çocuklarda birinin çalışmış olduğu durumda, barınma ihtiyacını, bir konut edinerek gidermeye çalışma imkânını zorladığını düşünelim. Yeme, içme, giyinme, ısınma gibi temel ihtiyaçlarını giderebiliyorlar ve gelirlerinin büyük bir bölümünü yatırdıkları kira masrafından kurtulup, iki gözlü de olsa ev sahibi dırdırından

uzaklaşacakları bir ev satın alma hayallerini besleyelim.

Evet, bankalar yani emperyalizm temel unsuru olan mali sermayenin temsilcileri, bu ailenin ev sahibi olması için hiçbir “fedakarlıktan” kaçınmayacaktır! Üstelik nüfusun büyük çoğunluğu aynı durumdadır, çalışabilecek bir işi olmayan koşullarda yaşayan milyonlarca yoksuldur. İşte bankalar, normal şartlarda kredi verilemeyecek yoksullara mortgage denilen, faiz oranı yüksek ve geri ödenememe durumunda haciz riski üstlenilen bir kredi sisteminin yol açacağı adaletsizlikler apaçık ortadadır. Ev sahibi olmaya çalışan yoksul halkın hayallerini istismar etmekle kalmayan sermaye, geri ödenemeyen krediler nedeniyle gayrimenkulleri haczedip inşaat sektörünü de şişirdikçe şişirmiştir.

Kapitalizm, karı artı değer sömürsünden elde eder esas olarak. Yani üretim süreci içinde, işçinin ürettiği malın değerine el koyarak işçiye verilen ücret düşük tutularak karlar azamiye çekilir. Üretici düşük tutulan işçi aynı zamanda piyasaya sürülen malın da alıcısıdır. Alım gücü olmayan milyonlarca işçi ihtiyaçlarını karşılayamadığı gibi, piyasaya sürülen mal da satılamaz, elde kalır. Bu ise ekonomik durgunluk, kriz yaratır.

Alt ve üst sınıflar arasındaki servet uçurumu arttığı sürece, mevcut piyasa fiyatlarında ev sahibi olabilecek insan sayısında artma olması beklenemez, tam tersine azalma görülür mesela. Dolayısıyla normal şartlarda düşük ücretli halk, gayrimenkul yatırımı yapan yani temel bir insan ihtiyacını kar sağlayacak bir araca dönüştüren konut piyasasını müşteri değildir.

Gayrimenkul üreticileri ki bunlar aynı zamanda bankaları da elinde bulundururlar, aldıkları ücretle konut satın alamayacak halktan insanlara gerekli parayı vererek ev satın almasını sağlar. Bunun yolu, satın alınan eve ipotek konulması karşılığı borç para verilmeyle bulunmuştur. Ne kadar çok borçlanırsa o kadar fazla konut üretilip kar sağlamak üzere satılabilir. Buradaki güdülenme daha çok borçlanılması yönünde işler. Verilen borç artmazsa konut üretimi de artmayacak, yeni kar kapıları açılmayacaktır. Dolayısıyla sistem ekonomik durgunluğa uğrayacaktır. Ne var ki borç

vermedeki artış fiyatlardaki artışı dengeleyebilecek maaş artışını geride bıraktığında krediler geri ödenemez olur. Bu kredilere, normal kredi verme kriterlerine göre daha düşük ölçütler yeterli görüldüğü için “eşik altı” denilir. Gelir artışı ya da fiyat spekülasyonları dışında geri ödenebileceklerinin bir garantisi yoktur. Sonuçta eşik altı mortgage krizi doğar. Bu kriz sistemin krizidir.

Emperyalist kapitalist sitem istikrarlı kar birikimine ve kar sağlayacak sürekli bir büyümeye dayanır. Pazar sürekli büyümek zorundadır ki sistem varlığını devam ettirebilsin. Sistem bu durumlarda çareyi emperyalist yayılmacı politikalarda bulur. Ancak konut müteahhitleri büyük oranlarda yerel pazarlarla sınırlıdır. Yıkımlar, savaşlar, doğal afet diye yutturulan, sonuçları önlenemez tabiat kuvvetlerinin tahribatının giderilmesi gibi sebeplere karın sürekliliği sağlanmaya çalışılsa da krize çare bulunamaz.

Alışagelen, kanıksanan her şey fark etmemeyi doğurur.

Kapitalist sistem, içine doğduğumuz ve sanki başka türlü olamazmış gibi belli düşünce kalıpları içinde zihnimizi kilitleyen akıldışı bir sistemdir. Küçücük bir azınlığın sürekli karını beslemek uğruna milyonlarca insanın canları, akılları, emekler, hayalleri, gelecekleri gasp ediliyor bu düzende.

Var olan konutların kimi mühendislik müdahalelerle iyileştirilmesi mümkünken neden tamamen yıkılıp yeniden yapılması yolu tercih ediliyor mesela?

Neden tek katlı, müstakil evler dururken beton tabutluklara yerleştiriliyor?

Neden barındığımız evlerimizi bizi borçlandırarak yeniden bize satıyorlar?

Neden kendi ürettiğimizin sahibi biz değiliz?

Neden neden neden?

Soru sormakla başlar gerçeğe ulaşmak. Neden ve nasıl soruları kanıksamayı, yabancılaşmayı engeller. Brecht uyarır bizi işte bu nedenle;

*“İstediğince yakın görünsün göze
Kuşkuyla bakın en küçük bir olaya bile
Sınayın gerekli olup olmadığını,
Hele alışagelmış türden ise!
Açıkça istiyoruz şunu sizden
SAKIN DOĞAL BULMAYIN HEP ALIŞAGELENİ!”*

Bertolt Brecht

Doğal değildir insan emeğinin alınıp satılması. Sömürü doğal değildir. Seller, depremler tabiat olayıdır ama önüne katıp götürmesi suların insanları doğal değildir.

Doğal değildir, Çökmesi akordeon gibi apartman katlarının. Toprağın kabarıp kabarıp kopmadı yerinden. Yeryüzünün ısınması gereğinden fazla. Doğal değildir erimesi bunca hızla buzulların

Doğa değildir yerin yedi kat dibinden, insan bedenlerinin çıkarılması. Kader değildir yeraltı cevherinin, insan ömrünün diyeti olması.

Doğal değildir üretim amacının bir azınlığın elinde bulunması. Çoğunluğun aklının, alın terinin hayallerinin, özlemlerinin çalınıp, üstünde oturulması.

Doğal değildir işte! Bizim karşı olduğumuz, değişmesi için mücadele ettiğimiz hiçbir şey, doğal değildir.

Bizi akıldışı bir sistemi ve sonuçlarını kabul etmemekle mi suçluyorsunuz?

Doğrudur, insan emeğinin ve aklının yaratıcılığına imanımız sonsuzdur. Bu cevher ortaya çıkacak tüm evreni fethedecektir. Ama egemenlik kurmak için değil!

“Biz doğa dışında biri gibi hükmetmiyoruz doğaya. Tersine biz etimizle, kanımızla, beynimizle doğaya aitiz ve onun içindeyiz. Bizim ona hükmetmemiz yalnızca onun yasalarını tanımak ve doğru uygulamak konusundaki avantajımızdan kaynaklanmakta-

dır...” (Engels, Maymunun İnsanlaşmasında Emeğin Rolü)

“Bir toplum, bir ulus, aynı anda var olan toplumların tümü de yerkürenin sahibi değildir. Onlar yalnızca onu kullanan, ondan yararlananlardır ve “iyi aile babaları” olarak gelecek kuşaklara daha da iyileştirerek bırakmak zorundadırlar” (Marks, Kapital Cilt3)

Hayal olan sosyalizmi kurmak, devrim istemek değildir. Emeğin sömürsünün ortadan kalkması, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir şey değildir. Tam tersine emek sömürsünün hala sürüyor olmasıdır aklı uygun olmayan.

Her şeyiyle insan, doğaya, ahlaka, akla aykırı bu sistem ayakta kalabiliyorsa, bu, ideolojik propagandalarla akılların dondurulmasındandır. Soru sormayı, mümkünün ve zorunlunun sınırlarının tespitini yapmayı unutan, korkuyla teslim alınmış beyinler yüzündendir.

Ancak bizim insana inancımız büyüktür. İnsan ahlakının, vicdanının, bilincinin geldiği seviye, bu değersizlikler, katliamlar, yıkımlar üzerine kurulan sömürü saltanatına son verecek güç ve yetkinliktedir.

İnsanoğlu karşısına yalnız çözebileceği sorunları alır. Ve günü gelmiş bir düşüncüyü yenebilecek hiçbir silah yoktur.

Biz kazanacağımızdan eminiz, çünkü haklıyız.

Biz kazanacağımızdan eminiz be bundan düşmanlarımız da bizim kadar emin.

Bunun için hapsediyor, zulmediyor, katlediyor.

Baskıyla, zorla ayakta tutmaya çalışıyor düzenini.

İdeolojik propagandalarla rıza üretmeye, çaresizliği öğretmeye çalışıyor.

Yok ama bunun yolu. Zulüm, eşitsizlik, adaletsizlik üzerine kurulu bir sistem daha fazla ayakta kalamaz.

Yeter ki biz ideolojik propagandalarla karmaşıklaştırdıkları, korkuyla sindirdikleri belli klişelere hapsettikleri aklımızı özgürleş-

tirelim ve vazgeçmeyelim.

Bu dava; bir vazgeçirme, bir tehdit, bir sindirme davasıdır. Ve bizi bugüne kadar yaptığımız doğru ve haklı işlerden alıkoymaya yönelmiştir. Ama bilinsin ki iyi, doğru, haklı, güzel olandan vazgeçmek, vazgeçirmek de öyle kolay değildir.

AKP'nin inşaat sektörüne dayalı ekonomik büyüme anlayışı kimi yazarlarca beton severlik olarak ifade ediliyor. Gerçekten de yeşillik dediğinde çayır çimen geliyor aklına iktidarın. İsrail'den ithal edilen çimenler. Son yıllarda ülkemizde kentsel dönüşüm projeleriyle hızlandırılmış bir yıkım ve inşa, bunun üzerinden sağlanan kar döngüsü ve yaşanan kriz süreci göze çarpıyor. Fabrikalar kapatılıyor, yerli tarım, hayvancılık bitiriliyor, yerine yalı, köprü, geçit, tünel, konut inşaatları, ithal ürünler konuluyor. Olacak iş mi bu? Hangi akla sığar bu memleketin sanayi üretimini, kendi gıda üretimini tasfiye edip başka ülkelere muhtaç kalmasının? Elbette bundan kar eden birileri var ama ne kadar sürer bu döngü böyle, tahmin edilemez değil. İnşaat sektörünü deprem riskinin devamlılığıyla beseleyeceklerini sanıyor olabilirler. Bu nedenle kentsel dönüşüm deprem riskiyle meşrulaştırılıyor, deprem korkusu körüklenerek her türlü uygulama kabul edilebilir kılınıyor. İktidar inşaat tekellerinin karlarına kar katmak için her yolu mubah görüyor.

6306 sayılı Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun, yıkımların, betonlaşmanın, gayrimenkul spekülasyonundan kar sağlanmasının yasal zemini olarak gündeme getirilmiştir.

Ülkemiz üç deprem kuşağı üzerinde sürekli deprem riski altındadır. Bu yanı sıra afet riski, güvenliksiz, sağlıksız, dayanıksız binaların varlığı bir gerçektir. Ancak bu gerçeğin, insan hayatının ve sağlığının korunması için değiştirilmesi yerine, inşaat sektörünün daha çok konut üretip daha çok satışla, karını süreklileştirmesine hizmet gerekçesi yapılması, kabul edilemez bir durumdur. Kanunun, sonradan Anayasa Mahkemesince iptal edilen hükümleriyle birlikte incelenmesi, Kanunun kimin ihtiyaçları için hangi amaçla yürürlüğe konulduğunu gösteriyor.

Afet risklerinin önlenmesi için bir dönüşüm hedefleyen kanunda;

- Kamu yararı ile bireylerin haklarının korunması arasında adil bir denge gözetilir. Anayasa ile teminat altına alınan hak ve özgürlükler ihlal edilemez.

- Bu hakların sınırlandırılmasının kaçınılmaz olduğunu durumlarda idareye tanınacak yetkilerin keyfi ve amacına aykırı bir şekilde kullanılması engellenir. Söz konusu yetkilerin sınır ve kapsamı belirlenir ve halka bu konuda güvence oluşturabilecek usuli kural ve güvenceler oluşturulur. D

- Dönüşümün yerinde olmasına ve sosyo kültürel temellere uygun olmasına önem verilir, yoksul halkın buldukları yerlerden kentin çeperlerine sürülmesine yol açılmaz.

- Kanunun hiçbir sözünün ve uygulamasının “rant amaçlı kullanımlara ya da taşınmaz mülkiyetinin el değiştirmesine zemin hazırlayacak formüller” veya “satılacak kamu arazisi kalmaması nedeniyle cazibe merkezi olan yerlerde yatırım yapılacak toprak parçası bulma sıkıntısına düşen gayrimenkul ve inşaat sektörüne hazır arsalar üretmek olduğu” düşündürülmez.

- Planlama tamamen bilimsel temellere göre ve bütüncül bir anlayışla ele alınır, diğer kanunlarda öngörülen koruma ve kullanma ilkeleri yok sayılmaz.

Bu saydığımız özelliklerin hiçbiri ne kanunun sözünde ne uygulamada bulunmadığı gibi tam tersi gayrimenkul sektörüne yeni iş ve rant alanları açıldığı amacını gördüğümüz sayısız uygulama vardır.

Kanunu eleştirenlere “vatan haini” “yaklaşan depremin vebali altında kalırlar” gibi demagojik söylemlerle saldıranlar, tam da gerçek amacı gizlemenin telaşındadırlar.

Gerek kanunun genel gerekçesinden gerekse madde gerekçelerinden kanun koyucunun sel, deprem, erozyon, yangın vb. afet riski altındaki kentsel alanları dönüşüme tabi tutarak sağlıklı ve çağdaş bir şekilde yeniden yapılandırmak suretiyle doğal afet-

ler sebebiyle meydana gelmesi muhtemel can ve mal kayıplarını önleme amacından bahsedilmektedir. Bu amaçlar elbette insani, ideal amaçlardır. Ancak bu amaçların kısa vadede ve ne olursa olsun gerçekleştirilmesi söylemi, esas amacın halkın hakları, can ve mal güvenliği olmadığını ele vermektedir.

Kentsel dönüşüm, hukuksal temellerinin yanında “ekonomik”, “sosyal”, “kültürel”, “çevresel” boyutları bulunan, dönüşümün ister istemez uzun vadeli ve çok yönlü projelerle ele alınması gereken bir süreçtir.

Deprem gibi, ne zaman meydana geleceği belli olmayan tehlikelere karşı şehirlerimizin hazırlıksız olduğu açıktır. İnsan hayatını risk altına alan bu tehlikelerin bertaraf edilmesi gereği de tartışmasızdır.

O halde bu tehlike “güçlendirme”, “yenileme”, “ıslah” yoluyla kısa vadede ortadan kaldırılabılır. Bunun yerine halkın görüşleri alınmadan, katılımı olmaksızın, kent hayatını ilgilendiren disiplinlerin bilimsel değerlendirmelerine başvurulmadan, sabırsız, aceleci bir yaklaşımla dayatılan kentsel dönüşüm projelerinin rantsal paylaşım projeleri olduğunu düşünmeye ve söylemeye çokça hakkımız vardır.

Kanunun, özellikle yoksul halkın yaşadığı gecekondu mahallelerine ilişkin düzenlemeleri ile çevre, doğa ve tarihi değerleri ilgilendiren düzenlemelerine değinmekle yetineceğiz.

6306 Sayılı Kanunun, diğer kanunlara göre uygulama önceliği olduğu düzenlemesi, Anayasa Mahkemesince iptal edilmiştir. Ancak Kanunun neleri bertaraf etmeyi amaçladığının görülmesi bakımından altını çizmeyi yararlı görüyoruz.

Kanunun 9. maddesinin 2. fıkrasında; “Orman Kanunu”, “Turizmi Teşvik Kanunu”, “Tabiat Varlıklarını Koruma Kanunu”, “Kıyı Kanunu”, “Mera Kanunu”, “Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Kanunu”, “Boğaziçi Kanunu” gibi belli başlı koruma amaçlı kanunlar sayılmış ve söz konusu kanunların, bu kanunun uygulanmasını engelleyici hükümleri ve diğer kanunların da bu kanuna aykırı hü-

kümlerinin uygulanmayacağı ifade edilmiştir.

Bu madde hükmünün, müteahhitlerin önünde hangi yasal engel varsa hepsini birden kaldırıp, inşaat tekellerine dizginsiz talan ve yağma olanağı verdiği açıktır.

Yine kanunun kapsamı da, kanunun başlığında belirtilen amaç dışında tanımlamalar içermekte olup, Kanun'un sunulan amaçlarının ötesine geçeceği de aslında anlaşılmaktadır. Bu bakımdan bu Kanunla inşaat sektörüne arsa yaratma zemini oluşturulmuş olmaktadır.

Şöyle ki;

Kanun, tanımlar başlıklı 2. maddesinin 1 fıkrasının (d) bendindeki “riskli yapı” tanımı sadece “*riskli alanlardaki yıkılma veya ağır hasar görme riski taşıyan yapılar*” değil “*bu alanların dışında ki yıkılma veya ağır hasar görme riski taşıyan yapıları*” ve bunun yanında “*riskli alan içinde veya dışında olup ekonomik ömrünü tamamlamış olan yapıları*” da içine almaktadır.

Yine Kanun'un 3. maddesinin 7. fıkrasında “*bu Kanun'un uygulanması için belirlenen alanların sınırları içinde olup riskli yapılar dışında kalan diğer yapılardan, uygulama bütünlüğü bakımından, Bakanlıkça gerekli görülenler de bu Kanun hükümlerine tabi olur*” hükmü getirilmiştir.

Yani riskli alan içindeki, ekonomik ömrünü tamamlamış veya yıkılma veya ağır hasar riski taşımayan “sağlam” yapıların da yıkım işlemine tabi tutulacağı “uygulama bütünlüğü” gerekçesiyle açıkça söyleniyordu.

Bakanlıkça “*gerekli görülen haller*” neler? Belirtilmemiş, siyasi iktidarın keyfine bırakılmış, idareye sınırlar ve kapsamı belirsiz bir takdir yetkisi verilmiştir.

Sağlam binalar yıkılmayı gerektiren nasıl bir kamu yararı düşünülebilir? Kamu yararı, kamu kaynaklarının israf edilmemesi, tasarruflu kullanılması ile gerçekleşir. Peki, bu binaların sahiplerinin hak ve iradeleri nasıl gasp edilebilmektedir? Kimin yararına?

Bu Kanun maddesi, Kanun'un gerçek amacını, bu Kanunu hazırlayan siyasi iktidarın kentsel dönüşüm meselesine bakışını apaçık ortaya koymaktadır. Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilse de bu madde, afet riskinin yağma ve talana gerekçe yapıldığını, afet riskine önlem yalanının yıkımları, meşrulaştırmak için öne sürüldüğünü, esas amacın rant olduğunu göstermektedir.

Kanun, iyileştirmeyi, güçlendirmeyi değil; yıkmayı esas alarak kaleme alınmıştır. Bilimsel temellere dayalı, güçlendirme ve iyileştirme odaklı planlama ve uygulama tekniklerini esas alan “mühendislik/mimarlık” anlayışının yerine, yıkıp yeniden yapmayı esas alan “müteahhit sever” bir anlayışla hareket edilmekte, düzenin “kutsal mülkiyet hakkı” da inşaat tekelleri lehine gasp edilerek geniş alanlar üzerinde yapı blokları yükseltilmektedir.

Savunduğumuz şey şüphesiz ki mülkiyet hakkı değildir. Ancak kişilerin mülkiyet hakları, Anayasal teminat altında olduğuna göre “kamu yararı” yalanıyla kişilerin özel mülkiyet hakları müteahhitlere peşkeş çekilememelidir. Kanun, buna izin vermekle kalmayıp bir de “büyük iskân projesi” adı altında, evleri ellerinden alınan kişilere taksitle ödeme yapma imkânı sağlamaktadır.

6306 Sayılı Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun;

- Yalnızca riskli alanlarda bulunan taşınmazları değil; riskli alan ilan edilmemiş yerlerde üzerinde yapı bulunduran taşınmazları da kamulaştırılabilecek taşınmaz kapsamına alınmıştır.

- Üzerindeki bina yıkılmış arsanın maliklerinin 2/3 çoğunluk ile anlaşamamaları haline, özel hukuk alanına ait bir meseleyi, klasik hukuksal yöntemlerle çözmelerine tahammül gösterilmemesi, sadece 30 gün süre içinde anlaşamamış olmaları nedeniyle acele kamulaştırma yoluna gidilmesi, verilecek bedelin çok istisnai hallerde taksitlendirme yapma olanağı sağlanan haller içine sokulması hukuki olmaktan çok uzak bir yaklaşımdır, bir eşkıyalık yöntemidir.

Anayasanın 46. maddesi uyarınca, “kamulaştırma” ancak

“kamu yararının gerektirdiği hallerde” başvurulabilecek bir “zor alım” yöntemidir. O halde üzerinde yıkılma veya ağır hasar görme riski taşıyan yapı tahliye edilip yıkılan dolayısıyla kamu düzeni bakımından bir tehdit taşımayan taşınmazların kamulaştırılmasının hiçbir maddi veya hukuki gerekçesi yoktur. Siyasi iktidarın, inşaat tekellerine halkın konutlarını peşkeş çekmesi dışında! Bakanlık, müteahhitler adına halkın arazi ve binalarına haksızca el atmakta, gasp etmektedir. Hangi hukuki kılıfa sokulursa sokulsun gerçek budur!

Bu maddeler, Kentsel Dönüşüm Projelerinin ne merem şeyler olduğunu yeterli derecede ortaya koymaktadır. Bizim karşı çıktığımız bu keyfiyet, pervasızlık, halkın haklarının alelade bir Pazar malı haline getirilmesidir.

Kimse bizi yağma ve talanın üzerine örtülen yasaların kutsal şalını kaldırmak istemekle suçlayamaz.

Suç olan yağma ve talandır.

Suç olan hakların gasp edilmesidir. Bunların teşhir edilmesi değil.

Biz halkız, halkın çocuklarıyız.

İnsanlık soyunun bugüne kadar biriktirip getirdiği tarihsel bilginin bilinciyle haklar ve özgürlükler mücadelesinin tarafı ve savunucusuyuz.

O tarih bize Devlet, halkın haklarını çiğnediğinde, direnmenin, hakların en kutsalı ve zorunlusu olduğunu söylüyor.

Yoksul milyonların çevre, sağlık, güvenlik, barınma, eğitim, onurlu yaşam hakları bir bir gasp edilirken, halkın avukatları eli kolu bağlı oturup bekleyemez. Asıl suç bu olur.

Oturup beklemedik biz de. Elimizin uzandığınca, gücümüz yettiğince ulaşmaya çalıştık halkımıza.

Gebze Darıca’dan, Ulaştepe’den Altınşehir, Kıraç, Bayramtepe’ye, Ergene Havzasından Pendik Kurtköy’e, Esenler Çiftelyazınlar’dan Sultangazi Sekizevlere, Armutlu, Çayan, Güzeltepe,

Örnektepe, Hacı Hüsrev, Maltepe/Başbüyük, Sultanbeyli, Gülsuyu, Alibeyköy/Karadolap, Cengiz Topel, Karayolları, Avcılar/Ambarlı, Fener/Balat... İstanbul'un dört bir yanını dolaştık.

Ankara'da Dikmen Vadisi'nden Yakup Abdal Köyüne, Hüseyingazi'den Tuzluçayır'a, Batıkent'ten Mamak'a haftamızın belli günleri gecekondulu mahallelerine ayrılmıştı.

Ülkemizin her şehrinde ÇHD'li, devrimci demokrat halktan yana tüm avukatlar, hakların gasp edildiği yerde ve zamanda yoksul halkımızla beraber olmuştur.

Elbette bu, çoğu yerde kentsel dönüşüm denilen rant canavarını engellemeye yetmemiş fakat İbrahim Peygamber'in yangınına ağzıyla su taşıyan karıncanın, serçenin vefasını, sevgisini taşımıştır halkımıza.

Ve şundan eminiz, Anadolu halkları öfkesini, birliğini, nasıl yapacağıının bilgisini biriktirmektedir. Bizim safımız, kayıtsız koşulsuz halkın malına mülküne, yaşamına, kültürüne, birliğine, doğasına kasteden kentsel dönüşüm saldırılarının tam karşısındadır.

Atı Alanın Üsküdar'ı Geçtiği Bir Kentsel Dönüşüm Örneği;
SULUKULE

MS 120 yıllarında, imparator Hodrianus'un, bölgede birbirine bağlı, yarı açık ve kapalı sarnıçlardan oluşan bir su şebekesi yaptırmış olması, kurumuş Bayrampaşa Deresi'nin (Lykos) burada bulunması, Fatih Belediyesi tarafından üzerine spor tesisi inşa edilen tarihi sarnıç dolayısıyla bölgenin Sulukule olarak adlandırıldığı söylenmektedir.

Sulukule, UNESCO Dünya Kültür Mirası Listesinde yer alan "Kara Suları" sınırları içerisindedir. Aynı zamanda bölge İstanbul 1 Numaralı Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Bölge Kurulu'nun 12.07.1995 tarihli 6848 sayılı kararı ile belirlenen kentsel ve tarihi sit alanı içinde yer almaktadır.

Sulukule, kentsel dönüşüm projesiyle yeniden yapılandırılırken Tarihi Yarımada'nın özgün dokusuyla uyuşmayan yapılaşmaların Tarihi Yarımada'nın kimliğine ve karakterine uyumlu hale ge-

tirilmesi, kültürel ve mimari öz değerlerinin korunması, yaya-taşıt ulaşım kurgusunun tarihi mekanlara özgü çözülmesi, tarihi surların planlama ve tasarımda etkin öge olarak tasarlanması gibi hedefler ortaya konulmuştur. Kısaca “Tarihi Yarımada” kimliğini koruma misyonu ile hareket edildiği söylenmiştir.

Sulukule'nin bir diğer önemli özelliği de Roman kültürüne ev sahipliği yapmış olması, 1918 sonrası Romanlar tarafından yerleşim alanı olarak kullanılmasıdır. Fatih Belediyesi bu tarihi bilgiyi verirken, bölgenin o günlerde dönüşmüş olduğu şeklin aksine “Osmanlı'nın orta ve üst orta tabakasını” oluşturan kimseler tarafından kullanıldığını, korunması gereken tarihi mirasın yalnızca fiziki değil, bunun yanı sıra sosyal bir dönüşümü de gerekli kıldığını söylüyor.

Fatih Belediyesi yerinden etmekte hiçbir sakınca görmediği Sulukule halkı için şu tespitleri yapıyor;

“... Kente dışardan göç etmiş olan dar gelirli ve yoksullar tarafından kullanılan, mülkiyet-malik ilişkisinin kopuk olduğu veya hiç olmadığı, kente, kentliye aidiyet hissiyatının bulunmadığı, yalnızca barınmak ihtiyacından başka amaçlarının olmadığı, alt gelir ve kültür seviyesindeki grupların kullandığı ve işgal ettiği alanlardır”

Projenin rant amacını gizlemek için halkın bu derece aşağılanması halk düşmanlığının bu denli açığa vurulması Fatih Belediyesi elitlerimin yüksek kültür düzeyinin bir göstergesi mi acaba?

Tarihi Sarnıç üzerine spor tesisi inşa eden yüksek kültürlü, tarihi/kültürel mirasa canı gönülden bağlı Fatih Belediyesi yetkilileri yaşadıkları yerlerde topraktan bitmiş olmalı ki yüzyılı bulan bir süredir Sulukule'yi mesken tutmuş Roman halkını işgalci olarak suçlayabiliyor. Yalnızca barınma ihtiyacından dolayı değil, tarihi dokuyu damarlarında hissedercesine içen yüksek Osmanlı Hanedan kültürü taşıyanların, yeniden ait oldukları topraklarda yeşertilmesi çalışması, Fatih Belediyesi'nin çağlar boyu taşıyacakları onur nişanesi olacaktır!

Kimsiniz siz ey?

Birileri mülk edinmeyince, bir yerleri kiralayamayınca aidiyet hissi oluşmuyor mu?

Sizi gidi tüccar kafalı, bezirgânlar, kalpazanlar...

Elinizde hissiyat ölçer bir alet mi var?

Halka düşmanlığın sosyolojik dille ifadesi de durumun kendisi kadar tiksinti uyandırıyor. Barınma ihtiyacından başka hangi amaçlar taşımalyız evlerimizin başımıza yıkılmaması için?

Ne kültür var sizde ha, söyleyin. Aşağılık kompleksinin belirlediği yeni sömürge kültürü mü bu kadar övündüğünüz?

Bir ailenin tebaası olmakla mı övünüyorsunuz yoksa?

“Alt gelir ve kültür seviyesindeki gruplar” dediğiniz Sulukule halkı layık olmadıkları yerlerden sürülürken ses etmez, sorunsuz defederiz mi demek istediniz?

Sömürünün yarattığı eşitsizlik, adaletsizlik bir kader ya da genetik miras değil!

Yoksulluğu kendinden menkul bir durum gibi kabullendirip, altında ezmeye çalıştığınız halklar, misliyle soracak bunun hesabını zalimlerden.

Sosyolojik analizlerle, raporlama ağızıyla sunulan bu projeler, halkların yaşamlarının ve geleceklerinin çalınmasının, aşağılamanın, horlamanın ideolojik ve siyasi belgeleridir. Bu yanılla okunmaya değerdir. Fakat dilin büyüüne kapılıp gerçeğin üstünün kapanmasına izin vermeden.

Dil, ideolojinin taşıyıcısıdır. Kelimeler ideolojinin askerleridir. Ve bu gibi belgeler, egemen ideolojinin halkı nasıl gördüğünü ele verirler.

Sulukule yıkımlarının 2863 sayılı *“Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kanunu”*na dayanılarak veyahut 5366 sayılı *“Yıpranan Tarihi ve Kültürel Taşınmaz Varlıkların Yenilenerek Korunması ve Yaşatılarak Kullanılması Hakkında Kanun”*ün ilk uygulaması olarak gündeme getirilmesi, hukukun egemenlerin suçlarının meşurlaştırıcı örtüsü yapılması, yasaların dilindeki rıza üreten aynı

zamanda hâkimiyet kuran etkisine dikkat çekmek gerekir. Bir yandan güzel tanımlamalarla “hüsnü tabirle” karşı çıkılması pek mümkün olmayan savlar öne sürüyorlar. Öte yandan ise yasaların uygulama zoru devreye sokuluyor.

Gerçek ise çok sade ve basitti;

Barınmak, en temel insan hakkıdır!

Özel mülkiyet sömürü aracı haline getirildiğinde suçtur!

Toplumsal sınıfların varlığı, sömürünün yol açtığı eşitsizliğin sonucudur!

Eşitsizlikse hiçbir biçimde meşrulaştırılmaz!

Kimse kimseyi aşağılayarak yerinden yurdundan edemez, evini yıkamaz.

1918’de Sulukule’ye yerleşen Romanlar, bu ülkenin kuruluşundan 1923 yılından önce yerleşmişler o bölgeye. Yüzyıl sonra gelip “*sen burada işgalcisin denilebilir mi?*”

Devlet de olsan belediye de olsan diyemezsin!

Yıkımlar yasalarla gerekçelendirilse de gayrimeşrudur, gayri insanidir, gayri vicdanidir.

Sulukule halkı göz ettirilirken hukuki sürecin nasıl işlediğine bakalım bir de...

Sulukule ile ilgili proje, Fatih Belediyesi, İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve Toplu Konut İdaresi’nin 8 Eylül 2005 yılında imzaladığı protokolle resmiyet kazanmıştır.

Bu protokolden çok kısa süre önce, 16 Haziran 2005 tarihinde 5366 sayılı “*Yıpranan Tarihi ve Kültürel Taşınmaz Varlıkların Yenilenerek Korunması ve Yaşatılarak Kullanılması Hakkında Kanun*” yürürlüğe girmiştir. Minareyi çalan kılıfını hazırlar!

3 Nisan 2006 tarihinde ise proje Bakanlar Kurulu tarafından kabul edilmiştir.

13 Temmuz 2006 tarihinde TOKİ, Büyükşehir Belediyesi, Fa-

tiş Belediyesi kentsel yenileme projesi ile ilgili ikinci bir protokol imzalamıştır.

Bu protokolde 5366 Sayılı Kanun kapsamında Fatih Belediyesi tarafından kentsel yenileme alanı olarak ilan edilen Sulukule’de, TOKİ ile ortaklaşa hayata geçirilecek bir proje yapılması öngörülmüştür.

19 Ekim 2006 tarihinde Bakanlar Kurulu’nun 2006/11296 sayılı kararı ile Fatih Belediyesi’ne bölgede toplam 12 adet ada hakkında acele kamulaştırma yetkisi verilmiş, Belediyece gerçekleştirilen acele kamulaştırmalara karşı, Sulukule Roman Kültürünü Geliştirme Derneği tarafından, yürütmeyi durdurma talepli iptal davası açılmıştır. Yürütmenin durdurulması talebi;

“... Kamulaştırılmasına karar verilen taşınmazların, mülkiyet yönünden bölünmüş, yapı olarak harabe halini almış ve yıkılmaya yüz tutmuş, her an yıkılabilecek ve olası bir deprem anında büyük felakete yol açabilecek nitelikte oldukları, hayati tehlike ve risk taşıyan yapıların yenilenerek korunması ve yaşatılarak kullanılması amacıyla Fatih Belediye Başkanlığı’nca acele kamulaştırmış olduğu anlaşıldığından” denilerek yürütmenin durdurulması talebi reddedilmiştir.

2 Kasım 2007’de Sulukule’de Sulukule Yenileme Avan Projesi, İstanbul Yenileme Alanları Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Bölge Kurulu tarafından onaylanmış, kanun gereği Belediye Meclisi’ne sunulan proje, Belediye Meclisi’nin kabulü ve Büyükşehir Belediye Başkanı’nın 17 Aralık 2007 tarihli 4269 sayılı karar ile onaylanarak yürürlüğe girmiştir.

Projeye karşı TMMOB Şehir Plancıları Odası İstanbul Şubesi ve TMMOB Mimarlar Odası İstanbul Büyükşehir Şubesi tarafından iki ayrı iptal davası açılmış, her iki davada da, davacıların yürütmeyi durdurma talepleri reddedilmiş ve nihayet proje 26 Nisan 2012 tarihinde, *“Şehircilik ilkeleri ve kamu yararına uygun olmadığı”* gerekisiyle iptal edilmiştir.

Ancak iptal kararı verildiğinde proje tamamlanmış, 26 Şubat

2015 tarihinde ise İstanbul 4. İdare Mahkemesince (2009/758 E-2012/783K) verilen iptal kararı, Danıştay 14. Dairesince onanmıştır.

Her şey olup bittikten sonra yerel mahkemece verilen, yüksek mahkemece de onaylanan İPTAL KARARI!

Hukukun, yargının siyasi iktidarın güdümünde hareket ettiği, hâkimlerin, savcılarının yürütmeye bağlı olduğu sürülebildiği, açığa alınabildiği, vatan hainliğiyle, teröristlikle suçlanıp tutuklanabildiği bir sistemde verilmesi hayli zor kararlar.

İsabetli olsa, hayatta bir karşılığı olmayan ÖLÜ KARARLAR!

Haydi, evlerinden sürülenleri, gittikleri yerlerde kültürel/sosyal uyum sağlamayanlara, kültürel asimilasyona tabi tutulan Roman halkımıza siz bir yol önerin.

Ne yapsın halkımız?

Haksız bir uygulama ile karşı karşıya kaldığında, zulme uğrarken ne yapsın?

Bir cevabınız var mı?

Hukuk yollarına mı başvursun? Vurmuş işte, 9 sene sonra bütün hayatları alt üst edilmişken, evleri arazileri birilerine peşkeş çekilmişken gelmiş DOĞRU KARAR. PROJE İPTAL EDİLMİŞ!

Ne işe yaradı?

Romanların Sulukule'de yüzyıla yakın bir süre oturdukları, orayı yurt bildikleri ve hepimizin Sulukule denildiğinde aklımıza gelen ilk şeyin Romanlar olduğu ortadadır. Bunca yıl yaşadıkları, toplumsal bir yaşam ve bölgeyle sıkı ilişkiler kurdukları Sulukule'den günlerden bir gün, bir projeye yerlerinden yurtlarından edilmeleri ne hukuka ne vicdana ne ahlaka sığar.

Belediyenin sorun çözmek gibi bir amacı olsa başka yollar da bulabilir ama amaç sorun çözmek değil rant kapısı yaratmaktır.

Rant deyince de ahlak, vicdan, insanlık, değerler unutulur. Ne de olsa sermayenin dini, imanı, ahlakı paradır.

Mimarlar Odası'nın açtığı iptal davasında iptal gerekçeleri projenin rant amacının açık seçik ortaya koymaktadır. Bunlardan birkaçını şöyle sıralayabiliriz;

- Koruma amaçlı imar planında YEŞİL ALAN olarak gösterilen alanın, aynı projede "Sulukule TİCARET, kültür ve EĞLENCE TE-SİSİ ve "KONUT ALANINA"na dönüştürüldüğü.

- UNESCO Dünya Kültür Mirası Listesinde yer alan bölgenin korunması gereken tarihi miras özelliği yok sayılmış, koruma amaçlı imar planlarında hiç bulunmadığı halde proje ile bölge için ZEMİNALTI OTOPARKLAR tasarlanmış, böylelikle ÖZEL OTO ve ARAÇ TRAFİĞİ'NİN ALANA SOKULDUĞU görüşmüş, sur içi yeraltı envanterinin henüz tamamlanmamış olması dolayısıyla yeraltı otoparkın, tarihi yarımada yeraltı mirasına zarar verebileceği...

Evet, kim koruyor tarihi ve kültürel değerleri?

Terörist, yerli ve milli olmamakla, vatan haini olmakla suçlanan TMMOB, ülkenin devrimci demokratları, halkın avukatları mı yoksa siyasi iktidar ve onun belediyeleri mi?

Sermayenin dini imanı paradır para!

Sermayenin vatani, kültürü, ahlakı, değeri yoktur, tek amaç kardır kar!

Sermayenin iktidarı da, onun çıkarları için vardır.

Sulukule'den çıkan ders, yalnızca haklılığımıza, meşruluğumuza dayanarak direnme hakkımızı sonuna kadar, her tür yolla korumak ve savunmak zorunda olduğumuzdur.

Sermaye iktidarı halka başka türlü bir yaşam hakkı tanımıyor çünkü.

Havamızı, suyumuzu, ağacımızı, adamızı, denizimizi, kıyıımızı, toprağımızı, evimizi, fabrikamızı, madenimizi, insanımızı her şeyi ama her şeyi satılığa çıkarmış durumdalar.

Direnmekten başka kutsal bir hak ve çıkar bir yol yok halkımıza. Mahkeme kararıyla kamu yararı olmadığı, usulsüzlükler, sah-

tecililer yapıldığı anlaşılan bu proje nedeniyle kim yargılandı? Kim ceza aldı? Kim sorumlu tutuldu?

Hangi cezai yaptırım veyahut tazminat sorumluluğu gündeme geldi?

Yürütmenin durdurulması talebini reddeden kimdir?

Proje uygulandıktan sonra, projenin iptali kararının hükmü nedir?

Mahkemeler hukuka aykırılığı tespit edince tarihsel sorumluluklarını yerine getirmiş oldular mı?

Halkın hakları için bir araya gelip direnmekten, mücadele etmekten, örgütlenmekten başka yaslanacağı bir dağ yok.

Bu yargılamayla, direnme hakkını, meşruluk bilincini, örgütlenme özgürlüğünü savunan, öğreten halkın avukatlarına hiza vermeye çalışıyorsunuz. Bize saldırarak halkın hak arama özgürlüğüne, birlik olma hakkına saldırıyorsunuz.

Bu nedenle tercihi siz yapacaksınız, biz değil!

Kimin tarafındasınız?

Bakın, geçtiğimiz ayın 17'sinde, Marmara bölgesinin en büyük depremlerinden birinin 19. yıldönümüydü. Büyük depremlerin her yıl dönümünde kentsel dönüşüm projelerinin gerekliliği, büyük can kayıplarını önlemek için hızla bu projelerin hayata geçirilmesinin zorunluluğu anlatılır. Oysa kara dayanan müteahhitlik anlayışının sonucudur çoğu kez yüzbinlerce ölüm, sakatlık, yıkım... 17 Ağustos 1999 Marmara Depremi'nin yıldönümünde çıkan gazetelerde olası deprem ve İstanbul'un depreme karşı hazırlıkları ele alınmış. Çevre ve kentleşmeye, depreme dair bu günlerde çıkan haberleri, çarpıcı tespit ve yazımları yukarıda anlattıklarımızı değerlendirmeniz için dikkatinize sunuyoruz.

Hürriyet Gazetesi'nin (16 Ağustos '18 tarihli) ilk sayfasında "Resmen Suçüstü" başlığıyla ve çevreye karşı işlenen suçun fotoğrafıyla birlikte yer alan haberde, Kırklareli Demirköy'de il özel idaresinin resmi plakalı vidanjörüyle, Mutlu Deresi'ne kanalizas-

yon boşaltıldığı, bu durumun sosyal medyada büyük tepki çektiği bilgisi veriliyor.

Bu suçun suçlusu olarak kim gösteriliyor?

Vidanjörün şoförü!

Kırklareli Valisi Osman Bilgin, doğanın kirletilmesine müsaade etmeyeceklerini, dereyi kirletmemek için Dupnisa Mağarası'na foseptik yaptıklarını söylüyor.

Mağara, doğanın bir parçası değil sanki!

Olan bizim şoföre oldu yani.

Aynı tarihli gazetenin ekonomi sayfasında, "konut satışı zirvede" başlıklı bir haber var. Buna göre Temmuz ayında, hem yerli hem yabancıya konut satışında rekor kırılmış.

"Temmuz ayında 123 bin 878 ev satılarak 2018'in en yüksek rakamına ulaşıldı." Yabancıya satış ise tüm zamanların rekorunu kırmış. Bunun sebebi olarak doların çok ve ani yükselmesiyle dolarını bozduranların gayrimenkule yatırım yapmaları gösteriliyor.

Aynı sayfada ise gayrimenkul piyasasının içinde bulunduğu krizi gözler önüne seren boş konut stokuyla ilgili haber var.

"Ülke genelinde 1 milyon bitmiş konut var. Ama bir kısmı kentsel dönüşüm ve eski sahibi gidip oturacak. O nedenle satışa açık konut sayısı 800 bin. 1 milyon da inşaat halinde var ve 1,5 yılda bitecek."

Eğer devlet, 1. el konut satışını destekler adımlar atarsa bizim yıllık 650 bin olan 1. el satışımız 850-950 bine çıkar" (Konut Geliştiricileri ve Yatırımcıları Derneği (Konut-der) başkanı, Altan ELMAS)

İktidarın inşaat sektörünü sürekli olarak beslediği, her türlü imkânı müteahhitlere sunduğu biliniyor. İnşaat tekellerinin, ellerinde kalan konutları satabilmeleri için yeni bir kampanya başlatılacağı bilgisini veren haberde, Çevre ve Şehircilik Bakanı Murat Kurum'un 15 Temmuz sonrasında olduğu gibi bir fedakârlık dönemi yaşanacağını, vatandaşların uygun koşullarda konut sahibi

yapılacağı açıklamasına yer verilmiş.

Yeni malları ellerinde kalmış satıcılar, sözde fedakârlık yapıyorlar. Ve amaç da vatandaşları ev sahibi yapmak!

Bu riyakârlık değilse nedir? Devlet desteği, vatandaşa değil, ürettiği malı satamayan inşaat tekellerine yapılıyor. Buna rağmen yine vatandaş minnettar kalsın isteniyor müteahhitlere! Büyük fedakârlığı gösteren onlar ya!

Sonraki günlerde hemen açıklandı kampanya tabi. Milli duruşla ev satılmaya başlandı. Faizler 0,98'e çekildi ve %10 indirim yapıldı, 120 ay vade uygulandı. 31 Ekim'e kadar sürecek kampanya ile ilgili konuşan Çevre ve Şehircilik Bakanı Murat Kurum, *"Şu anda milli ve yerli bir duruş sergileniyor. Bugün sektör için fedakârlık günü"* dedi. (29 Ağustos '18, Cumhuriyet)

Hürriyet gazetesindeki aynı konulu haberde Bakan'ın açıklamasına daha geniş yer verilmiş; *"Gayrimenkul sektöründe bir sıkıntı var algısı yaratılmak istendiğini, ancak bunu kıracaklarını"* belirten Bakan Kurum *"Ülkemiz de, bu milli duruş, bu milli birlik, milli seferberlik birilerini rahatsız ediyor. Rahatsız etmeye de devam edecek. Ülkemiz ekonomik bir kuşatma ile karşı karşıya. Birlik ve beraberlikle bunun üstesinden geleceğiz. Bizim bugün sektörümüzün kazanma günü değil bugün fedakârlık günü"* dedi. (29 Ağustos 2018, Hürriyet)

Sanki bakan değil, gayrimenkul satış müdürü! Kendini daha çok konut satmakla mükellef gören bir Çevre ve Şehircilik Bakanı AKP anlayışına yakışır tabii!

16 Ağustos tarihli Hürriyet Gazetesinden devam edelim. Gazetenin Gündem başlıklı 17. Sayfasında *"Uzungölde imar var plan yok"* başlıklı haber yer alıyor. Haberde Uzungöl şöyle anlatılmış;

"Doğal Sit, Tabiat Parkı

Çaykara ilçesine 20 km uzaklıkta, denizden 1250 mt. yükseklikte yer alan Uzungöl, yayla ve orman ekosisteminin birlikte yer aldığı "tabiat harikası" özelliğiyle öne çıkıyor. Doğal güzellikleriyle ünlü Doğu Karadeniz Bölgesi'nin gözde turizm merkezi olan

Uzungöl'ün 10 km güneyinde 3 bin mt yükseklikte Holdizan Dağları'nda, Balıklıgöl çevresinde yürüyüş yapılabilir, vahşi doğa şartlarında yaban hayatı izlenebilir.

“Doğal Sit”, “tabiat Parkı”, “Özel Çevre Koruma ile Turizm Gelişim Alanı” statülerine sahip Uzungöl, Koruma Amaçlı İmar Planı olmayınca kaçak yapılara teslim oldu, imar kirliliği tartışmaları ile gündeme geldi.

2014 yılında hazırlanan ve dava konusu edilen Koruma Amaçlı İmar Planı Samsun Bölge İstinaf Mahkemesi tarafından iptal edildi. Çaykara Belediye Başkanı Hanefi Tok, Uzungölü bu aşamaya imarsızlığın getirdiğini söyleyerek, SİT, Tabiat Parkı, Özel Çevre Koruma Alanı olan Uzungöl'de imar planları gecikince vatandaş kaçak yapıya yönlendi” demiş.

Belediye başkanı “adam öldürmeyi yasallaştırmazsan yasadışı bir şekilde adam öldürülmesine yol açılır” demek gibi bir şey söylüyor. Bir suçun yasallaştırılmasını istiyor.

Belediye Başkanı'nın görevi kaçak yapılaşmanın önüne geçmektir. Oysa yapılmasına göz yumduğu, ortaklık ettiği yapıların meşrulaştırılmasını görev edinmiş Belediye Başkanı.

Karadeniz'in mavisinin, yeşilinin, derelerin, hamsisinin, mısır ekmeğinin konuşmayı şehvetle seven halkının günahı vebali bu gibi adamların üzerine olsun!

16 Ağustos tarihli Cumhuriyet'te neler var?

Gazetenin manşetinde “Bu deprem ülkeyi sarar” başlığıyla olası İstanbul depremiyle ilgili uzman görüşlerine yer verilmiş. Bazı tespit ve yazımlar şu şekilde;

Prof. Dr. Haluk Eyidoğan;

“...İmar Barışı olarak tanıtılan kanun maddeleri, bugüne kadar yerleşme ve şehirleşme sürecinde yapılan hataların, halı altına süpürülmesidir. Yapı üretim sürecindeki eksiklikler, kentleşme ile ilgili yanlış politikalar, afete hazırlık konusu, ilgili mevzuatlardaki yetersizlikler ve hatalar sürerken, çağdışı kalmış İmar Kanunu'na

ekler yaparak ÷lkemizde sağlıklı, yaşanabilir, güvenli yerleşmeler yaratılamaz...

İstanbul'u depreme hazırlayacak planlı ve güvenli bir Şehir olmasını hedefleyen İstanbul Deprem (Ana) Master Planı ve İstanbul Çevre düzeni planı önerileri uygulanmamış, rafta beklemektedir. Şehir, bu raporlardaki önerilerle alakası olmayan biçimde ve riskleri arttıracak Şekilde büyümektedir. Kentsel dönüşüm uygulamaları bu raporlarda gösterilen yol, yöntem ve stratejileri dikkate almamıştır.

2012 yılında çıkarılan ve zaten yetersiz bir hukuki metin olan 6306 sayılı Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştür÷lmesi hakkında Kanun, uygulama amacından sapmıştır. Dönüşüm işleri, kentsel tasarım planları olmayan, afet riskleri yüksek alanların göz ardı edildiği, en sorunlu sahil ve dere yataklarının dahi rant için imara açıldığı, gayrimenkul geliştirme projelerine dönüşen müteahhitlik işi kimliği kazanmıştır...

Şehrin merkezi alanlarındaki veya mahalle içlerindeki birçok yeşil alan, deprem toplanma alanları olarak tasarlanacak yerde, rant hırsıyla çoğu imara açılarak yapılaşmıştır. İstanbul gibi yoğun yapılaşma ve yoğun nüfus barındıran yerlerde, mahallelerden uzak toplanma (tahliye) alanları yapmanın çok faydası olmayacaktır. Çözüm her mahallede açık alanlar yaratıp, bu alanların afet sonrası ihtiyaçları giderecek altyapı ve donanımın maksimum Şekilde hazırlanmasıdır... Büyük depremden sonra yüzde 65'i tıkanacak yollardan insanları uzaklara tahliye edemezsiniz..."

Tehlikeyi kimin yarattığını görüyor musunuz?

İnşaat tekellerinin, onların karlarını satış müdürlüğü yapacak, kampanya başlatacak kadar düşünen iktidarın umurunda değildir halkın can ve mal güvenliği!

Doğal afet riski bahane edilerek gerçekteştirilen Kentsel Dönüşüm Projeleri, kendi halinde bırakılsa daha az hasar bırakacak doğa olaylarını büyük felaketslere dönüşürmektedir.

Deprem sonrası toplanma alanları olarak gösterilen parklar,

yeşil alanların üstüne bile bina dikilmiştir. Deprem sonrası nereye gidecek halk? Açık ki yaşanacak depremle oluşacak yıkımlar, can kayıpları kandan beslenen emperyalist/kapitalist düzen sahipleri tarafından ön görülüp, krize bir çare olarak üstleniliyor. Ne de olsa %300 karla işlemeyecekleri cinayet yoktur onların!

Aksi türlü, deprem hattı üstündeki bir kentte, her yer delik değil edilmez, deniz kıyıları doldurulup deprem toplanma alanı olarak gösterilmez, deprem olana kadar da bu alan, belediyenin Otopark alanı olarak kullanılmazdı.

Aynı tarihli gazetede, Türkiye'nin en verimli tarım arazilerinden Eskişehir Alpu Ovası'nda yapılması planlanan Termik Santral ve Kömür İşletmesi haberi var;

"...Proje yer seçimi olarak iki temel yanlışı barındırıyor. Birincisi Alpu Ovası'nın "büyük ova" olması, ikincisi de maden sahası içinde 1. derece arkeolojik sit alanları bulunmasıdır. Diğer yandan bölge için önemli bir simge olan 5 bin yıldır bilinen ve kullanılan lüle taşı rezervlerinin büyük bölümü Eskişehir sınırları içinde bulunuyor. Projenin kül depolama sahalarının yapılacağı bölgede lüle taşı rezervleri var. Ayrıca bu bölge su varlıkları açısından da kırılabilir özellikler taşıyor. Buna rağmen termik santral çok büyük miktarda su tüketen bir projenin burada yapılması planlanıyor..."

Bu haberin hemen sol alt köşesinde Nevşehir Avanos'tan geçen Kızılırmak'ın bir kolunun aşırı sıcaklar ve baraj kapaklarının kapatılması nedeniyle su seviyesinin aşırı düştüğü, oluşan kirliliğin ve yosunların bitki örtüsü oluşturacak denli büyümesinin bölgede yaşayan ördek ve kazların hayatlarını olumsuz etkilediği haberi yer alıyor.

17 Ağustos tarihli Cumhuriyet Gazetesi'nde "Büyük Cami Küçük Camiyi Yutar" başlıklı haberde, Üsküdar Çamlıca tepesi eteklerindeki Kirazlıtepe ve Ferah Mahallesi'nin bir bölümünü içine alan bölgenin Çamlıca bölgesi Kentsel Dönüşüm ve gelişim alanı olarak ilan edildiği, halkın bu yıkımlara tepkili olduğu ve mahallede bulunan Esentepe Camii'nin önünde nöbet tuttıkları bilgileri yer alıyor.

Habere göre, mahalle halkı tek taraflı bir sözleşme imzalanmaya zorlanmış, 786 hak sahibinden 450'ye yakınının sözleşmeyi imzalamamış olduğu, kentsel dönüşüme değil haklarının yazılı belgelerde güvence altına alınmamasına karşı olduklarını, imza atmaları için baskıya maruz kaldıklarını öğreniyoruz. Belediye'den 15 gün içinde 6306 sayılı Kanun kapsamında zorla tahliye ettirilecekleri söylenerek yıkım tehdidiyle imzaya zorlanmıştır.

Bir kanunun varlığı tehdit aracı olarak kullanılıyorsa, bu tehdidi bizzat Belediye yapıyorsa halk kime nasıl güvenecektir?

Başlayan yıkımların ise usulüne uygun olmadan, gerekli güvenlik önlemleri alınmadan yapıldığını, çocukların kaşınmaya başladıklarını söylüyor mahalle halkı.

Doğru da söylüyor. Çünkü Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) İl Koordinasyon Kurulu'nca hazırlanan İstanbul Asbest Raporu'na göre, İstanbul, kanser yapıcı özelliği ile bilinen asbest tehdidi ile ciddi şekilde karşı karşıya. Rapora göre, kentte yıkım öncesi asbest denetimi yapan sadece 7 ilçe belediyesi bulunuyor. Bağcılar, Şişli, Kadıköy, Beşiktaş, Ataşehir, Maltepe ve Tuzla ilçeleri dışında yıkım öncesi asbest denetimi yapılmadığı için, bakım, onarım, güçlendirme ve yıkım işlerinde çalışanlar, aileleri ve komşuları, yıkım yapılan bölgede yaşayanlar, hafriyatın döküldüğü çevrede yaşayanlar kısaca çok geniş bir kesim, Uluslararası Kanser Araştırma Ajansı (IARC) tarafından "kesin kanserojen" olarak tanımladığı "asbest" in tehdidi altında. Uzmanlar kentsel dönüşüm ile yıkılan yapıların atıklarıyla asbest liflerinin çevreye dağılmasının, gelecek en az 20 yılın önemli bir sağlık ve çevre sorununu oluşturduğuna dikkat çekiyor.

Avrupa Birliği, 2005 yılından itibaren Avrupa Birliği'ne üye ülkelerde asbest üretimi ve kullanımını yasakladı. Türkiye'de ise 2010 yılında asbest üretimi ve kullanımını tamamen yasaklandı ancak bu, riskin bittiği anlamına gelmiyor. Bu tarihe kadar inşa edilen sayısız ev, devlet dairesi, okul, hastane, askeri üs ve pek çok endüstriyel ürün vasıtasıyla tonlarca asbest halen hayatımızın her anında yer alıyor. Yasaklandığı tarihe kadar son 10 yılda

130 bin ton asbest ithal edildiğine hatta zaman zaman yıllık asbest ithalatının 30 bin tona çıkmış olduğu bilgisi veriliyor raporda. Raporun Kentsel Dönüşüm ve Asbest başlıklı bölümde şu bilgiler ve uyarılar yer alıyor;

“Kentsel dönüşüm sürecinde asbeste maruz kalınabilecek iki durumun olduğu belirtilirken “birincisi; binada eğer asbest varsa, asbest uzaklaştırılmadan bina yıkıldığı zaman çevreye ciddi miktarda asbest yayılacaktır. Bu durum o bölgede yaşayanlar, o bölgeyi güzergâh olarak kullananlar ve çalışanlar için ciddi bir risk oluşturmaktadır. İkincisi de, binadan asbest uzaklaştırma işlemi sırasında gerekli önlemler alınmadığı taktirde yine aynı riskler mevcuttur.

...Kentsel dönüşüm bölgelerinde binalarda ayrı ayrı uyulması gereken asbest söküm kurallarına ek olarak bu bölgelerde düzenli ortam ölçümü de yapılmalı. İstanbul’da süren kentsel dönüşüm sürecinde olduğu gibi yanlış bertaraf ve imha faaliyetleri asbestin bulunduğu yerde kalmasından daha fazla lifin çevreye salınabilmesine neden oluyor... Asbest, yönetmeliğe uygun önlemler alındıktan sonra uzaklaştırılmalı. Asbestle çalışılacak bölge karantinaya alınmalı, çalışanların uygun ekipman ve donanımla çalışmaları sağlanmalı. Belediyeler yıkım öncesi binalarda asbest kontrolü yapmalı. Kentsel dönüşüm ile yıkılacak binalardan numuneler alınarak akredite bir laboratuvarda asbest varlığı kontrol edilmeli. Eğer asbest yoksa yıkıma izin verilmeli ancak varsa ilgili yönetmelik hükümlerine göre asbestin uzaklaştırılması sağlanarak binanın yıkımın izin verilmemelidir.”

Yani Çevre ve Şehircilik Bakanı’nın konut satmaktan daha önemli işleri var aslında kendini gayrimenkul satış ofisi çalışanı gibi “hissetmekten” kurtarırsa. Elbette bu siyasi anlayış meselesi, Cumhurbaşkanlığı Bakanları *“ticari zekalarına, basiretlerine”* göre seçti şüphesiz. Bir şirket yönetimi gibi ele aldığı devleti, buna göre düzenledi. Bu durumda yönetmelikler, yasalar, Anayasa hepsi göstermeliktir, şirketin menfaatlerine uygun olarak yorumlanılır, kullanılır; değilse görmezden gelinir, ihlal edilir. Bakın sadece bu işe münhasır bir yönetmelik bile var ve buna rağmen

halk sağlığını, çevreyi bu derece tehdit eden bir madde ortalığa salınıyor. Yönetmeliğin tam adı; *“Asbestle Çalışmalarda Sağlık ve Güvenlik Önlemleri Hakkında Yönetmelik.”*

Yine *“Hafriyat toprağı, İnşaat ve Yıkıntı Atıklarının Kontrolü Yönetmeliği”* de hükümlerine uygun davranılırsa hem halk sağlığı hem çevre güvenliğini tehdit eden bir durum kalmayacak.

Bu yönetmeliklere uymayan kim?

Uyulup uyulmadığını denetleme yükümlülüğu kimde?

Denetleme yükümlülüğünü yerine getirmeyenler hakkında ne işlem yapılıyor?

17 Ağustos tarihli haberlere devam edelim. Deprem konulu bir dosya haber yer alıyor Cumhuriyet Gazetesinde deprem toplanma alanlarına dair çarpıcı bir örnek paylaşılmış.

Mecidiyeköy’de tek toplanma alanı olarak 75. yıl çocuk parkının gösterildiği, 20 bin nüfuslu semtte ortaya çıkan bu durumun, toplanma alanlarının ranta kurban edilmesinin bir sonucu olduğu vurgulanıyor.

Ali Sami Yen Stadı, temelinde bildiğimiz 10 işçinin bedeniyle yükselen Torunlar GYO’nun kuleleri yükselmeden önce o bölgenin deprem toplanma alanıydı. Nasıl bir planlama ile koca koca binalar dikildi o alanın üzerine.

“Acele Talan” başlıklı haberde, Tekirdağ ve Kırklareli sınırları içerisinde Rusya’daki doğalgazı Türkiye’ye ulaştıracak Türk Akımı Projesi için 57 bin 709 ağacın kesileceği bilgisi veriliyor. BOTAŞ’ın Bakanlığa sunduğu dosyaya göre, projenin kara kısmında ilk önce hattın Kıyıköy İstasyonu inşaatına başlanacak. Bu bölümde, *“sit alanı, içme ve kullanma suyu, mutlak, kısa, orta ve uzun mesafeli koruma alanları kentsel ve kırsal yerleşim alanları, yeraltı suları besleme alanları, aşırı yeraltı suyu çekim alanları”* bulunuyor. Hattın ilk 27 km’sinde orman ve tarım alanları yoğunlukta.

Trakya toprakları, dünyanın bir numaralı tarım toprakları ara-

sında bulunuyor. Ancak emperyalist tekellerin çöplüğü haline getirilmiş, nehirleri, toprağı zehirlenmiş durumdadır.

Şimdi Türk Akımı Projesi adı verilen bu proje ile birlikte yeraltı yerüstü bütün zenginlikleriyle birlikte bu alanlar tamamen yağma ve talana açılmış olmaktadır.

Su, toprak, orman, insan... Bunlar doğalgazdan kat be kat kıymetli doğal varlıklar, değerlerdir. Ancak iktidar, kör bir kar hırsıyla, emperyalistler arası ilişkiler ve çelişkilerden kendine pozisyon belirleme hayretiyle, tek yanlı, yüzeysel, kısa vadeli çıkar anlayışıyla vatan topraklarını talan ve yağmaya pervasızca açmanın yeni bir örneğini sergilemektedir. Bu proje doğanın kıyımıdır, insanın, toprağın, suyun katliamıdır.

Bu proje için, proje güzergâhına isabet eden taşınmazların proje kapsamında inşa edilecek sabit tesisler, ulaşım yolları ve enerji nakil hatları için acele kamulaştırma kararı alındı.

Acele kamulaştırma kararı, kamu yararı ilkesi esası ile değerlendirilmesi gereken bir karardır. Ormanların, kıyıların, toprağın, yaşam alanlarının, yaban hayatının, suların yok edilmesinde nasıl bir kamu yararı vardır? Rus doğalgazını doğrudan Türkiye'ye ulaştırma sermaye projesi, Türk Akımı adıyla, kendi ulusal varlıklarımızı geri dönüşü olmayan bir şekilde tahrip etmenin, imha etmenin projesidir. Bu projenin sermaye sahipleri dışında kimseye bir yararı yoktur. Hukuki bir dille söylersek, idarenin kamulaştırma ile elde ettiği/edeceği kamu yararı ile geri dönüşsüz, telafisi olmayan nitelikteki "doğacak" zararlar kıyas götürmeyecek derecede ölçüsüzdür, orantısızdır.

Ne hukuken, ne vicdanen, ahlaken kabul edilemeyecek acele kamulaştırma kararı ve talan projesine her türlü mücadele meşru, haklı, zorunludur.

Hakkı gasp eden devletse elbette devlete karşı direnilecek, mücadele edilecektir.

Bizi teröristlikle, vatan hainliğiyle suçlayanlar, bu yaptıklarını, hangi vatanseverliğin, hangi milliliğin içine sığdırmaktadır?

Hangi kanun maddesinde yazıyor peki, hangi Anayasa hükmü yazıyor vatan topraklarının, halkın haklarının emperyalist tekelere, sermaye gruplarına peşkeş çekilebileceğini?

Gerçek suçu işleyenler, kendi korumakla yükümlü olduklarına ihanet edenlerdir. Memlekete kıyanlar, halkın hayatını yok sayanlardır.

“Gayrı eşkiyaya çıkar adımız”

“Ne alnımızda bir ayıp

ne koltuk altında saklı haçımız

biz bu halkı sevdik ve bu ülkeyi

İşte bağışlanmaz korkunç suçumuz!...”

Ahmed Arif

17 Ağustos tarihli Hürriyet'in ekonomi sayfasından bir haber;

“İzmir Bergama’ya bağlı Ovacık Mahallesinde altın madeni işleten şirkete “Kapıkaya Altın-Gümüş-Bakır Madeni Açık Ocak İşletmesi Projesi” için ÇED (Çevresel Etki Değerlendirmesi) olumlu raporu verilmiş. Haber içeriğinde CHP İzmir Milletvekili Murat Bakan’ın, Çevre ve Şehircilik Bakanı Murat Kurum’un yanıtlanması isteğiyle verdiği soru önergesinde şu bilgiler yer alıyor;

Ömrünün 4 yıl olacağı öngörülen proje kapsamında 676 kilo altın üretiminin yapılması planlanıyor. Proje sahası İzmir Manisa çevre planında ormanlık alanda yer alıyor ve kızılçam ağaçlarıyla kaplı alanda 4 bin 325 ağacın kesileceği ifade ediliyor. Saha içerisinde 6 adet endemik tür tespit edilmiş, endemik türlerden biri hariç “az tehdit altında” kategorisinde olduğu belirtilerek bir koruma önleminin alınmayacağı ifade ediliyor. Ayrıca alan içerisinde nesli tükenme tehlikesi büyük türlerden Verbascum renzii (Fethiye Sığırkumu) ile zeytin tarlaları ve meralar bulunuyor. UNESCO dünya mirası koruma listesinde yer alan Kybele Kutsal Alanı, Kapıkaya Köyü sınırları içinde yer alıyor.”

Değil 676 kilo altın, tonlarca altın çıkarılsa böyle bir zenginlik feda edilmez. Altının kime ne faydası var? Dünyanın her yerinde havayı, toprağı, suyu zehirleme pahasına üretilen altın, tıpta ve kimyada gerekli kısıtlı kullanımı dışında hiçbir toplumsal yarar sağlamıyor. Altının ille de çıkarılması gerekiyorsa farklı yöntemler geliştirilebilir. Ancak bunu kapitalist üretim anlayışla yapabilmek mümkün değildir. Kapitalizm “maksimum kar” hedefiyle gerçekleşen bir üretim tarzı olduğu için maliyeti sürekli olarak düşürmek ister. Doğanın, çevrenin tahribi de işte bu noktada ortaya çıkar. Üretim ve tüketim sürecinin aşamalarının doğaya verdiği zararı asgariye indirmek, tümüyle yok etmek veya geri dönüşümü sağlamak kapitalist için maliyeti arttırmak, karı düşürmek demektir. Bu nedenle kapitalist, sosyal ve yasal zorunluluk-kaçınılmazlık olmadıkça, kendi üretim sürecini kısa vadede tehdit eden bir sorun yoksa, bunlar için yatırım yani masraf yapmaz. Bunun tekelci burjuvaların, patronların “iyi” veya “kötü” olmalarıyla doğrudan bir ilgisi yoktur. Kapitalizmin ve tekelci üretimin doğası gereği kapitalist böyle davranmak durumundadır. “Piyasa”dan farklı olarak doğaya, çevreye yatırım yapan, dolayısıyla maliyetleri yükselten bir kapitalist, o piyasada rekabete dayanamayıp en kısa sürede piyasadan silinecektir.

Sosyalizmde ise üretim ve sanayileşme “toplumsal ihtiyacın” karşılanmasından hareket eder. Doğanın korunması da toplumsal bir ihtiyaçtır, bu anlamda doğanın, çevrenin korunması sanayileşme politikalarının ayrılmaz bir parçası olarak ele alınır. Yani kapitalizmde kar oranı, sosyalizmde toplumsal yarar ölçütü esastır. Bu ölçü, kapitalizmin ve sosyalizmin doğa karşısındaki tutumunda da kendini gösterir. Sosyalizmde insanın doğayla ilişkisinde kar hırısı, rekabet koşulları değil; toplumun kolektif ihtiyaçları belirleyicidir. Kısacası sosyalizmde her şeyin sırası, anlamı, amacı değişir. Buna bağlı olarak da bugün “zorunlu” ve “kaçınılmaz” olarak gösterilen doğanın ve çevrenin talanı, tahribatı sona erer.

Mesele niyetler değildir, maddi yaşam koşullarıdır ve biz bu yaşam koşullarının mutlak suretle değiştirilmesi gerektiğine inanıyoruz.

İnsanlık dışı, doğayı ve dünyayı yok oluşa sürükleyen bu sistem, ortadan kaldırılmadan insanı, doğayı, emeği esas alan yeni bir hayat kurulamaz.

Bizi hiç kimse bu düşüncelerimiz ve ideallerimiz nedeniyle suçlayamaz. İnsanlığın tek yaşama imkânı ve geleceği sosyalizmi savunuyor onun değerleri için mücadele ediyoruz. Bu mücadelenin haklılığını, meşruluğunu buraya kadar anlattıklarımızla her dürüst, namuslu, orta zekalı insan tarafından anlaşılabilir.

Sosyalizm için mücadele, insanlık dışı, emeğin, doğanın, insan aklını maneviyatının dizginsizce sömürüsüne karşı verilebilecek mücadelelerin en haklısı, doğrusu, en kutsalıdır.

Bu mücadele kendi ideolojik değer yargılarıyla verildiği süreçte ne yasal sınırlara ne de hapisane duvarlarının arkasına sıkıştırılmaz. Bu bizim seçtiğimiz saftır, biz sosyalistlerin avukatıyız.

Tekelci burjuvaların, patronların safını tutanlar da sınırsız piyasacılık anlayışlarıyla, ülkesini pazarlamakla yükümlü sayıyorlar kendilerini.

Halkın avukatları, halkın hafızasıdır aynı zamanda. Bu dava dosyası içinde de dursun diye bir kenara yazalım şu bilgiler;

“Doğa cenneti Akyaka, Turunç, Akbük gibi koyların da yer aldığı Gökova Körfezi’nde sit alanları, Bakanlar Kurulu kararı ile daraltıldı. Karara göre 1. Sit alanında 34162 hektarlık alan 12544 hektar olarak belirlendi. Bu alanların 2447 hektarı denizde kaldı. Bahsedilen bu alanlar turizm, konut yapımı, yerleşim için kullanılabilir. Deniz için ayrılan alanlara ise yatların parkı için marina ve rekreasyon yapılabilir.” (28 Mart 2018- Hürriyet)

Ne de olsa en büyük turizm şirketi patronunun Kültür ve Turizm Bakanı olarak atandığı bir ülkedeyiz. Artık devlet de bürokrasi de görece tekellerden bağımsız görüntüsünden sıyrılıp doğrudan şirketleşiyor. Devletin, herkesin olduğu yalanı, en çok devletin sahiplerini gizliyordu. Demek ki bir zırhlarını daha sıyırdılar üzerlerinden ya daha rahat hissediyorlar kendilerini ya da yalınkılıç savaşa girmeye zorunlu gördüler kendilerini. Toplumsal

gelişme yasaları ikinci olasılığı işaret ediyor. Emperyalist kapitalist düzenin krizi bazı kurum ve usulleri görmezden gelerek krizin aşılmasına çalışıyor. Baş emperyalist Trump'ın bir tekelci patron olması, kabinesini CEO'lardan oluşturması, Rusya Devlet Başkanı Putin'in Rus oligarklarının ortağı olması, kabinesinde bunların yer alması tesadüf olmasa gerek.

Üreten yoksul köylünün traktörünün mazotu konulan vergilerle iki katına çıkarırken lüks yatların kendisinden de yakıtından da vergi alınmayan bir ülkedeyiz. Limonatadan ekmeğe, sakızdan ete, doğumdan ölüme her şeyden her an vergi alan devlet, pırlantadan vergi almıyor. Böyle bir adaletsizlik böyle bir bezirgân saltanatı olur mu?

Bu adaletsizliğin çarkı kırılсын diye devrimci avukatız!

Memleketin en güzel kıyıları, koyları zengin asalakların yatlarına liman olmasın, çocuklarımız girebilsin diye kendi denizlerine, halkın safındayız.

Sinop'ta bir nükleer santral kurulacak, Mersin Akkuyu'daki gibi atıklarının ne olacağı belli olmayan ve alınabilecek en pahalı enerjinin alım garantisi verilecek. Geçtik bunları. Bu proje ile deniz, deniz kıyısı, ormanlık arazi ile birlikte halka ait doğal güzelliklerin nasıl yağmalandığına bakalım;

Bu proje için 1415 futbol sahası büyüklüğünde bir alanın tahsis edildiğini söyleyen Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) Şube Başkanı Mehmet Özdağ şu bilgileri veriyor; *"...santralin kurulacağı alan Türkiye'nin en kuzey noktası olan İnceburun yarımadası, 10 milyon metrekare devlet orman arazisi tahsis edildi. Bu alanın sadece %10'luk kısmında santral kurulacak. Firma tarafından projeye ilgili sunulan raporda 4 üniteden oluşacak santralin bir ünitesi saniyede 81 metreküp su çekileceğinin yazıldığını" belirterek, "TÜİK verilerine göre 2017'de İstanbul'un günlük içme suyu miktarı 3 milyon metreküp bütün Türkiye'nin günlük içme suyu miktarı yaklaşık 16 milyon metreküp. Bu santralin 4 ünitesinin Karadeniz'i cansızlaştıracığı, öldüreceği su miktarı günde 28 milyon metreküp! Reaktörlerin soğutulması için kullanılan su tekrar*

denize boşaltılıyor. 1 derece bile ısı farkına duyarlılık gösterebilen su canlıları yüksek miktarda ısınmış suyla karşılaştıklarında o suya uyum gösteremeyip ölecekleri açıktır.”

Dahası da var...

“Bu santral yapılırken ortaya çıkacak hafriyat, Samsun’dan Bafra’ya kadar uzunluktaki bir yolun dolgu miktarına eşit. Üstelik bu santralin yapılacağı yerden “6 km uzaklıkta Hamsilos Doğal Park alanı, 5 km uzaklıkta Bozburun Yaban Hayatı Geliştirme Sahası, 7 km uzaklıkta Sarıkum Tabiat Koruma alanı, 15 km uzaklıkta Sinop Kent merkezi bulunuyor. Bu kadar yoğun hafriyatın sıkışacağı bu alandan sonra bu inşaat yapım aşaması 10 yıl sürecek. Sinop ili ve çevresinin tüm doğal yaşam alanının geriye dönülemez şekilde tahrip olacağını söyleyebiliriz” diyor Mehmet Özdağ.” (28 Mart ’18, Cumhuriyet)

Yani daha nükleer santralin radyasyon etkisinden, nükleer patlama riskinden bahsedemeden olup bitenler bunlar.

Tüm bunları iktidar, iktidar yalakaları bilmiyor olamaz.

Bilmemek mazeret sayılmaz elbet ama bile bile bu suçları işlemek vatana ihanet değilse ne?

Onlar değil de biz miyiz terörist?

Onlar halka düşmanlıktan yargılanmıyor da biz mi yasadışı örgüt üyeliğinden yargılanacağız?

Böyle bir adaleti tanımıyoruz!

Vereceksiniz öyleyse işte bu gerçekler üstünden vereceğiniz cezaları. Kim olduğumuzu, neye neden karşı olduğumuzu öğrenerek basın, cezaların altına mührünüzü. Sizin de safınız tam olarak belli olsun.

Bir Kanal İstanbul’u var ki Tayyip Erdoğan’ın, bütün Karadeniz’i, Marmara’yı, ekolojik dengeyi çığnemediği yutmayı göze almış. Anlatmadan geçilmez.

“Ama böyle ama böyle mutlaka yapacağız” diyor Cumhurbaşkanı. Ne menem bir iştir bu kanal işi, bir de buna bakıp İmar Ba-

rişı meselesiyle kapatalım bölümümüzü.

2011 yılında “çılgin proje” olarak açıklanan Kanal İstanbul projesi, gayrimenkul sektörü için devasa bir rant alanı yaratırken, doğanın, denizlerin, deniz canlılarının geri dönüşü olmayan bir biçimde imhası anlamı taşıyor.

“Arsa fiyatlarında 7 yılda yüzde 3200’ü aşan fiyat artışları yaşanırken konutlar da %180’in üzerinde değerlendirildi... TOKİ iştiraki Emlak Konut Gayrimenkul Yatırım Ortaklığı (GYO)’nın özel şirket işbirliği ile 30 konut ve ofis projesi’nden 17’si tamamlandı, 12’si sürüyor, 1’i için çalışmalar devam ediyor... Ayrıca Emlak Konut’un Kanal İstanbul’a komşu önemli 23 bin konut yapılacak arsa stoku var.” (17 Ocak ’18, Hürriyet)

Bunlar sadece devletin doğrudan giriştiği inşaat işleri. Diğer inşaat tekelleri de bu yağmadan pay kapmaya giriştiler çoktan. Şimdinin Çevre ve Şehircilik Bakanı, dönemin Emlak Konut GYO genel Müdürü Murat Kurum şöyle açıklama yapmış;

“Bu proje sadece bir Kanal İstanbul işi değil. Etrafındaki yerleşim alanları, üniversiteler, sosyal alanlar, metro yatırımları ile bir uydu kent kuruluyor. 4-5 katlı düşük yoğunluğun hakim olduğu bir yer olacak.” Ayrıca yaptığı açıklamada Emlak Konut’un Başakşehir ve çevresine Kanal İstanbul projesi açıklanmadan çok önce, bölgedeki potansiyeli görerek yatırım yaptıklarını söylemiş.” (17 Ocak ’18, Hürriyet)

Hayranlık uyandırıcı bir ön görüş! Sanki Kanal İstanbul projesini üretenlerle bu kıymetli gayrimenkul yatırımlarını yapanlar aynı kişiler değil.

Çevre ve Kent gayrimenkul karına odaklanmış bir kişiye emanet.

Güvenelim mi?

Kanal İstanbul nasıl bir proje?

“45 km uzunluğundaki kanal, Küçükçekmece, Avcılar, Arnavutköy ve Başakşehir ilçelerinden geçiyor. Kanal Küçükçekmece

Gölü'nden başlayarak Sazlıdere Barajı havzası boyunca devam edip Sazlıbosna Köyü'nü geçerek Dursunköy'ün doğusuna ulaşacak, Baklalı Köyü'nü geçtikten sonra da Terkos Gölü'nün doğusunda Karadeniz'e ulaşacak" (2 Mart '18, Cumhuriyet)

Kanal İstanbul projesi ile ilgili, Çevre Mühendisleri Odası Başkanı Baran Bozoğlu *"Kanal İstanbul projesiyle ilgili yapılan son açıklamada sadece güzergâha dair bilgi veriliyor. Yapılması planlanan projenin detayları hakkında kamuoyuyla hala bilgi paylaşılmadığını görüyoruz. Bakan, yeraltı suları modelleme çalışmaları devam ediyor dedi. Bu ifadeden projenin fizibilitesinin henüz bitmediğini görüyoruz... ÇED raporunun bakanlığa (Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanlığı) sunulduğu haberlere yansıdı. Ancak kısa sürede kaldırıldı. ÇED sürecinin ne durumda olduğu konusunda da muğlaklık var. Çevre Mühendisleri Odası olarak Bilgi Edinme kanunu kapsamında ÇED başvuru dosyasını istedik ama bu bilgi hala paylaşılmadı"* diyor.

Tüm gayrimenkul yatırımları yapılmış, arsalar, köyler satın alınmış, Emlak Konut resmi internet adresine Kanal İstanbul projesi kapsamında yapılması planlanan köprüleri dahi bitmiş gösteren haritalar konulmuşken proje ile ilgili henüz bir ÇED raporu bile yok!

Proje ne getirir ne götürür kanunun uzmanlarıyla, odalarla bile paylaşılmıyor. Çevre Mühendisleri Odası'nın kendi talebine rağmen bilgilendirme yapılmıyor.

Bu proje tam bir rant projesidir ve tam da bu yüzden her şey bir oldu bittiye getirilerek hayata geçirilmektedir.

TEMA vakfının Kanal İstanbul projesi ile ilgili şunları söylüyor;

"Önemli miktarda tarım arazisini sulayabilecek potansiyele sahip Silivri, Çatalca ve Büyükçekmece ilçelerinin altında yoğunlaşmış yeraltı suyu havzalarında herhangi bir şekilde bir sızıntı olması durumunda tüm Avrupa yakasındaki yeraltı suları geri dönüşü olmayacak şekilde tuzlanma riski taşıyor. Kanal İstanbul'un güzergâhı, özellikle doğal varlıklar açısından Trakya'nın en zen-

gin ve nadir bölgesidir. Güzergâhta bulunan Terkos ve civarı, Türkiye'nin en zengin floraya sahip bölgelerinden biridir. Kanal İstanbul, İstanbul'un Avrupa yakasını Trakya'dan ayırarak bir ada yaratacaktır. Böyle bir izolasyona doğal yaşamın nasıl vereceği ön görülebilir değildir. Karadeniz'i Marmara'ya bağlayan boğazlar sistemi kendine has özellikler taşıyan iki tabakalı bir su ve akım yapısına sahiptir. Karadeniz ve Marmara'yı herhangi iki deniz gibi birleştirmek Marmara Denizini ve hatta İstanbul'u yaşanmaz hale getirme riski taşıyor. Karadeniz nehir girdileri ile Akdeniz suyunun Karadeniz'e girişi İstanbul Boğazı'ndaki değişim akımları ile dengede tutuluyor. Karadeniz'in iklimsel dengesi tümüyle bu su bütçesine bağlıdır ve küçük de olsa su bütçesindeki değişim uzun vadede Karadeniz'in iklimsel dinamiklerine yansiyacaktır” (30 Ocak '18, Cumhuriyet)

Doğal Hayatı Koruma Vakfı ise şu tespitleri yapıyor;

“...Kanal İstanbul projesi yalnız devasa bir yatırım değil aynı zamanda yüzyıllara varan geçmişinden bugüne kadar İstanbul doğasının karşı karşıya bulunduğu en büyük mühendislik operasyonu olacaktır. 12 bin yıl önce bir tatlı su gölü olan Karadeniz, zamanla suların yükselmesi sonucu taşarak Boğaz üzerinden Marmara'ya akmaya başlamıştır. İstanbul Boğazı'nın Karadeniz çıkışı Marmara çıkışından 30 cm daha yüksektir ve her gün yaklaşık 600 milyon metreküp su üst akıntılarla Marmara'ya doğru akarken ters yönde ilerleyen alt akıntılar bunu dengelemektedir. Uzmanların dev bir havuza benzettiği Karadeniz'in tuzluluk oranı düşüktür.

İstanbul Boğazı'na paralel 25 m derinliğinde yeni bir kanal açmak, havuza giren suyu arttırmadan ikinci bir musluk açmak anlamına gelir. Karadeniz'in kirli suları Marmara'ya dolacaktır. Marmara Denizi'nde bol besinli üst tabaka can çekişen alt tabakaya baskı yapacak ve oksijen hızla azalacaktır. Oksijen bitince kanal kapatılsa bile bir daha geri dönüşü olmayacak ve oksijensizlik kimyasal dengeleri alt üst ederek alt tabakadaki hidrojen sülfür yoğunluğunu hızla arttıracak ve sonuç olarak İstanbul Lodos estiğinde dayanılmaz bir şekilde çürük yumurta kokusuna maruz

kalacaktır. Zamanla Karadeniz'in de ekolojik yapısı bozulacaktır. Tuna Nehri'nin Karadeniz'i kirlettiğinden şikayetçi olan Türkiye, kendi eliyle yaptığı ikinci boğazla bu kirliliği kendi evinin içerisine yani Marmara'ya taşımış olacaktır. Bu durum Marmara'nın ölü bir denize dönüşmesi ile sonuçlanabilecektir.” (Mart '18, Hürriyet)

Kültür turizminin öncü isimlerinden biri olarak tanıtılan Faruk Pekin Cumhuriyet Gazetesi ile yaptığı röportajda söyledikleri de Kanal İstanbul'u neden tehlikeli bir proje olduğuna dair aydınlatacaktır. Şunları söylüyor Faruk Pekin: *“Kentin silüetini bozan Haliç'teki metro köprüsü, Zeytinburnu'ndaki 16/9 binaları... Yarın öbür gün yıkarlar biter... Bugün siyasi iktidarın yaptığı bazı şeyler yarın öbür gün geriye alınabilir. Bunların büyük bir çoğunluğu geçici olabilir. Fakat kalıcı zararları önlemek mümkün değil. Şu an İstanbul'u bekleyen en büyük tehlike Kanal İstanbul'dur. Henüz üzerinde yeterince inceleme yapılmamış olan bir projedir. Bunun getireceği tahribatın ne olacağı henüz daha hesaplanmamıştır... Şu andaki teknoloji çok hızlı şekilde kanal açmalara falan müsait görünüyor. Ancak bütün bunların öncelikle jeolojik olarak ne getireceği hesaplanmış değil...” (7 Ağustos '18)*

Bu tespitleri yapanların hiçbiri bu memleketin düşmanları değil. Aksine ülkenin geleceğine, doğanın bir denge içinde gelişimi sağlanmasına dair endişeler taşıyan, sorumluluk duyan kişi ve kurumlar.

Kanal İstanbul'a karşı çıkanları vatan haini olmakla, ABD ile aynı şeyleri söylemekle suçlayan AKP ve yandaşları, proje güzergâhında bulunan 8 bin 138 hektar tarım arazisi, 771 hektar fundalık, 641 hektar meralık, 738 hektar verimli ormanlık alanı nasıl geri getirecek?

135 uluslararası öneme sahip sulak alan arasında yer alan Terkos Gölü Sulak alanı ile Küçükçekmece Gölü Sulak alanının tehlikeye atacak, risk altında tutacak bir projenin nasıl üstün bir toplumsal yarar sağlayacağı açık seçik anlatılmalıdır.

Marmara'nın, Karadeniz'in ölü denizler haline gelmesinden kimin ne gibi bir yararı olabilir?

Peki, neden gizleniyor, “mega proje, çılgın proje” adları altında Kanal İstanbul’un denize, toprağa, tatlı su alanlarına, deniz canlılarına, ormana, kıyılara etkileri?

Bir deprem durumunda sonuçlar hesaplanmış mı? Ne olacak?

On binlerce yıllık doğanın evrimiyle bir dengeye oturmuş, doğal bir boğaz geçişinin yanına, birkaç yıl içinde yapay olarak inşa edilecek bir kanal doğaya nasıl söz geçirecek?

Doğa ile oyun tehlikeli bir oyundur ve doğa affetmez kendisine yapılan ihaneti.

Ve elbette halklar da affetmez.

Gayrimenkul yatırımlarının güvencesi, başka emperyalist tekel ve ülkelerle yapılan bilmem hangi anlaşmaların gereği için sayısız yalan, suçlama ve demagoji ile bu proje meşrulaştırılmaz.

İşte biz bu ve benzer halk düşmanı, memleket zararına politikalar karşısında bilimin, gerçeğin rehberliğinde tüm insanlığın, doğanın, halkımızın, memleketimizin geleceğini savunuyoruz.

Elbette kar ile alevlenen, her türlü cinayete girişmeye hazır sermaye düzeniyle dövüşmenin nasıl ateşten bir gömlek olduğunu da biliyoruz. Halkın avukatlığına soyunurken bu gömleği giymeye hazır olmak gerektiğini de biliyorduk. Çünkü yanmayı göze almadan hiçbir ateşi söndüremeyiz.

İMAR BARIŞI; YOKSUL HALKIN CEBİNE UZANAN İKTİDARIN ELİDİR!

Çekmeköy’de, “İmar Barışı” düzenlemesiyle bedelini ödeyerek aldıkları yapı kayıt belgesi ellerinde, evleri başlarına yıkılmış üç aile, “adalet istiyoruz” diye seslerini duyurmaya çalışıyor. Bugün televizyon ekranından izliyoruz ve elbette dışarda olsak “toplaşıp gidelim yanlarına” derdik.

Bizi tutuklayarak, terörist ilan ederek pişmanlık hissettirmeyi

amaçladınız belki ama bizim hayıflandığımız şey bugün suçlandı-
ğımız “eylem”leri yapamıyor olmak. Çıksak yine gidip evleri baş-
larına yıkılanın yanında duracağız. Davalarını üstleneceğiz. Haklı
olan sizsiniz direnin! diyeceğiz.

Adaletsizliğin olağan bir şey gibi görmemizi beklemesin hiç
kimse bizden. Ve biz adaletsizliği kanıksamış olanları da hoş gör-
meyeceğiz.

Adalet için, adaletsizliğe karşı dövüşen her yerdeyiz.

Kurban Bayramı’nı çadırda karşılayan aileler, parasını ödeye-
rek evsiz bırakılmışlar. Fikirtepe’de büyük şaşaalarla vaat edilen
lüks konutlar projesi de çöktü. İnsanlar evsiz, barksız bırakıldı.
Kredi alamıyoruz diye inşaatlara devam etmeyen tekeller mağ-
duriyet edebiyatı yapıyorlar. Devletse onların derdine çare arıyor
elbette.

Hayır, biz devletin de tekellerin de krizine çare aramıyoruz.
Bizim safımız halkın ekmek, adalet, özgürlük mücadelesi.

Halkımızın kandırılmasına izin vermemek için kapı kapı da
dolaşırız. Panellere, seminerlere de gideriz. Kahvehane konu-
şmaları da yaparız. Dava da açarız, eylem de yaparız! Dilimiz dön-
düğünce, gücümüz yettiğince gerçeklerin halka ulaşması için yol
oluruz, el oluruz, dil oluruz, kılavuz oluruz.

Şimdi de buradan anlatıyoruz işte. Nerede imkân varsa orada
gerçeğin sesi olmak görevimiz.

İmar Barışı, denilen aldatmaca da daha önceki tapu tahsis
belgesi, 2000 belgesi gibi para karşılığı verilen yapı kayıt belge-
siyle kaçak durumdaki yapıları kaçak olmaktan çıkararak bir uygu-
lama.

24 Haziran seçimlerinden hemen önce gündeme getirilen
İmar Barışı, hem oy kazanma, hem para kazanma, hem de zen-
ginlerin kaçak villalarına, yalılarına meşruiyet kazandırma amaç-
larıyla gündeme getirildi. Daha önceki düzenlemeler nasıl kaçak
yapılaşmanın önünü açmışsa, bu düzenleme de kentin yağma-
lanmasını hızlandıracak niteliktedir.

İnşaat sektörüne dayalı, sermaye ve rant odaklı bir ekonomik düzen, halkın yararını, planlamayı, şehircilik ilkelerini düşünecek değil ya! Mühendislik mimarlık bilimine de ayak bağı olarak bakılarak ruhsat alımlarında, denetimlerde de bürokrasiyi azaltmak bahanesiyle Meslek Odalarını devreden çıkararak şehirleri tam olarak yağmaya açmıştır. İmar Barışı düzenlemesinde de kaçak yapının sahibinin beyanı esas kabul ediliyor. Yalan beyanda bulunulduğu yani daha az bedel ödemek için daha geniş yüzölçümü olan yapıyı daha küçük gösterdiyse, eksik kalan kısım ödenmedikçe kayıt belgesi alınamayacak dahası ödediği bedel de kendisine geri ödenmeyecek, el konulacak.

Dönemin Çevre ve Şehircilik Bakanı Mehmet Özhaseki, “İmar Barışı” adı verilen bu rant barışını tanıtırken, gazetecilerin soruları üzerine şu yanıtları vermişti;

Gazetecilerin *“hazine arazisine, Boğaz’a, kıyıya, ormana, meraya, tarlaya yapılan binalar ya da İstanbul Avcılar’da 5 kat izni verilen yerde 8 kat bina yapan da düzenlemeden yararlanabilecek mi?”* Sorusuna;

“Evet, imar durumunun üzerindeki artı 2-3 katı veya her ne yapmışsa ödemesini yaparak yapı kayıt belgesi alabilecek... Parasını yatıran herkes yararlanabilecek.”

Yani parayı veren düdüğü çalar!

Yine Özhaseki, barışın devlete katkısının 40-50 milyardan aşağı olmayacağını ve bu paranın kentsel dönüşüm ve depreme hazırlık için kullanılmak üzere belediyelere sıfır faizle kullanılacağı, böylece yılda 500 bin binanın dönüştürülerek ekonomiye 100-150 milyarlık katkı sağlanacağını söylüyor.

Nasıl bir tüccar kafası ama! Cümlelerin birbirini yalanlamasının hiçbir önemi yok nasılsa.

İmar düzenlemeleri ne için neye göre yapılır? Bir yerleşim bölgesinde yapılacak binaların kaç katlı olacağına nasıl karar verilir?

Bilebildiğimiz kadarıyla zemin yapısına, deprem bölgesinde bulunup bulunmamasına göre bölgenin kaç katlı binaları kaldırıl-

bileceği kolaylıkla tespit edilebiliyor.

Bu kriterin yani binaların kaç katlı olacağıнын ölçüsü, depreme, sele, toprak kaymasına vb. afetlere karşı bir güvenlik önlemi, binaların dayanıklı olup can ve mal kaybı yaşanmaması olmalıdır. Bu nedenle denetimler yapılır ve kaçak yapı kategorisi de tam da bu kayıpları önleme amaçlıdır. Öyleyse, Avcılar gibi İstanbul'un deniz alanları doldurularak yapılmış bir ilçede 5 kat bina yapılabilir denilmesine karşı 8 kat yapılmışsa,

- Neden buna şimdiye kadar göz yumulmuştur? Kim göz yummuştur?

- Bir sakıncası yoksa imar izninin neden 5 kata kadar verilmesine karar verilmiştir?

- Sakıncası varsa, 5 kattan fazlasını kaldıracak zemin yoksa para verilerek bu durumun tehlikeleri nasıl ortadan kaldırılacaktır?

Mademki para verip depremde yıkılma tehlikesi olan yapılar yerinde duracak o halde nasıl yapı kayıt belgesine ödenen paralardan oluşturulacak bütçenin depreme hazırlık ve kentsel dönüşüm için kullanılacağını söyleyebiliyorsunuz?

Depremde yıkılacak binalardan, sonuç biline biline hem para alınacak hem de ne zaman olacağı bilinmez bir deprem sonucu yapı kayıt belgesi binanın altında insanların can vermesi izlenecek.

Bu durum olası kasıtlı toplu insan öldürme, katliam anlamına gelir!

Kentsel dönüşüm adı verilen yıkımlar üzerinden rant elde edilmesi projesinin temel demagojisi depreme karşı sağlam, dayanıklı binalar inşa etmek değil mi? Şimdi İmar Barışı denilen rant projesi için de aynı "kutsal amaç" ileri sürülmektedir. Halkın varına yoğuna göz diken iktidar, altında kalacağı binaların bedelini istemektedir halktan.

Bu düzenlemelerin amacı, oy istemek için söyledikleri "*halkın*

*yıkım derdi olmadan yaşaması” değildir. AKP’nin inşaat tekelleri-
ne yeni inşaat alanları yaratmak istemesi, ülke zenginlerinin kaç-
çak yapılarını yasallaştırmak, kıyılar, ormanlar, sit alanları, tarihi
ve doğal güzellikleri yapmaya açmak, peşkeş çekmektir.*

Bodrum sahillerinde yapılan lüks oteller, Ayder Yaylası, Uzun-
göl gibi doğal güzelliklerin betona boğulması, İstanbul’da kaçak
gökdelenler, Boğaz’da lüks yalılar bir güvence alınmadan mı ya-
pıldılar?

Yoksa bir gece mi kondular?

Kimse masal anlatmasın, *“İstanbul’a ihanet ettik”, “Ayder’in
içine ettik”* diye sözde dövünüp yakınmasın. Ki zaten dövünmek
için de söylenmiyor bu sözler, *“kentsel dönüşüm gerek”* demek
için söyleniyor!

Cumhurbaşkanı’nın sözleri tam olarak şöyle; *“Şu anki Ayder
Yaylası bizim temsilimiz olamaz. Allah’ın bize verdiği Ayder bam-
başka ama biz Ayder’i kirlettik, rezil ettik. Ayder’i kentsel dönü-
şüm değişimle şanına uygun hale getireceğiz. Aynı değişim dö-
nüşümü Uzungöl’de de yapmamız lazım!”*

Gözümüz aydın, düğmeye basıldı. Hemen TOKİ öncülüğün-
de 5 bakanlık bir araya geldi be ortaklaşa bir kentsel dönüşüm
projesi hazırladı.

Rize Valisi Erdoğan Bektaş ise Ayder Yaylası’nda kimsenin
sevmediği görüntü oluştuğunu belirtip buna çözüm olarak TO-
Kİ’nin güzel proje ortaya çıkardığını söyledi. Yılsonunda Ayder’e
ilk kazmanın vurulacağını kaydeden Bektaş, *“Ayder ülkemizde
çok da örneği olmayan bir yayla amaçlı kasaba görünümüne ka-
vuşacak. Projeden umutluyuz; ama yalnız başına bu bir çözüm
değil. Mevcut yoğunluğu bölgedeki diğer alanlara yaymak gereki-
yor”* diye konuşmuş! (26 Ağustos ‘18, Hürriyet)

Valisi de Belediye başkanı da Bakanı da aynı şeyi söylüyor.
Yetmez daha daha isteriz! Ama bizim anlatacaklarımız yeter ol-
sun. Anlattıklarımız olanların çok küçük bir parçasıdır. Sadece
örnek olsun diye yapılanlar, bakış açıları, söylenenler, uygulanan

politik çizgi netleşsin diye...

Döndük dolaştık her örnekten sonra aynı şeyi söyledik.

Yapılanların tamamı rant amaçlı ve küçük bir azınlığın yararına. Zarar gören ise bütün bir halk, memleketin ağacı, toprağı, suyu, kıyısı, denizi, havası ile bütün doğa, çevre ve insanlık!

Evet biz tarafız, halkın, vatanın, bütün bir doğanın, çevrenin insanlığın tarafındayız. Yapılanların neredeyse tamamı geri dönüşü olmayan tahribatlar yaratıyor!

Yasalar çiğnenerek, görevler yerine getirilmeyerek veya kötüye kullanılarak, yetkiler istismar edilerek mevcut hukuka, Anayasa'ya bile aykırı işler yapılıyor.

Sonra bu işler bir kılıfa uyduruluyor. O kılıfa uysa da uymasa da! Olanı biteni görenler, susturuluyor. Susmayanlar, işkence edilip hapsediliyor.

Bu baskı ve sindirme politikalarından herkes kendi korku payını alıp kimi sessizce, umutsuzca köşesine çekilip iktidarın izin verdiği alanda muhalefet ediyor kimi bana da bu yağmadan bir pay düşer mi deyi iktidara yamanıyor.

Kimi olan bitenden tümden habersiz, üstümüzde Allah, başımızda devlet hem de hükümet, haline şükrediyor.

Dönen bir çark var ve bu acımasız çark her gün binlercemi zi öğütüyor. Aklını çalıyor, altın terini çalıyor, umutlarını çalıyor, yaratıcılığını çalıyor, suyunu, ekmeğini, nefesini, sesini çalıyor, doğasını, yarınını, hayatını çalıyor.

Susamayız. Susmak insana aykırıdır. Bilen, gören konuşmak zorundadır. Konuşacağız.

Çaresizlik öğretilir, rıza üretilir. Ama umut da öğrenilebilir. İtiraz da başkaldırı da örgütlenebilir. Korku bulaşıcıdır, ama cesaret de bulaşıcıdır. Ceza yemek korkusu milyonların görünmez kelepçesi değil mi?

“Güvenliği sağlamak üzere her seferinde ama gereksiz yere uzatmadan ve olabilecek en erken anda iyiliğe çevrilerek yapılan

zulme (kullanılan şiddete) (eğer kötülükten iyilik olarak söz edilirse) iyi kullanışmış diyorum. Başlangıçta az olup zamanla söneceği yerde çoğalan zulüm (şiddet) ise tersine kötü kullanışmış demektir.” (Nicola Machiavelli, Prens 74)

“Korkudan yahut yanlış hesaptan ötürü başka türlü insan bıçağı bırakmamak zorunda kalacaktır. Ki asla tebaasına güvenmeyecek, tebaasının sürekli suikast girişimleri onu hep tir tir titretecektir...”

Böyle bir hükümdar aslında korkuyu denetim altında tutamayacak oysa korkunun denetimi devletin denetiminin temelidir. Daha ziyade “kendi korkusunun kurbanı olacaktır” (aynı kitap)

İktidar buraya kadar anlattıklarımızı yapmak için giderek çoğalan bir zulüm uyguladı ve öyle ve raddeye ulaştı ki bu zulüm artık her şeyden herkesten korkar hale geldi. Kendi yarattığı korku dumanının arasında kaldı, kurtulmak için ne yana gideceğini bilemiyor.

Her yerde terör, terörist görüyor. Herkes kendisine karşı, herkes düşman. Gazeteci gazeteci değil aslında, sendikacı sendikacı değil, çevreci çevreci değil aslında, anneler anne değil terör örgütünün paçozları!

E tabi biz de avukat değiliz iktidarın yandaşı olmayınca. Değil iktidarın yandaşı olmak sistemin tam karşısında durunca, bize çok bile tahammül etmişler!

Korku mu demiştik. Tabi biz de korkuyoruz polis copları inip kalkarken üzerimizde ya da kapatılırken hapisane kapısının kol demiri. Duruşma salonundan atılıp durmak hoş bir şey değil, ya da Mahkeme Başkanı'nın *“kısa kesin daha çok işimiz var”* deyişleri arasında *“adalet”* derken *“polemik yapmayın hadi, bitti mi”* cevapları duymak. Duruşma salonlarında bile zabıt katibine azar kayarken aslında ayar verilen biz değil miyiz?

Her yerde bir biçimde korku, umutsuzluk ve boyun eğme dayatılıyor. Oysa bir tarafta da bilgiyle büyüyen bir insanlık var, gürül gürül... Tohum atıyorlar toprağa, demire şekil veriyorlar, taşlardan

heykel yapıyorlar, seslerden senfoni... Meyve sebze yetiştiriyor, pet şişelerden sera yapıyorlar, Adliye Binasının önüne sandalye atıp bastonuna yaslanarak polis barikatına meydan okuyabiliyor bir dede.

Hayvanlarıyla beraber çalışıp beraber yiyorlar, ekmek parasından fazlasında gözleri yok. Güneşin altında akşama kadar çalışıp bir ağaç gölgesinde çıkınlarını açıp karınlarını doyururken türkü bile söylüyorlar. Paraya kul olup insanlığından çıkanlar milyonlarca halkın yanında bir avuç. Bizim ümidimiz tükenmez...

Korku mu? Sevginin ve güvenin yanında hiç kalır!

Korku mu? Gerçekte korkması gereken kim?

Korku mu? Birleşirsek hükmü kaç yazar?

Korku mu? Bir sınırı aştı mı meydan UMUDA kalır!

Biz tarafız Savcı Can ve bu yargılamalar bizi taraf olmaktan çıkaramayacak!

Barkın TİMTİK

Av. Ebru TİMTİK

“Gören bizi sanır deli Usludan yeğdir delimiz”

1 sene oldu...

1 senesi ömrümüzün zorla alındı elimizden.

Ömrümüzün 1 yılını zorla elimizden alanlar meslektaşlarımızdı. Çünkü bu meslektaşlar bizim tutuk kalmamızın kendi selametleri açısından iyi olacağını düşünenler hizmetindeler, Siyasi iktidarın o çok tanınan temsilcilerinin, Tayyip Erdoğan'ın, Süleyman Soylu'nun, Abdülhamit Gül.

Size Türkiye'de var olduğu ileri sürülen yargı sisteminin siyasi iktidarın iradesi dışında karar vermesinin bir iki istisna hariç, pek mümkün olmadığını göstereceğiz. (Ek-1 Örnek yargı kararları listesi) Sunduğumuz bu kararlar size ülkemizde suç niteliğinin siyasi iktidarı dönemsel politikalarına göre değiştiğini gösterecek.

Arkadaşlarım savunmalarında Türkiye'de yargı diye ayrı bir gücün olmadığını da anlatacaklar size.

Bizi iddianamede yazılı bütünlüksüz, sistemsiz, ispat olanağı zayıf önermeler sebebiyle tutuklamaya sevk etmiş değil savcı Can Tuncay.

Mesleğimizi icra ediş biçimimiz neredeyse hiç değişmediği halde pratiğimizden ve bu pratiğe yön veren düşünce biçimimizden suç çıkarabilme dahiyaneliği Can Tuncay'ı beklemiyordu kuşkusuz.

İddianame savcısının ayırdedici özelliği nedir?

Fetullahçı cemaatin tasfiye edilmesinin ardından doğan kadro eksikliği mi zorladı Başsavcılığı bu seçime?

Bütün tecrübesizliğine rağmen İstanbul'da örgütlü suçlar bürosunda görevlendirilmesinin sebebi DHKP-C konulu bir tez yazı-

yor olması mıymış?

İddianameye bakarak “yok canım” dediğinizi duyar gibiyim. Ama biz kendisinin yalancısıyız. Avukatlık görevimizi icra ederken bize ayrı ayrı zamanlarda kendisi söyledi bunu.

Yazdıkları akademik camiada “yeni” ve “ilginç” bulunmuş mudur bilemeyiz. Ama biz uygulayıcılar ve alanda emek sarf eden hukukçular açısından “yeni” bir söz, güçlendirici bir dayanak yok!

İddianamenin şüphelisi olarak, savcılığın maharetiyle aleyhimize bir suç isnat edecek maddi delilin bulunup sonuç doğuracak bir yargıya dönüşmeyeceğini biliyorduk. Bizim ne abdestimizden ne imanımızdan şüphemiz yok. Elbette bu savcılığın polisle ele ele verip bizi tutuklatmayacağı anlamına gelmiyordu. “Devlet bizim elimizde, silah bizim belimizde, zorla kapılarınızı kırar ve sizi zorla yakalarız” dediler. Yaptıkları haksız hukuksuz da olsa onları engelleyecek gücümüz yoktu. Ama ısrarla yaptıkları zorbalığı hukuk diye yutturmaya çalışmalarına itirazım var.

Bu ülkede yargı, yürütmenin bir uzvu niteliğinde. Ve bizi yargılayan halkın değer yargıları, hukukun evrensel kuralları ve Anayasa ile belirlenmiş bir suç-ceza ölçüsü değil. Hükümet bizi yargılıyor şu anda. Sermaye düzeninin gerekler yargılıyor.

İddianame, sistemi ve malzemesi bakımından Fetullahçı cemaatin polisleri ve savcılarının kafa kafaya vererek hazırladığı iddianamelerin bir benzeri niteliğinde. Polisin kotardığı malzemeyi düzenleyip bir forma sokması beklenen savcı işi daha da karmaşıklaştırmış anlaşılmaz hale getirmiştir. Öyle ki Savcı Can Tuncay kendi yarattığı karmaşanın içinden çıkamayınca bir kırtasiyeciyi mantığıyla tek soruşturma dosyasını şüphelilerinden alfabetik harf sırasına göre 8 ayrı iddianame çıkarıp ayrı ayrı dava açmıştır.

Düşünsenize, F şüphelisine soruyorsunuz; *“neden bu dosyada öbür 20 kişiyle birlikte yargılanıyorsun”, “E ile G arasında olduğum için”* diye cevap veriyor size.

Nasıl ki aynı soruşturma dosyasında soruşturulan şüpheli-

lerden avukatlar aynı mahkemede yargılanacaksa diğer şüpheliler için de benzer bir uygulama yapılmalıydı. Oysa her şey, her dosyanın içinde. Birbiriyle ilişkisi isminin baş harfinin ötekini baş harfiyle alfabetik yakınlığı olan 20-25 kişiyi bir araya getiren bu davalar ileride nasıl sonuçlanacak? Delil olarak gösterilen gizli-açık tanık beyanları her dosyada aynı. Daha şimdiden mahkemeler usul hükümlerini farklı uyguluyorlar. Es kaza bir mahkeme suçun ispatlanamadığını söyleyip diğeri sabit bulursa siz düşünün artık çelişkinin nasıl çözüleceğini. Ancak mahkemelerin ne yapacağıyla ilgilenmiyor ki iddianame savcısı. *“Ben tutuklanmalarını sağlayacağım gerisi önemli değil”* diyor.

Savcı bey DHKP-C ile ilgili tez yazıyormuş ya; akademinin verdiği alışkanlıkla iddianamede kaynak göstermiş olsa idi ne olurdu biliyor musunuz? Fetullahçı örgüt mensubu savcılarının metinlerinden kopya edildiği görülürdü. Yalnız sistemi, mantığı değil metni de oralardan alınmadır çünkü.

18 ACM dosyası klasörlerini olduğu gibi dosya münderecatına eklediği yetmiyormuş gibi Fetullahçı polislerin gözdesi isimlerin beyanlarını da olduğu gibi koymuş dosyaya.

Artık Tanık Koruma programında faydalandırılmayan “Ateş” neden bu korumadan yararlanmıyor? Çünkü YPG dosyasında silahlı eylemlere katılmaktan ötürü tutuklanmış da o yüzden.

Çelik duruşmalarda defalarca beyanlarının yalan olduğu açığa çıkmış bir isim.

Anıl Osman Çelik’i ise Fetullahçı Örgüt her alanda kullandı. En son Suriye’de görev yaptı. Ölümü şüpheliydi.

İddianamenin 4 ve devamı sayfalarına bakın.

“Dursun Karataş’ın ölümünden sonra yerine geçen ve kimlikleri net olarak tespit edilemeyen...” şeklinde ifadeleri gördünüz mü?

“Örgütün merkez komitesinde kimlerin olduğu tespit edilememiştir” bu doğrudur. Bilinse idi istihbarat örgütleri bunu bir şekilde öğrenirdi.

Sokaktan topladıkları kişilere “*hadi söyle merkez komite kim?*” diye soran bir polis örgütü düşünemiyorum. DHKP-C masası Berk Ercan ya da onun neyindekilerin bu bilgiye sahip olamayacaklarını bilir.

Yine siyasi polis bilir ki örgüt hücre yapılanmasına sahiptir. Yasadışı faaliyet yürütenler birbirlerini tanımazlar.

Ve yine bilir ki siyasi polis bu dar ekipten biri gözaltına alınırsa onun bildiği tüm bilgiler artık tehlikededir. Hem örgüt üyesi bilinen yerden ayrılır hem de yasadışı malzeme. Bunu bilmek için DHKP-C masasında çalışmasına gerek yoktur polisin. İlegal örgüt mantığıdır bu. Cezayir’de de böyledir, Bulgaristan’da da. Sadece film izlemek, kitap okumak bile bu mantığı kavratır insana.

Yani örgüt üyesi öyle yanına avukatın gelip selam söylemişini falan beklemez.

Yok, Yağmur Ereren aileye selam söyledi. O selam Ahmet’e geldi, Ahmet de bana geldi. Ben de silahın yerini değiştirdim. Hadi ya! Çok şanslıymış bu Berk Ercan. Herkes ona çalışıyor.

Ve sonra koca iddianameyi Berk böyle düşünüyor, işte örnek... O halde avukatlar kuryedir. Çünkü selam iletiyorlar diye bir mantığa bağla.

“*Sen çocuğa masal mı anlatıyorsun*” derdi normal bir insan. Bir savcı ise “bırak hikâyeyi, delil lazım bana delil” derdi.

Savcı Can Tuncay ise ne dese Berk Ercan yazmış iddianameye. Bu savcılık değil. Bu idari memurun işi değil.

Örgüt yöneticileri tam olarak tespit edilememiştir doğrudur. Ama dosyanın içine beyanları konulan kişiler maşallah her bir şeyi bilmekteler. Hepsi de ayrı ayrı isimler veriyor. Öyle ki biri çeyrek asırdır hapisanede bulunan Hüseyin Özarıslan’ın örgütün merkez komitesinde olduğunu söylemiş. Pes doğrusu.

Kim ve kaç kişi oldukları dahi bilinmeyen örgütün yönetim organının adı “Merkez Komite” midir hala. 25 yıl önce örgütün yayınladığı örgüt sistematığının hiç değişmemiş olduğunu düşün-

mek de bir başka saflıktır. Kim olduğunu tam olarak bilmiyorlar fakat nerede olduklarını biliyorlar. Cevap ezberlenmiş çünkü; Avrupa'da.

Biri Avrupa'ya gidiyorsa üst düzey yöneticilerle görüşüyordur diye düşünüyor hala İstanbul polisi.

Örgüt yöneticilerinin Avrupa'da olduğu varsayımı da yine Fetullahçı örgütün kurguladığı 2004 sayılı soruşturmadır. Ünlü 1 Nisan dosyası evrakları 14 yıl sonra yine bu kez 3. defa karşımıza çıkıyor. Avrupa'daki Merkez Komite ile şifreli yazışma yapıyorlar kurgusu 14 yıldır bu sebeple tekrarlanıyor.

Örgüt de nasıl bir şeyse hiçbir değişiklik yapmadan tam Fetullahçı örgütün tespit ettiği gibi çalışıyormuş nedense. Berk Ercan da 14 yıl önceki kurguyu tekrarlıyor.

Demek ki örgüt "deşifrasyon" diye bir şey bilmiyor.

Gizliliğin temel kural olduğu bir örgüt yeri ve işleyiş kuralları deşifre oluyorsa neden ve nasıl aynı şekil devam edebilir işleyişine.

Öyle anlatmış ki savcı örgüt üyeleri polis gelsin bulsun diye ha bire bilgisayarlara, flaş disklere yazı yazıyor. Herkes her şeyi biliyor. E örgüt neden gizli o zaman. Yıllardır DHKP-C dosyalarına bakıyoruz. Anlaşılan bir biz anlamamışız. Her şey her yerde, herkes tarafından konuşuluyormuş. Eğer kendiniz inanıyorsanız işi bırakın. Yok, sadece tutuklu kalalım diye bir kurguya ihtiyaç duyduysa savcı bey her yerde göğsümüzü gere gere söylediğimiz düşüncelerimiz yeter. Bugüne kadar ODTÜ'lü öğrencilerden çok daha fazlasını ve birçok kereler kameralar önünde söylemişizdir. Açılan öbür davalarımız yeter bizi hapis yatırmaya.

Bizi tutsak etmek için hukuku katletmeyin demiştik savcıya.

Şimdi de mahkemeler devraldı savcının yöntemini.

SEGBİS kararına itiraz edince bize gönderilen ret kararının altında yazan gerekçe içler acısıydı. Bir sanık mahkeme huzuruna gelmek ve duruşmasını izlemek istiyor ve 3. ACM'nin verdiği

cevap şu; “Masraflı olur”.

Bizi 9 ayrı hapisaneyeye göndermek masraflı olmuyor mu? Ailelerimiz, avukatlarımız 9 ayrı hapisaneyeye giderken masraf yapmıyor mu? O zaman Adalet Bakanlığı masrafı düşünmüyor da şimdi mahkeme mi masrafı düşünüyor?

Demek ki hakimlerimiz masraf mı, adil yargılama mı ikilemi içinde kalınca masraf yapılmamasını tercih ediyor.

Yarın öbür gün haksız tutuklanmamız gerekçesiyle tazminat isteriz masraf olur diye bizim hakkımız da beraat kararı da vermez bu mantık. Adil bir karar mı yoksa masraf mı ikileminde neden başka türlü davransın ki?

Biz duruşmaya katılmak isterken “*SEGBİS neyinize yetmiyor*” mantığına gerekçe gösterilen ikince mesele “Güvenlik”. Biz mahkemeye getirilince güvenlik sağlanamıyormuş. Neden? Dünyanın en büyük kara ordusuna sahip olan bir ülkede 17 sanığın dört duvar arasında nasıl bir güvenlik tehdidi yaratacağını düşünüyor bu kararların altına imza atan hakimler?

Onca polis, istihbarat, özel güvenlik ne iş görür?

Gerekçe önemlidir. Açıkça söylemeyip tıpkı iddianame savcısı gibi etraftan dolanırsanız bu sonuç çıkar ortaya. Buna “ipe un sermek” derler. Ancak ipe un sererken “bir çuval unu berbat etmişler”.

Gerçek şu ki Cumhurbaşkanı “*duruşmalarda propaganda yaptırmayın*” demiş. Mahkemeler de bizim el pençe divan durup “aman efendim herhalde bir yanlış anlaşılma var birileri yüksek makamlara yanıltıcı bilgi vermiş olacak” demeyeceğimizi biliyor.

Propaganda nedir? “*Bir fikrin savunulması açıklanmasıdır*”. Bizi buralara getiren şey nihayetinde bir fikir değil mi?

Cumhuriyet savcısı yüzlerce sayfa iddianame yazıyor ve kendi fikirlerinin propagandasını yapabiliyor da biz neden yapamıyoruz?

Bir ülkenin en özgür kürsüsü savunmanın. Savunma demok-

rasinin olduğu ülkelerde kesinlikle özgürdür fakat bu yalnızca söz söyleme özgürlüğü değil lehe delilleri de güvenle toplama özgürlüğüdür.

Fakat faşist rejimlerde bile savunmanın sözlerine tahammül gösterilmiştir. Evet, tarihi olmuşlardır. Evet, ellerinden geleni yapmışlardır susturmak için. Ama katlanmışlardır.

Örnek istiyorsanız Reichstag Binasını (Parlamento) kundaklamakla suçlanan Bulgar komünisti Dimitrov davasına bakın. Örnek istiyorsanız 801 darbesi sonrası sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanan siyasi davalara bakın. 1832 yılında Seine Ağır Ceza Mahkemesi'nin sahip olduğu yargıçlık tahayyül ve tahammülüne sahip değilsiniz. Ki Blanqui fikirlerini savunduktan sonra jüri onları suçsuz bulduğu halde 1 yıl hapse mahkûm etmişlerdir.

Tıpkı bugün Barış Akademisyenlerinin yaptığı gibi ülkelerindeki hükümetin İtalya'ya müdahalesini yanlış bulan Fransız işçileri de yargılandılar. Fakat onlar imza toplamamış protesto gösterisi yapmışlardı. Barış bürosunun bütün üyelerine açılan davada imparatorluk savcısının iddialarına karşı savunma yaparken elbette siyasi görüşlerini anlattılar. Hatta politikanın ekonomi politikten ayrılamayacağını söyleyerek meselenin sosyal ve ekonomik boyutlarını anlattılar. 1864 yılıydı daha. Ve kimse onların sözlerini kesmeyi denemedi.

Faşizmin atası Bismarck döneminde Wilhelm Liebnicht'e atılan vatana ihanet ve Anayasa'yı ihlal davasına bir bakın. Tüm siyasi görüşlerini iddiaya karşı belirtmiş olan Liebnicht ve Bebel'in savunması ancak şu sözleri söyledikten sonra kesilir:

“Bismarck gibi, zor yoluyla iktidar olmuş bir devletin kaderi savaş alanında parçalanmak ya da aşağıdan gelen bir devrimle yıkılmaktır. Bu bir doğa yasasıdır”

Bunun üzerine Liebnicht sürekli sözünün kesilmesine sinirlenerek bir daha konuşmayacağını söyler.

Geçtiğimiz yüzyılda sahip olunan *“Siyasi davayı siyasi temelleriyle reddetme”* hakkını siz engellemeye çalışıyorsunuz.

Kazanılmış hakları geri almaya çalışmanızın sebebini anlıyoruz. Fakat bunu adil bir yargılama varmış gibi gerçekleştirmenize izin veremeyiz. Çünkü biz avukatız. Adil yargılama olmadan da bizi tutsak edebilirsiniz ki ediyorsunuz. Adil yargılamayı; savunma hakkını bu işe bulaştırmayın o zaman. Biz böyle bir oyunun teşhir edeni olmak zorunda kalırız, göz yumanı değil.

SEGBİS ile savunma olmaz sayın meslektaşlar **“CAMDAN CAM’A SAVUNMA OLMAZ”**

Bizi Suçluyor Bir Savcı

Ama bu savcı “cumhur”un, “cumhuriyet”in menfaatlerini koruyor olamaz. Cumhur adına bizi suçluyor olamaz. Bu suçlama olsa olsa hükümet adına yapılmış olabilir. Yani ilk olarak bu davanın davacısının “kamu” olmadığını söylemeliyiz. İddianamenin ilk sayfasına itirazımızı bu şekilde kaydetmeliyiz.

CMK’nın 191) maddesi duruşmanın başlamasına ilişkin olarak 3a hükmünde: *“sanığın açık kimliği saptanır, kişisel ve ekonomik durumu hakkında kendisinden bilgi alınır”* demektedir.

“Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz” demiş ya Ziya Paşa, halkımız da çok kullanmış bu sözü. Biz size kimliğimizi açıklarken, kişisel durumumuzu açıklarken fikirlerimizden ve eylemlerimizden söz etmeliyiz. Çünkü bir kişi fikirleri ve eylemleriyle kişiliktir.

Ben Hüsnü’nün kızı Ebru olmakla ya da Elazığ’da doğmuş olduğumu belirtmekle Ebru Timtik olmuyorum. Hatta bu gibi bilgiler ayırt edici bile değildir.

Benim kimliğim bugüne kadar almış olduğum tutumların ve bunlara yön veren fikirlerin bir bütünüdür. Mesela sosyalist olmam benim kimliğimin önemli bir parçasıdır. Ve bizi suçlu ilan eden iddianamenin esasını bunlar oluşturur. Kısaca anlatmak gerekirse bizim suçumuz;

- Tekelci Sermayenin Düzenine karşı durmaktır. Bu dünyayı büyük sermaye sahipleri ve onların temsilcileri kendi menfa-

atlerine göre yönetiyorlar. Oysa halk kendi kendini yönetmelidir. Kendine yabancılaştırmadan kendi menfaatleri neyi gerektiriyorsa o şekilde yönetebilmelidir.

- Emperyalizmin egemenliğine karşı durmak ve anti-emperyalistlerin ve gerçek vatanseverlerin avukatlığını yapmaktır.

Bugün bu iki duruşa sahip olanlar “terörist” olarak yaftalanıyor.

Emperyalist saldırganlığa karşı çıkanlar Amerikancı zihniyetin terörist yaftalamasına aldırış etmeden bağımsızlık şiarını yükseltmek zorundadır.

Bakın, Netanyahu’ya göre; Hamas teröristtir. Cuma namazı eylemleri terörist eylemlerdir.

Ellerinde sapanlarla İsrail tanklarına taş atmak terörist faaliyettir onlara göre. Bir taş bir tanka ne yapabilir ki oysa.

Türkiye’de de tıpkı İsrail hükümeti gibi düşünen bir iktidar ve ona göre şekillenmiş mahkemeler var. Var ki taş atan çocuklara “terörist” diyebiliyorlar.

- Biz ceplerindeki bilyeler sebebiyle terörist ilan edilen Berkin Elvan’ın hakkını savunduğumuz için suçlanıyoruz.

- Emperyalizmin bizim gibi geri bıraktırmış ülkelere ihraç ettiği faşizme karşıyız. Ve faşizme karşı demokrasi isteyenlerin avukatlığını yaptığımız için suçlanıyoruz.

Faşizmin hangi dozda ve şekilde olursa olsun, ortadan kaldırılması gerektiğine inanıyoruz. Bugün faşizmin yarattığı sonuçlarla hukuk alanında verilen mücadelenin içindeyiz. Hukuk derken Haklar anlamında geniş düşünmelisiniz. Hukuk Güvenliği yalnızca mahkemelerde sağlanmaz ve mahkemelerde savunulmaz. Hukuk güvenliği için mücadele edenlerin avukatlığını yaptık. Kendimiz de hukuk güvenliği için her zeminde mücadele ettik. Budur suçumuz. Halkın gasp edilen hakları ve emekçilerin gasp edilen haklarının takipçisi ve savunucusu olduk.

Neydi bunlar?

- Nuriye, Semih ve Esra'nın avukatlığını yaptık. Onların nezdinde yargı teminatından uzak, sorgusuz sualsiz işlerinden atılan ve ailesiyle birlikte açlığa mahkûm edilen emekçilerin haklarını savunduk. Bu haklar yerleşme ve seyahat Anayasa m.23, Hak Arama m.36, Kanunilik m.51, Çalışma Hürriyeti m.49, Sosyal Güvenlik m.60, Bilim Sanat m.27, Masumiyet Hakkı 38/4.

Nuriye ve Semih nezdinde devrimcilerin, demokratların, solcuların tasfiye edilmesine karşı durduk.

- Taşeronu karşı mücadele ettik. Emegın hakkını savunduk. İşçi katliamı davalarında avukatlık yaptık.

Soma'da, Ermenek'de, Siirt'te, Karadon'da bizi gördünüz.

- Barınma ve Konut hakkını savunduk. Kentsel dönüşüm değil önemli olan halkın sağlıklı bir çevrede barınma hakkıdır dedik.

- Çevre ve Sağlık kapitalizmin ayaklar altına aldığı ilk haklarımızdı. Kapitalist yağmaya karşı sularımızı, toprağımızı, havamızı savunduk.

- Düşünce ve İfade Hürriyetini savunduk. Toplanma da bir haktır, örgütlenme de. Yüksel Caddesi eylemleri bu kapsamdaydı.

Grup Yorum'un vekâletli avukatları olmasaydık bile sesleri susturulmak istenen sanatçıların yanlarında olurduk.

Özgür basın ile dayanışma içinde olmamız bu sebeptedir. Akademisyenlerin, aydın ve sanatçıların yargılamalarında hazır bulunmamız da.

- İşkenceyle mücadele ettik.

En bilineni Engin Çeber'di. Fakat irili ufaklı birçok olayda sokakta karakolda hapishanede süren işkencenin son bulması için çalıştık.

Adalet Sarayının kapısında bile işkence gördük. Meslektaşımız Zeycan Balcı Şimşek'in beli kırıldı. Ama dava Zeycan'a açıldı. Belini kırdırmakla suçlu oldu.

Eğer bugün İstanbul polisi bizden kurtulmak için canhıraş çalışıyorsa işkenceye engel olma çabamızdır.

Kardeşim Barkın Timtik de işkence ile gözaltına alındı. İşkence bu adliye asansöründe bile devam etti. İşkence edenlere bir şeycik olmadı ama kardeşim Avukat Barkın Timtik tutuklandı.

Adliye de henüz ismini bile bilmediğim işkencecilere hakaret ettiğim iddiasıyla bana dava açıldı. Silivri hapisanesinde oturma eylemi yaptım diye bir dava daha açıldı.

Açılan her dava benim gurur kaynağımdır. İşkencecilerden nefret ettiğimin kanıtıdır. Kardeşime sevginin kanıtıdır.

İşkence tablosu hiç değişmedi bu ülkede. İşkence bir devlet politikasıdır çünkü münferit falan da değildir. Biz mazur görmeyiz o başka. İşkencenin hamileri bu yüzden düşmandır bize.

- İnfazlar, katliamlar oldu. Bu da politik bir kararla gerçekleşiyordu. Biz yine avukattık.

Günay Özarıslan "İŞİD'e operasyon" denilerek katledildi. Olay yerindeydik ailesiyle beraber. Çatışma iddiasının yalan olduğunu biz tespit ettik. Günay tarafından atılmış tek bir kurşun izi yoktu. O sadece cama çıkarak slogan atmıştı ve pencerenin önünde de vurulmuştur.

Olay yerini kamera kaydına aldık. Basın ilk andan itibaren yanımızdaydı. Onlar da tanıklık ettiler ve kameraya aldılar. Olay açıldı.

Tutanak tuttuk, suç duyurusunda bulunduk. Ve dava bile açılmadı faillerine.

Bu ülkede adalet böyle işliyor işte. Suçlarını yüzlerine vurduğumuz için suçluyorlar bizi.

- Neden öldürdünüz? Soruyoruz
- Ama onlar DHKP-C'li idi diyorlar
- Sağ yakalasaydınız diyoruz
- "ama" diyorlar

- Dur dedik durmadılar diye vurduk Gazi Mahallesiinde

- İtti beni vurdum Dilek kızı Armutlu'da

- Silah gördüm elinde bedenine kurşun doldurdum. Günay tek başınaydı biz bir düzine.

- Berkin'i vurdum. Hastanede cebinden bilye çıktı

- Terörist zannettik de vurduk. Ayağında terlikle, Uğur Kaymaz'la babasını

- Hendek sihirli kelime oldu bu ülkede. Hendek dediğin biraz toprak kazarsın olur. Öyle hendek kazdı diye bir ilçeyi ateş altına almak da ne oluyor. İkna edebiliyor ve o hendekleri tekrar doldurabiliyorsan devletsin, iktidarsın. Çünkü kendi halkını ikna eder, imha etmez devlet.

Ne Gazi'de ne Sur'da ne Armutlu'da halkı terörist ilan edemezsiniz diyoruz.

Roboski'de yanlış istihbarat, Adıyaman'da dost ateşi... Adıyaman'da içinde terörist var zannederek bir sivil aracı bombaladılar. Eğer içindekiler asker olmasaydı bir Counter oyunu oynar gibi ateş edildiğini sizler hiçbir zaman bilmeyecektiniz. Belki de aracın içindekiler teröristlere yardım ettikleri için hedef alınmış olacaktı.

Bütün dünyada bu söylediklerimizi söyleyenler var. Gazeteciler, avukatlar, parlamenterler, hak savunucuları... Ama biz tutukluyuz, suçlanıyoruz.

Gerçek suçları böylece örtbas etmeye çalışıyorlar.

- Tecrite karşı mücadele etmekle suçluyorlar. F tipi tecrit hücrelerinde tutsakları idarecilerin keyfiyetine terk etmedik diye rahatsız oldular.

Yok efendim Berk Ercan dedi ki avukatlar kuryelik yapıyor.

Ne yapıyor ne yapıyor? Kuryelik.

Nasıl yapıyor? Yazıları çıkarıyorlar. Çünkü gardiyanlar pislik çıkarıyor diye avukatları aramıyorlarmış.

Elbet istediğim evrakı verebilirim. Avukatın evrak alışverişi zaten denetime tabi değildir ki. Postaları da. Bu kadar işin gücün arasında bizi postacı da yapmış Berk Ercan... Pes doğrusu.

Keyfi idarelerin tutumlarına karşı hak ihlallerini raporlamak ve bunları açıklamak bizim işimiz. Rahatsız edici olan bu. Çünkü F tiplerinde ıslah etme yöntemlerini biz hak ihlali olarak görüyoruz. Onlar hapse tıkip konuştuklarına yazdıklarına, düşündüklerine pişman olsunlar istiyorlar. Bu yüzden tecrit uyguluyorlar.

İyi ama bu yaptıkları suç. Burada herkes hukukçu TCK'nın işkence maddesini okutmayın bana.

Buradan suç çıkarmak ne gizli tanığın ne de itirafçı tanığın işi olamaz. Bu akıl polis aklıdır.

Bizim avukatlık görevi olarak açık açık yaptığımız işler gizli tanık beyanı olunca suç mu oluyor?

Tecrit ve izolasyona karşı ne gerekiyorsa yapmalıyız. Yapacağız. Tecrit kalksın diye Behiç Abimiz açlık grevi yaptı. O'nu ölüm sınırından aldık... 122 insan öldü. 600 insan sakat kaldı.

Unutur muzun sanıyorlar. Vazgeçer miyiz gizli tanık, gözaltı, tutuklama var diye... bir daha söyleyelim; **TECRİT İNSANLIK SUÇUDUR, TECRİTE SON.**

- Adalet Okulunda adalet mücadelesini tarihsel ve felsefi temelleriyle anlatıyoruz diye suçlanıyoruz.

Adalet okulu öyle güzel, öyle iddialı bir çalışma ki bundan duyulan korkuyu çok iyi anlıyoruz.

Hukuk Fakülteleri önce kadro kaybına uğradı. Nitelikli hocalarımız özel okullara gitmek durumunda kaldılar.

Üniversitelerin rektör ve dekan seçimlerine müdahalelerde bulunan siyasi iktidar yukarıdan aşağıya bir idari baskı mekanizması geliştirdi. (Yoktan var edilmedi, elbette her zaman vardı bu baskı YÖK ismiyle 80 faşist cuntası kurumsallaşmış duruyordu. Fakat müdahale açık ve ağır bir hal aldı)

“Yerden mantar biter gibi” derler ya işte öyle bir hız ve perva-

sızlıkla hukuk fakülteleri açıldı. Piyasa asgari ücrete çalıştırılan avukatlarla doldu. Ne genç avukatların ne de stajyerlerin hukuk alanına sevgisi ve ilgisi kaldı. Dolayısıyla daha mezun olmadan “hukukçu” olmaya gerek olmadığını, “icracı” olmanın münasip olduğunu, iş takibinin inceliklerini kavramayı lüzumlu sayan, alanına yabancılaşmış hukukçular yetişmeye başladı. On binlerce mezun ne devlet teorisini biliyor ne toplumsal gelişimin yasalarından haberdar.

Diyebiliriz ki kendi emeğine ve alanına böylesine yabancılaşma meslektaşlarımız için Adalet Okulları asla yeterli gelmeyecek. Bu bir sistem sorunu. Kapitalizm son bulmadıkça çaresiz bir gidiş bu.

Biz karınca kararınca bir iş yaptık. Sınırlı imkânlarımızla bir dernek kurduk. Bir hukukçunun sahip olması gereken teorik alt yapıyı onlara sunmak istedik. Avukatlık pratiğine hazırlamayı istedik.

Halkın Hukuk Bürosunda çalışmalarını elbet isteriz. Fakat büroda çalışmak yalnız bilgi değil, cesaret de istiyor. Tarihi boyunca faşizmin saldırılarına uğramış olan büromuz hayranlık uyandırıyor fakat HHB avukatı olmanın zorlukları da aşikâr. Adalet okuluna gelenlerin büromuz avukatı olması istememizden doğal bir şey olamaz. Fakat bizim asıl isteğimiz sahada çalışacak genç hukukçuların, bilimsel, sorgulamacı bir bakış açısına sahip olmaları, tarihsel materyalizmi kavramalarıdır. Yeter mi? Yetmez elbette. Onlar tarihin akışına yelken açan hukukçuları da tanımalı. Toplumsal değişime öncülük edenleri bilmeli. Haklar ve Özgürlükler mücadelesinin öncülerini onların bakış açılarını, hatalarını, doğrularını anlamalı.

Montesque’yu, Çiçero’yu, Robbespierre’i bilmeyen hakimler, avukatlarla dolu adliyeler. Kafka’yı, Tolstoy’u okumamışız, E. Hobsbawn’ın kapağını kaldırmamışız. Meslektaşlarımız Karl Marx, İliç Lenin, Fidel Castro alanımıza ilişkin neler düşünmüşler? Neden mevcut hukuk düzeniyle yetinmeyip yeni bir toplumsal düzeni özlemişler? Bu adliye de bunları merak dahi etmeyen

hâkim, savcı, avukat sıfatına sahip binlerce hukuk mezunu var.

“*Marksist Leninist örgüt yargılayacağım*” diye yola çıkmış Marksizm’in ne olduğunu bile bilmeyen hakimler o kadar çok ki. Bildikleri şey; siyasetçisi, bürokrati, teknokrati hepsinin bildikleri şey; zulüm saltanatını durdurmak isteyen bir şey olduğu zalimler korkmalıdır, cahiller korkmalıdır Marksizm’den.

Şöyle neymiş diye sorarsan ki biz çok sorduk, çok dinledik, ne diyorlar biliyor musunuz? Anarşizm, ateizm gibi bir şey işte. Komünizm, Sovyetler, Bolşeviklik, dinsizlik. İşte bildikleri bundan ibaret. Mevcut siyasi iktidarın temsilcileri de böyle, CHP’ye kızıp Marksist diyorlar. Ülke tarihinde sosyalizm gelmesin de gerekirse İngiltere’den, Amerika’dan yardım isteriz. Almanlarla dostluk ederiz diye düşünen CHP siyasetçilerini sosyalist, komünist diye yaftalıyorlar. Barış söylemi geliştirenlere komünist diyorlar. Daha neler neler.

İşte Adalet Okuluna devam eden öğrencilerimiz böyle cahil olmasın istiyoruz. Kiraz ile erik birbirinden nasıl farklı ise, ikisinin de meyve olması eriği kiraz üzerinden tarif etmemize nasıl yetmiyor ise, ateizm ile sosyalizm de birbirinin tarifine yaramayacağını bilmeyenlere, bilmek istemeyenlere benzemesinler istiyoruz.

Onlar haklar ve özgürlükler mücadelesinin neresinde olurlarsa olsunlar Adalet Okulu’nun etkisini taşıyacaklar. Onlar örnek aydınlar, devrimci avukatlar, bilinçli hukukçular olacaklar. Ne bizim ufkumuz her öğrenciyi HHB avukatı yapmaya zorlayacak kadar dar, ne de faşizmin, kapitalizmin saldırıları bizim başa çıkabileceğimiz kadar az. Ülkenin her yerinde işçiler hak arıyor. İşkence, katliam sınır tanımıyor. Sansür, tehdit ülkenin her yerinde. Artvin’den Edirne’ye akarsularımızın, vadilerimizin, kıyılarımızın, topraklarımızın savunmaya ihtiyacı var. Yalnızca HHB bunlara yetişemez. ÇHD de ne kadar gayret ederse etsin ülkenin her yerine yetişmiyor. Baroların yönetim kurullarında olmalıyız. Sanayi’nin gelişkin olduğu işçi havzalarında şubeler kurmalıyız. Tüm özgürlükçü, ilerici, demokrat avukatlarla el ele vermeli, çoğalmalıyız. Adalet Okulu adalet talebinin hem nicel hem de nitel olarak

büyümesidir.

Biz yerimizde oturup işimizi yapsaydık, büromuzda kollarımızı kavuşturup birbirimizle yetinseydik siyasi iktidar belki de hiç dokunmayacaktı bize. Oysa biz adalet okullarıyla yetinmeyeceğiz. Akademiler, kürsüler edineceğiz. Çalıştaylar yapacağız. İhtiyacımız olan insanı eğiteceğiz. Ki onlar da hakimler, savcılar, avukatları eğitsinler.

Bizi Adalet Okulu kurmakla suçluyor savcı. Kurduk. Daha da kuracağız, büyüyeceğiz.

Gizli tanık usulü taa engizisyona dayanır. Tanıkları gizlemekle kalmamış zaman zaman hakimler de kendilerini gizlemişler. Başlarında kukuletalarıyla bu hakimleri örnek almıyor oluşunuz isabetli olmuş. Fakat hakimleri savcılar güvenlik gerekçesiyle hem halktan hem de biz avukatlardan gizlemeleri hiç iyi değil. İyice soyutlanıyor hakimler savcılar. Dışarıda akan hayata yabancılaşıyor, anlamıyorlar.

Ne diyorduk? Bu gizli tanık usulünü alıp TCK'ya koyuverdiler, meclistekiler el kaldırdı, oldu bitti.

Bu gizli tanıklar derlermiş ki *“avukatlar emniyete gelip bize susma hakkımızı kullanmamızı söylüyorlardı.”* Kaçtır bu teraneleri dava dosyalarına koyuyor bu dava da dahil. Hakimler de *“nedir bu Allah aşkına, ayıptır yapmalıym”* demiyorlar.

Bu saatten sonra avukatın görevi hak hatırlatmaktır. Polis de bu hakkı hatırlatmalıdır falan gibi şeyler söylemeyeceğiz. Çünkü görüyoruz ki yargı düzeni fazla zahmet çekmek istemiyor. Polisinden temyiz mahkemesine kadar yargı mekanizmasının her aşamasında memurlar ve yargı mensupları kolay iş görmek istiyor. Hukuktu, yasaydı uğraşmak istemiyorlar. Savunmaya ilişkin hususlar teferruat gereksiz zaman kaybı olarak görülüyor. Formaliteden yapılıyor.

Her şey ivedi, herkes yoğun, meşgul. Her an istisnai durum. Polisi itirafçı yapalım birkaç kişiyi imzalasınlar kâğıtları, daha ne

gerek var delile. Sonra gizli tanıkları gizler bir daha da meydana çıkarmazsın olur biter. Mesela 2013 dosyamızın gizli tanıklarını (ki bu dosyaya da aynı ifadeleri koymuşlar) biz hala sorgulayamadık. Yüzlerini bile görmedik.

Dosyaları şişirmenin yolu kolay. Avukat görüşme tutanaklarımızın fotokopisini çekmişler, hapisane görüş kayıtlarını istemişler, sosyal medya sayfalarının çıktısını almışlar, Fetullahçı polislerin örgüt tarihi, örgüt işleyişi kurgusunu kopyalamışlar, olmuş sana dosya. Amaç ortadan kaldırmak oldu mu her şey delil.

Eğer maddi gerçeği ortaya çıkarmak amacıyla olsalar söylenen sözü desteklemek için somut objektif delil ararlar. Şimdi amaç İçişleri Bakanının talimatları doğrultusunda devrimci avukatları ortadan kaldırmak.

İşte bunu bildiğimiz için CMK hükümlerini sayacak değilim. Ama size şunu söyleyeyim. Emniyette gözaltında tutulan birine yani tamamıyla polisin etkisi altındaki şüpheliye susma hakkını öğretemezsiniz. Kişi o saate kadar haklarını öğrenmediyse gözaltında biz yapamayız bunu. Çünkü şüpheli güven sorunu yaşar. Kaygı düzeyi yüksektir.

Derseniz ki susma hakkının kullanılması konusunda ne düşünüyorsunuz, siyasi davalara bakmakla geçirdiğim avukatlık pratiğime dayanarak anlatacaklarım var.

Bence savunmanın birinci şartı soruşturma ile ilgili taraflarda eşitleninceye kadar lehe ya da aleyhe bir şey söylememek gerekir. Neden?

Lehe olduğunu düşündüğünüz bir bilgi belli bir aşamadan sonra etkisizleşmiş olabilir. Mesela poliste kurgulanmış bir senaryonun yalan olduğunu derhal delilleriyle ortaya koyabilirsiniz, sonra bakarsınız ki sorgu yargıcına gelene kadar kurgu değiştirilmiş. MOBESE kamerası kayıtlarını istemişseniz “*aaa meğer bozukmuş*” derler.

Yani dosya polisin elinden çıkıp savcıya gelecek, savcı soruşturmayı tamamlayıp mahkemesine gönderecek ve mahkeme

de tüm dosya içeriğini savunma ile paylaşacak ki siz öne sürdüğünüz lehe delili sunma güvenliğine erişebilirsiniz. Hala güvenlik tam değildir. Fakat yapacak bir şey yok. Toplumların gelişiminde kazandığımız en ileri hak hala hakim güvencesidir.

Poliste *“hayır ben yapmadım tanığım da şudur”* dersiniz biri bakarsınız tanığınız köşe bucak kaçıyor. Kimse sizin lehinize tanıklık yapmak istemiyor.

“O belirtilen tarihte ben şuradaydım” dersiniz bir bakarsınız ki iddia edilen tarihler değişmiş.

Avukat dediğin profesyonel olmalı evet ama hiçbir profesyonel o sınırlı sürede müvekkilinin düşünce şeklini değiştiremez. Kişi eğer ben sınırimi bilirim, ben polisten akıllıyım, ben polisi kandırırım diye düşünüyorsa ya da polisi benim iyiliğimi düşünüyor diye inaniyorsa siyasi polisi tanımıyor demektir.

Müvekkili kendi gücünü sınırlarını bilmiyor altı boş bir güven duyuyor siyasi polisi tanımıyorsa siz mümkün değil o’nu orada değiştiremezsiniz.

Ama siyasi bir suç dolayısıyla soruşturuluyorsanız, bunu siz de dinleyin sayın hakimler, benim başıma gelmez demeyin, ne kadar az konuşursanız o kadar iyidir.

Eğer soruşturmada gizlilik kararı var ise hiçbir delil vermemez sizin yararınıza olacaktı, imzanız da yazınız da verdiğiniz bilgi de tanığınız da aleyhinize dönebilir.

Siyasi şubede siyasi suç şüphesi altındaki kişinin şiarı şu olmalıdır; dilimi de sustururum bedenimi de. Unutmayın ki susma hakkı işkencelerde yitirdiğimiz insanlarımızın kazandığı bir haktır. Can pahasına korunmuş bir haktır.

Siyasi şubede gözaltında bulunuyorsanız serbest bırakılırim umudu taşımamalısınız. Bu serbest bırakılmayı istemeyeceğiniz anlamına gelmez. Suç işlemediğinizi yüksek sesle söyleyin. Serbest bırakılmayı da ısrarla isteyin. Ancak serbest bırakılabilirim umudu gözaltında sizin kurdunuz olur.

Umut orada huzursuzluk sebebidir. Sizi ikirciğe düşürür yanlış yaptırır.

Asla kontrolünüzü kaybetmeyin, sakin olun. Öfkeniz bile mantıklı olsun. Öfkenizin altında bilinç olsun.

Siyasi şubedeyseniz sizi bir ideolojiyi temsil ettiğiniz ve onun gereklerine uygun bir yaşam sürüyorsunuz diye gözaltına aldılarsa orada iki ideoloji çarpışacak demektir. Muhataplarınız da bilinçli ya da bilinçsiz bir ideolojiye hizmet ediyorlardır. Her hâlükârda bir tarafı temsil ediyorlardır.

Bir yıldır tutukluyuz. Dosyayı gördüğünüz halde bizi serbest bırakmadınız. Sizinle de aynı ideolojiyi paylaşmıyoruz demektir bu. Daha doğrusu bir yerde ortaklaşamıyoruz. Bu yer burjuva demokratik haklar bile olsa ortaklaşamıyoruz. Siz mevcut siyasi iktidarın tehdit algısına göre davranıyorsunuz. Bu çek açık.

Bizim düşünce sistemimizi anlatmamız da bugüne dek bin türlü engel çıkardınız. Biliyorum keseceksiniz defalarca. Şimdi den söylüyorum. Tarafsız da değilsiniz, demokrat da.

Polis, savcı siyasi tutum alıyor. İddianame de siyasi bir metin. Ama siz bizim siyasi görüşümüzü anlatmamıza izin vermiyorsunuz.

O zaman siz de siyasisiniz sayın mahkeme. Size suçu delilleriyle ortaya getirin diyoruz.

Bu benim 2. tutuklanışım. 2013 yılında ilk tutuklandığımda yanlarında mahpus yattığım insanlar müvekkillerimdi. Ora da onların davalarına baktım, 24 saat yanı basımındaydılar. Sağlığım maddi manevi durumumla ilgilendiler. En derin sohbetler için vakitimiz boldu. Ailecek tanışır olduk. Şimdi de birçoğuna hapisshane den mektuplar yazıyorum.

Mesela Elif Akkurt ile birden çok defalar görüştüğüme işaret ediyorlar.

Görüşürüm elbet, unutayım mı mahpus arkadaşımı. Müvekkil-avukat ilişkisinden de başka bir ilişkim var. Sağlığını merak

ederim. Hatta ayağı üşüyorsa patik gönderirim. Hapishanede aldığı disiplin cezalarını çözmeye çalışırım. İdare ile görüşürüm. Siyasi sohbetler de ederim. Memleket muhabbeti de yaparım. Ailelerimizi konuşuruz.

Bana kalırsa az bile koymuşlar listeye. Bakırköy’de gördüm kendisini, Tekirdağ, Gebze’ye gönderdiler gittim. Şimdi de Sincan’a sürdüler. Tutuklu olmasa giderdim. Ama şimdide mektup yazıyorum.

Pek çok kişi var böyle.

Polis beğenir beğenmez. Önemsemiyorum.

Onlara kalsa sosyalistler devrimcileri hayattan önce tecrit eder sonra da yok ederler.

Elif Sultan Kalsen’in cenazesine katılmışım. Anlatayım;

O’nu tanıdığımda Kocaeli’nde öğrenciydi. Birkaç basın açıklamasına katıldı diye gözaltına alınmıştı. Ürkek ve genç bir kıza baskı yapıp tüm solcu öğrenciler hakkında beyan almışlardı. Beyan dediysem katıldığı basın açıklamalarından söz ederek şu katıldı bu katıldı demiş. Basına da *“DHKP-C örgütü güdümündeki şu derneğin organizesinde”* diye yazı vermişler.

Sonradan ifadenin ne koşullarda verildiğini ağlayarak anlattı. Duruşma sırasında iki sanık söz aldılar. Diyor ki savcı, bu avukat hep DHKP-C’lileri görmeye gitmiş hapishaneye.

Kime gitsem hoşuna giderdi acaba?

İŞİD nasıl olurdu? Ya da Fetullah hocacılara mı gitseydim. Onlar iyi para veriyorlarmış. Adnan hocacılar, tacizcilere, kadın katillerine, hortumculara mı gitseydim. Ne dersiniz? Daha mı masum olurdum?

Görüş tablosunu kısa tutmuşlar. Hapishane çeşitliliğini arttırsalar hırsızlık yaralama vb. dosyalar da bulurlardı. Ama işlerine yaramaz değil mi?

Yine sadece tutuklu meslektaşları ziyaret ettiğim için dahi örgütsel çeşitliliği arttırmış olmalıydım.

Ama siyasi polisin gözünü öyle hırs bürümüş ki hangi davadan yattığını dünya âlemin bildiği Ayla Akat Ata, Besime Konca, Sebahat Tuncel gibi isimleri bile DHKP-C'li diye yazmışlar.

Bir de X örgütünden kişileri ziyaret etmişim. Size bir şey söyleyeyim mi? Eğer ziyaret tablosu çıkararak beni hapishanelerde müvekkillerimi, dostlarımı, meslektaşlarımı görmekten ya da hak ihlallerini raporlamak için yapacağım ziyaretlerden vazgeçeceğini düşünüyorsa yanılıyorlar. Yanılıyorsunuz.

Bu tabloları neden çıkarıyorlar biliyor musunuz? Dışarda bu işlerle uğraşan solcu avukatlar görsün de biraz geri dursunlar diye düşünüyorsa pek etkili olduğunu söyleyemem. Görüyorsunuz.

“Biz gizli tanımız” dediler.

Şimdi Fetullahçı örgüt yapılanmasına üye olmaktan tutuklu Başkan Metin Özçelik öfkesini gizleyememişti. Düşünsenize bir davada hem sanık hem tanık olabilir mi bir insan? Bunlar yapmışlardı işte.

Polis savcı hakim elbirliği ile kanuna karşı hile yapmışlardı. Buna rağmen bu dosyada 15 yıla yakın ceza aldı Elif Sultan.

Geçmiş gün Elif Sultan'da artık yaşamıyor. Şunu söyleyeyim ki o zaman Elif Sultan asla bir örgüt militanı değildi. Sıradan bir solcu öğrenciydi.

Nasıl bir yalan, nasıl bir adaletsizliktir. Basın açıklamalarına örgüt adına katılıyor diye propaganda dan ceza verdikleri gibi bir de üyelikten ceza verdiler.

Bana soracak olursanız Elif Sultan Kocaeli Üniversitesinde öğrenimine devam edebilseydi okulunu bitirirdi. Ama okumasına izin vermediler Elif Sultan'ın. Cezalar takipler arka arkaya geldi.

İki defa tutuklandı Elif Sultan. İkinci tutuklanmasında birlikte kaldık. Tahliyesinden sonra fotoğraflarını dağıtmışlardı “canlı bomba” diye.

Bize geldi ve *“ne yapayım şimdi”* diye danıştı. Biz de o zaman

gidip savcılığa ifade verelim, basını da haberdar edelim herkes bilsin dedik. Ne yapabildik başka. Canlı bomba diye sokak ortasında vurabilirlerdi.

Elif *“ben ne yaptım ki kendi ayaklarımla savcıya gideyim”* dedi, çok zor kabullendi.

1 Mayıs'ta polisler üstüne atladılar canlı bomba diye. Hayatı zehir ettiler ona. Silahlı bir militan olmaya giden yolu böyle adaletsizliklerle örülüdür.

Sonra bir gün annesi geldi Elif Sultan'ın. Kızından haber alamadığını söylüyordu. Emniyeti, hastaneleri aradık, yoku Elif Sultan. Annesi sık sık gelir umutsuzca sorardı çocuğunu. Çok zordu o'na cevap vermek. Teselli edecek söz bulamazdık. Avutamazdık.

Sonra bir gün Sultan Ahmet'te bir canlı bomba eylemi olduğunu, eylemcinin Elif Sultan Kalsen olduğunu duyurdu basın. Haberin kaynağı Emniyet Müdürlüğü idi.

Bir avukatın yaşayabileceği en zor anları o zaman yaşadım. Elif Sultan'ın annesi ve babasıyla birlikte o parçalanmış cenazeyi teşhis etmek için Adli Tıp'taydım.

Anneler ağlayabilirler sevgili meslektaşlarım, babalar şaşkalmaya hakkı vardır. Ama bir avukat şaşırılmaz, duygusallaşmaz, soğukkanlılığını yitiremez. Güç vermelidir aileye.

Yüzüne baktılar Adli Tıp masasındaki kadının. Orada bir kadın yatıyordu. Artık düşünmeyen, acı duymayan bedeniyle politik bir simge veya işaret yapamayacak olan. Yaklaşıp masadaki kadına baktılar. Daha doğrusu bedeninin parçalarına baktılar.

“O mu” diye sordular birbirlerine. Yok. İki de birbirine “iyi bak” diyordu. “Birlikte can verdiğimiz bebek bu mu” diye düşünüyorlardı belki de.

Bir türlü karar veremediler. Ana-baba olmak ne zormuş. Bir daha, bir daha bakmak istedi annesi. “o değil” dedim, “Elif Sultan” değil.

Yüzüne bakmak yeterliydi aslında. Çok iyi tanıyordum Elif

Sultan'ı. 14 ay birlikte hapis yatmıştım.

Polis de çok iyi tanıyordu. Emniyette fotoğrafları, parmak izleri, DNA örneği vardı. Meğer sadece polisiye bir oyunmuş diye geçirdim içimden. Anne babayı öldüresiye kahreden bir oyun.

Belki de hiç anne baba olmamışlardı. Hiç yürek taşımıyorlardı. Ne elde ettiler ne umdular aklım ermiyor. Tek bildiğim bize o cenazeyi gösterirken Elif Sultan olmadığını bildikleriydi.

Polisin polisiye bir başarı uğruna neler yapılabileceğini bir kez daha anladım.

Bir gün gerçekten ortaya çıktı Elif. Görüntülerini televizyon kanallarından izledik.

Emniyet müdürlüğünün duvarına paralel şekilde koşuyordu. Elinde uzun namlulu bir silah vardı. Emniyetin duvarlarına doğru ateş ediyordu. Neredeyse yolun sonuna gelmişti. Yaptığı sadece bir silahlı propaganda eylemi idi. Kimseyi öldürmemişti. Vurdular o'nu. Sağ yakalayabilirlerdi, vurdular, öldürdüler.

Bu sefer gerçekten Elif Sultan'ı aldık Adli Tıp'tan. Alıp köyüne götürdük. Hemşerimdi Elif Sultan. Köyünün mezarlığına yatırdık o'nu. Köyünün mezarlığı Munzur'a bakan bir tepedeydi. Olay çıkmasın, sakince defnedebilelim diye jandarma komutanıyla da ben konuştum. Sorun çıkmadan defin işlemi tamamlandı.

Suç mu diyorlar şimdi bu yaptıklarına? Zannetmen.

Ama bir şey söyleyeyim mi size, bu konuda polisin savcının ne düşündüğüyle ilgilenmiyorum bile.

Siyasi suç kategorisi tarihin her döneminde en gaddar cevaıyla karşılaşmıştır mevcut siyasi iktidarın fakat burjuvazi halkın gücüyle iktidar olmuş, dolayısıyla halk denen o deryanın uyandığı zaman neler yapabileceğini görmüştür. Halka insanca davranmak, onurunu kırmamak, o'nu isyana mecbur bırakmamak gerekir. Burjuvazi bunu görmüştür. Uzun mücadele süreci sonrasında bir takım demokratik hakları kabul etmesi bundandır.

Ülkemizin bir cumhuriyet olduğunu söyleyenler; demokrasi olmadan cumhuriyet olur mu?

Ülkede demokrasi olduğunu söyleyenler; basın özgürlüğü olmadan, meslek örgütleri, demokratik kitle örgütleri özgür olmadan, siyasi partiler özgür olmadan demokrasi olur mu? Yargı denetimi olmadan demokrasi olur mu?

Biz olmaz diyoruz, siz olur diyorsunuz. “Ülkede örgütlenme özgürlüğü var” dediniz. Dernek kurduk, birlik oluşturduk, platformlarda çalıştık, derneklerimiz kapatıldı, faaliyetlerimiz suç sayıldı.

“Fikir özgürlüğü var” dediniz kapalı açık toplantılarda halka karşı konuştuk, basına konuştuk, yazdık, çizdik. Konuştuğlarımız yazdıklarımız suç oldu.

Mahkeme “suç değil” dedi. Polis “suç” deyince suç oldu OD-TÜ’lülere tutukladınız.

“Toplanma özgürlüğü var” dediniz. “1 Mayıs işçinin bayramıdır” dediniz. Kalktık gittik. Yolumuz kesildi, kollarımız bağlandı. Gaz yedik, cop yedik. Davalar açıldı. Asliye cezalar suç yok dedi. İdare mahkemesi idareyi mahkûm etti. AİHM ihlal var dedi. Ama yine ve ısrarla kesildi yollarımız. İşkence sürdü. Hak ihlali devam etti.

Polisin dediği oldu yani valinin, yani İçişleri Bakanının, yani Başbakanın, yani yürütmenin, yargının dediği olmadı.

700 defa oturdu Cumartesi Anneleri. Sonra bir gün İçişleri Bakanı “bundan sonra suçtur” dedi. “Müsaade etmeyeceğiz” dedi. 1 hafta önce “buyurun” denilen yerde gözaltına alındı aileler. Bu muydu hukuk güvenliği?

Bu ülkede yasa da, yasama da, yargı da, yargıç da siyasi iktidardır.

Halkın avukatları müvekkilleriyle özdeşleştirilemez diyor. Avukat dava seçme hakkına sahiptir. Dünyanın hiçbir yerinde avukatı bir davaya bakmaya zorlayamazsınız. Bunu bize üniversitelerinizde öğrettiler. Ama bugün avukat görüşme tutanakları-

mız, hapisane ziyaretlerimiz, müvekkillerimizin bize gönderdiği mektuplar dava dosyasının içinde dolaşüyor. Öyle meşru buluyor ki bu yaptığını savcılık. Nasıl bir skandala izin verdiğini fark etmiyor bile.

Bu ülkenin hukuku, yazılı kanunları, bugün bile bir kişiyi öldürme hakkı vermiyor farkında mısınız?

Size, suçlu bile olsa yaşama hakkını elinden almaya hak tanımıyor hukuk. Oysa bu dava dosyası yaşam hakkını savunduğumuz insanların isimleri ile dolu.

“İnanç Özkeskin ile ilgili konuşmuş avukatlar” kim İnanç Özkeskin? Polisin kendi evinde anasının babasının tanıklığında katlettiği bir kişi. 1996’da ölüm orucunda yaşamını yitiren İlginç Özkeskin’in ağabeyi olduğu için bir TAYAD’lı. Bir örgüt militanı olmaya kişiliği müsait değil.

Ama Süleyman Soylu’ya suikast hazırlığında olduğunu yazdı AKP basını.

Asla doğru değildi bu iddia. Ne akla mantığa uyuyordu ne de maddi gerçeğe. Oysa bugün dava dosyalarında İnanç Özkeskin DHKP-C üyesi olarak yazıyor. Nereden buluyor bu hakkı savcılar? Gerçeği değiştirme hakkı yoktur savcının. *“İnanç Özkeskin örgüt üyesi olacak onun ailesinin avukatları da örgüt avukatı ilan edilecek.”* Buna tenezzül etmemeliydi bir hukuk adamı.

İnanç Özkeskin’in katledilmesi bir tesadüf değildi çünkü. İstanbul’un orta yerinde birbiri ardına bunca katliam tesadüf değildi. 90’ların kontra hücreleri devreye sokulmuştu. Onlara neden ihtiyaç duyuldu? Korkuyu büyütme için, insanları yıldırma için.

O katliamlar “geri bas” ihtarıydı.

90’lı yıllar yalnızca faşizmin terörist yüzünün daha açık görüldüğü zamanlardı. Faşizm karakterinden bir şey kaybetmemişti 2000’ler de de. Sadece yalan ve demagoji etkili kullanılıyordu. Kriz bugün artık buna izin vermiyor. Demagoji yeterli gelmiyor. Bu yüzden korkuyu büyütmeçiler.

Dava dosyasının içine bakın. Tamamı iktidarın katliam ve işkencesi karşısında hakkı ihlal edilenin tarafında durduğumuzun kanıtıdır. Biz zaten bununla gurur duyuyoruz. Sadece “suç değildir” diyoruz. Suçlu katledendir, suçlu işkence edendir.

Berkin Elvan çocuk yaşında polis tarafından katledildi. O’nu öldürenler mi suçlu, yoksa onu unutturmayanlar, katillerinin bulunmasını isteyenler mi?

Sizin hizmet ettiğiniz anlayışa göre o’nu katleden suçsuz. Çünkü hala belinde silahıyla dolaşip duruyor. Hala devletin polisi çünkü. Tedbiren işten el çektiler bile. Ama Berkin Elvan’ın katillerinin bulunmasını isteyen kitle bugün suçlu ilan ediliyor.

Birazcık mahcup olmasını dilerdik hukuk insanlarının.

Günay Özarslan için de aynı şey geçerli. Dilek Doğan için de. Suçlu onları katledenlerdir.

Hepsi bir tarafa, hukuk birinin elinde silah var diye polise, askere öldürme hakkı tanımıyor. Silahı elinden atması için ikna etmesini, şans tanınmasını istiyor. Etkisiz kılmak, öldürmek demek değildir. Zarar vermesini engellemektir.

Etkisiz hale getirmek adını bile bilmediğin insanların tepesine bomba yağdırarak onları paramparça etmek değildir. Bunun hukuktaki adı “yargısız infazdır.” Öldürme cezası hukukumuz da yoktur. İdam kalkmıştır. Ama bugün yargılamaya, ceza vermeye, infaz etmeye yetkili kılınmamış olanlar bunu İçişleri Bakanının emriyle yapıyorlar. Bunun adı toplu katliamdır. Bir kez daha söylüyorum bu suçtur. Meşru müdafaa değildir.

Kaldı ki her ana babanın, her yakınının, çocuklarının, sevdikleri kişinin cenaze törenlerini yapma, inançlarına göre gömme hakkı vardır. Vedalaşma hakkı vardır. Devlet ana babaya vücut bütünlüğü içinde cenazesini teslim etmeye çalışmalıdır.

Bir cenazeyi arabanın arkasına bağlayıp yerlerde sürüklemek, çıplak fotoğraflarını çekip yayınlamak cenaze törenini yaptırmamak, cenazesine katılanları yargılamak “hukuka uygunluk” ölçüsüne bile vurulamaz.

Bir insanı öldürmek TCK'da (81) suç olarak düzenlenmiştir. Fakat hemen ardından ağırlaştırılmış hali düzenlemiştir kanun koyucu. Bir kişinin yaşamı son bulmuş mu, bulmuş, bundan ağır olur mu? Olur.

Eğer canavarca his sevkiyle, eziyet ederek, bombalama ya da biyolojik, kimyasal silah kullanarak öldürüyorsanız o zaman suçunuz büyüür. Bu durumu ispatlayan şey maktulün bedenidir.

O bedenleri en muntazam şekilde teslim etmek zorundadır devlet.

Kişisel olarak düşmanlarına kin besleyebilir Süleyman Soylu. Özel Harekât nefretini kişisel olarak başka şekillerde gösterebilir o da ceza hukukun konusudur. Ama devlet tüzel kişiliğini taşıyor-ken böyle davranamaz.

Eğer hukuk dışına çıkıyorsanız, sorumlusunuz. Biz hukuk dışına çıkmadık. Polisler çıktı, savcılar çıktı, hakimler çıktı, bakanlar çıktı.

Savcı niteleme yapmakta özgür mü? Bence sınırları var bu nitelemenin;

Anayasa, kanun hayatın olağan akışı, akıl, mantık, insaf, vicdan. Ne vicdanı demeyin sevgili meslektaşlarım. Kanun dilini konuşuyorum. Aldığımız ortak eğitimin dilini konuşuyorum. Beklediğim proleter vicdanı değil. Burjuva hukuk kurallarının mantığına uygun bir vicdan.

Siyasi suçlar her zaman tedbirlerin en ağırını ile karşılanır bu doğru.

Mesela bir tecavüz sanığı, bir kadın cinayeti sanığı iyi hal indirimi alabilir. Siyasi bir davada suçlanan sanık alamaz.

Tacizciler tutuklanmaz, mezar kazıcılar tutuklanmaz, spekülâtörler, manipülâtörler tutuklanmaz. Ekonomiye ne kadar etkilerse etkilesin spekülasyon suç bile sayılmaz.

Madencileri tekmelemek hürriyetine sahiptir Yusuf Yerkeller.

Tehdit, hakaret her türlü ifade hürriyetine sahiptir bakanlar. Halkla dalga geçebilme özgürlüğü vardır onların. Ama biz savunma sırasında soru içeren bir cümle kurduk diye duruşmadan atılırız. Deyim kullandık diye “*vay bize hakaret ettin*” bahsiyle dava ediliriz. Tazminata mahkûm ediliriz, ceza alırız.

Cumhuriyet tarihi boyunca görmedik bu kadar çok Cumhurbaşkanına hakaret davası.

Velhasıl kelimeler siz dediniz “*biz de demokrasi var*” diye. Biz de konuştuk, örgütlendik, hak aradık. Hoşunuza gitmedi mi? Olabilir. Demokrasiler katlanır, faşistler katlanmaz. Ezer, süpürür, yok etmek ister, susturur.

Siz var dediniz demokrasi. Anayasa’da okuduk kanunlarda gördük.

Açıkça faaliyet yürüttük, hakkınca avukatlık yaptık. Gizli değil her şey apaçıktı. Şimdi suç diyorlar. Ne zaman suç, ne zaman hak, karar vermelisiniz. Hukuk güvenliği budur işte.

Sizden çok mu şey istedik? İstemeye gerek yoktu bile. 1 yıldır tutukluyuz, cezayı verdiniz yatırılıyorsunuz. Yargılamış görüntüsü istiyorsunuz. İkimiz de biliyoruz. Ama görüntünün de gerekleri var. O fotoğrafı vermek için bile ortada yargılayacak sanık olması gerekir.

O yargılamanın başrolü biziz sayın hakimler! Bizsiz olmaz. Biz konuşacağız, siz dinleyeceksiniz. Duruşmayı izleyenler sıkılacak, siz sıkılmayacaksınız. Anlamaya çalışacaksınız. Siz hakimsiniz, “hakim” olmalısınız.

Tarih boyunca birçok hakimin yaptığını yapmalısın. Bizi duruşmaya getirip dinlemelisiniz. Olağan olan bu.

Avukatı sustur, sanığı sustur. Tanığı gizle, soruşturmayı gizle. Böyle yargılama olmaz. Aynı soruşturma dosyasından ayrılan 7 dosyada da aynı yapılmak gerekir.

Bundan 2080 yıl önce avukat Çiçero şair Arcias’ın davasına bakıyordu. Şairin davası da siyasiydi. O, Roma devletine karşı

suç işlediğinden bahisle sizler gibi özel seçilmiş hakimlerin karşısına çıkmıştı.

Avukat Çiçero savunmasında zaman zaman dönemin kültür anlayışını tartıştı. Hakimler o'na *“konu dışına çıkıyorsunuz”* demediler. *“Ne ilgisi var şimdi bunun lütfen toparlayın Avukat Bey”* demediler.

Dinlediler ve ne ilgi kurduğunu anlamaya çalıştılar. Karşılarındaki avukattı. Elbet ne anlattığını biliyordu. Hakim de olsa avukatın sözünü kesmemeliydi.

Müvekkilinin tanrısal bir esintiden ilham alıp yazdığını söyledi, şair kişiliğini övdü. Hakimler *“Suçu ve suçluyu övüyorsun”* demediler. Ve sonra şiir okumaya başladı Çiçero. Hakimler savunmada şiirin işi nedir demedi. Doğal olan buydu. Savunma konuşmaya başlayınca herkes dinlemeliydi.

O halde bilinen en eski savunmalardan birine daha bakalım: Sokrates'in savunmasına.

Bundan 2471 yıl öncesinden söz ediyoruz. Yine bir siyasi suçlu karşımızdaki. O dönem Atina'da Mahkeme kararı olmadan kimsenin cezalandırılmayacağı temel ilkedir. Daha o zaman yürütmenin kararları yargı denetimine tabi.

Sokrates kendisi hakkında verilen hükmü zımnen kabul ediyor. Yanlış bulsa da o cezadan kurtulmak için bir şey yapmıyordu. Karar yanlış da olsa yargılama da kendini ifade etmek için yeterli imkânı bulmuş olmasından ileri geliyor bu. Atina henüz o'nu anlayacak durumda değil. Ama bu savunma ve bu ceza ile Sokrates fikirleri ve yöntemi bugün bile yaşıyor ve etkili.

Peki, Sokrates nasıl bir mahkemede yargılanmıştı. Beş yüzler Meclisi adı verilen bir tür halk mahkemesinde sürdü yargılama. Tabii o günkü halk tanımını biraz daha dar anlamak gerekir. Bu mahkemenin üyeleri yurttaşlık hakkını sahip 30 yaş üstü 6000 erkek arasından seçiliyordu. Seçim kura ile yapılıyordu.

Sokrates davada uzun bir sözlü savunma yapar. Sorular sorar, tartışır.

İlk iş olarak da kendisini suçlayanların meşruluğunu tartışır. *“Suçlayanın gerçekten topluma zarar veren bir fiili durdurmak için o davayı açtığını bilmemiz gerekir.”* Sokrates tartışmalarının sorularının gençlere zarar vermediğinden emindir. Topluma zarar vermek için değil daha sağlıklı bir toplum oluşturmaya katkı sunmak istemektedir. Ancak suçlayıcı makam zarar verildiğine dair en ufak bir maddi veya mantıki bir delil sunamamaktadır.

Eğer iddia makamının amacını tartışamayacaksa savunma yapmış sayılmayız değerli meslektaşlar. Bu savunma biçimi ne bizimle başlayacak ne de bizimle bitecek.

Ceza Muhakemesi sistemimiz silahların eşitliği ilkesini kabul ediyor. Yine mevcut sistemimiz tartışmalı muhakemeyi sağlamayı vadediyor. Mahkeme Başkanı özellikle sanığın savunmasının selametini sağlamayı gözetmelidir. Ceza tehdidi ile karşı karşıya kalan, güvenlik tedbirleri uygulanan o'dur. Biziz yani.

Mevcut durumda sanıklar 1 yıldır tutukludur. Ekonomik olarak zor durumda bırakılmış ve basın yayın kanalıyla saldırıya uğramışlardır.

İşte bu yüzden Mahkeme Başkanı tartışma ortamının güvenliğini sağlarken sanıkları gözetmelidir.

Sokrates'in MÖ 453 yılında kullandığı, tarih boyu en despotik rejimlerde bile var olan mahkeme huzurunda bulunma hakkı için bile mücadele etmemiz gerekiyor. Bu hakkımızı;

- İstersek iddialarda belirtilen olay ve suçlamaları açıklamaya çalışarak.

- İstersek suçlayan makamın iddialarına karşı kendi davranışlarını meşru göstererek ya da suçluluğu azaltıcı nedenler göstererek.

- İstersek suçlamalardaki maddi hataları ve yanlış yorumları

düzelterek ya da yanlışlığı yaratanın biz suçlama makamı olduğunu söyleyerek kullanabiliriz. Savunmamızı suçlayıcı makamın yanlışlığı bilerek ve isteyerek yaptığını anlatarak yapmak istiyoruz.

İddianame savcısının mantığını, kurgusunu, ideolojisini kabul etmek zorunda mıyız? “İddianame sınırları içinde kal” nasıl isabetsiz bir uyarıdır. İddianamenin tarihsel sınırları ve içeriği öyle geniş ki iddianameye cevap verecek olursak buradan çıkamayız.

İddianame kişilerle ilgili gerçek bir sınırlandırma yapmamış ki. Örneğin HHB’nin tarihi tüm sanıkların şahsi tarihi imiş gibi düşünülün isteniyor. Oysa burada homojen bir topluluk yok. Bizim özgürlüğümüz her nerede zorla sınırlandıysa orada bulunan eşyalar zimmetimize yazılmış. Bütün bunları bilerek isteyerek yapıyor soruşturma makamı.

“*Bakın bunlar hep DHKP-C üyelerini ziyaret ediyor*” diyebilmek için bilerek isteyerek yanlış yapıyorlar. Hangi davaya bakaçağıma soruşturma makamı karar verecek değil. Bu yapılanın avukatlar üzerinde baskı kurmak için yapıldığını biliyoruz. Ama bunu bile öyle amatörce yapıyorlar ki HDP milletvekillerini ve siyasetçileri dahi DHKP-C üyesi yazmışlar.

Mesele savcının bütün bunları ne için yaptığıdır. Olay çözen polis teşkilatının projesini tamamlamak için mi? Mesleki kariyeri için mi? Çaresizlikten mi, kişisel husumetten mi?

Bunları sorma hakkına sahipti Sokrates. Atina sokaklarında yalınayak dolaşarak propaganda yapmayı iş edinen Sokrates’in sahip olduğu savunma hakkına sahip değiliz. Bu savunmayı yapabilirsek hüküm verme yetkinize bir hanel gelmeyecek. Hayatımızın geri kalanı üzerinde zor yoluyla tasarrufta bulunmanızı engelleyecek şey savunmamız olamaz.

Biz biliriz ki siyasi dengeler değiştiği zaman bu kapılar talebimiz dahi olmaksızın açılır. Yaşadık biz bunu.

Ceza Muhakemesinde örnek aldığımız ülkeler Sokrates’in savunmasını ders olarak okutuyorlar. ABD gibi çapraz sorgu ya-

pılan ülkelerde Sokrates usulü soru-cevap yöntemi uygulanarak gerçeğe ulaşılmaya çalışıyorlar. Çalışılıyor.

Ben Hukuk Fakültesinde Sokrates'in savunmasından haberdar edilmedim, ya siz?

İşin kötüsü bugün mahkeme kürsülerinde oturan hakim savcıların Sokrates'in yargılamasını anladıklarına ilişkin bir işaret de göremiyoruz. Ve daha kötüsü avukat meslektaşlarımızın, savunma hakkının temel gereklerinin gasp edildiğini göre göre bu durumu katlanılabilir bulmalarındır. Müvekkileri aleyhine sonuç doğuran bu uygulamalara suskun kalmalarıdır.

Bitkisel hayatta tutulan yargı mekanizmasının nefes borusudur savunma.

Eper avukatlar bile Anayasa'da güvence altına alınmış savunma hakkını ve savunma makamının güvenliğini düşünmüyorsa o zaman hakimleri anlayışla karşılamalı mıyız? Beklentileri bırakıp gerçeğe bakalım.

İnsan yaşamı üzerinde kararı veren hakimdir. Ve asla mazur görülemezler, sorumlulukları azaltılamaz.

Görüyoruz ki Anayasal Güvencelerimizi hiçe saymak için bir OHAL KHK'sı çıksa da formalitelerden kurtulsak diye düşünüyor-muş meğer hakimlerin birçoğu.

Fırsat bu fırsat kendilerine sunulan ne kadar imkân varsa kullandılar.

Bizim yargılamamız baştan sona hak ihlalleri ile usulsüzlükler ile dolu. Nereyi tutsak elinde kalıyor.

Aynı zamanda Yargıtay 1. Daire Başkanı olan Mahkeme Başkanı Salim Başol ilk duruşmaya kadar 5 ay tek kişilik hücrede bir subay ile yaşayan sanığı yargılayacak mahkeme. Öyle ki yalnızca 2 defa aile görüşü yapabilmiş sanık avukatı savunma yapacak. Başkan avukatın sözünü kesiyor;

Bşk.- ne lüzumu var bunların boş sözler.

Av.- mantık silsilesi içinde müdafaamızı yapmak istiyorum.

Bşk.- Daima böyle lüzumsuz şeyler söylersiniz. Hükümetin İstanbul'dan Ankara'ya nakli, ittihat ve Terakki'nin memleketi terk edişi. Ne lüzumu var bunların.

Av.- Tahsisatı Mesturede (Kararname ve esas hakkında iddia) hepsi var bunların

Bşk.- Arkadaşların söylediklerinden başka şey kalıyor mu geriye (Diğer avukatları kastediyor)

Av.- Arkadaşların söylediklerini tekrar için gelmedim buraya

Bşk.- Şimdiye kadar bir şey söylemediniz. Bizzat sanığın müdafaasına yarayacak bir şey kaldı mı?

Devam ediyor başkan savunmayı bölmeye;

Bşk.- Geceli gündüzlü çalıştıktan sonra bir araya gelip iş bölümü yapmadınız mı?

Bşk.- Yazılı verirseniz biz okuruz savunmanızı

Av.- Bir dakika müsaade ediniz. Mesleki şerefim, haysiyetim mevzu bahistir.

Bşk.- Oturun efendim.

Tanıdınız değil mi? Yassıada mahkemesi burası. Avukat Orhan Adli Apaydın savunması kesilen. Ve mahkeme başkanı Yargıtay 1. Daire başkanı.

Bu diyaloglar bugün olduğu gibi tekrar ediyor.

ABD'nin faşizmi demek olan MC Carthy döneminde yargılandılar Ethel ve Jules Rosenberg. Bir komplo davasında yargılandılar ve mahkûm edildi bu iki güzel insan. Tanık yılar sonra yalan söylemeye zorlanmış olduğunu itiraf etti. Ama ne o ne de eşi pişman değillerdi, çünkü yaşıyorlardı.

Bazen ölüm korkusu insandan onurunu alır. Bazen de uzun süre hapiste kalma korkusu. Ama bu umutsuzluğa düşen için,

koruyacak daha değerli bir şeyi olmayanlar için üzülmemelisiniz. Onlar kendilerinden istenen her türlü ahlaksızlığı yaparlar. “Solucanlar gibi yerlerde sürünürler” sakın vicdanlarına, ahlaklarına seslenmeyi düşünmeyin. Sakın onlardan mantıklı konuşmalarını beklemeyin.

Çünkü korku ellerinden neleri varsa almıştır. Yaşamımızı kurtaracak olan böyle bir itirafçıysa eğer elinizi uzatmayın. Düşmanınınızı yok etmenize yarasalar bile değer vermeyin. Onlar zehirli elmanın ağacı değildirler. Onlar zakkumun kökü değildirler. Onlar iblise bile benzetmeyin. Uzak durun onlardan.

İşte Ethel’in kardeşi de kız kardeşi ve eniştesini idama götüren kardeş de böyle biridir. Yalan söylemekten dahi pişman değildir.

Elektrikli sandalyeye ABD’nin askeri sırlarını SSCB’ye vermek suçlamasıyla oturtulmuşlardır. Son anlarında bile kendilerine uzatılan “SSCB’yi suçlayan söyle kurtul” yılanına sarılmamışlardır. İki güzel çocuklarını bir daha görmemek, onları annesiz babasız bırakmak pahasına yapmamışlardı bunu.

Ve biz hala Jules’in ve Ethel’in hesabını sormaktayız kendi pis canlarını kurtarmak için, üç kuruşluk yalanlar söyleyenlerden.

Ethel ve Jules dahi hapishane de görüşme yapabildiler. Çocuklarıyla beraber bütün aile avukatlarıyla birlikte avukat odasında ve dinlenmeksizin görüştüler.

Yargılama dediğiniz meslektaşımız Fidel Castro’nun organize ettiği Havana Duruşması gibi olmalı. Kendine güvenen, emin bir iktidar böyle yargılar işte.

Domuzlar Körfezi çıkarmasıyla Küba devletini yıkmak üzere silahlı saldırı eylemi gerçekleştirenlerin yargılanması tarihe Havana Duruşması adıyla geçti.

ABD tarafından eğitilmiş kışkırtılmış saldırganlar 72 saat içinde yenilmiştir. Bu baskına katılan 1500-1600 kişinin büyük ço-

ğunluğu sağ yakalanmış, tek bir insan bile yakalanmanın ardından zarar görmemiştir.

Yakalanmanın ardından birkaç gün sonra Havana'da bir duruşma salonunda sahne kurulur. Basın yayın organları çağırılır. Sanıklara ilk beyanlarını bu sahnede halkın önünde açıklayıp açıklamayacakları sorulur. Bu kendilerini anlatmaları için bir imkândır.

Devrimi yıkmak için gelenlerin bir kısmı hala devrime düşmandır. Onlara da gerekçelerini anlatmaları için imkân tanınır. Aslında sahneye çıkan Küba burjuvazisidir.

Kendilerine Küba da isyan etmeyi bekleyen bir halk olduğu söylenmiştir. İşte o sahnede adi birer saldırgan olmadıklarını, kendilerine göre haklı sebepleri olduğunu anlatırlar.

“İşte halk, anlatın kendinizi, ikna edin mikrofon sizin” der Castro.

Soru soran halk. Baskı yok, işkence yok, yalan vaat yok. Tüm dünya dinliyor onları. Haklı iseler anlatsınlar. Deliller yok olacak, sanıklar birbirini görecek, aman soruşturmayı gizleyelim. Sanıklara propaganda yaptırmayalım diye bir korku yok. İşte bu haklılığın verdiği güvendir.

Daha sonra hukuk kurallarına bağlı duruşmalar yapılır. 1216 kişi yargılandığı davada 1113 paralı askerin can ve maş kayıplarının yanında vatana ihanet suçlamasından hüküm giydi. Amaçları ülkeyi yeniden Kuzey Amerika'nın hükümranlığına sokmaktı.

Küba mahkemesi suçlarını sabit buldu. Küba vatandaşlığından atıldılar. Zararların karşılanması ve tazminat ödenmesi karşılığında ölüm ve ağır hapis cezalarından vazgeçildi.

Batista diktatörlüğünün 14 katil ve işkencecisi ayrı yargılandı. Bu iflah olmaz katiller için çıkar yol yoktu. Ancak yalnızca 5 ünlü cani idam cezasına çarptırıldı. Diğer 9 kişi 30 yıl hapis cezası aldılar.

Bu yargılama tarihte benzerine az rastlanır bir yargılamadır

ve sosyalizmin meşruluğu karşısında burjuva egemenliğinin sınır tanımazlığını, korkaklığını acizliğini gözler önüne serer. Buyurun kıyas sizin.

“Aşıklık Aleminde

Yanıp yakılmaktan çekilmek olmaz

Mum gibi durmuşum

Beni odla korkutma”

Hafız

Hala Düşünüyoruz

Bizi Tutuklatan Faşizm Nasıl Bir Şey?

Soruşturma savcısını tutarlı bir mantık dahi kullanmadan yüzlerce insanı alfabetik olarak suçlamak zorunda bırakan nedir?

Emperyalizm diye başladık söze... Belki de rahatladı kimi demek ki suç bizde değilmiş diye. Amma suç paylaşıldıkça azalan bir şey değil ki. Mesele şudur: zalimin karşısına dikilip zulmü alt edeceğine zalim ile saf tutup halkı alt etmek ister yerli muktedir. İşte yerli muktedirin çevirdiği dolabın ne olduğunu bilmeden savcının da neden alfabetik suçlama malzemesi oluşturduğunu bilmek kabil olmaz.

Arkadaşım kapitalizmin cicim aylarını tamamlayıp zorlu aylarına girdiğini anlattı. Paradan para kazanmak ilelebet sürüp gitmez ki. Gölgesini satamadığı ağaçları kese kese gölgesiz, zeytinsiz, yağsız, sanaysiz bıraktı bizi. Gölge isteyene, yağ isteyene, ekmek isteyene vuracak sopa bulmak zor ise de sopayı tutarak adamı beslemek de masraflıdır. Ol sebepten zindancılık da epeyce masraflı bir iştir. Öyle bir yol bulmalı ki ne zindancıya ne sopacıya minnet kalmasın, insanlar ne sopa yemek yerine çalışsınlar. Üzerine çok düşündü muktedirler. Bin bir çeşit yolu denediler.

Adına kapitalizmin genel bunalımı dedikleri bu hastalıktan çıkmanın yolunu ararlarken cihan birbirine girdi. Öyle ki deli derişler yol başlarını tutup asalarını yere vurarak sordular “de bakalım yerin altında mı çok insan var yoksa yerin üstünde mi?”

İşte çare diye sundukları faşizm Dehak’ı iyi ederken halkın evlatlarını öldürür.

Cumhurbaşkanının ağzından sık sık muhalefet partisine yönelen bu sözcük ne anlama geliyor ki. Faşist.

Kapitalizmin Büyük Ağası Emperyalizmin Diktatörlüğünün Adı Faşizmdir.

Tekelci sermaye bunalıma girdikçe daha çok başvurur bu diktatörlüğe.

Başta emekçi sınıflar olmak üzere tüm ilerici ve demokrat güçlere karşı yok edici bir terör kullanır faşizm. Bu arada halk güçleri kâh duydukları korku sebebiyle kâh yalan ve aldatma ile yönetirler halk kitlelerini. Bir avuç insana hizmet eden bu sistem nasıl olur da büyük halk kitlelerini yönetebilir. Nasıl olur da akıldışı saçmalıklara, zulümlere, günaha ve yok oluşa doğru götüren davranışlara sessiz kalır. Okumuş-yazmış adamlar nasıl olur da bu gidişe dur diyecekleri yerde urbalarını değişip başlarlar faşizmin sopasını sallamaya?

Biliyorum, bunları siz de düşündünüz. Ama dediniz demokrasi de burjuvazi getirmedi mi dünyaya. Anayasada yazılı haklar hep burjuva hakları değil mi? Burjuvazi olmasa idi sen yoksul çocuğu okuma-yazma bile öğrenemezdin değil avukat olmak. Okuma soyluların ve az sayıdaki din adamının imtiyazı olarak kalırdı.

Hiç mi tarih okumadın diyorsunuz bana. Kralları tahtlarından indirip halkın temsilcilerini meclise taşıyan kimdi? Kimdi anayasalar yapıp yoksullara hak tanıyan? Bugün bile OHAL kalkıyorsa senin o tekelci burjuvazi dediğin sermaye sınıfı sayesinde kalkıyor. Sendikacılar basın açıklaması yaptı diye değil. Serbest piya-

sa ve dalgalı kur olmasaydı sen o zaman görürdün faşizmin ne olduğunu? Buna ne diyeceksin yalan mı?

- İşte işte bu, işte bu, faşizm sizin gibi diplomalıları tam da bu yüzden yetiştiriyor işte. Baş aşağı durup dünyada doğru duran her şeyi çevirmeye çalışsınız diye.

- Sen ne demek istiyorsun. Bana hakaret mi ediyorsun yoksa? Yeter savunma sınırının dışına çıkma yoksa yasalar beni koruyup seni cezalandırmaya başlayacak. Yoksa kanun adamlarını çağırmak zorunda kalacağım. Onlar çokturlar, güçlüdürler. İsterlerse kurşun, isterlerse cop kullanırlar. Elini kolunu bağlarlar senin. Götürüp kapatırlar yine hücrene. Sen seç ya burada özgürce savunmanı yaparsın ya da yetkimi kullanarak seni buradan atarım.

Evet, böyle demediniz. Yoksa ben nasıl söyleyebilirdim biraz sonra söyleyecekleri mi?

Ya da söylediniz de ben sadece yazıyor muyum bütün bunları.

Siz beni dinliyorsunuz. Çünkü siz bir adalet dağıtıcısı olduğunuza inanıyorsunuz. Siz fikir özgürlüğüne, savunma hakkına inanıyorsunuz. Ben de çok isterdim inanmayı. İnanmaya hazırım hatta. Sizin güzel sözler ettiğiniz zamanlarda umutlandığım çok oldu. Meslektaşlarımızın isabetli kararlarında *“Bu ülkede hala hakimler var, tamam mı?”* dedim. Sonra fark ettim ki, benim umutlanmam için, benim böyle şeyler söylemem için katlanıyor egemenler *“iyi yargıçlara”*. Ve tabii bir gün hesaplaşmak üzere.

Siz savunma hakkının öneminin farkındasınız ancak sizin dünyanız ve araçlarınız yetersiz. Ve bizim büroda kullanmak istediğimiz savunma hakkının emperyalizme karşı bağımsızlığı, tekelci sermayeye karşı emeği, faşizme karşı demokrasiyi savunma hakkının bir devamı olması gerektiğinin farkında değilsiniz. Siz her şeyin kendi kendine oluşunun yöntemsel olduğuna göre eğitiliyorsunuz. Her davayı *“iddianamede yazılı fiil olarak değerlendir”* diye öğretiyorlar size. Doğru değerlendirdiğiniz bir fiil olabilir ancak siz o fiili anlamak için analitik bir değerlendirmeye ta-

bii tutmalısınız. Her olayı kendi koşulları içinde ve sebep sonuç ilişkilerini kurarak irdelemelisiniz. Cumhuriyet savcılarını bu bakış açısından tamamıyla yoksunlar.

Oysa mahkemeler, hakimler karar verirken devlet memuru gibi davranmayabilirler. Çünkü suçun oluşup oluşmadığına karar verirken maddi koşulları değerlendirebildiği gibi ceza tayininde de takdir hakkı kullanabilir.

Yine muhakeme sırasında tevsii tahkikat kararları verebilir. Doğru sorular sorarak olayı savcının sunduğu gibi kabul etmeyebilir, ikna olmayıp maddi gerçeği araştırabilir. Hakimleri maddi gerçeği araştırmaktan alıkoyan şey nedir peki?

Biz şimdiki koşullarda hakimlerin kişisel niteliği ya da niteliksizliği ile açıklamak istemeyiz bu durumu ileride belki ama bugün öncelikle eğitimi ve yargı sisteminde ararız sorunu.

Ülkenin içinde bulunduğu genel durumda ararız. Yani somut durumda faşizmin yarattığı yargı sisteminde ve yargıç niteliğinde ararız. Meseleyi derinleştirmeden önce maddi gerçeği araştırma yükümlülüğü ile anlatılmak isteneni kısaca açıklayalım.

Doğruyu felsefe arar öyle değil mi? Ararken sorular sorar, cevaplar bulur. Biz Marksistler felsefi etkinliği maddi gerçekliği değiştirmenin doğru yöntemini arama çabası olarak da anlıyoruz. Ancak yetmez. Ayrıca doğru değiştirme yöntemini bulana kadar girilen deneysel çalışmaları da değerlendirmek zorundayız.

Felsefi doğru, hukuksal doğru, kültürel doğru vb. ile maddi gerçek arasındaki bağı böylece kurarız. Yani biz felsefeyi yalnız kafa emeği, dil yardımı ile değil kol beden emeği ile de yaparız.

Ceza yargılaması amacını maddi gerçeği bulmak olarak koyarken neyi kastetmektedir?

Gerçek, şeyleri olabilecekleri, ya da olmaları gerektiği şekilde değil oldukları gibi belirtir.

Ceza muhakemesi sistemimiz gerçekçidir. Bilgimizin maddi gerçekliğe ulaşabileceğine inanır çünkü. Ve dolayısıyla yeterli

şüpheye ulaşmadan soruşturma, kovuşturma, kuvvetli şüpheye ulaşmadan tutuklama yapılmasını istemez.

Hüküm verilmesi ise ancak bilgilerimizin şüpheye yer bırakmayacak kadar gerçek olan bir durumu işaret etmesiyle mümkün olur. Çünkü “gerçek” varlığı kesin olmalıdır. Böylelikle “görüntü”yü “olasılığı” ve “ülküselliği” yadsır. Doğru böyle bir gerçekliğe uygun olan bilgidir.

Yani siz bilgi edinmelisiniz. Dolayısıyla bizim maddi gerçeğe ulaşma konusunda anlatacaklarımız önemlidir. Toplumsal anlamda maddi gerçek nesnel gerçekliğin yanı sıra tarihsel bağlamında değerlendirildiğinde, bağlantı ve etkileşimleri bilindiğinde açığa çıkar.

Hukukçular hukuksal normlar toplumsal maddi gerçek ile uyumlu olmadığında o normu değiştirmeye zorlamalıdır. Maddi gerçeği bulma çabasındaki bir iş bilimsel olmak zorundadır. Doğular ile yol almaz.

İşte ülkemiz hukukçuları maddi gerçekle uyumsuz davranmaya zorlandıkları için zor durumdadır. Gericidir. Üstelik en üst norm sayılan Anayasa’yı neredeyse tamamıyla unutmuşlar, amiyane tabiriyle takmaktadırlar. Kanun da neymiş, bizim mahkemelerimize Anayasa, kanun ağır geliyormuş.

Meğer uzun zamandır bir KHK çıksa da demokrasiymiş, savunma hakkıymış, adil yargılamaymış bunlarla uğraşsak diye dört gözle bekliyorlarmış. Yakında mahkeme üyeleri de evlerinden bağlanacaklar. Tanıklar 3G ile yayın yapacak, duruşmanın aleniyeti de Periscope ile sağlanacak denirse biz şaşırmayız.

Böyle bir ortamda toplumsal maddi gerçeği anlatmak istiyoruz dememizi garip karşılıyor olabilirsiniz. Çünkü bu da yargının gerçeği ister kabul edin ister etmeyin diye söylendi bize.

İşte bizim işimizde budur, yaşamı tarihin ileri yürüyen tekerleğine uydurmak, gericileşmiş, yozlaşmış, çürümüş, asalak kapitalizmin tarihin akışını durdurmak isteyen kollarına vurmak istiyoruz, yolları tıkayan varlığını ortadan kaldırmak istiyoruz.

Bu Tıkayıcı Gövdenin Adı Faşizmdir.

Biz Faşizmle Mücadele Ediyoruz.

Faşizm başka türlü yönetememenin itirafıdır. Sermayeyi daha azına razı etmek mümkün değilse halkı razı etmenin yoludur. Ve çok defalar iktidar sahiplerinin ağzında dile getirilmiştir neden OHAL'e, kanunsuzluklara başvurduğu. Onlar başka türlü yönetemedikleri için siz mahkemelere başka türlü kararlar veremezsiniz. Dün açılmayan dosyalar açılır, tutuklanmayanlar tutuklanır, katlanılabilir görünenler katlanılmaz olur.

Hayır bizim ülkemize has bir sistem değil bu. Tesadüfen ve özel şartlarda oluşturulmuş da değil. Tamamen denenmiş, Avrupa laboratuvarlarında geliştirilmiş ve bizim gibi gelişmesine izin verilmeyen ülkelere ihraç edilmiştir. Üstelik artık bazı normatif biçimlerle de ifade edilebilir hale gelmiştir. Ben şimdi size ortak özelliklerini anlatmakla yetineceğim. Ancak yazılı olarak gelişim seyrini lütfen dilekçemden okuyunuz.

Baskı, terör, aldatmaca iktidarların tarih boyunca halka karşı kullandıkları yöntemlerdir. Zaten aldatmak, uyutmak ve yetmediği yerler de doğrudan katliamlara girişmek sınıf egemenliği ne olursa olsun ortak yönetim usulleridir ve başka türlü de yönetmek mümkün değildir.

Örneğin biz daha orta öğretim sıralarında tarih derslerinde böl-parçala-yut diye bir yöntem uygulandığını öğrendik. Türk devletlerine karşı düşman devletlerin uyguladığı bu yöntem halk sınıflarının egemen iktidara başkaldırmaması için de uygulandı.

Ya da yalan ve demagoji örneğin Orta çağ Avrupa'sında kilise eliyle sistemli bir şekilde iktidarı koruma aracı olarak sistemleştirildi.

Yine de aynı koşullarda engizisyon usulü (yargılamalar diyemeyeceğiz) cezalandırmalar yapıldı. Hatta ilk gizli tanık uygulaması da o döneme aittir. Yalnız tanığı değil sanığı bile gizliyorlardı, yüzünü kapatarak.

Amaç yargılamak değil hüküm verip cezalandırmak olunca rahatlıkla kullanılır böyle usuller. Bizler de gizlenen tanıkların beyanlarıyla tutuklanmadık mı? Engizisyon mantığı kazanmıştır faşizmin ruhuna.

Korku yaratarak yönetme ve bunun için de örnek katliamlar düzenleme yöntemi de alışıldıktır. En ufak bir kuşku da kılıçlar çekilir. Vergi mi vermiyorsun, emirlere mi uymuyorsun oracıkta öldürülürsün. Bu katliamlar kişilere veya topluluğa sorgusuz-sualsiz uygulanırdı.

Yani kelimenin tam ve gerçek anlamıyla ve bugünkü kanunda yazdığı şekliyle terör devletleriydi hepsi.

Peki, neden sanki değişik bir şeymiş gibi bahsediyorsunuz faşizmden?

Çünkü insan sayılmayan köleleri öldürmek ne hukuksal ne de ahlaki sorun yaratmıyordu. Ne Roma'da ne Mısır'da ne de Yunan'da. Kendi malını çöpe atmak gibi bir şeydi bu hareket. Konsüllerde köle eğitimi emek verimliliğini arttırma yöntemleri üzerine tartışılırdı. İnsan bile tanımlamamıştı ki insan hakkı olsun. Hukuksuz değildi yapılan, yasalara rağmen değildi.

Veya Orta çağ Avrupa'sında toprağa bağlı alınıp satılabilen insan haklarından söz edebilir miyiz? Onlara yapılan her türden haksızlık yasaldı, meşruydı.

Kilisenin sözlerinin yasa olduğu yerde yalan demagoji ve usulsüz yargılamadan söz edebilir miyiz?

Veya bütün topraklarla hukuksal olarak padişaha ait olduğu, tebaanın kul olduğu bir devlette temel haklarımızın gasp edildiğini söylememiz biraz garip kaçmaz mı?

Velhasıl faşizmin faşizm olabilmesi için toplumsal uygarlığını ileri bir aşamasında olmak gereklidir.

İnsan olma hakkının bilimsel gelişme ve tanıkların hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak ölçüde insan olarak tanınması gerekiyordu. Bu da yetmezdi kölelerin ayaklanıp hak istemesi kendilerine

reva görülen muameleyi kabul etmemesi gerekiyordu. Başka türlü yönetilemeyeceğine konu olan iktidarların siyasal ve bu değişikliklerinin oturması toplumsal temelde yerleşmesi için de uzun erimli bir mücadele gerekti. Toplumsal olarak düzenlemesinden sonra ki iktidarlar sınıf eksenli baskı terör uygulayıp tarihin tekerleğini geri çevirmeye çalışır iseler bu artık bizi faşizm tespitine doğru götürebilir.

Seyrini anlattığımız bu koşullar tarihsel olarak bizi kapitalizmin ilerici aşamasında kabul edip uluslararası düzeyde tanıyıp düzenlediği burjuva demokratik hakların miladına götürür.

Artık bilimsel olarak artık değeri yaratanın emek olduğu kanıtlanmıştır. Yani burjuvazinin sermayesini hatta iktidarını yaratan emektir. Bunu emekçiler de bilmektedir. Bu sebeple hakkını, ama yalnız hakkını değil iktidarı da istemektedir. Bu talep meşrudur, bilimseldir.

Emekçiler bir sınıf olarak vardılar ve isyan etmekle hak talep etmektedirler. Ve burjuvazi bu talepleri büyük ölçüde kabul etmiştir.

Dünyanın Birçok Bölgesinde

Emeğin İktidarı Kurulmuştur

İşte kapitalizmin tekelleşip gericileşmeye başlamasından sonra ki tekelci burjuvazi toplumsal gelişim aşamasında bulunan yerden geriye götürmek ister toplumu. Üretici güçleri geliştirmek şöyle dursun gelişmesini durdurur, kendine saklar, ürünlerini bozar ya da heba eder.

Gelişimleri topluma mal etmez. Böyle akıldışı bir talebi hukuk dışı bir durumu topluma kabul ettirmenin zor olduğunu kabul edelim. Yönetme ustalığı ve incelikli yöntemler geliştirmeyi zorunlu kılar.

İşte önce Avrupa laboratuvarlarının da denenmiş olması her deneyinden yeniden direnerek kendini ilerletmesiyle mümkün ol-

muştur. Faşizm halklara yeniden kul olduğunu söylemeden onları kul yapar. “*Biz emir kuluyuz*” derler hiç farkına varmadan.

Faşizm emekçilere yeniden köle olduğunu söylemez ancak kölece çalıştırıp kardan verdiği ücreti bile ustaca geri alır.

Tekelci sermayenin menfaatleri yolunda kendini sunmayı özgürlük olarak benimsemesini sağlar insanların beynine girer ve orada bir imparatorluk kurar. Böylece köle gibi hissetmez ve köleci tekelci sermayeye hizmet ettiklerini düşünmezler. Gönüllü icracılardır. Hatta birey olmaktadır, özgürlükleri peşinde koşmaktadır.

“Kapitalizm bize nesnelere değil, duygular satar, duygular sayesinde yaşar. Bir sistem, bir zor aygıtı, bir makine değil, bir duygu halidir. Kapitalizm sınırsız bir şekilde dallanıp budaklanan bir arzular yelpazesidir.

Dışarıdan yaratılan imgeler yoluyla o arzular birer tohum halinde insanların içlerine yerleşir, onlardaki zaafarla döllenir, filizlenmeye gelişmeye başlar. Kapitalizm, kapitalizm değilmiş gibi görünen yollarla insanların içine sızar. Hayatın olağan akışı içinde bir duygusuyla sözle bakışla, çağrışımla küçük anlarla ve hazlarla onlara nüfuz eder.

Bir şey yapmanın mutluluğu ya da yapmanın verdiği hüzünden kapitalizm. Arzunun varlığı ya da eksikliği üzerine kurulur. Asıl hedef öteki de oluşan arzudur. Nesneye veya herhangi bir şeye yönelen arzuya değil onun başkasındaki yansımasına odaklanılır. O yansımayı gerçekleştirilmeye odaklanılır.

Nesneyi değil, ona bakan gözü hedefleriz.

Korkularımız ötekinin gözünde gerçekleşmeyi başaramayan, eksik kalan arzulardır. Olmayı arzuladığımız şeyler ile olmaktan korktuğumuz, arzulamadığımız şeyler. Köklü bir şekilde içimize ekilen, bizi yöneten duygular.

Kapitalizm bir kez bunu başardığında, artık bize herhangi bir şeyi zorlamasına, dayatmasına, “satmasına” gerek kalmaz. Biz kendimiz gider yaparız, kendimiz gider alırız; çünkü bize der ki

normal olmanın yolu budur artık.

Bu yüzden, kapitalizm dışarıda bir yerlerde, bize hükmeden, kontrol edemediğimiz bir güç değildir. Arzular yoluyla içimize davet ettiğimiz bir virüstür.

Kontrol bizdedir sanırsınız. Kontrol yaptıklarımızda düşündüğümüzde, arzuladıklarımızdadır. Kapitalizm kendi ayakları üzerinde duran bir şey değildir. Çünkü onun ayakları biziz, sayısız, arzulu, gönüllü ayaklar...” (14.12.2014 Birgün, Özcan Doğan)

Elbette kapitalizm (tüm dünyada tekelcileştiği hatta markalaştığı için artık yalnızca kapitalizm olarak kullanıyorum) dünyanın her yerinde benzer yöntemlere başvurarak tüketimi artırır. Ancak hem demokratik yönetimi hem de ekonomik yönden gelişmiş ülkelerdeki etkisi bizim gibi ülkeler oranla daha azdır.

Bizde markalı giyinme, marka kullanma tutkusu daha büyüktür. Moda takibi daha yoğundur. Yani Pazar değerimiz yüksektir. Yüksek tüketim oranı sayesinde büyüme oranını yükselten bir ülkedir Türkiye. Nüfusuna oranla çok sayıda cep telefonu satın alıyoruz mesela. Bunun sebeplerini ezilenlerin pedagojisinde aramak gerekir.

Lüks arabaların arkasına *“kıroyum ama babam zengin”* yazmak yalnız bir espri değildir. Beğenilmeyen, horlanan her türlü sıralamada dünyanın gelişmiş ülkelerinden geride kalan bir devletin halkı olarak kendini ispat ve tatmin aracıdır. Bu ihtiyacın bir karakter olarak yerleşmesidir. *“Kıroyum ama babam zengin”* sendromu.

Eğitimde en geri sıralarda görünebiliriz ama okul gereçlerimiz kalitelidir. Okul binalarımız gittikçe modernleşiyor. Öğretmenlerimiz son model arabalarla gezer. 2 yıllık öğretmenlerimiz bile son model arabası var.

Çocuklarımıza da cep telefonunun son versiyonunu aldık. Kimseden geri kalmasınlar. Kıyafetleri de gıcır gıcır kaliteli kimsenin yanında ezilmesin.

Arkadaşının bir başarısına öykünen babası *“üzülme, neyin*

eksik” diye cevap veriyor. Satın alınabilir her şeyi alır ve eksiklerimizi gideririz. Eksik kala kala eğitim ve hak arama bilinci kalır.

Ancak yine de faşizmi faşizm yapan tükettirme yolunda ki ustaca girişimler ve yöntemler değildir.

Faşizmi faşizm yapan onun bilinçli bir devlet politikası olarak, emekçi halka karşı kullanılmasıdır. Dolayısıyla bilinçli hak arama ya hatta bunun potansiyelinin bile karşısındadır.

Baş düşmanı komünistler-sosyalistlerdir. Komünist olmayıp liberal olsalar hatta yalnızca insani itkilerle tepki göstermiş olsalar bile “komünistler” diye ağız dolusu bir nefretin konusu olurlar. (B.Ü. öğrencilerinin gıyaplarında konuşmaya bakınız. CHP’lilerin asla komünist olmadıkları halde sık sık komünist, Marksist bir takım çevre olarak kodlamaları gibi)

Bilinçli bir devlet politikası olduğu için her alanda çeşitli, idari düzenlemelerle, yargısal düzenlemelerle kendini gösterir.

Asla bunlarla sınırlı değildir. Tamamen hukuk dışı yöntemler örgütleyerek karşısına aldığı “birtakım çevrelere” saldırır. Çok sık ve isteyerek hukuk dışına çıkar.

Bu durumun bilinçli devlet politikası olduğunu siz failerin belirlenememesinden, belirlendiği durumlarda yakalanamamasından, yakalansalar da tutuklanmamalarında özel ve ayrıksı durumlarda ceza alsalar bile bu cezayı yatmamalarından anlayabilirsiniz.

Tanımlamanın doğru yapılmadığını düşünmekle birlikte siz yine de şu sözcüklerin çok kullanıldığını gördüğünüz de aklınıza faşizm gelsin. (faili meçhul cinayet, ötekileştirme, cezasızlık, ateist, komünist, Allahsız çevreler, devlet güvenliğinin zorunlu kılması)

İtalya’da burjuvazi 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı boyunca karlarına kar kattı. Büyüdü... büyüdü...

ANSALDO’nun sermayesi 17 kat arttı. FİAT üretimi 4,5 kat arttı. ILVA tüm maden üretimini ele geçirdi. Oysa halk aç kaldı,

sakat kaldı ve öldü.

“Savaşın kazananı olmaz” derler ya yalandır. Her savaşın kazananı savaş sermayesidir. İtalya'nın savaşa katılması sermayenin baskısıyla olmuştu. İtalya'yı savaşa girmeye zorlayan “interventismo” hareketi sermayenin örgütlediği bir gruptu. Propagandacısı da Mussolini'nin Pepolo D'Italia gazetesi idi.

Nasıl zorladılar hükümeti savaş için? Sabotajlar yaparak. Kamu hizmetlerini silahlı zor yoluyla görülmez duruma getiren bu eylemler halkı da yıldırma amaçlıyordu.

En sonunda “ya savaş ilan edersiniz ya da meclisi basar iktidarınıza son verir savaş biz ilan ederiz” dediler.

Savaş burjuvazinin yararına halkın yok edilişi pahasına ilan edildi.

Mussolini önderliğindeki İtalyan faşizmi bazı fiziksel özellikler gösteriyordu. Şöyle deniyordu özetle;

“- Faşizm inançsal ve ülküsel bir fikirdir.

- Faşizm yaşamı anlayış biçimi manevi bir yol haritasıdır. Eğitim sistemi disiplin gibi birçok pratik davranışları buna bağlıdır. Onu diğerlerinden ayıran bencil hazlarla dolu, maddi dünyayı değil töresel yasadır. Faşizmin insanı ulus ve vatandır. Birey ve nesilleri bir gelenekte özel bir görev de birleştirir. Yer ve zaman bağlarından kurtulmuş üstün bir yaşamı “görevde” kurmak için hazzın kısa süresinde hapsedilmiş yaşama güdüsünü ortadan kaldıran kişidir. Ölüm pahasına tüm manevi varlığını gerçekleştirir.

- Faşizm manevi bir anlayıştır. 19. yy. boş ve maddeci pozitivizmine karşılık bir tepkidir. Faşizm bireyin aktif, tüm gücüyle eyleme bağlı olmasını kişinin mertçe zorluklara karşı koymasını ister.

- Birey için doğru olan ulus için de insanlık içinde geçerlidir. Buradan insanın doğanın üstesinden gelmesini ve iktisadi siyasi manevi fikri yönleriyle beşerî dünyayı kurmasını olanaklı kılan ça-

lışmalarının öz değeri çıkar.

- Faşızmin yaşam anlayışı olumlu ve açıkça bir anlayıştır. Hiçbir eylem ahlak yargısının dışında kalmaz. Dünyada ahlak amaçlarının düzenine bağlı olan değerden yoksun bırakabilecek hiçbir Şey yoktur. Onun için yaşam ciddidir ve karlıdır, dinidir, ah-laki ve sorumlu güçlerce ayakta tutulan bir dünya da bütünüyle dengelidir. Faşist rahat yaşamı hor görür.

- Faşizm dini bir anlayıştır. İnsan onu moral bir toplumun bi-linli bir yesi durumuna yükselen üstün bir yasa tek tek bireyin dışında kalan nesnel bir irade ile aslanan ilişkisi açısından görünür.

- Faşizm tarihi bir anlayıştır. İnsan tarihte kendi benliğini bul-duğu ruhsal sürece bağlı olduğu ölçüde vardır. Faşizm siyasi yönden gerçekçi bir öğreti olmak durumundadır. Pratik yönden ise yalnız tarihsel olarak kendi kendilerini ortaya koyar ve kendi öz üzümlerini kendiliklerinden bulan ya da bulduran sorunları zme isteğindedir.

İnsanlar arasında iş görebilmek için doğadaki gibi gerçeğin sürecine gitmek ve eylemdeki güçleri ele geçirmek gerekir.

- Faşist anlayış bireyciliğe karşı devletten yana ve ancak tarih-sel varlığında insanın evrensel irade ve bilinci olan devletle özdeş olduğu ölçüde bireyden yanadır. Liberalizm tek tek bireylerin ı-karları için devleti inkâr ediyordu. Faşizm devletin, kişinin apaçık gerçekliği olduğunu ortaya koyar. Eğer zgrlk bireyci liberaliz-min düşündüğü gibi soyut kuklanın değil de gerçek kişinin niteliği ise faşizm özgürlükten yanadır. Hem de gerçek bir Şey olabilecek tek özgürlükten devletin özgürlüğünden yanadır. Demek ki faşist olan her Şey devlet içindedir. Ve devlet dışında beşeri ruhi hiçbir Şey var olamaz. Bu anlamda faşizm totaliterdir. Bütün değerlerin sentezi ve birliği olan faşist devlet ulusun bütün yaşamını açıklar geliştirir güçlendirir.

- Ne bireyler ne de (siyasi parti, dernek, sendika, sınıf olarak) gruplar devletin dışında olabilir. Onun için faşizm sınıfların eko-

nomik ve ahlaksal tek bir gerçekte kaynaşmış devlet birliğinden haberi olmayan, tarihsel devinmeyi, sınıf savaşında donduran sosyalizmin karşısındadır. Aynı biçimde sınıfçı, işçi sendikalizminin de karşısındadır. Ama faşizm sosyalist ve sendikalist hareket kaynak aldığı gerçek gereksinmelerin tanınmasını ister ve kooperatif sistem içinde devletin birliğinde uzlaşan çıkarlara değer kazandırır.

- Bireyler çıkarlarının kategorilerine göre sınıftır ortak ekonomik faaliyetlerinin farklılaşmasına göre sendikadır. Ama her şeyden önce ve her şeyin üstünde devlettir. Bu, ulusun çoğunluğu meydana getiren kişilerin sayısal toplamı değildir. Bunun için faşizm halkı çoğunlukla özdeşleştiren ve çoğunluğun düzeyine indiren demokrasinin karşısındadır. Ancak faşizm, ulusun nicelik olarak değil nitelik olarak değil nitelik olarak; herkesin irade ve bilinçlerinde oluşan bir ülkü olarak azınlığın daha güçlü, daha ahlaki, daha tutarlı, daha gerçek bir fikir olarak kavranırsa en saf bir demokrasi biçimidir.

- Bu tek ülkü ne birleşmiş üstün kişilik devlet olduğu sürece gerçekten ulustur.

Çünkü devlet ulus tarafından değil, ulus manevi birliğinin bilincine varmış bulunan halka, bir irade dolayısıyla, etken bir varlık sağlayan devlet tarafından yaratılmıştır. Gerçekten evrensel, ahlaki, irade olarak devlet hakkın yaratıcısıdır.

- Devlet olarak ulus geliştikçe yaşayan ve var olan ahlaki bir gerçektir. Duraksaması ölümü olur. Bunun için devlet dış dünyada iradesini tanıtarak, saydırarak ya da gelişimin tüm zorunlu hedeflerinin evrenselliğini göstererek iradesine değer kazandıran bir güçtür.

Dolayısıyla örgütlenerek veya gizli olarak bir yayılmadır. Gelişimi önünde engel tanımayan ve sonsuzluğunu kanıtlayacak gerçekleşen insan iradesine benzetilebilir.

- En üstün güçlü kişilik biçimi olarak faşist devlet liberalizmini istediği gibi basit düzenleme ve koruma işlevleri ile sınırlanamaz.

O norm ve biçimdir ve insanı tümüyle disiplin altına alır. İradeye olduğu kadar zekâyâ da işler. Düşünce bilimi sanat ve eylem adamının ruhuna girer, yüreğine yuvalanır, ruhun ruhu olur. Faşizm ruhsal yaşamın harekete geçiricisidir. Bunun için disiplin ve ruhların derinliğine dolacak ve orada karşısız hüküm sürecek otorite gerektirir. Onun için faşizm arması birliğin, gücün ve adaletin sembolü olan liktorrio demetidir” (Mussolini'nin Faşizmin Temel Fikirleri yazısının Pars Esin'in çevirisinden özetlenerek ve sadeleştirilerek aktarılmıştır)

Mussolini'nin temel fikirlerine göz attıktan sonra ikinci ve İtalyan faşizmini aşan görüntüsüne bakmamız gerekiyor faşizmin; Nazizme.

İtalya ile aynı süreçte gelişmeye başlar Nazizm. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı bitmiş ve ağır ekonomik bir bunalım tablosu izlenmektedir. Tekeller savaş sonrası itibar kazanmış olan en genelde sol siyasetin ve sendikanın gücünden ürkmektedir. Öte yandan Weimar Cumhuriyet yönetimi sosyalist bir yönetimden kaçınmakta ve kapitalist üretim ilişkileri temelinde bir işleyiş yürütmektedir. Bu durum tarihsel olarak diğer örneklerinde olduğu gibi sosyal demokrasinin sonu ve felaketlerin müsebbibi olarak görünmesine kaçınılmaz olarak götürecektir.

Mussolini'nin şahsında İtalyan faşizmi ile Nasyonal Sosyalizm olarak kendini ballandıran Alman faşizmi arasında yalnızca temel kavram saptaması açısından bir fark ifade edilir. Bu da faşizmin üzerinde yükselebileceği elverişli zemin arayışından kaynaklanır. İtalya faşizminde temel kavram devlet, Alman faşizminde ise ulustur. O'na göre devlet amaç değil sadece araçtır. İtalyan faşizmi ulusun ancak devlet içinde kendini gerçekleştireceğini söyler.

Faşizmin doğuşunu getiren ekonomik ve toplumsal koşullar, dayandığı tabanı, amaç ve hedefleri ve yöntemleri ise aynı ya da çok benzerdir.

Nazizm'i teorize etmeye çalışan Alfred Rosenberg her şeyin

“ulus” için olduğunu ve ulus dışında boyun eğilmesi gereken hiçbir şey yoktur. Her şey ulusa hizmet etmelidir. Devlet gibi hukuk kurumuna da değer atfetmeye gerek yoktur. Seçim, demokrasi, inanç vb. ulusa faydası olacaksa kullanılır, ulusa hizmet etmezse anlamsızdır hatta ayak bağı olur, ulusun ilerlemesini engeller.

Alman faşizmi de tutarlı sistemli yan düşünsel sistem değildir. Böyle bir iddiası da olmamıştır hiçbir zaman.

İktidarın üstün ari ırk tarafından kullanılması gerektiği yolundaki görüşünde bile netlik yoktur. Gerek Adolf Hitler’in şahsında gerekse de üstün ırk tarifinde esasen bir belirlilik yoktur. Bu belirsizlik faşizmi tedbiri hukuk ekolünü takip ettiğini iddia edenleri zorlamıştır. Dahası bir ülke iktidarı için bile yeterli olmayan görüş uluslararası ilişkilerini yürütülmesinde ekonomiye dünyanın gidişine yönelik hiçbir yol göstermemektedir.

Tarihçi hukuk okulunda her milletin kendine özgü bir ruhu olduğu hukukun ve toplumsal ilişkilerin bu halk ruhundan oluşacakları söylemine rağmen bu ruha nerede saklı olduğunu anlatmamıştır. Ancak görünen o ki bu ruhun halk kitlelerinde ortak değerlerde, felsefede, eserlerinde değil Hitler’in isteklerinde ve buyruklarında aramak lazımdır.

Hitler’in içinde bulunduğu (volk) ulus ise büyük savaşın yenilgisiyle umutsuzdur. Bir ruh taşıdığını söyleyecek olursak açlığın, yoksulluğun, umutsuzluğun, çaresizliğin ruhu olduğunu söyleyebiliriz. Her ne kadar kitle tabanına orta sınıflardan geldiği söylenirse de bu umutsuzluğu ve çaresizliği taşıyan her sınıftan insana ulaşabilmiştir.

Alman faşizmi her şeyin (volk) ulus için olması gerektiğini söylerken bunun için şartlar ileri sürüyordu. Üstün ırkın vücut bulduğu Hitler’e itaat şarttı. Devlet ari ırka hizmet edecek güç demektir ve devlet bu yüzden güçlü olmalıdır. Dışarıdan da güçlü görünmelidir. Bu sebeple devletin önünde onu engelleyecek hiçbir güç bulunmamalıdır. Yasalar, bürokrasi, parlamento de dahil. Mahkemeler ise tam mekanizma Hitler’e bağlanmıştı.

“Benim suçlu diye ilan ettiğim bir kimseyi bir Alman mahkemesinin suçsuz çıkarması olayı bir daha görülmeyecektir.” Hitler

Ulusa hizmet edecek güçlü devlet Nazi Partisidir. Nazi Partisinin lideri Führer’dir. Devlet Führer’de vücut bulur. Ulus da Führer’in iradesinde vücut bulur. Geriye kalan her şey araçtır.

İşin garip yanı Führer bu iktidar hakkını nereden aldığı konusunda benzerleri gibi bir dayanaktan yoksundu.

O ne *“tanrının yeryüzündeki gölgesiydi”* ne de halkın seçtiği bir liderdi. (Nazi Partisinin tarihi boyunca aldığı en yüksek oy %33 idi. Ve bu oy sınırlı süreyle hükümet olmak üzere verilmişti yoksa mutlak bir yetki taşımıyordu.) Führer benzeri bir liderlik biçiminin bir de ulusu yeniden yaratacak güçte askeri başarılarından sonra elde edildiği görüşmüştür. Hitler bu anlamda da Führerlik vasfını kazanmış sayılmaz. Onu 1939’a kadar baskı ve zorbalık Führer ilan etmiştir demek yanlış olmaz. Ancak Nazi ordusunun yağmacı yayılmasından ve Avrupa ülkelerinin Hitler’in savaş iradesini tanımamasından sonradır ki Almanlar hala araştırmalara konu olacak biçimde biat etmişlerdir o’na. Bu hastalıklı hal üzerinde de ayrıca konuşacağız. (Çünkü bize yöneltilen asıl suçlama halkımızı faşizmin etki alanına girmekten korumaya çalışmaktır. Hem hukuksal hem de politik alandan bu amaçla çalıştığımızı söyledik. Suçlamalara da bu yüzden muhatap aldık. Meseleyi ayrıca ele alacağız bu sebeple.)

Nazi Partisi henüz iktidar olmadan önce Hitler kendisinin lider olduğuna inanıyor ve buna göre çalışıyordu. Bu fikri de meşruiyetle savunuyor, ulus için sorumluluk alacak bir liderlik konumu öneriyordu. İktidar olduktan sonra bu fikrini kurumsallaştırmıştır.

Halk iradesinin temsilcisi yalnız bir adam otorite, emir ve iktidar hakkı ile ulusa karşı sorumluluğu üzerine alacak diyordu.

Ancak ondan hesap soracak ne bir parti ne de sendika ne de benzeri örgütlü bir güç kalmamıştı. Hitler halkın bağrından doğmuş da değildir. Hayatının hiçbir döneminde halkla iç içe yaşamadı, halktan beslenmedi.

Siyasi yaşamı orduya bağlı istihbarat amaçlı izlemekle görevlendirildiği Alman İşçi Partisi'nde başladı. Ya orduyu ya da devlet gücünü arkasına almadan hareket etmedi. Sermayenin gücünü ise her zaman arkasında aldı.

Alman faşizminin düşünsel alanda belirliliğe sahip bir diğer yanı da savaşın zorunlu olduğu fikridir. O'na göre *“sürekli barış insanlığın mezarını hazırlar.”*

Ekonomik sistem konusunda tutarlı bir görüş ortaya koymakla beraber iktidar olmadan önce birçok konuşmasında ari ırkın işçilerine gelecek vaat etmiştir. İktidar olduktan sonra söylemek düzeyinde de olsa kendisinin bu konuda konuştuğu görülmedi. Hala Nasyonal Sosyalizmin 2. Aşamasını dillendiren ve buna inanan kadroları tasfiye etti. Kurmaylar yanlılıkla işçiler lehine bir söz edecek olursa da onları susturdu ve düzeltti. “Nasyonal Sosyalizm” hiçbir zaman hatta söylem düzeyinde dahi sosyalist olmamıştır. Yoksul kitlelerin desteğini almak için imge düzeyinde kullanılmıştır.

Bununla birlikte şunları kesinlikle söyleyebiliriz;

Nazi Partisi başından beri tekelci sermayenin desteği ile var oldu. Hitler'in parti içindeki rolü neyse Fritz ve Thyssen de oydu. Thyssen'in kendisi açıkça şöyle yazmaktadır anılarında; (1923 yılından beri para yardımı yapılmıştır)

“Weimar Cumhuriyetinin ilk yıllarında devrimcilikte ve anarşist eğilimlerle savaşmak üzere askeri nitelikte çeşitli kuruluşları destekledim. Bunların arasında Nazi Partisi de vardı. Başta birçok sağcı gibi ben de Hitler'in Almanya'nın kalkınmasında aktif bir etken olacağı kanısındaydım. Kendisine gittikçe artan bir destek sağlayışım bundan ötürüydü. Sonunda Alman halkının otoriteye karşı duyduğu geleneksel saygısına çok iyi uyan bir devlet biçimini, yani monarşiyi yeniden kuracağını kuvvetle umuyordum. Böylelikle bu devrimci bunalımı atlattığımız olacaktık.”

Thyssen dediğimiz kişi Alman sermayesinin en güçlü kişisidir. Birleşik çelik kurumlarının başkanı, devletin danışmanı, milletve-

kilidir. Diyebiliriz ki oligarşi onun ismin de vücut bulmuştur. Diğer sermayedarları da Hitler'i desteklemeye ikna etmiştir.

Weimar Cumhuriyeti hükümeti sorunlarla başa çıkmayı başardığında Naziler güç kaybettiler. Ancak ne zaman ki 1929 büyük ekonomik buhran patladı o zaman tekelci sermayenin korkusu da büyüdü. Nazilere olan ihtiyacı da arttı. Nazilere gün doğdu. Alman Markının değer kaybetmesi ve kriz işsizlik Nazizmi büyüttü.

Nazi Partisi tekelci sermayenin partisiydi. O kriz koşullarında SA'ları SS'leri besleyen korkunç propaganda harcamaları finanse eden hep tekelci sermaye idi. Hitlerse tekelci sermayenin korkusu büyüdükçe "para gerek bana" diyordu. (Geld! Ich brauche geld! Ohne geld nichts zu machen) Parasız bir şey yapılmaz.

Nazileri besleyip büyütenlerden biri de 2. Emperyalist Paylaşım Savaşının ve dolayısıyla kendini büyüten savaş tekeli IG Farben oldu. Bu tekel 1926 yılında yükselen işçi sınıfına karşı ve kapitalizmin ihtiyaçları doğrultusunda kuruldu. Bu kimya tekeli boya eczacılık ve patlayıcı madde vb. alanlarını geliştirdi. 2. Paylaşım Savaşı ve Hitler faşizmi IG Farben için büyük bir malzeme deposu engin bir deneysel alan ve hesap sorulmayacak yüzbinlerce ödenek yarattı.

Hitler'e ilk büyük para yardımlarından biri de (1926'dan beri) madenciler kralı Emil Kirdorf'tan geldi. Kirdorf'tan daha eski yardımseverlerden biri de yine Birleşik Çelik kurumlarından Albert Vogler idi. Kısa bir liste yapmak gerekirse bu sanayiciler yardımseverlerin en tanınanları olmuştur.

Potasyum sanayiinden (patlayıcı hammaddesi) August Rosterg ve August Diehen Hamburg-Amerika deniz yolundan Ceina Merkezi Almanya linyit sanayii, cant, lastik fabrikaları, sanayici Otto Wolf. Ünlü sanayici Karl Bosch, finans çevrelerinden ciddi destek gördü Hitler.

Köln Bankasından Baron Kurt Von Schoder, Deutsche Bank, Commerz und Privat Bank, Dresdener Bank, Deutsche Kredit

Gesse Schasft, Allianz sigorta (Almanya'nın en büyük şirketi, Allianz'ın Türkiye'deki ortağı Koç'tur)

Öyleki Nürnberg mahkemelerinde ifade veren iktisat bakanı Dr. Schacht, Reichstag komplosu yangınından çok kısa bir süre önce Hitler ile özel sanayicilerle bir toplantı yaptıklarını Hitler'in konuşmasının ardından Hitler'in istediği zaman yararlanacağı Hitler-Spende'yı kurdular. (Hitler Harcama Fonu) (20 Ocak 1933)

Nazi yönetiminin Reichs Bank başkanı ve iktisat bakanı o gün şapkasını açıp para topladığını söylemiştir. IG Farben ve Alfred Krupp'un teşvikleriyle o gün ilk 3 milyon Mark'ın Hitler Spende için toplandığını anlatmıştır.

Nürnberg mahkemelerinden Alfred Krupp'un mallarına el konması kendi alındığı halde uygulanmadı. İktisat bakanı Dr. Schacht ise beraat etti.

20 Ocak 1933 yılında büyük sanayii tekelleriyle yapılan toplantıda Hitler'in o'na diktatörlüğün kapılarını açan konuşması şöyleydi;

“Demokrasi çağında özel girişimcilik sürdürülemez. Özel girişim ancak halk sapkın bir otorite ve kişilik anlayışına vardığı zaman yaşayabilir. Elimizdeki dünya nimetlerinin hepsini seçkinlerin savaşına borçluyuz. Bütün kültür nimetlerin demir yumrukle yaratılması gerektiğini unutmamalıyız.”

O gün Alman sanayicileri ihtiyaç duydukları demir yumruğu hep birlikte yaratmakta söz verdiler. Hitler de onlara “Marksistleri ortadan kaldırılacağına ve Wehrmacht'ı (Alman Ordusu) kuracağına söz verdi. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı da aslında böylece planlandı. Hitler bu toplantıdan tam 10 gün sonra hükümeti kurma görevini Hindenburg'dan aldı.

O gün Karl Marx'ın, Thomas Mann'ın, Stefan Zweig'in ve Derraque'nin kitapları meydanlarda yakıldı.

2 ay sonra Hitler parlamentodan açıkça özel girişimi destekleyeceğini açıkladı. Toprakların kamulaştırılarak köylülere dağıtılacağı vaadi çabuk unutulmuştu.

Nitekim bundan 2 ay sonra tarım, sendikalarını kapattırdı. 4 ay sonra da büyük toprak sahiplerinin gücünü artıracak bir dizi yasa çıkaracaktı.

Sanayilere de iş sağlamak üzere devlet kasasından siparişler verdi. Ancak o'nun maden ve kimya sanayiinden büyük armağanını "büyük savaş" alacaktı.

Bu kısa tarihsel anlatıya mecbur kaldık çünkü faşizmin Nasjonal Sosyalizm olarak adlandırılan Almanya versiyonunun ekonomi politikası ancak olaylarla anlatılabilir. Faşizmin ne düşünce ne de eylem ilkelerinden bahsetmek imkânsızdır. Ne söylediklerine ne yazdıklarına bakarak düşündüklerini anlayamayız. Ne yaptıklarına baktığımızda kim olduklarına rahatlıkla görebiliriz. Ancak faşizmin yöntemleri bugünün faşistlerine ufuk açmaya devam ediyor.

İtalyan ve Alman faşizmden farklı olarak İspanya'da kapitalizm yeni yeni güçlenmeye başlamıştı. Önceki egemen sınıflar güçlerini korumaktaydı. Savaş ve bunalım İspanya'yı Aristokrasi, kilise ve burjuvaziyi aynı safta yakaladı. Yani derebeylik İspanya'da kapitalist üretim sistemine göre kendini biçimlendirmiştir. Kilise büyük bir sermayedardı.

Ancak İtalya ve Almanya ile tarihsel koşulları ekonomik durumu çok benzer bir şekilde diktatörlüğü açığa çıkarmıştır. İspanya'da faşizmin İtalyan ve Alma faşizmi desteklidir. Kısaca söz etmek gerekirse İspanyol faşizminin yerel da Falanjizmdir.

Diktatör General Primo de Rivera'nın oğlu 1933 yılında Falanj Partisini kurdu ve Nazi örgütlenme düzenini ve şiddet yöntemlerini öğrenmek için Almanya'ya gitti. Falanjistler yükselen sağa rağmen seçim yoluyla iktidar olamadılar. 1934 yılında Mussolini Merkez sağ hükümet ile bir anlaşma yaptı ve Mussolini İspanya'da Cumhuriyet rejiminin yıkılmasını için gerekli yardımı yapacağına söz verdi. Karlist (Kral yanlıları) gençler bunun yolunu yordamını İtalya'da öğreniyorlardı.

İspanyol sermayesinin önündeki büyük engel Halk Cephesi hükümeti bir askeri darbeyle ortadan kaldırıldı. Fas Generallerinden Franko darbeyi de İspanya Fas'ından açıkladı. Franko darbeyi Nazilerle yaptığı anlaşma planına göre yapmıştır. İspanya halkı faşizme karşı yürüttüğü yiğit mücadele ve destanla da İtalya ve İspanya'dan ayrılır. Fakat hükümet yetkililerinin ve parlamenter solun bu fedakâr mücadelenin (istisnalar hariç) gerisinde kaldığı söylenebilir.

Totaliter bir rejim saptaması yapanlar tümüyle haklıdır. Nasıl bir totaliterlik sorusuna geçmeden önce (Carl J. Friedrich ve Z. Brzezinski) bazı ölçülere göz atalım.

Resmi bir ideoloji;

Evet günümüz Türkiye'sinde insan yaşamı tümüyle kapsayan bir ideoloji hakimdir. Bazıları buna Erdoğanizm diyorlar ama biz bu ideolojiyi kürsü nutuklarının arında gizlenmiş çalışmaları ve hukuk dışı eylemler (siyasi, ekonomik, sosyal) serbest piyasacı burjuvazi ideolojisinin İslamcı görüntüsü vardır. Kitle tabanı yaratıp kitlede ortak bir ruhsal şekillenme yaratmak için buna ihtiyaçları vardır. Cuma namazına gitme memurlar için (gitmezsem beni fişlerler) işçiler için 'neme lazım, onların sularından gidelim' düşüncesiyle yapılan bir rutin halini aldı örneğin. Kimsenin başına silah dayanmıyor kuşkusuz, ancak işsiz kalma korkusu da yaşamsal bir korkudur ve ciddi bir baskı yaratmaktadır.

Kitleleri uzun süreli taraftar yapan ve giderek militanlaştıran tüm partiler kendisine bir işaret saptamıştır. AKP'de sağ elin başparmak dışındaki dört parmağını göstererek Rabia işareti yapmaktadır. Açıklamasını siz ne kadar eklektik bulursanız bulun ne akası var dersiniz deyin kitle tabanında bir aidiyet gösterimi dahası söylenenin de derininde bir mana bir giz taşıdığı gerçektir. İçerik itibarıyla benzeri rejimlerde tekrarlanan maddeler olması meselesine ilerleyen bölümde değineceğiz. Anayasa'da var olan bazı esasları kullanmakla beraber hedeflenen Anayasa değişikliği ile ayrık söylenelemlere tam bir resmiyet kazandırmaktır. Ancak

bu önemli bir eksik değildir. Kendi kitlesi ve sessiz kitleler tarafından resmîyet ölçüsünde meşru görülmekte, fiili iktidarda resmedilmektedir.

Tek Millet, Tek Bayrak, Tek Devlet, Tek Vatan

Tek devlet sloganı bir anda “ne gerek var” sorusunu akla getirebilir. Ancak kitle tabanına gelecek için ulvi bir hedef işaret etmek isteyen parti için önemli bir söylemdir. PKK dahil ayrı ve bağımsız bir devlet isteklerinden vazgeçip eşit hak talebinde olduklarını çok kez dile getirdikleri düşünülürdüğünde kimsenin ayrı bir devlet kurma isteğinde olmadığı bir durumda bu da ne oluyor böyle.

Türklerin tek bayrak altında yaşadığı bir devlet düşünmek isteyenler için AKP'nin yönelimi ve bugüne kadar ki pratiği bizce yeterlidir.

Tek millet de ne oluyor diyeceksiniz? Düşündürücü gerçekten. Türkçe sözlükler bugün ‘millet’i ulusun karşılığınıymış gibi yazsa da ulus yeni bir kavramdır. Ulusallık anlayışını getiren kapitalizmdir. Millet daha farklı anlamlarda kullanılmıştır. Aynı dinden olanlara bir millet dendiği gibi başka anlamında da kullanılmıştır.

Nereden bakarsak bakalım millet daha geniş bir anlam içerir. Osmanlı'nın devamı olduğunu söyleyen AKP iktidarı, tek millet söylemi ile eskisinden farklı neyi ifade etmek istiyor olabilir.

Ya da tek vatan söylemi? Sonra birileri çıkıp Orta Asya'da bizim vatanımızdır demiş gibi “tek vatan” sloganı atmanın ne anlamı var?

Evet, evet aynı şeyleri düşünüyoruz. AKP biz bir dava partisiyiz diyor. Nedir bu dava kuşkusuz yerinde sayan var olanı korumak isteyen değil.

Bir ülküden söz ediyorlar. AKP devrimci bir partidir diyorlar açık açık.

Nedir kökten değiştirmek istedikleri? Tekelci burjuvaziyi, serbest piyasa değil.

Hiç kuşku yok ki yayılcı hedefler gütmekteler ve benzer rejimlerin yayılcılık hedefi gütmedikleri görülmemiştir. Bu onların doğasında vardır. Aksi halde Rabia ile tetikleyip büyüttükleri arzular ile kitlelerinde biriken enerji boşa akıp gider ya da kendilerine döner.

Bu yayılmanın mevcut emperyal hegemonyasının arzusunu hilafına alacağını hiç zannetmeyiz. Mutlaka emperyalist hegemonyanın menfaatleriyle ortaklaşan bir yayılma hedeflenecektir.

Totaliter rejimlerin bir diğer özelliği lider şahsında somutlanmasıdır. Diktatör yönetiminde ve mümkünse tek partili yönetim kurulur.

Recep Tayyip Erdoğan'ın AKP içinde yalnızca ağırlığı olan isim, bir başkan değil de tartışılmaz bir lider olduğu açıkça söylenmektedir.

AKP ise içinde partileri eriten ya da bütünleştiren yapısıyla tek partiye doğru gitmektedir. Kendi bünyesine alamadıklarını ise benzer örneklerdeki gibi yok edeceği öngörülebilir.

Propaganda araçlarının merkezi kontrolü.

Doğan Medya Grubu zaten oto sansür uyguluyordu ne zararı vardı ki diyenler oldu şüphesiz. Ancak amaç yalnızca seçim kazanmak değildir. İcraatın itirazsız tatbikini sağlamaktır.

Tepki yaratacağı muhakkak olan gelecekteki baskı rejimin sorunsuz ilerlemesi ancak böyle mümkündür.

Muhalifler kabul edilebilir sınırlar içinde kaldıkça (ki şimdi öyledir) önceleri dokunmaya gerek olmaz. Ancak rejim ilerledikçe kabul edilemez hale gelir ve yok edilirler.

Güçlü ve merkezi bir polis teşkilatı yapılandırılır. Bu alanda kabul edilebilir, zararsız, etkisizleşmiş hücrelere bile yer yoktur. Mutlaka taraf sıfatı ispatlanmış bir teşkilat yapısı kurulana dek tasfiyeler devam edecektir.

Askeri teşkilatın tek merkezde toplanması.

24 Haziran seçimlerinden sonra bu hedef açıkça görüldü za-

ten. Tıpkı polis teşkilatı gibi amaçlanan teşkilat tavizsiz yapılandırılacaktır. Yerine taraf sıfatı ispatlanmış yenileri gelene kadar ihraçlar devam edecektir.

Ekonomi yönetiminin merkezi yönetim ve denetimi sağlanacaktır.

24 Haziran sonrası değişiklikler bunun ispatıdır. Ancak serbest piyasa sistemine ya da mevcut ekonomik yapıya bir halel geleceği zinhar akla gelmesin.

Benzer sistemlerde görüldüğü üzere bu konuda oluşabilecek en küçük şüphe dahi seçim öncesi giderilmiştir.

Ancak biz sınıf özünden yoksun bir baskıcı rejim tarifi yapmıyoruz. Kesinlikle ve ayırt ederek mevcut ekonomik ilişkilerin üretici güçlere hâkimiyetinin güçlendirildiği bir baskıcı rejimi tarifliyoruz. Yoksa tarih boyunca az sayıda istisna hariç egemenlik her zaman baskıyla sürdürülmüştür.

Biz egemenliğin sürdürülmesine ek olarak yayılması sonucunu doğuracak olan bir rejimden söz ediyoruz.

Faşizmin Yarattığı Ruhsal Durum Üzerine

Bilinçlenmeyi istemeyen insan olur mu? Evet olur.

- *“Ne yapacam okuyup da, okuyup anarşik mi olayım”* diyordu Hediye yengemiz

Doğru düşünmenin ilkelerini anlattığım arkadaşım,

- *“Beni örgütlemeye mi çalışıyorsun kız. Benim çocuklarım var”* diye karşılıyordu beni.

Hadi hatırlayın *“biz bu yaştan sonra bilip de ne yapacağız”* diyenleri. *“Biliyoruz, biliyoruz da işimize gelmiyor”* sözlerini.

Düşünen kişi tehlikelidir. Çok soru soran sakıncalıdır. Velhâsıl *“benim aklım bana yeter”* cevabı *“yaşamımı sürdürecektedir kadar bileyim yeterli. Fazlasını öğrenirsem yapmam gerekir bunun da sonu iyi olmaz”* ihtarından başka bir şey değildir.

Fazla akıllı olmak delilik veya devrimcilik başlangıcı olarak görülüp sonu ya tımarhane veya hapisshanedir.

“Ben ekmeğime bakarım” der yoksul adam. Siyasete bulaşırsa bir yoksul sonu iyi olmaz. Politika yapmak güçlü insanların işi olarak görülür.

Küçük burjuva mesleklerde de yaygındır bu korku. Bana ne ben işime bakarım. Ben tarafsızım, siyasete karışmam diyerek bir siyasete hizmet ederler.

Düşünme özgürlüğü öyle kolay edinilemez. Doğal haline bırakılmış insan kadar şanslı değildir günümüz insanı.

Düşündürtmüyormuş gibi düşündürür, tarafsızmış gibi taraf yapar, özgürmüş gibi tutsak eder. Beynim yıkanır diye korkanların beyinlerini kirletir allak bullak eder, esir alır kapitalizm.

Bilmek ağır bir yükür. Bilmek yerine “sen söyle ben yapayım”, “ben emir kuluyum” demek evla görüşür. Efendilikten korkup köleliğe razı ettiren şey korkunun ta kendisidir.

Faşizm Sıtmaya Rıza Gösterildiği Yerde Egemenliğini Kurar

Zorun aygıtları türlü türldür. Ve zor ile ikna çok sık birbirine karışır. Kişi fikre ikna olduğunu söyler ama gerçekte buna zorlanmıştır.

İkna yalan ve zor ile sağlanmıştır. Demagoji yapılmıştır. Nasıl?

- Yanlış bilgilerle yanlış sonuçlara varılması için çalışılır. Bilgi gerçek dışıdır.

- İstenen sonuçlara varılması için bazı bilgiler saklanır.

- Korku ve çaresizlik sonucu varılan sonuçlara ve alınan tutumlara mazeretler öğretilir. Bahane bulması sağlanır.

- Karmaşa yaratılır, muğlak bırakılır.

Nietzsche'nin "köle ruhu" dediği bu hal gerçektir elbet. Çiçero'nun sefalet halinden ötürü suçlu bulduğu, kararlara dahil etmeye layık bulmadığı bu insanları tanıyor musunuz? Oysa onların bu davranışlarını sempatik bulanlar bile var.

Ambulansa bindirilirken çizmeleri sedyeyi kirletmesin diye çıkarmaya çalışan Soma'lı maden işçisini bu inceliği sebebiyle beğenenler, uygulananlar neden bu işçi gibi düşünceli değiller?

Bankaya girerken tarlanın çamuruna bulanmış ayakkabılarını çıkararak kadını neden izlettirdi bize televizyonlar? Nedendir bu takdir edişler?

Nietzsche gibilerin görüp de değiştiremedikleri, değiştirmeyi düşünemedikleri gerçeği Marksistler değiştirdiler.

Aynı emekçiler Rusya'da iktidarı ele geçirdikleri zaman da ezen sınıfa karşı hak etmedikleri kadar kibar davrandılar. Ama gördük ki emekçiler imkân bulduklarında yönetebiliyorlar.

Öyle ki dünyanın en güçlü devletlerinden biri haline getirdiler Sovyetleri. Kendi kendilerini kalkındırdılar. Kalkınma uzmanları öğrenmiş oldu onlardan bu kalkınma modelini.

Uzun saçlarıyla hanedana bağlanmış Çin halkı esaretten kurtulabildi. Sömürücü toprak ağalarını silkip attı üzerinden.

Küba halkının dünün egemeni burjuva düzenini nasıl sorguladığını görmek için okumak gerekir Havana duruşmasını.

Yüksek mühendislerin ürettikleri tasarladıkları silahları Sovyetlerde teknisyenler yaptılar. Kalaşnikof'u tanımak gerekir.

Bu güzel insanlığın oluşabildiğini görenler faşizmin donup kalan insanlarını görünce umutsuzluğa düşüyor bu yüzden. Bugünün hareketsizliğini, bilgiden ve hareketten korkan halini "özgürlük korkusu" olarak adlandırıyor Paulo Friere.

Sosyal, siyasi ve ekonomik çelişkileri kavramak ve mevcut gerçekliğin insanları ezen koşullarına karşı harekete geçmek için gerekli öğrenme sürecine girmek dahi istememesinde görüyor bu korkuyu.

Eleştirel bakış açısından moda tabirle insanı marjinalleştireceği düşüncesine kapılmış insanlarımız. Bize “militan avukat” diyen meslektaşlarımız da kapılabiliyor bu düşünceye.

İnsanların bir kısma da kendi özgürlük korkularını kendilerinden bile gizleme eğilimindedir. Bir kısım hastalıkları tedavi etmenin ön şartı nasıl ki hastalığı kabul etmekse, özgürlük korkusunu yenmenin ilk şartı da özgür olmadığını görmektir.

Kendi haline bakmadan acıma duygularını başkaları için tüketenlere bakın. Etraflarını gözleyip, “*yazık bu insanlara*” diyorlar.

Nasıl katlanılıyor bunca haksızlığa. Sanki kendileri başka bir Türkiye’de yaşıyor. Başkalarına şaşırıyor, başkalarına kızıyor ya da acıyorlar. Kendilerini görmüyorlar.

Özellikle öğrenim düzeyinin yükselmesiyle psikolojik rahatsızlıkların paralel artışını nasıl yorumlarsınız?

Kapitalizmin hegemonyasını sağlayan bütün koşullandırmalara rağmen tarih kadar eski bir yaşam deneyine sahip insan bedeni ihtiyaçlarını karşılanmadığının farkındadır. Mutlu olmadığına bilincindedir.

Çünkü nesnelere sahip olmanın bir süre sonra insanlarda uyandırdığı hayranlık da tükeniyor. İnsanlar hayran olacak yeni şeyler bulup onlara alkışlamaya gittiğinde başlıyor tatminsizlik. Ya da doyuruldukça artıyor isteksizlik.

Varsa bir gerçek o da mutlu olmadığımızdır. Yabancılaşma bizi mutsuz ediyor. İhtiyaçlarımızı karşılamamız gerekiyor. Karşılanabilir nesnelere satın almamız yetmez bize.

Olmuyor Ne Yapsam Olmuyor

İşte sevgili meslektaşlarım içinde bulunduğumuz bu büyük kalabalık korkularını itiraf etmekten uzaktadır.

Biz avukatlar nasıl oluyor da faşizmin ezici baskısı altında kendi mutsuzluğumuzu görmeden önce dışımızda ve uzağımız-

da bir olguyu arayarak başkalarına yardıma gidiyoruz. Destekçi pozisyonu bize hem yüce gönüllü bir kahramanlık hem de riski az bir karşı çıkış imkânı yarattığı için mi?

Avukat; vekâleten muhalif

vekâleten devrimci

vekâleten isyankâr

vekâleten ezilen

Oysa faşizm bizi vekâleten değil asaleten tasfiye ediyor. Vekâleten değil asaleten süpürüyor, copluyor, gazlıyor, tutukluyor, davalar açıyor.

- Yazık Ahmet abiyi tutuklamışlar. Adam sadece sendikal eylemlere katılmıştı hâlbuki. Duydunuz mu Avukat Büşra hanımı,

- Vallahi utanıyoruz sizi ziyarete gelemedik bu zamana kadar, diye mahcup oluyor meslektaşlar.

Üzülme, utanma, yardım kuşkusuz güzel şeyler. Ve fakat sevgili meslektaşlarım siz de bizim gibi vekâleten değil asaleten mağdursunuz. Tehdit altındasınız.

Sanki size bir şey olmuyormuş da olan ülke demokrasisine, parlamenter sisteme oluyormuş gibi düşünmekten vazgeçsek fena mı olur?

“Kürtler yok sayılıyor”, “Devrimciler baskı görüyor”, “İhraçlara yazık”, “Ötekileştiriliyor” ...

Faşizm yalnızca acıma mahcubiyet gibi yan etkiler bırakıp geçiyor olamaz. Her gün ağız dolusu tehdit hakaret kime gidiyor? Bizden gayrı birilerine mi? Kimi tehdit ediyor bu adamlar? Neyi deviriyor, ne reformu yapıyorlar? Kime hayat hakkı tanımayacaklar?

Nazi Almanya’sında toplama kamplarına götürülenler arasında yetenekleri ve şansları sayesinde bir yolunu bulacaklarını düşünenler vardı. Gaz odalarının hikâye insanları için başka insanlar için olduğunu kendilerininse duş almaya götürüldüğüne

inanmak isteyenler... Naziler de sonuçta insandır diye avunular...

Sobibor'dan Kaçış filminde yönetmen çok güzel anlatır bu hali; Kaçış yolu açılmasına ve yüzlerce insan kampı boşaltmasına rağmen kaçmayı bile düşünemeyecek kadar dona kalmış Yahudilerin yaşadığı sendrom çok da yabancı değil bize.

Faşizmin yarattığı korku güvensizlik, güvencesizlik kırdığı umut kararttığı gelecek kesinlikle bizim ki.

Tıpkı satılan fabrikalar, kıyılan ormanlar ve sular. Ya siz sayın mahkeme? Siz kendinizi saymıyor musunuz? Gibi...

Bertolt Brecht kültürün savunulması için 1. Uluslararası yazarlar kongresinde konuşuyor;

“Vahşeti anlatmak yetmez. Anlatırsanız okur elbette ayağa kalkıp engellemeye girişir. Bu güç bir iş değildir. Öfke mevcuttur muarız, bellidir ama ona nasıl diz çöktürülebilir?”

Yazar diyebilir ki; benim görevim adaletsizliği açığa çıkarmaktır. Bu konuda ne yapılacağını okura bırakırım. Ama o zaman yazar tuhaf bir şey keşfeder; öfkenin, aynı sempati gibi, niceliksel bir şey olduğunu. Öfke şu ya da bu miktarda vardır ve tükenebilir. Ve en kötüsü öfkeye ne kadar ihtiyaç varsa o kadar hızlı tükenir.

Yoldaşlar bana şöyle demişlerdir; arkadaşların katledildiğini ilk duyduğumuzda, bir dehşet çığlığı yükseldi, pek çok kişi yardımımıza geldi. Bu, yüz kişi katledildiği zamandı. Ama bin kişi katledildiğinde ve katliam bitmek bilmediğinde sessizlik hasıl oldu ve sadece birkaç kişi yardımımıza geldi. Bu iş böyledir; “işlenen suçlar üst üste yığıldıkça görünmez hale gelirler. Çekilen acılar dayanılmaz hale geldikçe çığlıklar duyulmaz olur.

Bir insan dayak yer, izleyen kişi bayılır. Bu gayet doğaldır. Ama haksızlıklar yağmur gibi yağınca artık kimse ‘dur’ diye bağırılmaz olur.

İnsanlar neden vahşete sırtını döner? Çünkü müdahale et-

menin bir yolunu bulamamıştır. Eğer yardım etmesi mümkün değilse hiç kimse başkasının acısını seyredip durmak istemez.

Eğer darbenin ne zaman geleceğini ve nereye vuracağını, hangi amaçla vuracağını biliyorsanız darbeyi savuşturabilirsiniz. Ve eğer darbeyi savuşturabilirsiniz, eğer minicik de olsa darbeyi savuşturma şansı varsa o zaman kurbanı sempati duyarsınız ama çok uzun süre değil.

Gaddar olduğunu söyleyince faşizm bağınaz bir gaddarlık nidasıyla cevap verir, bağınaz olduğunu söyleyince bağınazlık nidasıyla. Gaddarlığın eğitimsizlikten doğduğunu düşünürsünüz, zira faşizm de eğitimin ihmal edildiğini düşünmektedir. İşkence odalarının gaddarlığına okullarını, gazetelerini, tiyatrolarını ekler... Tüm ulusu tüm gün boyunca eğitir.

Büyük bir nüfusa sunabileceği hiçbir şey yoktur. Öyleyse onları daha fazla eğitmesi gerekir.

Yiyecek sağlayamaz bu yüzden nefisini kontrol etmesini öğretir. Üretim sağlayamadığı için savaşlara ihtiyaç duyar, o yüzden fiziksel cesareti öğretmesi gerekir.

Fedakârlığa ihtiyaç duyar, fedakârlık ruhunu öğretmesi gerekir. Bunlar da ideallerdir, insanlık talepleridir. Hatta bazıları yüksek ideallerdir.

Gaddarlıkla barbarlığın temel kötülüğünü görenlerimiz bile, sadece eğitimden, sadece insanların zihinlerine müdahale etmekten bahsetmektedir.

İnsanlara iyi olmayı öğretmekten bahsederler. Ama iyilik tüm koşullar altında iyi olma talebinden doğmaz. Aynı gaddarlığın yalnızca gaddarlıktan doğmadığı gibi.

İyi insan savunmasızdır ve savunmasız insan da yerle yeksan edilir. Oysa gaddarlıkla bir şeyleri elde edebilirsiniz. Kötülük 10.000 yıl hüküm sürmeye hazırlanmaktadır. Oysa iyiliğin her zaman bir koruyucuya ihtiyacı olmuştur. Ama ortada koruyucu yoktur”

Gaddarlığın nasıl yok edileceğini anlamamış olanlar için asıl tehlike faşizmin zalimliklerini gereksiz zalimlikler olarak görmeleridir. Mülkiyet sahipliği koşullarına sıkı sıkıya tutunurlar çünkü faşizmin zalimliklerinin bu koşulları savunmak için şart olmadığına inanırlar. Hâlbuki eğer bu mülkiyet sahipliği koşulları sürdürülecekse o zaman bu zalimlikler hakikaten de şarttır.”

1935'ten bu güne ömrünü uzatmaya çabalıyor mülkiyet sahipliğinin mevcut sistemi. Bütün akıl dışılıklar bu yüzden.

Bu yüzden kültürü doğayı yaşamı telef etmekte. Akılla değil akılsızlık yayarak, netlik değil muğlaklık büyüterek bilime değil doğmaya dayanarak asalakça yaşıyor emperyalizm.

Bu akıldışılıktan bizim payımıza düşen faşizm. Ve faşizmin yarattığı o insan tipi ebedi değil.

Paulo Friere *“Kitleler ne kadar cahil ve sessizlik kültürüne gömülü olurlarsa olsunlar her insanın ötekilerle yüzleşerek dünyasına eleştirel bakma yeteneğinde olduğudur”* derken haklıdır.

İnsanlık köleliği yıkmayı başarabilmiştir. Hiç bir dogma, hiç bir kan dondurucu egemenlik baki olmamıştır, olmayacaktır.

Küçük başlangıçlar yapalım. Dayanışmanın işteş bir fiil olduğunu, her dayanışmanın dayanan her dayananında dayanışan olduğunu akıldan çıkarmayalım.

Biz faşizmin kurbanı değiliz. Siz de kurbanlara acıyan olmayın.

Faşizmin Genel Görüntüsü

Faşizmin ideolojik tablosunu, ilkesel tutumunu anlatmak imkânsızdır. Çünkü aslında yoktur. Ancak faşizmin genel görüntüsünü pırlı tatbiklerinden ve açıkça ilan ettiği karşıtlıklardan çıkarmak kolaydır.

1- Faşizm tekelci sermayenin yönetim yoludur.

İtalya'da 1. Paylaşım Savaşı kapitalist sermayeyi güçlendir-

di. Ansaldo, FIAT, ILVA vb. karlarına kar kattılar. Savaş sonrası aynı üretim düzeyini korumayan tekeller bir demokratik resime tahammül edemezlerdi. İstedikleri sıkı düzen ve yeni bir savaşı. 1919-1921 yılları arası büyük grevler ve toprak işgalleri burjuvaziyi korkutarak faşizmi yaratmasını sağladı.

Faşist devlet işçilerin hak mücadelesini kontrol altına almak için “arabuluculuk” kurumunu yarattı. İşçilerle patronlar arasında arabuluculuk yapan devlet bu kurumlara çeşitli adlar verdi. Bölgesel sendikalar arası komiteler, Emek mahkemeleri gibi... Bu arabulucular patronların isteğini karar altına almaktadır. İşverenlerin isteğine uygun karar veren emek mahkemelerinin karara uymayan işçiler 1 yıla kadar hapis ve 5000 lirete kadar para cezasıyla cezalandırılıyordu.

Grevler her zaman siyasi nitelikte bulunmuş ve devlete karşı bir suçmuş gibi görülmüştür. Grev öncülerini 7 yıla kadar hapis bekliyordu.

Almanya faşizmin tekeli sermayenin yönetimi olduğu gerçeğinin teşhir olduğu yerdir. Nazizm öyle çok kendine güveniyor ve öyle meşru hareket ediyordu ki gizlemeye gerek görmüyorlardı. 2. Paylaşım Savaşının savaş suçlusu ilan edilmesi ve Nürnberg mahkemeleri de bu ilişkileri açığa çıkardı.

Tekelci sermayenin ortak şirketi Nazi partisi. Bunu ayrıca anlattığımız için tekrarlamayacağız. Onlar da arabuluculuk rolü üstlenmiş ve İtalya’da ki belirtilen ücreti kabul etmemek “*toplumsal haysiyeti ihlal*” olarak görülür.

İspanya’da gelişen kapitalizm ve egemen sermayenin ihracı ile İtalya ve Almanya’dan ihraç edilmiştir. Seçim vb. şekillerde diktatörlüğünü gizlemeye ihtiyaç duymamıştır. İşçiler darbeci faşist diktatörlüğü meşru bulmamış ve müdahale etmiştir.

Örneğin Avusturya’da maden ocaklarının bulunduğu bölgede sendikalar sosyalist işçiler darbeye karşı komiteleştiler. Ve yönetimi ele geçirdiler Fas’tan gelen yabancı birliklere karşı 2 hafta direnen işçiler katledildiler. Yalnızca bu bölgede 3000 işçi katledildi.

İspanya'da emek mücadelesinin yanında aslında siyasi bir mücadele olduğu çok açık görülüyordu.

2- Emperyalist kriz sonrası açığı çıkmıştı. Bir bunalım yönetimi olarak sahneye kondu.

İtalya, Almanya, İspanya örneklerinin üçüde aynı dönemde açığa çıktı. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası oluşan ekonomik ve sosyal durumun bir neticesiydi.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı savaş sermayesine tatlı kar oranlarını gösterdi. Tabir yerindeyse "kurdun dışına kan değdi" sahip olabileceklerinin sınırı genişledi. Hayalleri büyüdü.

Ama korkuları da aynı oranda büyüyordu. Savaşın yenilen ülkelerinin yenilenmesinin faturasını tabii ki halk ödemişti. Ölmüş, sakatlanmış, ailesini kaybetmiş bir gelecekte yoksun kalmışlardı.

Savaş geride kimsesiz büyümüş çocuklar, umutsuzluk dünyaya kadar taşıdığı değerleri sorgulama, kısacası bir yıkıntı yaratır. Ağır savaş tazminatları, paranın değer yitirmesi de yaşamı gittikçe çekilmez kılar.

İşte bu tabloda umutlu ve iştahlı büyük sermaye ile umutsuz ve moralsiz halk yan yana durmaktadır.

İşte bu halkı ayağa kaldırmak, verimli üretken ve yeniden savaşabilecek duruma getirecek moral değerler gereklidir. Umut ve güç gereklidir onlara.

Savaş sonrası kurulan hükümetler savaşın suçunu yüklenmeseler de ağır ekonomik tablonun siyasi sorumluluğu ister istemez onlardadır.

Halkın maddi ve manevi olarak doyurulması, bilinçlendirilmesi, yeniden ayağa kaldırması ancak birlik ve dayanışma ruhuyla olur. Dostun düşmanın ayırt edilmesiyle ve geleneğin netlikle görülmesiyle olur. İşçi sınıfı, sınıf ve iktidar bilinci kazandı mı geleceği yeniden kurabileceğine inancı yükselir. İşte tekeli burjuvazinin dehşetle korktuğu da budur. Nitekim 1. Paylaşım Savaşı sonra-

sı emek bilinci yükselmiş. İşçi sınıfı örgütlenmiş, sosyalistlerde güçlenmektedir. Eğer bu duruma son verilmezse dün Rusya'da olduğu gibi emekçiler iktidarı alacaktır. İşte bunun olmaması için her türlü yolu deneyeceklerdir. Bu yol önce İtalya'da ardından Almanya'da biçimlendirilmiştir.

Güç ve umut verecek, ezilmiş, haksızlığa uğramış halka hakını verip düşmanlardan öç alacak, iyi bir gelecek hazırlayacak iktidar adayı aranır. Marksizm sendikalarının büyüüp gelişmesi için elini çabuk tutmak zorundadırlar.

İşte burada Fritz von Thyssen'in sözlerini yeniden hatırlamalıyız. Marksizm'e karşı her alternatifi destekledikten sonra Hitler'de ve Nazi Partisinde inatçı bir kararlılık ve enerji görüyor ve orada yoğunlaşıyor.

“Alman halkının otoriteye karşı duyduğu geleneksel saygıya çok iyi uyan bir devlet biçimini, yani monarşiyi kuracağını umuyorduk.”

Halkın otoriteye duyduğu geleneksel saygı da ne olabilir? Ne vardır bu saygının kökeninde... Sevgi? Muhabbet? Vefa? Fayda? Hayır, hiçbirisi.

O geleneksel saygıda her şeyden önce alışkanlık vardır. Kendisiyle beraber toplumu yöneten dışarıdan bir iktidarın varlığına alışkındır. Alışmış olan kolaydır, risksiz görülme de riskleri tanınabilir durumdadır. Bu nedenle özellikle bunalım döneminde tanıdık olana sığınılır. Özellikle korku ve panik yeterince düşünmeden düşünmek için bilgi sahibi olmadan tercih yapmaya zorlar.

Halklar ilk sınıflı toplumdan beri bazı insanların daha zeki seçilmiş, üstün odlukları fikrini büyük ölçüde kabullenmiştir. Halkları daha ileri bir topluma taşımak isteyenler ise kahramanlar yani yine üstün insanlardır. Sıradan insanların gücüyle savaşması mümkün değildir. Başlarında güçlü bulunmadıkça tabii.

Thyssen tarihsel bir araştırma yapıyor. Weimar Cumhuriyet yönetiminin olduğu koşullara da imparatorluğun gücünü hatırlatıyor. Alman halkının otoriteye duyduğu saygı insan onurunu inci-

terek bir saygıdır ama tekeller çaresizdir. Başka türlü yönetemeyeklerini anlamışlardır. Burada faşist yönetimlerin bir başka ortak özelliği daha ortaya çıkıyor.

Geçmişte Oldu Şimdi Neden Olmasın

-Güçlü büyük bir devlet tarihi, eski görkemli devirlerin nostaljisi.

İtalya Büyük Roma'nın mirasçısı bir devlettir. Hitler 3. Alman imparatorluğunu kurmak istediğini söylerken Prusya kralının Alman imparatoru olduğu ve prensliklerin askeri güç yoluyla birleştirdikleri ikinci Alman İmparatorluğundan söz eder. Bismarck imparatorluğu oluşturan siyasi iradeydi aslında. Krala bağlı bir başbakandı ama sermayenin egemenliğini sağlıyordu. Bismarck'ın temel görevi devrimci tehlikeyi bastırmak idi. Bu amaçla sadece sosyalistler, komünistlerle değil, sosyal demokratlarla da uğraşmış ve onları ezmeye çalışmıştır.

Nitekim Hitler Bismarck'ı okumuş ve etkilenmiş kesinlikle örnek almıştır. Fakat sermayenin artık krala ihtiyacı yoktur. Hitler ve Nazi Partisi 3. Alman imparatorluğu için yeterli olacaktır.

İspanya 300 yıl boyunca belki de dünyanın en büyük sömürgeci gücü oldu. Coğrafi keşifleri yapan yeni dünyayı keşfedip sömürgeleştiren, tüm Avrupa'nın önünü açmış olan güçlü İspanya imparatorluğu bu mağlubiyeti hak etmiyordu. Oysa 1898'de bu sömürgelerini de Amerika'ya kaptırarak kendi yazgısıyla başbaşa kalmıştı.

Çok değil 15 yıl sonra başlayacak 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı İspanyol sermayesine de umut olacaktı. Savaş sermayesi tatlı karı görmüş, zayıflamış olan diğer Avrupalı devletlerle (İngiltere, Fransa vb.) aralarında ki uçurum yavaş yavaş kapanmaktaydı. İspanya neden imparatorluğun eski gücüne kavuşamamıştı. Bu düşler kitlesel bir rüya olmadı fakat İspanyol sermayesi için motivasyon kaynağı idi.

Bu tarihsel sermayenin elverişli önemi şöyledir;

- Bizi ak ettiğimiz refahtan alıkoyanlar var, düşmanlar.
- Biz büyük ve güçlü devletler yaratan güçlü bir ulusuz.
- Geçmişte yapmışız neden şimdi olmasın?

Ortak ruhu pekiştiren coşku ve motivasyon sağlayıp düşmana yönelten bir unsur olarak görebiliriz.

- Liderlik (Şef, Reis, Führer)

Faşist rejimler iktidarın halktan gelmediğinde hem fikirdi. Halk ırksal özelliklerini unutmıştır. Ve onlara bu üstün ırksal özelliklerini ve kaderlerini kazandıracak olan bir lidere ihtiyaç vardır.

Lidere bağlı bir parti ve yürütme kurulumu. Lider bu karizmatik otoriteyi gizemli bir güçten alır.

İtalya'da Mussolini- Duçe

Almanya'da Hitler- Führer

İspanya'da Frank- Caudillo (Dinsel bir karakter taşımaktadır)

Bu diktatörlerin görüntü olmadığını ve iktidar gücünü tamamen ellerinde topladıkları kesindir.

Devleti Karşlarına Almazlar

Faşizm demagojik niteliğiyle mevcut iktidarı da devleti de karşısına almaz. Ya tarafsız etkisiz bir güç konumuna indirir ya da ondan faydalanır.

Franko darbeyi yapana kadar ordunun bir generali olarak görev yaptı. İktidarı ordu gücüyle yani darbeye ele geçirdi ve Mussolini hükümetinin ve seçim siteminin sunduğu bütün nimetlerden yararlandılar.

Hitler bir kaç gün sonra siyasi iktidarı elinden alacağı Cumhurbaşkanı Hinderburg'un önünde eğildi ve şöyle söyledi; "Sayın Herr General Feld Maresal gösterdiğiniz anlayış sayesinde eski büyüklüğünüzün sembolleriyle yeni gücümüzün sembolleri arasındaki birleşme kutlandı. Size şükranlarımızı sunuyoruz. Ulu

tanrı sizi başımızdan eksik etmesin.”

İki gün sonra parlamentonun yetkilerini Hitler'in kabinesine devreden yasa tasarısını parlamentoda görüşülüyordu. Bütçenin denetimini, uluslararası anlaşmaların onayı yetkisi 4 yıl için Hitler kabinesine bırakılıyordu.

Kabinenin çıkaracağı kanunların Anayasa'ya aykırı olabileceği dahi hüküm altına alınan bu yetki kanununa yalnızca 84 oyla Sosyal Demokratlar karşı koydular.

Bu kanunun oylandığı oturumdaki Hitler gayet ılımlı bir ses tonuyla parlamentonun duruşunu sarsacak hiç bir kanun çıkarmayacaklarını, Cumhurbaşkanı'nın yetkilerine dokunmayacaklarını, verilen yetkilerin ancak çok lüzumlu hallerde kullanacaklarını ilan ediyordu.

Mussolini (neden fikir değiştirdiği net olmamakla birlikte) savaş yanlılarının hizmetine girince sermayenin ve monarşistlerin desteğini gördü. Mussolini'nin *Il Popolo D'Italia* dergisini başta Ansaldo olmak üzere pek çok sanayicinin desteklediği bir dergi oldu. Bu sanayiciler işçi sınıfının ezilmesi, etkisizleştirilmesi için Mussolini'nin kurduğu örgütleri finanse ettiler.

Bir yandan silahlı şiddet eylemleri örgütlerken bir yandan da milletvekili seçiliyor ve krallığı desteklemeye başlıyordu. Ve kral 30 Ekim 1922'de (seçim kazanmış olmasına rağmen) Mussolini'yi başbakan olarak atadı. Yavaş yavaş tüm iktidarı kendinde topladı. Almanya'nın gücünü arkasına alarak ancak 23 Eylül 1943'de Faşist İtalyan Cumhuriyetini kurduğunu açıkladı.

Ordu-Milis gücü, tedhis (Bugün ki anlamıyla TERÖRCÜ YAPILANMA) Franko zaten doğrudan ordu komutanıydı. Arkasında yalnız ordu değil aynı zamanda büyük sermaye vardı.

Hitler önce SA'ları sonrada SS'leri örgütledi. Bu hücum birlikleri apaçık faaliyet yürüttü. Hükümetin yasaklama kararına bile açıktan karşı çıkmadı Hitler. Kendisi siyasete ordunun istihbarat elemanı olarak başladı ve ordu içinden kendisine verilen destek

hiç kesilmedi.

Faşizmin iktidarı başından beri şiddeti kullandı. Faşist mangalar 1919'dan başlayarak yıldırma amaçlı şiddet eylemleri örgütlediler. *“Kara Gömlekliler Cumhuriyetçi ve Katolik örgütleri tedhiş yoluyla yok ettikten sonra liberallere demokratlara ve masonlara karşı eyleme koyuldular.”*

Faşist diktatorya kurulduktan sonra savaş ekonomisi güçlendi, ordu büyütüldü ve yayılmacılık başladı.

Faşizmin Düşmanları

Tüm faşist parti ve örgütlerin karakterlerinden öte varlık sebepleri işçi hareketini bastırmaktır.

Bu yüzden sosyal demokrat, sosyalist, komünist partilere düşmandır. Sendikalar başlıca hedefleridir.

Belli bir güce kavuşana kadar çeşitli demagojilerle sundukları düşmanlık bir yerden sonra açıkça yapılır hatta Mussolini'nin dilinden açıklanır. Şöyle der Mussolini;

“Faşizm 1922'den önce Cumhuriyetçi eğilimi kabul etmiş görünürken Roma yürüyüşünden önce bu eğilimden vazgeçtiğini açıklar. Şimdi görülüyor ki içten ve gerici ya da mutlakiyetçi demokrasilerde en cesur siyasal ve toplumsal deneyimleri iyi karşılayan monarşiler vardı”

Mussolini liberalizme, sosyalizm, anarşizm gibi ideolojilere karşı araladığı için tehlikeli bulur.

“Hem siyaset hem de ekonomi alanında faşizm liberal öğretilere karşı mutlak muhalefet durumundadır. Aktivizm yani nasyonalizm, fütürizm, faşizm.

Liberal yüzyıl sonsuz kördüğümü bitirdikten sonra onları dünya savaşının insan kırımını ile çözmeye uğraşmıştır. Hiç bir din şimdiye değin böyle bir fedakârlığı zorunlu kılmamıştı. Şimdi liberalizm baş tapınakların kapılarını kapatmak üzerinedir. Çağ-

daş dünyanın tüm deneyimleri niçin liberalliğe karşıdır? 19. Yüzyıl sosyalizmin, liberalizmin ve demokrasinin yüzyılı idiye, 20. yüzyıl devletin yüzyılı, kolektif yüzyıl olduğu düşünülebilir. Burada faşizmin pragmatik damarları erk idaresi, varlık isteği, “şiddet” olgusu ve kendi gözü pekliği karşısında ki tutumu açığa çıkar.”

“Kim liberalizm derse ‘birey’, kim faşizm derse ‘devlet’ demektir. Faşist devlet tektir, özgün yapıdadır. Faşist devlet gerici değil, devrimcidir...”

“Ne bireyler ne de gruplar (parti, dernek, sendika, sınıf) devletin dışında olabilir. Bu yüzden faşizm sınıfların ekonomik ve ahlaksal tek bir gerçeklikte kaynaşmış devlet birliğinden haberi olmayan, tarihsel devinmeyi sınıf savaşında donduran sosyalizmin karşısındadır. Aynı şekilde sınıfçı sendikalizmde karşısındadır. Devlet birliğinde uzlaşan çıkarlara değer kazandırır.”

“Bireyler çıkarlarının kategorilerine göre sınıftır, ortak ekonomik faaliyetlerin farklılaşmasına göre sendikadır. Ama her şeyden önce ve her şeyin üstünde devlettir. Onun için faşizm halkı çoğunlukla özdeşleştiren ve çoğunluğun düzeyine indiren demokrasinin karşısındadır” (Bilgi Üniversitesi yayınları için çeviren Pars Esin)

Bütün faşist deneyleri aşama aşama sendikaları, diğer partileri, parlamentoyu, yargıyı, ordu polis güçlerini merkezi otoriteye bağlamıştır.

Düşmanlaştırma faşizmin varlığını güçlendirir ayrıca. Faşizm kitlesini sürekli bir savaş içinde tutmak ister. Bu yüzden duruma göre mezhep ve dinsel karşıtlıkları da kullanır.

Almanlar Nazizmi Yahudi düşmanı olarak kurguladı. Ateizm kesinlikle yok edilmeliydi. Çingeneler de Yahudiler gibi soykırıma uğratılmak istendiler vb.

İspanya’da Prima de Livera da faşizmi şöyle tanımlıyor;

“Faşizm bir taktik ya da şiddet değildir, bir düşüncedir. Marksizm ve liberalizmin karşısında partilerin ve sınıfların üstünde bir birliktir.”

Yalan ve Demagoji

Halk kitleleri ve demokratik haklar ne ölçüde yerleştiyse basıncı rejim iktidar oluşunda o kadar çok kullanır bu yolları. Faşizmin iktidar oluşunda yalan ve demagojinin hayret uyandıracak ölçüde kullanıldığını söylemek gerek.

Mussolini sosyalist bir işçinin çocuğuydu. Sosyalist fikirlerin içine doğmuştu. Ancak kişisel hırsları öylesine güçlüydü ki çok kolay devşirildi. Yalanı takkiyeyi ömrü boyunca çok kolay kullanabilecek bir kişilikteydi.

Savaş karşıtlığından savaş yanlısı politikaya geçişini sosyalistlere devrim koşullarına elverişli olacağı için savaş olmalıdır şeklinde açıkladı. Marksistler bu görüşe karşı çıktılar

Hiç durmadan demagoji yaptı Mussolini. Yalan, belirsizlik, abartı, takkiye karakteriydi.

- Savaşın sorumlusu kapitalistlerdir diyerek savaş karşıtı politika yaptıktan sonra gönüllü olarak savaşa katılan bir zamanların anti militarist eylemcisi Gustave İtarve'yi övüyordu. Az sonra kesin tarafsızlıktan etkin tarafsızlığa geçtiğini söylüyor ve sonra savaşa katılması hükümeti zorlamak için sabotaj ve silahlı gösteriler yapan interventismo eylemcilerini destekliyordu. İl Popolo d'İtalia gazetesini bu propaganda sayesinde sermaye çevrelerinde desteklendi.

1921 yılına gelindiğinde Mussolini büyük sermayeye karşı savaş tezinden vazgeçti.

1919 Eylülünde yayınladığı bildiri de Trieste üzerine yürüme-yi, monarşinin kaldırılmasını, seçimlerin yapılmasını, meclis hükümeti kurulmasını vb. talep ediyordu.

1922 yılı Eylülünde ise Udino'de bir konuşma yapıyor ve faşizmin Cumhuriyetçi eğilimlerle ilişkisi olmadığını monarşist" olmak yürekliliğini göstermek zorunda olduklarını söylüyordu.

Böylece sanayicilere, faşizmi iktidara getirme konusunda ki

kararının uygulaması için zemin oluşuyordu. Kısa sürede saraydan onay alındı. Ordunun desteği sağlandı.

Faşist demagojinin önemli bir örneği Bologna Belediye eylemi idi. Faşist eylem mangaları sosyalistlerin seçim kazandığı belediyede yeni başkanın halka sesleneceği toplanma alanına saldırdı. Tam belediye başkanı sunulurken faşistler apansız ateş etmeye başladılar. Halkın içinde el bombaları atıyorlardı. Sosyalistler karşılık verdiler. Ölenlerden biri de Cumhuriyetçi bir belediye meclis üyesi avukattı. Faşist basın bu olayı kızıkların ülkeyi kana ve teröre boğmak istedikleri yolunda yorumladı. Sermayenin yönlendirmesi en tarafsız gazeteyi bile etkiledi. Olay sosyalistlerin yönetime yetersizliklerin bir kanıtı olarak görüldü bu gazetelerde. Ve Bologna sosyalist belediye meclisinin dağıtılması izledi.

Giolitti'nin liberal hükümeti sosyalistleri faşistleri kışkırtıp belediyeleri hedef yapmak gibi mantıksız bir gerekçeyle suçluyordu artık. Ancak gerçek Giolitti'nin işçi eylemlerini bastırmakla faşistlerden yararlanmak istemesiydi.

Mussolini iktidara geldiğinde yine yalanlar söyledi, takkiyeler yaptı. Liberal bir tutum izledi. Kabinesine solculardan takkiyeler yaptı. Hatta yandaş basın ona yeni liberalizmin kurucusu ünvanını verdi. Memurlarına hemen şu içerikte bir telgraf çekti, *“Disiplini ve başkasına saygıyı korumalıyız. Hiçbir durum da kişi özgürlüklerini çiğnememeliyiz.”*

Demokratik bir plana bağlı kalacağını, sendikaları açacağını ilan etti ve böylece liberallerin desteğini kazandı.

Sosyalistlere yönelik saldırılara normalleştirme diyorlardı.

Oyların çoğunluğunu alan partinin parlamentoda 2/3 sandalye sahibi sayılmasını öngören yasayı liberallerle çıkarıyorlar ve hileye yasa ya da halk iradesi gibi isimler koyuyorlar.

Liberaller ve faşistler ortak hazırladıkları listeye oy vermedikleri halde hileyle ulaştıkları rakamı bile şişirerek başarı gibi sunuyordu Mussolini;

“5 milyon İtalyan yurttaşı tam anlamıyla özgür ve bilinçli bir

seçimle faşizmin simgesi çevresinde toplanmışlardır. “

(Mussolini İtalyan Faşist Partisi tarihiyle yaşıt ve özdeş gibi olduğu için Ulusal Faşist Parti anlayışı yerine Mussolini'nin ağ-zından fikirleri aktardık)

Hitler ve Nazi Partisi yalan ve demagojiyi kullanmakta daha çok ustadırlar. Hitler sosyalist ve komünist askerleri ele vermek ve milliyetçi fikirleri yaymakla görevli ordu propaganda servisinin elemanıydı. Alman Nasyonal Sosyalist İşçi Partisine de görevli olarak girdi. Yalan ve demagojiyle burada da iş başındaydı.

Hitler'in ilk temel demagojisi savaş sonrası ekonomik zorlukların ve oluşan bunalımın kurbanlarını birbirine karşı kışkırtmak oldu.

Orta sınıfları işçilere ve uluslararası nitelikteki Yahudi ekonomisine yüklenmesini sağlıyordu.

24 Şubat 1920 günü partisinin propagandacısı olarak bir halk toplantısı düzenledi ve konuşmasında Alman İşçi Partisinin programını ilk defa ilan etti. Parti içinde de birçok tartışmaya neden olan;

11. Madde; Emeksiz kazanılmış gelirlerin kaldırılacağı

12. Madde; Tröstlerin devletleştirileceği

13. Madde; Devletin büyük sanayi karlarına katılacağı14. Madde; Toprak kiralalarının ve toprak üzerindeki spekülasyonların kaldırılacağı

15. Madde; Sağlam bir orta sınıf yaratılacağı

18. Madde; hainler tefeciler çıkarıcılar için ölüm

Bu parti programında gerçekleştirilen bazı maddeler oldu elbette. 3. Alman İmparatorluğu Führer'in liderliğinde kuruldu. Yani tüm Alman yönetimleri birleştirilip merkezileştirildi. Versay ve St. German barış antlaşmaları fesh edildi.

(William Shirier, Nazi İmparatorluğu'ndan faydalanıldı)

Faşizmin Hukuku

Elbette hukukun niteliği üstüne çokça okuyup yazmışsınızdır. Ne gerek var uzun uzun anlatmaya. Bu bölüm 2. bölüm. Filmin ilk bölümü 2014'de Silivri Adliyesindeydi. Orada konuşmuştuk bu meseleleri.

“Hukuk mu iktidarı örgütler yoksa iktidara mı hukuku” sorusunu tavuk yumurta sorusuna benzetenlere katılmıyorum. Elbette iktidar hukuku örgütler.

İktidarın hukuku örgütleme sürecinde dikkate alınması gereken bazı güç odakları ve bazı nesnel gerçekler vardır. İktidar akılcı, faydacı davranmaya çalışır. Yok, eğer bu gerçekleri göz önüne almazsa giderek yönetemez hale gelir, aşınır, egemenliği tartışılır. Kendisini de sınırlayan kurallar koyması meşru bir görüntü sağlamak ve egemenliğini tartıştırmamak içindir. Bu kural-ların arkasından dolanmayı uyuyormuş gibi yapıp uymamayı ya da olağanüstü durumlar inşa edip “istisnalar hariç” demeyi iyi bilir.

Yine de milletin gözü kör değil, görür. Egemenlik tartışılır hale gelir. Geniş halk kesimlerinin memnuniyetsizliği gizlenemez durumdadır. İktidar yine çare arar.

Ya taviz verecektir. Ya ‘rıza’yı tesis etmek için uzlaşır gibi yapacak alttan alta toplumsal gerçeği “değiştirmek” için uğraşacaktır. Burada amacı zaman kazanmak olur. Ya da şiddet bastırarak, korkuyla susturacaktır.

İktidarın egemenlik aygıtlarından biri de hukuktur. İktidar hukuku yapıp da hadi bakalım sen benden bağımsızsın diyeceğine inanmıyoruz elbette. Ama inanıyormuş gibi yapar çaresiz razı oluruz. Biraz okuryazar olanımız hukuk kurallarının nitelik itibariyle değişim halinde olan iktidara yetmeyeceğini onu da habire değiştirmek isteyeceğini sığamayacağını yabancılaşacağını biliriz. Nitekim kural çabucak eskir.

Elimizde yalnızca şu sistem kalır.

- *“İyi ama bu kuralı ben koymadım ki sen koydun. Bari kendi koyduğun yasaya uy”*

Hukuk egemen sınıfın iktidar aracıdır. Genel oy sisteminin bir cilvesi olarak hükümetler zaman zaman iktidarın çıkarlarını korumakta kusur edebilirler. O zaman iç çatışmaları hükümete yaşam hakkı tanımaz.

Sosyal demokrat hükümetler deneyde hüsrarla sonlanırlar. Çünkü devrimci olmayan hiç bir hükümet egemen sınıfın çıkarlarını göz ardı edemez. Etmeye kalkanlar egemen sınıfın gadrine uğrarlar.

Tarih toprak reformu vaat edip asla uygulama imkânı bulamayan sosyal demokrat hükümetleri yazar. Mülkiyetin köklü değişimini sağlamak yalnızca devrimcilerin yapabileceği bir iştir.

Seçilmek için benzeri vaatleri kullanan partiler olmuştur, olacaktır da. Ancak hiç kimse bu demagojiyi faşistler kadar iyi kullanamamıştır.

Faşizmin iki tipik temsilcisi de böyleydi. Faşist Parti de Nasional Sosyalist Parti de. Öyle ki Hitler parti programında yazılı vaatleri hayata geçirmeye teşebbüs etse bile diyemeyiz. Bunu düşünmemiştir bile.

Nitekim *“Hitler bizim adamımız merak etme”* denmesine rağmen Almanya’da birçok sanayici uzun süre Hitler’e güvenmemiştir. Hitler bu yüzden kapalı kapılar ardından irili ufaklı Alman sanayicileri ikna etmek için ter dökmüştür. Ancak bu da yetmemiştir. Sonunda Hitler Özel Teşebbüsü her zaman destekleyeceğine dair kürsüden söz vermişti.

Mussolini açıkça *“aslolan devlettir, gerisi hikâyedir”* dememiş mi? Demiş.

“Devlet dışında hiç bir şey yoktur. Bireyler arasında gruplar, sınıflar arasında sorun çıkarsa devlet çözer zaten. Sınıfların çıkarlarını devlet uzlaştırır” demiş.

Demişse ne var bundan. Burjuva hukuku da zaten buna benzer şeyler söylemiyor mu? Tüm sınıf ve katmanların ortak çıkarlarının temsil edildiği er değil mi? Bunu da hukuk eliyle yapmıyor mu?

Ama gerçək öyle değil elbette. Mussolini'nin iktidara yürüdüğü süreçte işçi sınıfı gittikçe güçleniyordu. Bu sermayeyi korkutuyor, önlemler almaya zorluyordu. Savaşın sağladığı büyümeyi yeniden elde etmek için can atan sermaye işçi sınıfını susturmak kendisini güvenceye almak zorunda. İşçilerin daha az ücrete razı olmasını, grev gibi çılgına teşebbüslere girişmemesini istiyorlar.

Nasıl uzlaştıracak şimdi devlet bu iki sınıfı? Mussolini hiç de vaat ettiği gibi uzlaşıcı olmamış. Parasını patronlardan alarak hücum kıtalarını örgütlemiş. Nerede işçiler "artık yeter" dese, nerede grev olsa, nerede memnuniyetsizlik baş gösterse, orada bitmiş faşist mangalar. Kırmış, dökmüş, öldürmüş, yaralamışlar. Böylece devlet sınıfları uzlaştırmış. Çünkü insanlar haklarını aramaktan korkmuşlar.

1920 yılında İtalya'da yalnız 108 faşist varmış. Giderek artmışlar. Sayılarla belli bu artış; 108 -> 800 -> 1500 -> 2200 ve yandaşlarıyla 320.000 ve oy verenleriyle %34 oldular.

Ama nasıl olur? Açıkça terör eylemleri yapan bu saldırgan grup nasıl büyür?

Cevap açık; devlet desteği ve burjuvazinin isteğiyle.

24 Eylül 1920'de İtalya'da liberal hükümetin savaş bakanı İvanoe Bonomi genelkurmayaya bir bildiri gönderdi. Bildiri "*Faşistlerle ilişki kurmayı*" emrediyordu.

1 yıl geçmeden Adalet Bakanı 7 Nisan 1921 yılında bir bildiri yayınlıyordu bu kez. Yargıçlara, "*faşistler hakkında açılan bütün kovuşturmaları durdurun*" diyordu.

Liberal hükümet de sosyalistlerden korkuyordu. Çünkü işçilere tövbe ettirmek istiyordu. Sosyalistler ise hala saflıkla devletin güvenlik görevlilerini faşistleri durdurmaları için yardıma çağırıyordu.

Mussolini'nin faşist partisi iktidara geldikten sonra ne oldu peki?

Faşistler yasalarla kurulmuş sendikalara saldırdı. Binaları

yıkıldılar, toplantıları bastılar, sendika liderlerini öldürdüler. Tüm sendikalarını ezip kendi faşist sendikalarını kurdular. İşçileri bu sendikalara girmeye zorladılar.

Faşistler iktidarı tam olarak ele geçirdikten sonra “kızıl” sendikalara hayat hakkı tanımadılar. İşverenler ve işçi bulma kurumları yalnızca faşist sendikalara üye olanları kabul ediyordu.

Genel Sanayi İşverenler Konfederasyonu ile faşist sendikalar toplanarak kalıcı bir anlaşma yaptılar. Bu iki kurum politikalarını uyumlu hale getireceklerdi.

Faşist sendikalar dışındaki tüm sendikaların mallarına el konuldu. Bugünkü kayyuma benzer şekilde ‘komiser’ler atandı.

1925 yılına gelindiğinde diğer tüm sendikalar ortadan kaldırılmıştı. Sendikaya da gerek yoktu onlara göre. Devlet gereğini yapardı.

Faşist sendikalar ise devletin idare organları gibi çalışır. Sendika başkanları kara gömleklilerden seçilir. Bu sendikaya üye olan olmayan tüm işçiler katkı payını, aidatını ödemek zorundaydı. Çalışma koşullarını işte bu sendika işverenle birlikte belirliyordu.

Öte yandan yasalar işçinin elini kolunu bağlıyordu. Grev devlete karşı işlenmiş bir suç olarak görülüyordu. Grevin daima siyasi ideolojik bir gayesi olduğu düşünülüyor ve cezalar bu yüzden ağırlaşıyordu.

1935 yılından sonra savaş sanayii etkileyebilecek tüm alanlarda askeri disiplin uygulandı. 5 günden uzun bir süre sendikaya gelmeyen işçi asker kaçağı gibi cezalandırılıyordu. Disipline uymama amire itaatsizlik suçtu. İşyerinde bir işi engellene, iş durdurma, yavaşlatma veya sabotaj 1 yıldan 5 yıla hapis cezasıyla cezalandırılıyordu. Tek bir özgürlüğü vardı bu işçilerin; Sukut içinde çalışma özgürlüğü.

İşçi ile patron arasındaki üret ve benzeri anlaşmazlıklar devletin arabulucuşunda çözülür! Bu zorunludur. Önce “komite” adını verdikleri bu arabulucular olmasından huylanana Sanayii Konfederasyonu başkanına şöyle söz veriyordu Mussolini;

“Bay Benni’ye söz veriyorum ki ben iktidarda olduğum sürece işverenlerin emek mahkemesinden korkmak için hiçbir sebebi olmayacak”

Nazi partisine ve Hitler’e gelince.

İktidara gelinceye kadar bizzat işlediği ya da azmettirdiği suçlar onu ömür boyunca hapisanede tutmaya yeterdi. Hem de bir kaç ömür boyunca. Ama tekelci sermaye Hitler’de bir ışık görüyor ve motivasyonunu kırmamaya çalışıyordu. Hitler gerçekten de kendisine inanan sermayecilerin yüzünü kara çıkarmadı.

Naziler de tıpkı İtalya’da olduğu gibi durmadan terör eylemleri yaptılar. Weimar hükümetine karşı yapı (Kapp-Lutitz) milliyetçi subaylar darbesi başarıya ulaşamadı. Darbeye katılanlardan yalnızca 1 kişi cezalandırıldı. O da 5 yıl onur kırmayan göz hapsine mahkûm olan Berlin Polis Müdürü. Darbeci Luttiwtz kaçtı. Buna karşılık ilerde kendisine kaçak olduğu yılların emeklilik ödentisi dahi verildi.

Sağcı katiller yakayı mahkemelerde kolayca sıyrırken özgürlükçü kalemlerin eleştiri yazıları ağır hapis cezasına mal oluyordu.

Bavyera yönetiminin ordusunu ve polisini arkasına aldığı düşünün Hitler’in kendisi de 1923 yılında isyana kalkıştı. Bir bira-hane toplantısında Nasyonal Sosyalist devrimin başladığını öne sürerek yürüyüşe başladı. (Mussolini’nin Roma üzerine yürüyüşünü hatırlatıyor) Yanına yalanlarıyla aldattığı savaş kahramanı olarak tanınan General Ludendorf’u almıştı. Polis önlerini kesti, Hitler kendine öyle güveniyordu ki oralı olmadı. Nedense polisin de kendisini engellemeyeceğini düşünüyordu. Ama öyle olmadı. Polis kalabalığı dağıtmak için ateş açtı. Başta Hitler herkes kaçıştı. Ludendorf tek başına kaldı. Daha sonra yakalanan Hitler ne kadar ceza aldı dersiniz? Anayasal düzeni silah zoruyla yıkacağı- nı ikrar etmesine rağmen adlığı ceza 5 yıldır.

O dönem Almanya’da Weimar Cumhuriyeti vardı. Sol güçler için gelime ortamı uygundu. Fakat aynı imkân görüldüğü gibi fa-

şistler için de vardı. Denge siyaseti izleyen ve sosyalistlerin, komünistlerin gereğinden çok güçlenmesini tehlikeli bulan hükümet kendine çok güveniyordu. Fakat bu sosyal demokrat karakterdeki hükümet tarih boyunca yaşadığı sonu yaşadı. Faşistleri incitmeye çalıştı. Ötekiler kızmasın, tepki göstermesin bizi yanlış anlamasın diye elinden geleni yapmıştır uzlaşmacı sol.

Bunun karşılığında ise alay ve yok edici saldırı bulmuştur.

“Eski başbakan Gustav von Kahr Münih ticaret örgütlerinin toplantısında 3000 kadar burjuva sermayedarın karşısında konuşuyordu. SA kıtaları birahaneyi kuşatmışlardı. Hitler salona girdi. Adamlarından bazıları salonun kapısına makinalı tüfek yerleştirirken masanın üzerine fırladı ve havaya 1 el ateş etti. Sonra kürsüye çıktı ve “Milli İhtilal Başlamıştır” diye bağırdı.

“Bina şu anda 600 silahlı kişi tarafından işgal edilmiş bulunuyor. Kimse dışarı çıkamaz. Gürültü hemen kesilmezse galeriyi bir makinalı tüfek yerleştireceğim.

Bavyera ve Alman hükümetleri ortadan kaldırılmış ve geçici bir milli hükümet kurulmuştur.

Reichsehr Polis Kışlaları işgal edildi. Ordu ve polis gamalı haç bayrağı altında şehre doğru yürüyorlar.”

Naziler İktidara Geldikten Sonra Neler Oldu?

Nazi Almanya’sında “Hitler kanundur” diye övünen hukukçular vardı. Nitekim Goering 1934 yılında savcılara *“Kanun ve Führer’in iradesi aynı şeydir”* diyordu.

7 Nisan 1933 günü Hükümet Hizmetleri Kanunu mahkeme yargıçlarına da uygulandı.

Yahudi, sosyalist ya da sosyal demokrat olduklarından şüphe edilen yargıçlar da tasfiye edildiler. Diğer yargıçlara da nasıl davranmaları gerektiği öğretilmiş oldu böylece.

Alman hukuk lideri Hans Frank 1936 yılında hukukçulara şöy-

le sesleniyordu;

“Nasyonal Sosyalizm karşısında hukuk bağımsızlığı yoktur. Verebileceğiniz her kararda kendinize şunu sorunuz; Bu karar Alman halkının Nasyonal Sosyalist vicdanıyla uyuluyor mu?”

1937 yılında yenilenen 33 tarihli hizmet kanunu siyasi bakımdan şüpheli görülen bütün memurların görevlerine son verilmesini öngörüyordu. *“Ağaç kabuğu yesinler”* de demişler midir acaba?

Naziler iktidarı aldıktan sonra ülkenin dört bir yanına toplama kampları kurup özel yasalar çıkardılar. Hukuk = Führer iradesi = Gestapo demekti.

Komploculuk Faşizmin Karakteridir

Ne vakit sosyalistler karanlık işlerle, kaos planları hazırlamakla suçlansalar şunu gönül rahatlığıyla söylerler;

“Biz sosyalistiz sayın yargıç, komploculuk faşistlerin işidir”

Bunu toplumsal gerçeklere dayanarak söylüyoruz.

Sosyalizm kitle hareketiyle iktidar olur, komployla değil.

Yalan söylemeye de fikirlerimizi gizlemeye de ihtiyacımız yok bizim.

İçimiz rahat, haklıyız, meşruiyet.

İstismarcıların, yalakaların, hortumcuların, asalakların semirdiği bu düzenin her yanından kokular yükseliyor.

Ahlaklı olan, cesur olan, güzeli isteyen biziz.

Bizim komploya ihtiyacımız yok.

Anlatalım;

Kasım 1921’da Bologna Sosyalist Belediyesinin halk toplantısı faşistlerin bombalı, silahlı saldırısına uğradı. Sosyalistler halkı savunmaya çalıştılar. Faşistler olayı kızıkların terörü olarak sundu. Burjuva gazetelerse *“görüyorsunuz basiretsiz sosyalistler*

yönetmeyi beceremiyor” dedi. Oluşan korku ve güvensizlik ortamına tartışmalar da eklendi. Bologna Belediyesi dahil 100 kadar sosyalist belediyenin dağıtılmasını sağladı bu terör ve demagoji.

İtalya’da Ekim 1922’de ekonomik bunalıma siyasi bunalım eklenmişti. Hükümet düştü ve sıkıyönetim gündeme geldi. Mussolini’nin hükümet kurabilmesi de ancak bundan sonra oluşan hile hurda ortamında iktidara getirildi. Halkın seçimiyle değil.

Burjuvazi derhal tavrını koydu ve açıkça yalnız Mussolini’nin çözümünü onaylayacaklarını söylediler. Bu arada Kara Gömlekli-ler Kuzey İtalya’da askerinin gülümseyen bakışları altında kışları ve devlet binalarını kolaycılık işgal ediverdi. Burjuvazinin kralın kulağına Mussolini’nin ismini fısıldaması onu ilhama getirdi.

Kral Mussolini’yi hükümet kurmak üzere Roma’ya devlet edince o da Roma’ya yürümekten vazgeçip konforlu bir yataklı vagona binerek yaptı yolculuğunu. 50.000 kara gömlekli de özel trenlerle Roma’ya taşındı.

Amaç halkın iradesini yok saymaktı. Sermayenin ihtiyaç duyduğu bir iktidar kurulacaktı.

Tehdit, blöf, oyun ve demagoji...

Başlangıçta yalnızca 35 milletvekili vardı.

Onu da mevcut hükümet başkanının isteği üzerine milliyetçi cephe içinden meclise sokabilmişlerdi. (1919-Giolotti) 2 yıl geçmeden hükümet kurma görevi nasıl olurda Mussolini’ye verilebilirdi.

1925 yılına gelindiğinde ise Mussolini olağanüstü hal ilan etti. Gerekçesi ise kendisine yapıldığını söylediği kurmaca suikastlerdi. KHK’lar eliyle diktatörlük kurdu. Tüm yetkileri kendinde topladı.

Anayasa’nın kişi ve toplum hürriyetlerini garanti eden 7 bölümü ortadan kaldırmış oldu.

Almanya’ya geçelim. Az önce birahane darbesi girişimini anlattım size. Darbe bile komployla yapılıyordu. Herkese yalan söylüyordu Hitler hem de herkese.

Ancak tarihin en büyük komplosu Reichstag yangınıdır. Aslında en tanınandır komploların.

Nasıl olduğunu kısaca anlatayım;

27 Şubat 1933 yılında Alman parlamento binası Reichstag ateşe verildi.

Tesadüf(!) olay yerinin pek yakınında bulunan Naziler hemen yaygarayı bastılar;

“Komünistler Reichstag’ı yaktılar, ayaklanma başlıyor.”

Oysa kimsenin ayaklandığı falan yoktu. Sosyalistler “Aman bir provokasyon olmasın” diyerek kitle tabanından yükselen tepkiyi yatıştırmaya çalışıyorlardı.

Hemen Van de Lubbe adında bir yabancıyı yakaladılar. Adam değil mi ki Hollandalıydı, o halde dış mihraktı, o halde komünist idi.

Hitler hemen bir KHK hazırlayıp Hindenburg’a imzalattı. Adı; Halkın ve Devletin Korunmasına Dair Kararname’ydi.

Faşistler öyle bir propaganda yaptılar, öyle bir demagoji çevirdiler ki, Komünist Partisi lideri Ernst Tugler suçsuz olduğunu göstermek için kendinden emin bir tavırla polise teslim oldu.

Ve sonra içlerinde Dimitrov’un da olduğu 3 Bulgar komünisti tutuklandı.

Böylece Nazi Almanya’sı sadece kendi hükümetini kurtarmakla kalmıyor, dış mihrakların Almanya’dan başlayarak komünizmi yayma girişimini de engellemiş olacaktı. Bir taşla iki kuş vuracaklardı.

Almanya da bu sayede iktidar yetkilerini ele geçirip güçleniyordu Nazileri fakat dış dünyaya propaganda yapma hevesleri suya düştü.

Dimitrov ve komünist partililer için oluşturulan Enternasyonalist dayanışma Dimitrov’un savunmasıyla birleşince Dimitrov’u mahkûm etmeye cesaret edemediler. Paris’te toplanan uluslara-

rası araştırma komisyonu dünyanın en güçlü hukukçularını bir araya getirdi. Yapılan çalışma yangının bir komplo olduğunu ortaya koydu. Gerçek suçlular ise Hitler ve Georing idi.

Katı bir tecrit altında tutulan Dimitrov'un haberi olmadan geliyordu bütün bunlar. O da mantığıyla aynı sonuca varmıştı. Reichstag'a giden tek yeraltı geçidi Reichstag başkanı Georing'in odasına açılıyordu. Ve olaydan yıllar sonra Nürnberg mahkemelerinde şu ifadeler veriliyordu.

Alman Genel Kurmay Başkanı Franz Halder: 1942 yılında Führer'in doğum gününde Georing'in şöyle bağırdığını kulaklarım ile duydum;

“Reichstag'ı en iyi bilen adam benim, çünkü onu ben yaktım. GESTAPO şefi Rudolf Diels Georing yangının nasıl çıktığını çok iyi biliyordu. Kendisine yangından sonra tutuklanacakların listesini de. O hazırlanmasını istemişti. Prusya İçişlerinde görevli Hans Gsvidis Reichstag'ı ateşe verme fikrini ilk olarak Gobels ortaya attı.”

Hitler özellikle ordu içinden tasfiye etmek istediği nüfuzlu askerleri özel hayatlarını kullanarak tasfiye etmiştir. Adnan Hoca taktikleriyle yani. Komplolarla uzaklaştırılan görevli sayısı bir hayli fazladır.

Komplo yalnızca faşizmin ülke içinde bir dikta rejimi kurması için değil, her türden siyasi propaganda için kullanılmıştır.

ABD de tekelci sermaye yönetimi SSCB'nin etkisinden rahatsızdır. Bu yüzden çeşitli anti-propaganda yöntemleri kullanır. Bunlardan biri de Rosenberg'lere yapılan komlodur.

SSCB'nin nükleer silah yapmasının imkânsız olduğunu, ABD'deki nükleer silah planlarının casuslar tarafından SSCB'ye gönderildiğini iddia eder.

Hemen bu sava uygun bir komplo geliştirilir.

Komünist karı koca Rosenberg'ler tutuklanır. Rosenberg'lerin Yahudi olmaları propaganda için kullanılır.

Tanıklık için Ethel'in kardeşini kullanır FBI. David Greenglas tam 50 yıl sonra bir gazete ile röportaj yapar. Savcılık ve FBI tarafından bu ifadeyi vermeye zorlandığını açıklar.

“Onlara idam cezası verileceğini bilmiyordum” diyerek kendini savunur.

Türkiye’de bilinen ilk komplo davası Mithat Paşa yargılamasıdır. Nazım Hikmet’e kurulan komplo da komünist tehlikeyi bertaraf etmek içindir.

Komplo kişileri değil, fikirleri mahkûm eder. Ancak asıl belirgin yönü komployu düzenleyenin fikri propagandasını yapıyor olmasıdır.

Zayıf fikirler, haksız düzenler kendilerinden daha güçlü bir ideolojiyle yüz yüze gelemezler. Bu yüzden yalan ve çarpıtmaya ihtiyaç duyarlar.

Bir komplo ancak kitle mücadelesiyle ve dayanışmayla boşa çıkarılabilir.

Şimdi bir kez daha faşizmin çeşitli tarihlerde ve ülkelerde sergilediği genel görüntüsünü özetle tekrarlayalım:

1-Faşizm tekelci sermayenin yönetim biçimidir.

2-Kapitalizmin ileri aşamasında tekrarlanan bunalımlar savaşlara yol açar. Mağlup devletlerde bunalım daha da büyür. Öte yandan savaşlar bir kısım sermaye daha da büyütüştür. Bir yandan artan pazar ihtiyacı tekelci sermayeyi faşist bir yönetime götürmüştür.

Çünkü işçi sınıfı güçlüdür, hak arıyordur. Sosyalistler örgütlüdür, iktidarı alma iddiasındadır. Faşizmin zorunluluğu tekelci burjuvazinin işte bu korkusudur.

3-Eski görkemli devirlerin nostaljisi ile halk motive edilir. Faşizmin kolayca yerleşebildiği ülkelerde böyle bir tarihsel ortaklık gözlenebilir.

4-Karizmatik, güçlü bir lider tablosu çizilir.

5-Faşizm gelişirken mevcut iktidarı karşısına almaz. Tüm gerici rejimlerle anlaşabilirler.

6-Ordu-polis güçleri içinde çalışırlar. Bunları denetim altına almaya çalışırlar. Ancak mutlaka kendi milis güçlerini oluştururlar. Gençlik, kadın örgütleri vardır. Kendi mafyaları dahi vardır.

7-Faşizm tüm bu silahlı güçleri vasıtasıyla her türden şiddet eylemine başvururlar. Ölçsüz ve ilkesiz bir şiddet kullanımı vardır.

8-Faşizm tekelci sermaye karşısındaki sınırların ve siyasetlerin güçsüzlüğünden ve örgütsüzlüğünden beslenir.

9-Faşizm kitle tabanının sürekli bir düşman tehdidi ile uyanık tutar, motive eder.

-İşçilere, sendikalara

-Sosyalistlere-sosyal demokratlara

-Komünistlere

-Liberallere

...düşmandırlar. Ancak amaçlarına ulaşincaya kadar bunlara katlanırlar. Örneğin Hitler komünistler ile asla anlaşamayacaklarını ilan etmiştir. (Yahudiler, Çingeneler, Slavlar, Ari olmayanlar vb. düşman tarifleri yapmışlardır.)

10- Yalan ve demagojiyi ustaca kullanırlar. Burjuva basın onları her zaman hoş tutar. Ayrıca propaganda araçları vardır.

Öyle ki Hitler iktidara gelince propaganda bakanlığı bile kurmuştur.

11- Bütün güçleri merkezileştirerek tek elde toplamayı hedeflerler.

12- Bilimsel bilginin halka yayılmasına izin vermezler. Kitaba ve özgür düşünceye düşmandırlar. Burjuvazi bilimi ve teknolojiyi tekeline almıştır.

Türkiye'de bilinen ilk komplo davası Mithat Paşa yargılaması-

dır. Nazım Hikmet'e kurulan komplo da komünist tehlikeyi bertaraf etmek içindir.

Aynı anda seçimler de yapılır, parlamento da işler mahkemeler de çalışıyor görünür.

İspanya'da, İtalya'da, Almanya'da faşizmin iktidar olduğu yıllarda Fransa'da da etki gücünü arttırdı. Siyasetin dengesi bozuldu. Faşizm parlamentoyu, siyasetçileri etkiledi. Savaş yıllarında bir avuç yurtsever dışında karşı koyan olmadı. Bu yurtseverlerin büyük çoğunluğu sosyalist idi.

ABD'de Mc Carthycilik adı verilen dönem de bir tür faşizm yöntemidir. Senatör Mc Carthy komünist histeriyi yayar ve büyütür.

Amerika'da dolaşan komünizm hayaletidir.

57 milyon insanın komünist olduğunu haber verir.

SSCB ajanlarıyla ABD'yi yönetmeye çalışmaktadır onlara göre.

Bir solcu avı başlatırlar. Komünist liderler tutuklanır, kitaplar, filmler yasaklanır, davalar, soruşturmalar açılır. Sansür koyulaşır. Böylece komünist tehlikenin önü alınır.

Faşizm İhraç Ediliyor

Faşizm 2 emperyalist savaşı öncesinde İtalya ve Almanya'dan İspanya'ya ihraç edildi. Dünyanın birçok ülkesine çeşitli oranlarda yayıldı.

Bir de 2. Paylaşım Savaşı sonrası açığa çıkan tablonun doğurduğu faşizm var.

Emperyalist ülkeler nasıl bunalımlarını yeni sömürgelere aktardı ise krizin etkileri için de yöntemler önerdi. Hem sorunu hem çözümü sattılar.

Al bu hastalık bu da ilacı.

Emperyalist sömürünün sürmesi için hastanın ölmemesi gerekiyordu.

Elbette ki her egemen sınıf karşıtlarını nasıl yok edeceğini bilir. Ancak emperyalizm sömürünün çeşitli biçimlerdeki sürmesi için kontrolü yok etme biçimleri geliştirmişti. Düşmanlığını incelikli bir şekilde yapıyordu. Toplum bir laboratuvar gibi incelenecek, çeşitli kesimlerin tepkileri gözlenecek, toplum psikolojisi öğrenilecekti. Ve o toplumun psikolojisi değiştirilecekti.

NATO Güvenlik Değil, Savaş Örgütü

NATO bir savaş örgütü olarak kuruldu evet ama üye ülkelere kendi halklarıyla nasıl mücadele edileceğini de öğretecekti.

NATO üye ülkelere hiç de hukuk içi çözümler önermiyordu. Bize karşı güvenlik almaya gerek yok, sen kendi içinde aranı düşmanı duydu. Bir de ortak düşman vardı; Komünizm.

Ülkelerde iç savaşa göre örgütlenmiş bir ordu, iç düşman olarak gördüğü halk örgütleri ve sol örgütlenmeleri izlemeye odaklı bir istihbarat.

Ve özellikle Kontrgerilla tarzında örgütlenmeler inşa edilmiyordu.

Çünkü 2. Paylaşım Savaşı'nın gerçek galibi olan SSCB dünyada hayranlık uyandırıyor. Daha çok ülke bağımsız olmak istiyor, emperyalizm egemenliğini kaybediyordu.

Kolları sıvadılar parayı sakınmadılar egemenler. Bilimsel yollarla ilerlediler. Teknolojiye tekellerine aldılar.

Bir yeni sömürgecilik ağı kurdular.

Kapitalizm değilmiş gibi yollarla kapitalizmi. Faşizm gibi ama faşist olduğu utangaçça yadsınan kurumsallaşmalara gittiler.

Saltanat kaldırılıp da yerine Cumhuriyet kurulunca 1838'den beri adı konulan emperyalist bağımlılık ilişkileri son buldu mu?

Yeni bir başlangıç yapıyordu genç Cumhuriyet. Ama muha-

tapları aynıydı. Büyüme için ekonomik yardım beklenenler aynıydı. Daha kötü Osmanlı'nın son yıllarında sermaye kimdeyse şimdi de yine ondaydı. Halk yine aynı halk, toprak yine aynı toprak. Yoksulluk aynı yoksulluk.

Lozan'da 1929 yılına kadar 1916 yılında belirlenen gümrük şartlarının yürürlükte kalması kararlaştırıldı. Ağır bir yükü bu. 29'da dünya ekonomik bunalımı patladı. Dayanması güç bir yükü bu ama dayandık.

Avrupa'da yükselen faşizm Türkiye'de etkide bulundu. Eski den beri Alman hayranı olanlara yenileri eklendi. Alman nasıl kalkınıyorsa biz de öyle kalkınırız dediler.

“Toprak reformu yapmalı” dedi genç Cumhuriyet. Ancak toprak zenginlerinden çekindi yapamadı.”

Kalkınmanın yolu hür teşebbüstür diye inandılar. Dünden bugüne kalkınma modelleri Avrupa'nın ileri ülkeleri olmuştu.

Teşvik-i Sanayii Kanunu çıkarıldı. Sanayiye teşvik etmek, yani parası olana yatırım yaptırabilmek için her türlü imkân sunuldu. Ama yapmadı zenginler. Riski yatırım istediler, kolay para istediler.

“Sen üret” dedi devlet. “Ürettiklerin pahalı bile olsa alıcısı benim”. “Toprak vereceğim vergi de almayacağım senden.” Hatta dedi *“kredi de açacağım.”*

Oralı olmadı yerli sermaye.

Zengin ülkesi için riske girmede. *“Az kar için yerimden kıpırdamam”* dedi. Genç Cumhuriyete güvenmedi.

O vakit “el mecbur” dedi emperyalistlere kılıç sallamış komutanlar. Ülkeyi onlar yönetiyorlardı.

“Siz yapmıyorsanız devlet kendi yapacak”

Nasıl yapacak peki? Devletin sermayesi mi var ki?

Devletin sermayesi halkın alın teridir. Halk üzerine ne düşüyorsa yaptı.

Devlet kredi buldu batılılardan, iyi kötü yol yaptı, liman yaptı, fabrika yaptı.

Borçlar ödendi Osmanlı'nın.

Her şey bitamam olup da altyapı tamamlanınca dün yapmak istemeyen yerli sermaye sızlanmaya başladı.

“Ama bu sizin yaptığınız devletçiliktir ve kızıkların işidir.”

“Bize verin biz yapalım” diyerek ağlaştılar.

Oysaki Türkiye’de sermaye üretmek yerine batıdan getirip satmayı daha karlı bulmuştu her zaman. Yabancı sermayenin yancısı işbirlikçisi olmayı daha güvenilir buldular.

Biz de sermaye komisyonculuğu sever. Yatırımdan anlamadığından değil, işine öyle geldiğinden. İngiliz’le de Fransız’la da Yunan’la da anlaştı komisyonculuk yaptı savaş yıllarında ticaret hiç durmadı. Yoksul çocuklarının savaştığı zamanlar onlar işlerine bakıyorlardı.

Biz de sermaye ulusal bilinç milli şuur falan bilmemiştir. Azıcık olsun elini taşın altına koymamıştır. Mirasyedir, kaçtıdır, yağmacıdır, şımarıktır, takiyyecedir. Kimi dini imamı kimi Türkü bayrağı dilinden düşürmez. Ama hepsi takiyyedir.

Hainliktir bu yaptığı ama neylersiniz ki böylesi hainlik suç olmadı hiçbir zaman.

Hiç mi yoktu parası olan vatansever. Vardı ama onlar da yoksullaştı. Onlar da yoksullaştı. Öyle insanlar yollarını yapamazlar.

Uzun uzun anlatacak değiliz. Biz de yazandan, anlatandan biliyoruz. Tarih okunsa kâfidir.

Ama halkın vergileriyle, alın teriyle devletin yaptığı yatırımları sonraki yıllarda iktidarlar yağmalattı. Son yağma şeker fabrikaları oldu.

Devlet fabrika işletir miymiş?

Devletin işi fabrika yapmak, üretmek değilmiş.

Devlet imkân sağlarmış, özel sektör yaparmış.

Bizde özel sektör neden hiç yeteri kadar üretmez?

Neden hep ithal ederiz? Bugün de değişmiş değil sermaye. Büyüdü sanayiye el attı ama daha çok montaj için. Emperyalist devletlerin artık daha karlı başka yatırımları yönelmesinden ötürü arta kalanları...

Orda Apple varsa burada da Venüs var evet.

Ama bunu söyleyince güldü adamlar *“parçaları kimden, teknoloji kimin?”* diyerek.

Halimiz budur.

Devletin işi kredi bulmak bunlara göre.

Devlet krediyi bulsun da beylerimiz okul yapsın, hastane yapsın, bina yapsın da yapsın. Vergi de vermesin, teşvik de alsın, garantili olsun.

Sermayenin iktidarı böyle bir şey işte.

“Yok öyle yağma” deyince biz *“kökü dışarda Siyonist, ateist, komünist”* diyorlar bize.

Oysaki bir avuç insanız hepi topu.

Ama bakın nasıl korkuyorlar bizden.

Doğruları söylüyoruz diye korkuyorlar.

Tek mesele bu. Haklıyız diye korkuyorlar.

Biz korkmuyor muyuz? Korkuyoruz. Can bir tane.

Ama vurdun mu kırılıyor, büktün mü acıyor.

Öldük de sakatlandık da. İster miydik ömürlerimizin güzel yıllarında hapishanede olmayı?

Ama korkunun ecele faydası olmuyor hâkim beyler, hanımlar.

Sermaye düzeni ecel olmuş salınır durur tepemizde.

Biz de çok çektik, çekiyoruz kardeş dünya halkları gibi.

Bizi aşığı görüyor “az gelişmiş” diyorlar. Bizler az gelişmiş halklarımızız.

Yıllar yılı yağmaladılar. Uzanıp da ellerini kıramadık diye az gelişmişiz.

Mayalar, İnkalar ilkelmiş, İngiliz sömürgecilerinin misafir olduğunu düşündüler diye az gelişmiş barbarlar.

Afganistan’dan Pakistan’a, Irak’tan Nijer’e, Yemen’den Irak’a kim ki sömürgecisinin kolunu büküp yere yatırmamış, onun yeri-ne komşusuna tokat attıysa az gelişmiştir.

Biz az gelişmiş falan değiliz, hâkim beyler.

Biz düşmanımıza dur demeyi bilmiyoruz.

Biz dostumuzu tanımıyoruz.

Bu ülkede sağcının da solcunun da durup bir “*ben ne yapıyorum*” demesi lazım.

Bir çocuk gibi her şeyi yeni baştan öğrenip sadeleşmesi lazım.

Ben milliyetçiyim diyene faşist demeyi bırakması onunla gerçek bir ilişki kurmayı lazım. Dindar kişiye gerici demeyi unutmaması demesi lazım.

İleri olma, geri olma hangi tanrıya nasıl inandığı ile ilgili bir ölçü değil ki.

Üretim ilişkilerinin üretici güçleri geliştirip geliştirmedığı ile ilgili bir durumdur. Yani üretim araçlarını elinde tutan tekelci sermayedir gerici olan. Ki ilerlemeye engel olan o’dur. Yani emperyalizmdir. Emperyalizmi geliştiren, yaşatan gericidir. Gericiliğe hizmet ediyordur.

Bugün kuru soğan 750 kuruştan 6 liraya çıktıysa bunun sorumlusu kim? İklim şartları mı, çekirge istilasası. Hayır değil elbette.

Planlı bir ekonomi olmaması. Evet, ekonominin planlanması kuru soğanı bile etkiler. Nasıl açıklama yapıyor yetkililer;

- Geçen çok ektik 750 kuruştan satılınca bu yıl ucuza gidiyor diye kimse ekmedi.

Bunu bile organize edemeyen ekonomi yönetimi olabilir mi?

Ekonomiden sorumlu birisi *“Tarlada, toprakta 500 kuruş, halde 1 lira, tezgâhta 3 lira oluyor. Hep bu araçlar kazanıyor”* diye şikâyet edebilir mi? Suçluyor işte.

- Kural koy, mücadele et, üreticiyi ezdirip tüketiciyi mağdur etme” deyince de *“Oyy aman efendim serbest piyasa ekonomisi nerde kalmış, satma özgürlüğü gasp edilemezmiş diye feveran ederler. “Biz komünist miyiz”* diye çıkışlırlar.

Dolar bir gecede fırlar, küçük işletmeler iflas eder, halk yoksullaşır, ekonomi yönetimi yine kızgındır.

Hep bu spekülasyoncular, manipülasyoncular, dış mihraklar, iç düşmanlar. E bul o zaman kim spekülasyon yapıyor. Suç bile değil spekülasyon. Manipülasyon varmış. Cezalandır manipülatörü. İnternet, sosyal medya kullanarak sızlanan birkaç kişiyi tutuklayıp ekonomiyi düze çıkaracaklar.

Gerçek manipülatör öyle adres yazıp beni bul der mi? O zaten herkesin bildiği ama dokunulmaz bir yeredir. Planlı olmalı ekonomi. Serbest piyasanın, komisyoncunun, tekelcinin eline bırakılmamalı. İşte bu durumu değiştirecek olan yalnızca sosyalistlerdir, devrimcilerdir.

Devlet Ekonomiye Müdahale Edemezmiş

Devlet Üretim Yapamazmış

Ama devletler diyor ki;

“Bir başbakanın görevi ülkesini en iyi şekilde pazarlamaktır.”

“Nereden et ithal edilecek, nereye ne ihraç edilecek” bunları belirlemek devletin işiymiş.

Devletin en yüksek makamlarından gidip yurtdışı seyahatle-

rinde iş bağlanabilirmiş.

Böyle ekonomi yönetimi olur mu?

Vurgun ekonomisi bu, üretime “*üretme yarın ne olur bilinmez*” demektir bu.

Devlet halkın temel ihtiyaçlarının serbest piyasa ekonomisinin insafına bırakarak “*dengesini kendi kendine bulur ne de olsa*” diyemez.

Bu dengeleri halkın lehine değiştirmek lazım.

Sorunları halkın lehine çözmede lazım.

Bunları savunduğumuz için, kim korkar bizden.

Kime dokunur bizim düşüncelerimiz.

Evet, bu vurgun düzenin hamileri, kime gidiyorsa karlar, onlar korkar bizlerden.

Devlet düşmanıymışız biz. Yok, biz devlete düşman değiliz. Devleti yıkmak istiyor muşuz. Sınıflar ortadan kalktığında kendiliğinden sönmülenecek olan devlet.

Yok, öyle değil. Tamamen bu topraklara ait köklerimizle tüm dünya emekçi halkları için hürriyet istiyoruz biz.

Devleti, halkın devleti olmalı diyoruz, sermeyesin değil. Biz de ne var?

Biz de faşizm var faşizm.

Geri Bıraktırılmış Ülkelerde Faşizm

Faşizm kendi iç dinamiği ile kapitalizmi gelişmiş ülkelerde tekeli sermayenin gem vurulmaz arzularıyla bunalım getirdiği işyana karşı duyduğu korkuyu bir yönetim şekline dönüştürmesidir.

2. Paylaşım Savaşı sonrası artık böyle bir tehlike yaşamaya söz verdiler dedik. Avrupa birlik olacak ve kendi halkına onları isyan ettirmeyecek bir refahı sunacaktı. Peki o zaman tekeli ser-

maye nasıl büyüyecekti?

Sömürgeler onların umudur olacaktı. 1.ve 2. Paylaşım Savaşı sonrası İngilizlerin ve Fransızların yükselen ulusalcılık akımına karşı kontrollü bir şekilde sömürgelerini sözum ona bağımsızlaştırma dönemi devam etti. Sovyetler ve Çin de kurulan sosyalist rejimler onları korkutuyordu çünkü. Sömürgelerde bir devrim hareketinin sosyalizme çıkması mümkündü. Konuyu önce ülkemiz üzerinden özetleyelim.

Lozan Anlaşması görüşülürken Lord Curzon Türkiye adına görüşmede bulunan İsmet Paşa'ya şöyle diyordu;

“Ekonomik alanda bir süre sonra nasıl olsa bize geleceksiniz”

Bugün reddettiklerinizi o gün kabul edeceksiniz. 1929'a kadar 1916 gümrük vergisi tarifesini kabul etmek zorunda kaldı Türkiye. 29'da büyük buhran patlak verdi. Osmanlı'dan kalan dış borçların ödenmesi savaş tazminatları derken zaten ekonomide bir sıkı düzen uygulandı. (1930 yılında bütçenin %15'i doğrudan Osmanlı'dan kalan borçlara ayrılmıştı.) Bu halka karşı baskıcı düzen demekti. Çok geçmeden 2 emperyalist savaş patlak verdi.

Türkiye'de işçi sınıfının örgütlü mücadeleye uzak olduğunu söyleyemeyiz. Türkiye'de de sanayii üretimi başlar başlamaz işçiler kısa sürede örgütlenip hak istediler.

1975'den başlayarak grevlerin hayata geçirildiğini görebiliriz.

Ancak Türkiye sermayesinin üretken olmasına izin verilmemişti.

Daha çok komisyonculuk yapmakta olduğundan üretim kısıtlıdır. İşaretler ise demiryollarında veya limanlarda, tersanelerde çalışmaktadır. Üretim adına Tekel Tuz vb. az sayıda teşebbüs sayılabilir. Dolayısıyla işçi sınıfı zayıftır.

Genç Cumhuriyet de baskıcıdır. Fakat bir yandan işçilerin sahiplenmesi öte yandan korkuları ve tecrübesizlikleri işçi hakları mücadelesinin güçlenmesini engellemiştir.

TKP'ye karşı baskıcı siyaset devam etmiş ve Marksizm'i de-

ğil yaymak, düşünmek bile ağır bir suç sayılmıştır. Ancak bunlar mevcut iktidarın siyasi yapısıyla ilgilidir.

Fakat ne zaman ki Türkiye’de işçi sınıfı mücadelesi güçlenmeye başlamışsa o zaman iş değişmiştir. 1961 Anayasasının sağladığı ortamda TÜRK-İŞ kurulur. Devlet siyasetine uygun sınıflar üstü bir kurum gibidir TÜRK-İŞ.

TİP emekçilerin halklarını savunan bir siyaset yapmaya başlar. Sınıf bilinci yayılır. Bu anlayışın izinde bir sendikacılık anlayışı gelişti ve DİSK kurulur. G8 kuşağı yetişir.

Özel sermayeli fabrikalar ve buna bağlı olarak işçi sayısı da artar. Devrimci siyaset gelişmeye başlar ve işçi sınıfı, üniversite gençliği ile el ele verir.

Bu arada egemen sınıflar derhal bir hal çare düşünmeye başlarlar. Ancak hazırda güçlü bir karşı koyuş örgütleyecek güç yoktur. İşçi sınıfı büyümeye devam eder.

Sivil faşistler devrimci gençlere, TİP’li öğrencilere saldırmaya ve terör eylemleri yapmaya başlarlar.

Devrimci gençliğin anti-emperyalist, anti-kapitalist bilinci işbirlikçi sermayeyi telaşlandırınca batılı ülkelerde daha önce denenmiş yöntemler öğretilmiştir çünkü. Bahane hazırdır ve hemen ordu yönetime el koyar ve TİP kapatılır, sendikalar kanunu değiştirilir.

İşte Türkiye’de faşizmin tarihi buradan başlatmak gerekir. İşbirlikçi tekelci sermayesini büyütüp beslediği faşist güçler bundan sonra ordudan ve polisten destek alarak işçilere ve devrimcilere saldıracaktır.

Milliyetçi Cephe hükümetleri kurulacaktır. Ama emperyalizme karşı bir milliyetçilik değildir bu. Emekçilere, devrimcilere demokratlara karşıdır.

Tekelci sermaye ise karlarına kar katıyor, bağımlılık ilişkileri güçleniyordur.

İşte bizim gibi ülkelerde faşizm işbirlikçilikte birleşmiş bu güç-

ler tarafından yerleştirilmiştir.

Demokrat Parti iktidarıyla birlikte yabancı sermayenin ülkeye girişi için istenen bütün tavizleri verdi. Sonra da NATO'ya dahil olmak için tavizler başladı. Buradan emperyalist ülkelerin Türkiye'yi kazanmak istemedikleri gibi bir sonuç çıkarılmasın. Bu "çok da önemli değil" havaları bit çeşit emperyalist siyasetti. İşin önemini sömürülen ülkeye hissettirmemek istiyorlardı. İngilizler bu ikiyüzlü siyasetin baş yürütücüsü olmuşlardı. Siyasetçiler bu ikiyüzlülüğe "ustalık" deseler de burjuva siyaseti asla meşrulaştırılmayacak ölçüde kirli ve acımasızdır. Örneğin sömürgeciliğin en ayyuka çıktığı zamanlarda bile bir uygarlık taşıyıcılığı, Hristiyanlığı yayma (milyonerlik), yardımseverlik, demokrasi havariliği maskeleri altında yaptılar. Osmanlı ülkesini tüccar ve komisyoncular vasıtasıyla bir yarı sömürgeye çeviren Fransızlarla beraber İngilizlerdir. Çok geçmeden Amerikalılar ve Almanlar da üşüşmüşlerdi. Tarih araştırması yapıyoruz diye maden arması yapmışlar. Demiryolu yapıyoruz diye sömürgeciliğin altyapısını hazırlamışlar. Musul ve Kerkük petrollerini ise sanki çok da önemli bir şey yokmuş da sıradan bir toprakmış gibi pazarlığa sokmuşlardır. Sonuç olarak çeşitli sebeplerle önce Osmanlı'yı yarı sömürgeleştirmiş, kısa bir tarihsel aradan sonra da Cumhuriyet hükümetleriyle niteliği değişmiş bir yeni sömürgecilik ilişkisi kurmuşlardır.

Demokrat Parti hükümeti Hürriyet ve itilaf ile serbest fırka siyasetini devam ettirmiştir. Bu ilişkilerin kurulmasına çok da gönüllüdür. Ülkenin potansiyelini bu sonradan çıkma asker, bürokrat kesimine bırakmak istemeyen Anadolu toprak zengini, yarı köylü yarı kentli tüccarların temsilcisi gibidir.

Sermaye ihracı yapan bağımlılık ilişkilerini geliştiren güçler bunun Türkiye kapitalizmini ve Türkiye işçi sınıfını nasıl etkileyeceğini de çok iyi biliyordu. İşçiler ekonomik mücadelenin iktidar mücadelesine bağlı olduğunu kısa sürede görecektir ve bir düzen değişikliği kaçınılmaz olacaktır.

O güne kadar dengede tutulmaya çalışılan sosyalist-kapitalist blok ilişkileri Demokrat Parti iktidarıyla birlikte açıkça kapitalist

emperyalist blokun yanında konumlandı. Ekonomik bağımlılığı, askeri ve siyasi bağımlılık izledi. Öyle ki Cezayir meselesinde bile Cezayir'in yanında tavır almadı Türkiye.

Böylece işçi sınıfı hareketi siyasi hedefler kazanmakla kalmıyor, anti-emperyalist bir nitelik de kazanıyordu. Üniversite gençliği bu mücadelenin bayraktarlığını yapıyordu.

Türkiye'yi bu duruma getiren süreci kısaca anlatalım şimdi de.

ABD 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndaki rolü, Avrupa'nın savaş sonrası zayıf durumu ve komünizm korkusunu kullanarak ipleri eline aldı. Ve dünyanın bu yeni durumuna göre yeni bir politika şekillendirdi; Truman Doktrini "*Amerikan sistemi ancak bir dünya sistemi olabilirse Amerika'da da varlığını sürdürebilir.*"

Eğer önlem alınmazsa "özel sektör" dediği tekellerin egemenliğini kaybedip "komuta ekonomisi" adını verdiği planlı ekonomi, yani sosyalizm gelecek yüzyılın modeli olacaktı. Bu gerçek ve yakın bir korkuydu. Hiçbir masraftan kaçınmadan gereken yapılacaktı.

ABD öncülüğünde hazırlanan Kuzey Atlantik Antlaşması Avrupa'nın korunması gerekçesiyle NATO güvenlik örgütünü kuruyordu. Kuruluşundan sonra örgüte üye kabul edilen örgütlerin başında Yunanistan ile beraber Türkiye geliyordu (1952). Avrupalılar savunmada ortaklaşmak şartıyla ABD'den ekonomik yardımlar aldılar.

İyi de Avrupalılar birleşerek ABD'nin şefliğinde kime karşı savunacaklardı komünizm tehlikesine karşı.

İşte Türkiye'nin kaderini bağladığı NATO "*Komünizm tehdidi-ne karşı güvenliği sağlamak*" ve "*istikrarı ve huzuru geliştirmek*" için çalıştığını söylüyordu.

Avrupa Yüksek Müttefik Komutanlığı ABD'li generallerin yönetimindeydi.

Savaş sonrası kurulmuş olmasına karşın aslında altyapısı sa-

vaş sırasında oluşturulmuştu.

ABD iki büyük savaş sonrası iyice zayıflamış bulunan Avrupa sermayesini yüzyılı aşkın süredir karşı durmaya çalıştığı sosyalizm tehdidine karşı silahlandırıyor.

SSCB'nin Nazilere direniyor oluşu ve savaşı kazanma ihtimalini gözeterek Avrupa'yı hazırlıyordu.

Her iki ihtimalde de Avrupa'yı hegemonyası altına almakta kararlıydı. ABD'nin bunun için tek yaptığı komünizm hayaletini büyötmek oldu.

Nitekim NATO SSCB dağıldıktan sonra da devam etti. Hatta 1999 yılında konseptini değiştirdi. Dünyanın geri kalan bölgelerini Fas ile Çin arasında aralayan NATO bundan sonra insan hakları ihlallerini müdahale gerekçesi sayacaktı.

NATO'nun konumuza yakından ilişkisine gelince;

ABD sosyalist iktidarın savaşı kazanması ihtimalinde Avrupa işgal edeceği korkusunu yayarak sahada görünmeyen askeri örgütlenmeler kurdu. Bunlar daha sonra NATO'ya bağlanacak müttefik gizli komiteleriydi. Süper NATO adı verilen bu yasadışı örgütlenmeler silah kaçakçılığı, uyuşturucu kaçakçılığı da dahil tüm yasadışı işleri gördüler. İtalya başta olmak üzere tüm süper NATO örgütleri mafya ve mafya artıklarıyla çalıştı. Nazi artıkları da süper NATO'ya alındı.

NATO'ya girmek isteyen ölkeler ayrıca ABD ile gizli anlaşmalar imzalamaya zorlanıyorlardı. Tüm NATO ölkede örgütlenen yasadışı terörist yapının Türkiye'deki ismi kontrgerilladır.

Türk Gladyo'sunu örgütleyenlerin Turgut Sunalp ve Alparslan Türkeş olduğu defalarca tekrarlanmış ve yalanlanmamıştır. Nihayet Türkeş'in kurduğu parti olan MHP'nin kontra eylem için insan kaynağı olduğu ve tıpkı İtalya ve Almanya'da ki gibi terör ve sabotaj eylemleri yaptıkları bilinmektedir. Bu kişilerin ya hiç yargılanmadıkları ya da cezalandırılmadıkları da hepimizin bildiği bir gerçektir.

Tıpkı Avrupa'daki benzerleri gibi hükümetlere dahil edilmiştir MHP.

1947 yılında yine Truman tarafından kurulan CIA'nın görevlerinden biri de NATO ile ilgili işleri görmektir.

NATO politikalar doğrultusunda CIA için çalışanların ciddi bölümünün Nazi ordusunun faşist askerlerinden oluştuğunu söylemek abartı olmaz. Nazilerin yüksek rütbeli subaylarından bir kısmı daha savaş bitmeden ABD ile anlaşmışlar.

Nazilerin Doğu Cephesi istihbarat şefi Reinhard Gehlen'in ABD tarafından kaçırılıp CIA ile işbirliği için kullanıldı. 10.000 Nazi savaş suçlusunun CIA için çalışmasını sağlamıştır.

Türkiye NATO'ya girdikten sonra CIA eliyle yapılan eylem ve müdahalelerden kurtulamamıştır.

Öyle ki Susurluk sürecinde devletin yasal güçleriyle iç içe geçmiş bir yapı olduğu açığa çıkmıştır.

Nitekim Amerikan müdahaleciliğine karşı eylemler yapan devrimci gençleri desteklemesi gereken "milliyetçi", "dinci" kesimler 6. Filo'ya değil devrimci anti-empyralist gençlere saldırıyordu.

Yani Türkiye'nin bu milliyetçi örgütlerinin dinci örgütlerinin milletten anladığı komünist düşmanlığıydı. Tıpkı Mc Carthy döneminden beri Amerika da olduğu gibi.

Yani ülkemizde faşizmin bir kitle tabanı olmayıp hep sonradan CIA eliyle kurulan dernek ve ocaklarla özel olarak yetiştirilmişlerdir. Her vakit devletin ya desteğini ya da müsamahasını görmüşlerdir.

1971 yılında yapılan darbenin amacı da ülkeyi komünistlerden temizlenecekti ve elbette elleri değmişken bağımsızlık yanlısı güçler ve demokratlar ve Kürt yurtseverlerinden... 1980 yılındaki darbe de aynı şekilde CIA eliyle yapılmıştır.

Her iki darbenin hazırlanmasında ve icrasında

1-İdeoloji olarak

2-Yöntem ve araçlar yönüyle

3-Eğitim vererek

katılmışlardır.

Bu süreçlerde başka ülkelerde de benzer şekillerde darbeler tekrarlanmıştır.

NATO ve CIA'nın maddi yönden, eğitim açısından ve ideolojik olarak besleyip büyüttüğü faşizmden başkası değildi.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası artık krizlerini geri bıraktırdıkları ülkelere aktarıyorlardı.

Sermaye ihraç etmekle kalmadı emperyalistler.

Bunalımlarını da ihraç ettiler.

Ve beraberinde krizin sonuçlarının kendileri için tehlikeli boyutlara varmaması için gerekli baskı mekanizmasını da. Bu acımasız terörcü mekanizmanın adı faşizmdi.

CIA şirketleri, dergi ve gazeteleri, sendikaları, özel orduları, spekülâtörleri, mafyacıları, okulları olan bir dünya “derin devlet” oldu.

15 Temmuz'dan hemen ertesinde HHB olarak yaptığımız açıklamalarda söyledik bunu. İstenerек teşebbüs aşamasında bırakılmış bir NATO-CIA darbeciliğiydi karşımızdaki. Bunun için Türkiye'yi ve CIA'yı tanımak yeterliydi çünkü. CIA sabotajlar, cina-yetler, toplu kıyımlar, darbe tezgâhları ve işkencenin uzmanıydı. Bu konularda dünyanın en iyisi olmakla beraber bu bilgileri “be-dava” ihraç etmişti. Türkiye'de ise daha önce iki defa darbe tezgâhlamıştı. 15 Temmuz'un Komünizmle Mücadele Derneklerinden beri adamları olan Fethullah Gülen'in adıyla anılması bizim için şaşırtıcı değildi. Biz onları hiçbir zaman alını secdeye değen Müslümanlar olarak görmemiştik, göstermemiştik. Çünkü bizim gerçekleri örtmeye değil, tersine göstermeye ihtiyacımız var.

CIA yıkıcı propaganda istikrarsızlık yaratma, ekonomik savaş, psikolojik savaş, dezenformasyon ve spekülasyonda da uzmandır.

İşte bu organizasyon İtalya ve Almanya'daki faşistleri hem fiziken hem de yöntem ve söylemleriyle bünyesine katmış, yeni bir faşizm yöntemini ihtiyaç olan her yerde hayata geçirmiştir.

Darbeler yoluyla açık faşizm ve sonra piyasa ekonomisinin gerektirdiği ölçüde örtülen, fakat gerekli her an derhal harekete geçen yerleşik kurumlarıyla sürekli faşizm yöntemi de böylece uygulanmıştır.

Türkiye'de 80 darbesi sonrasında uygulanan yöntem tam da budur.

“Büyük Amerikan tekeli N. Rockefeller Eisenhower’a şöyle yazmaktadır; “Politikamız hem global hem de total olmalıdır. Yani politik askeri, ekonomik, psikolojik tedbirleri ve özel yöntemleri bir araya getirmelidir. Mesela ekonomik yardımı harekete geçirerek İran petrolüne el koymayı başardık ve ülkenin ekonomisine yerleştik. Bu da ülkenin dış politikasını kontrol etmemizi özellikle Bağdat Paktı'na dahil olmasını sağladı. Kısaca ben ve arkadaşlarım politik programımızın aşağıdaki temel ilkelere oturtulmasını zorunlu görüyoruz.

- Askeri paktlarımızı kurmayı, sağlamlaştırmayı hedef alan tedbirlere devam etmeliyiz. Çünkü paktlar bir komünist saldırısını ve ulusal hareketleri önlemeye yararlı olacaktır. Asya'da ve Orta-doğu'da pozisyonlarımızı sağlamlaştıracaktır. Şunu unutmayalım ki krem, magnezyum, kalay, çinko, bakır ve petrolümüzün önemli kısmı ve kauçuğumuzun tamamı denizaşırı ülkelerden gelmektedir. Asya ve Afrika'nın az gelişmiş bölgelerinden gelmektedir uranyum.

- Marshall planının bize Avrupa'da sağladığı faydayı hatta daha fazlasını politik ve askeri nüfuzumuzu garantileyecek nitelikte bir ekonomik yayılma planını Asya, Afrika ve diğer az gelişmiş bölgelerde uygulamalıyız. Bunun için buralara yaptığımız ekonomik yardımların büyük kısmı, askeri paktlarımıza hizmet etmek üzere kurulmuş olan kanallardan akmalıdır.

- Bu ülkeleri 3 grupta toplamayı teklif ediyorum.

1 grup dost ve düşman uzun süreli askeri paktlarla bize bağlanmış anti-komünist ülkelerdir. Bu ülkeler yapılacak yardımlar askeri nitelikte olmalıdır. Oltaya takılmış balığın yeme ihtiyacı yoktur. Dışişleri Bakanı ile aynı fikirdeyim. İktisadi yardım Türkiye gibi ülkelerde bağımsızlık eğilimini artırıp askeri paktları zayıflatabilir.” (Doğan Avcıoğlu, Türkiye’nin Düzeni)

Türkiye askeri paktlara girmiş ve oltaya takılmış balıktır anti-komünist hükümetin halka karşı savaşı desteklenebilir.

Faşizm tekelci burjuvazinin yönetim usullerinden sadece biridir. Faşizmin kullandığı argümanlar tıpkı ağababası devletlerin propaganda argümanları gibidir. Tarih boyunca da hiç değişmemiştir. Temelinde korku yatmaktadır.

Tekelci burjuvazi egemenliğini yitirmeden ölesiyeye korkar. Ve bu korkusunu çeşitli biçimlere sokarak kapitalist sistemin devamından fayda uman tüm kesimlere yayar. Bu korkunun dile gelişi şu şekildedir; **KIZILLAR GELİYOR! KÖKÜ DIŞARDA**

Yükselen işçi mücadelesine ve sosyalist siyasete karşı burjuvazi her zaman çirkince saldırmıştır. Daha 1848 Almanya ve Fransa’sında kapitalistler bu anti-propagandanın yalan ve çirkeflilik dolu örneklerini veriyorlardı. Fakat anti-komünizmin Türkiye’ye sistemli sıçraması ABD’den geldi. Şu pek tanıdık sözler nereden dersiniz?

“Biz de komünist hareket yabancı denetimi altındadır. Nihai hedefi komünist totaliter bir rejim kurmaktır. Gizli ve komplocu yöntemlerle çalışmaktadırlar”

Yok yok mahkemelerinize sunulan iddianamelerden alınmadı bu sözler. Siyasi Şube’nin fezlekesi de değil.

Bu ve buna benzer yığınla söz Amerikan Karşıtı Eylemler Komitesi’nin komünizm hakkındaki raporundan.

“Bir ekonomik, toplumsal ve siyasal teori olarak komünizm başka, bir yabancı diktatörlüğün çıkarları uğruna ABD’nin çıkarlarını bozmaya adanmış komünizm başkadır”

Amerikan Karşıtı Faaliyetler Komitesi Başkanı Josph Mc Carthy Amerikan Kongresinde şöyle konuşuyor;

“Batı Hristiyan dünyasıyla Allahsız komünist dünyası arasındaki en büyük ayrılık politik değil, ahlakidir baylar ahlaki... Gerçek temel ayrılık Marks tarafından icat edilen Lenin tarafından hareketle övülen ve Stalin tarafından uçlara taşınan ahlaksızlık dininde yatmaktadır. Sovyet dünyanın kızıl yarısı kazanırsa -ki bu mümkündür- bu ahlaksızlık dini insanlığı akla gelebilecek herhangi bir ekonomik ya da politik sistemi yapabileceğinden daha fazla yaralayacak ve tahrip edecektir.”

Devam ediyor Mc Carthy;

“Karl Marks tanrıyı bir aldatmaca olarak reddetti ve Lenin ile Stalin açık ve net bir şekilde tanrıya inanan hiçbir milletin, hiçbir halkın kendileriyle yan yana yaşayamayacağını eklediler. Örneğin Marks insanları kendi komünist partisinden adalet, insanlık veya ahlahtan söz ettikleri için ihraç etti. Bugün komünist dinsizlikle Hristiyanlık arasındaki nihai topyekûn savaş içindeyiz.”

Mc Carthycilik adını alan bu komünizm histerisi anti-emperyalist, anti-kapitalist, demokrat veya ateist olarak bilinen herkesi kapsadı. Mc Carthy finans kapitalin histerisini dile getiriyordu. Öyle çok öne çıkarılıp şişirildi ki sonundan kendini kaybetti bu senatör.

Cadı Avı adı verilen insan kıyımı politikası Amerikan hegemonyası altındaki diğer ülkeleri de etkiledi.

Kitaplar yakıldı, yasaklandı, sansür ağırlaştı.

Aşağıda ismini sayacağım aydın ve sanatçılar ve eserleri bu dönemin hedefi oldular.

Charlie Chaplin

Ernst Hemingway

John Steinbeck

William Faulkner

Tennessee Williams

Sinclair Lewis

Paul Robeson (Avukat-insan hakları savunucusu)

Marlon Brando

Arthur Miller

Bertolt Brecht

Lillian Hellman ve sakıncalılar listesi uzuyor...

Komünist Manifesto'yu okuyanlar, Paul Robeson dinleyenler, Marlon Brando izleyenler... Siyahlarla arkadaşlık edenler, kiliseye gitmeyenler... Yabancı işçiler, sendikacılar...

FBI başkanı J. Edgar Hoover'in AKFK söylediği şu sözler tanıdık mı peki;

“Komünist Parti eğer böyle bir şey varsa beşinci koldur. Amerika'yı zayıflatmaya çalışırlar. Amaçları hükümetimizi devirmektir... Rusya'dan yanalar... Birleşik Devletler'den değil... Okul komisyonları ve ebeveynler komünistlerin ve yandaşlarının akademik özgürlük adına gençliğimizi günün birinde aileyi yok edecek. Tanrıya inancı mezara gömecek, yasal otoriteyi havaya uçuracak ve saygın Anayasamızı ortadan kaldıracak bir ahlaki hayat tarzı için eğitimlerini kabullendikleri sürece, gerçekten korkuyorum...”

Amerikan işçi dernekleri komünizm virüsü etkisine girecek diye korkuyorum.”

İşte bu adamların korkuları çok benzer sonuçlara yol açar. Onlar korkar ve insanlar hapse atılırlar. Onlar korkar insanlar işlerinden atılır, iş bulamazlar; onlar korkar faili meçhul cinayetler, işkenceler...

Öğretmenlerin, akademisyenlerin, sendikacıların, yazarların işlerinden ihraç edilmeleri yalnız İtalya veya Nazi Almanya'sında gerçekleşmedi. Benzer bir tasfiye 40'lı yılların sonundaki bu faşist saldırı sürecinde de gerçekleşti. Siyasal kimliği sakıncalı görülen

sosyalist ya da muhaliflerin toplu ihraçları 10.000'in üzerindedir.

Kara listeye alarak başka alanlarda da iş vermeme, kara listedekilerin eşlerinin ve çocuklarının da hedef alınması örneği Mc Carthyci Amerika modelidir. Bu kişilerin eşleri ve çocukları işlerinde ve okullarında fişleniyor, teşhir ediliyor, linçe uğruyorlardı.

“*Susma hakkını kullanan suçludur*” yargısı da Amerikan modeli bir saldırıdır. Bugün mahkemelerde savunma hakkına yönelen saldırıların envaye çeşidi “soğuk savaş” dedikleri dönemlerde görüldü.

Yasaların akıl ve hukuk dışı niteliği. Ayrımcılık Anayasaya aykırı düzenlemeler. Komplolar... İtirafçılığa zorlama, tanık yaratma ucubelikleri hepsi bu dönemde tecrübe edilmiştir.

Bu konuda dönemin en bilinen Rosenberglar davasından söz etmiştik. Bu dava komünizme düşmanlığın yanı sıra Sovyetlere düşmanlık da içeriyordu.

Fakat bu kavramlar faşizan demagogluk ile Amerika'yı komünist tehditten ve Sovyet saldırganlığından koruma şeklinde propaganda edildi.

CIA komünizme ve Sovyet rejimine düşmanlığını tüm dünyada sistemli şekilde yayıp egemen olduğu ülkelere komünizm ile mücadele yöntemleri ihraç ederken Amerikan halkına baskı ve terör uygulamaktan geri durmadı. Bugün de hegemonik diğer yöntemlerden sonuç alamadığı her an açık faşist uygulamaları yürürlüğe sokacak durumdadır.

CIA kurulduğu ilk yıllardan başlayarak iş savaş yöntemleri geliştirmiştir.

70'li yıllarda toplumsal muhalefetin gelişmesiyle CIA teşhir olmuş ve ABD hükümetleri bir çeşit deşarj yöntemi olarak araştırma komitesi kurulmasına olanak tanınmıştır. Amerikan kongresinde Frank Church başkanlığında kurulan CIA ile ilgili iddiaları araştırma komisyonunun raporu her şeye rağmen bize önemli bilgiler vermektedir.

Yıkıcı Faaliyetlerle Mücadele

Church raporundan anlaşılan özetle şudur;

Yıkıcı faaliyet içinde bulunanları saptamak amacıyla halk arasında ihbarcılar konmuş, yasadışı olarak Amerikan halkının telefonlarını dinlemiş, özel olarak ilgilendiği kişilere yoğunlaşmış yasadışı ortam dinlemesi yapmış, mektuplarını okumuş ve konut dokunulmazlığını yasadışı ve gizli olarak ihlal etmiştir.

Bugün Amerikan filmlerinde kişilerin evde olmadığı saatlerde evlerinin gizlice aranması sahnesi gerçektir ve çok yaygındır. Bu yolla halkın özel yaşamı hakkında kullanmaya elverişli bilgi edinilmiş ve şantaj, tehdit gibi yöntemlerde kullanılmıştır.

Muhafiflerin özel hayatlarında yıkıma uğratılması bu yolla psikolojik bir savaşı yürütme yöntemleri geliştirmiştir (evlilikleri bozma, sıkı dostlukları dağıtma, vs.).

CIA'nın kullandığı yöntemler Türkiye'de de Siyasi Şube tarafından kullanılmıştır ve hala da kullanılmaktadır.

Şöyle ki Siyasi Şube de polisler suç olarak kodladıkları olayların soruşturması dışında faaliyetler yürütürler. Bu da eğitimlerinin bir parçası olup iktidarın beklentilerini karşılar. Yasal olarak polisin görevleri arasında bulunmayan bu faaliyetleri şöyle özetleyebiliriz.

1-Bir suç takibi ile ilgili olmayan fakat potansiyel tehdit olarak algıladıkları kişi ve kurumların takibini yaparlar. Bir devlet doğal olarak istihbarat çalışması yapar diyeceksiniz. Doğrudur. Fakat bu istihbarat tam olarak CIA birimlerinin yaptığı gibidir.

- Hedef şahıs veya şahısların kişilik çözümlenmeleri, zayıflıkları incelenir.

- Dostlukları, ittifakları veya hasımlıkları incelenir.

- Toplumda ayıp, günah, aykırı görülecek gizli işleri takip edilir ve belgelenir. BU bilgiler iki türlü kullanılır.

- Siyasi gruplarda ilişkileri bozmak için...

- Kişileri korkutarak veya kişisel menfaat vadederek ajan faaliyetine katmak ya da yasadışı beyan elde etmek için...

Örneğin bu dosyamız evrakına girmiş bulunan Cengiz Şahin ile ilgili durum incelenebilir.

Eşiyile süregiden boşanma davalarına yardım edileceğine dair hukuk dışı vaat edilmiş olduğunu söylüyor dilekçede.

2-Gözaltına alma, takip art arda soruşturmalara açma gibi adli işlemler suçu soruşturma maksadının yanında bir psikolojik savaş aracıdır. Amaç muhalif (burada muhalif sözcüğünün muğlaklığa yol açmasını istemem. Kastım komünist, sosyalist, yurtsever hükümet karşıtı, düzen karşıtı tüm kişi ve grupları kapsayan bir kavram kullanmaktır. Muhalif sözcüğünden lütfen bunu anlayın) kişinin yıldırılması ve siyasi faaliyetinden vazgeçmesini sağlamaktır. Elbet bunların "hedef şahıs" dışında topluma da mesaj niteliği taşıdığını unutmayalım.

3-Hedef şahsın gözaltı biriminden kişiliği zarar görmüş olarak çıkmasına çalışır.

4-Siyasi polis dava dosyalarını da anti-propaganda mahiyetinde düzenler.

Bu dosyada da görüldüğü gibi

- Yasal olarak satılan dergiler...
- Tüm dünyada okunan kitaplar...
- Haber olmak ya da haber, yorum takip etmek...

vb. faaliyetleri suç deliliymiş gibi dosyalara koyar.

Amaç faaliyeti kriminalize etmektir.

Bu dosyada siyasi polis;

Bir avukatın müvekkiline susma ve benzeri hakları hatırlatmasının suç olduğu intibahını yaratmış.

Avukat müvekkil ilişkisinin belgelerinin bile suç delili olabileceğini göstermiştir.

Bize ve bu dosyayı okuyan avukatlara verilen mesaj şudur.

Siyasi davalara, örgüt davalarına bakmayın. Bakarsanız müvekkilinizin konuşmasını sağlayın. Müvekkiliniz ve ailesi ile hiçbir insani ilişki kurmayın.

Bu yöntemlerin bütünü ABD’de tatbik edilmiştir.

Ve ABD’den devam edelim.

Church komisyonu kendi halkına CIA’nin neler yaptığını anlatıyor;

- 1953-1973 arası 250.000 mektup CIA tarafından açılmış ve buna bağlı olarak 1,5 milyon kişinin isminin yer aldığı bir liste hazırlanmıştır.

- CIA 300.000 kişiyi fişlemiş ve 100’den fazla örgüt hakkında dosyalar düzenlemiştir.

- 1947-1975 arası 3 telgraf şirketiyle anlaşılan CIA 1 milyon telgrafi okumuştur.

- 1969-1973 arası 4 yılda politik nedenlerden ötürü 11.000 kişi vergi soruşturmasına uğramıştır.

- Ve en az 26.000 kişi ulusal alarm durumunda gözaltına alınmak üzere fişlenmiştir.

Siyahilerin örgütleri, feminist örgütler, dini gruplar, siyasi partiler vb. sürekli izlenmiştir. Sempatizanları dahil.

Aynı rapor FBI’ın 1956 yılında başlattığı psikolojik savaş programının 1971 yılına kadar sürdürdüğü bildirilen COIN TEL PRO operasyonu ile ilgili olarak, programın kullandığı yöntemleri şöyle özetlemiştir;

“1-Hedef kişinin siyasi görüşlerine gizli saldırılar düzenlenmesi. Kişinin işinden atılmasının sağlanması.

2-Evlilikleri bozmak üzere hedef kişinin eşine gizli mektupların postalanması.

3-Örgüt mensuplarının hükümete çalıştıkları yönünde yalan

haber yayarak o kişinin örgütten atılmasını hatta fiziki saldırıya uğramasını sağlamak.

4-Protesto yürüyüşlerinde olay çıkarmak için düzenleyicilerin kullandığı araçlardan yalan talimatlar yayınlamak, dışarıdan geleceklere kalacakları evler için yanlış adresler vererek oyalamak.

5-Örgütleri yalan haber ve ihbar mektupları ile birbirine düşürmek, çatışmaya sevk etmek...”

Faşist terör örgütleri de bu tür görevler için kullanılmıştır.

Bu faşist yöntemin ayyuka çıktığı yıllarda ABD’de durum nasıldı peki?

Siyahlara ayrımcılık uygulanıyordu ve siyahların isyan hareketi örgütleniyordu. Gelir dağıtımındaki eşitsizlik had safhadaydı. Tüm dünyada sosyalizm geliyor, yayılıyordu. Tabii ABD’de de. Sosyal ve ekonomik yaşam alarm veriyordu. Tekelci burjuvazinin egemenliği tehdit altındaydı. Birleşik Devletler’in kurtuluşu aranıyordu. Yani sermayenin selameti...

60’lı yıllarda görece bir rahatlamanın ardından kapitalizmin bunalımı yeniden alevlendi. Bu kez 1970’li yıllarda Soğuk Savaş’ın İç Cephesi açıldı.

Tüm dünyaya özgürlük ve demokrasi götüren Dünyanın Hamisi ABD kendi ülkesinde dehşeti bir gelir adaletsizliği, yoksulluk, yolsuzluk çeteleşme ve hukuksuzluklar yaşıyordu. İnsan haklarının böylesine ihlal edildiği böyle bir ülke demokrasinin ismini bile ağzına alamaz.

Evet, gizli tanık ve gizli sanık engizisyon döneminde kalmadır demiştik doğru. Fakat gizli tanık usulünü günümüz dünyasında adı lanetle anılan MC Carthy döneminde uygulanmıştır. Ancak hâkimin gizli olması komedisi de yine ABD’ye, Nixon ABD’sine aittir.

FİAS adı verilen 1978 tarihli bir yasayla Amerikan Anayasası ihlal ediliyordu. Bir kişi bir vatandaşın evine gizlice girme izni verirse, yaşamını tüm ayrıntılarıyla gözleme emri verirse, daha-

sı bunu yaparken ismi dahi gizlenirse bu kişi yargıç olabilir mi? Yargıçların meşruluğu tartışılırsa buna yargı denir mi? Faşizme yargıç cüppesi giydirilmiş fakat o da gizlenmişti.

Dahası da var. CIA darbe yaparak faşist diktatörlükler kurdukları Latin Amerika ülkelerine öğrettiği “kukuletalı hâkim” modelini kendileri de uyguluyorlardı.

Tarih gizli tanık, gizli sanıktan sonra gizli hakimleri de görüyordu.

Watergate skandalını ve daha birçok yolsuzluğu çeteciliği örtmek için komünistlerle muhaliflerle amansızca mücadele ediyorlardı. Onlar düzeni koruyorlardı böylece... demokrasiyi, özgürlükleri ve Amerikan devletini koruyorlardı. Komünistler, sosyalistler olmasa faşistler bu vatanperverliklerini nasıl gösterirlerdi acaba? Gerçi onlar için düşman yaratmaktan kolayı yoktur. Ninja Kapumbağaları izleterek başlarla halkı inandırma sürecine.

Ve bu kokuşmuşluktan kurtulma yöntemi de tanıdık. ABD’li yeni kahramanlar işe el atarlar. Bu kötü adamların neler yaptıklarını yeni anlamışlardır. Hemen bütün suç onların üzerine atılır. Her iplikleri pazara dökülür. Bu yeni kahramanlar başkalarının suçlarını günahlarını açıkladıkça başkalarını suçladıkça düzeni güvenceye alırlar. Ve sonra her şey başladığı yerden devam eder.

Dikkat edin dünyada Amerika’dan çok özeleştiri yapan rejim yoktur. Sık sık günah çıkarır, geçmişlerini yargırlar. Sahnedeki aktörler sık sık değişir. Ne Nixon olmak Nixon’un suçudur ne de Mc Carthycilik Mc Carthy’e aittir. Nixon’lar, Kennedy’ler, Johnson’lar gelir gider... Ancak Rockefeller’ler, J.P. Morgon’lar, United Fruit’ler daimdir.

Velhasıl Amerikan sistemi faşist diye anılmıyorsa bu faşizmden daha büyük bir terör ve hukuksuzluk kaynağı olduğu içindir. Vahşi kapitalizmin yönetilmez oluşundan tüm dünya için cehennemvari bir sömürge yönetimi kurduğu içindir. İşkencenin, infazın, toplu katliamların en etkilisini, en zalimini hem dünya halklarına hem de kendi halkına uyguladığı içindir. Yalanın demagogjinin

spekülasyonun en büyüğüne küresel ölçekte kullandığı demektir.

Ağız dolusu emperyalist demek bunların hepsini söylemek demektir.

Kahrolsun emperyalizm diyerek emperyalizmin kahrolmaya çağını biliyoruz. Emperyalizme nefretin hücrelerimize kaydolması bilinçaltımıza kazınması lazımdır. Ve bu nefretin ezilen dünya halkları nezdinde sahiplenilmesi lazımdır.

Yani hiçbir şeyden emperyalizmden nefret ettiğimiz kadar nefret etmemeliyiz.

Ülkemizde yürütülen faşizmin temel sorumlusu da o'dur. Faşizme karşı mücadele bunun için emperyalizme karşı mücadeleden bağımsız olamaz.

Ve faşizme karşı olmayan anti-emperyalist olamaz.

Kapitalizme evet ama emperyalizme hayır diye bir şey olmaz. Emperyalizm kapitalizmin çocuğudur. Ve tarihin tekerleği geriye yürümez...

ABD hükümeti geçmişini su yüzüne çıkarıyor diye o'na demokrat özeleştirel vb. denilemez. Onlar günah çıkarabildikleri sürece yeni günahlar işlerler. Ve "rahip" bu dünyada herkesin hiç durmadan günah işlediğine, insanoğlunun günahkâr olduğuna ve bunun kaçınılmaz olduğuna en çok inanan kişidir.

CIA belgeleri yayınlanır, suikastler açığa çıkar, ekonomik tekelciler itirafnameler yazar... Wikileaks'de, Facebook'da bilmem neci paperslarda hem kendilerinin hem de rakiplerinin kirli çamaşlıklarını dökerler... Dökerler ki havalansın... Havalansın da bir daha diyebilsinler. Havalansın da bir daha giyebilsinler.

İtirafnamelerini okuyoruz. Bu yalnızca içinde bulunduğumuz dünyayı ve ülkemizde neler olup bittiğini anlamak içindir. Ancak onların kontrol dışı yayınlanmadığını da biliyoruz... Alışmamızı istiyorlar...

Her devlet kendini korumak için katliam yapar.

Her devlet hukuk dışı alanını yasal alana paralel olarak ge-

liştirir.

Her devlet rakiplerini yavaşlatmak için ajan faaliyetleri yürütür, ekonomik restler, şantajlar, tehditler yapar.

Her devlet genişlemek, güçlenmek ister...

Bütün bunlar meşrudur... Doğaldır...

“Alışın efendiler alışın” diyorlar bize.

Şimdi baştan alalım;

Nerede işçinin, köylünün, emekçinin mücadelesine kökü dışarda, provokasyon deniyorsa aklınıza ABD gelsin.

Öğrencinin, aydınının, yurtseverin demokrasi mücadelesine *“dış mihrakların oyunu”* deniyorsa aklınıza Truman doktrini gelsin.

Nerede izleme, fişleme, tecrit varsa, nerede kitap yakılıyor, oyun yasaklanıyorsa MC Carthy gelsin.

Nerede anti-emperyalistlere, sosyalistlere, solculara dinsiz deniyorsa aklınıza kökü dışarda bir saldırı yöntemi gelsin.

Nerede mafyacılar, çeteciler vatansever geçinebiliyor ve devletten koruma görüyorsa, polisle, istihbarat ile çalışıyorsa aklınıza İtalya’dan, Almanya’dan, ABD’den ihraç faşizm gelsin.

Kim halklar arasında etnik köken ve inanç ayrımcılığı yapıyorsa bilin ki ondan bize zarar gelir.

Kim kendine tehlike yaratan her şeye, herkese kendinden olmayan ne varsa ateist, komünist diyorsa orada ABD’nin emperyalist hedeflerine uygun bir zemin vardır.

Ve sayın meslektaşlarımız...

Sevgili dostlarımız...

Günümüz dünyasında;

Her nerede emperyalist çıkarlar uğruna halkların savaştırılmasını istemeyen tüm şovenist histeriye karşı göğsünü geren birini görürseniz bilin ki solcudur.

Kim inançlarını değiştirmektense bir selvi dalına uzanır gibi darağacına uzatılmışsa bilin ki sosyalisttir.

Kim ömrünü zindanlarda geçirmek pahasına gerçekleri söylemekten geri durmadıysa.

Kim işkence tezgâhlarında adından gayrısını unuttuysa, kim ihbarcılık yapmaktansa işinden ve özgürlüğünden olmayı göze aldıysa solcudur.

Yoo yoo... İdealize etmiyorum sayın yargıçlar, sevgili meslektaşlar.

Solcunun döneği yoktur, satılmışı yoktur demiyorum.

Solcular aldanmaz, korkmaz, yorulmaz demiyorum.

Emperyalist-kapitalist dünyada;

Yaşamı canı pahasına düşüncesini ve onurunu koruma tercihinde insanlık onurunu koruma yolunu seçenin ezici çoğunlukla solcular, sosyalistler olduğunu söylüyorum.

Kapitalizme karşı savaşmadan, emperyalizme vurmaktan vatansever olunmaz. Vatanını pazarlamanın vatanseverlik olduğunu, komünistlere saldırarak ülkücü, Türkçü olduğunu öğretilmeye çalışıyorlar bu halka.

İşte memleket tohumumuzu, toprağımızı, suyumuzu, insanımızı yağmacılara yedirmeyelim diyoruz. İdeolojik yaklaşıyor bu komünistlerin kışkırtmalarına gelmeyin diyorlar egemenler. Dış mihraklar ezberini tekrarlıyorlar. Oysa bu düzenin ezberletildiği yıllarda SSCB vardı. şimdi o da yok. Kimdir bu dış mihrak?

Vatan katlayıp sandığa kaldırarak korunmaz.

Vatan Ergene nehri, Yırca zeytinliği, Alpullu ovasıdır. Vatan Munzur nehri, Beyşehir gölüdür. Vatanı kirleten, kan sıçratan, yağmalayan sermayeye karşı mücadele eden yine solcular...

Saydırmayın bize sayın yargıçlar.

Solcuları hapsederseniz bu ülkede gerçeklerin sesini kısmış olursunuz. Vatanı korumayı, düşmanı teşhir etmeyi düşünecek

kimse kalmaz. İnsan onurunu kimse anmaz olur. Halkın hakkını savunan kalmaz.

Akrebi sırtınıza almayın, yolu yok, sizi de ısıtır.

Üstelik bu suskunluk uzun sürmez yeniden filizlenir gerçek. Hem de daha güçlü.

Sosyalist olamıyorsanız. Sosyalistleri sevemiyorsanız en azından saygı duyun.

Ağzını buruşturarak beğenmez edalarında “Marksist” diyenlere bakmayın siz.

Prusya bakanının yeğeni oldukları halde çocuklarının açlığı pahasına dayılarına rica bile etmemiştir o Marks.

Paltosu, şapkası, ayakkabıları Marks'ın bedeninden çok rehinci dükkânında durmuştur.

O düşünceleri için, insanlığa yarayışlı bir yol çizebilmek için, egemenlerin suyundan gitmeyi reddettiği için dört çocuğunun ölüme katlanmıştır.

Çin Devriminin Marksist-Leninist önderi de öyledir. Zorluklar içinde geçen ömründe yolundan hiç sapmamıştı. Ülkesi Japon işgali altında iken vatan savunması için gerekli olduğunu düşündüğü için karısının öldürülmesi için emir veren Çan-Kay-Şek'i pusunda kurtarmış ve onunla beraber işgalcilere karşı savaşmıştır.

Stalin olmak kolay değildir. Sertti, kıyııcıydı diye bilirler onun için. Fakat kişisel çıkarları için tutum değiştirdi diyemezler. İdeolojik doğruları için ve Sovyet Rusya için veremeyeceği hiçbir şeyi yoktu.

Naziler oğlu Yakov'u esir aldıklarında çok sevindiler. Elleri-ne ciddi bir koz geçirdiklerini ve bu yolla moral bozacaklarını düşündüler. İlk olarak Yakov'u Feld Mareşal Paulus ile esir takası yapmayı teklif ettiler. Stalin daha baştan karşı çıktı. “Bir mareşali bir erle takas etmem” diye cevap verdi. Onurlu bir şekilde direnen oğlu Yakov'u kurtarması için kendisine telkinde bulunan o'nu rahatlatmaya çalışan yakınlarına “oradaki herkes benim oğlum”

diye cevap verdi. Sovyet ordusunun o'na güveni boşuna değildi.

Stalin'in oğlunun gemileri, şirketleri yoktu. Rütbesi bile yoktu ve savaştan muaf değildi. Bir topçu eri olarak esir düşmüştü. Bir sosyalist gibi öldü.

Diğer oğlu Vasili için de en küçük bir tavize izin vermedi.

Babasından para isteyen Vasili'ye şu cevabı verir;

"1-Bildiğim kadarıyla hava kuvvetlerinin günlük tayını son derece yeterlidir.

2-Kızıl Ordu tüzüğü yoldaş Stalin'in oğlu için özel bir üniforma görmemiştir."

Stalin'in üç oğlu da savaşmış, biri ölmüştür.

Bu Stalin'e önce saygı duymak gerekir. Ki biz adalete ve adanmışlığa saygı duymaktan gayrı ne yapabiliriz?

Biz işkencede Kaypakkaya'yı, daracığında Deniz'i, Yusuf'u, Hüseyin'i, ölüm mangası önünde Mahirleri biliriz, dönmeyen.

Siz ister Anarşist, Şaki, Terörist deyin, isterse korkun. Ama biz böyle dosdoğru inananların önünde saygıyla eğiliriz.

Amerika'da Rosenberg'ler nasıl ki ihbarcılık yapmamış onurlarını teslim etmemişlerse, Victor Jara faşizme karşı gitarıyla direndiyse bizim ülkemizde de sosyalistler baş eğmemenin destanı yazmıştır.

Bizim yaptığımız ise yalnızca mütevazı bir öykünmedir. Olsa olsa aydın tavrı göstermeye çalışıyor, bilimsel namusumuzu korumaya uğraşıyoruz.

Umarız bu uğraşı meslektaşlarımız arasında onay görür ve tekrarlanır.

Mahkemeniz de suçlamaların bu tarihsel altyapı ve siyasi iklimde hazırlandığını bilsin. Vicdani kanaatini buna göre kullansın.

Tahliye talebine gelince... Özgürlük bize anamızın ak sütü gibi helaldir. Tutsak ettiğiniz zamana ilişkin yargı düzeni adına bir

özeleştiriniz olursa okuruz gerekçenizde.

Tahliye ederseniz dışarda etmezseniz içerde devam ederiz hak aramaya.

“Asıl iş insanın bilerek, bilmeyerek hapishaneyi kendi içinde taşıması” değil mi?

Ebru Timtik

Av. Selçuk KOZAĞAÇLI

İSTANBUL 37. AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

1.

Dosya üzerine konuşmak faydasız.

Sadece bunu hak etmeyecek kadar kötü hazırlandığı için değil; bir “dava dosyası” karşısında olduğumuz yanılışmasını sizinle paylaşmadığımın bilinmesi açısından da böyle. Onun yerine, doğrudan aramızdaki gerçek meseleye konuşmaya başlamak daha verimli olacak.

Şolohov, Durgun Don’da bir hikâye anlatır. Ataman’ın toplantısının başlamasını bekleyen gençlerin birbirine takıldığı bölümde anlatır: “...Geceyi bozkırda geçirip de üstüne örtecek balık ağından başka bir şeyi bulunmayan çingenenin hikâyesini duydun mu? Soğuk iliklerine işlemeye başlayınca uyanmış, parmağını ağdaki deliklerden birine sokmuş, sonra anasına dönmüş; “Meğer buradan cereyan yapıyormuş, ben de hava soğudu sandım’ demiş...”

Parmağımızı “dava dosyanızdaki” bir deliğe geçirip “İşte! Cereyan yapan yeri bulduk!” demeyeceğiz.

Üzerine örttüğü balık ağıyla ısınmaya çalışan Çingene’nin kendisini kandırdığı gibi, “Türk Ceza Adalet Sistemi”ne güvenip haklarını korumaya çalışan sanık da donarak ölecektir. Çünkü gerçek değilsiniz, kurumsal değilsiniz, güvenilir değilsiniz. Kısaca yoksunuz veya “zaten yoksunuz”.

2.

Bugün yargısal isimler taşımayı sürdürseniz de, tamamınız tek bir iktidar odağının ihtiyaçlarını karşılamak ve onun varlığını

süzdürmek üzere yeniden yapılandırılmış idari “Potemkin Panoları”ndan ibaretsiniz.

Çarıçe Katherina’yı ziyarete gelecek komşu imparatoru sınırda karşılayıp, nehir yoluyla başkente getirmesi gereken Mareşal Potemkin, yol boyunca nehrin her iki yakasında sırtan sefilliği misafire göstermek istemez. Böylece hızla köylerin nehre bakan taraflarına; şık ve zengin köy evlerinin ön cepeleri gibi boyatıp hazırlattığı panolar diker. Bunların önünde de iyi giyimli ve besili “model” köylüler yolculara el sallar. İşte bu unutulmaz tarihsel işin anısına, önden cilalanıp, olmadığı bir şey gibi seyrettirilen objelere “Potemkin Köyü” veya “Panosu” denir.

Siz mahkeme değil Potemkin Panosu’sunuz. Ancak burada atladığınız şey; bizim nehirde seyreden geminin yolcuları değil, panonun arkasındaki sefil gübrelikte saklanmış gerçek köylüler olduğumuz. Kaldı ki artık gemi yolcularının da gayet durumun farkında olduğu malum. Tutuklu vatandaşlarını elinizden kurtarmaya çalışan Almanya, ABD, Fransa, Yunanistan vb. ülkeler tehdit ediyor veya çıkar teklifinde bulunuyor. Boyalı-cilalı adliye saraylarının içinde gerçek bir yargı bulunmadığının herkes ayırtına varmış durumda.

Komşu yabancılara ayıp olur ama bize diyebilirsiniz ki; “*Siz sosyalistsiniz, zaten sizin için hukuk egemenlerin çıkarı değil miydi? İlginç olan nedir? Gerçeğinden sahtesinden size ne?*” Yani evet, hukuk da temelde sizin yaptığınızla aynı işi görür ama çok daha karmaşık ve zarif belirsizlikler, seyirlikler yaratarak, alkışlar alarak başarır bunu. Bir kıyas yapmak gerekirse, her ikinizin amacı da donmuş bir nehirde balık avlamak olduğunu varsayalım: Siz buzu baltayla kırarak bir delik açmışsınız ve görünen balığın kafasına baltanın sapını indiriyorsunuz. Hukuk aynı yerde buz pateni yapar. “*Peki, onlar balığı nasıl yakalıyor?*” dersanız artistik patinaj seyretmek için o kadar çok balık yığılır ki kepçeyle toplarsınız. Bakın Batı Avrupa’ya; ölçüsüz sömürü ve çaresizlik ortasında göçmenler dışında tek bir ayaklanma var mı ortada? Gece evler basılıyor mu? Avukatlar hâkim görmeden bir sene tecrit hücrelerinde tutuluyor mu? Hayır. Çaresiz seyirciler oturmuş

hukuk devleti ve demokrasi izliyorlar alkışlayarak, her gün gelirleri, güvenceleri, mutlulukları azalsa da akıllarına başka bir şey gelmiyor. İşte hukuk böyle iş görür.

3.

Haksızlık olmasın; yakın zamanda sadece şiddete, zora ve boyalı sahtekârlığa dayanmakla yetinmeyip “rıza” da yaratan bir işinizi gördüm. Hapishanede, hepimize ücretsiz dağıtılan “Değer” isimli aylık bir kurum dergisi var. Size Haziran 2018 sayısından bir “tutuklu” okur mektubu alıntısı yapayım; okurun henüz tutuklu olduğunu unutmayın çünkü konumuzla ilgili bu: “... Gerçek budur ki sizlerin her ay vermiş olduğu bilgi, bulunduğum ceza infaz kurumunda gösterilen hoşgörü ve verilen kurslar sayesinde topluma kazandırılmamak elde değil!”

İşte budur! Durdu Bey’in şahsında, adalet duygusu incitilmemiş, hakkındaki hüküm bile henüz kesinleşmeden “amansızca” topluma kazandırılan mutlu bir vatandaş. Hangi aşamada dışına atıldığını kestiremediğimiz topluma; elinde olmaksızın, Kozan M Tipi Hapishanesi İdaresi tarafından geri kazandırıldığını hissettiren şeydir hukuk. Buna “rıza yaratmak” veya “hegemonya” deniyor.

Antonio Gramsci “Hapishane Defterleri” içinde ilginç bir dengeyi söz eder: “...bir toplumsal grubun üstünlüğü iki şekilde kendini belli eder. ‘Tahakküm’ biçiminde veya ‘entelektüel ve moral önderlik’ biçiminde. Bir toplumsal grup ‘yok etmeye’ ya da belki de silahlı güce bile başvurarak kendine tabi kılmaya eğilimli olduğu karşı gruplar üzerinde hâkimiyet kurar. Bir toplumsal grup hâlihazırda resmi bir güç kazanmadan ‘önderlik’ edebilmeli ve aslında etmelidir. (Gerçekte bu böyle bir gücü kazanmanın başlıca koşullarından biridir.) (...) fiziksel gücü sağlam bir biçimde elinde tutsa bile aynı zamanda ‘önderlik etmeyi’ de sürdürmek zorundadır” (GRAMSCİ, Antonio, Hapishane Defterleri)

İşte bu önderliğin tipik uygulamalarında birisinin adı hukuk

uygulamasıdır. İyî seyirci toplayan ve onlar artistik performansa dalmışken kelepçeleyip “topluma kazandıran” etkidir. Bu gerçekten yoksullar ve ezilenler için büyük tehlikedir.

Elbette sizinki de tehlikeli. Ama daha ziyade; “rıza” ile “zor” arasında kalmış (yani hegemonya işlevini yerine getirmekte, inandırıcılıkta zorlanan, zor kullanmanın da gittikçe riskli hale geldiği dönemlerin karakteristiği olan) kokuşma, sahtecilik ve ahlaki bozulmayı teşvik açısından tehlike yaratıyorsunuz.

Kısacası ya bizi de Durdu Bey gibi “elimizde olmadan” kazandırdığınız bir toplum inşa etmeyi deneyeceksiniz ya da rejiminiz artık çöküyor. Varsayalım çökmedi; mevcut kadro, mevzuat ve içtihat yapısı üzerinden denenecek her türlü normalleştirmeye karşı duracağımızı bilin. “*Devri sabık yaratmayalım*”; “*devamlılık önemli*” gibi iddiaları asla kabul etmeyeceğiz. Lağvedilmelisiniz ve edileceksiniz.

4.

Kısacası benim açımdan basitçe giriş yaptığım nedenlerle dosya üzerine konuşmanın bir değeri yok ama avukatlarımız açısından bu iş hem mümkün hem de gereklidir.

Şimdi biz sanık olmanın keyfini çıkarıp açık konuşalım, avukatlarımız ise “dava dosyası” adlı tarihsel açıdan ölmüş ve hukuksal açıdan gömüldüğü yerden çıkarılıp salona getirilmiş olduğu anlaşılan adli mevtanın otopsisini yapsınlar.

Eğer ileride mahkemenize bir kere de avukat olarak gelirim; söz, ben de dosyadan konuşurum.

5.

Otopsi benzetmesi önemli uygunluklar içerir. Avukatlık mesleği ciddi ve son derece tehlikeli bir meslektir.

Ünlü ABD Yüksek Mahkeme Yargıcı John Marshall Harlan: “*Görevini yerine getiren bir avukat zorunluluk nedeniyle hakikate*

ulaşmanın önünde engel olabilir” demiştir. Biz birçok kere olduk ve bundan gurur duyuyoruz. “Siz nasıl insanlarsınız! Mahkemenin hakikate ulaşmasını engellemenin nesinden gurur duyuyorsunuz?” denilebilir.

İşkence yapılmış, korkutulmuş, sindirilmış, yanılıtmış, sahte ödöl vaatleri ile kandırılmış bir sanığın doğruyu söyleyerek “*olayı ortaya çıkarma*” potansiyeli karşısında, avukatın tereddütsüzce Susma Hakkı kullanarak kararttığı hakikat işte böyledir. Mecelle'nin 30. maddesinde: “*Def-i mefasidcelb-i menafiden evlâdır*” yazardı. İnsan onuruna verilmiş veya yönelmiş zararı ortadan kaldırmak benim açımdan sizin “gerçeğe ulaşmak” diye tarif ettiğinizin faydayı sağlamaktan çok daha değerli.

Aslında sizin içinde öyle olması gerekir. Var “yeni” kanunda yeri ama söylemeyeceğim. Kanun sevmediğinizi biliyorum. Belki haklısınız da, artık bir kıymeti yok kararnameler karşısında. Biz Mecelle'den gidelim ihtiyaç duyarsak, hem daha veciz yazılmış.

Avukatın sisteme hasarı bununla da kalmaz. Müvekkilinin anlattığı “öyküyü” dinleyip eğer aynen bu şekilde “*polise, savcıya, yargıca, jüriye, müfettişe...*” anlatırsa başına neler gelebileceğini tane tane açıkladığı sanığa “öyküsü” üzerinde bir kere daha düşünmesi amacıyla fırsat veren kişidir avukat. Sadece bu kadarının tahrip gücünü karayabilmek için; bizim kadar çok “ilk hikâyeyi” ve “ikinci hikâyeyi” arka arkaya dinlemelisiniz. Sanığa daha iyi duran bir öykü öneren avukatlar da vardır ama bu bir meslek kusurudur. Ayrıca işler son derece kötüye gittiğinde son derece ciddi ekonomik ve sosyal tehditler de içereceği için akıllı avukatlar bu işten uzak durur. Bu da yetmez; üzerinde açık seçik parmak izi bulunan kanlı bir bıçağın, usule aykırı elde edilini ısrarla anlatarak onu bir delil olmaktan çıkarmayı başaran kişidir. Korkunç göründüğünü biliyorum ama avukat budur.

“Hukuksal hakikat” her ne pahasına olursa olsun ve her ne şekilde elde edilirse edilsin ulaşılması gereken türde bir “gerçek” değildir. Anayasal düzenin ve insan onurunun izin verdiği ölçüde ulaşılabilen bir gerçektir.

Bu durumda bile ne sanığın e tanığın ne polisin ne hakimın “gerçeği” hakikatin ta kendisidir. Keskin nişancı John Allen Muhammed’in yakalanarak çıkarıldığı kürsüde; “*gerçeği, tüm gerçeği, yalnızca gerçeği*” söylemek üzere yemin etmesi istendiğinde “*İsteğiniz anlamdan yoksun*” (GRAMSİ, Antonio, Hapishane Defterleri) demesi tamamen haklıdır. Hiçbir anda ve hiç kimse “*yalnızca gerçeğin*” tamamına erişemez ve onu ifade etmek üzere yemin edemez.

Bunun için Durdu Bey’in üzerinde “bilâhüküm” yaratabildiğiniz türden bir “topluma kazandırma” gerekir ve bu halde bile elde edebileceğiniz ancak Durdu Bey’in sizin gerçeğinizi benimseyip mutlu olmasından ibarettir. Buna “rıza” diyoruz. “Boyun eğme” ile arasındaki çizgiyi saklayan ve onu bir konsensüs gibi satmayı başaran ticarethane de hukuk devletidir. Elinizde olmaya bu. Sizininki daha ziyade “tablacılık” diye tanımlanabilir. Dükkân sahibi değil ama esnafsınız.

6.

Kısaca; “*biz kendi gerçeğimizi ortaya çıkarıp hükme bağlayacağız, sizin de göreviniz bize yardım etmek, suçu her ne olursa olsun onun çıkarına karşı bizimle çalışacaksınız*” diyorsanız; iradesini kırmak için birlikte çalışalım, yasanın boşluklarını öğretmeyin, bizimle beraber yanılın ki işe yarasın, itiraf almaya çalışıp bize anlatın demiş olursunuz ve size söylenmesi gereken şudur; “Could Airn!”. Eskiden İskoç denizciler gemide ağızlarından Tanrıya ilişkin kötü bir söz kaçırırlarsa ilk duyan, yüksek sesle ve tamamen antika aksanla bağırırmış “Soğuk Demir!” Bunu duyan her denizci yakınlarında bir demir parçası bulup bir süre tutarak uğursuzluğu savmaya çalışırmış. (R.F. Altın Dal) Bu totemi hafife almayın: Tanrısına küfredildiğinde uyaracak ve savuşturacak bir ritüeli kalmazsa, kaptan köşküne kurulduğunuz Adliye Gemisi’ni batırırsınız. Avukatlara müvekkili aleyhinde önerdiğiniz ve “*hakikat, vatan, millet, hukuk*” diye sosa batırdığınız işbirliği küfürdür; müvekkil ister cep saatinizi yürütmek isterse anayasal düzeninizi

yılmaya çalışmak suçlamasıyla önünüzde bulunsun fark etmez. Yapmayacağız.

7.

İlginçtir ama Kıta Avrupası pozitivist geleneğinde hayal ettiğiniz türden sapmalar yaşanmıştır. 1978 tarihli Hamburg Eyalet Yüksek Mahkemesi kararında: *“Yargının bağımsız bir organı olarak avukat, hukukun gerçekleşmesine yardımcı olmalıdır. Bu yüzden (bu açıdan) avukat, hâkim ve savcının yanında yer alır”* denmiştir. (KEYES, Ralph, Hakikat Sonrası Çağ, Çev: Deniz Özçetin, Delidolu Yay, Kasım 2017) İçerisinde doğduğu ve mirasçısı olduğu, her suçun “devlete karşı” işlenmiş olduğu inancına sahip Nazi Okullarının bu silik gölgesi, bugün de her üç mesleğin kültürünü gün geçtikçe hafifleyerek de olsa zehirlemeye devam ediyor.

8.

Bugün olanı bir başka tarihsel örnek üzerinden de konuşabiliriz. 1962 tarihinden önce bizim avukatlık kanunumuz da bu devletçi izi taşıyordu: *“Mevzuu irtica olan yahut milli vahdet ve şuurla telifi mümkün olmayan fiillere müteallik davaları deruhte etmeyi itiyat edenler, disiplin takibatına lüzum kalmaksızın baro idare meclisinin talebi ile Haysiyet Divanı kararıyla meslekten çıkarılırlar”* (HANNOVER, Heinrich) deniyordu.

Bugün olan da yaklaşık olarak budur. Suçunuz “kimlik” yani hangi davaları “deruhte etmeyi itiyat haline” getirdiğiniz. Bu davalar avukatsız görülür mü? Hayır. Bir avukatın bu davalardan kaç tane alabileceği bir düzenlemeye mi konu edilmiştir? Hayır. Bir sefer veya tamamen arzi olarak bu davalara bakmak değil; bu davalara bakmayı alışkanlık edinmektir suç!

Ne yaptığımızdan değil, ne olduğumuzdan davacısınız. Bu da aramızdaki meselenin konuşulmasını hukuksal olarak zorlaştırırken, siyasal olarak kolay ve anlaşılabilir kılıyor. Devletten hatta artık onu tek başına temsil etme iddiasında bulunan devlet

başkanından yana olmamızı istiyorsunuz. Bu siyasal bir talep, cevabı da öyle olmalı.

9.

Öyleyse bazı “hakikatlerin” hukuksal, bazılarının siyasal olduğunu mu savunuyoruz?

Bir mesele hakkında bu “ekonomiktir” veya “politiktir” (hukuksaldır, bilimseldir, sanatsaldır...) dediğimizde elbette onun eti ve kemiğiyle bu malzemedan yapıldığını yahut salt bundan ibaret olduğunu söylemiş olmayız. Genellikle söylemeye çalıştığımız şey o konunun bu teorik disiplinle açıklanmaya ve değerlendirmeye daha yatkın olduğudur. (JAMESON, Frederic, Dil Hapishanesi, s. 9, YKY, 2002)

Başka bir deyişle; “beni ‘devrimci’, ‘sosyalist’, ‘komünist’ olduğum için yargılıyorsunuz, başka bir suç veya eylem göstermiyorsunuz” diyen kişiye; “evet bunlar yasadışı silahlı örgüt ideolojileri, o nedenle zaten bunu ikrar etmen yeterli” diyebilir misiniz? Yani zaten demişsiniz ama bunu meşru olarak yapıp yapamayacağınızı tartışıyoruz. Bu meselenin açıklığa kavuşması için bir “hukuksal” bir de “siyasal” atfa ihtiyaç var. Hukuksal atfı hemen hatırlanacaktır; mülga Türk Ceza Kanunu’nun 141 ve 142. maddeleri. Yani evet, suç teşkil edecek bir şey yapıp yapmadığımızdan bağımsız olarak “komünist olmak” suçtu ve bugün artık değil. Biraz önce hatırlattığım 3499 sayılı Avukatlık Kanunu atfını da unutmayın. Yani evet, suç teşkil edecek bir şey yapıp yapmadığınızdan bağımsız olarak sürekli “komünistlerin avukatlığını yapmak” ihraç sebebiydi ve bugün artık değil.

Şimdi gelelim siyasal atfa; bu alanın en klasik metinlerinden birisinde mesele üç düzeyde incelenir: ideolojik, ekonomik ve politik. Çayan’a göre mücadele üç cephede birden yürüse de politik savaş; “...direkt gerici sınıfların yönetimini hedef alan mücadelelerden oluşur.” (ÇAYAN, Mahir, Bütün Yazılar, Boran Yayınları, s. 446) Bu gerçekten önemli çünkü politik mücadele veya Çayan’ın

tabiriyle “politik savaş” özellikle de silahla yapıldığında yürürlükteki ceza kanunu kapsamında suç oluşturabilir.

10.

Siyasal şiddetin kriminal bir veçhesi olduğu söylenegelir ve bu nedenle siyasal şiddete doğrudan veya dolaylı olarak temas ettiğimizi kolaylıkla öne sürebiliyorsunuz: *“Avukatlığını yapmışsınız, arabuluculuk yapmışsınız, tanıyormuşsunuz, ziyaret etmişsiniz, gözaltını takip etmişsiniz...”*

Avukatlığını yaptığımız dosyalara bakın ve siyasal şiddet iddiasını bir nicelik ölçeğine vurun. Etrafınız Ankara Garı’nda olduğu gibi bombayla tek seferde yüz kişi öldürebilen örgütlerle, Reina Katliamında olduğu gibi tek başına, tek seferde elli kişi öldüren adamlarla, uluslararası silah tekelleri ve devletler tarafından eğitilip-donatılmış kendilerine: *“Parti, Hizb, Ordu, Hareket, Heyet...”* gibi büyük isimler vererek binlerce kişiyi silahlaltına almış gruplarla çevrili. Bunların ne davalarına ilgi duyuyor ne suç potansiyelleriyle uğraşıyorsunuz. Elbette avukatlarını da taciz ettiğiniz yok.

Bunlar sizin için zaman zaman eğitip donatılacak, kullanılacak yeri geldiğinde tasfiye edilecek unsurlar. Gerçekleştirdikleri *“kafa kesmeler, yakmalar, cinsel tecavüzler, kimyasal yok etmeler...”* sizin için siyasal bir endişe konusu değil. Silah verirken de bombalarken de rahatsız olmuyorsunuz. Çünkü biliyorsunuz ki iktidarınıza talip değiller.

Kendileri için açılan –hatta bazen büyük zorluklar ve bedeller ödeyerek bizzat kendilerinin açtıkları- alanda döngüsel bir şiddet üretiyorlar. Zaman zaman egemenlik alanlarınıza sızan ama asla bütünsel bir tehdit barındırmayan bu şiddetin neredeyse tamamına yakını da yoksullar tarafından üretiliyor ve yoksullar üzerinde kullanılıyor. Sizin ise muhalefeti terbiye etmek, gündem değiştirmek, çeşitli “krizleri” atlatmak için ve burada sayılamayacak kadar uzun pis işlerde halka karşı kullanılan bu tür şiddetten yararlandığınızı görülebiliyor.

Demek ki temel sorununuz ve aynı anlama gelmek üzere “kriminalize etmeniz”; ağır suç haline getirmenizin nedeni nicelik, kural dışılık, dehşet değil. Kamu düzeni bozulduğu için bu kadar endişeli değilsiniz; failin “iktidar” talebi sizi endişelendiriyor. Elbette bu aynı zamanda hukuk talebi.

Latinler “*hukuk şiddet karşısında çaresizdir*” derlerdi. Bu tam bir kavrayış konusudur. Çünkü “...*Şiddet hukukun düzenine aittir. Hukukun başına dışarıdan gelmez ve hukuku içeriden tehdit eder. Benjamin devleti ve hukuku esas tedirgin eden şeyin tikel çıkarlara yönelmiş suç olmadığını, bilakis kurucu şiddet olduğunu öne sürer...*” (Alain Badiou’dan aktaran) ZIZEK, Slavoj – GUNJEVIC, Boris, Acı Çeken Tanrı, Sel Yay, 2013.

Bir nicelik değil, nitelik ölçüyle karşı karşıyayız. Başka bir deyişle; “...*Devlet kurucu şiddetten yani hukuk ilişkilerin (Rechtsverhalt nişse) haklılaştırabilecek, meşrulaştırabilecek (begründen) ya da dönüştürebilecek ve dolayısıyla kendisini hukuka hakkı olan olarak sunabilecek şiddetten korkar.*” (BENJAMİN, Walter, Şiddetin Eleştirisi Üzerine)

Dosyadaki hiçbir avukat ile “*eylemi gerçekleştirenlerin avukatı olmaları*” dışında bağ kurmadığınız halde, ısrarla Savcı Kiraz’ın rehin alınması ve devamındaki ölümleri bu dosyada konuşmak istemenizin nedeni budur. Onlarca ağır konvansiyonel hatta kimyasal silah kullanan, binlerce kişilik örgütlere ayırmadığınız vakit, endişe ve kurguyu “tek tabanca” ile gerçekleştirilmiş bir eyleme yöneltmiş olmanız, bunun niteliğini okuyabiliyor olmanızdan.

Hukuksal olarak hiçbir kıymet taşımayan iddianamenizin siyasal olarak bir bilinç taşıdığı –eğer bilinç kavramı bir akıl gerektirdiği için bu yığıntı pespayelikle ilişkilendirilemez deniyorsa bilinçaltı diyelim- görülüyor.

Olağanlaşmış ve süreklileşmiş bir “istisna hali” uygulayarak hiç soluk aldırılmamaya çalıştığınız bu devrimcilerin avukatlığını üstlenmek bizi de otuz yıldır kesintisiz olarak hedef tahtasında tutuyor.

11.

“Kimin” avukatlığını yaptığımızı ilişkin otuz yıllık süredurum yarattığı “kimlik” ile suçlandığımızı aktarmıştım. “Neyin” avukatlığı konusunda savcıyla görüş ayrılığımızı da yukarıda açıkladım. İlegal örgütün avukatı olmaz. Bu terimdeki “illegal” kavramı, yasanın çiğnenmesini değil yasanın dışında olunmasını, yasanın tanınmamasını ifade eder.

İlegal silahlı örgüt, siyasal partiler veya dernekler kanunu uyarınca kurulmaz, vergi ödemez, muhasebecisi, avukatı olmaz. Bir hukuk tüzel kişisi değil, siyasal varlıktır.

Pekiye sürekli veya büyük yoğunlukla aynı siyasal örgütün çeşitli türden davalarında avukatlık yapılırca da mı “örgüt avukatlığı” sayamıyoruz? Elbette olmaz.

“Neyin” avukatlığını yaptığınız; Avukatlık Kanunu ve meslek deontolojinizin size tanıdığı hak ve yükümlülüklerin, siyasal ve kültürel varlığınıza kesinleşmesinden ortaya çıkıyor.

Eğer şiddet kullanıldığı iddia olunuyorsa sadece hangi türünde avukatlık yapacağınızı önceden bilmek, eğer paraya ilişkin bir dava görülüyorsa hangi yönlü para trafiğinin avukatlığını yapacağınızı önceden açıkça göstermek ve eğer haklar ve yükümlülükler tartışılacaksa kimin hakları ve kimin yükümlülükleri için dövüşeceğinizi önceden ilan etmek; Halkın Hukuk Bürosu budur.

Devrimcilerin, yoksulların, ezilenlerin, kadınların, çocukların, işçilerin, doğanın yanında avukatlık yapmaktır.

12.

“Siz” ve “Biz” kavramlarını bir kere daha tereddüde yer vermeyecek belirginliğe kavuşturalım. Eğer sizler kavramının temel kullanışıyla “hâkim” olarak ve aleyhimize faaliyetinizi de “hata” veya “kusur” olarak kavrarsak –rıza göstersek- sızlanmak bile ayıp kabul edilebilirdi. El-Ezher ekolünden Abdülmüteal es Saidi; *“Hâkimin hüküm verirken içtihat hakkı vardır. İsabet ederse iki se-*

vap, hata ederse bir sevap alır. Aleyhine hüküm verilenden başkasının onu tenkit etmeye hakkı yoktur” der. (SAİDİ, Abdülmüteal, Çev: Prof. Dr. Yusuf Kılıç, İslam Tarihinde En Mühim Hukuki Kararlar, s. 170, İstanbul, Alkan Matbaa, 1997)

Maalesef iktidardan yana kaybettiğiniz dokunulmazlığınızı, bizden yana henüz kazanmamıştınız bile.

13.

Siz kimsiniz?

a) Kendi arazileri üzerinde yargılama yetkisine sahip toprak sahipleri (derebeyleri, junkerler, landlordlar) gibi mülkiyete dayalı bir sosyal sınıf veya asalet bloğu oluşturumuyorsunuz,

b) Bir Tanrıyı ve onun kitabının vazettiği adaleti uygulayan dini-kültürel bir kadro oluşturan tahkik komisyonlarının rahip üyeleri, kadılar, kazaskerler veya imamlar gibi özellik ve ayrıcalık sahibi görevliler değilsiniz,

c) Bir kralın (veya eşitler arasında birincinin) kendisine yakın güçlerde prenslerle ve vasal bağı olmayan kent içi ahalisiyle ilişkilerini dengeleyecek bir üçüncü güç değilsiniz,

Kimsiniz?

Aslında şeklen, cumhuriyetin ilk döneminde olduğu gibi, yok-sul çocukları arasından devşirilmiş ve nispeten yaş, kıdem ve bir miktar da liyakat esas alınarak tabakalanmış yargıç kastına dayanıyor olmanıza rağmen; nitelik açısından bunlarla da herhangi bir benzerliğiniz kalmamış. Devşirilmiş olmaktan ziyade kılıçtan geçirilmiş, daha doğrusu bu kastın “bakiyyet-üs süyûfu” olduğunuz anlaşılıyor.

Askeri cuntalar, ulusalcı klikler, fırsatçı liberal hükümetler, dini ve ticari cemaatler ve nihayet Temmuz Darbesi'nin kılıç artığı olarak Türk Yargısı artık sadece bir kimlik (geleneğe, kast vb.) değil; oligarşik varlık bile iddia edecek durumda değildir.

14.

İşin başında “tek bir iktidar odağının” çıkarları için düzenlenmiş idari panolardan, Potemkin Panoları’ndan söz etmiştim; ancak bu benzetmenin bir yanılığa yol açmasını istemem: Bir merkeziniz (odak noktanız) yani ideolojik çekirdeğiniz olduğu yanılığısına...

Cumhuriyetin çağdaşlarına benzeterek iyi kötü kodifiye ettiği “hukuksal çekirdek” parçalandı. Artık referans alınamaz. Sizi yeni bir rejimin “Nizamiye Mahkemeleri” diye bize yutturmaya çalışsalar da, özünüzde birer varoş/ban mahkemesinden ibaretsiniz.

15.

“Var” Macarca kale, hisar demek. Almandaki “burg” yani “varos” da kale dışı. Macarcada (s)’ler (ş) okunduğu için varoş diye okuyoruz Nişanyan’a göre.

Türkçeye 16. yüzyıldan bu yana “sur dışı yerleşim” diye geçmiş, sonraları unutulmuş, seksenlerde yine hatırlandı. Belki de aslında müstahakkımızsınız; biz de mahalleden, gecekondu, banliyöden geliyoruz. İç kale mahkemesi hak etmiyor olabiliriz. Ama tam da “banliyö” kavramının hukuksal kavramı nedeniyle, siz de artık olmayan merkezden savrulmuş durumdasınız. “Ban”; feodal hukukun temel kavramlarından olup derebeyi sözleşmesi ve yetki-tasarruf alanı demek. Surlarla çevrili kentler yani “yeni” merkezler derebeyi banından muaf tutulmuş. Böylece “banliyö”, kent surları dışında kaldığı için feodal hukuka tabi olmaya devam eden yer anlamında kullanılmış. Ünlü “banal” etiketi de buradan geliyor; köylü davranışı, zevki, tutumu anlamında. 13. yüzyıldan itibaren buralar fiziksel olarak kentlere dâhil bile olsalar vergi ve yargı yönünden derebeylerine bağlılıkları devam etmiş. Prens Otto von Bismarc 1880’lerin sonunda köy kanunu tasarısını eleştirirken, hala yürürlükteki “ban”lara atıf yapıyor; 19. yüzyılda bile...

Bu siyasal iktidarın, yıktığının yerine yeni bir merkez oluşturup oraya da kale içi kurumsallaştıracak kadar ömrü olacağını

sanmıyorum. Bu nedenle sizin ömrünüzde Mehmet Ağar-Süleyman Soylu derebeyliğine devredilmiş içişleri banına bağlı bir varoş mahkemesi olarak gelip geçer büyük ihtimalle. Sağlık sektörü galiba Menzil'e, eğitim de Kadiri derebeyliğine bağlı. Sözde yeni "merkez" devlet başkanı ile ailesinin ömrü boyunca sürer gider en kötü ihtimalle.

Bu durum bir yandan en büyük şansınız, diğer yandan da en büyük felaketiniz olarak kabul edilebilir.

16.

Şans şu: istediğiniz "banallığı" yapabilirsiniz. Sizi ayıplayacak yahut adli bir tevbihe konu edecek ne kent kaldı ne de gelenek var. Bu kavram; kentleşmemiş kenar mahalle toplumuna karşı kale içinin burun kıvırmasıydı, artık böyle bir merkez yok. "Ben anayasa mahkemesinin kararına uymam, yanlış bir karar o!" diyen büyük müçtehit terfi eder; "yeniden milletvekili seçilmesi önemli değil, ben maddeyi başka türlü yorumluyorum" diyen yargıç tüm parlamentonun dokunulmazlığını tek kararla kaldırır. Her şey serbesttir artık.

Yani davranışlarınızı ayıplayacak ve cezalandıracak bir "Tanrı" yoksa her şey mubahtır diye düşünüyorsunuz korkarım. Tavsiyem, bir kere daha, sakın kafayla Karamazov Kardeşler'i okuyun. Hala Dostoyevski'den öğrenecekleriniz olabilir.

17.

Tüm bu çöküş dönemi (dekadans) içinde gözünüze herhalde bayağı bir avangart görünen bu kararları verebilmenizin bedeli ise elbette itibarsızlık.

Yaşam kaliteniz düşüyor, mesleki ve insani tehdit altında sürekli tedirginsiniz. Bugün öğlen vereceği karar yüzünden akşam görevden alınabileceğini, meslekten atılabileceğini hatta tutuklanabileceğini bilen kamu görevlilerinin sinikliği "yargıç" fikrine ya-

kışmayan bir biçimde üzerinize çökmüş görünüyor.

Razı görünüyorsunuz. Hatta bunun insanı ahlaken, düşünel olarak ve fiziksel açıdan çürütücü etkisini hafife alır gibisiniz. Siz bilirsiniz.

18.

Tam olarak açıklığa kavuşturulması gereken şudur: Sizi, siyasi iktidarın çıkarları için hukuku kullanmakla mı suçluyorum? Korkarım hayır. Bu bir yaratıcı potansiyel gerektirir.

Neredeyse tamamen hukukun içinde kalarak: *“Führer worte haben Gesetzeskraft”* (Führer’in ağzından çıkan yasadır) diyebilmiş çok gelişkin örnekler var.

Berlin bombalanırken bile ara vermediği Führer adına yargılama faaliyetini yürütürken çöken salonun yıkıntıları arasında ölmüş yargıç Freiser, sadece bağlılığın değil yaratıcılığında sizin sınıfınız açısından şahikasıdır. Freiser; Führer için “O söylememiş olabilir, o olsaydı nasıl düşünürdü diye değerlendirip öyle karar vermek sizin göreviniz” diyerek; ulaşılabılır sınırı geçmişti.

Bir de kendi vasatınızı düşünün ve karşılaştırın. *“Faşizmin yargısı iktidarın amaçları için hukuku kullanıyor”* tespiti sizin açıınızdan fazla parlak olur. Elbette iktidarın işine yarayan “banalliklerinizin” nedeni inancınız, bağlılığınız veya ideolojik birikiminiz değil. Tutumunuz basitçe, devletin sopası ve polisin uzantısı olarak itip kakılmanızdan kaynaklanan sinikliğinizi bir eseri. Bütün bunların zarar verme kapasitenize ilişkin bir hafife alma olduğunu düşünmenizi istemem. Siz de kaba güç kullanmayı örgütlü hale getirmiş, yalan söyleyebilen ve düşmanlık üretme potansiyeline sahip diğer kurumsal organizmalar gibi insanların yaşamını mahvedebilir, ülkeye kalıcı zararlar verebilirsiniz. Bunun için özel bir ideolojik gelişkinliği ihtiyaç yok.

Daha da beteri, söylediklerinize inanıyor olma ihtimalinizin de mevcut olması: *“Radikal özgürleştirici siyasetin karşısındaki düşman propagandasının tabiatı gereği sinik olmasının sebebi*

işte budur. Kendi dediklerine inanmaması anlamında değil çok daha temel bir seviyede, kendi dediklerine gerçekten inandığı ölçüde...” (2. Defter)

19.

Gelelim bize.

Düzmece suçlamaları bir kenara bırakıp, sizi tarif ederken olduğumuz kadar açık sözlü olmaya çalışarak kendimizi de tarif edelim ki aramızdaki mesele bütün çıplaklığı ile görülebilir olsun.

Dışarıdan bakınca, aklınıza ilk gelecek olandan başlayalım; iktidarda değiliz, yoksuluz, hapisteyiz, bir yıldır özgürlüğümüzü kaybettik ve mesleğimizi de ömür boyu kaybetmek üzereyiz. Öyleyse biz bu avukatlıkta tutunamadık!?

Eğer, düzenin ayrıcalıklarını elde edemediğimiz yahut daha doğru bir tanımla elde etmeye yeteneğimiz ve imkânımız bulunmadığı düşüncesindeyseniz yanılırsınız. Aksine her gün bunun için defalarca fırsatımız oluyor. Ancak John Berger’in Picasso için yaptığı analizi aklımızdan çıkarmıyoruz: “...Onun deneyimi burjuva toplumunun sunduğu biçimiyle başarının ve onurun artık aklını çelmemesi gerektiğini kanıtlar. Bu ilke adına reddetme değil kendini koruma adına reddetme sorunudur artık. Burjuvazinin gerçek ayrıcalıklar sunabildiği zamanlar geride kalmıştır. Şimdi sundukları sahip olmaya değmeyecek şeylerdir...” (BERGER, John, Picasso’nun Başarısı ve Başarısızlığı, Çev: Yurdanur Salman, Metis Y, 1986)

Elimizi, vaat edilenin pisliliğiyle kirletmemek için düzeninizden uzak duruyoruz; tükenmemek ve çürümek için...

20.

Bizim yaşamımızı değiştiren “devrimcilerle temas etmek” olgusudur. Diğer bütün ideolojik, felsefi, politik etkenler bunu sonralar veya sonradan inşa edilir. Bu temas bir avukat için kurucu

niteliktedir.

Bu dava özelinde ilgi duyduğunuz müvekkillerimiz; yasadışı silahlı örgütlere (özelde DHKP-C'ye) sempati duymakla, propagandasını yapmakla, yardım etmek, üyesi veya yöneticisi olmakla suçlanan insanlar. Çokçası asılsız suçlama altındalar ama elbette aralarında gerçekten örgüt üyesi ve yöneticisi olanlar da var. Sizin açınızdan son derece açık gibi duran bir hukuksal konum; örneğin örgüt adına silahlı bir eylem gerçekleştirmiş ve sağ yakanarak mahkeme önünde örgütü savunmuş bir militanın avukatlığı dahi neredeyse eylem anından başlayan bir dizi zorlu ve karmaşık süreci barındırır ve bu avukatlık faaliyeti yıllarca sürebilir. Bu ilişki ağının içerisine müvekkilin ailesini, arkadaşlarını ve onlara çok çeşitli nedenlerle ilgi, sempati, merak duyan kamuoyunun bilgi ve haber ihtiyacını eklediğinizde; yaşamınız boyunca sürecek geniş bir çevrenin inşa olduğunu fark edersiniz.

Tek bir politik militan müvekkil için tarif etmeye çalıştığım tabloyu yıllar geçtikçe yüzlerce müvekkil için genişletin ve yıllar aritmetik olarak artarken vekâletnamelerin geometrik olarak artacağını unutmayın.

Kısacası meslekte yirmi yılın sonunda, bugün, sayıları on binlere varan bir müvekkil, aile, tanıdık ağıyla çevrelenmiş durumdayım ve devlet bu sosyal-siyasal-mesleki çevrenin tamamını en az bir kez DHKP-C örgütü ile ilişkilendirmiş durumda. Ancak dışarıdan bakınca “örgüt üyeliği”ne benzettiğiniz şey muhtemelen bundan ibaret değil. Devam edelim.

21.

Örgüt ile ilişkisi olmamasına rağmen suçlanan kişiye karşı ailesinin ve yakınlarının ilgisinin bir benzeri; örgüt üye ve yöneticileri için örgütün ilgisidir.

Evet, örgüt avukata ulaşır; üyesinin sağlığını, hukuksal ve siyasal durumunu, ihtiyaçlarını öğrenir. Sorduğunuz buysa; meslek hayatları boyunca yüzlerce kez bu örgütsel “teması” gerçekleş-

tirmiş olan avukatlar size gülecektir. Kendimden örnek vereyim: Yirmi yıldır kesintisiz olarak telefonlarım dinleniyor, bütün elektronik iletişimim denetim altında, birçok kez evimi, büromu, üstümü aradınız, yılın en az iki-üç ayı fiziksel takip altındayım ama beni bugüne kadar bir tek sefer bile “örgütsel temas” ile suçlamadınız! Çünkü kamu idaresinin kendisini komik duruma düşürmeden avukat hakkında bu iddiayı ileri sürmesi mümkün değildir yahut en azından değildi. Artık varoş-ban yönetiminin hukuksal çöküntüsü altındayız, dolayısıyla eğer içişleri bakanı utanmayıp ileri sürüyorsa, sizin ondan bağımsız ahlakınız ve haysiyetiniz kalmadığı için size de sorulabilir geliyor. “Sıkıyönetimin”, “devlet güvenliğinin”, “özel yetkilinin” sahip olduğuna bile sahip olmak sizin için büyük lüks. İnsanın böyle bir kurumsal aşağılanma ve siniklik karşısında dehşete düşmemesi zor ama tekrar size dönemeyelim.

Evet, örgütler siyasi ceza dava avukatlarına ulaşır ve üyelerinin davalarının akıbetini öğrenirler. Suçlama bu olduğunda, hukuksal olarak adettendir, tarih, yer ve içerik bilgisi de koymak iyi olur ki üzerinde konuşulacak bir “olgu” bulunsun.

22.

Şimdi gelelim en önemli konuya; sadece avukatlıklarını yapmıyor, onlar gibi “konuşuyor, davranıyor, direniyor” olmamız suçlamasına.

Yani avukatın “susma hakkı” hatırlatmasını geçtik, bizzat “susma hakkı kullanması, yemek kabul etmemesi, parmak izi, doku ve DNA örneği alınmasına rıza göstermemesi, slogan atması, imzadan imtina etmesi...” ne olacak?

Bunun bir “sessizlik fesadı” veya örgütün “susma yemini” (omerta) olduğu iddia edilmektedir. Yıllar içerisinde polisin geliştirebildiği sığ literatüre göre: “Örgütsel tavır”.

Bunun Lenin’in “Felsefe’de Parti Tavır” veya Brecht’in “Tiyatroda Parti Konumu” dediği anlamda çaba ve yaratıcılık gerektiren bir pozisyon olduğu düşünülmemelidir.

Daha ziyade “örgüt sus demiş, ondan susuyor” tarzı bir düz anlam amaçlandığını anlıyoruz. Yani eğer örgütün, özellikle de avukatlar tarafından aktarılan ve denetlenen, “Gözaltında Davranış Kuralları” kılavuzu yoksa ne olmuştur da “kendisi hakkında aleyhe delil vermeye zorlama yasağı”nın sıradan bir görüntüsü kabul edilmek gereken “susma hakkı” böyle kesif bir eylemsizliğe dönüşmüştür.

Bunu kavrayabilmek için polisin hazırlık soruşturmasındaki rolü üzerine fikir sahibi olmak ve bu haliyle adli bir süje olup olmadığını tespit etmek gerekir. Yani kendisi adli bir süje midir ve size adli bir süje gibi davranabilme istek ve kapasitesi barındırmakta mıdır?

Ünlü “sessizlik muskası”nda (ilmalesicio della taciturnita) şöyle yazardı;

“O santa çorda che legasti cristo

Legala lingua mia

Che non dica ne bono retristo”

“Ey mesihi (çarmıha) bağlayan kutsal ip,

Benim dilimi de öyle bağla ki

İyi ya da kötü hiçbir şey çıkmazın ağzımdan” (1. Defter)

Bu bir sanığın yani muhakeme süjesinin değil; tahkik prose-dürüne (Inquisitions prozess) sokulmuş bir kurbanın, yani nesne-nin duasıydı.

Yargılama gizli yapılıyordu. (Bugün de öyle yapıyoruz) Yargı-lama yazılı yapılıyordu. (Bugün de kimseyi dinlemeye gönlünüz yok) Yargılamada sanığa ihtiyaç duyulmazdı. (Hapishane sür-günlerinden yeni oyuncağınız SEGBİS’e kadar bugün de sanık-sız yapabilme hevesinizi görebiliyoruz)

Sanığın anlamı yargılamamın “konusu” olmaktan ibaretti. Bugünde dehşet içerisinde kapalı kapılar arkasında ve hatta hiç utanmadan medya önünde konusu *“papazlar, gazeteciler, vatan-daşlar, takaslar”* olan dava isimlerinden ibaret sanıklar; akıbetleri-nin belirlenmesi için pazarlıklarının sonucunu bekliyorlar yattıkları yerde ve bir etki yaratamadan.

Dolayısıyla bu eski model, yani aynı adlı, ünlü (ve kanlı) Pa-palık Tahkik Komisyonu (Engizisyon) nedeniyle adı kötüye çıkmış yargılama usulü geri geldi ve bizim sizde bir kazanım olarak almış olduğunuz “itham” modelini tüm güvenceleriyle birlikte kovdu.

Kötü hukuk iyi hukuku kovar. Gresham Kanunu’nun bir versiyonu diyelim.

Burada sanığın konuşurulması, bir delil elde etmekten çok, onun “kendi aklı” ile ilişkisini kesip, tahkik prosedürünün aklına tabi olmasını sağlayacak adımın atılabilecekti. Bu bir “delil” olarak itiraftan tamamen farklıdır. Amaç direncin çökertilmesidir; ruhu kurtaracak olan budur. Bedeniniz artık yargılamamın değil cezanın ve arınmamın konusudur.

İnsanlar bunu bildikleri için muskalarına “ne bono ne tristo” tek bir kelimenin bile ağızdan çıkmaması dileğini yazarlardı. Ak-lını koruyan, bedenini koruyabilir ve ruhun kurtuluşunu da sonra

düşünürüz.

Her türlü suiistimale açık, çürümüş bir şiddet ortamı olarak siyasi polisin hak ettiği tutum “*susma hakkı*” değil “*sessizlik ve eylemsizlik muskasıdır.*” Siyasi polisin kendisi, böyle bir hava yaratılmaya çalışılsa da adli bir süje değildir. Sizi de asla adli bir mesele olarak değil düşman olarak görür. Polis yargısal bir muhatap değildir.

Dolayısı ile polis karşısındaki tutumumuz herhangi bir örgütün “Gözaltı Kılavuzuna” değil, açık ve analiz edilebilir bir hayat bilgisine dayanmaktadır.

23.

Bu “polis” hakkındaki hayat bilginiz; mahkeme ile güven ilişkisi kurun denebilir mi? Hayır.

Zira bu grubun (polis, savcı, yargıç) açısından mesleki ahlakın inşa edildiği kültürel/kişisel alan; normatif tutum üretmeye yani anayasal düzenle sınırlanan ve yasal olarak önlerine konmuş kısıtlamaları tanımaya elverişli değildir.

Tarihsel deneyim incelendiğinde; düşmanlık söz konusu ise, Müslüman Türk “KİTMAN” kültürü, Müslüman Arap “TAKİYE” kültürü, Katolik Cizvit “ZİHİNSEL ÇEKİNCE” kültürü gibi birbirine benzer. İşlevsel ahlak normları ile eğitilmiş veya bu ahlakın toplumsal iklimine maruz kalmış kişilere, yeminleri, bağlılık vaatleri ve normatif yükümlülükler (örneğin kamu görevlisinin görevini suiistimal yasağı) konusunda asla güvenmemeniz gerektiğini açıkça ortaya koymaktadır.

Bu gruplara, düşmanı yenmek için (ait oldukları kültürel/dinsel büyük iddialar, çıkarlar veya politik beklentiler uğruna) yalan söylemenin kolaylaştırıldığını ve kefaretinin hafifletildiğini (hatta kaldırıldığı) görüyoruz.

İşkence izlerini görmezden gelmenizi sağlayan, belgenin sahte olduğunu veya “gizli” tanığın yalan söylediğini açıkça bili-

yor olmanıza rağmen mesleki ve ahlaki yemininizi çiğnemekten hiç utanmamanız bu yüzdendir. Bize karşı “mubah” olduğu öğretilmiş.

Oysa örneğin, Weber’in “Protestan Ahlakı”nda atıf yaptığı Quaker ve Huguenot tüccarlarının “ticari güven yaratmak” konusundaki başarısı, bu kültürün onlara tamamen yasaklanmasından kaynaklanır.

Bu; “alış fiyatı, kusur, maliyet, kalite” konusunda, düşmanı bile ola müşteriye yalan söyleyemeyen esnaf anlamına gelir ve değerini bugün bile takdir ediyoruz. Yalancılık ve sahteciliğe göz yummayan bir “Protestan” yargıcın düşmanının yargılamasını izlemek ilginç olurdu. Maalesef benim çeyrek yüzyıl boyunca tanıdığım yargıçların tamamı uyum (icma), kariyer veya gelecekleri için çekinmeden yalanı gizleyebilecek mezheplerdendi. Hicri 3. yüzyıl ile başlayıp 6. yüzyıla kadar etkisini sürdüren “Zühd” hareketleri, işte sizin bu ahlaksızca uyumunuzun protestosuymuştu ve icma için kişisel kurtuluşunu feda etmeyen (emir için yalan söylemeyen, cemaate uymak için ahlakından vazgeçmeyen...) derviş bugün hala saygımızı hak eder. Yani inançlıysanız, “hazır olan” imama ve cemaate uyarak bu dünyayı kurtardınız. Çok saf veya sizin gibi “sahteye meyyal” değilse, inandığınız veya kavrayabildiğiniz, aklınızın yettiği Tanrı’yı kandırmak daha zor olsa gerek. Ünlü soru oralarda bir yerde bekliyor; *“Yani herkes damdan atlasa sen de mi?”*

24.

Böylece, aramızda “kuralları bulunan” ve “kuralları taraflarca kabul edilmiş” bir oyun oynandığı inancı ortadan kalktığı anda “Ceza Adalet Sistemi’nin” rıza unsuru ortadan kalkar.

Paten durur.

Paten kepçelenmeden dağılır.

Durdu Bey şartlı tahliyeyi yakar.

Sizin bağıllık duymadığınız kural, görev, yemin, kamu görevi, anayasa... Beni de bağlamaz.

İşte bu burjuva demokratik toplumunun çöküşüdür. Hegemonyayı ucuz ve kolay yoldan üreten rıza ortadan kalkınca geriye zor kalmıştır.

25.

Böyleyse “Veyl Mağluplara!” (Mağlup olanların vay hallerine!) öyle mi?

M.Ö. 390 yılında Roma’yı zapt eden Galyalı Komutan Brennus; 7 ay süren Kapitol kuşatmasının ardından para karşılığında bırakıp gitmeye razı olmuş. Anlaşma gereği kendisine verilecek altın tartılırken, ağırlık ölçülerinin durduğu kefeye kılıcını da atarak “Vae Victis!” (Veyl Mağluplara) dediği rivayet olunur. Güç sizde, aramızdaki anlaşmaları temsil eden anayasal düzene uymayıp bugün kılıcınızı da teraziye attınız öyle mi?

Hayır.

Biz dövüşmeyi hiç bırakmadık, bırakmayacağız. Bu bir “kuşatma” pazarlığı değil; bu ablukayı mutlaka dağıtacağız.

26.

Ernst Glaeser, birinci büyük savaş öncesi Almanları anlattığı romanında; toplanılarda heyecanla Hugo von Kleist’in “Germanya’nın Çocukları” şiirinin okunduğunu hatırlar: “Öldür! Seni yargılayacak güç yok dünyada!”

Böyle mi hissediyorsunuz? Yaptıklarınızın hesabının hiç sorulamayacağını, sizi yargılayacak bir güç olmadığını mı düşünüyorsunuz? Onun için mi böyle pervasızsınız?

Gücümüzü azalttığınız doğru. Bir yıldır hapiste tutulanlarımız yakınlarını kaybettiler, sağlıkları zarar gördü, kapatıldık ve saldırıya uğradık. Kol kırıkları, kaburga kırıkları, işkenceler...

Ama dünyada sizi yargılayacak güç hala var.

991 yılında ülkelerine çıkmış işgalci Vikinglerle (Danimarkalılarla) dövüşen Anglo-Saxonların sonuncularına kadar mücadele ettikleri Battle of Maldon'u anlatan baladın söylediği gibi:

“Courage shall be greater as our strength grows less”

“Yiğitliğimiz artacak gücümüz eksildikçe...”

Birbirini dengeler bu ikisi.

Biz kazanacağız.

Selçuk KOZAĞAÇLI

Av. Engin GÖKOĞLU

Hapise Düşmek

Bir cezalandırma yöntemi olarak hapishane yaptıklarından alıkoymak, vazgeçirmek, benimsemediğin, kabul etmediğin davranış ve düşünüş biçimlerini kabullendirmek içindir.

Biz neden tutuklandık sınırların dışına çıktığımız için düzen bizlere sınırların dışına çıkmayın, kurulu düzende var olanı sorgulamayın diyor. Sorgulama bilimsel düşüncenin başıdır. Asıl mesele budur. İnsan bir kez sorguladı mı sorularının, cevaplarının peşine düşer. Söz ise eyleme dönüşür. Söz rahatsız edicidir, yıkıcıdır. Neden küçük bir azınlık çalışmadan bolluk ve refah içinde yaşarken koca bir dünya yoksulluk çeker? Neden dünya nüfusunun %1'i gelip %82'sini alır, geri kalanı %99 paylaşır. Dünyadaki servetin yarısını bir avuç asalak zengin paylaşıyor. En zengin 8 kişinin gideri dünyanın yüzde ellisini denk. 1 milyar çocuğun yoksulluk sınırında yaşadığı bir dünya! Sadece Afrika'da 250 milyon çocuk eğitim gibi temel haktan yoksun. 3 milyar insanın günde 2,5 dolardan az kazandığı ve dünyanın %1'in varlığının %82'sini tükettiği bir dünya!

Bunları bilen, sorgulayan, sorgulatan insan bu haksızlıklara karşı çıkmaz mı? Sağlık, eğitim, insanca yaşama hakkı elinden alınanlar sessiz kalabilir mi? Yoksullukta, haksızlıkta, sessizlikte alışılır şey değildir. Onun için söz söylenecektir. Ve mutlaka o söz eyleme geçecektir.

Birleşmiş Milletler 2016 yılında her gün henüz 5 yaşına gelmemiş 15.000 çocuğun hayatını kaybettiğini açıkladı. Her gün 7.000 yeni doğan ölümü meydana geliyor. Dünyadaki yoksulluğun kaynağı, ölümlerinde sebebidir.

Zenginler neden çalarlar? Zamanımızı, emeğimizi, hayatlarımızı... Zenginleşmek için çalmak mı gerekir? Sömürü neden vardır? Neden hep bizim kanımız akar? Neden hep bizim terimiz dökülür, nedir Adalet?

Nerededir Adalet be hey Tanrı? İsyan etmek kimin hakkıdır?

Zulme karşı sessiz kalmak Tanrı buyruğu mudur yoksa egemenin uydurması mı? İşte söz bir kez çıktı mı ağızdan eyleme dönüşür ve hedefine varır.

Adaletsizliğe karşı mı geliyorsun? Vazgeçmelisin, hırsızlık mı var görmezden gel, güçlü zayıfın boğazına mı binmiş “dokunma” “bitirsin işini”, namus mu, onur mu? Hadi canım sende. Eşitlik mi istiyorsun, beş parmağın beşi bir mi? Vatan özgür değilmiş, sana ne. Onların cevaplarıyla ikna olduğunuz sürece yaşamaya ki buna yaşamak denmez. “Yaşlanmak” ya da yaş atlamak denebilir, devam edebilirsiniz. Hayır Efendiler sizin biçtiğiniz ömrü kabul etmiyoruz, ölümse ölüm, ölümden öte özgürlük var. Biz inandıklarımız da yaşamaya alışkınız; onur, sevda, vefa, paylaşma, direnmek, mücadele size Bağdat’tan uzak gelebilir. Bizse her soluk alışımız da tüm hücrelerimizde bu değerleri hissederek yaşarız, yaşlanmayız. Onun için kimi neyle imtihan ettiğinizden emin olunuz. Kaç kez yandık? Siz saymaktan yorulursunuz da biz vazgeçmeyiz. Koru avucumuzda taşırız. Derdimiz bütün çabamız halkımızın ışığa hasret kalmasını diyedir! Hapishanelere attığınızda ne oldu?

Hapishaneler sistem dışına çıkan insanı yeniden sisteme uygun hale getirmenin merkezidir. Buralarda becerebilirlerse insanları yeniden şekillendirerek, insanların hakim ideolojiyi kabul etmeleri sağlanır. Siyasi tutsakların düşüncelerini değiştirmeleri için uygulanan “modern yöntem” tecrittir. Tecrit insanın dış dünya ile iletişiminin tamamen kesilmesidir. Yüksek duvarlar, yasaklar, şarta bağlanmış “haklar” yola getirmek içindir. Kurallara uyanlar, koşulsuz itaat edenler “haklarını” kullanabilirler. Uygulamalara itiraz edenlerin hakları ise idarenin (Otoritenin) keyfine bırakılmıştır. Bizleri fiziksel ve ruhsal açıdan sağlıklı bırakmak istiyorlar ama başaramıyorlar. Her devrimci tutsak her doğan günde yeniden keşfetmenin heyecanını yaşıyor, keşfetmenin yolu direnmekten geçiyor. Zalimleri yenmenin yolu direniştir. Her koşulda her yerde umutsuzluğa ve yalnızlığa düşmeden direniyoruz, direneceğiz.

Tarihsel haklılığımız, ideolojik gücümüz ve bugüne kadar ki pratiğimiz demagogileri yerle bir edecektir.

Devrimci avukatlıkla terör kelimesini yan yana getiremezsiniz!

Biz Nuriye ve Semih işe geri alınsın dedik. Siz 150.000 insanı işinden ettiniz.

Biz gösteri toplantı anayasal haktır dedik. Siz sokağa çıkanı topladınız, gözaltına alıp tutukladınız.

Biz ölen madencilerin ailelerinin yanındayız dedik. Siz öldüren patronları korudunuz.

Biz tecavüz suçtur dedik. Siz tecavüzcülere soruşturma izni vermediniz.

Biz yoksulun kondusu yıkılmasın diye sahiplendik. Siz kaçak gökdelenler, villalar diktiniz, yoksulun kondusunu başına yıktınız.

Biz sağlık haktır dedik. Siz parası olmayan ölsün dediniz.

Biz doğayı yeşili ağacı koruduk. Siz kökünden kestiniz hem de ömrünüzde bir tek bile bir ağaç dikmeden.

Biz halk çocuklarını öldürmeyin, katil etmeyin dedik. Siz çocukta olsa bebek de olsa gereken yapılacak dediniz.

Bakınız hem de çok iyi bakınız. İstatistiğini eksik tuttuğunuz dava dosyalarımıza bakınız, bunları ve daha çoklarını göreceksiniz. Yaşatan kim, hayatı, doğayı, insanı, emeği savunan kim? Katleden kim, öldüren kim? Kim terörist? Demagojiyi bırakında suçlarınızı açıklayın. Siz öldürdünüz, katlettiniz. Ne için? Sömürü düzeniniz devam etsin, daha çok kar, para ve iktidarınız için milyonlarca halkın geleceğini mahvettiniz asıl terörist bu tabloyu yaratanlardır. Halkın onuru olan avukatlara terörist diyemezsiniz. Ne siyasal ne tarihsel ne de hukuksal olarak bize bunu söyleyemezsiniz. Çünkü biz sınıfsal olarak olması gereken yerdeyiz, halkımızın içinden geliyoruz halkımızın acılarını dindirmek için mücadele ediyoruz. Adaletsizliğe karşı düzenin kirine pasını buluşmadan bunu yapıyoruz. Sizler de bizi düzene uygun kafalar haline getirmek için hapisanede tutsak ediyorsunuz. Yetmiyor, tutsak ettiklerinizi modern yönteminiz tecrit ile düşünce değişikliğine zorluyorsunuz. Tecritte teslim olan kişiliksiz, otoriteye boyun

eğenler haklarını kullanabilirler.

Tecritte amaç; fiziksel ve ruhsal açıdan sağlıklı bırakarak düşüncelerden vazgeçirme ıslah etme ve terbiye etmedir. Ama başaramıyorlar. Direnerek üreten, üreterek direnenleri hiçbir güç teslim alamıyor. Yıllardır oluşturulan tutsaklık deneyimleri, devrimci yaratıcılık, irade ve emekle birleşince her doğan günde yeniden keşfetmenin heyecanını yaşıyoruz.

Bin bir emekle yıllardır oluşturulan Özgür Tutsaklık deneyimleriyle direniyoruz. Sayılar belirleyici olmuyor, bulunduğumuz 3 kişilik hücrede o kadar kalabalığız ki tarihte tüm direnenler sizinle oluyor. Her koşulda ve her yerde umutsuzluğa düşmeden, yalnızlığa kapılmadan direniyoruz. Devrimci iradenin karşısında hiçbir güç duramıyor. Tarih tanıktır kimsenin bileği bükülmez değildir.

Kendimize olan güvenimiz ve ısrarımızla olmaz denilenin olduğunu tarih kaç kez göstermiştir. İçerde boncuk işi yapalım istedik ama bize boncuk tezgâhi yasaktı. Bu işlerden anlayan daha önce deneyimli olan arkadaşlarımız da yoktu. Peki biz ne yaptık önce düşündük sonra harekete geçtik. Durmadık, duramazdık. *“İnsanları koşullar belirliyorsa koşulları insanileştirmek gerektiğini”* biliyorduk. Boş bir tütün kutusunun içini gazetelerde doldurup sağlamaştırdık üzerine dış fırçalarının dikdörtgen kutularını bantladık. Sonra da bıyık tarağını kutunun iki ucunda sabitledik ve tezgâhımız hazırды. Artık üreterek direnen bizler, direnenlerin adını yazmaya başlayabilirdik ve öyle de yaptık. Her türlü baskıya rağmen direnen, işlerini isteyen Nuriye ve Semih’in adlarını yazdık. Özgürlük, adalet ve özgür vatan uğruna uğraş verenlerin adlarını sırasıyla yazdık.

Ne gökyüzünden vazgeçtik ne de hayallerimizden. Hapishane tipi ne olursa olsun (F,T,L...) tecrit sizi en basit hayallerinize alıkoymak içindir. Mahrum bırakma sizi düşünemez, hayal edemez hale getirmek içindir. Mahrum bırakıldığınız renkli bir kâğıt da olabilir, Lenin’in seçme eseri, çamaşır ipi de toplu iğne de bir fotoğraf karesi de sucuklu yumurta da size parayla sattığını bir süre sonra yasaklayıp toplayabilir. Verilenle yetinmenizi ister ve

siz buna itiraz edip keşfetmeye başladıkça özgürleştiğinizi hissedersiniz.

Basit bir tost maceramız var. Karavanla, karavana kelimesinin anlamını bilmediğimi yahut birbirleriyle karıştırdığımı tecritte fark ettim. Karavan hani şu araçların arkasında takılı olan tekerlekli ev gibi olan şey. Bir de karavana var. Boşa atmak, iskalamak olanı değil. Meğer karavana hapishanede yemekleri koyduğumuz kapların, tencerelerin adıymış (karavana beyler diyen gardiyandan) içeride öğrendim. Bu tencereler her öğün verilip toplanıyor. Yani bizde durması “yasak” şeylerden. Zaten içeride ocakta yok dursa ne pişireceğiz. Bir gün karavanaların geç toplanacağını bildiğimiz saatler arasında karavanada bir şey yapacaktık. Tutuklanmadan 15 gün sonra kaldığım hapishaneye iki tutsak daha getirilip aynı koğuşa konuldu ki onlar daha önce F tipi hapishanelerde kalmış deneyim sahibiydiler. Bize jest olarak tost yapabileceklerini söylediler. Aramızda 2 yıldır tost görmemiş arkadaşlar vardı, işe girildi. Önce küçük konserve kutularını ayarladık. İçlerine yağdan peçeteleri koyarak fitil yaptık. Fitili oldukça yağlı gelen yemeklerden elde etmiştik. Gazetelerden de ıslatarak yuvarlak silindir ayaklar yaptık tencereye bu da üç ayaklı ocağımız oldu. Karavana bunun üzerinde duracaktı. Fitilde karavana altında oluşan boşlukta yanacaktı. Duman ihtimaline karşılık havalandırmada yapacaktık. Her şey hazır gibiydi ama aksilik ilk iki gün çorba verildi, çorba verildiği gün karavana tenceresi verilmezdi.

Sonraki gün havalandırma kapısı açılmadı. Tost maceramız ertelenmişti. Sonraki takip eden günde ise tost yapılmak için artırılan ekmeeklerde yenildiğinden yine yapamadık. Nihayetinde 5. gün kapı zamanında açıldı, ekmeğimiz vardı kantinden margarinde kaşarda almıştık. Sonunda bir hafta sonu tostumuzu yaptık. Karavananın altı is olmasın diye tursil ve bulaşık deterjanından hapishane işi bir teflon bile yapmıştık.

O gün sporumuz biraz sekteye uğradı, hareketler hızlandı, bazı hareketler atlandı. Eriyen kaşar, margarin kokusu aldı doldurdu avluyu. Tost hazırды. Normalde çay saatlerimiz bellidir dışarıda olduğu gibi elektrik burada da ateş pahası. O yüzden biz de

halkımız gibi idareliyiz. Belli saatlerde ketelimizi açıyoruz. Ama o günkü nöbetçi arkadaşımız tolerans tanıyarak çayla tostumuzu ayırmadı. Velhasıl o gün çay ve tost keyfi yaptık. Dışarıda tost çok mu severdim? Bilmiyorum belki de hiç. Normalde peyniri bile çok sevmem ama o gün devrimci akla, yaratıcılığa, fedakarlığa ve birlikte yapılan, yaşanan bu eylemeydi sevgim. 2 yıldır basit bir tost yedirmeyen tecriti alt edişimize. Bu bahtiyarlık ne güzel biz ne güzeliz, bu aile ne güzel.

Tecritte üretmenin, üreterek direnmenin yüzlerce örneği vardır. Bu ise en basiti. Ama bizleri nelerden mahrum bırakmak istiyorlar bilmenizi isteriz.

Hapishlik sınıfsal mücadelenin sık karşılaşılan sonuçlarından biridir. Bu nedenle hapisliği sınıflar mücadelesi gibi doğal görüyoruz. Ama asla ikametgahımız olarak görmüyoruz. Asıl olan her şart altında direnmek ve direnme dinamiklerimizi kaybetmemektir. Zulmün karşısında direnmediğiniz de sizi yok eder. Biz direneceğiz, bu da kanıttır. Ne gökyüzünden vazgeçeceğiz ne direnmekten ne de hayallerimizden.

Faşizm ve Direnme Hakkı

Ne Saray rejimindeyiz ne de tek adamla yönetiliyoruz eşyanın adını koyalım. Dünyanın Türkiye'sinde faşizmle yönetiliyor, 71'de söyledi bunu Mahir. Ülkemizde emperyalizmin içsel bir olgu olduğunu biliyoruz. Emperyalizm, işbirlikçisi burjuvaziyle yeni sömürge bir ülkeyi başka türlü yönetemez.

Faşizm ne bir salt baskı ne bir salt işkence ne de bir katliam aracıdır. Faşizm bir yönetim şeklidir. Bizim gibi yeni sömürge ülkelerde başka türlü de mümkün olmayan bir yönetim şeklidir. Bu tespit neden önemlidir.

Eğer bir kez siz hedefinizi *“tek bir adam, saray”* olarak görür ve o noktaya odaklanırsanız bütünü görmekten uzaklaşır müdahale ve mücadele hattınızı yanlış bir hedefe yönetirsiniz. Faşizmi sadece Erdoğan'dan ibaret görmek hatalıdır. Ülkeyi yöneten

birkaç kişiden ibaret görmek yanlıştır. Bu tespiti yapmamak bir süreliğine sizi bazı yükümlülüklerden kurtarabilir ama tarihsel sorumluluk hep önünüzde durur. Hayat size bu gerçeği tekrar tekrar doğrulatacaktır. Eşyanın adı konursa ne olur? Yaşadıklarımızın sorumlusu faşizm denirse faşizmin varlığı kabul edilmiş olunur.

Ve arkasından şu soru gelir: Faşizm varsa faşizme karşı mücadelede var olmalıdır. Faşizme karşı direnmek zorunluluktur. Faşizme karşı mücadele ederek onu durdurmalıyız. Onu görmezden gelerek, sessizce saklanarak, sinerek gitmesini bekleyemeyiz. O bir cin değildir ki geldiği gibi gitsin.

Ülkemiz 1946 yılından itibaren Marshall yardımlarıyla emperyalizmle ilişkilerini geliştirerek onun egemenlik alanına girmiştir. Bu ilişkiler işbirlikçilik temelinde gelişmiş ve oluşturulan işbirlikçi burjuvazi ile ülke emperyalizmin çıkarları için şekillendirilmiştir. Emperyalizmin 3. bunalım döneminde sömürsü de biçim değiştirmiştir. 2. Paylaşım Savaşı göstermiştir ki açık işgaller devrimlerin ve halkçı iktidarların kurulmasına neden olmaktadır. 1. paylaşım savaşında dünyanın 1/6'sında egemen olan sosyalistler, 2. Paylaşım Savaşı sonrasında dünyanın 1/3'ünü emperyalizmin denetimi dışında çıkarmışlardır.

2. paylaşım savaşı sonrası emperyalistler pazar alanlarını iyice daraltıp kaybetmişlerdir. Yani "Dünya Savaşları" olarak adlandırılan paylaşım savaşlarındaki açık işgaller burjuvazinin aleyhinde gelişmiştir. 2. Bunalım Dönemi derslerinden dolayı emperyalizm yeni bir sömürgecilik modeli uygulamıştır. Artık sömürdüğü ülkelere açıktan ordusuyla değil de CEO'larıyla, şirketleriyle ve oluşturduğu işbirlikçi burjuvalar aracılığıyla giriyordu. Görünürde her şey demokratik bir ülkede olduğu gibi olabilir; Bağımsız bir meclis, ordu, bayrak, çizilmiş sınırlar vardır ama bunlar vitrindir. Bu görüntünün arkasındaki her şey ise demokrasiye değil faşizme göre şekillenmiştir.

Hukukta, siyasette, polis ve orduda, eğitimde, sanatta devletin tüm kurumlarında her şey emperyalizmin çıkarlarına göre şekillendirilmiştir, dizayn edilmiştir. Tüm bunlar halkımızı teslim

almaya yöneliktir. İşte bu davada sadece bize yapılan hukuksuzlukları anlatmayacağız. Faşizmin halkımıza yönelik saldırı ve politikalarını, bunlara karşı yapılan direnişleri de anlatacağız. Bu oluşturulan dava, “yargılama” bir ihtiyacın ürünüdür. Düzenin derinleşen krizinde siyasi davalarda dönemin siyasi atmosferine, iktidarın niteliğine göre suç tanımı yapılır.

Dün “hak” olan bugün “suç” olabilir. Bugün AKP iktidarının yaptığı gibi. Hukuki anlamda bildiğimiz “kazanılmış hak” kavramı faşizmde geçerli değildir. Direnerek kazanılan tüm haklarımız için yeniden yeniden bedel ödememiz, mücadele etmeniz gerekebilir. Bugün de AKP iktidarının haklarımızı ve umudumuzu yok etme çabasına karşı “direnme hakkımızı” kullanıyoruz. Direnmek, direnmek.

“Direnme hakkı” yasalarla verilmez... Direnme hakkı vardır ve direnme hakkı doğadan gelir... Canlı-cansız, yeryüzünde gördüğümüz her şey direnebilenlerdir, direnemeyenler çoktan yok olup gittiler...

Masa kenarındaki kedi yavrusunu it, henüz hiç düşmediği ve düşmenin ne olduğunu bilmediği halde direnir... Oltaya gelen balığın çırpınışı, direnmesindedir...

Ağaçların her rüzgâr eğdiğinde doğrulmaları, yaratılışlarına konulmuş direnme hakkıdır... “Oyun” de istersen...

Taş direnir... Taş...

Toz-toprak; direnemeyen taşın un-ufak halidir...

Direnme hakkı “var olma” hakkıdır...

Kedi yavrusundan ağaca kadar vardır...

Direneceksin...

Yuvanı yıktıklarında...

Çocuklarını elinden aldıklarında...

Ekmeğini çaldıklarında...

Sesini kısıtıklarında...

Direneceksin...

Adaletsizliklere direneceksin...

Tuzaklara direneceksin...

Yalanlara direneceksin...

Sahtekârlıklara direneceksin...

Elinden değerlerini aldıklarında direneceksin...

Zulme direneceksin...

Yarasa gibi aydınlığa direnmek yerine...

Hiç olmasa; bir ağaç, bir taş, bir kedi yavrusu kadar, var ol-

mak için direneceksin...” (Bekir Coşkun, Sözcü Gazetesi, 15 Kasım 2016)

Rüzgârın ağacın taşın kedinin yaptığı gibi yapıyoruz yani en doğal olanı yapıyoruz, direniyoruz.

Zulme ve haksızlıklara karşı mücadele etmekten uzak duramayız “tehlikesiz” ama şöhret yapacak işlerin peşinden koşamayız. Göründüğümüz gibi olmanın hakkını vermeliyiz. Halkın avukatlığı misyonunun hakkını vermeliyiz.

Güvenceli çalışma ve ekonomik taleplerini dile getiren bu sebeple işinden atılan işçi ve kamu emekçilerinin, akademik-demokratik taleplerini dile getiren öğrencilerin, barınma hakları için mücadele eden evleri başlarını yıkılmak istenen kondu sahiplerinin, hapishanelerde tecritte, işkenceye direnen, siyasi kimliklerini ve onurlarını koruyan devrimci tutsakların, çocukları işkence gören, gözaltında ,hapishane ve sokakta katledilen ailelerin, kapitalist sömürü düzeninin yeraltı ve yerüstü tarihi zenginliklerimize karşı sürdürdüğü talan ve soygun politikalarına karşı halkın hakkını savunduk.

Burjuva hukukunun sınırları değil meşruluk bilincimizle meslek anlayışımızı belirledik. Hukuk ezilenin tarafında olmalıdır. Meşru olmayan her uygulamaya karşı direnmek haktır. Bu hakkımızla diğer tüm haklarımızı kazanacağız. Haksızlığın olduğu her yerde direneceğiz, direnmenin kalıplaşmış biçimleri yoktur. Her şart altında gücümüz oranında direneceğiz. Meşru görmeyecek, zulmün meşrulaşmasının, yaygınlaşmasının önüne geçeceğiz. Bazen direnişimiz sonucu etkilenmeye bilir ya da bu etki çok küçük olabilir ama mutlaka kendin örneğini yaratmalıdır ki sonraki gelen kuşak bu örnek ve deneyimler üzerinden yükselsin. Bugün hayal olan yarın gerçek olabilir.

Sokrates ile Melatos Arasındaki Diyalog;

“Ben Tanrı tarafından devletin başına musallat edilen bir at sineğiyim. Ben her gün her yerde sizi dürten birisiyim. Benim gibi

bir kimseyi kolay kolay bulamayacaksınız. Kendinizi benden yoksun bırakmamanızı tavsiye ederim. Tanrı size acıyıp başka bir at sineği yollayınca kadar hayatınızın geri kalanında uykuya dalacaksınız.”

Kendisi ile at sineği arasında benzeşim kuran Sokrates, Atina'yı da cins ve uyuşuk bir ata benzetmektedir. Eğer Sokrates bu şekilde yok olmaya mahkûm bırakıldı ise bunun nedeni Meletos ve Anytos gibi çıkarları uğruna hakikatten şaşan insanlar değil, uyuşuk at ile benzeştirilen halkın olaylara karşı akli ve gözlerinin kör bakması olmuştur. Sokrates'in bu konuşmasında kendisi gibi, kendisinden sonra da at sineklerinin var olacağına dair cümleleri umudunun evrenselliğine işaret etmektedir.

Bugün yapamadığımızı gelecekte çok kolay yapabiliriz. Önemli olan yarını bugünden görüp, onu kurmak için uğraş vermektir. Güçsüzlüğe, nicelik olarak azlığa, tecrübe eksikliğine sığınıp da direnmekten vazgeçtik diyemeyiz. Güç olmak örgütlü olmaktadır.

Topal Karınca ile Serçenin Hikayesi

Nemrut, ona karşı gelen Hz. İbrahim peygamberin ateşte yakılması emrini vermiş. Meydanda odunlardan büyük bir yığın yapıp odunları tutuşmuşlar. O kadar büyük bir alevmiş ki bulutlara kadar yükselmiş. Bütün hayvanlar ateşten korkmuş kaçmış. Nemrut, ne güçlü bir kral olduğunu herkes anlasın, görsün istemiş. Nemrut'un askerleri İbrahim Peygamber'i mancınıkla ateşin tam orta yerine atacaklarmış.

Bu sırada göklere kadar varan ateşe doğru bir karınca ağzında küçük bir damla su ile telaşla gidiyormuş. Başka bir karınca onun bu telaşını görüp sormuş:

– Acele ile nereye gidiyorsun?

Telaşla yetişmeye çalışan karınca, ağzındaki bir damla suyu ellerinin arasına alıp cevap vermiş:

– Haberin yok mu? Nemrut, İbrahim peygamberi ateşe atacmış. Meydana ateşin olduğu yere su götürüyorum.

Diğer karınca kahkahalarla gülerек demiş ki:

– Senin yanan büyük ateşten haberin yok mu? Ateşe hiç bakmadın mı? Ne kadar büyük, senin bir damla suyun ateşe ne yapabilir ki?

Bir damla su taşıyan karınca:

– Olsun, hiç olmazsa hangi taraftan olduğum anlaşılır.

Akasya Ağacını Koruyan Paralı Askerler

Kosta Rika yağmur ormanlarında, Güneş ağaçların arasından çıkmaya başladığında, hemen sarmaşıklar devreye girer. Tüm ağaçların yapraklarına ve dallarına tırmanan sarmaşıklar, bu ağaçların aldığı Güneş'i de zamanla keserler. Bu, ormanlarda ki tüm ağaçlar için böyledir. Akasya Ağaçları hariç.

Akasya ağacı (*Acacia hindsii*), diğer ağaçlarda olmayan çok özel bir koruma sistemine sahiptir. Karıncalara...

Akasya Ağacı ile Karıncalar Arasındaki Dayanışma

Akasya ağaçları gövdelerindeki devasa dikenlerle korunurlar. Afrika türü akasyada yaşayan karıncalar, ağacın üzerindeki dikenleri kemirerek kendisine bir giriş deliği açar ve burada sürekli olarak yaşar. Her akasya ağacının üzerinde bir karınca kolonisi yaşar. Bazen kolonin birkaç ağaca yayıldığı da olur. Karıncalar ağacın üzerinde buldukları tırtılları ve diğer böcekleri yerler.

Akasya ağacının üzerinde yaşayan Akasya karıncası (*Pseudomyrmex ferruginea*) isimli bir karınca türü, canları pahasına ağacı korurlar.

İşçi karıncalar bitkinin yüzeyindeki diğer böceklere ne büyüklükte olursa olsun oldukça saldırgan davranırlar. Hatta gerektiğinde ağaçtan iner ve akasya ağacına zarar veren canlıya saldırıda bulunarak, acı verecek şekilde onu ısırırlar.

Karıncalar akasya ağacını sadece böceklere ve hayvanlara

karşı korumaz. Başka bitkilerin akasya ağacına vereceği olası zararlar da koruma görevi kapsamında bertaraf edilirler. Sözelimi karıncalar bir sarmaşığın, ağaca ulaşan günışığını engellediğini fark ettiklerinde, bu duruma hemen müdahale ederler. Sarmaşığın dolanmaya başladığı dalı, ya da yaprağı bir araya gelip keser ve atarlar.

Daha da ötesi, akasyaya bir metre yakınlıkta filiz veren diğer tüm bitkileri çiğner ve hırpalarlar. Karınca kolonisinin yerleştiği bir akasyaya dokunan diğer ağaçların dalları da aynı şekilde bozulmaya uğrar.

Nitekim karıncasız akasya ağaçlarının, karınca kolonilerine barınaklık eden diğerlerine göre böcekler tarafından daha fazla saldırı ve zarara uğradıkları görülmüştür. Yapılan bir deneyde, 40 metre çapındaki istila edilmiş, akasya gövdesinden fıskıran yabancı bitkiler, karıncalar tarafından tamamen yok olana kadar çiğnenmiş ve ezilmişlerdir.

Ayrıca karıncalar akasyanın gölgeliğine değen diğer bitki dal ve yapraklarına da saldırmışlardır. Bütün karınca topluluğu, bitkiyi temizleyerek ve üzerinde devriye gezerek aktif haldedirler.

Peki, karıncalar neden Akasya ağacının üzerinde yaşayarak onu korumak için bu kadar büyük bir çaba sarf ederler?

Ağaca karşı üstlendikleri tüm koruma faaliyetlerinin karşılığında, Akasya ağacı onlara mükemmel bir besin sunar. Akasya ağaçları gövdelerinde nektar, yağ ve protein yönünden çok zengin özel olan bir nektar salgırlar. Karıncalar bu nektardaki şekeri alırlar ve larvalarını beslemek için kullanırlar.

Ağacın nektarı, tüm akasya karıncaları için harika bir besin olduğu gibi aynı zamanda turuncu renkli tomurcukları da akasya karıncaları için vazgeçilmez bir ziyafettir. Bu tomurcuklar, larvaların büyümesi için gerekli tüm vitaminleri içinde barındıran bir besin paketi gibidir.

Akasyalarla karıncalar arasındaki karşılıklı dayanışmayı içeren ilişki örneklerinin belki de en ilgi çekicilerindendir. Araştırma-

cıların bu ilişki hakkında vardıkları sonuç şudur: Karıncalar akas-ya tarafından kiralanmış bir “özel ordu” gibi çalışmaktadırlar.

Sorumluluk arttıkça ödenen bedellerin büyüklüğü de artıyor. Faşizmin tablosuna örneklerle anlatalım, direnmeyecektik de ne yapacaktık?

Darbelerle kimin ferahladığına bakarsak gerçekleri görürüz. Darbelerde tıpkı seçimler gibi düzenini derinleşen krizine çare olmak için yapılır. Bu darbe girişimi de en çok iktidarın işine yaradı. Darbe girişimi bahane edilerek hedef hemen devrimciler, sosyalistler ve yurtseverler oldu.

Düzen insanlarımıza direnmeyin diyor. İnsanlarımız düzenin ekonomik politikaları ile ezilirken halkın kimliği, kişisel hakları, toplumun değerleri, ulusal onuru çiğnenirken direnmeyin diyor. Sorunların kaynağı onlardan çözüm beklemiyoruz.

Eşine, çocuğuna ya da sokaktaki hayvana eziyet edip onu katleden, 3-5 yaşındaki hatta kundaktaki bebeğe tecavüz edecek derecede sapkınlaşan, ahlaki olarak çürüyen bir duruma getiriyor insanlar. Bugün halkımızın yaşamında ve kültüründe, düşünüşünde bir değişim olduğu ortadadır. Değerlerin yitimi gözle görülüyor. Bu; halkın değerlerini yok etme üzerine kurulu politikaların sonucudur. Bu da düzenin yabancılaştırma, yozlaştırma ve yoksullaştırma politikasının ürünüdür.

‘UYUŞTURUCU 17 KAT ARTTI’

Türkiye’de madde bağımlılığı, 2011 yılından beri, 6 yılda 17 kat arttı. Sağlık Bakanlığı’nın uyuşturucu kullanımı ile ilgili yayımladığı araştırmalarında, 15-64 yaş grubu nüfusta herhangi bir yasadışı bağımlılık yapıcı maddenin en az bir kere deneme oranı yüzde 2,7, öğrencilerin yüzde 26,7’si bir tütün ürününü, yüzde 19,4’ü alkollü içecekleri, herhangi bir yasadışı bağımlılık yapıcı uyuşturucu maddenin en az bir kere deneme oranı ise yüzde 1,5 olarak hesaplandı.

‘AIDS ALARMI’

Türkiye’de AIDS hastalığına neden olan HIV virüsü taşıyanların sayısı 13.000’e ulaşmış durumdadır. Sağlık Bakanlığı verilerine göre, 2005’te 292 AIDS hastası tespit edilirken, 2011- 2016 yıllarında 7.406 yeni vaka tespit edilmiştir. Dünyada son 10 yılda hastalığın en çok arttığı ülke, yüzde 426 ile Türkiye’dir.

‘İNTİHARLAR ARTTI’

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından yayımlanan intihar istatistiklerine göre; 2015 yılında ölümlerle sonuçlanan intihar sayısı bir önceki yıla göre yüzde 1,3 artarak 3 bin 211 kişiye yükselmiştir. İntihar edenlerin yüzde 72,7’si erkek, yüzde 27,3’ü ise kadındır.

Türkiye’de 2015 yılında ceza infaz kurumlarına giren hükümlü sayısı, bir önceki yıla kıyasla yüzde 11,7 artarak 177 bin 262’ye ulaşmıştır. Bunların 170 bin 703’ü erkek, 6 bin 559’u kadınlardan oluşurken, söz konusu dönemde ceza infaz kurumuna giren 12-17 yaş grubundaki çocuk hükümlü sayısı 2010 yılında bin 443 iken, 2016’de 8 bin 993’e çıkmıştır.

‘AİLELER BORÇ BATAĞINDA’

Aile gelirinin borca oranı Aralık 2002’de yüzde 4,7 iken, Aralık 2016’ya gelindiğinde yüzde 57’ye ulaşmış durumda. Aralık 2002’de protestolu senet tutarı 0,8 milyar TL iken, Aralık 2016’da 12,3 milyar TL’ye, tüketicilerin banka borcu 6,6 milyar TL’den 419,6 milyar TL’ye, çiftçilerin bankaya borcu 5,1 milyar TL’den 73,4 milyar TL’ye yükseldi. Boşanmalar yüzde 37, fuhuş yüzde 790, adam öldürme yüzde 261, çocukların cinsel istismarı yüzde 434, uyuşturucu bağımlılığı yüzde 678, cinsel taciz yüzde 449, kadına şiddet yüzde 1400 arttı.

'6 YILDA 232.000 KIZ ÇOCUĞU EVLENDİRİLDİ'

Yalnızca 2011-2016 yılları arasında, 232.313 çocuk, 'gelin' oldu. Türkiye'de 2002'den bu yana 18 yaşın altında 440.000 çocuk doğum yaptı. Çocuk yaşta resmi nikâhla evlendirilen kızların (16-17 yaş grubu) yüzde 69,9'u, kendisinden 6 ve daha büyük yaşta bir erkekle evlendi.

(CHP Sosyal Politikalardan Sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Lale Karabıyık tarafından hazırlanan 'Türkiye'de Sosyal Bozulma' raporu.)

Bu tabloyu yaratanlara karşı direnmeyelim de ne yapalım.

Gazetelerin, derneklerin, kültür-sanat merkezlerinin, demokratik kurumların kapatıldığı, albüm tanıtım toplantılarının basılıp gözaltıların, tutuklamaların olduğu, enstrümanların kırıldığı, belediyelere kayyumların atandığı ortamda off-shore şirketlerinden, Çiftlik Banklara, vergi kaçırmadan, kara para aklamaya tüm "kalkınma" faaliyetleri hayali de olsa engellenmiyor. Hayali ticari faaliyetleriyle, kaçakçılıkla, yolsuzlukla hazineyi milyonlarca zarara uğratanlar halkın vergisine el koyanlara ödüller, vatandaşlıklar, plaketter verilmektedir. Onlar çıkarları örtüştüğü sürece hayırsever iş adamları oluyorlar. Bu sistemde en büyük özgürlük burjuvazinin halkı sömürme ve halktan çalma özgürlüğüdür.

Bu ülkeyi yöneten bakanlar gün geldi bu hırsız, dolandırıcı ve sahtekarları elleri patlayıncaya kadar alkışladılar, gün geldi onları kurtarmak için "önlerine yatmayı" göze aldılar. Tabi milyonluk avanta, rüşvetleri de ceplerine indirdiler. Bunları mı vatansever, bunlar mı şeref sahibi, milli? Milyonlarca doların alınıp verildiği skandallar da bakanların adı geçiyor. Gerçekler internette, basına, medyaya konan yasaklarla, dosyalarla konan gizlilik kısıtlamalarıyla engellenip halktan kaçırılmak isteniyor. Göstermelik kalacağı daha baştan belli olan meclis araştırma komisyonları dahi kurulmuyor, kurulamıyor. Talan, rüşvet, hırsızlık hükümet eliyle korunuyor. Ancak suçun ortağı olanlar suçu ve delileri gizlerler.

15 Temmuz 2016 sonrası toplu tutuklamaların, baskıların, iş-

kencelerin, işten atmaların, demokratik kurumlara yönelik sindirmelerin, belediyelere atanan kayyumların, milletvekili ve belediye başkanlarının, gazetecilerin, avukatların tutuklanması demokrasinin değil kurumsallaşmış faşizmin tablosudur. AKP iktidarda kalmak için devleti bürokraside, eğitimde, hukukta ve pek çok alanda dizayn etmiştir. Sosyal, siyasal, kültürel işleyiş ve politikalarının değişmesi ise sömürü düzenini devam ettirme iradesidir.

Bugün devlet tüm muhalefeti; iç düşman, bölücü, yıkıcı, vatan haini ve terörist olarak görmekte ve ona göre tedbir almaktadır. Tedbirleri siz halka uygulanan terör olarak anlayınız. Öğrenciler komünist, terörist, akademisyenler vatan haini, doktorlar terörist, belediye başkanları vatan haini ise bu rejime hakim olan demokrasi değil faşizmdir.

Düzen sınırları içindeki muhalefete dahi tahammül edemiyor. Pek çok “tedbir” alınıyor. Mallara el konuluyor, belediyeler özelleştiriliyor, denetim adı altında baskı altına alınıyor, özellikle muhalefetin elindeki belediyeler değiştiriliyor. Seçimlerde düzenin sınırları içinde dahi olsa seçim propagandası yaptırılmıyor. Devletin resmi kanalından, valilere, polis gücüne bunu engellemek için uğraşılıyor. Seçimlerin kurallarını onları koyuyor, sayımları onlar yapıyor. Siyasi partilerin seçim döneminde gösteri, toplanma hakları da AKP iktidarı belirliyor, çoğu zaman yasaklıyor. 2017, 16 Nisan referandum sürecinde “hayır” oyu kullanmak “teröristlik” olarak görüldü. Üniversitelerde hükümete sorulmadan hiçbir iş yapılmaz oldu. Yargı üyelerinin iktidarda beğenilmeyen en basit kararları onları koltuklarından etmeye yetiyordu. Anayasa Mahkemesi, Danıştay ya da Yargıtay eski kavramlarının da gerisine düştüler, simgesel kurumlar olmadan öteye gidemediler.

Başlarına ödül konulan insanların olduğu ülkede “demokrasi” olamaz. Fermanlar yayınlıyorlar. Kelle avcılığı beyaz adamın Kızılderililere uyguladığı bir yöntemdir. İktidar kimin izinden gittiğini gösteriyor.

Bir baba oğlunun kemikleri için 90 gün aç kalıyorsa, buzdolabında cesetler gömülemediği için saklanıyorsa, bir ananın cesedi

sokak ortasında 7 gün kalıp kaldırmıyorsa bu yönetimin adı demokrasi olamaz. 101 insanı memleketin başkentinde katledenler, buna göz yumanlar yerine bu katliamı protesto edenler yargılanıyorsa bu yönetimin adı demokrasi olmaz. 6 yıl önce üzerlerine f-16'lar dan atılan bombalarla paramparça edilerek öldürülen Roboski köylülerinin katilleri ve katliamdaki sorumlular yargılanmıyorsa, göstermelik davalarda açılmıyorsa bu yönetimin adı demokrasi olamaz.

Ethem'i vuran polis bir Milletvekili maaşı bile etmeyen para cezası ile kurtarılıyorsa bu yönetimin adı demokrasi olamaz. Şu an dünya kadar suçları olanlar ellerindeki zorla adil olmayan düzenlerini "güçle" kabul ettirmek istiyorlar. Sanılmasın ki bu baskılar sadece bu hükümet, iktidar dönemine özgüdür. Hayır bu düzenin tamamını has bir özellik ve yönetim şeklidir faşizm.

Düzene muhalefet eden, ona alternatif olan devrimciler her dönem işkence görmüşlerdir. Ama devlet artık normal düzenini korumak adına en basit adi suçlarda, olaylarda dahi işkenceyi "asayiş sağlama" aracı olarak kullanmaktadır.

Örnek Olay, 28 Ocak'ta saat 23.00 sıralarında Alacasuluk Mahallesi Özcan Genç Caddesi'nde meydana geldi. Konya Emniyet Müdürlüğü Bosna Hersek Polis Merkezi'nde görevli komiser yardımcısı E.E., Gaziantep Emniyet Müdürlüğü'nde görevli özel harekât polisi B.Ş. ve Konya'da görevli iki meslektaşıyla birlikte memleketi Karaman'da, Fatih Taşkiran'a ait kokoreççiye gitti. Komiser yardımcısı E.E. yemek yerken, yanına garsonu çağırdı ve iddiaya göre 'Neden bizimle daha çok ilgilenmiyorsunuz?' diyerek kulağını çekip, tokat attı.

Yemeğin ardından 4 polis, hesabı ödemek için kasaya gitti. Kasada duran iş yeri sahibi Fatih Taşkiran, E.E.'ye, "*Elemanımızın bir kusuru mu oldu, neden tokat attınız?*" diye sordu. E.E. de tepki gösterip, Taşkiran'ı yumruklamaya başladı. Taşkiran da kasanın yanındaki kolonya şişesiyle polise vurarak karşılık verdi. Bu sırada polislerden biri kavgayı önlemeye çalıştı. Diğer özel harekâtçı B.Ş., önce kavgayı ayırmak isteyen iş yeri çalışanları-

nın arbedenin yaşandığı alana gelmesini engelledi, ardından da servis yapan garsonu dövdü.

Kavga sırasında komiser yardımcısı E.E., belindeki tabancasını çıkarıp, iş yeri sahibi Fatih Taşkırın'ın başına doğrulttu. E.E.'nin tabancayı çıkarması üzerine diğer müşteriler korku ve panik içinde dışarı kaçtı. Kavga, içerideki bir polis memuru ve diğer iş yeri çalışanları tarafından güçlkle sona erdirildi. Bir iş yeri çalışanının dışarı çıkarmaya çalıştığı E.E., bu sırada önündeki bir müşteriye de tokat attı. İş yerinden çıkan E.E. ve diğer polisler, büfenin önünden ayrıldı. Olay, iş yerinin güvenlik kamerasına yansdı.

Kokoreççideki diğer müşterilerin çağırdığı polis ekibi, 4 meslektaşını ifadelerini almak üzere polis merkezine götürdü. İfadeleeri alınan polislerle ilgili soruşturma başlatıldığı öğrenildi.

Yaşananları anlatan kokoreççi Fatih Taşkırın, polis memurlarından şikâyetçi olduğunu belirterek, *“Bu tür kişilerin devleti temsil edemeyeceğini belirtmek istiyorum. O gün orada masum onlarca kişiye zarar verebilirlerdi. Bu kişilerden şikâyetçiyim. Beni maddi, manevi zarara uğrattılar. Bu kişilerin gerekli cezaları almalarını istiyorum. Ben dükkânımın karşısında bulduğum iki adet boş kovani da karakola teslim ettim. Çünkü dışarı çıktığında havaya ateş açmış. Vatandaşları koruması için verilen silahı, vatandaşa doğrultanlardan şikâyetçiyim”* dedi.

Halkın katılımının olmadığı, hak arama özgürlüğünün olmadığı, temel hak ve özgürlüğün değil itaatin geçerli olduğu düzen demokratik değil faşisttir. Parlamentarizm ya da başkanlık sistemi faşizmin üzerindeki süsün adıdır. Bugün ülkemizde demokrasinin kırıntısı yoktur ama olacaktır. Demokrasi uğruna mücadele verilerek kazanılır, kazanacağız.

15 Temmuz sonrası ileri TV, gazeteler, dernekler, vakıflar, kooperatifler kapatıldı. Sendikalar, Odalar, Barolar ve konfederasyonlar sindirildi, susturuldu. “Söz söyleme hakkı” iktidarın elinde oldu. Ancak İktidar lehinde söz söyleme hakkınız vardır. Mesela Nuriye ve Semih'e küfretme hakkınız tam koruma altındadır. (Aç-

tığımız soruşturma ve şikayetler takipsizlik sonuçlanırken) Nuriye ve Semih yaşasın diyen Beleştepe adlı Beşiktaş taraftarları tutuklandı. Dünün komünizme karşı mücadele derneklerinin yerini Halk Özel Harekât adlı sivil faşist kuruluşlar alıyordu.

TV kanalları, devlet radyo ve kanalları başta olmak üzere talimat ve emir ile yapılan yalan haberlerle doluydu. Kanıtlanmış yalanlar ısrarla tekrarlanıyor, devrimciler, muhalifler hakkında her türlü karalama yapılabilirdi. Tüm gerçekler tersyüz ediliyordu. Devrimcilere vatan haini, terörist diyenler devletin tüm olanaklarıyla bu demagoji ve yalanları, yani halkın devrimcileri olan güvenini sarsmaya çalışıyorlardı. *“Kişilerin suçluluğu hükmen sabit oluncaya kadar kimse suçlu sayılamazdı.”* Oysa sıkıştıkları her durumda yargıya intikal etmiş konularda yorum yapılamaz diyerek işin içinden sıyrılmak istiyorlardı. Ama bu devrimciler söz konusu olduğunda bir türlü akıllarına gelmiyordu! Devrimcinin masumiyeti olamazdı tıpkı hakları olmadığı gibi.

Haklarınızı kullanma olanağınız varsa anlam ifade eder. Görünüştaki sonsuz özgürlüklerin önemi yoktur. Soyut olarak tanınan haklar ve özgürlükler hayatta karşılık bula biliyorsa anlam kazanır.

Hukuk nasılsın sınıflar mücadelesinin ürünü ise hukukçuda bilinçli ya da bilinçsiz saf tutar. Kurulu düzenin ya da karşısındadır ya da yanındadır. Biz çürüyen, yozlaşan, eskimiş anti-demokratik burjuva hukukunun savunmuyoruz. Düşüncelerimizi hayata geçirirken de mesleğimizi yaparken de bu kalıplara sıkışıp kalmadık, öyle de yaptık. Hukukçu sorumluluğumuzu belirleyen tek kaygı halk için, devrim için ne faydası var düşüncesi oldu. Yani ezilenleri, halkları, emeği, emekçiye, bilimi, sosyalizmi yani güzelden yana olanı savunduk. Burjuvazinin hukuk düzeni sürekli kendini inkâr ederken biz hep tutarlı olduk. Hukuk zorbalığının boyunduruğundadır, buyruğundadır. Halkımız adaletsizliğe katlanacak kadar onursuz değildir.

*“Bilin: Halkın ekmeğidir adalet.
bakarsınız bol olur bu ekmeğ,
bakarsınız kıt,
bakarsınız doyum olmaz tadına,
bakarsınız berbat.
Azaldı mı ekmeğ, başlar açlık,
bozuldu mu tadı, başlar hoşnutsuzluk boy atmaya.
Bozuk adalet yeter artık!
Acemi ellerle yoğurulan, iyi pişirilmemiş adalet yeter!
Yeter katıksız, kara kabuklu adalet!
Dura dura bayatlayan adalet yeter!
Bolsa insanın önünde ekmeğ, lezzetliyse,
gözler öbür yiyeceklere yumulsa da olur.
Ama her şey bollaşmaz ki birdenbire...
Bilirsiniz, nasıl bolluk doğurur ekmeğ:
Adaletin ekmeğiyle beslene beslene.
Ekmeğ her gün nasıl gerekliyse nasıl,
adalet de gerekli her gün,
hem o, günde bir çok kez gerekli.
Sabahtan akşama dek, iş yerinde, eğlencede,
hele çalışırken canla başla,
kederliyen, sevinçliyen,
halkın ihtiyacı var pişkin, bol ekmeğe,
günlük, has ekmeğine adaletin.
madem adaletin ekmeği bu kadar önemli,
onu kim pişirmeli, dostlar, söyleyin?
Öteki ekmeği kim pişiren?
Adaletin ekmeğini de
kendisi pişirmeli halkın,
gündelik ekmeğ gibi.
Bol, pişkin, verimli.”*

Bertolt Brecht

Bugün yargısal kurumlar, anayasa, yasalar varlığını korur. Bizler rejimi; hukuki görüntüsüne göre değil, uygulamadaki işleyişine göre sınıflandırınız. Kurumlar ve tanımlamaların hiçbir ilgisi olmadığı gibi bu kurumlar rejimi gizleyen örtüler olmaktadır.

Türkiye’de idam cezası var mıdır? Devletin polisi elinde cop, kalkan bomba ve silahla adalet dağıtıyorsa mahkemeye ne gerek var? Bu şartlar altında hala hukuktan bahsediyor musunuz? Bu yaşananları doğal mı karşılayalım? “Doğal Yargıç İlkesi” dediğiniz bu mu? Hakimler, savcılar özlük hakları da dahil yürütmenin memurudur. Hakimler ve savcılar kurulunda yürütme belirleyicidir. Danıştay’ın yürütmeyi durdurma durumu kalmamıştır. Anayasa Mahkemesi ya da Yargıtay’ın görev ve yetkileri şekilseldir, anlamsızdır.

Suçtu belirleyip, cezayı kesip, infazını tamamlayan bir kurum var. Ölüm cezalarını kim onayladı, devlet adına görev yürütme katil olma ayrıcalığı mı tanıyor? Sokaktaki polisle kürsüdeki hakim arasında yargılama ve ceza verme yönünden hiçbir yetki ayrımı kalmamışsa bu rejimin adı faşizmdir. Faşizmin hukuk devleti diye bir kaygısı hiç olmadı. Hukuk anti-demokratik uygulamalara kılıf hazırladığı ölçüde işlevseldi. Örneğin her an arama yapabilen, silah kullanabilen, kullandığı silahlardan sorumlu olmayanlar istediği sonucu elde etmek için her biçime girebilirdi.

Herkesin yasalar karşısında eşit olduğu koca bir yalandır. Ceza yargılama usulleri ve verilecek hükümler yargılanan insanlara göre değişiyorsa, düşüncesine, milliyetine, mezhebine, mesleğine hatta cinsiyetine göre değişiyorsa bu ülke koca bir aldatmacadan öteye gidemez. Bağımsız mahkemeler yargılandı ve karar verdiyse kimse inanmaz.

Rüşvetle, dolandırıcılıkla, yalanla halkın dahi duygularını kullanarak her dönem oligarşi yeni zenginler üretmiştir şimdi de AKP yöneticileri hem zenginleşiyor hem de başkaca zenginlerin önüne yatıyor, onların “ticari faaliyetlerinde” karşılaşacakları engelleri birer birer aşmada yardımcı oluyorlar. İhaleler, kredi yolsuzlukları- usulsüzlükleri kitabına uyduruyorlar. Bürokrasinin her kade-

mesinde işler bu şekilde hal ediliyordu. Göstermelik tesislerde ve açılış törenlerinde AKP'lilerin bakanları boy gösteriyor, Kaymakamlar, Valiler kurdele kesiyordu. "Hayırsever iş adamlarına" jet hızıyla ödülleri ve vatandaşlıklar takdim ediliyordu. Öyle davalar gördük ki "adalet" zenginler için satın alınıyordu. Bakan çocukları ve Rıza Sarraf tutuklanması örneği. Olası aksilikler de hemen düzeltilebilirdi. Zenginler için mahkemeler şirketleri, hakimler ve savcılar ise kendi şirketlerinin sıradan birer elemanı gibi çalışıyorlardı. Kısacası paranın değeri hukukun ilkelerinden kıymetliydi.

John Locke 17. Yüzyılda *"Kanunun bittiği yerde, başkasının zararına olarak kanun aşılrsa tiranlık başlar. Kim kanunun kendisine verdiği yetkiyi aşar ve buyruğu altındaki kuvveti, kanunun izin vermediği bir yerde kullanırsa; yöntem olmaktan çıkar ve yetkisiz herhangi bir başkası gibi karşı konabilir."* Yetkilerini aşan ve bu yüzden yetkisini kaybedenlere karşı 17. Yüzyılda John Locke mücadele etmeyi öneriyor. *"Beni yok etmekle tehdit eden yok etmeye hakkım olması, akla uygun ve adildir."* Meşruluğunu yitiren bir yönetime karşı direnmek haktır. Nasıl ki adalet ve hukuk aynı şey değilse; her yasal olanda meşru değildir.

Bugün mahkemelerin faşist baskılara, devlet terörüne karşı direnen, mücadele edenleri yargılamasının meşru olmadığı gibi.

Faşizme, emperyalizme karşı çıkmak suç mudur yoksa hak mı? *"Türkiye'de faşizme ve emperyalizme samimiyetle karşı çıkma, her Türk vatandaşının görevidir, namus borcudur, insan olma haysiyetinin gereğidir. Faşizme ve emperyalizme karşı çıkmayan, samimiyetle bunu kınamayan bir toplumun mevcut dünya koşulları içinde insanca yaşamaya, insan olmaya, haysiyetli bir yaşam süremeye hakkı yoktur."* (Ankara 8 Asliye Ceza Mahkemesi 25.6.1975 tarih, Esas 1975/106, Karar 1975/297) Ankara Asliye Ceza Mahkemesi kararı, faşizme karşı mücadeleyi onur olarak görüyor. Kimse halkımızdan faşizmin sessiz destekçisi olmasını beklemesin. Bizde bu mücadelede halkımızın yanındayız. Haklıları, doğruları savunuyor ve temsil ediyoruz. Tarihsel ve siyasal sorumluluğumuzun bilinciyle hareket ediyoruz.

Davamız AKP hükümetinin çaresizliğinin ürünüdür.

Bu dönemde iyi sınav veremeyen sendikalar, odalar, dernekler, barolar oldu. Sessizce onay verdiler. Bu şekilde zulmün gideceğini ve kendilerinin güvenle yaşayabileceklerini düşündüler. Ama olmadı. Devrimcilerden sonra sıra onlara da geldi. AKP'nin faşist baskı ve uygulamalarına direnme onuruna sahip olduk. Bugün zorla sanık sandalyesine oturttuğunuz bizler, AKP'nin hukuk ve yasa tanımaz uygulamalarına direndik. Kendi çıkardıkları yasalara uymaları konusunda da ısrar eden biz olduk. Onlar devlet gücünün arkasına sığınarak bugün bu terörü yapıyorlar. Suçlu olan baskı, işkence, zulüm, açlık, sefalet üreten bu düzendir. Bunları savunanlardır.

Faşizme ve Emperyalizme Karşı

Mücadele Etmek Bir Suç Değil Görevdir

Salazar döneminde ülkede sansür alır başını gider. Salazar ise sansürün olmadığını söyler, belki ufak birkaç müdahaleden bahsedilebilirdi. Salazar'ın ısrarı Anayasaya dayanıyordu.

1933 yılında yürürlüğe giren Portekiz Anayasası'nın 8. Maddesine göre her birey ve topluluk, anayasa tarafından tanınan düşünce ve ifade özgürlüğünü dilediği gibi kullanabilirdi. Ne var ki Salazar'ın Estado Navo'sunda (yeni devlet) siyasi ve hukuki işlerliğin başlıca düzenleyicisi yasalar değil kararnamelerdi. "Bana diktatör diyor, ben diktatör olsam böyle konuşamazlar" diyen Erdoğan'la, KHK ve OHAL düzeniyle bir benzerlik kurabiliriz mi?

Yasalar iktidar müdahale etmedikçe geçerlidir. Bu müdahalede kararnamelerle yapılmaktadır ve Salazar'ın -siz onu Erdoğan olarak da düşünebilirsiniz- kararları yasaların üstünde bir hükme sahipti.

Öyle ki var olan hukuk bile kararnameler aracılığıyla askıya alınmış, iktidar yararına tam bir "serbestlik" hakim hale gelmiştir.

Örneğin anayasanın 8. Maddesi 22469 sayılı kararname ile

geçersiz kılınıbiliyordu. Bu kararname uyarınca devletin ilkeleri ve diğer temel konularda toplumu yanlış yönlendiren düşüncelere sansür uygulanması serbest bırakılıyordu. Bahsi geçen doğru yanlış ayrımı elbette Salazar tarafından belirleniyordu. Bu noktada 22469 sayılı kararname yeterli gelmediğinde 23203 sayılı kararname çıkarılmıştır. Bu kararname ile sansürün sınırı da kaldırılıyordu örneğin basın artık isyana teşvik etmek ve isyan başlatma gerekçeleriyle suçlana bilecek, sansüre maruz kalabilecekti ve hatta basın kuruluşu kapatılabilecekti. Ayrıca devletin kişiliği ve ilkeleri Estado Nova'nın başkanıyla özdeş kılınıyordu yeni kararnameyle. Böylece ona karşı kullanılacak, ona dair kullanılabilecek her yanlış sözcük suç ilan edilecek ve gereken yapılacaktı. Ülkemize tanıdık geldi mi? Erdoğan'la ilgili yazmanın, çizmenin, yorum yapmanın bir bedeli olduğu ortada değil mi?

Portekiz'de basılması gereken kitaplar için düzenli listeler yayınlanıyordu. Bu listeler içinde birçok ismin yanında basılması gereken kitaplara ilişkin belirli kategoriler ve tanımlamalar da bulunuyordu. Kitabın içeriğinden yazardan önce Yayın Yönetmeni sorumluydu. Bu yüzden yayınevleri bu listenin dışına çıkmamak için azami dikkat gösteriyorlardı. Tiyatro ve diğer sanat dalları için de durum pek farklı değildi.

OHAL'de Kültür Sanata darbe

İLK GÜN 11 KONSER VE FESTİVAL İPTAL EDİLDİ

20 Temmuz 2016'nın ilk günlerinde OHAL sanat alanı üzerinde etkisi gösterdi ve 11 konser ve festival ilk gün iptal edildi. İptal edilen festival ve konserler ve yapılması planlanan tarihleri şöyle: "BirGün'lük Festival-23 Temmuz. One Love Festival-17 Temmuz. Skunk Anansie Konseri-21 Temmuz. İstanbul Caz Festivali-27 Haziran/25 Temmuz. Joan Baez Konseri-12 Ağustos. İstanbul Blue Night Festival-26 Temmuz. Diynmaic Festival-6 Ağustos. Masstival-8 Ağustos. Morrissey Konseri-19 Ağustos ve %100 Metal Fest Headbangers' Weekend-27 Ağustos.

EYLÜL 2016: ÇANAKKALE BİENALİ İPTAL EDİLDİ

Eylül ayının ilk günlerinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı oyuncular için bir yönetmelik taslağı hazırladı. Taslağa göre çocuk oyuncu yaşı 3 aylık bebeğe kadar düşebilecek. Daha sonra 42 uluslararası sanatçının üretimleriyle “göç” olgusuna odaklanan Çanakkale Bienali, AKP milletvekili Bülent Turan’ın girişimleriyle iptal edildi. Merkezi Mardin’de bulunan Dramatik Sanatlar Eğitim ve Araştırma Derneği (DRASED), kanun hükmünde bir kararname ile kapatıldı. Batman Belediyesi bünyesinde 3 yıldır faaliyet yürüten Şehir Tiyatrosu Müdürlüğü, kayyım tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden feshedildi. Türkiye, yaratıcı Avrupa projelerinden ayrılma kararı aldı.

EKİM 2016: 3 DERGİ KAPATILDI

Bakanlar Kurulu tarafından çıkarılan 676 sayılı KHK uyarınca aralarında; Evrensel Kültür Dergisi, Tîroj ve Özgürlük Dünyası’nın da bulunduğu 3 dergi hakkında kapatma kararı çıktı. Kapatılan dergilerin mallarına el konuldu. İstanbul Tophane’de 21 kadın sanatçının çalışmalarından oluşan “Kuytu” adlı sergi, “Bu mahallede kadınlı erkekli içki içemezsiniz” diyen “mahalleli” bir grup tarafından küfür ve hakaretler eşliğinde basıldı. Her yıl düzenlenen ve geçen yıl OHAL bahanesiyle iptal edilmek istenen 11. Sarıgazi Halk Festivali’nde polis, kadınların tiyatro oyunlarını sergileyeceği alana abluka uyguladı. Yönetmenliğini ve senaristliğini Muhammed Arslan’ın yaptığı Diyarbakır 5 No’lu Cezaevinde 12 Eylül askeri darbesinde yaşananları konu alan ‘Kanlı Postal’ adlı sinema filmi, Diyarbakır’da salon bulamadı. Kertenkele dizisinde sezonun ilk günleriyle birlikte yapımcı firma 20’ye yakın çalışanını işten çıkardı. Kadıköy Mühürdar’da bulunan Haldun Taner’in büstü parçalandı.

KASIM 2016: ENSTRÜMANA ZİYARETÇİ KARTI

Contemporary İstanbul, sergilenen II. Abdülhamit Heykeli’nin

kaldırılmasını isteyen bir grubun baskınına uğradı. Kültür ve Turizm Bakanı Nabi Avcı, İstanbul'daki Atatürk Kültür Merkezi binasına ilişkin olarak; AKM binasının bir sembol olarak görülmesinin anlaşılabilir olmadığını söyledi. İçişleri Bakanlığı tarafından OHAL kapsamında kapatılan 370 dernek içinde bulunan Seyri Mesel Tiyatrosu da mühürlendi. TÜYAP Sanat Fuarında, BirGün yazarı Rahmi Ögdül'ün küratörlüğünü yapmış olduğu "Sizi Çok Formsuz Gördüm" sergisinde gösterilmekte olan bir resme, polis müdahalesi sonucunda sansür uygulandı. Ankara Üniversitesi DTCTF'de dekan, kampüse enstrümanla girmeyi yasakladı, sokulmak istenen enstrümana ziyaretçi kartı çıkarıldı.

ARALIK 2016: TİYATROYA BASKI

İzmir Ahmet Adnan Saygun Sanat Merkezinde Sanatçı Fazıl Say'ın konserine satırlı saldırı düzenlendi. 2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas Madımak Oteli katliamında yakılan Şair Behçet Aysan'ın kızı Eren Aysan, çıkarılan bir KHK ile Devlet Tiyatrolarındaki dramaturg görevinden alındı. Muzaffer İzgü'nün "Üç Kuruluşluk Diktatör" oyununu sahneleyen Ankara Birlik Tiyatrosuna, soruşturma açıldı. Gazete manşetlerinde yandaş medyanın sanatçılara saldırıları aralık ayında da sürdü. Sabah Gazetesi manşetinden, Mustafa Altıoklar, Bülent Emrah Parlak, Cem Mumcu, Şehrazat, Levent Üzümcü ve Ceren Moray'a "Türkiye düşmanları" diyerek fotoğraflarını yayımladı. İzmir Yenikapı Tiyatrosu ve Antakya ve İzmir Ayışığı Sanat Merkezi son KHK'yle birlikte mühürlendi.

Sanattan beklenen Estado Nova ve başkanı Salazar'ın övülmesinin ötesinde değildi. (Erdoğan'ın filminin adı Reis, çıkan kitaplar Bir Liderin Doğuşu, Yeni Türkiye Yayınları-Milletin Adamı Recep Tayyip Erdoğan) Bir sanat eserinde en son görmek istedikleri eserin belirli bir eleştiri içermesiydi.

Sansür öyle bir noktadaydı ki çıkacak dergi, gazete, bültende suç içerecek yazı olması halinde önceden yatırılan depozitodan bedeli alınıyor ve sonrasında cezanın mahiyetine göre dava açı-

lıyordu. Suç kavramı belirsizdi.

İçeriğinin yanı sıra iktidarın o anki yararı gözetiliyordu. Örneğin bir tarım bölgesine dair kuraklık haberi olası bir memnuniyetsizlik dolayısıyla sansürlenirken, bir başka bölgede sulama kanallarının yakın zamanda tamamlanacağına dair benzer haberler açılıştan hemen önce gündeme sıkılıyordu. Kanal İstanbul haberlerinin verilış tarzı ve üçüncü havaalanı yapımında kaç işçinin öldüğü sayısının saklanması gibi...

Uluslararası haberlerin verilmesi de iktidarın yararına göre belirleniyordu. Örneğin başka bir ülkede anti-faşist bir ayaklanma haberine ulusal basında rastlamak neredeyse imkansızdı. Salazar sansür kuruluna dönük eleştirilere; sansür sadece komünistlere uygulanıyor onlar da zaten Estado Nova'nın bir parçası değiller, diyordu.

Ne diyordu Erdoğan; komünistlere teröristleri eğitim hakkı tanımayacağız, Boğaziçi öğrencilerinin tutuklanması... Komünistler; "vatan haini, terörist" ve devlet düşmanlarına hukuk uygulanmazdı.

Salazar, Estado Nova'nın üyesinin tanrısı, ülkeyi, otoriteyi ve aileyi tartışmamasını salık veriyordu. Bunun dışında her şey onun düşünce ve ifade özgürlüğü kapsamı altındaydı. Örneğin deprem, seller tartışılmazdı Tanrıdan geliyordu, nükleer santral, kesilen zeytinlikler, kurulacak termikler ülkeyle ilgiliydi, iktidarın eğitim, sağlık, güvenlik konusundaki yaptırımları otoriteyi ilgilendiriyordu aksine görüş belirtilemezdi. Aile kutsaldı. Ne demek 3 çocuk önce doğanların karnı doysun denemezdi. Ama Nuriye Semih'e küfretmek serbest, Nuriye Semih yaşasın demek suçtu.

1945 yılına gelindiğinde baskılar akıl almaz boyutlara gelmişti. Salazar komünistleri engelleyemediği ölçüde baskıyı arttırıyordu. Komünistlerin adil şekilde seçimlerin yapılması, sürgünlerin ve tutsakların özgür bırakılması çağrıları ile başlattıkları imza kampanyasının büyük etkileri vardı. Salazar öncelikle kampanyanın imzacılarını özellikle de memurları tespit ederek imzacılara yönelik bir soruşturma süreci başlattı. Daha sonra da bu ve

benzeri eylemlerin daha yayılmadan önlenmesi amacıyla resmi görevliler atadı.

Basılacak, yayınlanacak her şeye müdahale ediliyordu. Devlete, iktidara, devlet içindeki kişi ve kurumlara, kamu hizmetlerine, dini inanç ve ritüellere dair eleştirilerden, mahkeme süreçlerinin anlatılmasına hatta astroloji yorumlarının aktarılmasına kadar birçok çeşitlilik söz konusuydu.

Bu durum sonrası “komünistler” illegal yayın kuruluşlarını ve baskı merkezlerini sağlamlaştırdılar. Bütün baskılara rağmen güçleniyorlardı. Ülkenin önemli bir kesimin üzerinde baskıların etkisi adım adım azalıyordu. Komünistler sınırlı olanaklarına rağmen düşmanlarına karşı düşmana karşı üstünlük kazanıyordu. Yayınları elden ele geçiyor halk nezdinde yaygınlaşıyordu. Salazar bu durumu engelleyemiyordu. Bunların karşısında aciz kalan Salazar siyasi polisi yeniden (PIDE) yapılandırdı. Siyasi polis önceden de kapsamlı yetkilere sahipti. Örneğin yargıya gerek duymadan başına buyruk hareket edebiliyordu. Salazar, siyasi polisin hesap verdiği tek kişiydi. Bu yeniden yapılandırılmayla ise Salazar onlara sınırsızlık yetkisi tanıyordu.

Örneğin polis, hakkında herhangi bir şüphe duyduğu kimseyi zaman sınırı olmaksızın gözaltına alma yetkisine sahipti. Bu yetki uyarınca bir kimse komünist olduğundan şüphe duyulduğunda 180 günlük gözaltı süreleri doğrultusunda alıkonabiliyordu. Bu gözaltı süresi 3 yıla kadar çıkartılabiliyor ve Salazar’ın onayıyla daimî bir tutukluluk halinde çevrilebiliyordu. Anayasaya göre gözaltında tutulan kimsenin Avukat edinme ve Avukat görüşü gibi hakları vardı ama fiilen değil. Gördüğünüz işkenceden yüksek ihtimal öldürdünüz, hayatta kaldıysanız müebbet hapis almanız mümkündür.

Komünistlerin Salazar’a karşı mücadelede saldırıları arttı siyasi polis ve muhbirlerin sayısı artırıldı. Ne var ki halkın büyüyen öfkesi basit dışavurumun ötesine geçmişti. Bu Salazar’da korku hali yaratmıştı ve kimi geri adımlar atmak durumunda kalmış ve böylece tepkileri azaltmaya çalışmıştı. Bu yapılanları halkın mü-

cadelesiyle değil de kendi bahşettiği hediyeler gibi göstermeye çalıştı fakat halk kazanımların farkındaydı, halk ilerliyordu. 1970 yılında Salazar'ın ölümünün ardından Estado Nova'nın yıkılışı başladı.

1974 yılında gelindiğinde çoğunluğu yurtsever ve komünist askerlerden oluşan askeri bir örgütlenme (MFA) Afrika sömürgelerindeki özgürlük hareketleriyle savaşmayı reddetmiş ve ülke çapında isyan başlamıştı. İsyanını destekleyen on binlerce insanın kırmızı karanfiller eşliğinde sokağa çıkmasıyla isyan siyasal bir devrime dönüşmüştü. PIDE Merkezi işgal edilmiş, belgelere el konulmuş, siyasi polisler tutuklanmıştı. Salazar'ı destekleyen herkese savaş açılmış ve faşistlerin kurumlardan tasfiyesi başlamıştı. Bu sırada komünistler ise olası bir Halk Cumhuriyeti için uygun bir zaman hazırlıyordu zemin hazırlıyordu. Halk meclislerini örgütüyorlardı. Fakat 1975 yılında sağcı askerlerin ve sosyal demokratların ittifakı ile komünistler kısmi yenilgi olarak daha fazla ileri gidemediler.

Sonuçta Salazar'ın dayattığı baskı, işkence, katliamlara rağmen anti-faşist cephe başarılı olmuş ve Salazar'ın Estado Nova'nın devamlılığı onun ömrüyle sınırlanmıştır. Karanfil Devrimi eksikliklerini rağmen çokça ders çıkarılabilecek anti-faşist tarihsel bir örnek olarak alınmalıdır.

Faşizmin her türlü zorluğa rağmen halkı teslim alamamıştır. Yenilmesi mümkün değilmiş gibi görünen faşizm halkın mücadelesiyle, faşizmin şiddetini aynı şekilde verilen karşılıklı geri adımlar atmıştır. Sonunda faşizmin dayanakları çözülür zayıflar ve halkın sokakları akmasıyla paramparça olur.

Ülkemizde de 12 Eylül'ü yaşadık. 12 Eylül ve 15 Temmuz'daki benzerlikler ise çok fazladır. 12 Eylül'den sonra yargının "Milli Güvenlik", devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü" gibi gerekçelerle yükselen toplumsal muhalefeti ve halk hareketlerini bastırmak Türkiye'deki egemen sınıfları korumaya yönelikti.

TİSK Başkanı Halit Narin; 20 yıldır biz ağladık onlar güldü, diyerek ağılatma sırasının burjuvazi de olduğunu söylüyordu. Ama

gerçek öyle değildi yıllardır ezilen katledilen yoksullaştırılan halktı.

Koç grubundan Vehbi Koç, Kenan Evren'e yazdığı mektup da "*bazı sendikaların Türk devleti ve ekonomisini yıkmak için bugüne kadar yaptıkları aşırı hareketler göz önünde bulundurulmalıdır, militan sendikacıların, işçileri tahrik için bekleyiş içinde oldukları bu durumun bilinmesi gerektiğini, hazırlanacak kanunlarda gerekli tedbirler alınmalıdır*", diyerek hem siyasi bir öneride hem de teşekkür de bulunuyordu. 15 Temmuz sonrasına darbecileri temizleme bahanesiyle binlerce emek mücadelesi veren devrimci demokrat, yurtsever kamu çalışanı işlerinden edilmiştir. Sınıf mücadelesinde açıktan saldırılar için yasal düzenlemeler yapılmıştır. Bu kapsamda 678 sayılı KHK çıkarılmıştır.

678 sayılı KHK ile 6356 sayılı kanunun 63 maddesinin 1. fıkrası değiştirilmiştir. Bu değişiklik, büyükşehir belediyelerinin şehir içi toplu ulaşım hizmetlerinde ve bankacılık hizmetlerinde grevi 60 gün süreyle erteleyebilmesinin önü açılmıştır. Bir hatırlatma yapmak gerekirse Anayasa Mahkemesi'nin 2014 yılında iptal ettiği şehir içi toplu ulaşım ve bankacılık sektöründeki grev yasakları 678 sayılı KHK ile dolaylı olarak geri getirilmiştir. Örneğin; Akbank'taki "*Ekonomik ve finansal istikrarı bozucu grev*" ifadesinin mevzuata tekrar girmesi ile ertelenen grevlerden birisiydi.

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın sermaye çevreleri ile katıldığı bir toplantı da "Biz göreve geldiğimizde OHAL vardı. Şimdi grev tehdidi olan yere OHAL'den istifade izin vermiyoruz. Bunun için kullanıyoruz" sözleri OHAL'in kimin çıkarları için getirildiğini gösteriyor. Bu sıradan bir beyan değildi fotoğraf oldukça net bir yanda 80 milyon vatandaş bir yanda ruhunu ve bedenini şarlatana adanmış terörist vardır. "*Biz OHAL'i iş dünyasını rahat çalışması için getirdik*", Erdoğan ve Evren'in sözleri tesadüften ibaret değildir. Var olma sebepleri bağlı buldukları sınıf ve onun çıkarlarıdır.

Evren 12 Eylül'ü gerekçelendirirken "*Tüm işverenlerin iş barışının koşullarını sağlayacak esaslardan ayrılmadan üretimin artırılması ve ihracata yönelik gayretlerinin gelişmesine yardımcı*

olmaları için her türlü tedbir alınacaktır.” Evren’in “tedbirleri” grevi yasaklamaları, sendikacıların, devrimcilerin tutuklanması, işken- ce görmesi, işçi sınıfına yönelik sistematik baskılardır. Gözaltılar, saldırılar, siyasi davalar ve grev yasakları bu aşamada hukukun rolü tanıdıktır. Hakkını arayan, direnenler hakim sınıfın hukuku ile eziliyordu. Egemen tedirgin olunca düzenini korumak için her türlü bastırıcı müdahaleyi deniyor, baskıda sınırları kaldırıyor.

Almanya’da hakimlere nasıl ki karar verirken *“eğer yerimde Führer olsaydı nasıl karar verirdi diye sorarak karar veriniz”* diye öğütleniyorsa, 12 Eylül’de Evren’in yüksek yargıya verdiği talimat hukuk ve siyaset arasındaki ilişkiye iyi bir örnek sayılabilir- di. Evren, Anayasa Mahkemesi üyelerine yaptığı bir konuşmada AYM’nin öncelikle *“devletin ilkesi ve milletin bütünlüğü, milli gü- venliği idamesi”* açısından sorunları ele alması gerektiğini öğütler.

Yargı görüldüğü gibi yürütmede temsil edilen sınıfın çıkarları- rına tam uyumlu olarak şekillendirilir ve hareket eder. Pek çok örnek bunu gösterir. Örnekler; AYM’nin KHK ile ilgili kararlarda in- celeme yetkisini kendinde görmemesi, referandumda mühürsüz oyların geçerli sayılması ve benzeri.

Danıştay 149. kuruluş yıldönümü nedeniyle düzenlenen tö- rende konuşan Danıştay Başkanı Zerrin Güngör’ün *“16 Nisan re- ferandumu ile kuvvetler ayrılığı güçlendi OHAL ve KHK’ların ama- cı demokrasiyi korumak, kişilerin hak ve özgürlüklerine herhangi bir sınırlama getirmedir.”* sözleri yüksek yargının siyasi iktidarın anlayışının dışında hareket etmediğinin göstergesidir. Örnek verelim hak gasplarını. *“Yargı bağımsızlığı, hukukun üstünlüğü, hukuk devleti”* sözlerinin boş laftan öteye gitmediğini söyleyenler de bilmektedir.

AKP işbirlikçi teknelci burjuvazinin partisidir. Onun çıkarları için devleti şekillendirmek de ve bu konuda hukuku araç olarak kulla- nılmaktadır. Teknelci burjuvazinin ekonomik politikalarının gerçekle- şmesi için devletteki şekillendirme erkler arasındaki “ayrılımları” yok ederek sistemle tam bütünleşmesini sağlamıştır. OHAL’in nesnel temelini sermayenin ihtiyaçları belirlemektedir. İktidarın

sınıfsal niteliğini göz ardı ederek değerlendirme yapmak bizleri yanılgıya götürür.

Biz zaten yargı hep siyasaldı diyoruz. Bir de burjuvazinin kendini yaptırdığı anketlere bakalım; Kadir Has Üniversitesi'nin geleneksel eğilimler araştırmasına göre toplumun, halkın %50,6'sı yargının siyasallaştığını düşünüyormuş, siyasallaşmadığını düşünenler %30 bu konuda fikir beyan etmeyenler %19,4. Türkiye'de oligarşi pastadan pay kapmak için uğraşılıyor. Çıkarları zedelenenler bazı gerçekleri çarpıtarak da olsa kısmen verebiliyorlar. Türk hukuk tarihi açısından Mecelle Yazısı 1856 yılında yazdığı İslahat Lahiyası'nda Cevdet Paşa şöyle diyor *“Asıl lazım olan mahkemeler hakkında ammenin itimadı (kamuoyunun güveni) olup bu da hakimlerin kendi hallerinden emin olmalarını bağlıdır.”* (Tezakir, Tetimme, S 101)

Bugün ne hakimlerin atama, sürgün korkusu olmadan mesleğini “hakimlik teminatı” altında yaptığını ne de halkın mahkeme ve hakimlere güvenin tam olduğunu söyleyebiliriz. Bizim kendisinden hiç haz etmediğimiz AİHM bu konuda; *“Mahkemelerin sübjektif ve vicdani olarak bağımsız olması yetmez, bağımsız olduğunun görülür olması da lazımdır. Demokratik bir toplumda mahkemelerin kamuoyuna ve hele de davanın taraflarını bu güveni telkin etmesi lazımdır diyor.”* (Morris v. The UK no:38784/97)

Mahkemelerin tarafsız ve bağımsız olduğu, yargıya da kimse- nin emir ve talimat veremeyeceği söylenir.

Hakim ve savcıların atama ve teftişlerini yapan HSYK üyelerinin tamamını siyasi iktidar belirler.

Hafızamızı yoklayalım CHP Milletvekili Enis Berberoğlu hakkında casusluk suçundan mahkûmiyet kararının verilmesini haksız bulan İstinaf Mahkemesi 2. Ceza Daire Başkanı Sadık Özkan ve üye Hülya Köşüm bu dosyaya bakmaktan alınmıştı. Ne zaman mı? Tutukluluk konusundaki itirazı karara bağlayacakları 29 Aralık 2017'den 2 gün önce. Normal bir değişiklik diyebilir misiniz? Çünkü normal atama kararnamesi 25 Aralık'ta yayınlanmış ve bu 2 hakimin ismi ise yoktur. Yani nasıl bir ihtiyaç oldu da duruş-

madan iki gün önce uzaklaştırıldılar. Cemaat dosyalarında by-lock tek başına delil olmaz başka deliller lazım diye karar veren Gaziantep ve Antalya İstinaf Mahkemeleri daire başkanları Zafer Yarar ve Şenol Demir sebepsiz görevden alınmışlardı. (Bizim açımızdan sebebi ortada)

Soma davasına baştan beri bakan Mahkeme Başkanı Aytaç Ballı ve Üye Hakim Esra Dokur da tam karar aşamasında bu dosyadan alındılar. Dosyayı da iyi bilen Hakimlerdi. Yerine ise daha önce pek çok maden katliamlarında patronlar lehine karar vermiş Salih Pehlivanoğlu getirildi.

Sayıdığımız Hakimler ne sosyalist ne de sosyalistlere sempatisi olan hakimlerdir. Sadece önlerine gelen dosyada var olan hukuka göre usul ve yasaya göre karar vermektedirler. Fakat düzenin hukuku patronlardan, sermayeden ve iktidardan yana olduğundan buna dahi müsaade etmemektedir.

Mehmet Altan ve Şahin Alpay davalarında Anayasa Mahkemesi “tahliye” anlamına gelebilecek “hak ihlali” kararını verdi. Yerel üç mahkemede iktidarın alenen yaptığı beyanatlardan aldığı güçle “uymama” kararı aldılar. Bu hakimlerin tayin ya da atamaları çıkmadı, kimse onları aldıkları kararlardan dolayı yerlerinden etmedi, bu hakimlerin keyifleri yerinde. *“Biz de hukuk devletiyiz, yargı bağımsızdır”* diyen yetkilileri görünce gülesim geliyor.

Bunlar birkaç istisnadır, olur böyle şeyler mi diyorsunuz? O çok şatafatlı AİHM ne diyor Türkiye hakkında bakalım. AİHM hakkındaki görüşlerimizi de söyleyeyim. Dünyadaki pek çok halkları Asya, Afrika ve Avrupa’daki halkları sömüren Almanya ve Fransa... dünyadaki halkların yeraltı ve yerüstü zenginliklerini sömürerek güçleniyor. Bu ülkelerin kurduğu mahkemeler, ezilen halkların vatandaşları hakkında ancak kendi çıkarları için ve çıkarları ile çatışmadığı oranda kısmen “özgürlükçü” kararlar verebilir. Bu da sömürge iktidarı güncel çıkarları için zorlamak, bağımlılık ilişkilerini güçlendirmek içindir.

Bu bilgiyi akılda tutarak.

AİHM'nin 2017 yılına ilişkin raporuna göre en çok ihlalin yaşandığı 2. Ülke Türkiye'dir, ilki ise Rusya'dır. Mahkeme Türkiye hakkında 116 karar vermiş. Bunların içinden 99'unda AİHS'nin en az bir maddesinden ihlal var. Sadece 4 kararda ihlal bulamamış. Diğer 13 kararda ise dostane çözüm ya da yetkisizlik gibi farklı kategorilere dahil etmiş.

Mahkeme 46 ihlal kararıyla Adil Yargılama Güvencesi yoktur diyor. Yine Avukat yardımından mahrum kalma, sanığın yönetilen suçlardan haberdar edilmemesi ya da savunmanın istediği tanıkların dinlenmemesi gibi adil yargılamayı sakatlayan tasarruf ve uygulamaları bu bağlamda sayabiliriz. Uzun yargılamalar ve yargı kararlarının uygulanmaması ihlallerini de bu başta ekleyince 56 ihlale çıkıyor. Yani AİHM ihlal kararlarının yarısından fazlası Türkiye'de adil yargılanma yoktur diyor.

Diğer ihlal başlıklarından ikinci sıra 19 ihlal kararı ile özgürlük ve güvenlik hakkı kapsamında olup bu kapsama polisin ve yargının gözetimine alma ve tutuklama tasarrufları yer alıyor. Bunlar sıradan ihlalleri değil görevi kötüye kullanma suçları da içerir niteliktedir. Gözetim ve tutuklama keyfiyete dönüşmüştür. Örneğin müvekkillerimiz Fırat Kıl, Sultan Gökçek, Helin Bölek, Seda Kaya, Mehmet Özdemir tutuklu oldukları dosyadan tahliye olup hapisneden çıktıkları esnada yeniden hazırda tutulan bir soruşturma kapsamında önce günlerce gözetiminde tutulmuş, sonrasında tutuklanmıştır. Halbuki savcılık hapisnede tutuklu bulunan kişiyi her zaman hazır edebilir. Gözetimin amacı da "davet edip gelmeyeceğini düşündüğünüz şüpheliyi yakalayarak ifadesi almaktır. Bunların yapılmaması sizce neyi gösterir? Neden bu yola başvurulur?"

Mahkemenin üçüncü sıradaki ihlal grubu ise 16 ihlalle ifade özgürlüğüdür. Bu gruba yaşam hakkı, işkence ve kötü muameleyi 9 ihlalle dahil edebiliriz. Dikkat ediniz bu tabloda 2017'de yaşadıklarımız değil sadece 2017'de karara bağlananlar konu edilmiştir. 2017 tablosu bunun kat ve kat üstünde bir adaletsizlikle doludur. Bilin ki bu mahkeme KHK ile atılan kamu çalışanlarının yaptığı 28 bin dosyayı sırf Türkiye'de "OHAL İnceleme Komisyonu" var di-

yerek reddetmiştir. Bodrum katlarında katledilen, sokaklarda cenazeleri günlerce alınamayan insanlarla ilgili aynı şekilde kabul edilemezlik ve ret kararları vermiştir. Yani ne emperyalizmin mahkemeleri ne de oligarşinin yargısı halkımıza adalet dağıtamaz.

Türkiye’de egemenlerce tüketilemeyen hak arama yolu ise direniş ve örgütü mücadeledir. Bu yol hem etkili hem de alabildiğince özgürlüktür. Herkese tavsiye ederiz.

27 Ocak-10 Şubat 2017 tarihleri arasında uygulanıp 3 bin 150 avukatın katıldığı ankette avukatların yarıya yakını “yargıda hukuk devleti ilkelerine” uyulmadığını düşünüyor. Bu avukatların %80’i en çok uyulmayan “hukuk devleti ilkelerini” “kuvvetler ayrılığı ilkesi ve yargının tarafsızlığı ve bağımsızlığı ilkesi” olarak sıralıyor. Hakimlerin tarafsız ve bağımsız olduğu önermesine katılmayan Avukat oranı %66’yı buluyor. %86’sı Türkiye’deki yargı sistemini adaletin gerçekleşmesi için yeterli bulmuyor. %82’si yargının siyasallaştığı kanısında. İşin ilginç yanı kendini dindar, milliyetçi ve muhafazakâr olarak tanımlayan avukatların %58’de yargının siyasallaştığını işaret ediyor. %74 HSK (Hakimler Savcılar Kurulu) hakkında olumsuz görüş sahibi, Adalet Bakanlığı’nın adil yargılanma hakkının hayati geçme konusunda duyarlı davranmadı algısının taşıyor. Ayrıca bu avukatların %31’i kendi meslek örgütü hakkında olumlu görüş bildiriyorlar. Yani meslektaşlarımız düzenin mahkemelerin ve yargı sisteminin adaleti sağlamadığını düşünüyorlar ve bu konuda meslek örgütlerini etkisiz görüyorlar, buluyorlar. İşte biz bu düşünceye sahip binleri harekete geçirmek için mücadele ediyoruz. Adaletin, hakkın uğrunda mücadele edilerek elde edileceği düşüncesini savunuyor ve düşüncelerimizi eylemle ortaya koyuyoruz. Gelin birlikte mücadele edelim diyoruz. Sistemin özü sömürüye dayandığı için her yerde adaletsizlik olacaktır yani özcesi bozuk düzende sağlam çark olmaz diyoruz. Birleşerek, örgütlenerek özgürleşeceğiz diyoruz.

Preston’un köpeği ve Adalet

1981 yılında ABD’nin Florida eyaletinde Dillon adında 22

yaşındaki genç adam öldürmek suçundan ömür boyu hapse mahkûm edilmiştir. Sanık duruşmalar boyunca suçsuz olduğunu ısrarla ileri sürmüştü ancak, John Preston adlı bir eksper, yetiştiği köpeğin cinayetin işlendiği yerde bulunan eşya da Dillon'nun kokusunu algıladığını söylediği için hüküm giymişti.

O günler de Preston ve köpeğinin yanılmaz olduklarını inanılmakta ve birçok cinayette bu ikiliye danışılmaktaydı. Preston köpeğinin su basan, fırtınayla altüst olan cinayet mahallelerinde bile katillerin kokusunu algılayabileceğini söylüyor, çok kimse de bu adama inanıyordu.

Preston, 1984'te şarlatanlığı anlaşıldığında köpeğin katillerin kokusunu algılamak şöyle dursun cinayet yerinde bulunan pek çok nesnenin üzerine işediğini fark edildiği zaman bile köpeğinin asla yanılmadığını ileri sürmüştü. Preston'un kurbanını olan Dillon aslında işlememiş olduğu bir cinayete suçlanıp, 26 yıl hapis yattıktan sonra yapılan DNA testiyle aklandı.

Preston, köpeği ya da onlara inanmış görünenlerin yüzünden çok sayıda insan haksız yere yıllarca hapis yapmıştı.

Bugün Preston gibi "bilmez kişilerin" iktidara karşı gelen, muhalefet eden insanlar hakkında raporlar düzenleyerek ahkam kesmeleri binlerce insanın ceza almasına sebep olabilir. Ama düzene bekçilik yapan Preston köpeklerin ne gerçekleri söylemeye ne de bulma yetenekleri vardır. Onlar önlerine iki kemik, bir bayat ekmek atılınca yaltaklanırlar, haksızlıkları yalanlarıyla desteklerler. Unutmayalım ki kemik biter, ekmek tükenir gerçekler ortada kalır. Hükümü de yalancılar veya yaltakçılar değil tarih verir.

Şeyh Servet

Adı "Bizim Büyük Aile Ağacımızda" yazılı olan Türkiye'deki sosyalizmin öncü isimlerinden Şeyh Abdullah Servet (Akdağ), Nakşibendi Dergâhı Şeyhi ve Bursa Vaiziydi. Mütareke sonu dönemde Millî Mücadele'den yana vaazlarıyla öne çıktı. Vaizlik görevinden alındı ama döşünde yeşil şeritli İstiklal Madalyası ile

birinci meclisin Bursa milletvekili oldu. Yeşil Ordu'nun ve Halk zümresinin ünlü bir temsilcisiydi. Türkiye Halk İştirakiyun Fırkası'nın kuruluşunda yer aldı, merkez komite de üyeliğe seçildi. Müthiş bir hatipti. Sosyalizmin halka anlatılmasını İslam'dan ve Kuran'dan verdiği referanslarla pratik olarak gösterdi. İslam'da insanlar arasında mülk temelli eşitsizliğin meşru olmadığını, Kuran'ın ayetlerine dayanarak anlattı. İslam'ın esasında ve özünde bulunmadığı halde sonradan meydana getirilen birtakım mülkiyet haklarının memleketi berbat ettiğini, bir avuç azınlığın çoğunluğa hakim olmasına sebebiyet verdiğini meclis kürsüsünden savundu.

Saadetten Bir Yaprak adlı Risalesi yayınlandıktan sonra halkın büyük bir ilgisiyle karşılaşırken yanı sıra da halkı sömürenlerin şiddetli eleştirilerine maruz kaldı. Şeyh Servet'i hedef aldılar fakat halk onu kucakladı. Parti kararı ile gittiği Diyarbakır ve geçerken uğradığı başka şehirlerin camilerinden çıkarken emekçi cemaat onu omuzlarında taşıdı. Ankara'da verdiği İslamiyet ve Sosyalizm konulu konferansın düzenlendiği salon hınca hınç doldu. Anadolu şehirlerinde gördüğü ilgi devlet yönetiminde korku yarattı, alarma geçen yerel yöneticiler merkeze telgraf üstüne telgraf çekip Şeyhin susturulmasını istediler. Şeyhin önce milletvekilliği düşürüldü sonra Şeyh İstiklal mahkemesinde yargılandı. Delil yetersizliğinden serbest bırakıldı. Böylece siyasi olarak önü kesilmiş, etkisi azaltılmış oldu.

Şeyh Servet, Nazım Hikmet'in sosyalistçe sahiplenip sosyalizm için kökleştirdiği Şeyh Bedrettin'den sonraki ikinci Şeyhtir.

Şeyh Servet bugün bize ne anlatır? AKP gibi gerici, din tüccarı bir parti dini egemenlerin çıkarı için kullanır. Sosyalist toplum düzeni ise insanın insana kulluğunu yok etmeyi hedefler. İktidar bu gerçeği yalanla, hileyle, baskıyla, şiddette gizler ve sömürü düzenini savunur. Biz ise insanın insanca yaşayacağı Bağımsız, Demokratik bir Türkiye'yi savunuyoruz. Bunu da sahte dindarlar değil, gerçek "inanmışlar" yapacaktır.

İşsiz kalma korkusu yaşayanlar, iş bulamayanlar, borç altında

ezilenler, kölelik koşullarında çalışıp yaşayanlar çaresiz değilsiniz. Çünkü teslim olmayanlar esirliğe boyun eğmeyenler, doğruyu söyleyenler paraya teslim olmayanlar, halkının yanında yer alanlar ve ayağa kalkanlar var. Bugün zorlu koşullarda, zorlu günleri yaşıyoruz. Bugünlerde gelip geçecek demiyoruz, sabırla dişimizi sıkarak beklemiyoruz, direnerek bu düzen değişecek ve değişti-receğiz diyoruz.

Böyle olanda mutluyuz, umutluyuz. Dünyada haklarının akan kanının, dökülen terinin sorumlusu emperyalizm ve işbirlikçi iktidarlardır. 2016'da savaşları durduracağım diyerek gelen Obama koltuğundayken 7 ülkeye toplam 26 bin 171 adet bomba attığını duyuran bir rapor ortaya çıktı.

Hesaplamalara göre günde 72 bomba atmış ABD ordusu her 3 bomba atmış. Ortadoğu hakları açlık, yoksulluk, katliam ve her türlü sefaletle boğuşurken Suudi Arabistan 50 milyar dolarlık silah satın almıştı. Yoksullardan çaldıklarıyla yoksulları katlediyorlar.

Dünyada 1 milyar çocuk yoksulluk sınırının altında yaşıyor, sadece Afrika'da 250 milyon çocuk eğitim gibi temel bir haktan yoksun. 3 milyar insan günde iki buçuk dolardan az kazanıyor. Dünya nüfusunun %1'in varlığı dünya gelirinun %80'lik dilimine denk gelirken %99 ise geriye kalan dilimi paylaşıyor.

Dünya serveti bir avuç asalak zenginin elinde, en zengin 8 kişinin geliri dünyanın %50'sine denk. Yoksul ülkelerde 2016'da 100 milyar dolar vergi cenneti ülkelere kaçırılmış. Bu parayla 124 milyon çocuk doğru dürüst eğitim alabiliyor. Biz neden yoksuluz işte tablo özetliyor. Neden çukurlarda son buluyor yoksul anne babaların evlatlarının sonu?

İzmir Uludere'de çoğu zaman hayvan pazarında kurulan arazide bir gecekondu bahçesinde kurulu 3 çadırdan birinde yaşıyordu Tenciroğlu ailesi. 10-15 yıldır senin belli zamanlarında Maraş'tan İzmir'e gelip hurda topluyorlardı. Yusuf ve Ali yaşitlarının hayatlarından çok uzak hurdalığı oyun alanı bilmiş, okul yolu görmemişti. Bir de bir buçuk yaşında kız kardeşleri vardı. Baba, ev kiralamıştı ve o gün taşınacaklardı, kirasını bile ödemişlerdi. Bir

buçuk yaşındaki küçük kardeş Sıla hastaydı, Baba Tefvik sabah Fatma'ya gidip hurda toplayalım kıza doktor parası çıkar dedi. Anne ile çocuklar hurda ve çamur deryası içinde kaybolmuş çadırdı kaldı. Yusuf ile Ali annelerinden kola istediler o gün. Anne Fatma oğullarını kıramadı. Yusuf ile Ali yolun karşısına geçip bakkaldan kola aldılar. Fatma Tenciroğlu bir yandan kızına bakıyor bir yandan da çamaşır yıkıyordu.

Kız kardeşinin oğlu koşarak geldi, Ali ve Yusuf'un çukura düştüğünü söyledi. Hemen şantiye alanına koştular. Yusuf'la Ali dibi balçık ve su dolu çukura düşmüşlerdi. Anne de teyze de çıkaramadılar, çevreden yetişenlerle suyu boşaltıp çamur içinde Yusuf ve Ali'yi aradılar. Dibe saplanıp kalan çocukları çıkardılar ama çok geçti hastaneye götürselerdi de kurtarılamazdı. Kimdir bu ölümün sorumlusu?

İnşaatın çalışanları mı, çukuru kazan kepçe operatörü mü, şantiye bekçisi mi, Annemi babamı? Kimdir bu ölü çocukların sorumlusu? Düzenine umurunda olmadı bu iki çocuğun ölümü en fazla sorumlu tutulmamak için zorunlu açıklamalar yaparlar, o da yapılmadı. Belki burjuvazinin sofralarından beslenenler de "cahil" anne babayı sorumsuzlukla suçlar, onları hedefe koyup vicdansız ilan ederler. Çünkü yüksek ahlakları en fazla bunu yapmaya yeter.

Neden bu aile çadırdı yaşar, neden hurda ve kâğıt toplaması gerekir bir babanın çocuğunu hastaneye götürmesi için? Günde bu şekilde 60-70 lira kazançla ev geçindirmek kader midir? Bir baba hurda dönüşü elindeki ekmeklerle kalakaldı, o çukurun başında ve acısını yüreklerinde gömüp toparlandılar. Zaten iki döşekleri vardı onu da alıp gittiler Maraş'a. Şimdi bu tabloyu yaratanlar bu ailenin mi, o inşaatta çukur açan şirketin patronlarının mı yanındalar. Adaletiniz çıplak ayakları sokmaya devam ediyor. Themisin kılıcı patronlara bir türlü dokunamıyorsa adaletsizliği o çukurlara görmemiz gerek. Lenin diyor ki *"ekmek için mücadele sosyalizm için mücadeledir."*

Çuvalda Taşınan Bedenler

Kar görünce kimimiz çok seviniriz. Van'da kar kışın yolun kapanması demektir. Uzaya insanın gönderildiği çağda açılmaz mı elbette mümkündür ama Muharrem için değil. Van'da kış Muharremlerin ölmesidir. 2 Şubat 2014'te 2 yaşındaki Muharrem kardan kapalı yol nedeniyle hastaneye kaldırılamadığı için öldü. Göstermelik bir soruşturma mı? O da açılmadı. Ne 112 Komuta merkezi ne Jandarma ne de dönemin Özel İdare çalışanları hakkında dava açıldı. Cumhuriyetin savcısı gerek görmedi, onlar görevlerini yapmışlardı.

İl Özel İdaresi görevlileri 11 aydan sonra *“Çeli mezrasında herhangi bir ulaşım olmadığı köylülerce biliniyordu”* diyor. Bilirkişi raporunda aileyi, babayı sorumlu tutuyor. *“Muharrem'in vefatından bir yıl önce üst solunum yollarından rahatsızlık geçirdiği anlaşılmaktadır, mezarda kaldığı evin ağır kış şartlarının olduğu coğrafyada solunum yollarından rahatsızlık geçiren 2 yaşındaki bir çocuk için uygun olmadığı göz önünde bulundurulmalıdır”* suç sizin deniliyor aileye. Muharrem'in ölmesi doğal karşılanırken onun için istenen bir cenaze arabası çok görülüyor. Baba çuvalda taşıyor ölü Muharrem'i. Yüreğindeki kocaman acının yüküyle.

İşte Muharremler ölmesin Ali ve Yusuf lar çukurlara gömülmesini diye Nuriyeler direnişe geçtiler. Ekmek, özgürlük ve adalet istemek için oturdular o anıtın önüne.

İşsizlik karşısında herkes kendinde direnme gücü bulamaya bilir, isyanını kim zaman kendi bedenine zarar vererek gösteriyor. Bu yöntem bile halkın kendi bildiğince haksızlık karşısında ki isyanıdır.

Geçirdiği iş kazası sonrası işsiz kalan inşaat işçisi Sıtkı Aydın 12 Ocak 2018 günü TBMM önünde kendini yaktı. Burdur'da iki çocuk annesi hemşire Sevgi Balcı 29 Ekim 2016'da ihraç edildi 8 aylık hamileydi doğum yaptıktan 20 gün sonra eşi de ihraç edildi ve lojmanı boşaltılması istendi.

Çevresi tarafından da dışlanan Sevgiyi yaşadıkları karşısında

çaresizleşti. 15 Ağustos 2017’de yaşamına son verdi. Ataması yapılmayan Merve Çavdar 16 Nisan 2018 de Kuşadası Güzelçamlı sahilinde depresyon haplarının içerek yaşamına son verdi. O bir öğretmendi, 2014 yılında Sosyal Bilgiler Öğretmeni olarak mezun oldu, uzun süre ataması yapılmadı. İşsizlik onu önce bunalıma sonra ölüme götürdü.

Engin Gökoğlu

Av. Aytay ÜNSAL

Sayın Yargıçlar, savcı bey sizin nezdinizde bizi 1 yıl boyunca tutsak eden bu ülkenin egemen sınıfları, yönetenler, hepinize sesleniyoruz. Seslenişimiz, bu sözlerimiz hepinize.

1 yıl boyunca 9 farklı hapisanede tutsak kaldık. Kolumuz kırıldı, işkence gördük, süngerli hücrelere atıldık, yaşımızdan daha çok disiplin cezaları aldık, ailelerimizi göremedik. Birçok bedel dayatıldı, birçok bedel ödetilmeye çalışıldı. Ve nihayetinde iddianameyi karşımıza geldi.

İddianamede temel suçlama aslında şu, adli işlemlere katılmak, adli işlemlere katılıyor olmak. Evet, biz adli işlemlere katıldık. İddianamede şunu söylüyor bize, her türlü adli işlem demiyor zaten. Bunu savcı bey de açıkça söylemiş. Diyor ki, devrimcilerin avukatlığını yapamaz, devrimcileri hapisanede ziyaret edemezsin, devrimcilerin, yoksul halkın avukatlığını yapamazsın.

Yani ne demek Soma'lı ailelere ücretsiz avukat yapmak? Ne demek işte gönüllü avukatlık? Öyle şey olur mu? Sen, siz geleceksiniz mahkemelerimizde biz pişmanlık ya da itiraf dayattığımızda devlete yardımcı olacaksınız. Bu bekleniyor, bunu da zaten iddianame açıkça söylüyor.

Savcı bey demiş ki, yaptıkları faaliyetlerin avukatlık kanunu kapsamında avukatlıkla bağdaşmadığı çok açıktır diye buyruk vermiş. Bu şekilde tanımlama yapmış bizimle ilgili.

Evet, biz adli işlemlere katıldık, evet biz halkın avukatıyız çünkü. Konuştuk, burada gördünüz de. O kocalarını, eşlerini kaybeden Somalı ailelerin avukatlığını yaptık. O 432 tane yetim çocuğun avukatlığını yaptık. Evet, bunu yaptık. Evet, devrimcilerin avukatlığını yaptık. Evet, yoksul halkımızın avukatlığını yaptık. Biz mahalle çocuklarının, Berkin ELVAN'ın, Dilek DOĞAN'ın annelerinin, maden işçilerinin, cenazeleri zırhlı araçların arkasında takılıp sürüklenen, cenazelerinin fotoğrafları, çırılçıplak fotoğrafları basına verilen gençlerin, işçilerin, köylülerin avukatlarıyız. Onların adalet çılığıyız, buna da devam edeceğiz, bu pratiğimize de devam edeceğiz.

Şimdi, iddianamede yine temel yargılamak istenen şeylerden bir tanesi de aslında bizim anti- emperyalist düşüncelerimiz, avukatlık pratiğimiz. Gördüğünüz buraya avukat meslektaşlarımız geldiler. Avukat meslektaşlarımız, uluslararası avukatlar birliği isminde bir derneğin üyesi, büyük bir çoğunluğu.

Bu nasıl bir birlik? Bu, 2.Paylaşım Savaşından sonra Birleşmiş Milletler kurulurken Amerikan emperyalizmin dayattığı hukuka karşı halkın hukukunu, avukatların mesleki kazanımlarını, haklarını savunan bir örgütlenme. Yani geldiler, desteklediler, evet bunların bu örgütlenmelerin içinde olduk. Evet, bu faaliyetleri yürüttük.

Şimdi çokça anti-Amerikancılık konuşuluyor. İzliyorsunuz, dövizler yakılıyor, iPhone'lar yerlerde tekmeleniyor, Vestel filmler yasaklanıyor, bu bir görüntü. Tabi biz, ben BOP eş başkanayım diyen başbakanı unutmamak. Ya da biz, suç duyurumuzda var bu konuyla ilgili, Kırşehir Hirfanlı'da ÖSO Amerikan Kongresi tarafından silahlandırılması, para verilmesi, yardım edilmesi, karar alınmış ÖSO, Kırşehir Hirfanlı'da eğitildi, biz bununla mücadele ettik. Biz orada yapılan eğitimleri de unutmamak.

2011 yılında Suriye savaşı başlarken, CIA başkanı direktörü Leon Panetta'nın da buraya gelip Ankara'da Suriye'ye nasıl saldırırız diye ortak düşünüldüğünü unutmamak. Yine TSK askerlerinin kafasına çuval geçirildiğinde ben Irak'ta ki ABD askerleri için duacıyım diyen başbakanı da unutmamak.

2007 yılında benzer bir şekilde New York'ta Amerika'nın Irak'ta ki başarısı bizim de başarımız olacaktır diyen dönemin Cumhurbaşkanı unutmamak. Yani bu yerlilik ve millilik hikâyesini gayet iyi biliyoruz, bunu da size anlatmak istiyoruz.

Yani bu ülke bu tüm söylenen yerlilik ve millilik hikâyesi, Amerikan karşıtlığı, bugün çok konuşulan bu hikâyelerin arkasında bu ülke bağımlı bir ülke. Bu artık çok net bir şekilde gözüküyor. Yani bunu söyleyemeyecek kimse yok.

Hayvan ithal ediliyor, saman ithal ediliyor, buğday ithal edi-

liyor, nohut ithal ediliyor, pet şişe kapağı ithal ediliyor. Yani her hangi bir ülkenin bunları imal edememesi mümkün değil yani. Bu hele böyle bir ülkenin. Bu üç tarafı denizlerle çevrili, bu şekilde doğal zenginlikler olan bir ülkenin.

Çok açık ve net bir şekilde bağımlı bir ülkeyiz. Biz bu bağımlılığa karşı mücadele ettik evet. Evet, Amerikan Büyükelçilikleri önünde basın açıklamaları yaptık. Evet, Amerika'ya karşı suç duyurularında bulunduk. Ve şunu da düşünüyorduk, tutuklanmadan az bir süre önce, Amerikan üstlerine karşı kampanya başlatalım diyorduk. İmza toplayalım, hukuk mücadelesi de verelim meşru mu ya?

Amerikan üstlerin bu ülkede olması meşru mu? Değil. Bunu kimse savunamaz. 150.000 tane haydut var bu ülkede, Amerikan askeri var. Hiç bir yetkilinin giremediği alanlara girebiliyorlar ve biz bunu onurumuza yedirmedik, yedirmeyeceğiz de. Şimdi Richard PODOL isminde 1970'li yıllarda devlet planlama teşkilatında çalışan bir uzman var.

Bu uzman diyor ki, önemli olan diyor ya şuanda diyor, Türkiye'nin bakanlık düzeyindeki yetki, bakanların düzeyindeki kurumların hiçbirinde Amerikan eğitiminden geçmemiş tek bir Türk bulunmuyor diyor.

Bunu bir başarıolarak raporlamış. Biliyorsunuz, 80 öncesinde devlet planlama teşkilatında Amerikan uzmanları çalışıyordu, bugün buna ihtiyaç duymuyorlar çünkü yerli Amerikalılarımız var artık. Ve bugün bunu yaşıyoruz.

Bakın Hazine ve Maliye Bakanı, Sanayi Bakanı, Ticaret Bakanı, Savunma Müsteşarları tamamı Amerikan eğitimlidir, tamamı Amerika üniversitelerinden mezun olmuştur.

Şimdi Richard PODOL'u ekliyor aynı zamanda diyor ki, bizim amacımız yönetenlere yeni davranışlar kazandırmaktır. Diyor ki yani, bize ihtiyaç olmasın, bize ihtiyaç olmadanbu yerli olanlar bizim çıkarlarımızı korusunlar. Bunu söylüyor.

Bu başarılıdı, bu yargıda da başarılıdı, bunun farkındayız. Sav-

cılığın iddianamesinin de bu kadar kapsamlı olduğunu düşünüyö-
ruz. Şöyle bir beklentimiz yok mesela 8 Asliye Ceza Mahkemesi
Ankara'da 25 Haziran 1975'te bir karar vermiş 1975/297 sayıyla
şöyle bir karar, emperyalizme karşı bir karar. Diyor ki, Türkiye'de
faşizme ve emperyalizme samimiyetle karşı çıkma her Türk va-
tandaşının görevidir, namus borcudur, insan olma haysiyetinin
gereğidir.

Faşizme ve emperyalizme karşı çıkmayan, samimiyetle bunu
kınamayan bir toplumun mevcut dünya koşulları içinde insanca
yaşamaya, insan olmaya, haysiyetle hayat sürmeye hakkı yoktu.

Şimdi bu şekilde kararlar beklemiyoruz artık. Bir kurumsallaş-
ma olduğunun farkındayız. Ve bu şekilde kararlar çıkmayacağını
da biliyoruz ama siz de bunu kabul etmemelisiniz. Yani bir mah-
keme olarak kabul etmemelisiniz diye düşünüyorum.

Şimdi bunlardan bahsediyoruz belki bazen tekrar tekrar olu-
yor, tekrar tekrar olacak da çünkü savunma şöyle bir şey demek
değil, bana şunu deseniz, şu toplantıya katıldın mı? Kabul ettim
ya da etmedim savunma bu değil. Bu kabul etmek ya da etme-
mek.

Savunma bir şeyin nedenlerini, sonuçlarını ortaya koymak.
Şimdi bu yüzden ve yine bakıyoruz tek bir suç yok iddianamede.
Yani şöyle bir şey söyleyemezsiniz, lütfen söyleyin ya da. Hani
bunun önünde ceza muhakemesi kanunu kapsamında bir engel
yok diye düşünüyorum deyin ki, buradaki avukatların şu, şu, şu
faaliyetleri suç, suç kapsamına giriyor. Bu bile yok.

Hani kanunun bazı suç saydığı şeyleri tartışabiliriz. Bunları
da kabul etmeyebiliriz ama bu bile yok. Adli işlemlere katılma,
basın açıklamasına katılma, gözaltı takip etme, bunlar.

Biz halkımıza karşı da hiç bir suç işlemedik. Hiç bir başımızı
eğecek tek bir şey yapmadık, yapmamaya da devam edeceğiz.
O halkımızın başını böyle yüksekte tutmaya da devam edeceğiz.
Ama böyle düşünüyorsunuz, daha önce de konuştuk.

Bu ülkede asgari ücret açlık sınırında sayın heyet. Ve Damla

diye bir bebek, Zonguldak'ta 1 yaşında annesinin, gazetelerde okunuz mu bilmiyorum, annesinin kucağında açlıktan öldü. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ya? Böyle bir şey yani insan aklı nasıl teza üretebilir?

Bir annenin memesi nasıl kuruyabilir? Türkiye 3 tarafı denizlerle çevrili, yemiş dolu bir ülke. Kim yutuyor bu yiyecekleri, bu çocuğun kursağından kim çalıyor? O işte ejder meyveli, chia tohumlu menüler o kursaktan yiyeceklerin nasıl çalındığını da gösteriyor. Bu suçu işleyenler, biz o halkın avukatlığını da yaptık.

Gecekondu mahallelerinde, yoksul mahallelerinde biz suçlu değiliz ama o bebekleri öldürenler suçlular ve biz asla peşlerini de bırakmayacağız bunu da söyleyelim. Gene copla, biber gazıyla, özel harekât polisleriyle, işkence haneleriyle, hapishaneleriyle OHAL' de halkın üzerine biz terör estirmedik, binlerce insan tutuklandı, binlerce insan ihraç edildi. İnsanlar gözaltında öldürüldü, gözaltında öldürüldüler, bu ülkede. Bu ülkede insanlar hapishanede öldüler, hapishaneden çıkıp intihar ettiler, bunu biz yapmadık. Bunun sorumlusu biz değiliz.

İnsanları aç bırakıp, SGK kaydında hiç bir işte çalışamaz hale biz getirmedik, ağaç kökü yesinler diye biz demedik. Biz evet bu OHAL terörüne karşı, bu bir terördür, OHAL terörüne karşı mücadele ettik, sokaklarda hak ararken katledilen halkımızın avukatlığını yapına suçunu işledik. Bizim suçumuz bu ama halkımıza bu suçları işleyenler, suçlular. Asıl suçlular onlar. Dediğimiz gibi peşlerini bırakmayacağız.

Gene nasıl bir uyuşturucu oranı artışı olduğunu biliyorsunuz, takip ediyorsunuzdur. Yani şu söylenebilir, yasak, polis operasyonları yapılıyor, işte yani olmuyor, belli bir aşama, olduğu bu kadar.

Şimdi buna belki böyle yani yaşamı bilmeyen birisi inanabilir. Hayatı tanımayan birisi inanabilir. Ama şu herkes tarafından bilinen bir gerçektir ki, Türkiye'nin mahallelerinde aleni bir şekilde uyuşturucu satılıyor ve bu, %400'lere %700'lere çıktı bu artış. Biz bunu yapmadık, biz halkımızı uyuşturucuya mahkûm etmedik.

Bununla mücadele ettik. Hasan Ferit GEDİK var, müvekkilimiz, anlatılacak size daha ayrıntılı da anlatacağız. Uyuşturucu çeteleri tarafından katledildi ve uyuşturucuyla mücadele ediyordu bu yüzden. Yani o uyuşturucu çetelerinin ekmeğine taş koyduğu için, o kanlı ekmeğe taş koyduğu için, katledildi.

Biz onun avukatıyız, onun avukatlığını yaptık. Ama halkımızı bu şekilde yozlaştırmaya çalışanlar, suçlular, itham ediyoruz ve peşlerini bırakmayacağız.

Bir buçuk milyon insan, sayın heyet, bir buçuk milyon insan, Irak'ta katledildi, Amerikan ordusu için biz teskere çıkarmaya çalışmadık. Canımızı, dişimize takıp Amerika çıkarları için uğraşmadık.

Suriye'de köyleri yakan, yıkan, halkı katleden, halkın ciğerlerini yiyen İngiltere Avrupa Birliği emperyalistleri ve ABD tarafından desteklenen ÖSO çapulcularına Kuvay-i Milliye biz demedik, biz onlara sahip çıkmadık. Bunu, bu ülkeye yaşatanlar suçlular ve itham ediyoruz.

Bu davada bir terör suçlaması yapılıyor, terörist diye itham ediliyor, terörist deniliyor bize. Faaliyetlerimiz belli, dosyada ki faaliyetlerimizde belli, hukuk pratiğimizde belli tamamı çok açıktı zaten.

Basına, halka tamamını açık bir şekilde yürüttük büromuz 100 metre Çağlayan Adliyesine. Yani her gün duruşma salonlarındayız. Çok açık ve net bir şekilde tüm bunları yaptık. Ama Sayın Yargıçlar, Sayın Başkan, siz terörist arıyorsanız, bu avukatlardan terörist çıkarmaya çalışıyorsanız, boşuna uğraşmayın. Gerçekten boşunauğraşmayın bu dosyaları düzenleyenlerin sicil numaralarını, isimlerini bir yere kaydedin, aradığınızı bulacaksınız diye düşünüyoruz.

Yine mahkemenizin bağlı olduğu kuruma ve halka karşı birçok uygulama yapmış hele OHAL 'de terör estirmiş kuruma bakın, orada aradığınızı bulacaksınız.

Terörist mi arıyorsunuz? Sizin her türlü savunma hakkı, gas-

pı yapabilmemiz için, her türlü işkencenin halka uygulanabilmesi için yasalar, KHK'lar çıkaran parlamentoya bakın. Mutlaka orada terörist bulacaksınız. Bakanlar Kuruluna, MGK 'ya çevirin gözlerinizi elinde binlerce halk çocuğunun kanı olan İçişleri Bakanlığı'na iyice araştırın. Biz bulacağınızı düşünüyoruz.

Onlar bu halka özellikle son 2 yılda kan kusturdular, halkı katlettiler, işkence yaptılar, tutsak ettiler. Bu davada, bu salonda yargılanan 17 avukat tarihin ileri yönünü temsil ediyorlar. Halka karşı tek bir suç işlemediler, halka karşı tek bir suç işlemedik. O suçluların, asıl suçluların yanında kimler var biliyor musunuz? Atina despotları, Romalı tiranlar, krallar, imparatorlar, Batista, Salazar, Hitler, Mussolini, Frano, Somoza, Pinoşet, Ariel Sharon ve sürekli atamız diye övündükleri, insan kafalarıyla kuyular dolduran kuyucu Murat paşalar, Çelebi Mehmet'ler, Abdulhamit'ler var.

Evet, Faik Türün var, Nihat Erim var, Kenan Evren var onların yanında. Ama bizi yanımız çok daha kalabalık, biz çok daha kalabalık burada sadece 17 kişi değiliz. Burada bizim yanımızda bu zamana kadar avukatlık mesleği kazanımları için, halkın hakları için, adalet mücadelesi için yaşamını yitiren avukat meslektaşlarımızın hepsi burada bugün.

Burada devrim ve sosyalizm için şehit düşmüş tüm devrimciler burada bugün bizimle, bizim yanımızda oturuyorlar. Anadolu topraklarında zalimlere başkaldıran Baba İshak, Şeyh Bedrettin, Dadaloğlu, 40 atıyla Bolu beyine kök söktürmüş Köroğlu burada bizimle oturuyor.

Üzerlerine günlük bin ton bomba yağdırılan, ABD emperyalizmine diz çöktürmüş Ho Chi Minh önderliğinde kahraman Vietnamlılar burada. Emperyalizme asla güven olmaz diye haykıran Che Guevara burada.

İsrail'in pervasızca katlettiği Siyonizm'e taşlarıyla direnen Filistin'li çocuk generaller burada bizimle oturuyor. Gene tekerlekli sandalyesiyle İsrail'e direnen Fadi Ebu Salalı burada.

Darağacına giderken yaşasın tam bağımsız Türkiye diye hay-

kıran Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN, Hüseyin İNAN bizim yanımızda oturuyor.

Mahir elbiseleri hala barut kokuyor, Mahir ÇAYAN ve onlar yine buradalar. Yine dünyanın birçok yerinden meslektaşlarımız Cicero, Branger, Camverce, tarih beni beraat ettirecektir diyen avukat Fidel Castro bizi savunmak için buradalar.

Halkın avukatlığı geleneğinde bu zamana kadar Türkiye’de emeği geçen tüm meslektaşlarımız burada. Halit ÇELENK’ler burada, Niyazi AĞIRNASLILAR burada ve Kontrgerilla tarafından katledilen meslektaşlarımız Medet SERHAT, Faik CANDAN, Fuat ERDOĞAN buradalar.

Bu açıdan biz haklıyız bu birikimin, bu emeğin, bu sürecin devamcısıyız, bunu temsil ediyoruz ve ne bu dava ne bunun gibi davalar bizleri yıldırmadı, yıldıramayacak da. Biz yaptığımız işe aynı şekilde yapmaya devam edeceğiz.

1 sene boyunca bekledik, bu günü bekledik ve şimdi sizden bizi dinlemenizi bu açıdan istiyoruz. Şimdi iddianamede başında da söylemiştim katıldığımız anti-emperyalist etkinliklerde suç gibi gösteriliyor. Örneğin Lübnan’da tecride karşı mücadele sempozyumu, böyle bir sempozyuma katıldığımız söyleniyor, e katıldık ta zaten, zaten basında yayınlandı zaten 2015’de katıldık, 3 sene boyunca bunu bilmeyen de yoktu.

Yani bunlar bir taraf avukatlarımız bunlara değinecek ama size çok ayrıntılı bir şekilde anlatıldı. Tecrit, emperyalizm demektir. Tecrit, bugün tecrit kim uyguluyor? Kim, kime karşı tecrit uyguluyor? Hapishane programında kimler tecrit uyguluyor? Filistin’e, Filistinlilere karşı İsrail devleti tecrit uyguluyor. Almanya’da, İngiltere’de, İtalya’da tecrit uygulanıyor. Evet, Amerika Birleşik Devletleri’nde tecrit uygulanıyor. Biz buna karşıyız. Biz buna çok açık ve net bir şekilde karşısındayız, tecridi kabul etmiyoruz, tecridi insanlık onuruna yakıştırmıyoruz, tecrit bir suçtur zaten.

Bunun için katıldık. Şimdi bizi burada yargılayanlar neye katılmışlar biliyor musunuz? Bize Sesleniş diye bir dergi gaze-

te veriliyor Ceza Tefvik Evleri Genel Müdürlüğü gazetesi, aylık bir gazete, herkese verilen bir gazete. Burada bir haber vardı. Adalet Bakanlığı 3-4 Temmuz 2018 tarihinde Lizbon kapalı hapisanesinde bir toplantı yapmış, bir toplantıya katılmış. Toplantı cezaevleri uluslararası yönetim toplantısı, konuşulan şey şu, nasıl tecrit uyguluyoruz, siyasileri içeride nasıl ezeriz? Bu konuşuluyor, tabi daha tahmin edersiniz daha hukuki, benim gibiböyle karikatürleştirmeden daha afili bir dille söyleniyor bu.

Katılımcılardan bir tanesi de İsrail, İsrail'de katılıyor Avrupa Birliği ülkelerinin tamamı da var, İsrail. Çünkü İsrail bu konuda en deneyimli ülkelerden bir tanesi. Evet, biz bu sempozyuma katılırken onlar İsrail'le birlikte Lizbon kapalı hapisanesinde nasıl işkence yapacaklarını konuşuyorlar, böyle bir fark var.

Şimdi bu başında da söyledim yani yerlilik, millilik söylemleri bu anti-Amerikancı söylemler ama bir yanda bu pratik işte Lizbon kapalı hapisanesinde anlattığımız pratik, bir sürü pratik var şuanda yine gördüğümüz. Bu nasıl başladı? Yani bu ülke nasıl bağımlı bir ülke haline geldi, getirildi? Bunu kısaca anlatmak istiyorum.

Çok da sembolik bir olay aslında. Washington Büyükelçisi 1945'lerde Münir ERTEGÜN ölüyor, hayatını kaybediyor. Amerika'nın da tam Marshall ve Trumanlarını Türkiye'ye vermeyi düşündüğü zamanlar, dönemler. Ve Amerika tabi Türkiye'yi yanına çekmek için bu Münir ERTEGÜN'ün ölümünü, Büyükelçinin ölümünü bir fırsata çeviriyor. Ve Missouri zırhlısını Amerika'nın en büyük savaş gemisi Missouri zırhlısı, Missouri zırhlısını Erteğün'ün cenazesi için tahsis ediyorlar.

Missouri zırhlısının gelişi Türkiye'de ki o dönem hükümet tarafından özel olarak Cuma gününe denk getiriliyor. Bütün cami mahyalarına welcome asılıyor ve PTT pul bastırıyor özel, Missouri pulu, tekel Missouri diye sigara yaptırıyor.

Düşünün ve hereke halısı armağan ediliyor, Oramiral Henry HEWİT'e özel bir halı yaptırılıyor Missouri sembollü. Çok sembolik bir geliş bu ve bu şekilde aslında bu sembolik olayla bu ilişkiler

başlıyor, yoğunlaşıyor ve Marshall planıyla aslında Amerika Birleşik Devletlerinin Türkiye’den istediği 3 temel şey var.

Bir tanesi, bu verilen paralar karşılığında Türkiye’nin ABD’nin asgari ABD’nin savaş sanayisine müşteri alınması. Bir tanesi, Türkiye’nin tarıma ve tarıma dayalı özel sermaye ağırlıklı sanayileşmesi. Yani şu demek, bugün bizim buğdaya, samana muhtaç olmamız demek. Bunu sağlıyorlar. Ve üçüncüsü de, yabancı sermayeye mallarına kapıların açılması. Bu şekilde başlıyor ilişkiler.

1947’de çok çarpıcı bir anlaşma var, askeri yardım anlaşması. Bu anlaşmayı Orhan ERKANLI diye bir subay anlatıyor. O dönem subaylık yapmış bir asker, Cumhuriyet gazetesinde de röportaj vermiş. Diyor ki, normalde bizim subaylık eğitimimiz 3 seneydi o dönem harp akademilerinde. Ama Amerika Birleşik Devletleri bize dedi ki 1 yıl subaylık eğitimi yeter size.

Bu diyor tabi bazı yurtsever subaylar bunu kabul etmediler niye böyle bir şey var batı da bu şekilde uyguluyor biz de buna ihtiyaç duyuyoruz zaten diye. Amerikalılar diyor ki, eğer bunu kabul etmiyorsanız size yardım yapmıyoruz, size yardım etmeyeceğiz, bunu kabul edeceksiniz.

Neden olarak da şunu söylüyorlar, diyorlar ki evet batı da 3 yıl çünkü batı denizaşırı operasyonlar yapacak, sizin böyle bir şeye ihtiyacınız yok. Türkiye ordusu hiçbir zaman denizaşırı operasyon yapmayacak.

Gerilla savaşına göre organize etmeliyiz diyor. Yani kendi halkınızla savaşacaksınız zaten. Zaten kendi içinde savaşacaksınız. Bu yüzden sizin diyor böyle bir ihtiyacınız yok.

Ve Orhan ERKANLI anlatmaya devam ediyor. Diyor ki, takımlar kurdular iç çamaşırına kadar askerin iç çamaşırına kadar Amerikan talimnameleriyle belirlendi. Karavanalar Amerika talimnameleriyle belirlendi. Alay imamı Amerikan talimnameleriyle belirlendi.

Bir subay daha konuşuyor Feridun AKKOR onun anlatımları da aynı şekilde. Askeri olarak böyle, ekonomik olarak da Tomburg

raporu var o dönem çok meşhur bir rapor. Bu raporda aslında nasıl bir ekonomik bağımlılığın olduğunu, nasıl bir ekonomik bağımlılığın yaşandığını ortaya koyan bir rapor. Ondan da küçük bir bölüm okuyacağım yani Amerika'nın bu Marshall yardımlarıyla, Truman yardımlarıyla nasıl bir hedefi var Türkiye üstünde bunu ortaya koyan bir rapor.

Bazı bürokratlar uçak ve dizel motorları imal edilmesini istiyor. Bu şekilde bir fabrika kurulmasını istiyor. Hammadde işleyebilen fabrikalar kurulmasını istiyor. Bu aynı zamanda iktisatçı olan ve o dönem uzman olan Tomburg diyor ki, bu gibi tasavvurları hazırlayan veya mütalaa eden kimselere Amerikalılar iyi mesai arkadaşı nazarıyla bakmayacakları gibi memleketin mali kaynaklarını böyle projelere tahsis eden bir hükümetin de yabancı sermayedarlara itimat telkin ettiği iddia olunamaz.

Yani diyor ki eğer siz ağır sanayi kurmak istiyorsanız, bağımsız ekonomistiyorsanız Amerika'nın düşmanısınız, Amerika size iyi gözle bakmayacaktır diyesöyleniyor.

Sonra kanunlar üst üste gelmiş. 6224 sayılı yabancı sermayeyi teşvik kanunu. 1954 yılında Celal BAYAR Amerika'ya gidiyor, 52 gün kalmış Amerika'da, bugünkü bu İngiltere ziyaretlerine benzeyen bir ziyaret.

O dönem Ticaret Bakanı Fethi ÇELİKBAŞ'la birlikte gidiyorlar. Ve döviz bulmaya ana dava olarak ilan ediyorlar. Dönüşlerinde ne hikmetse petrol kanunu kabul ediliyor, petrol kanunu yasalaştırılıyor.

Bu kanun da petrol üstünden devlet tekeline kaldıran, yabancı sermayeye petrolü yağmalatan bir kanun. Bu dayatmalarla Türkiye'de evet sanayileşme olmuş Amerika'nın eliyle. Ama gördüğünüz gibi nasıl bir sanayileşme?

Montaj sanayi,yani hammadde üretemeyen, hammadde işleyemeyen, makine üretemeyen, makine imal edemeyen, toplu iğne bile imal edemeyen. Yeri geldiğindepet şişe kapağı imal edemeyenbir makineleşme, bir sanayileşme daha doğrusu ya-

şanmış.

Bugün bizim yaşadığımız sonuç bunlar,bugünbu ilişkiler çok daha kurumsallaşmış bir şekilde devam ediyor.Bunu nasıl yapmışlar Amerikalılar?

Bunu tekeller, emperyalist tekeller, Amerikan tekelleri Türkiye’de ki o dönem sermaye sahipleriyle anlaşarak, Türkiye’de ki işbirlikçi tekellerle anlaşarak, Koçlarla, Sabancılarla, tüccarlıktan çıkıp sanayiciliğe geçişimin başlangıç noktası olmuştur.

Türkiye’de General Elektrik bu bir Amerikan tekelidir, ampul fabrikası kurulması kararım aldı. Uzun konuşmalar oldu, Türkiye’ye heyetler geldi gitti. Sonunda şirketler kuruldu, fabrika inşaatına başlandı, başarı sağlandı.

Memlekette Amerikan sermayesiyle ortak ilk fabrika böylece kuruldu. Döviz tasarruf edildi, general elektrik kazandı, biz kazandık, bu başarıdan dolayı çok memnunum. General elektrik kazandı, Vehbi KOÇ’lar kazandı, kazanmaya da devam ediyorlar, büyümeye de devam ediyorlar ama işte o TUSİAD şuan TUSİAD üyesi olan bu sermayedarlarla birlikte bu sanayileşme gerçekleşmiş.

Ve öyle bir haydutluktur ki bu bağımlılıktan dolayı bugün tek bir sözle milyarlarca dolar borca sokuyor bir halkı. Halkı sokmuyor aslında bu borca ama bu borcu halka ödetiyor. Halka kemer sıkırtıyor. Böyle bir haydutluk, böyle bir haydutluğu ülkemize soktular. Ülkemize soktular ve gittikçe, yıllar geçtikçe bu kurumsallaştı.

1970 darbesi, Amerikan darbесidir. Amerika’nın darbeler dönemidir. Zaten Latin Amerika’nın büyük bir kısmında darbeler gerçekleştirmiştir. Türkiye’de de gerçekleştirdi.

Şöyle düşünülebilir, nereden biliyorsunuz, nasıl işte bu nasıl belli oluyor? Faik TÜRÜN başındaki General Amerika’nın yetiştirmesi bir general. Amerika’da yüksek lisans yapmış, Amerika’nın NATO okullarında okumuş, orada eğitimini almış ve diyor ki, Kore’de 1950’li yıllarda komünistlere karşı savaşım verdim, aynı savaş 1970’li yıllarda Türkiye’de verdik. 1986 yılında Güneş Gaze-

tesine söylemiş bunu.

Ve son olarak 12 Eylül darbesi biliyorsunuz çok yine bir köşe taşı darbe. Darbecilerden bir tanesi ağırlaştırılmış müebbet aldı ama bu infaz edilmeden öldü, Tahsin ŞAHİNKAYA. Yanlış hatırlamıyorsam Hava Kuvvetleri Komutanıydı.

Şimdi bir gün öncesinde Amerika'dan geliyor, hani bugün konuşuluyor ya 15 Temmuz'u yapanlar 1 gün önce Amerika'dan geldi, 15 Temmuz evet Amerikan darbesidir, Amerika'nın daha doğrusu NATO'nun elinin olduğu bir darbedir. Ama bu şu anlama gelmiyor, yani bu çelişki gerçek bir sorun değil. Bu çelişki, Pazar kavgası. Bu çelişki, iktidar kavgası. Bu çelişki ortaklığa girilen öküzen, paylaşım kavgası.

Yani ama o dönemde Tahsin ŞAHİNKAYA aynı şekilde Amerika'dan dönmüş ve bu darbe Amerikan başkam Carter'a böyle haber veriliyor 12 Eylül saat 20.00'da Amerikan saatine göre. Dışişleri Bakanı Musky haber veriyor. Diyor ki, Mr. President Türk ordusunun komuta heyeti Ankara'da yönetime el koydu, herhangi bir kaygıya gerek yok, kimlerin müdahale etmesi gerekiyorsa onlar müdahale etti.

Sonra başlıyorlar, Vehbi KOÇ diyor ki, devlet yeniden kurulması devridir diyor, 12 Eylül. Halit NARİN diyor ki, bu zamana kadar işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde diyor. Ve ülkemiz bu şekilde pazarlandı çok açık bir şekilde bu pazarlanma gittikçe kurumsallaştırıldı, bunun bütün bu ilişkiler kurumsallaştırıldı.

Hukukta kurumsallaştırıldı aynı şekilde. Yani 12 Eylülü hukuku bugün bizim kullandığımız hukuk. Sizin önünüzde duran yasalar 12 Eylül yasaları, 12 Eylül'ün hukuku. 12 Eylül cuntasının başı Kenan EVREN şöyle diyor, her gün yargı yönetimi, yönetimde yargıyı şikâyet ediyordu bunu ortadan kaldıracamız dedik, diyor ve ortadan kaldırılıyor bu.

O dönem 12 Eylül'de başkanlık sisteminin gelmesi talep ediliyor, Amerika Birleşik Devletleri tarafından da talep ediliyor bu. Ve bu talepten dolayı aslında Cumhurbaşkanlığı sistemi güçlendiriliyor.

liyor. Yarı başkanlık sistemi gibidir zaten önceki cumhurbaşkanlığı sistemi. Cumhurbaşkanı güçlüdür, bir sürü yetkisi vardır, ama sorumluluğu yoktur. Bunu sağlayan 12 Eylül'dür. 12 Eylül halkın hakları konusunda da tamamen bir tasfiyeye gitmiştir ve açık faşizm kurumsallaşmıştır.

12 Eylül 61 Anayasasının temel haklar ve ödevler başlığını değiştiriyor ve ödevler halka yükleniyor, özgürlükler kolluk kuvvetine yükleniyor.

Şimdi bunu neden anlattım bunu şundan anlatıyorum size, bu ülkede bizim şuanda, yani bizim de maruz kaldığımız hukukta aynı şekilde bu emperyalizmin, emperyalist sistemin bir parçası olan bir hukuk. Yani bunun aksini söyleyemezsiniz.

2004 yılında AB müstезatları kabul edildi. AB yasalarına göre ceza kanunu, ceza muhakemesi kanunu tekrar şekillendirildi. Bütün Avrupa Birliği'nin tavsiye kararlarına aynı şekilde uyuldu, aynı şekilde bunlar kabul edildi. Bu yüzden bu bağımlılık ilişkisini size açıklamak zorundayız.

O Avrupa, o hani bize çok demokratik diye sunulan, çok demokrat diye sunulan Avrupa nasıl gerçekten aslında orada ki hukuk sistemi nasıl bunu da kısaca size bahsetmek istiyorum. Evet, mesela en temel ülkelerden bir tanesi, Fransa, Avrupa Birliği'nin temel ülkelerinden birisi.

Fransa'da bugün George İbrahim Abdallah diye bir Filistinli direnişçi tutsak. Bu direnişçi, on yıllardır tutsak Fransa'da. Bir ceza aldı infazını tamamladı ama şuanda tahliye edilmiyor. Şuanda Fransa'da tahliye edilmiyor, İsrail devletinin baskısıyla tahliye edilmiyor.

Fransa devletinin hukuku böyle bir hukuk. Fransa OHAL geçirdi, binlerce insan sınır dışı edildi, binlerce insan tutuklandı, sadece Müslüman ve Arap oldukları için olağan şüpheli görüldüler, idari mahkemeler kuruldu, sulh ceza mahkemelerine çok benzer bir şekilde. Ve binlerce insan sadece istihbarat notlarıyla camide sohbet katılmış, şurada, şu mahallede görülmüş, şu kişiyle iliş-

kisi görülmüş denilerek tutsak edildi, tutuklandı, yargılandı, cezalandırıldı.

Bu Fransa, bu hukuk şu pratikten bağımsız değildir. Bu Fransa, 17 Ekim 1971'de Cezayir Ulusal Kurtuluş Cephesinin çağrısıyla Paris'te Cezayir'e destek eylemine saldırıp, 250 kişiyi Paris'in göbeğinde katleden Fransa'dır.

Bu Fransa, Ruanda'da katliamlar yapan Fransa'dır. Bugün 14 tane sömürge ülkeden koloni vergisi alan ülkedir. Bunun hukuku, bize dayatılan hukuk bu.

İngiltere aynı şekilde, bugün İngiltere'de anti terörizm yasası var, 2002 Aralık ayında çıkarıldı. Bu yasa tamamen sınırsız bir şekilde, süresiz bir şekilde tutuklama hakkı veriyor mahkemelere. En temel ülkelerden bir tanesi, ceza muhakemesi ve ceza hukuku anlamında da Türkiye'nin sürekli yasa ithal ettiği ülkelere bir tanesi de Almanya.

Almanya, dünyanın en eski terör yasalarına sahip olan ülke. 200 yıl öncesine dayanıyor terör yasaları. Otto Von Bismarck'a dayanıyor, 129 yasası 1878 yılında, şuanda 129 yasası var Almanya'da. 1878 yılında çıkarılan sosyalistler yasasına dayanıyor ve bu yasayı Almanya hiç değiştirmede.

Naziler, bu yasayı kullandılar. Nazilerden sonra Federal Almanya, Batı Almanya bu yasaları kullandı. Ve Batı Almanya'nın, Federal Almanya'nın, ceza hukukçularının %80'i Nazi hukukçularından oluşmaktadır.

Şimdi bu ülkenin, bu ülkelerin hukuku bugün uygulanan hukuk. Bu ülkelerin terör, terörizm tartışmaları bugün bize dayatılan tartışmalar bunlar.

Yani bağını görmüyor ya da bağını kabul etmiyor olabilirsiniz. Bağın, yani bunun ne alakası var diye düşünüyorsanız, o zaman çok açık bir şekilde terör ve terörizm tartışmaları, dünyada Birleşmiş Milletlerde, Milletler Cemiyetinde yapıldı ve buralarda kararlaştırıldı. Ve bu yasalar açıkça bu ülkelere ithal edildi. Bunu, bunu o zaman cevap vermek zorundayız. Bunu anlatmak zorun-

dayız yani eğer bağımsız bir yargı varsa bu emperyalist sistemden bağımsız bir yargı varsa, bu hukuktan bağımsız bir hukuk varsa bunu anlatmak, açıklamak durumundayız. Ama böyle bir gerçeklik yok.

Şimdi buralardan hukuka, hukuku buralardan aldığımızı dair bir örnek var aslında. Çok güzel bir örnek, çok çarpıcı bir örnek. 16-18 Haziran 1995'de Marmara Üniversitesinde bir sempozyum düzenlenmiş, hukuk devletinde terör ve örgütlü suçla mücadele, sempozyumun başlığı bu. Türkiye'de hukuk devletinde terör örgütlü suçla mücadele.

Katılımcılar kim biliyor musunuz? Bir tanesi bin operasyondan sorumlu Kontrgerilla faaliyetleri yürüttüğü bugün devlet tarafından kanıtlanmış olan Mehmet Kemal AĞAR, birisi bu konuşmacı. Diğeri çok meşhurdur, avukat meslektaşlarımız da tanırız faşizmin iradesini yasalastırmakta ustadır, Profesör Doktor Sulhi DÖNMEZER, bir tanesi bu şahıs.

Ve son olarak da uzman bir savcı var Almanya'dan Profesör Doktor Reitman Maden Gudensberg eyaletinde Adalet Bakanı 77-90 yıllarında da Federal Almanya'da Federal Başsavcılık yapmış.

Şimdi burada ne konuşuluyor? Burada, bugün bizim maruz kaldığımız hukuk konuşuluyor. Burada öneriyor, şey, bu Reitman savcı. Diyor ki, Almanya'da ki durumu tarif ediyor. Şimdi durum şöyle, pek çok terörist suçlu, cezaevindedir.

Kimisi 20 yıl süreyle cezaya çarptırılmıştır, şimdi 20 yıl sonra tekrar dışarıya çıktıklarında artık bunlar terörist değildir. Şimdi burada bir hukuk var mı? Burada bir ceza hukuku bakışı var mı? Burada şu var, burada düşmanlık var. Burada terörist çok rahat, bugün herkese terörist denilebilir.

Diyor ki 20 yıl tutuyoruz muhalif olanları, zaten çıktıkları zaman yaşlanmış da oluyorlar artık bir şeyleri kalmıyor, siz de böyle yapabilirsiniz diyor, Alman Başsavcı.

Ve yine ekliyor, 9 Eylül 1977 tarihinde serbest bırakılması is-

tenilen tutukluların kendi aralarında birbirleriyle görüşmelerini ve ziyaretçi kabul etmeleri için, kabul etmeler idari bir kararla Federal ve Federi Adalet Bakanlarıtarafından yasaklanmıştı.

Yani hapisshanede görüştürmüyorlar, hapisshanede birbiriyle görüştürmüyorlar tutsakları. Bu idari tedbirin alınabilmesi için 30 Eylül 77 tarihli kanunla yasal imkân yaratılmış bulunmaktaydı. Bugün bunlarıbiz OHAL KHK'larında gördük. OHAL KHK'larında müdafî görüşüne kısıtlamalar, tutsakların birbirleriyle görüşmele-
rinin yasaklanması, görüş yasakları. Bugün biz bunların tamamını yaşadık, bir bağı yok diye düşünüyorsanız, bunları değerlendirmek zorundasınız.

Şimdi bunların en temeli ve böylede bitireceğim artık bir 15 dakika sonra bitirmiş olurum. Bunların en temeli de Amerikan emperyalizminin hukukuna dayanıyor.

Yani Amerikan emperyalizmi tüm dünyada terör ve terörizm konusunda ortak bir karar aldirmek için 1930'lardan beri uğraşmış. 1930'lardan beri bu konuda karar aldirmaya çalışıyor tüm dünyaya.

1930'da Brüksel'de bir üçüncü konferans yapılıyor, Milletler Cemiyeti Konferansı. Ve terör tanımlanmaya çalışılıyor. Yani terör ne olacak hangi şeye biz ortak biçimde terör diyeceğiz? Ortak bir terör tanımına kavuşamıyorlar.

Neden? Çünkü terör, siyasi bir kavram. Terör, göreceli bir kavram. Çünkü şöyle kelimenin gerçek anlamıyla tanımladığınızda yani şunu dediğinizde, baskı ve şiddet yoluyla korku ve yıldınlık yaratarak düşünce kabul ettirmek dersiniz o zaman terör bir devletin de çok rahatlıkla terörü olabilir.

Baskı ve şiddet var, korku ve yıldınlık yaratılıyor ve bu şekilde de bir düşünce kabul ediliyor. Bu olabilir, Amerikan emperyalizminin her uygulaması terör kapsamına sokulur, direk sokulacaktır da, bu yüzden ortak bir tanım geliştiremiyor.

Tartıştırmaya devam ediyor Amerika bunu. 60'lar, 70'ler ve bir engeli var, o dönem ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları, mü-

cadeleleri dünyada çok yüksek. Latin Amerika'da duymuşsunuzdur, Che Guevera. Küba. Latin Amerika ülkeleri, Vietnam bunları mahkûm edemediği için, bu mücadeleleri mahkûm edemedikleri için siyasi olarak bunları da terör olarak tanımlayamıyorlar.

Son eline bir fırsat geçiyor Amerika Birleşik Devletleri'nin, Eylül 1972'de Münih Olimpiyatlarında bir silahlı eylem var. Filistin Halk Kurtuluş Cephesinin İsrail'e karşı, İsraili atletlere karşı gerçekleştirdiği bir eylem. Bunun meşruluğuna güvenerek uluslararası terörizmin belirli eylemlerini cezalandırma ve önleme sözleşmesi diye bir sözleşme hazırlanıyor ve bu sözleşmede de şunu yapmak zorunda kalıyorlar, bir devlette eğer barış döneminde baskı ve şiddet uygulanırsa, bu da terördür. Tamam, bunu da kabul ediyoruz demek zorunda kalıyorlar.

Bugünkü terör ve terörizm hukukunun şekillenmesi 90'ların sonrasında. 90'larda Kuveytler Birliği yıkıldıktan sonra Birleşmiş Milletler toplantıları, çeşitli hukuk kodu statüleri adı altında hukuk uluslararası hukuk kodları hazırlanıyor ve terörizm konusunda son şekillenmiş 90'lardan sonra yaşanmaya başlıyor ve 90'lardan sonra ilk defa terörist faaliyet tanımlaması yapılıyor.

Bu, şu demek, yani siz herhangi bir faaliyeti ya sen tamam bu faaliyet suç değil ama bu faaliyetin hizmet ettiği bir yer var, bir amacı var hani bu terörist faaliyet o zaman, diyerek çok rahatlıkla terör ve terörist tanımlaması yapabiliyor hukuklar.

Ve bugün yaşadığımız hukuk. 11 Eylül saldırılarından, 11 Eylül eylemlerinden sonra 2001'de Amerika Birleşik Devletlerinde çıkan Patriot Aktiye Yasasında bu yönde önemli adımlardan bir tanesi.

Bu yasanın tanımı şu, açılımı, terörizmi yakalamak ve engellemek için gerekli uygun araçları oluşturacak Amerika'yı birleştirmek ve güçlendirmek. Şimdi bu yasaya dayanarak Adalet Bakanlığı'nın bir imzasıyla Amerika'da özel yaşam izlenebiliyor. Bu yasaya dayanarak Amerika Başkanı'nın savaşçı ilan ettiği, düşman savaşçı ilan ettiği herhangi bir kişiyi hiç bir mahkeme kararı olmadan süresiz bir şekilde tutuklayabiliyor Guantanamo'dur ör-

neği. Guantanamo Amerikan emperyalizminin de, haydutluğunun adıdır. Bugün bu ülkede de dayatılan hukuk, bu.

Bir müvekkilimiz gözaltına alındı biz buraya sevk edilmeden önce, Ayten ÖZTÜRK. Lübnan'dan MİT operasyonu ile kaçırıldı, MİT operasyonu ile kaçırılıp Türkiye'ye gizli bir şekilde resmi olmayan yollarla teslim edildi ve 69 gün boyunca günde 3 seans işkenceye maruz kaldı. Gündelik dil çekme, parmak çekme, dayak, falaka ayrıntılı bir şekilde de anlatacağız.

Bu kimin uygulaması? Bu uygulamaları meşrulaştıran kim bu dünyada? Terör listeleri kimden çıktı yani gökten mi indi terör listeleri? Terör listeleri işte bu 2002 Patriyot Aktiya Yasasının bir sonucudur.

Bu yasa sonrasında Avrupalı Adalet ve İçişleri Bakanları toplandılar 6 Aralık 2001 yılında ve Brüksel'de 2001/0217 sayısıyla bir karar aldılar, 19 Eylülde ve artık bu terör listeleri, terör hukuku merkezileşti.

Bu uygulama merkezileşti. Yani şunun için anlattım bunu, bugün bizim bu maruz kaldığımız terör hukuku, bizim faaliyetlerimizin terör gibi gösterilmeye çalışılması, terörize edilmesi, halktan koparılmaya çalışılması, tecrit edilmesi bu tamamen merkezidir.

Bu yerli ve milli bir hukuk, işte yerli ve milli güçlerin zararlı güçlerle mücadelesi bununla açıklanamaz. Terör listesi justice for reward diye Amerikan uygulamasıdır, birebir Amerika'nın pratiğiyle buraya getirildi.

Yani bunları biz bunun için mücadele ettik. Evet, buna karşı mücadele ettik, mücadele etmeye de devam ediyoruz. Bunun bizim mesleğimiz açısından da birçok etkisi var. Sadece hukuki ya da ceza yargılamasında, belli alanlarda değil, hayatımızın her alanında bu emperyalist bağımlılığın sonuçlarını yaşıyoruz, yaşamaya devam ediyoruz.

Biz tek tip elbise mi, konuştuk. Tek tip elbise kimin uygulaması? Kim tarafından bu ülkeye dayatılıyor? Yani bunları cevaplandırdığımızda aslında cevaplar açık ve net.

Mesleğimiz açısından da baroların merkezileşmesi ve baroların denetime alınması aynı şekilde bu da merkezi bir uygulamadır. Evet, Avrupa ülkelerinde böyle. Evet, Amerika'da böyle.

Birçok baro var, şey bir baro yok. Bugün barolarımız bizim görece özerktir. Yakında şu da yapılacak barolara, denenecek ki-baro Adalet Bakanlığı tarafından baro başkanı seçilecek.

Bugün üniversite de rektörlerin bu şekilde seçilmesin kanıksamayan buna yahu nasıl oluyor diyen var mı? Üniversitelerde rektör oylarla seçiliyordu. Bugün ama merkezi bir şekilde seçiliyor. Barolar da böyle olacak. Ve biz bu pratiğin önünde engeliz. Bunu biliyoruz, bunun farkındayız.

Biz evet bu programların tamamının önünde engeliz. Bununla mücadele ediyoruz, açık ve net bir şekilde mücadele ediyoruz, bunun için buradayız, bunun için 1 yıldır tutsak edildik, yargılandık. Yani bizi son olarak Sayın Yargıçlar, Sayın Başkan, bizi hukuk alanından tasfiye etmek için bu operasyonlar yapıldı. Bu operasyonun amacı budur.

Bu operasyon, bizim düşüncelerimizden dolayı da temel olarak yapılmadı. Yani bugün OHAL'de avukatlar OHAL ilk başladığında işkence pratikleri ortaya çıktı, işkence yaşandı bu ülkede ve bir avukat arkadaşımız mesela şunu söyledi, Ankara Barosunun Baro görevlendirmesiyle gözaltı takibine giden bir avukat arkadaşımız.

Dedi ki, ben gözümün önünde işkenceyi gördüm siyasi şube polisler işkence yaptılar ama dedi, korktum ve altın şerh düşemedim, altına şerh yazamadım, işkence var, işkence altında ifade alındı diyemedim dedi.

Evet, biz diyebiliyoruz, diyeceğiz de, demeye de devam edeceğiz. Bu açıdan engeliz biz, doğru. Aynı şekilde hapishanelerde görüşmelerimiz kayıt altına alınmaya çalışıldı. Görüşmeler birçok avukat meslektaşımız görüşmelerini gardiyan eşliğinde ve kamera kaydıyla, ses kaydı yapan kamera altında avukat görüşmelerini yaptılar.

Biliyor musunuz, biz 2 yıl boyunca bu şekilde tek bir müvekkilimizle görüşmedik. Tek bir müvekkilimizle bu koşullarda görüşmedik biz.

Evet, buna engeliz. Bu politikaya engeliz. Biz varken bunu yapmak öyle kolay değil. Buradaki avukat meslektaşlarımız varken bunu hayata geçirmek öyle kolay değil.

Bu yüzden biz bu mücadelemize devam edeceğiz. Bu mücadelemizi sürdürmeye, her koşul ve şart altında devam edeceğiz. Yani bu tutsaklık, bu baskılar, 2 defa Süleyman SOYLU tarafından bu yargılama daha başlamadan mecliste hedef gösterildik, bu suç değil mi?

Bu kanunlara göre suç. Kanunla yargıyı etkilemeye teşebbüs suçu. Ama böyle bir biz suç duyurusu görmedik ya da böyle bir soruşturma duymadık.

Yani siyasi olarak hedefiz, bunun farkındayız. Bu mücadelemiz sürecektir, bunu söylüyoruz.

Ne tecrit, ne dört duvar, ne ceza tehditi, ne başka bir şey, hiç bir şey bizi bu avukatlığımızdan geri adım attıramayacak, bunu size söylemek istiyoruz.

Bu topraklar, şuna da inanıyoruz, bizim bu adalet mücadelemiz mutlaka boy verecektir.

Soma'lı aileleri gördünüz, buraya kadar geldiler avukatlarını sahiplendiler, bu sahiplenme çok daha artacaktır. Her türlü baskıya ve teröre rağmen. Çünkü bu topraklarda insanlar birbirleri için yaşarlar.

Bakın bir olay vardı, Ağrı'da bir çoban Ramazan isminde, iki kolu da elektrik telindeki güvercini almak için, elektrik teline çıkıyor, elektrik tellerine çıkıyor, elektrik çarpıyor ve aşağıya düşüyor, iki kolunu kesiyorlar.

Ne diyor biliyor musunuz? Diyor ki, başka bir şey yapamazdım, taşla almaya çalışsaydım o kuş ölebilirdi, diyor.

Bu öz, bu topraklarda ki bu öz, mutlaka maya tutacak. Bizim

adalet mücadelemiz mutlaka büyüyecek. Buna inanıyoruz, halkımızı gerçekten çok seviyoruz. Ve biz bu halkın başını eğecek tek bir şey yapmadık ve mutlaka bu mücadelemizde kazanacak, biz kazanacağız.

Teşekkür ediyorum.

Aytaç Ünsal

Av. Aycan ÇİÇEK

TÜRKİYE EMPERYALİZMİN ÇÖPLÜĞÜ OLMAYACAKTIR

Öncelikle neden burada olduğumuzu anlamak gerekiyor. Evet, biz biliyoruz hem de çok iyi biliyoruz yıllardır politik dava avukatlığı yapan insanlar olarak, ülkenin siyasi havasını alabilen, gözlemleyebilenler olarak beklemediğimiz bir şey değildi. Şaşır-dık mı? Hayır. Üzgün müyüz hayır. Sözlerime “*üzgün olmaktansa öfkeli olmayı yeğlerim*” diyen Ulrike Mainnhoff’un cümlesiyle baş-lamak isterim. Evet, üzgün değil öfkeliyiz.

Böyle bir öfkeyle, bir şeylerin değişeceğine olan inançla ve umutla başladım bu mesleğe.

Yıllar önce ben daha çocukken televizyonda haberler geçiyor-du, İstanbul Barosu Başkanı yargılanmıştı. Haberin içeriğini tam anlayamadım dedim ya çocuktum. Sormaya başladım babama kim bu Orhan Adli APAYDIN diye bu avukatı neden yargılamışlar. Hem de o zaman anlamını bilmediğim ama aklımdan çıkmayan 146. Maddeye göre yargılanmış yaşlarda yargıdan kanundan si-yasetten anlamasam da kafama takılmıştı. Neden yargılanmıştı İstanbul Barosu Başkanı ne olmuştu.

Öğrendim ki; 1980 faşist darbesiyle İstanbul Barosunun ka-pısına mühür vurulmuş ve baromu kapatamazsınız diyen Orhan Apaydın mührü kırmıştı. Mühür bozmanın karşılığını bugün bili-yorum yürürlükte olan 5237 sy. TCK m. 203 göre “*6 aydan 3 yıla kadar hapis veya adli para cezası...*” Oysa baro başkanı 146 ya göre yargılanıyordu. Bu adamın yaptıklarını tam olarak anlaya-masam da tavrı beni etkilemişti ve o küçük yaşta avukat olmaya karar vermiştim.

Avukat olacaktım ve bu adam gibi haksızlıklara hukuksuzluk-lara karşı duracaktım. Bundan sonraki tüm okul hayatımı avukat olmak için okudum. Yani ilköğretim, lise ve üniversite hepsi benim için avukatlığa giden yoldu.

Büyüdükçe merakım ilgim artmıştı babamdan Tütün direnişini, Tariş direnişini dinlemiştim. Kısaca bölgenin geçim kaynaklarından biriydi tütün hatta en önemlisiydi, yine Ege Bölgesinde yetişen zeytinin, incirin, üzümün yeri TARIŞ'ti ve TARIŞ de bölge halkı önemliydi bunu ileride anlatacağım size.

Sene 1999' a geldiğimizde F tipi hapisaneler gündeme gelmişti ya da ben o yıllarda duymuştum insanları tek başına/ hücrelere koyacaklardı. İzmir meydanında çeşitli eylemler imza toplamalar oluyordu. Öncelikle vicdanım bunun doğru bir uygulama olmadığını söylüyordu.

İnsani bulmuyordum neden böyle bir uygulama yapılıyor dıyordum bir şekilde buna karşı durmalıydım.19/12/2000 tarihine gelindiğinde devlet katliam yaparak hapisaneleri boşaltmış insanları zorla F Tipi hücrelere götürmüştü. Açıkça katliamdı. Tüm televizyon kanalları çatılardan girilen etrafı sarılan hapisaneleri, dumanları gösteriyordu. Zaten ellerinde olan, kapatılmış olan bu insanlara silah doğrultulması, düşman bir ülke toprağına girilir gibi girilmesi, adeta savaş havası yaratılması adalet anlayışıma uygun düşmüyordu. Bir devlet kendi halkına bunu neden yapar, bunca insanı neden öldürür diye soru işaretleri vardı kafamda.

Adına “Hayata Dönüş” dedikleri bu katliamda 28 devrimci hayatını kaybetmişti. Dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami TÜRK çıkıp açıklama yapmıştı *“başarılı bir operasyon oldu, biz daha çok ölü bekliyorduk”* diye. Artık bir şeyi çok net biliyordum bu adalet değildi ve ben bu haksızlıkların adaletsizliklerin karşısında, katledilenlerin ailelerinin yanında yer alacaktım. Tercihimi yapmıştım; haktan yana halktan yana tavır alacak, halkın avukatlığını yapacaktım.

İşte bizler halkın avukatlığını yaptığımız için buradayız. İddianamede de yaptığımız bazı eylemler katıldığımız bazı davalardan bahsedilmiş. Ben size orda sayılan ve sayılmayanları da anlatacağım. Size katıldığım pek çok davanın temeli olan enerji politikalarını ve Soma davası avukatlığını anlatacağım.

Devletin Enerji Politikaları Nelerdir?

Şimdi bazı rakamsal verilerle Türkiye'nin enerji durumunu anlatacağım.

- Dünyanın ispatlanmış petrol rezervlerinin %72,7 si, doğal gaz rezervlerinin %71,8'i, Türkiye' ye yakın coğrafyada bulunuyor. Dünya petrol ve doğal gaz rezervlerinin 1/4 üne sahip Rusya, Hazar Havzası ve orta Doğu ile komşu olmasının sağladığı jeopolitik avantajın sonucu olarak Türkiye enerji arz eden ile enerji talep eden ülkeler arasında köprü işlevi görmektedir.

- Türkiye 2013 yılında 120,3 milyon ton petrol eşdeğeri birincil enerji kaynağı tüketmiştir. (TKİ,2014) Bu enerjinin %38,6'sı katı yakıtlar, %32,5 doğal gaz, %26,2 petrol ve %5'i yenilenebilir enerji kaynaklarıyla karşılanmıştır. TMMOB 2015 verilerine göre Türkiye tükettiği enerjinin %75 ini dışarıdan temin etmekte olup, doğal gaz ihtiyacının %90'ını, kömürün %43 'ünü ithal etmektedir. Türkiye son 10 yıl içinde enerji talep artışının en hızlı olduğu ülkelerden biridir.

- Türkiye birincil enerji tüketiminin yanı sıra elektrik üretiminde de doğal gaz ilk sırada. Türkiye, Avrupa ülkeleri arasında doğal gaz ithalatına bağımlılığı en fazla ülke olmasının yanı sıra elektrik üretiminde de doğal gaza bağımlılığı en yüksek ülkedir. Bu bağımlılık AB ülkeleri için %30 kritik eşik. Böylesi bir durumda siyasi kriz, teknik arıza, doğal afet gibi bir nedenle Rusya'dan gelen gazda kesinti ya da kısıntı olması durumunda Türkiye'nin günlük yaşamı çok ciddi etkilenecektir.

- Hükümet Nükleer Güç Santrali projelerini kamuoyuna takdim ederken Enerjide dışa bağımlılığı sona erdireceğini söylüyor. İlk bakışta bu verilere göre mantıklı görünüyor ve pek çok insan buna inanıyor. Burada Nükleer Güç Santrallerinin yapım maliyeti yanında söküm ve nihai atıkları nasıl bertaraf edileceği sorundur.

- Gördüğünüz gibi pek çok yoldan enerji üretilmeye ülkemizde bu projeler yapılmaya çalışıyor. Biz bunların pek çoğunun yapım

aşamasında bunların yapılmasıyla etkilenecek bölge halkıyla birlikte mücadele ettik. Madenlerde, HES, RES, Nükleer ve Termik Santral yapımlarına karşı çıktık, hukuki yarımda bulduğuk davalarını takip ettik. İddianamede tüm bunlar suç olarak gösterilmiş şimdi bunları da ayrıntılı anlatacağım.

- ETKB verilerine göre 2023 Enerji vizyonu çerçevesinde Türkiye'nin enerji portföyü %30 hidroelektrik, %30 Termik, %30 yenilenebilir, %10 nükleer olarak belirlenmiş ve bütün mekanizmalar bu alanlarda yerli/yabancı şirketlerin önünü açmak için çalışmaya başlamış.

- Kıyılarımızı sularımızı ormanlarımız ne kadar varlığımız varsa satıyorlar. Biz bunlara sahip çıkıyoruz. Türkiye dünyada kendine yetebilen 8 ülkeden biri ancak bir tarım ülkesi olan Türkiye'de bir domates tohumu bile yok. Artık halkımız kendi tohumunu ekemiyor. Kendi buğdayını yiyemiyor. Toprağımız suni gübre ile zehirlendi. Toprağımız suyumuz, havamız her şeyimiz kirleniyor, kirletiliyor. Biz toprağımıza suyumuza sahip çıkmak için tüm o davalara girdik. Çünkü biz halkız, biz vatanseveriz. Toprağımız suyumuz zehirlendi, havamız kirlendi, çocuklarımız daha doğmadan kanser oluyor. Avrupa'nın en kirli havasını soluyoruz. Buna Kimyasal atıklar, fabrikalar, termik santraller neden oluyor. Emperyalizm tüm pisliğini bizim ülkemize bırakıyor. Trakya toprakları, verimli tarım toprakları sanayileşme vs. adına emperyalizme peşkeş çekildi. İşte tüm bunlara seyirci kalamazdık ve kalmadık da...

Madenler

Soma davasının avukatı olduğumuz söylenmiş örneğin. Tutuklama nedenlerimizden biri bu davanın avukatlığını yapmak. Soma davasına katılmak için, Soma'da Kınık'ta madencilerin avukatlığını yapmak için kimseden talimat almamıza gerek yoktur. Ben Egeliyim, başta da belirttiğim gibi tütün direnişini, TARIŞ direnişini dinleyerek büyüdüm. Hükümetin en çok da AKP'nin tarım ve ekonomi politikaları sonucu halkımız yerini yurdunu köyünü

terk ederek şehirlere göç etmek zorunda kalmıştır. Eskiden tütünden, üzümünden, zeytinden incirden elde ettiğini gelirini madenden, fabrikadan elde etmek zorunda kalmış bu nedenle mecbur bırakıldığı kölelik düzeninde çalışmak zorunda kalmıştır. Ne ekseniz yetişecek olan Bakırçay Ovası'nda insanlar bugün madene mecbur bırakılmıştır.13/05/2014 günü Somada göçük olduğunu ve çok sayıda madencinin göçük altında kaldığını duyduğumuzda 1-2 saat bölgeden haberler gelmesini bekledik ve İzmir ÇHD'den madenin olduğu yere giden arkadaşlarımızdan aldığımız bilgilerden sonra ve yine İstanbul ÇHD'den 4 arkadaşım toplam 5 kişi yola çıktık. Hızla Somaya gitmek elimizden geleni yapmak istiyorduk. Bu insan olmanın gereğidir. O gün orada olmak Soma, Kınık, Savaştepe ve pek çok yerden çalışmaya gelmiş halkımızla dayanışmak istemiştik.13/05/2013 tarihinden bugüne kadar Soma'da pek çok insanla konuştuk, tutuklandık hala pek çok yerden Soma'yı takip etmeye çalıştık.

Size biraz madenlerde yaşananların temelinden bahsetmek isterim. Nedir bunca insanı bu kadar kötü koşullarda çalışmaya zorlayan. Devletin politikaları sonucunda pek çok köylümüz kente taşınmak zorunda kalmıştır. Aslında bu tarih biraz daha geriye götürülebilirse de temelde bu yıllarda büyük darbe yemiştir tarım. Bakırçay havzası tütün, zeytin üretimiyle anılmaktan çok maden sektörüyle anılı olmuştur. Bu sektör değişikliği basit bir iş değişikliği değildir. Emekçi halkımızın evlerine, alışkanlıklarına, kültür ve geleneklerine dolayısıyla yaşamlarına yönelik bir politikadır. Aslında yerlerini yurtlarını da değiştirmek zorunda kalmışlardır. Yaşam tarzları değişmektedir. Tabi bu değişiklikler başkaca sorunları da beraberinde getirecektir. Göç beraberinde idari yönetimler gibi nedenlerle kent dokusu bozulmuştur.

Emekçi halkımız sağlıklı koşullarda iş güvencesinden yoksun bir şekilde çalışmanın yanında sağlıklı olmayan yerleşme mekânlarında yaşamak zorunda kalmıştır. Şöyle ifade edersek yoksulluğun hızla arttığı, sağlık eğitim gibi hakların yok edilmeye çalışıldığı bu toplum düzeninde göç işsizliğin sosyal eşitsizliğin sonucu olarak çarpık kentleşme devam edecek bu da başka bir

mücadele alanı doğuracaksa da onu size başka bir arkadaşım anlatacağından ben anlatmıyorum.

Kapitalizmin ve işbirlikçi iktidarların ana amacı rant elde etmek olup insan temelli düşünmedikleri ortadadır. Ranta dayalı bu sistemde sermayenin kar için işleyemeyeceği cinayet yoktur. Marx bu durumu şöyle ifade etmiştir: *“Yeterli kar olunca, sermayeye cesaret gelir. Güvende bir %10 kar ile her yerde çalışmaya razıdır. Kesin %20 iştahını kabartır. %50 küstahlaştırır. %100 kar bütün yasaları ayaklar altına aldırır. %300 kar ile ucunda kendi ölümü olsa bile işleyemeyeceği cinayet, atılmayacağı tehlike yoktur!”*

Bu sistemde insan, ana amacın sadece aracıdır. Büyüyen ve gelişen kapitalizm önüne gelen her şeyi yutuyor. Yıllardır petrol kuyuları için dünyayı savaş alanına çeviren, kar hırsları için emekçi halkımızın kanını dökenler madenlerde katliamlara devam ettiler. Ellerinden geçim kaynağı alınan halkımız *“yer altında ölüm var belki ama yeryüzünde açlık yoksulluk var”* diyerek her gün gidip dönemezsem diye eş ve çocuklarıyla vedalaşarak madenlere gitmektedirler. Hal böyleyken sürekli madenlerde ölüm olmakta. Bu rağmen gerekli tedbirler alınmamaktadır.

Sizlere biraz Soma kömürünün özelliklerinden neler yapılabileceğinden devlet işletirken ve özelleştirildikten sonra neler olmuş bahsetmek isterim. Soma kömürü tek seferde elde edilmez aşama aşama aç aça gidilir.

Bakın bu konuda İsmail saymaz “fıtrat” kitabında ne diyor. Kalın damarlara sahip olan soma kömürleri tek seferde değil uzun ayak adlı yöntemle elde edilir, bu yöntemle damarlar dilimlere bölünüyor ve damarlarından içeriye ayak açıldıkça tavadaki kömür kendiliğinden göçüyor. Göçükteki kömürün taşlardan ayıklanıp çekilmesi gerekiyor. Yüksek miktarda metan içeren kömür çekilmediği takdirde oksijenle temas ettiği için kendiliğinden yanıyor. Kömür çekilemiyorsa göçük beton ya da kül dökülerek hava almayacak şekilde kapatılıyor. Bu özelliğinden ötürü Soma göçük ve yangınların sıkça karşılaşıldığı bir havza olarak bilinir. Soma-

nın 800 milyon tonluk linyit rezervi böylesi riskli bir üretim gerçekleştirir. Merkezi Somada bulunan Somadaki termik santralının kömür ihtiyacını karşılamak için 1939 da kurulan TKİ ye bağlı EGE LİNYİT İŞLETMELERİ MÜESSESİ bazı yatakları rödovans yoluyla Uyar Madencilik LTD. Soma Kömür İşletmeleri A.Ş İmbat Madencilik, Demir Exporta açtı. Uyar madencilik Darkale'yi 17 /12/2013'te devraldı.

Hal böyleyken tehlike belliyken madenciler her gün daha fazla kömür çıkarmaya zorlanmıştır. Madendeki basınç yüksek olmasının rağmen önlem alınmamış 301 işçi göz göre göre katledilmiştir. Biz madendeki bu katliam olduğunda hemen bölgeye gittik. Orada yardım etmek isteyen, arkadaşları akrabaları için orda olan ve yine aynı ocakta çalışan madencilerle konuştuk. Hepsi son günlerde madendeki basıncın fazla olduğunu içerinin çok sıcak olduğunu belirttiler. Hele son 3 gün çalışan tüm madencilerin midelerinin bulandığını madende üstlerini çıkartıp atlele çalışmak zorunda kaldıklarını anlattılar. Oysa madenci kıyafetleriyle çalışmaları gerekmektedir. Ancak maden normalin çok üstünde bir basınçta olduğundan üstlerini çıkarmak zorunda kalıyorlar. Daha fazla üretim daha fazla kar uğruna insanlar ölüme gönderiliyor.

Bakın iktidar ne diyor; *“kömür ocaklarında bu olaylar hiç olmaz diye yorumlamayalım bunlar olağan şeylerdir. Literatürde iş kazası diye bilinen bir olay vardır. Bunun yapısında, fitratında bunlar vardır. Hiç kaza olmayacak diye bir şey yok.”* (RTE Soma 2014, 301 madencisin ölümünde sonra)

Peki, biz ne diyoruz. Kaza değil katliam diyoruz ve bu katliam göz göre göre geliyorum diye diye gelmişti. Kaza değil Katliam bu düzenin fitratında vardır. İşte biz bunu bilir bunu söyleriz. Bunu söylemekten hiçbir zaman imtina etmedik. Zira doğru bildiğimizi doğru bildiğimiz yerde söyleriz. İşte bu yüzden biz tehlikeli bulunuyoruz ve tutsak ediliyoruz. Dedim ya biz bu katliamdan hemen sonra gittik diye. Biz somaya gittikten sonra peşimizde sivil polisler dolaşmaya başladı ve *“gidin buradan siz burası için tehlikelisiniz”* dediler. Peki, biz neden tehlikeliydik soma için. Tehlikeli olan gerçeklerdi biz bu katliamı öngörülebilir olduğunu ve önle-

nebileceğini söylüyorduk yine iş güvencesi diyorduk. Madencilik Kanununda belli değişikliklerinin yapılması çalışma saatlerinin daha az olması gerektiğini söylüyorduk. Maden sahası genişletildiği için köylü ellerindeki toprağı da tam verimli kullanamıyor. Çünkü maden bölgeyi etkiliyor. Gerek havalandırma sisteminin iyi olmaması gerek maskelerin hiç kontrol edilmemesi yeterli maske olmaması nedeniyle işçiler hastalanmaktadır. Yine dışarısı içinde yeterli önlem alınmadığında halkımız her yıl daha fazla oranda kanser oluyor.

Biz Soma'ya gittiğimizde oradaki halkla bunları konuştuk. Katliamdan hemen sonra gittik birkaç gün kaldım sonra gelen pek çok arkadaşım ve bu dosyada birlikte yargılandığımız büro arkadaşım Selçuk KOZAĞAÇLI yaklaşık 1 ay orda kaldı. Peki, ne mi yaptık? Tek tek evleri dolaştık.

Katliamda yakınlarını kaybedenlere bunun bir kaza değil katliam olduğunu önlenabilir olduğunu anlattık. Öyle madenciliğin fitratında ölmek falan yok bu kabul edilemez. Madenlerde ölüm kader değildir. Açıkça bir kar hırsıdır, halkın canını hiçe saymaktır, katletmektir. Dolayısıyla iktidar bir yandan sermayeyle iş birliği içinde bu katliamlara neden olmaktadır. Bakın o dönem CHP milletvekili Özgür ÖZEL bir önerge vermişti. Önergesinde teftişin yetersiz kaldığını ve para cezalarının ölümcül kazaları önleyemediğinin işaret etmiştir. “Denetim yollarının iş güvenliğini sağlamak işçi sağlığı ve haklarını korumak açısından aciz kaldığı rahatlıkla görülebilir. Bu nedenle TBMM tarafından konuya el konularak yapılacak bir araştırma bundan sonra maden ocaklarında olabilecek iş kazalarının önlenmesi tüm partilerin ortak payda ve konuya duyarlılık göstermesi açısından olabilecek iş kazalarının önlenmesi tüm partilerin ortak paydada konuya duyarlılık göstermesi açısından önemlidir” demiştir. Tabi kabul edilmedi. Etkili denetim yapılmadı. Şirketler proje olarak sunduklarını yapmadılar, devlet denetlemedi, emekçi madenciler öldü. Zaten oralarda artık o kadar olağanlaşmış ki; günde 1-2 ölüm sakat kalınan kaza, gündem dahi olmuyor maalesef. Örneğin Soma A.Ş 2011 yılında TKİ'ye sunduğu projede S panosu adlı üretim bölgesinde kirli ve temiz

havanın ayrı bir yoldan yer üstüne bağlanması ve hava ihtiyacına karşılık yeni vantilatör kurulması için izin istedi.

TKİ'nin kabul ettiği projede kirli ve temiz hava ayrı yollardan geçecek ve acil durumlarda işçilerin en hızlı sürede dışarı çıkması sağlanacaktı. Ancak rezerv zayıfına neden olmamak için proje hayata geçirilmeden üretime geçildi. Yine TKİ'nin kurduğu facia anında kaçılabilir ve 1 ay süreyle kalınabilecek olan yaşam odası adlı sığınakta Soma A.Ş döneminde zorunlu olmadığı gerekçesiyle kapatılmıştır. Ve 301 işçinin hayatına mal olmuştur.

Biz Soma davasını takip ettik, ediyoruz ve aşamalarda tüm hukuksuzlukları, insan hayatının nasıl yok sayıldığını gördük. Bu para odaklı sistemde paradan değerli hiçbir şey yoktur. “*Sermayenin dini imanı paradır*” denir. Para araç değil amaçtır. Sınıflar ortaya çıktığı ilk günden bu yana önce feodal beyler halkı ezmiştir, sermayenin ortaya çıkmasıyla da sermaye sahipleri daha çok kar uğruna sayısız cinayet işlemiştir. Soma'daki 301 işçi de kapitalizmin karar tarihinde yerini almıştır.

S panosu projesinin hayata geçirilmemesi, yaşam odasının kaldırılmış olması, yine işçilerin takacağı maskenin en az 10 yıllık ve işçi sayısından az olması göstermektedir ki bu cinayetler kasten işlenmiştir. Biz bu davanın açılması için çok emek verdik size bunları da kısaca anlatacağım.

Bu kadar insanın öldüğü bir olayda kamuoyu oluşmamış biz orada olmamış olsaydık belki tutuklamalar olmayacaktı. Nitekim 1-2 işçinin öldüğü durumlarda hiçbir şey olmamıştır. 13/05/2014 ten sonra herkes Soma'ya gidiyordu. Siyasiler, DKÖ'ler, STK'lar, halk... Dönemin başbakanı da gelmişti. Biz oradayken geldi. Halk protesto etti ve haklıydı da. Bir maden işçisi Erdoğan'ın aracı geçerken protesto ettiği için polis tarafından yere yatırıldı, Erdoğan'ın koruması gelip bu kişiye tekme attı. Bunu pek çoğunuz görmüştür. Basın da yer aldı. Televizyonlar açıktan gösterdi. Koruma ceza almazken maden işçisi önce işsiz kaldı ardından Erdoğan'ın aracına zarar verdiği gerekçesiyle para cezasına ve 10 ay hapis cezasına çarptırıldı. İşte bu halde geldi Başbakan

Recep Tayyip ERDOĞAN Soma'ya. Biz oradaydık polis önce gitmemizi istedi sonra bağımsız olarak gazetecilik yapan 2 muhalif gazeteciye provokasyon yapacakları gerekçesiyle gözaltına alıp orada bulunan sendika temsilciliği odasına kapatmaya çalıştılar. Fiilen engel olmaya çalıştık, polis ve askerle tartıştık. Özel Harekât polisleri halkı bizim olduğumuz bölüme itti çünkü başbakanın önünde herhangi bir engel pürüz olmamalıydı. Bizim önümüzü halkla kapatmış oldular fiziken bizi alıp kapatmasalar da oradan çıkmamızı engellemiş oldular. Tüm bunlar bizi nasıl tehlikeli gördüğünün göstergesi.

Biz işte Soma'da tekme atılan işçinin yanında yer alıyoruz. Bizler o gün orada nasıl bulunduysak bundan sonraki süreçte de orda olacaktır. Bizler bugün burada tutuklu olan avukatlar ve ÇHD'li avukatlar o tekmenin hesabını soracak, o tekmenin peşini bırakmayacak avukatlarız gün oradaydık, o gün orada olduğumuz için bugün buradayız.

Soma'dan sonra sıkışan iktidar bazı değişiklikler yapmak zorunda kaldı. Bu katliamdan sonra Soma'da, Kınık'ta, Savaştepe'de her evden cenaze çıkmış durumdaydı halk öfkeliydi. Kazaydı, kaderdi sözlerine çok ikna olmuyorlardı. Soma'dan kısa bir süre önce Şili'de maden işçileri göçükte kalmışlar ve yaklaşık 1 ay sonra sağ olarak kurtarılmışlardır.

Yaşam odasında kalmışlardı 1 aya yakın sürede. Halk *“bizim çocuklarımız ölürken elin memleketinde kurtuluyorlar onların Allah'ı ayrı mı?”* diyordu.

Kanunda yer altı işçileri için kıdem şartı kalktı. İşverenler işçilerin ücretlerinin ödenip ödenmediği takdirde hesabına para yatırmakla yükümlü kılındı. Yeraltındaki işçilere istisnai haller dışında fazla mesai yasaklandı. Mesai günde 6 saat haftada 36 saatle sınırlandırıldı. Alt işverenlerin değişip değişmediğine bakılmaksızın taşeron işçilerin kıdem tazminatında o kuruluştaki geçirdiği toplam süre baz alınması kararlaştırıldı.

Aslında bu bize bazı önlemlerin alınabileceğini gösteriyor. Ama 301 işçi ölene kadar alınmadı çünkü devlet buna karar verir-

se mali oligarşi buna karşı çıkar. Yani aslında bağımsız değildir. Kar odaklı çalışanlar iktidar da söz sahibidirler. Ancak sıkıştığı için yapmak zorunda kalmışlardır. Bakın işçi yasası değişikliklerinde, maden kanunundaki değişiklikler nasıl oluyor onu da anlatayım.

Meclisin yeni kurulduğu yıllarda Ankara'nın en ünlü caddesine adına vere Bolu Milletvekili Tunalı Hilmi Bey mecliste şöyle bir konuşma yapıyor: *“Amelenin hukukunu temin için bir söz söylendiğinde belki yalnız değil mecliste bütün Türkiye’de öyle bir fikir öyle bir haletiruhiye uyanıyor ki meydana komünistlik çıkıyor. Katiyen efendiler! Memlekette esnafı düşünürken memlekette köylüyü düşürürken bu his meydana geliyor. Arkadaşlar sosyalistlik Avrupa’da amele membaından çıktığı için zannolur ki amele kelimesini telaffuz eder etmez sosyalistlikten komünistlikten dem vuracağız. Katiyen değildir. Benim köylü Memiş çavuşla, amele Memiş çavuşum arasında katiyen fark yoktur.”* Elbetteki Memiş çavuşla Memiş bey arasında tarihsel ve sınıfsal bir fark vardır. Türkiye ise bu farklı sınıflar arasında safını Memiş beyden yana tutmuştur. Yani kapitalizmi tercih etmiştir.

1921’den 1936 ya kadar 5 kez İş yasası çıkarılmaya çalışılmış ancak çıkarılamamıştır. Bunu somutlayacak bir örnek vereyim 1932 yılındaki iş yasası tasarısı bile görüşleri alınmakla üzere işverenlerin yönettiği Ereğli Havzai Fahmiye Amele Birliği’ne gönderildi.

Ülkedeki pek çok şey kapitalizmin isteğine göre şekilleniyor bunu biliyor ve söylüyoruz. Prof. Dr. Korkut BORATAV Hoca’ya göre *“1946 yılı sonrası içe kapalı ekonomi gevşetilerek dış pazarda yönelen tarım, madencilik altyapı yatırımları ve inşaata öncelik veren bir kalkınma yoluna sokuldu.”*

Tarım politikaları, madencilik, enerji politikaları aslında kapitalizmin Türkiye politikalarıdır. 1946 ve sonrası ülkemizdeki politikalar kapitalizmin isteğine göre yapılmıştır.

Savaşlardan ve seri silah üretiminden, akarsu barajlara set çekilmesinden, yerel ortamların ve kültürel yok edilmesinden kimin çıkarı olabilir? Yüz binlerce insanın yiyecek yokluğundan, kir-

li sudan ya da tedavi edilebilir hastalıklardan ölmesinden kimlerin çıkarı olduğuna bakalım. İncelediğimizde aynı şekilde karşılaşacağız. Uzun vadede kimsenin yararına olmasa da kısa vadede piramidin tepesinde olanların kapitalistlerin maddi çıkarına olduğunu göreceğiz.

Türkiye’de Madencilik Nasıl Gelişmiştir

1848’li yıllarda teknik olanaklar çok geriydi. Ocak arabalarıyla raylar tahtadandı. İşçilerin bazıları yalınayaktı. Ocaklarda çalışan işçilerin barınabilmesi için madenciler amele barınakları yapmazlardı. Her işçi takımı kendi çalı çırpıdan bir şeyler örer, üzerini çamurla sıvardı. Buralarda barınırlardı ve yeni gelen işçiler barakasını yapana kadar geceyi açıkta geçirmek zorunda kalırdı.

Köylerden 13-50 yaş arası erkekleri devşirilerek çalışmaya götürülüyordu. Bu yöntem 1967 tarihli “Ereğli Madeni Hümayunu Teamülnamesi” ile uygulanmaya başlamıştır. Bu teamülnamede Ereğli’ye bağlı 14 köyün 13-50 yaş arası erkeklerin çalışabileceği vurgulanmıştı.1882’den sonra maden işçiliği Ereğli köylerinin tekelinde olmaktan çıkmıştı.

Madenciliği tarihi Türkiye’de sadece Zonguldak havzasında 1848’e kadar uzanır. Galata Tüccarlığı, İngiliz Kömür, Ermeni Karamanya, Fransız Ereğli ve Gürcü Kumpanyaları ile Maadin Osmanlı AŞ gibi özel sektörlerin üretim yaptığı kömür madenleri Türkiye Cumhuriyeti kurulması sonrası adım adım devlet kontrolü altına alındı. Bu amaçla 1935 yılında MTA kuruldu.1957’de Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) kuruldu.1983’te Zonguldak ve çevresi için (TTK) hizmete girdi.

Madencilik ruhsatlarının verilmesi arama ver üretim politikalarının belirlenmesi ve denetim yetkisi 1993’te Enerji ve Tabi Kaynaklar Bakanlığı bünyesinde kurulan Madencilik Genel İşleri Müdürlüğüne (MİGEM) verildi.

Madenciliğin ilk yıllarında işletme şekilleri ilkel aletler ve vası-

talar da yetersiz olduğu için, derinlere inmek imkânsızdı. Bu yüzden grizu kazalarına ender rastlanırdı. Ölümler hep göçük kazalarından olurdu.

Ayak almak bol kömür veren bir ameliye olduğundan, madencinin yüzünü güldürür ama amelenin canını sıkardı çünkü tehlike büyüktür.

Madencilğin ilk yıllarında ne devlet ocaklarında ne özel sektörde işçiler para almazdı. Devlete ait ocaklarda çalışmanın karşılığı kendilerinin ya da akrabalarının vergi borçlarına tabi tutulurdu. Özel sektörde de para yerine Amerikan bezi kırmızı güllü basma veya kalay verilirdi.

Fransız sermayeli Ereğli Şirketi limandan ve şimendiferden (demiryolu) sonra maden kuyularına da el atınca ilk önce işçileri gündelikle çalıştırdı. Fakat bir süre sonra götürü usulü ortaya atıldı.

Götürü usulü denen usul işçi için kötüydü adeta canına okudu. İşçi çok hesaplı ve ölçülü verilen götürü usulü işçilerin hakkından gelebilmek için kendisini tüketiyor emniyeti bir yana bırakıp tehlikeli yerlerden de kömür kazmaya başlıyor. Bunun sonucunda yaralanmalar, ölümlü kazalar adeta patlar.

Götürü usulü diğer yandan işçinin ahlakını bozdu.

Ona işe hile katmasını öğretti bunu teşvik etti. Hatta işçiler yevmiye kazanabilmek için arkadaşlarının dolu arabasını çalmaya başladı. Şirketin bile yasakladığı sıkıntılı bacalardan kömür çıkarmaya başladı. Buralarda çoğu grizu patlaması ya da göçükte öldü. Şirket sorumluluk almamak için yasakladığı yerlerden kömürün çıkartılmasını teşvik ediyordu. Fransız şirketi ne madeni ne işçiyi düşünüyordu tek derdi kardı. Görüldüğü gibi madencilğin ilk yıllarından bugüne sadece kar odaklı çalışılmış ne halk sağlığı ne ülkemizin yer altı kaynakları ne de onları çıkaran işçiler düşünülmemiştir. Bu kar hırsı için o kadar ki 10 yaşında çocuklar, kadınlar madende çalıştırılmıştır. Bunlar kayıtlı olmadığından elimizde verileri yok ama gerek mükellefiyet döneminden gerek

sonrasında pek çok çocuk ve kadın kötü koşullarda madenlerde çalıştırılmıştır.

Bir avuç kapitalist yüz binlerce insanın kaderine karar veriyor ve o insanların emeği sayesinde yaşıyorlar. Oysa alın teriyle yollar köprüler yapan, pamuğu toplayan, kömürü çıkartan başkaları için evler yapan işçilerdir, halktır. Günde 12-15 saat çalışan halkımız ise kazandığı parayla hiçbir şeye yetişemiyor. Ne kiraya ne yemeğe yetişebiliyor.

Grizu maden kuyularını en büyük belalı afatıdır. Madencilik ilk yıllarında Fransız Kumpanyaları işçileri yalınayak başkacak ocağa gönderirdi. Bacada biriken grizu içinde madenin mühendisi haber salar “*fedai gönderin oraya*” derdi. Fedai adını alan işçiler, ıslak çuvallara bürünerek, ellerine ucunda bir top paçavra yanan uzun sııklar alıp grizunun biriktiği bacalara dalarak gazın fazla birikmesine meydan vermeden grizuyu yok ederlerdi. Gaz fazla birikmişse de bu işçiler ölürlendi. Tabi tazminat falan da verilmezdi şimdi soruyorum size buna kaza diyebilir miyiz?

İnsanlar göz göre göre ölüme gönderiliyor. Birileri açıkça feda ediliyor. Adına bile fedai demişler. İnsan hayatı hiçe sayılıyor. Âdete ölen ölsün kalan sağlar bizindir mantığıyla hareket ediliyor. Bir de lağım atılması vardır delikler delinir ve içine dinamit lokumları yerleştirilir. Dinamit lokumları kapsülle delerken kapsül ateş alabilir, hatta bazen kapsülün içine koydukları fitil kurumasin diye işçiler dışıyla sıkıştırabilir. Sonra denir ki işçiler, kurallara kendileri uymuyor gerçekte olan nedir? Gerçeği açıklamak için yer altında 45 sene isimli kitapta yer alan Maurice Thorez ve arkadaşların bir sosyolojik araştırmasında yer alan cümleye bakalım; “*Dinamit atıldı mı 10 dk. beklemek gerekir. Çünkü tozun dumanın içine dalan işçi 2 metre ilerisini göremez. Dehlize, bir patlamadan tam 10 dk. Sonra girmek gerekir. Fakat şu sıralar üretim diye tutturmuşlar, 1 dk. Bile beklemeye gelmiyor.*” Bu sözleri Fransa'nın güney bölgesinde çalışan bir maden işçisi söylüyor. Gerek oradaki işçinin gerek dinamit lokumunu dışıyla sıkıştırılan işçinin, gerek o sıcakta Soma'da madene giren işçinin durumu açıktır.

Kapitalist organizasyonun parolası: bir memlekete sermaye sokulurken o memleket daha önce dışından ve içinden viranlaştırılır. Kanunlar yabancı ve onun müttefikleri, daha doğrusu yarattığı sermaye çıkarlarına göre ayarlanır ve ondan sonra sermaye artırılır. Zonguldak'ı madeni ve insanıyla mahvetmeye çalışan ve kısmen başarılı olan Fransız sömürgeciliği olmuştur. Osmanlıdan bu yana ülkemizin gelişmesine engel olan yabancı sermaye ve yerli işbirlikçileridir, emperyalist sömürüdür.

Devletin enerji politikaları en başından bu yana madenlerde yaşananları açıklamaktadır. Keza HES'ler, RES'ler, Nükleer santrallerde de benzer şeyler görebiliriz. Ülkemizde pek çok şeyi sermaye ve onun yerli işbirlikçileri belirlemiştir. Devletse sermayenin devletidir. Dini paradır. Parlamento ve yargı sermayeyi korumak için çalışırlar yasalar ona göre yapılır. Mahkemeler düzene uygun kararlar verir ve bu düzenin sürmesi için ellerinden geleni yaparlar.

Serbest piyasa ekonomisinden bahsedilir ancak bu gerçek değildir. Bir piyasanın serbestlik derecesi farklı kişiler tarafından farklı algılanıyorsa, o zaman o piyasanın ne kadar serbest olduğun nesnel bir ölçütü yoktur.

Aslında güzellik gibi tamamen görecelidir. Çocukların çalışmak zorunda kalmama hakkının fabrika sahiplerinin karı maksimize etmelerini sağlayacak türden işçileri işe alma hakkından daha önemli olduğunu düşünüyorsanız, çocuk işçi çalıştırma yasağını işgücü piyasasının özgürlüğünün ihlali olarak göremezsiniz. Tam aksine inanıyorsanız yanlış yola sapmış yasal düzenlemelerle engellenen ve "serbest olmayan" bir piyasa göreceksiniz.

Doğru kabul ettiğimiz yasalar ilk yürürlüğe konduğunda serbest piyasayı tehlikeye düşürdükleri gerekçesiyle onlara karşı çıkıldığını görmek için 2 yüzyıl geriye gitmeye gerek yok. Çevre yönetmelikleri (örneğin; taşıt ve fabrika emisyonlarına dair yönetmelik) yaklaşık 20 yıl önce gündeme geldiğinde, pek çok kişi seçme özgürlüğünü ihlal ettikleri gerekçesiyle bunlara karşı çıktı. Karşı çıkanlar şöyle sordu; eğer insanlar havayı daha çok kirleten

araçlar istiyorsa veya fabrikalar için çevreyi daha çok kirleten üretim şekilleri daha karlıysa, hükümetler neden onların istediklerini elde etmelerine engel olsun? Bugün pek çok kişi yönetmelikleri doğal karşılıyor. Kasıtsız da olsa başkalarına zarar veren eylemlerin (kirlilik gibi) sınırlandırılması gerektiğine inanıyor. Çoğu yenilenemez olan enerji kaynaklarının dikkatli kullanımını anlayışla karşılıyor. İklim değişikliği üzerindeki insan etkisinin azalması gerektiğine inananlar da olabilir. Kısacası serbest piyasa ekonomisi diye bir şey yoktur serbestlik sermayenin serbestliği anlayacağınız bu düzende her şey sermayedarlar için düzenlenmektedir.

Tüm üretim süreçleri ağırlıklı olarak çalışanların kuralların çok dolambaçlı olduğu yerlerde işleri hızlandırmak için inisiyatif olarak sözleşmelerinde belirtilmeyen ekstra görevleri de yerine getirme isteğine bağlıdır. Çalışanların bu tür bencil olmayan davranışlarının arkasındaki nedenler çeşitlilik gösterir: işlerini sevmeleri, ustalıklarıyla duydukları gurur, özsaygı, meslektaşlarıyla aralarında olan dayanışma, üst düzey yöneticilerine duyulan güven veya şirkete bağlılıkları.

Sonuç olarak eğer insanlar serbest piyasa ekonomisinde sınıldığı gibi tamamen bencil davransaydılar şirketler ve dolayısıyla ekonomimiz durma noktasına gelirdi. Oysa insanların doğasında bencillik değil yan yana omuz omuza durmak var. Kapitalizm araya kar hırsını soktuğu, insanları rekabete zorladığı, bir yarış atı misali sürekli yarıştırdığı halde halkımız bu değerleri hala içinde taşımaktadır. Kapitalizm insanları yozlaştırmıştır ancak hala değerlerimizin tamamını yok edememiştir.

Hatırlar mısınız bilmem ama bizim aklımızdan çıkmıyor 13 Mayıs akşamı ocaktan çıkarılan bir işçi "*beni bırakın Mahmut'u çıkarın onun karısı hamile*" demişti. İşte biz burada görüyoruz halkımızın bencil olmadığını. Bizlerin kültürünü, doğasını bozmayaya çalışıp daha kolay yönetmek istiyorlar. Öyle olmalı ki ülkemiz sermaye için dikensiz gül bahçesi haline gelmeli ancak öyle olmayacak. Halkımız bu vatanda yüzyıllardır süren geleneklere ve vatanına sahip çıkacak ve kapitalistlere karşı duracaktır.

Neden Mücadele?

Can pazarı olan Soma ve Zonguldak Havzalarındaki ocaklar direnmenin nedenidir. Madenci genetiği, insan bilinci beri dursun; hayati tehlikeyi algılayan her karıncanın DNA'sında kayıtlı olan içgüdü bile baki kaldıysa bedende, direniş en doğal biyolojik davranıştır ya hani... İşte onun için mücadele. Can pazarı vardiyalara giren; en temel insan hakkı olan öz canını savunmak için bile bir şey yapmayacaksa, 18. Yüzyıldaki köyüne dönse yeridir. İşte onun için mücadele...

Soma'da 301 maden işçinin daha fazla kar, daha fazla üretim adı altında göz göre göre katledilmesine kader diyemeyiz. Bizim tüm halkımızın buna kader diye bakması bekleniyor. Oysa maden işçilerinin tarihine bakarsanız, bırakın sadece bu koşullara karşı mücadele etmeyi daha da ötesi üretenin yönetebileceğini ispatladıklarını göreceksiniz. İşte madencilerin, tüm işçilerin, tüm çalışanların, tüm halkımızın bu toprakların tarihinden öğrenecekleri çok şey var. Anadolu isyanlar ve destanlar tarihidir.

Vatan demek halkların kimliği demektir. Yüzlerce yıldır yaratılan gelenek, kültür ve değerlerdir. Kapitalizm bu değerlerden uzaklaşmamızı başka şekilde düşünmemizi ister. Düzene uygun kafalar olalım ki istediği gibi at koşturabilsin. Kapitalizm halkın kimliğini tahrip etmeye çürütmeye çalışmaktadır. Değerlerimize kültürümüze sahip çıkmak onurlu olmaktır. Biz böyle yetiştik. Babam bize küçükken *"her şeyinizi kaybedebilirsiniz, pazarda simit satar gene yaşarsınız ama onurunuzu kaybederseniz yaşayamazsınız"* demiştir. Halkımız madenlerde katledilirken, iş cinayetleri adı altında katledilirken, vatanımız HES'lerle, Nükleer Santrallerle, RES'lerle talan edilirken, halkın sağlığıyla oynanırken sessiz kalamazdık, kalmadık. Onurlu olmak namuslu olmak tüm bunların karşısında halkın yanında yerini almaktır. Adalet isteyen tüm halk kesimiyle birlikte mücadele etmek gereklilik, halkın avukatlığının devrimci avukatlığının doğasından gelen bir zorunluluktur. Bizler avukatlığı mahkeme salonlarına, adliye koridorlarına sıkıştırmadık. Nerede bir adaletsizlik varsa orada olmaya çalıştık yüzden Soma'daydık, Ermenek'teydik. Kapı kapı dolaşıp ziyaret ettik hal-

kımızın evlerini. Mücadele etmek gerektiğini gördük, anlattık.

Maden işletmeleri kırsal alanlarda tarımsal araziler istimlak edilerek kuruluyor. Bölge halkı çalışan olarak madene inmek zorunda bırakılıyor. Bu durumda gönüllülük değil zorunluluktan söz edilebilir. Mülksüzleştirme ve topraksızlaştırma... Tarımsal arazi- lere el konulduğu, istimlak edildiği ya da yaşanan dönüşümlerle toprağın “para etmediği” durumlarda, topraksızlaştırılan köylüler, zorunlu olarak işçileştirme ya da göç, yol ayrımıyla karşı karşıya kalıyorlar.

Bugün bunların üstüne yeni şeyler de eklenmiş durumdadır. Maden işçileri sadece tarımdaki dönüşüm yüzünden madende çalışmak zorunda bırakılmış işçileşmiş köylüler değil aynı zamanda düşük gelir ve ücretler yüzünden bankalara borçlandırılmış çalışanlardır. Gelir yetmediği için alınan borçlar yüzünden daha uzun bir süre gelirin yani ücretin kesintiye uğramaması için kendilerine dayatılan tüm iş güvenliğinden yoksun çalışma koşullarına boyun eğmek zorunda kalıyorlar.

Üretimin artması için gözü dönmüş biçimde elinden ne gelirse ardına koymayan işletme sahipleri açısından, iş güveliği bir maliyet haline geliyor. İşçiler başka yapacak işleri olmadığından ödenmesi gereken borçları olduğundan kötü ve güvencesiz çalışma koşullarında çalışmak zorundalar. Tam bu topraksızlaştırma ve mülksüzleştirmeyle gelen işçileşme koşullarına zıt olarak, bu çalışma koşullarının keyfiliği ve kötülüğü karşısında sınıf bilinci ediniyorlar.

Toplumsal muhalefetin yükseldiği, halkın hak arama bilincinin olduğu zamanda yaşanan özyönetim deneyimleri tarihin sayfalarında yerini alıyor. Suluova’da, Yeni Çeltek’ te, işçiler kendilerini esir eden bu sisteme karşı birlik ve dayanışma içinde bu cendreden çıkıyor ve daha iyi koşullar yaratarak başarı elde ediyorlar. Kapitalizm her şeyimizi almaya bizi kendine mecbur bırakmaya çalışan bir sistemdir.

10 yıllar öncesinden Suluova’dan, Yeni Çeltek’ten, Soma’ya uzanan gerçek budur. Bizim gibi ülkelerde ekonomik kriz, küçük

ve orta büyüklükteki işletmelerde, işletmenin zarar ederek kapanmasına ve zarar bahanesiyle işçilerin ücretinin ödenmeyerek işsiz kalmasına neden olmaktadır. Kapitalizm akıl dışıdır ve sırf bu akıl dışı sistem yüzünden kendi emeğiyle dönen işletme kapanmak zorunda kalıyor.

Kapitalizm adaletsizdir ve bu durum kapitalizmin tüm adaletsizliğini ortaya koyuyor. Özyönetimin en önemli bileşeni olan işçi denetimi ya da madenci denetimi, can pazarı kömür ocaklarındaki ölümlerin asgari düzeylere inmesi ve giderek sıfırlanmasının önkoşuludur. Zira maden kazalarında “sıfır ölüm” bu yüzyılda değil geçen yüzyıldaki modern madenciliği bile, her tartışmadan varestede tutulmuş olmazsa olmaz şartıdır ve her ocağa farzdır.

Soma’daki kömürün türü, linyit... İngilizler buna “kahverengi kömür” de diyorlar. Avrupa’da ilk kez 1850’lerde Almanya’da yakıt olarak kullanılmış Anadolu da ilk kez 1863-1864’te Soma’da bulunmuştur.

Soma’da ilk linyit ocağı 1913 yılında açılır. Yaklaşık 30 yıldır maden işletmeciliği yapan Soma Holding için ELİ ile 2009 yılında yaptığı rödovans anlaşması bir dönüm noktasıdır. 1600 civarındaki işçi sayısı 6000’ne çıkartılır ve kömür çıkarma maliyeti düşürülür. Soma linyit rezervlerinin yoğun olduğu, bunun yanı sıra verimli tarım arazilerinin de bulunduğu bir havzadır. 1980’den sonra “özelleştir, güzelleştir” sloganı çerçevesinde, maden denetiminin azaldığı, işçi sağlığı ve iş güvenliğini rafa kaldırıldığı ve günümüze gelindiğinde sermaye açısından son derece kritik bir enerji havzası haline getirildiği görülmektedir. Havzada madenler dışında termik santrallerin kurulması düşünülmekte ve EÜAŞ ve Limak –Cengiz-Kolin ortaklığına ait olan 2 adet daha santral yapımı planlanmaktadır. Ayrıca EÜAŞ’ın da özelleştirilmesi süreci devam etmektedir. Bunların yanı sıra Limak –Cengiz-Kolin ortaklığının Artvin’de yapacağı Yusufeli barajı dünyada 3. En yüksek barajı olacak. Özetle bölgenin enerji ve maden üretiminin tamamen özel sektöre verildiğini söylemek abartı olmayacaktır.

Balıkesir, İzmir ve Manisa’yı içine alan bölge devlet ve ulus-

lararası sermaye açısından çok önemli bir enerji havzasıdır. Yakın zamanda “kömür gazı” çıkartılmaya başlanacak, yani kömürü yer altından çıkarmadan kimyasallarla yangın gerçekleştirilip gaz alınarak üretime geçilecek ve sıvılaştırılmış bu gaz sanayide kullanılacak. Söz ettiğimiz dönemde 6 bine yakın enerji işçisi, 25 binden fazla maden işçisi bölgede çalışıyor olacak. Kısacası havza büyüyecek işçi sayısı artacak ve dolayısıyla rant büyüyecek. Böyle büyük bir havzada emek hareketinin kontrol edilmesi uygulaştırılması devlet ve sanayi açısından önem taşıyor.

TKİ'ye bağlı ELİ Soma ve ahalesindeki maden ocaklarında, son 20 yılda 6 bin maden işçisi çalışırken, rödovans üretim sürecinin başlamasından sonra sayı 17 bine çıkmıştır.

Soma ve havalisinde maden işletmeleri ilk üretim yaptıkları dönemlerde açık ocaklar biçiminde çalışırken daha sonra kapalı ocakların yoğunlaştığı bir çalışma tarzına geçmişlerdir.

Havzanın bir kavun ambarı, buğday ambarı ve zeytincilik, domates, biber ve üzüm başta olmak üzere pek çok meyvenin yetiştirildiği bir tarım bölgesi olduğunun altını çizmek gerekir. Ancak tütün başta olmak üzere uygulanan kotalar, yeni yasal düzenlemelerle bölge halkı tarımdan çok düşük bir gelir elde edebilir hale gelmiştir. Soma katliamının ilk günlerinde eşini madende kaybeden bir kadın TV'ye verdiği röportajda *“tütün para etmiyor, üstelik çokta zahmetli eşlerimiz ne yapsın mecbur kaldılar madene girmeye”* diyor. 13 Mayıs 2014'e kadar işçilerin 19. Yüzyıl koşullarında çalıştığını, mekanizasyon süreci var dense de sürecin kötü olduğunu belirtiyor.

TMMOB Maden Mühendisleri Odası Araştırma komisyonu, Soma katliamına ilişkin rapor hazırladı ve sundu.

Maden Mühendisleri Odası'nın olay yerinde doğrudan tespit yapabilme yetkisi bulunmamaktadır. Dolayısıyla oda görevlilerinin olay yerinde katliama ilişkin bilgiler son derece sınırlıdır.

Eynez /Kavaklıdere ocağının ihalesini ilk alan şirketin sahaya devretme nedeni, buradaki kömür damarının metan içermesi ve

yangına elverişli olmasıdır.

TMMOB Maden Mühendisleri Odası Hazırladığı Ön Raporda:

- Taşeronlaştırma uygulamaları, ucuz emeğin yoğunlaşmasını ve sendikal örgütlenmenin nicel ve nitel olarak zayıfladığını, dolayısıyla denetiminde azaldığı maden işletmelerini arttırmıştır.

- Üretim zorlamasının ocaklardaki panolarda fazla sayıda işçi çalışmasını gerektirdiğini ve ocak içindeki üretimin dengesinin genel olarak da bozulmasına neden olduğunu belirtmektedir.

- Havalandırma sisteminde sıkıntılar olduğunu,

- Ocak içinde katliamdan önce ölçülen karbon monoksit miktarının tehlikeli sınırdan yüksek olduğunu,

- Maden işçilerinin kişisel korunum malzemelerinin yetersiz olduğunu (Filtreli Tip Ferdi Kurtarma Karbon monoksit maskeleri-FFK yerine- Oksijenli Tip Ferdi Kurtarma Maskeleri –OFK – kullanılması gerektiği)

- Katliamın yaşadığı yer altı ocağında iş güvenliği denetim sorumluluğu; asıl işveren TKİ, alt işveren Soma Kömür A.Ş Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı, Maden İşleri Genel Müdürlüğü (ET-KB-MİGEM) Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, İş Teftiş Kurulu Başkanlığında (ÇSGB- İTK) olup denetimlerin bu kurumlar adında TKİ teşkilatı, İş güvenliği uzmanları, Teknik Nezaretçiler, MİGEM Personeli ve İş Müfettişleri tarafından yerine getirilmesi gerektiği belirtilmektedir.

Söz konusu ocakta, bu unsurların hiçbiri tarafından herhangi bir sorun tespit edilmemesi, bu karşın 301 işçinin ölümüne yol açan bir katliamın gerçekleşmesinde, madencilik sektöründe iş güvenliği denetimi alanında ciddi problem olduğunu, başka bir kanıtı ihtiyaç duymaksızın açıkça göstermektedir.

Soma ve havalisinde maden işçilerinin toplam sayısı yaklaşık olarak 17000 civarındadır. Bu sayıdan 7000 kişi yerlidir. Yaklaşık 10000 maden işçisi ise Zonguldak, Siirt, Çorum, Bartın, Bingöl,

Erzincan, Kütahya, Ordu ve Giresun 'dan havzaya çalışmaya gelmişlerdir.

Sendikalar madendeki işçi katliamını ortadan kaldıracak ve iş güvenliği önlemleri alıracak asıl güç olması gerektiği yerde, buna itiraz etmeyerek katliama ortak olmuşlardır. Türkiye Maden-İş Sendikası işverenin işini kolaylaştırıcı faktöre dönüşmüş durumdadır.

Katliamın arkasından hükümetin 'katliamı unutturma' çalışması çerçevesinde: ölen madencilerin eşlerine, ailelerine TOKİ evleri dağıtılmak, madencilerin çocuklarına burslar vermek, bine yakın imamı katliamın ardından bölgeye göndererek acılarını yatıştırmak gerekçesiyle madenci ölümlerinin kader olduğu inancına bağlamak gibi pek çok çalışmayı sayabiliriz.

13/05/2014 tarihinden sonra sermayenin manevralarıyla sessizleştirilmeye çalışılan maden işçileri baskı ve sindirme politikaları karşısında, zemberekten boşanır gibi tepkiler açığa çıkardılar. Ekim ayının sonuna kadar hasat zamanı olmasına, katliamın yaşandığı ocağın kapalı olması gibi etkenlerden ötürü neredeyse her gün irili ufaklı eylemler, yol kesmeler, basın açıklamaları gerçekleşmiştir. Pek çoğunda oradaydık. Bizler katliamın olduğu günden sonra artık Soma'daydık, Soma'lıydık.

Pek çok işçi sendikasıdan istifa edip bölgeye yeniden gelen Dev-Maden- Sen de örgütlenmeye başlamıştır. Devlet ve sermaye Dev-Maden- Sen'e geçen işçilere kendiliğinden daha iyi çalışma koşulları ya da ücretleri vermeyecektir. İşçiler mahallelerinde, köylerinde, ocaklarda bir hazırlık yapmak durumundadır. Yöre halkının bilgi sahibi olmasının yanı sıra, enerji ve maden havzasında yaşarken ne türden saldırılar, değişikliklere maruz kalacaklarını bilmeleri gerekmektedir.

Biz orada bulunduğumuz sürede işçilere bunları anlattık, koşullarının iyileşmesi için örgütlenmeleri, hep birlikte emekleri için hakları için direnmeleri gerekmektedir. Soma'da 432 çocuk baba-sız kaldı, elleri kınalı gelinler, analar, babalar, kardeşler büyük bir acı içinde kaldılar. Bu yaşanan katliam kader değildi. Sermayenin

kar hırsının sonucuydu. Biz tüm bunları biliyorduk ve bunun için Soma'nın avukatlığını yaptık.

Soma katliamında Kınık'tan 52, Savaştepe'den 44 maden işçisi öldü. Basın TV'ler hep Somayı verdi, hep Somayı anlattı. Balıkesir'den, Kütahya'ya kadar pek çok yerden madenciler Soma'ya çalışmaya geliyorlar, ama bu ilçelerde insanların aileleri, akrabaları çok olumsuz koşullarda yaşıyor.

Kınık'tan pek çok müvekkilimiz oldu. Madende koşullarının iyileşmesi için bir araya gelip mücadele ettiler. Bu kapsamda dernekleştiler, Dev-Maden-Sen' e üye oldular ve sendikaya üye oldukları için işten atıldılar. Bu işçilerin avukatlığını yaptık. İşlerine alınmak için hem hukuki yollara başvurdular hem de direnmeyi seçtiler.69 gün süren bir direniş yaptılar ve bu direnişin sonunda işlerine geri döndüler. Aralık ayında karın kışın soğğun altında Soma- Eynez tepesinde her gün direniş için mücadele ediyorlardı. İse iadeleri için dava açtık ancak adaleti sadece mahkemede aramadı müvekkillerimiz. Haklı ve meşru direnişlerini alanlara taşıdılar. Çünkü işlerinden asılsız yere sadece işverenin sendikalıktan hoşlanmaması nedeniyle atılmışlardı. Haklılıklarına inanıyorlardı ve haklılıklarından aldıkları güçle durdular o kadar soğuk havada kar ve kış dinlemeden.

Kınık meydanında, madenlerinin önünde her yerde direndiler ve sonunda işe girdiler. Her birinin 2'şer 3'er çocukları vardı ve çalışmak eve ekmek götürmek zorundaydılar işte bu yüzden direndiler. Biz bu süreçte hep yanlarında olduk avukatlıklarını yaptık. Biz onlardan çok şey öğrendik ama asıl öğrenen Kınık halkı, Soma halkı, maden işçisi olmuştur. Soma Eynez tepesinin ilk direnişi olmuştur.

Maden işçilerinin bundan etkilenmesinden korkan sermaye müvekkilimizi işyerinin olduğu alana aldırmamak için yolda gözaltına almaya çalışmış müvekkillerimiz çeşitli yollarda gelerek mutlaka ve mutlaka madenin önüne ulaşmışlardır. İşçilere direnişçilerle konuşmayı hatta o tarafa bakmayı yasak etmişlerdir. Direniş başladıktan sonra servisleri iyice içeriye kadar sokup işçileri

tam madenin önünde indirmeye başlamışlardır. Korku büyüktür çünkü sermaye işçiyi sömürdüğünü ve onun örgütlenmesi halinde baş edemeyeceğini bilmektedir. Ama ne yaptılarsa direnişe engel olamamış ve direnenler bir kez daha kazanmıştır.

Bizim o işçilere, Kınık halkına, Soma halkına, Ege halkına ve tüm halkımıza sözümüz var halkın avukatlığını yapmaya devam edeceğiz, haklı ve meşru olanı savunmaya devam edeceğiz. Haklı ve meşru mücadelelerinde yanlarında olmaya devam edeceğiz. Bencillik çoğu insanda en baskın özelliktir. Ancak tek dayanağımız bu değildir. Hatta birincil dayanağımız bile bu değildir. Söylenildiği gibi bencil bireylerle dolu olsaydı dünyanın sonu gelmiş olurduk, çünkü zamanımızın çoğunu dolandırıcılık yaparak, dolandırıcıları ve yakalananları cezalandırarak geçirirdik. İnsanlar serbest piyasa ekonomisinin inandığı tamamen bencil bireyler olmadığı için dünyada düzen devam ediyor.

İnsanların genelde bencil olduklarını kabul ederken, diğer insani dürtüleri kendi çıkarına kullanan ve insanlardan maksimum fayda sağlayan ekonomik sistem tasarlamamız gerekir. İnsanlar hakkında kötü düşünersek ondan minimum fayda sağlamış oluruz. Bu bize söylenmeyen ama aslında kapitalistlerin düşündükleridir. Bizim insanların kötü olduğunu düşünmemizi düşünüyorlar. Oysa biz insana inanıyoruz, kendimize inanıyoruz, halkımıza inanıyoruz. Bu inançla mücadele ediyoruz. Bizim düzene uygun düşünmemizi isteyenlere inat, insanların bencil olduğuna *“gemi-sini yürüten kaptan”* ya da *“her koyun kendi bacağından asılı”* diyenlere inat biz bu halka inanıyoruz ve onlarla birlikte yan yana omuz omuza duruyoruz. Halkın avukatlığını yapıyoruz.

Ülkemizde maden işçileri, maden ocaklarının yerleşim yerlerinden uzak olmaları nedeniyle uzun yolculuklar yaparak iş yerlerine ulaşırlar. Köylerden kasabalardan madene gelen işçiler toprakla bağları zayıflamış da olsa aynı zamanda tarım ve hayvancılık yapan, madenden elde ettiği gelir dışında gelire ihtiyacı olan işçilerdir. Soma maden işçileri örgütlenme çalışmalarını sürdürürken aynı zamanda ilçeye 5 km uzaklıkta olan Yırca köyünde zeytin ağaçlarının kesilmesiyle ortaya çıkan mücadele başladı.

Aile çiftliği diye tabir edilen tütün, zeytin, gibi tarımsal faaliyetler ürünlerin üretiminin artık yok edildiği, yasalarının hazırlanıp termik santral yapımına alan açmak için sermayenin nasıl da azgınlığı görüyor. Ege bölgesinde tarım arazilerinin yok edilip tahrip edilmesi, termik santral vb. yapımı için planlanan ağaç kesim sayısının yaklaşık 2 milyon olduğunu öğrendik.

Soma havzası uluslararası sermayenin de gözünü diktiği önemli enerji havzalarından biri, maden ve enerji bölgesi... İnsanlar tarlada çalışmak yerine düzenli bir gelir olsun diye sel dolu gibi ürünü almaktaki riskler ve tarım politikaları nedeniyle yerin 7 kat altında kömür tozunda çalışıyorlar.

Bu bir devlet politikası, bu politika sonucu halkımız sağlıksız koşullarda madende, termik santralde çalışıyor ve sağlıksız bir havzada yaşamaya mecbur bırakılıyor. Biz buna karşı mücadele ediyoruz. Kapitalizm buna çözüm olamaz çünkü zaten sebebi kendisidir.

Sermaye, işçi örgütlerinin ve genel olarak siyasal muhalefetin, iş kazalarına, ölümlü kazalara karşı ciddi bir direniş olmadığı sürece işçinin yaşam kalitesine ve ömrünün kısalık/uzunluğuna kayıtsız kalır. Maden iş kolu bu bağlamda sermayenin kayıtsızlığını ifrata vardığı en önemli örnektir. Türkiye'de iş kazası verileri henüz çok sağlıklı olarak belirlenmiyor.

İşçi sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG) Madencilik işkolunun da içinde olduğu toplam 20 işkolunda, iş kazaları, cinayetleri ve haberlerini /makalelerini toplamak, toplumda bu konu üzerine bir duyarlılık ve bilinç oluşturmak için çalışıyor.

Sermayenin ve devletin yeraltında çalışan işçilere işe koşulan atlar gibi davranılarak sağlanabilir. Mühendisler vardiya amirleri de aynı baskıya maruz kalıyor. Bu kapitalizmin işleyiş unsurlarındandır.

Her baskılanma kademesinin ve o kademenin öznesinin yaptığı işin niteliğinden kaynaklanan meşru bir alını vardır. İşten atılma korkusu aşılanmaya, baskıya ve sindirmeye de dayanak

oluşturur.

Genel Başkanının “*ben ülkemi pazarlamakla mükellefim*” dediği AKP ülkede ne var ne yok sattı. Yüzlerce kamu kurumu özelleştirilip tekeller peşkeş çekildi.

Dünyadaki rezervlerin %73’ü Türkiye’de bulunan yer altı kaynaklarından borun üretimi için Eti Maden ve Çin tekellerinden Dalian Jinma Şirketi arasında anlaşma imzalandı.

Buna göre madenden çıkan borun değerini 2 bin kat artıracak olan bor karbür teknolojisini hayata geçirecek. (Cumhuriyet 7 Haziran 2018)

Bor zengini olan ülkemizde, borlar bizim işçimizin emeğiyle işlenip satıldıktan sonra karın büyük kısmı Çin tekeline akacak. Hem kaynaklarımız hem emeğimiz sömürülecek. İşte tüm bunlar yeni sömürgeleşimin sonucudur.

Ülkemizdeki enerji politikaları tamamen yeni sömürgeciliğe uygun işliyor. Yeni sömürgeciliğe hizmet ediyor. Ülkemiz kaynakları emperyalistlere peşkeş çekiliyor.

Ülkemizde enerji projeleriyle ilgili, madenlerle ilgili, HES’lerle, RES’lerle ilgili çeşitli yasa ve yönetmelikler sürekli çıkıyor. Çoğu çalışanların aleyhine, halkın aleyhine olan bu projeler sermayeye hizmet eder niteliktedir.

Takvimler 5 Kasım 2017’yi gösterdiğinde yeni bir torba yasa gündemdeydi ve bu torba yasa içerisinde madencileri ilgilendiren bir madde de söz konusuydu.

Torba Yasa 58. Madde özelleştirmeyi düzenliyordu. Özelleştirme demek ölüm demekti madenci için, sakatlıklar demekti hak gaspı demekti. Bu nedenle de karşı duruyorlardı.

Torba Yasa 58. Madde madenlerle ilgiliydi ve 5 Kasım gece vardiyası 6 Kasım sabahı mesai bitiminde madenden çıkmadı. Bir sonraki vardiya ise ocakların önünde toplanmıştı.

Torba Yasa tasarısının gündeme gelmesinin ardından Zonguldak’ta sendika, madenciler ve yerel halkın katılımıyla 4 Kasım

günü büyük bir eylem gerçekleştirmiş 58. Madde özelleştirmeyi, özelleştirmenin de madenci ölümlerini getireceğini vurgulayarak ve yasanın geri çekilmesini istenmiştir.

24 saate ulaşan ocaktan çıkmama eylemi, TTK'nın Zonguldak ve çevresindeki 5 müessesesini de kapsadı. Kozlu, Üzülmüş, Armutçuk, Karadon ve Amasra müesseseleriyle burada çalışan yaklaşık 3000 madenci ocaktan çıkmadı. Yerin altındaki madencilere, iş arkadaşları ve aileleri ocağın çevresinde toplanarak ve aşağıdakilere erzak hazırlayarak katıldı. Bazı ocaklara giriş polis tarafından engellendi.

Özelleştirilmesinin Torba Yasanın kapsamı dışında bırakıldığı duyurularak eylemin sona erdirilmesi istendi ve işçiler gece saat 4:00 da ocaklardan çıkmaya başladı.

Peki, Torba Yasa 58. Madde Ne Anlama Geliyor?

58. Madde *“TTK ile TKİ, uhdelerinde bulunan maden ruhsat sahalarını işletmeye, işlettirmeye, bunları bölerek yeni ruhsat talep etmeye ve bu ruhsatları iptal etmeye yetkilidir.”* Bu düzenleme sözü verilen *“Devlet eliyle işletilen sahaları hariç”* ibaresiyle özelleştirmenin engellenmesinden uzak.

TTK' ya ait sahalarda sadece %52 si devlet eliyle işletilirken, geri kalan %48, rödovans usulüyle özel şirketler işletiyor. Bu ibare rödovanslı alanların tamamen özelleştirilmesi engellenmediği gibi TTK'nın devlet eliyle işlettiği sahaları mevcut işçi sayısı ile sürdüremediğine karar vermesi durumunda bu sahaların özel şirketlere devredilmesini de engellemiyor.

Zonguldak Maden Mühendisleri Odası Başkanı Prof. Dr. Erdoğan Kaymakçı'nın aktardığı bilgilere göre; 1970'lerde 5 milyon ton yıllık üretimin TTK ya yatırım yaptırılmadığından ve yeni işçi alımları gerçekleşmediğinden, şu anda 1 milyon tonun altına kadar düştü. TTK'nın taşkömürü ihtiyacının büyük bir kısmını ihracat ile karşıladığını ifade eden Kaymakçı kurumun izlenen sermaye yanlısı politikalarla bilinçli olarak çökertilme noktasına getirildiğine işaret etti.

Sermayesiz Bir Dünya Mümkündür ve Daha İyidir

Eylem birliği + Direniş + İşgal + Kendi ürettiğini kendin yönetme = Özyönetim

Çağdaş madenciliğin hedefi olan “sıfır ölüm” durumuna ulaşmak içinse; ne devletin, ne patronun emniyetçilerinin, ne fenni nezaretçinin, ne de yasa zoruyla danışılan İSİG Uzmanlarının denetimi ve gözetimi yoluyla değil, ancak ve ancak;

- Yeni ölümün ta kendisinin sadece berisinde her iş günü bir vardiya boyunca muttasıl dikilip duran ve,

- Lanet zar- zor düzenin baskısı altınca yine ölümle köşe kapmaca oynayarak ömür tüketen, madencilerin, yine ta kendisinin bilinç, 5 duyu ve düşüncesinin devreye girmesiyle erişilebilecektir.

Türkiye gibi ekonomilerde işçilerin üretime el koyup devam ettirmeleri, gerçekçi ve güncel bir seçenektir. Birikmiş borçlar karşısında işyerlerini işgal edip, işletmeyi döndürmek ve işçilerin özyönetimi böylesi kriz dönemlerinde karşılaşılan bir durumdur. Tabi bilinçli bir sınıf hareketi mevcutsa özyönetim işçi sınıfı açısından kazanım oluyor. Aksi halde kapitalizm bu üretici işçi kooperatiflerini kendi düzeni içine yerleştirebiliyor. İşçi mücadelesi başka bir arkadaşımın konusun o yüzden bu konuyu daha fazla anlatmayacağım. Sadece kapitalist sistemin daha anlaşılabilir olması açısından söylüyorum bunları.

İşçi üretime el koyduğunda işletmeyi, madende ocağı kendi malı gibi görmektedir. Bu emeği de para olarak gördüğünden durumdan memnun olur. 1969 Alpagut'ta işçilerin özyönetimde üretim henüz 2 hafta içinde %50 artmıştır.

Amasya'nın Suluova ilçesinde bulunan Yeni Çeltek Maden İşletmesi 1970'lerde Türkiye madencilik sektörünün özel kesiminde tek başına en fazla kömürü üreten işletmesidir ve üretimi büyük oranda şeker fabrikasına enerji için gerekli kömür üretimine dayanır. Bölgedeki önemli üretim zincirini birbirine bağlar. Şeker

üretimi şeker pancarı üretimine bağlıdır.

1980'lere gelindiğinde şirket yönetimi ocakları kapattığını açıklar. Bunun üzerine 980 işçi 3 ay boyunca yönetimi hayata geçirir. (26 Nisan 1980)

Halk kış boyunca kömürü karaborsacılardan alamamıştır. Kilotrelerce yolu kat edecek parası olmadığından üşümüştür. Oysa maden işçileri kömürü köylere kadar götürmüştür.

1 haftalık işleyle görülen tüm giderler çıkarıldığında kasada 2 milyon kalmış bu durumda aslında görünen o ki madeni kararı ekonomik değil politiktir. Kar edildiği çok açıktır.

Küçücük işletmede 980 maden işçisi üretirken yönetebileceğini, halka daha ucuz kömür sağlanabileceğini, patron sınıfının ortadan kalktığında bir sorun kalmadığını göstermiştir. Şimdi de görülen budur. Aslında işletmeler zarar etmiyor. Bu kadar pahalı enerji satın almak, halk sağlığını bu kadar tehdit etmek bir sistem sorunudur. Sorun kapitalizm sorunudur. Soma'da, Ermenek'te yaşanan budur. Kapitalistlerin sömürsü halkımızın canına mal olmuştur. Daha fazla kar işçin iş güvencesi hiçe sayılmıştır. Ölümler katliamlar devam etmiştir ne Soma'dan ne Ermenek'ten ders alınmamıştır.

17 Ekim 2017 günü Şırnak'ta göçük altında kalan 8 işçi katledildi. Enerji Bakanı kazanın olduğu sahanın MİGEM tarafından 2013'te kapatıldığını Bekir BOZDAĞ madenin kaçak olduğunu söyledi. DİSK-KESK-TMMOB-TTB'nin raporuna ve maden mühendisleri odasının yaptığı açıklamaya göre maden sahasına durdurma kararı devam ederken; saha Enerji Bakanlığı'na bağlı TKİ tarafından Mart 2017'de rödovans ihaleye çıkarılıp Nisan 2017'de ihaleyi kazanan firmayla sözleşme imzalanmıştır. Yani 'kaçak' diye açıklanan alan, 7 ay önce devletin bilgisi dahilinde TKİ tarafından ihaleye çıkarılmış ve satılmıştır. Kömürler işyerlerine ve resmî kurumlara satılıyor. Kaçak demek sorumluluktan kaçmaktır. Kaçak demek halka hesap vermemektir.

- Ocağın güvenli olmadığı, fotoğraflarına bakıldığında anlaşıl-

lıyor. Ocağa hiç yaklaşılmaması gerekiyor. Bir tarafta su birikintileri, kontrolü yapılmayan çalışma alanları var. Halkın can güvenliğiyle ilgilenilmediğini görüyoruz.

- Katliam olduğu sırada tamamen ilkel ve gelişigüzel kömür damarlarında cevheri almaya yönelik bir çalışma sürdürüldüğü, iş güvenliği ve işçi sağlığıyla ilgili herhangi bir önlem alınmadığını, uyarı levhalarının bulunmadığını belirtiyor.

- Derinlikleri 150-200 m arası değişen ilkel yöntemlerle açılan kuyularda üretim yapılıyor.1700'lü yılların koşullarında kazmalarla, el arabalarıyla gırgırlarla kömür çıkarılıyor.

- Katliamın olduğu ocakta 4 işçi sigortasız çalıştırılmış, 2 işçinin sigortaları ayrı şirketler tarafında yatırılmış, 2 işçininse sigortasına ilişkin kayıt yok.

- Çocuk işçi çalıştırılıyor. Şırnak'taki katliamda yaşamını yitiren Sıddık KABAK, işe başladığında 17 yaşındaydı. Çocuk işçiler ailelerine katkı için tehlikeyi göze aldıklarını, yerüstünde çalışanlardan bazıları günlük 5TL, yeraltında çalışanlarsa 30 TL kazanabildiklerini söylüyor.16 yaşındaki bir çocuk işçi ise günde 30 TL kazandığını, 8. Sınıfı bitirir bitirmez burada çalıştığını, ocaklarda çalışmaktan başka çaresi olmadığını belirtiyor.

- Bölgede, kaçak olan kömür ocaklarında en az 3500 işçi çalışıyor. Aileler geçimini bu ocaklardan sosyal, güvencesi ve düşük ücretlerle sağlamak zorunda.

- Burada çalışanlar madene mecbur olduklarını, aksi halde geçinemeyeceklerini, ailelerine bakmak zorunda olduklarını söylüyorlar. Halkımıza ölümle, açlık, yoksulluk arasında tercih yapması dayatılıyor.

- Bakın Şırnak'ta madende çalışan işçi ne diyor "Şırnak zaten yıkıldı. İnsanlar artık işi bırakmış sağlam kalan evlerinin yıkılıp yıkılmayacağını düşünüyor. Hayvancılık yapsak hayvanı nerde besleyeceksiniz? Her yer yasaklı.

Halkımıza dayatılan işte budur. Şırnak'ta her yeri yakıp yıktılar, şimdiyse geriye kalan halka ölüm kuyularında ilkel koşullarda

çalışmak dayatılıyor. Kapitalizm halkın yoksulluğuna çare olmaz. Aksine kapitalizm yoksulluğun nedenidir. Kapitalizmin tarihi kan, ter ve gözyaşındır. Bununla gelişmiş büyümüştür. Marks *“sermaye kan, ter ve gözyaşından oluşur”* der.

Gerçekler çok açık AKP Soma’da, Ermenek’te, Şirvan’da, Şirnak’ta maden işçilerini ölüme mahkûm ediyor. *“Ya açlıktan ya da iş kazası denen katliamdan ölürsün.”* Katliamların sorumlusu; halkın kanıyla zenginleşen azgın, kar hırsıyla canavarlaşmış patronlar ve AKP’dir.

Bizim tutuklu olduğumuz süreçte Soma davası karara çıktı. Bugün burada olan pek çok avukat arkadaşımız o davayı takip etti oradaki anne- babalarla, eşlerle birlikte adalet istedi ve bunun için nöbet tuttu. Ne mi oldu 11/07/2018 tarihinde çıkan kararda Soma Kömür İşletmeleri A.Ş Yönetim Kurulu Başkanı Can GÜRKAN 15 yıl, Genel Müdür Ramazan DOĞRU ve İşletme Müdürü Akın ÇELİK ve İşletme Müdür Yardımcısı İsmail ADALI hakkında *“taksirle insan öldürmekten ve yaralamaktan”* 15 yıl hapis cezası ağırlaştırılarak 22 yıl 6 ay hapis cezası verilmiştir. Maden sahibi ve 37 kişi hakkındaysa BERAAT çıktı.

Dava devam ederken 15/08/2016 günü mahkemeye sunulan 8 akademisyen ve 1 elektrik mühendisi tarafından imzalanan birliktirli raporunda; şirket *“madende yeterli yatırım yapılmadan, iş güvenliği önlemleri almadan üretimi artırmak, 2011 yılında havalandırmanın iyileştirilmesiyle ilgili yapılan projeyi hayata geçirmeden riskli S3 panosunda çok sayıda işçi istihdam etmek ve bu alanda üretimi artırmakla”* suçlanıyordu.

Aslında bu rapor patronların suçunu ortaya koyuyor. En çok kayıpların yaşandığı yer de riskli S3 panosunun olduğu yerdir. Burada 270 kişi hayatını kaybetmiştir.

Sanıkların tüm uğraşlarına rağmen gerçekleri gizleyemeyip suçları açığa çıkmışsa bu o davaya emek veren devrimci avukatların, halkın avukatlarının sayesinde. Bizler ilk günden bu yana oradaydık ve davayı takip etmeyi, delillerin peşini hiç bırakmadık. Soma davasının avukatlığını yapmak demek Soma-

lı olmak demektir. Pek çoğumuz evlerimizi bürolarımızı bırakıp Soma'ya giderek günlerce hatta haftalarca orada kaldık. Tek tek tüm madencilerle, ölen madencilerin aileleriyle konuşarak olayı aydınlatmaya çalıştık. Bu çaba olmasaydı gerçeklerin üstü örtülecek, patron Can GÜRKAN tutuklu yargılanmayacaktı. Soma'daki kömürün 150 yıllık uzun bir geçmişi var size yukarıda da anlattım. Türkiye Taş Kömürü İşletmeleri tarafından işletilen maden, 2006 da Park Maden Teknik A.Ş ye devredildi.2009 da *“ocakta meydana gelen üretim çalışmaları sırasında oluşan yangınlardan dolayı üretim yapılamadığı... İleride telafisi mümkün olmayacak problemlerle karşılaşılacağı anlaşıldığı”* gibi gerekçelerle TKİ'ye başvurarak madeni Alp GÜRKAN'ın sahibi olduğu Soma Kömürleri A.Ş' ye devretmiştir.

Soma Kömürleri A.Ş madeni devralırken risklerin farkındaydı. Mahkemede *“önlem alınmazsa katliam olabilir”* diyen yazışmalar ortaya çıkmıştır. Önlem almadan yola devam etmişlerdir. Tabi canı sudan ucuz halkın çocukları varken para masraf etmeye gerek yoktur.

Öngörülebilir ve önlenebilir bir olaydan ötürü 301 insanımız canını kaybetti. Ve katliamın sorumluları 4 yıl sonra serbest kalacak. Yeni katliamların yaşanacağı iş koşullarında işçiler çalışmaya devam edecek. İş koşullarının düzeltilmesini isteyen madenciler işten atılacak, tutuklanacak. Bu koşullarda çalışmanın rantını yiyenlerin sorumluluğunu tartışan yok. Madenciler ölmeye devam ediyor. Soma katliamının ardından yaşanan maden göçüklerinde 80 madenci hayatını kaybetti. Ölümler devletin denetim eksikliğinden ve patronların kar hırsından oluyor. İşçilerin neredeyse karın tokluğuna çalıştığı, hiçbir güvenliğinin olmadığı, denetim yapılmayan maden sahaları olduğu sürece adalet sağlanamayacaktır.

Adaletsizliği yaratan bu düzenin kendisidir. Bu düzen sürdükçe adalet sağlanmayacaktır.

Soma katliamının sorumluları halkın gözü önünde mahkeme tarafından aklandı. Soma katliamının tüm gerçekleri ortadadır bu

katliamı yapanlar kadar aklayanlar da sorumludur. Aklama faaliyeti göz göre göre yapıldı. 13 Mayıs'ta madenden sedye ile çocukları gibi bu kez de aileler duruşma salonundan sedyelerle çıkarıldı görüntüleri unutmamak. Öfkemiz bir kez daha artı ve adalet talebimizi bir kez daha yineledik. Yine adalet istiyoruz diye Ankara'ya HSK önüne giden ailelere cop ve biber gazıyla cevap verildi. İşte bu düzenin adaleti cop ve gazdan ibaret.

Bizler Soma için adalet istemeye devam edeceğiz.

HES'LER

Dev adımlarla büyüyen kapitalizmin çevre- sağlık ilişkilerinde yarattığı olumsuz gelişmeler insanoğlunun yaşam alanlarına karşı giderek büyüyen ciddi bir sorun, tehlike teşkil etmektedir. Sınırlı bir dünyada sınırsız büyüme olmayacağını kavramak gerekiyor.

İklim koşulları değişiyor buzullar eriyor peki dünya nereye gidiyor dersiniz?

Büyüyen gelişen kapitalizm önüne geleni yutuyor. Yıllardır petrol kuyuları için dünyayı savaş alanına çevirenler kar hırsları için dünyayı kana bulayanlar dünyanın ve tüm canlıların yaşam kaynağı suya göz dikmiş durumdadır.

İnsanların içtiği su, yedikleri ve soludukları hava kirlenirken karlar da büyümeye devam etmektedir. Artık doğaya verilen zarar doğanın yapısını altüst etmiş ve Antroposen denilen çağa taşımıştır. İnsanların üretim ve tüketim ve yaşam tarzlarının gezegende derin değişikliklere neden olmasıdır. Doğanın insan tarafından yapılıp/bozulur /tekrar yapılıp hale geldiği jeolojik aşmayı anlatıyor. Bunlara birkaç örnek vermek istiyorum.

Aral Gölü kurudu şimdi yerinde yeller esiyor. Bizde de Akşehir Gölü çoktan kurudu. 2 Milyon yıllık Tuz Gölü ne zamandır "tuz çölü"ne dönmüş durumda. Beyşehir Gölü boğulmak üzere. Boğansa endüstriyel faaliyet, yani kapitalizmdir.

Hidroelektrik Santralleri ve Enerji Politikaları

Türkiye'nin tüm akarsuları üzerinde HES'ler kuruluyor. Edirne'den- Ardahan'a, Karadeniz'den –Akdeniz'e tüm halkın tüm Türkiye'nin sorunudur. Bunu yaparken de bahane hazır enerji açığını kapatıyoruz. Evet, ilk başta makul kabul edilebilir gibi geliyor peki gerçekte durum böyle mi?

Aslında arkasında çok büyük bir tehlike saklanıyor. %0,4 gibi cüzi bir elektrik üretimi için kurulan bu santraller o bölge için tehlike olmaya başlayınca insanlar gizli tehlikeyi sezdiler.

Yaşanan doğa katliamını size anlatmaya çalışacağım. Bu davaların avukatı olarak bulunmakla birlikte bu talanın hem tanığı hem de mağduruyuz aynı zamanda.

Fırtına vadisinde yargının verdiği karar sonrası ülkenin dört bir yanında derelerinin, vadilerini, tarihi ve kültür varlıklarını korumaya çalışanlar mücadeleyi yükseltirler.

Karadeniz'de 2017 itibariyle son 10 yılda 203 HES yapılmış 143 tanesi de yolda.

Peki HES'çiler Ne Yaptı Bu Süreçte?

Devletin kapısında dönüp yasal ve hukuki değişiklikler yaparak hukuk yolunu kapatmaya çalıştılar. Çok açık bir şekilde kapitalistlerin çıkarına davranan devlet çeşitli kolaylıklarla ülkemizi peşkeş çekti. Yasa ve yönetmeliklere sermayeden yana eklemeler yaptı. Devlet Bakanı “*su akar Türk bakar*” diye ifade etmişti bu süreci.

Ve doğa katliamları başlamıştır. İkizdere-Çayeli-Fındıklı-Hemşin, Artvin-Şavşat, Giresun-Aksu-Çarşamba, Sinop-Ayancık, Kastamonu-Cide, Amasya- Yeşilirmak üzerinde kurulması planlanan yüzlerce HES için çalışmalar başlatıldı. Hükümet yasal değişikliklerle desteklediği gibi bakanlar hatta dönemin Başbakanı Recep Tayyip ERDOĞAN da tehditkâr bir üslupla HES'lerin yapılacağını ve enerji açığının kapatılacağını söylemişti.

Peki, bu HES'lerden kaç kW enerji elde edilecek?

%0,25 ile %0,4 oranında değişen miktarlarda elektrik üretimi olacak yani çok sınırlı sayıda üretilecek bu enerji aynı zamanda üretilen en pahalı enerji olacak. ABD' de söz konusu olan rüzgâr enerjisinde 1'e 1.6'dır. Hes'lerde verim görece yüksek 1'e 35 ile 1'e 49 civarındadır ama çevreye verilen zarar çok büyüktür. Bugün itibariyle dünyada planlanan HES sayısı 3700 civarında bunlar dünya elektrik üretimini ancak %2 oranında artıracak. Şu anda HES'lerden üretilen elektrik %16 iken %18 olacak. Her enerji üretimi çevreye az ya da çok mutlaka zarar veriyor.

Ne Zararı Olacak Bölge Halkını Nasıl Etkileyecek?

Uluslararası sözleşmelerle koruma altına alınan doğal sit alanı olan vadiler üzerine HES'ler kurmak açıkça doğa cinayetidir. Endemik florası açısından dünyanın en zengin vadilerine sahip olan vadiler heba ediliyor.

Çevre ve Orman Bakanlığı Ne yapmaktadır?

Milli Park ve doğal sit alanı olan vadiler üzerinde ÇED gerekli değildir kararları vererek bunların yok edilmesine göz yummuştur.

Bu vadiler üzerinde kanuna karşı hile yapan HES şirketlerinin önce 3-4 adet HES için yaptıkları santrallerin artık o vadi üzerinde 25-30 hatta daha fazla sayıda yapmalarına olanak sağlıyor.

Çevre Kanunu m. 10' a göre; *“çevre sorununa yol açabilecek faaliyetlerin; ÇED raporu ya da Proje Tanıtım Raporu hazırlanması gerektiği, ÇED olumlu ya da gerekli değildir kararı alınmadıkça faaliyetlere hiçbir izin teşvik onay ile yapı ve kullanım ruhsatı verilmeyeceği ...”* ÇED raporu neredeyse tarih oldu.

Dünya harikası cennet Kaz Dağları'na bile ÇED raporu alınmadan kazma vuruldu.

Dünya kuraklıkla yüz yüze, diğer yandan buzullar eriyor, tarım ve doğal sit alanları, yaşam alanlarını kaybediyor. Dünyanın ikliminin bozulması, dengenin bozulması, nedeniyle sonunun yaklaştığına dikkat çekiliyor. Bir yandan böyleyken diğer yandan

kapitalistler kar uğruna dünyanın ölümünü hızlandırıyor.

Türkiye’de her dere üzerinde hatta her akarsu üzerinde HES kuruluyor. Bu hızla devam ettiğinde Türkiye’nin dünyanın en kuzak ülkesi olacağını tahmin etmek çok zor değildir.

Açıklanan yeni rapora göre; yenilenebilir enerji fiyatları her yıl düşüyor. Düşüşe bir bakalım 2010’da kilovatsaati 30 sent iken 2017’de 10 sente indi. Önümüzdeki 5 yılda daha da düşmesi bekleniyor. Oysa Mersin Nükleer Santralinde üretilecek enerji kilovatsaati 12.5 sente Türkiye devleti satın alacak. Karadaki rüzgâr enerjisi 6 sente kadar geriliyor. Su elektrik santralleri ve jeotermal en ucuzu 4-5 sent. Türkiye’de toplam elektrik üretiminde güneşin payı %0.38 rüzgârın payı giderek gelişiyor %5,65. Türkiye’de elektrik enerjisinin %66’sını fosil kaynaklardan elde ediyor. Rüzgâr ve güneşin payı %6’nın altında. Almanya’da rüzgâr ve güneşin payı %22 kadar. Rüzgâr %16,1, güneş %6,1’dir. Almanya güneş ülkesi değilken güneş ve rüzgâra yöneldi. Türkiye ise üzerinden bedava akıp giden güneşe bakıyor. Kömür santralleri sağlıklı değil, enerjisi düşük linyitler gündemde. Modern filtre sistemleri kullanılmıyor çünkü fiyatı yükseltiyor. İktidarsa toplumun sağlığının kötüleşmesini, havanın yaşanmaz hale gelmesini tercih ediyor.

Rüzgâr ve güneşe odaklanılacak yerde küçük ırmaklara göz dikip önce onlar kurutuluyor sonra yaşam öldürülüyor.

Nükleer ve Termik Santraller

Ülkenin enerjiye ihtiyacı var. Peki, bu enerjiyi nasıl, hangi yollardan sağlayacak; ucuza mal edecek, ucuza kullandıracak. Ayrıca toplum sağlığını koruyacak.

Bunları yaparken kendi kaynaklarına dayanacak, kendi nitelikli insan gücünü geliştirecek, yenilikçi üretici, yapıcı kılacak.

İktidarın 3-5 nükleer projesi var, bu projelerin halk yararına olmadığını görüyoruz.

Nükleer santralleri biz yapmıyoruz yabancı sermaye yapıyor ve devlet 12,5 sentten almayı garantiliyor. Akkuyu ve Sinop Nükleer santralleri ve Çayırhan, Eskişehir –Alpu, Tekirdağ –Çerçeköy termik santralleri projelerin maliyeti halka yükleniyor. Alım garantili nükleer kömür santralleri projeleriyle ülkemizin geleceği ipotek altında. Bu 5 büyük projenin tamamlanmasının planlandığı 2020-2025 yıllarından itibaren 15-20 yıl süreyle halkın karşı karşıya kalacağı ödeme yükü 126 milyar dolara ulaşıyor. Elektrik Mühendisleri Odası Türkiye'nin ihtiyacı olmadığını açıkladı.

Sinop ve Akkuyu en çok bilinenleri. Her ikisi de halkın çok büyük bir tepkisiyle karşılaştı uzun zamandır konuşulan her 2 projede halkın tepkisine rağmen yapılmaya başladı.

Mersin'de yapımı başlayan Akkuyu Nükleer Güç Santrali için öngörülen 220 milyar dolarlık yatırım maliyeti başlı başına bir tartışma konusu olduğu gibi bir diğer tartışma konusu sökülme ve nihai atıkların bertaraf edilmesi işi. Aşağıda bu bertaraf işinin de ayrı bir katliam ve sorun olduğunu Bergama örneğinde anlatacağım. Kimse neden Rusya'nın kendisine coğrafi olarak daha yakın olan Sinop'a değil de uzakta olan Mersin/Akkuyu'ya talip olduğunu sorgulamıyor/sormuyor. İnşa, İşletme, yakıt tedariki ve transferi atıklarının bertaraf edilmesi %100 Rusya'ya bırakılmış ve Rusya da bu maliyetleri artırabilecek en uzak noktaya talip olmuş.

Teknik olarak Akkuyu'da kullanılacak olan VVER 1200 Model reaktör daha önce hiçbir yerde kullanılmamış, denenmemiş. Performans, güvenilirlik, tutarlı çalışma vb. konularda elde edilmiş bir ön bilgi, deneyim yok. Uluslararası Atom Enerji Ajansı 201'te Akkuyu ile ilgili hükümete 39 maddelik uyarı listesi vermiş. Peki, uyarıya ne mi olmuş? Kamuoyuna açıklanmadığı gibi, derneklerin açtığı santralin yapımının iptali için açılan iptal davasında da bu liste bakanlıktan isteniyor ve bakanlık "devlet sırrı" diyerek göndermiyor.

Akkuyu Nükleer Güç Santrali'ne 15 yıl boyunca üreteceği elektriğin %50 sine 12.35 sent/kwh üzerinden alım garantisi ve-

rildi.

Akkuyu Nükleer Güç Santrali için, bir kısmı çeşitli kurumlarca açıklanmış, bazı tehlikeleri sıralamak istiyorum:

1)Dünya'da nükleer enerjiye yaklaşım, Fukuşima felaketi sonrası değişmesine karşın Akkuyu güncel değerlendirmelerle yapılmamış, güncel çalışmalar kullanılmamıştır.

2)Nükleer konusunda Türkiye'de mevzuat ve idari altyapı eksiktir.

3)ÇED sürecinde halkın katılımı By-Pass edilmiştir.

4)Sınanmamış, test edilmemiş bir reaktör Rosatom tarafından Türkiye'de denemeye açılmıştır.

5)Herhangi bir nükleer kaza halinde ekonomik, sosyal, toplumsal sorumluluğu kimin üstleneceğine ilişkin mekanizma kurulmamıştır.

6)ÇED raporunda nükleer kaza ve alarm durumunda tahliye planı eksik ve hatalı yapılmıştır.

7)Akkuyu Nükleer Güç Santralinin deniz ve kara ekosistemine vereceği zarara ilişkin ÇED raporu kapsamında bilimsel değerlendirmeler yapılmamıştır.

8)Deprem konusunda ÇED raporunda yeterli ve gerekçeli değerlendirme yapılmamıştır.

9)Akkuyu Nükleer Güç Santrali'nin tarıma ve turizme etkileri değerlendirilmemiş.

10)Akkuyu Nükleer Güç Santrali'nin sökülmesine ilişkin hiçbir bilgi ve değerlendirme ÇED raporunda yer almamıştır.

Yukarıda saydıklarım dışında başkaca uyarılar meslek örgütleri, çevre örgütleri ve halk tarafından yapılmaktadır en temel olanları saymaya çalıştım.

Sinop'ta yapılacak olan santral daha kötü bir çevre katliamına neden olacak. Bu bir yana kullanılacak olan ATMEA-1 tipi reaktör de hiçbir ülkede daha önce devreye alınmamış. Fransız Nükleer

Güvenlik kuruluşu ASN'den de güvenlidir onayı almamış. Bu reaktörü Japon Mitsubishi ve Fransız Areva şirketleri üretiyor. Areva geçen yıl iflas etmiş ama ülkemizdeki proje hala devam ediyor.

Sinop Nükleer Güç Santrali için 20 yıl alım garantisi verilmiş ve yakıt bedeli hariç kilovat saat başına 10.83 sent alım garantisi verilmiştir.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı verilerine göre yerli kaynaklara önem verilmesi ve dışa bağımlılığın azaltılması hedefi çerçevesinde yeni kömür sahalarının bulunması ve bilene sahaların geliştirilmesi çalışmalarına hız verilmiş ve 2016' da ETKB'nin yerli kömürden üretilen elektriğe getirdiği satın alım garantisiyle yerli kömürün elektrik üretimindeki payı yükselmiştir. Yerli kömür santrallerinin üretiminin 2018'den itibaren 7 yıl süreyle (2024 sonuna kadar) belirlenen fiyat ve miktarda TETAŞ (Türkiye Elektrik Ticaret ve Taahhüt AŞ) tarafından alınacağı ve 2018 yılı ilk çeyrek döneminde belirlenen fiyatın 201,35 TL/MWH yükseltilmesi (2017 de 185 TL/MWH imiş) şirketlerin bu alandaki iştahını artırmıştır. Son zamanlardaki tüm projelerle şirketlerin saldırıları bu pasta için.

Bu politika çerçevesinde yerli kömür rezervleri elektrik santrali kurmaları şartıyla yatırımcılara açılmış. Bu çerçevede Çayırhan Linyit İşletmeleri 2017'de özelleştirilmiş.2018 de Eskişehir Alpu rezerv alanı için ihale kararı verilmiş halk bu ihaleye karşı çıkmıştır.

15 Aralık 2007 tarihli Cumhuriyet gazetesi haberine göre; yazar George Monbiot The Guardian yayımlanan yazısında tehlikenin büyüklüğüne işaret etti. Çevresel koşullardaki kötüleşme nedeniyle ekilebilir toprak, kullanılabilir toprak, kullanılabilir su ve tarımsal üretim miktarının hızla azalacağını belirtiyor. Bu hızla devam ederse 60 yıl içinde tarıma uygun alan kalmayacağını savundu. Sinop'ta yapılacak olan nükleer santral 1415 futbol sahası büyüklüğünde alanı yok edecek. Elektrik Mühendisleri Samsun Şubesi santralin Karadeniz'den günlük 28 milyon metreküp su

alınıp sonra denize deşarj edileceğini açıkladı.

Dünyada kömürlü termik santrallerde düşüş var. Türkiye’de ise ısrar devam ediyor. Türkiye dünyada 2017 yılında proje aşamasında kömürlü termik santral kapasitesinde 4. Sırada. AB ülkeleri elektrik üretiminde kömür kullanımını sonlandırdıklarını ya da 2030 yılında sonlandıracaklarını söylüyorlar.

Aliağa’daki Termik Santrale Çevre ve Şehircilik Bakanlığının verdiği “ÇED olumlu” raporu kararı İzmir 2. İdare Mahkemesince iptal edildi. *“Faaliyetlerin çevre mühendisliği açısından bazı hava kirliliği riskleri doğuracak olması, ancak plan kararları açısından uygun olmasının ötesinde arkeoloji ve sanat tarihi açısından ÇED raporunun arkeolojik alanları açısından yetersiz ve dayanaksız olması, işletmenin etki alanının, çevresel özelliklerin, arkeolojik alanlar sit alanları açısından tam ve doğru olarak belirlenmemiş olması ile tarımsal arazi kullanımını açısından 3 bin 573 sayılı Zeytinciliğin Islahı Ve Yabanilerin Aşıltilması Hakkında Kanuna göre söz konusu alanda termik santral yapılmasının uygun olmaması ...”* durum çok açık oysaki bu görmek için uzman olmaya bile gerek yok ama kar hırsı engel oluyor.(4 Aralık 2007 tarihli Cumhuriyet gazetesi)

Nerdeyse her gün azgın kar hırsı ve onunla işbirliği yapanların yalanlarına maruz kalıyoruz. Hattat Holdingin Amasra’da yıllardır kurmak istediği termik santral için gelişme yaşanmasının ardından budama ve aslına uygun restorasyonlarla zeytinler kesilmiştir. Halk devletten yarım istiyordu oysa buna izin veren devlettir. Söz konusu 2 köy arasındaki 200 ağaç kamu görevlilerinin denetiminde kesildi. Oysa Zeytinciliğin Islahı Kanununa göre zeytinlik alanlarının 3 km yakınında bu tip tesisler yapılamıyor. Zeytin ağaçlarının sökülmesi için yapılan başvuru bir gün içinde sonuçlanmıştı. Hattat Holding de Soma’daki Yırca gibi devletçe korunmuştur.

Kırklareli Vize ilçesinde Istranca Ormanlarının eteğinde özel firma tarafından kurulması planlanan taş ocağının bilgilendirme toplantısı, köylülerin ve çevrecilerin protestosu sonucu iptal edil-

di. Bu taş ocağıyla hem orman hem de oradan çıkan ve böbrek hastalarına iyi geldiği iddia edilen su gidecekti halk istemedi. Enerji Projesi adı altında her yer talan ediliyor.

Muğla Yatağan Turgut Mahallesiinde yaşayanlar, bölgedeki kömür ocağının yerleşim yakınındaki 5 bin yıllık antik kent Lagina ile zeytinliklere zarar verdiğini ve ağaçlarının katledildiğini söyleyerek eylem yaptılar. Açıklamada “2 köyü kömür havzası yuttu, şimdiyse Turgut’un sınırına dayandılar.” Diye söylüyorlar. Yani kömür ocağının ya da diğer maden ocaklarının halkın yerleşim yerine zarar verdiğini görüyoruz.

Artvin Cerattepe’de altın ve Bakır madeni ruhsatı yıllar önce verildi. Halk tam 25 yıldır hukuk mücadelesi veriyor.

Tüm bölümleriyle hizmete girdiğinde dünyanın en büyüğü olacak olan 3. Havalimanı 76,5 milyon m2 alan üzerinde inşaat çalışmalarının yol açtığı 3 yıl içindeki değişim uzaydan çekilen fotoğraflarla gözler önüne serildi. İnşaatın başlangıcı olan Haziran 2014 ‘ten bugüne kadar çekilen görüntüler değişimi net bir şekilde ortaya koydu. İnşaatın uydudan son çekilen fotoğraflarında ana terminal binasının silüetinin tamamen ortaya çıktığı ve bazı kısımlarının çatı montaj işlemlerinin tamamlandığı görüldü.3.Havalimanı proje alanının %81’i ormanlık alan, %9’u göl ve gölet. Uydu fotoğraflarında yeşil alanın yok oluşu ortaya çıktı.

Yine Tüm bu yapılanlarla ekolojik sisteme zarar verilmesi nedeniyle buzullar eriyor çöller büyüyor. Sahra çölü 1920’den 2013 yılına kadar %10 büyüdü. Bu artışın 1/3’lük kısmının nedeni küresel ısınma. Bunun en belirgin kanıtıysa Çad Gölündeki kurumdur. Çöller genişliyor, göller kuruyor tarıma elverişli alan azalıyor.

Görüldüğü gibi tüm projeler tekellere çok ciddi ekonomik gelir sağlamaktayken halkın yararına olmadığı gibi zararınadır. Ayrıca potansiyel olarak sahip olduğu ciddi büyük ölümcül tehlikelerde cabası. Bunun yanında pahalı nükleer enerjiye teslim olmuş bir ülke ekonomisinin rekabet edilebilirliği de hızla düşüyor. Kapitalist ülkelerdeyse kullanılan enerji giderek ucuzluyor.

Bergama'da yıllar önce halk altın madenine karşı eylemler yaptı halka rağmen yapıldı. Şimdi de 3. Atık depolama tesisi, yer altı su tablasının altında kalması itibariyle yer altı sularımızı ağır metallerle kirletecek.1.derece tarım arazisi olan tarımsal sit ilan edilen Bakırçay Ovası'nda tarımla geçimini sağlayan binlerce ailenin geleceği karartılıyor. Bu durum Kozak Yaylasını da bitirecektir.2.Atık depolama tesisi dolmuş olup 8 milyon ton siyanürlü atık bölgenin, bölge halkının tehdididir. Hem araziyi hem de halk sağlığını etkileyeceği çok açıktır.

Size çarpıcı bir örnek vereyim Bergama'yla ilgili. Bergama'da 5 Haziran Dünya Çevre Günü nedeniyle piknik düzenlemek isteyenlere Koza Altın Şirketi yöneticileri ve çalışanları tarafından yapılan saldırıyla ilgili dava zamanaşımı gerekçesiyle düşürüldü. Bu durum şirket yöneticileri ve çalışanlarının nasıl korunduğunu gösteriyor. Sırf şirket çalışanları ve patronlar ceza almasın diye dava zamanaşımına götürüldü.

Erzincan İliç Çöpler, Çalık Maden İşletmesi AŞ Kanada Şirketi Anatolia Minerals Development ortaklığıyla çalışma yapıyor.

90 yıllardan bugüne dek pek çok şirkete ruhsat verildi altın aramaları için... Karadeniz'den Ege'ye, Trakya'dan Akdeniz'e dek on binlerce ruhsat...

Dağlar delik deşik edildi, on binlerce ağaç katledildi. Manisa Turgutlu Çaldağ da 2009 yılında Sardes Nikel Madencilik AŞ 'ye ruhsat verildi. El değiştirmeler oldu başka şirketlere devredildi.

Çaldağ' da 60 bin çam ağacı katledildi.

Yolunuz düşerse Bergama'ya gidin, Akın İpek'in Koza İpek Maden Şirketinin Kozak yaylasını, oradaki fıstık çamlarını nasıl katlettiğini göreceksiniz.

Peki, burada kim kazanıyor, kimin yararına bu? Ucuz mu? Hayır. Sağlıklı mı? Hayır. Biz mi yapıyoruz? Hayır.

Peki, öyleyse neden yapıyor? Birilerinin karı var. Kim kazanıyor? Enerji tekelleri ve yerli işbirlikçileri. Kim yapıyor bunları Türkiye'de hep aynı isimler çıkar karşımıza Cengiz-Limak-Ko-

lin-Kalyon halde kimin kazandığı ortada. Ve halkın kaybettiği de.

Ekonomi Bakanlığı birçok sektörde şirketlere inanılmaz süper avantajlı kredi veriyor ve buna “teşvik” diyoruz.2017 ‘de verilen yatırım teşvik tutarı toplam 177,9 milyar. Bunun 101,5 milyar TL’si enerji sektöründeki oyunculara gitmiştir. Peki sonra ne mi olmuş? Enerji sektöründe kurulan teşviklerden yararlandırılan şirket sayısı 4185.2016 ‘da gerilemiş 2017’de 603. Aradaki fark teşvikleri alıp ortadan kaybolan şirket sayısı!

Yine Enerji alanındaki özelleştirmelerden birkaç tanesini size sayayım;

- Petrol Ofisi daha ucuz fiyatlandırma çalışanların korunması, kamu yükünün azaltılması gibi söylemlerle satıldı. Önce yerli bir şirkete, alan şirket kısa sürede üzerine ciddi bir kar koyarak Avusturya’ya sattı. Avusturya’da 1 yıl geçmeden üzerine kendi karını da ekleyerek Hollanda’ya sattı.

- PETKİM Azerbaycan’a satıldı. Çalışanlar korundu mu? Hayır. Petrol Ofisi’nde özelleştirme öncesi 3898 kişi çalışırken, 1074’e düşmüş. TÜPRAŞ satılmadan önce 4345 kişi çalışırken 3639’a düşmüş. Petlas 1030’dan 438’e, PETKİM 2497’den 1998 kişiye düşürülmüş.

- 2002’de elektrik üretim ve satışının %65 i kamu elindeyken 2016’da %20 ye gerilemiş. Özel şirketlere peşkeş çekilen elektrik üretim, dağıtım ve satışı ucuz fiyat, kaliteli hizmet vs. ile parlatılmıştı. Fiyatların ucuzlayacağı balonuysa OECD raporuyla patlamıştır. Tüm enerji kaynaklarındaki ortalama fiyat değişimlerini gösteren OECD Enerji Endeksi, 2002-2015 arasında, Türkiye’nin tüm üye ülkelere fiyat artışında fark attığını ortaya koymuş.2002’de Türkiye endeks değeri 41,9, OECD ortalaması 63. 2002 de Türkiye ucuzken 2015’te tam tersi.135,6 puan ile OECD içinde en pahalı ülkeyiz artık. Buradan da görüleceği gibi dışa bağımlılığı azaltma gibi bir şey söz konusu değil.

Enerji politikaları diye bizlere sunulanların kişi kişi bizleri ya da ülkeyi açıkça zarara soktuğu basit bir gözlemlerle bile görülebi-

lir. Örneğin kalıcı yaz saati uygulaması şimdi bu uygulama kimin yararına? Kalıcı yaz saati uygulaması enerji tekellerinin karını kalıcılaştırıyor.

- AKP 7/9/2016 günü Bakanlar Kurulu kararıyla kış saati uygulamasını yürürlükten kaldırarak kalıcı yaz saati uygulamasına geçti.

- Enerji tüketimi, ekonomik göstergeler psikolojik sosyolojik değerlendirmeler ışığında Türkiye'nin kara geçtiği tasarrufa geçen bir Türkiye olduğu gerekçesiyle yaz saati uygulanmasını sabitlendiği açıklanmıştır. Pek çok kişi, kurum, üniversite Enerji Bakanlığını destekleyen açıklamalar yapmıştı. Ancak halk tepki göstermiş özellikle küçük yaştaki çocukların okula gidiş gelişleri sorun olmuştur. İnsanlar hava daha aydınlanmadan küçücük çocuklarını okula göndermek, sabahın kör karanlığında işe gitmek zorunda kalmıştır. Çıplak gözle görülebilen tasarruf değil bir enerji israfı söz konusudur. Enerji tekellerinin kar ettiği ise açıktır.

- Ancak uygulama başladıktan sonra kış ayları öğrenciler için çileye döndü.7-8 yaşındaki çocuklar alacakaranlıkta sokağa döküldüler.

- Elektrik mühendisleri odası; Eylül 2017'de yaptığı açıklamada, yeni uygulamanın tasarruf değil israfı arttırdığını belirtti. Zaten görünen bu durum için uzman olmaya müneccim olmaya gerek yok. Benim elektrikle ilgili bir uzmanlığım olmamasına rağmen bunu çok açık görebiliyorum.

- Enerji Bakanlığını kendi resmi verilerine göre; sıcaklık mevsim normallerinde olmasına rağmen Kasım 2016 –Mart 2017 arasındaki elektrik tüketimi bir önceki yıla göre %6,2 oranında arttı. Toplam 7 milyon megavat saat fazla elektrik harcadı. Bu da elektrik dağıtım şirketlerinin cebine fazladan 2,8 milyar TL girmesi demek. Elektrik şirketlerinin özelleştiğinin düşünürsek tekellerin cebine giden karın artması demek. Yine aynı dönemde enerji tüketimiye bir önceki yıla oranla %12,6 oranında arttı.

- 27 Eylül 2017 'de Danıştay; Bakanlar kurulunun sürekli yaz

saati uygulamasına geçme yetkisi olmadığını belirterek kalıcı yaz saati uygulamasına dair yürütmeyi durdurma kararı verdi. Enerji Bakanı Berat ALBAYRAK ve hükümet sözcüsü Bekir BOZDAĞ, ise kararın uygulama biçimi itibariyle bozulduğunu, yeni bir KHK ile yaz saati uygulamasına aynı şekilde devam edileceğini, yaz saatinin tasarruf sayıldığını söyledi.23 Ekim'de mecliste görüşülen torba yasaya yaz saati uygulamasıyla ilgili madde eklendi. Açık biçimde elektrik israfı olan yaz kalıcı saati uygulamasının kimin için uygulandığı net bir biçimde ortadadır. Bu uygulama halkın yararına değildir. Hatta Tekeller o kadar kar eder hale gelmişlerdir ki; müşterilerine elektrik tüketimine göre promosyon verir durumdadırlar. Bunlardan birkaç örnek aktaracağım.

CLK Boğaziçi Elektrik 2 ayrı kampanya düzenliyor. Tüketicilere 24 aylık sözleşme yapma karşılığında PO Positive Card ile 150 TL'den-900 TL'ye kadar akaryakıt verecek, bu promosyonu tüketicilerinin fatura miktarına göre belirleyecek.

Zorlu Elektrik grup şirketi Vestel' in tarifesine geçen tüketicilere fatura oranlarına göre Venüs akıllı telefon, Vestel TV, Vestel tablet veya Vestel klima veriyor. Ve bu promosyonlar diğer şirketler için de devam ediyor. Şimdi 2 açıdan değerlendirelim:

1)Öncelikle enerji tekellerinin ne kadar kar ettiğini görüyoruz. Elde ettiği kardan tüketicilere dağıtıyor.

2)Elektrik enerjisi insanlar için son derece önemli ve sürekli kullanılan, vazgeçilmez bir enerji türüdür ve bu yüzden özelleştirilmemeli halkın alabileceği seviyede olmalıdır.

- Kalıcı yaz saati uygulaması israfı yol açmaktadır.

- Çocuklar hava aydınlanmadan kalkıp okula gitmek zorunda oldukları için psikolojileri bozulmaktadır.

Enerji Bakanlığı'nın Elektrik mühendisleri Odası'nın verilerine rağmen AKP'nin kalıcı yaz saatinde ısrar etmesinin tek nedeni tekelleri daha fazla zengin etmek ve promosyonlarda da halkı tüketime teşvik etmektedir.

Tüm bu anlatılanların yanında burada sayamayacağımız çok

proje söz konusudur. Ve hepsi de doğaya, insana zarar vermektedir. Gazetelerde ekonomi ya da çevre sayfalarında görmüş olduğumuz tüm haberler enerji politikası adı altında ülkemizin talan politikalarıdır.

Pek çok insanımız otoyolların, elektrik santrallerinin, HES'lerin RES'lerin iyi bir şey olduğuna ülkeye iyilik yapıldığına inanmaktadır. Okullarımız medyamız tüm bu eylemleri över durumda ve tüm bu eylemleri birer özveri ve yatırım olarak algılamamız konusunda halkımızı eğitiyor. Dünyanın pek çok yerine bu şekilde girmiş olan emperyalizm enerji politikaları adı altında yeni sömürgecilik politikalarını hayata geçirmektedir. Sadece hayatta kalabilmek için çalışan milyonlarca insan, nehirlerin üzerine baraj yaptırmamak için, HES'lerin, termik santrallerin yapılmaması için mücadele ediyor. Toprakların sular altında kalmasına, etrafının kurumasına, halkın sağlığının tehdit edilmesine seyirci kalmamak için mücadele ediyor. Biz de bunlardan biriyiz tüm bunlar için halkla birlikte mücadele ediyoruz. Hükümetlerse bize ve mücadele eden halkımıza komünist, terörist diyor oysa bizler bu topraklarda yaşayan ve vatanımızın emperyalizmin çöplüğü olmasına karşı çıkan insanlarız. Türkiye'mizi, dünyamızı kirletmeye yaşanamaz hale getirmeye başladılar. Uzayda başka gezegenlerde yaşam arıyorlar, bilim insanları. Oysa elimizdeki kıymetini bilmez 3-5 dünya varmış gibi tüketmeye devam edersek bulduğumuz yeni gezegeni de tüketiriz.

Çözümün Temeli

Tüm sosyalist ülkelerde 5-10 yıl arasında konut, eğitim, sağlık, ulaşım gibi temel sorunlar çözülmüş halkın temel ihtiyaçları karşılanmıştır.

Kapitalizmin diliyle sorarsak "kaynak" nerede? Bu ülkeler ne dış borç aldı ne de maden, petrol yatakları buldu. Sadece ekonomik politikasının niteliğini değiştirdi.

Kapitalizmde her şey "kar" a göre belirlenir. Tüm politikalar,

tekellerin en çok kazanç sağlayacak şekilde belirlenir. Kaynaklar, karlar, tekellere aktarılır.

Sosyalizmde her şey halkın ihtiyaçlarına göre belirlenir. Kaynaklar üretimden elde edilen gelirler, halkın ihtiyaçları doğrultusunda kullanılır.

Sosyalist ülkelerde sorun hemen çözülmedi. Emek ve zaman gerektirdi. Ancak halkların yaşadığı hiçbir sorun çözümsüz değildir. Sorunları çözümsüzleştiren kapitalizmdir. Kapitalizmde her şey bir meta haline getirilmiştir ve daha çok kar hedefledikleri için bunalımlardan, krizlerden, yokluklardan büyürler, zenginliklerine zenginlik katarlar.

ABD yalnız kaldı; Suriye, Paris İklim Anlaşması'nı imzalayacağını açıkladı.

23. BM İklim Konferansı'na katılan Suriye delegasyonu, Paris İklim Anlaşmasını imzalayacağını açıkladı. Yıllardan bu yana süren iç savaş nedeniyle Suriye'nin şimdiye dek bu adımı atmasının mümkün olmadığına dikkat çekildi.

Böylece Paris İklim Anlaşması'nı desteklemeyen BM ülkesi olarak geriye bir tek ABD kaldı. (8/11/2017)

Kapitalizmde her şey kar içindir. ABD ise doğayı en çok kirleten ülkelerin başında geliyor.5 dünya var gibi yaşamışlar. Kapitalistlerin ne doğaya ne insana saygısı vardır. Kar için doğayı yok etmekten kaçınmazlar. Yaptıkları iklim konferansı da yaptıkları anlaşmalar da kâğıt üzerindedir. Onlar dünyayı yok etmeye devam ediyorlar. Sadece bu nedenle dahi insanlığın sosyalizme bugün ne kadar ihtiyaç olduğunu gösteriyor.

Kapitalizm Adaletsiz Yersiz Mesnetsiz, Mantıksız ve İsrafçıdır

- Kapitalizm Adaletsizdir; çünkü herkese aynı fırsatları vermiyor. Tek ilkesi "*Neyin varsa o kadarsın*" Adalet zenginler için, adaletsizlik yoksullar içindir. Arabalar zenginler için, kamyonlar yoksullar için...

- Verimsiz Bir Sistem; çünkü sadece fazla kazanmakla ilgile-

niyor, insanlara ihtiyacı olan şeyleri vermiyor.

- Kapitalizm Akıl Dışıdır; çünkü her şeyi herkesin değil sadece az sayıda insanın çıkarına olacak şekilde düzenler. Daha fazla kazanç uğruna şehirleri, ormanları, gölleri, denizleri bu aptalca sistem yüzünden mahvetmekten daha akıl dışı ne olabilir.

- Kapitalizm Her şeyi çürütür; dini, ahlaki, alışkanlıkları, okulu, gençliği. Çünkü her şey tek bir şeyle ölçülüyor=PARA

Televizyon ve büyük gazeteler bize nasıl yiyeceğimizi, bu yıl hangi moda uyacağımızı, hangi şarkıyı söyleyeceğimizi, nasıl dans edeceğimizi, hangi filmi izleyeceğimizi, futbolda hangi takımı tutacağımızı, hangi albümü satın alacağımızı, ne okuyacağımızı, kime inanacağımızı nereye yolculuk edeceğimizi söylüyor. Elimizde kalan azıcık zamanı nasıl ve nerede kullanacağımızı...

Televizyon halkların afyonu olarak kullanılmaktadır. Tacirler tarafından bütün bunlar insan psikolojisi temelinde planlanıyor.

Bastırılmış ve yabancılaşmış halk, aylar boyunca belirli bir kuvvet ve yetenek veya kahramanlık kullanmasını gerektiren hiçbir etkinliğe katılmıyor. Sadece seyirci kalıyor.

Bir tüketim toplumu yaratılıyor ve korkunç bir tüketim var.

Kapitalizm bu halde devam etmeye çalışıyor. Oysa kapitalizm bataklıktır. Kapitalizmin yarattığı tabloya bakalım.

1)Nüfus sürekli artıyor,

2)Binlerce insan herhangi bir iş bulmadan şehirlere istila ediyor.

3)Ulusal sanayi Pazar eksikliği yüzünden büyümüyor.

4)Hammaddelerimizin fiyatı düşüyor.

5)Büyüme hızımız da öyle.

6)Ülkenin yarısı net bir ekonomi politikası olmadığı için uç koşullarda, sefillik içinde yaşıyor.

7)Devlettteki yolsuzlukları engellemek için hiçbir şey yapılmı-

yor.

ABD dünyanın yargıcı, jandarması, BM'nin sahibi gibi davranıyor. Peki, ona bu yetkiyi kim veriyor. Neyin iyi neyin kötü olduğuna kim karar veriyor. ABD'nin dünyaya dikte etmeye çalıştığı yeni sömürge ekonomik yaşama karşı çıkanlar, bunun acısını çekenler de yalnızca bizim gibi yeni sömürge ülke halklarıdır.

Kapitalist Ekonomik Politikannın Sonucu

- Yabancı sermayenin egemenliğinde bir sanayi ve ticaret,
- Enflasyon, işsizlik ve yolsuzluk,
- Köyden kente göç sonuç olarak tarımın felakete uğraması,
- Uyuşturucu ve her türlü yozlaşma,
- Yoksulluk, eğitimsizlik, kötü beslenme,
- Yer altı ve yer üstü kaynaklarımızın talan edilmesi, doğanın, süyun kirletilmesi, alınır satılır bir meta haline gelmesi,

Bugün bize enerji politikaları olarak sunulanlar işte bu yeni sömürgeci politikalardır.

Kapitalizmin korkunç dişlileri arasına sıkışan insanları sürekli bir şeyler almaya ya da elde etmeye zorlayan günümüz yaşamı, insanları duyarsızlaştırmaya, değersizleştirmeye çalışmakta, ticari değeri olabileceği düşünülen şeylerinse değer kazanmasına yol açmaktadır.

Etrafımıza bakıyoruz ve insanlar görüyoruz bezgin ve eskiden pek okumalarına rağmen artık okumuyorlar diyorlar. İnsanlar görüyoruz, kendi kalıplaşmış düşüncelerinin ötesinde neler olabileceğini görme çabası içinde kendi ideolojilerine uygun düşmeyen hiçbir şey okumuyorlar ve kendilerinin hapsedtikleri alanda dolanıp durarak yorgun düşüp oldukları alana yığılıp kalıyorlar. İnsanlar görüyoruz beyinlerinin içleri boş ve bu yüzden hayata, yaşanan olayların arkasındaki olaylara, ortaya çıkan sonucun arkasındaki ilişkilere kafa yormuyorlar ve bu ilişkileri çözmekten

uzaklar. Geleceklerini şans oyunlarında aramalarına ve belki bir şeyler çıkar diye çıldırmalarının arkasında neler olduğunu algılamıyorlar ve bir şeyleri değiştirmek yerine, önünde kuyruğa girmeyi tercih ediyorlar. Kendilerinin bu hayata mahkûm edildiğini ise kavramıyorlar. Ve bir ülke görüyoruz, kahvehane kültürü, vahşi futbol kültürü ve ekran dedikoduları kültürü yine sosyal medya kültürü hepsi bir olmuş okuma kültürünü kovmuşlar.

“...Ama birileri, belki yüz binde birkaç kişi, yaşamın akışına kendisini kaptırıp yaşamın kendisini götüreceği noktalara sürüklenmektense; olan biteni, olan bitenin neden bu şekilde gerçekleşmekte olduğunu, evreni, hayatı sorgulamaya ve kafasında çakmaya başlayan kıvılcımları etrafına saçarak dünyayı aydınlatmaya çalışıyor. Merak ediyorlar, araştırıyorlar, öğreniyorlar, düşünüyorlar, hayatın küçük zevklerine sırtlarını dönüyorlar; çok yoruluyorlar, çok yıpranıyorlar. İşte gerçek bilim adamı ve filozoflar tam da bu adamların içinden çıkıyor. Onlar yaptıkları hiçbir şeyi para için yapmıyorlar. Onlar gücü parada değil bilgide arıyorlar. Onların içinde, başkalarına hizmet edip onlara para kazandırarak, başkalarına uşaklık edip menfaat sağlayarak hayatta bir yere tutunmaya çalışan insan göremezsiniz. Zaten temel amaçları para kazanmakta olmadığı, para kazanmaya da çalışmadıkları için çoğu kez zorluklar içinde acılı bir yaşam sürmektedirler. Ama geriye bir mum alevi gibi kolayca sönüp kaybolmayacak ve hep insanlarla yaşayacak güçlü parıltılar bırakırlar. Ve o parıltılar, yakamoz gibi yaşamın içinde dalgalanıp durur. Yaşamınıza bir bakın!”

Ne görüyorsunuz? Biz adalet istiyoruz, adalet için mücadele ediyoruz ve işte bu yüzden nerde halka yönelik bir şey varsa yapılanların karşısında halkın yanında yer alıyoruz. Bunu yaparken de hiçbir çıkar gözetmiyor kendi doğrularımız için hedefimiz için mücadele ediyoruz.

Dünyanın kaynakları talan edilmekte, tüketilmektedir. Bu durumun arkasında kapitalizm var, zira kapitalizm insana, doğaya zarar vermeden yol alamaz. Kapitalizm akla, mantığa, izana aykırı bir sistemdir. Canlı olan ne varsa ölü metaya dönüştürür. Çılgın rekabetten dolayı her kapitalist işletme, her seferinde daha çok

üretmek zorundadır. Başka türlü yapamaz. Sistem sınırsız büyüme eğilimine ve dinamiğine sahip ama bu dünyanın kaynakları sınırlı. Bir şey üretmek, doğrudan bir şey çekmek, eksiltmek demektir. Üstelik üretirken de tüketirken de kirletmek kaçınılmazdır. Ancak kapitalistler doğaya verdikleri zararın bedelini ödemeye yanaşmazlar. Doğayı sınırsız yağmalayıp, talan edilebilir bir şey kabul ederler. Sınırlı dünyada sınırsız büyüme çabası dünyayı hızla yaşanamaz bir yer haline getiriyor.

Aslında bozulma süreci kapitalizmin sahneye çıktığı 15. Yüzyılda başlıyor ama sanayi devriminden (1780’li yıllar) sonra hızlanıyor.

Kapitalizmde üretimin birincil amacı ihtiyaçları karşılamak değil, piyasaya satmak, kar etmek amacıyla mal üretmektir. Üretim başlı başına bir amaç haline geliyor ve insan ihtiyaçlarına yabancılaşıyor.

Her ileri aşamada daha çok makine, daha az işçi kullanma zorunluluğu var. Makine daha hızlı ve daha çok üretmeye yarar sadece. Bunun 2 sonucu var:

Birincisi; üretilen malları satmak zorlaşıyor, zira sistem işsizliği ve yoksulluğu arttırarak yol alıyor.

İkincisi; her ileriki aşamada daha az değer üretiliyor ve sonuç olarak kar oranı düşüyor.

Bugün itibariyle küresel ısınma ve doğal çevrenin bozulması kaygı verici hale geldiğini söyleyenler var. Fransız İklimci Jean Jouzel ve bir grup bilimci sera etkisi yaratan gaz emisyonu önümüzdeki 3 yıl içinde durdurulmaz ise dünyanın “yeni tip iklim” dönemine girebileceğini iddia ediyor. Bu durumda yangınlar artabilir, gıda üretimi olumsuz etkilenebilir, gıda verimliliğinde düşüşler yaşanabilir, seller, su baskınları, hortumlar, fırtınalar, daha yıkıcı hale gelebilir. Sıcaklık artışının daha çok hissedildiği bölgelerden mülteci akınlarının sayısı artabilir. Daha şimdiden dünyanın 65 milyon iklim mülteci var. Biyolojik çeşitlilik hızla yok oluyor. Eğer buzullar bu hızla erimeye devam ederse okyanusların 7 m yüksek-

leceği tahmin ediliyor.

2017 Temmuz ayı sonunda; insanlık 7 ayda dünyanın bir yılda ürettiği doğal kaynağı harcamış, kullanmış bulunuyor. Yani eksidediz. Borçla yaşıyor dünya. Dolayısıyla borçla yaşayan sadece insanlar, şirketler, devletler değil gezegen borçlu...

“Sistemin motoru kar ise orada yıkım ilerleme sayılır.” Öyle bir sistem ki her seferinde daha çok üretmek zorunda ve üretilenin mutlaka satılması tüketilmesi gerekiyor. Başka bir kaygı olmayınca, çevre tahribatı ve ekolojik yıkım şaşırtıcı değil. Örneğin bit otoban, bir köprü yapıldığında büyük bir başarı olarak sunuluyor. Oysa otoyol, köprü ekosistemde bir sürü tahribata neden oluyor. Örneğin yolun kenarındaki canlılar, diğer taraftaki su kaynağına ulaşamaz ve ölür. Bir proje ne kadar büyükse yıkım o kadar büyük olur. Bu nedenle “büyük projelere” karşı çıkmak gerekir diye düşünüp karşı çıkıyor halkımız. Tabi proje büyük olunca kar da aynı oranda büyük. Dolayısıyla kapitalist sistem bu sorunu çözemez. Kapitalizmde ekolojik felaket kaçınılmazdır. Sistemin doğası ve kendini var etmesi gereğidir.

Hiç kimse sömürölmek istemez. Hiç kimseye de “vatansever olmak”, “vatansever davranmak” adına da herkesin, her şeye sessiz kalarak bir sömürü düzeninin dişlileri arasında yok edilmeye boyun eğmesi gerektiği söylenemez. İnsanların içine düştükleri zorluklar karşısında ve zorlukları aşma çabası içerisinde, herhangi bir ülkede iktidar gücünden yararlanarak malı götürüp paylaşan kesimlere karşı tepkilerini göstermeleri, en temel hakları kapsamındağır.

Ne kadar okunması, insan olunması gerekiyorsa, o kadar insan olunmaya gerektiğine inanıyoruz.

İçinde bulunduğumuz “köleler ve efendiler düzeni”nin en temel ayağı “mülkiyettir” ve bu düzen kendisini ayakta tutabilmek içinde birkaç ayak daha geliştirip uzatarak çeşitli görüş ve inançlara “kader” gibi savlara dayanmaya çalışmaktadır.

İnsanların ilelebet çoğalmaya devam ederek bu yaşamı götü-

rebileceklerini düşünmeleri sadece korkunç bir yanılığının sonucudur. Çoğalan insanların barınma ihtiyaçlarını karşılamak adına her gün yok edilen doğal alanlarla; su ihtiyaçlarını karşılamak adına ve birçok canlının da yok olmasına sebebiyet verecek şekilde yok edilen nehir ve akarsularla; evlerine “mobilya aldıklarını” düşünerek sevinen insanların ihtiyaçlarına cevap vermek için yok edilen devasa orman ve yaşamlarla, insanların nereye kadar gidebileceklerini sanmaktadırlar acaba? Koca dünyayı çöplüğe çevirmelerine neden olan bu süreçleri, kendilerinin özel ve üstün yaratılmış varlıklar oldukları düşüncesiyle gerçekleştirmeye ne kadar hakları vardır acaba?

Kapitalizme, kapitalistlere hizmet etmekten ve böylece ortaya çıkacak ekonomik değerlerden payına düşecek olanı alma heyecanı yaşamaktan pek keyif duyan bazı zavallılara soracak olursanız önemli olan büyümek, büyümek ve büyümektir... Bu büyüme ise ebedette ahlaksız büyüme olacaktır.

İnsanlar öncelikle şunu anlamalıdır; esasen, mutlu ve güzel bir yaşam zeminin, cep telefonu, bilgisayar, gibi teknoloji ürünü cihazlarla hiçbir ilgisi yoktur. İnsanlar bundan 10 ya da 15 bin yıl önce mutsuzluktan çıldırmıyorlardı. Oğünlerin yaşamı, karanlık düşüncelerin insan hayatının üzerine bir kâbus gibi çökmeye başlaması sayılmazsa bugünkünden çok daha güzeldi. Küçük bir yerleşim biriminde, insanların sevdikleri ve tanıdıkları insanları kolayca görebildikleri; hayatı birlikte ve birbirleriyle yaşayabildikleri, etrafındaki geniş alanlardan temel ihtiyaçlarını karşılayabildikleri, doğanın göz okşayıcı güzellikleri doğalarının gösterilmesini zorunlu kıldığı davranışları göstermenin keyfini yaşayabildikleri; tertemiz doğal kaynaklardan ve hiç kimseye bir bedel ödemek zorunda kalmadan su içebildikleri; kimyasal atıklarla zehirlenmedikleri; şehirlerin çıldırtıcı gürültü ve kalabalığından etkilenmedikleri bir yaşamları vardı. Ama “ilkel mülkiyet davranışı” bir noktadan sonra dünyayı kirletmeye başladı.

Belli alanlara sahip oranın sunduğu yaşamsal kaynaklardan sadece kendileri yararlanmak isteyen insanlar, bir çıkar dayanışması içerisinde, başkalarını uzaklaştırmaya, yeryüzünde sınırlar

oluşturmaya başladılar. Verimli alanları ellerinde tutanlar daha iyi yaşıyor ve nüfusları daha çok artıyordu. Hem bu nedenle hem de daha geniş alana sahip olma ihtirası nedeniyle çıkar oluşumları zamanla imparatorluklara, krallara bile dönüştüler ve başka alanlara saldırıya yöneldiler. Kimin daha iyi silahları varsa ve kim daha iyi silah geliştirebiliyorsa, onlar diğerlerini alt etmeye başladılar. Bu nedenle insanlar kendilerini korumak ve başka yerleri ele geçirmek adına, saldırı ve koruma ile görevlendirdikleri, büyük paylar verdikleri orduların daha güçlü silahlara sahip olması için uğraşıp durdular. Ürettikleri karşısında başka birilerinden de başka şeyler alabilmek adına, ticaret faaliyetlerine başladılar ve bunu yapabilecekleri araçlar geliştirdiler.

Bu süreç artık günümüzde gördüğümüz büyük kentlerin oluşmasına kadar uzandı. Artık zaten mülkiyetleştirilmiş tarım alanları dışında doğa pek kalmadı. İnsanlar şehirlerde de tanıdıkları bildikleri insanlardan uzak yaşamaya başladı.

Bu da onlarla iletişime geçme arzusu duyan insanların “telefon, cep telefonu” gibi cihazlara sahip olma ihtiyacına yol açtı. İnsanlar artık hayatlarını daha çok bu tür şeylere sahip olabilmek için tüm emeklerini bunları elde edebilecekleri paraya sahip olmak adına satarak geçirmektedirler. Şehirlerdeki mesafeleri kat edebilmek, şehirlerin boğuculuğundan kaçabilmek için otomobil gibi araçları edinmek için delicesine çalışmaya başlamışlardır. Anlayabilenler için doğayı git gide yok etmenin gösterdiği bir tablodur. Hayatta her şey birbirine bağlıdır. Köylerdeki halkımıza da tercih edilmeyen, istenmeyen, köydeki yaşam kalmıştır. Çocukları istememiştir orda yaşamayı, kendileri artık bu yaştan sonra başka tercihleri, başka imkânları olmadığı için kalmışlardır köyde. Tarihinden, doğadan kopartılan, yozlaşan, yabancılaştan nesiller yetişmektedir artık. Bir domates yetiştirmesini bilmeyen, ekme yapamayan hatta yemek bile yapamayan tamamıyla bağımlı, tüketime odaklı nesiller.

Bu iktidar ve dünyanın pek çok yerinde iktidarlar inşaat sektörüyle ekonomilerini ayakta tutmaya çalışmaktadırlar. Buna “büyüme” diyenlerin matematiksel gerçeklerden ne kadar haberi ol-

duđu bilinmez. Sanıyorum sonsuz kadar inşaat yapabilecekleri alanlar ve orada yaşayacak insanlar dűřünüyorlar. Oysa her şeyin bir sınırı var değil mi? Sınırlı bir dűnyada sınırsız tasarruflar yapılamaz. İnşaat yaptıkça tarım alanları, yeşil alanlar gitmektedir. Tarım alanları yok oluyor ve beslenme olanakları zayıflıyor.

Kapitalist için, kendi işine yaramadığı sürece güzellik önemli değildir. Mesela bir çiftçinin yüz dönümlük arazisi varsa ve çiftçi arazisinin %30 unu kullanıyorsa ve geri kalan 70 dönümlük alanda çocukları doğayla kucak kucağa gezip dolaşıyor, eğleniyor ve olabilecek en güzel mutluluğu yaşıyorlarsa; kapitalist gelip çiftçiye *“sen niye şu 70 dönümü boş bırakıyorsun, bak ben sana traktör satayım, oraları da üretim için kullan, sonrada ürettiğin şeyleri sat ve bilgisayar, televizyon gibi aletleri al, biriktirdiği para ve değerleri benim bankama yatır.”* Diyecek.

Aslında herkesi kendi için çalışmaya zorlayacak ve neredeyse tek cm boş alan kalmayacak şekilde kendisi için çalışmasını sağlayacak, sisteme bağımlı birer insan yapacaktır. Çiftçi 2 çocuğuyla mutluysen araziyi işleyebilmek için 3 çocuk daha yapacak ve televizyon karşısında sıkışıp mutsuz bir yaşama doğru uzanacak.

Kapitalizm sizden okumasını diğer insanlardan üstün olmasını istediğiniz çocuğunuzdan ve onların- çocukluklarını bile yaşayamadan- bir yarış atı gibi yetişmelerini neden istiyor? Kapitalizm bizden ne istiyor? Hayatımıza, dűnyamıza ne yapıyor?

İşte biraz buna dikkat çekmek istiyorum.

İnsanların tüm hayatı sisteme hizmet etmek için koşturmakla geçiyor. şimdi hemen itiraz edip kendimiz için ihtiyaçlarımız için çalışıyoruz diyebilirsiniz oysa hepimizin göbekten bağlı olduğu bu sistem için çalışıyorsunuz. İnsanlar sermaye piyasasına para akıtıp kentler alacak, kentler satacak duruma geliyor. İnsanları “büyüme masallarıyla” hipnotize etmeli, elde edeceğini dűşündüđu doğal güzellikleri yok eder. Dűnya tükeninceye kadar her şeyi sahiplenmeye hükmetmeye çalışır.

Kapitalizm Bizden Ne İstiyor

- Sisteme su taşımamızı ve onun karına kar katmamızı,
 - Yeraltı, yerüstü kaynaklarının talan edilmesine ses çıkarılmamasını,
 - Çocuklarımızın yarış atı gibi yetişerek sistemin birer neferi olmasını, dünyada açlıktan ölen çocukları umursamamızı,
 - İş kazası adı altında katledilen halkımıza yapılanları kader deyip, kaza deyip kabullenmemizi,
 - Artan yolsuzluğa, yoksulluğa ses çıkarmamamızı,
 - Dünyada tek geçer şeyin para olmasını ve onun için çalışmamızı,
 - Türkiye gibi yeni sömürge ülkeleri emperyalizmin çöplüğü haline getirmelerine ses çıkarmamamızı,
 - Yozlaşmaya, yoksulluğa rağmen boyun eğmemizi,
 - Adaletsizliklere rağmen gemisini yürüten kaptan dememizi,
- Kısacası düzene uygun insan olmamızı istiyor.

Biz asla bunu kabul etmeyeceğiz. Sessiz kalmayacağız, geri adım atmayacağız. Adalet istiyoruz demeye devam edeceğiz.

“Düzen” dediğimiz şeyi ete kemiğe büründüren ve onun çarklarından biri olup onu işleten kimseler, insanlardır. Bir anlamda “düzen” onun varlığı ve işleyişi sayesinde menfaatlerini ve karlarını maksimize edebilen ve bu nedenle davranışları ve ellerinde tuttukları araçlarıyla onun hayatı belirleyecek bir varlık kazanmasını sağlayan kişilerin eylemleri bütünüdür. Tabi omurgası hukuktur.

İngiltere’de modern toplumun ekonomik yapısı, hiç kuşkusuz en üst düzeyde ve en klasik biçimde gelişmiştir. Ne var ki; burada bile sınıflardaki tabakalaşma, en saf biçimi içerisinde görünmez. Burada bile, arka ve orta tabakalar, (kentlerdekine göre kırsal bölgelerde çok daha az olmakla birlikte) her yerde sınır çizgilerini siliikleştirmiştir. Görüldüğü gibi kapitalist üretim tarzının sürekli eğili-

mi ve gelişme yasası, üretim araçlarını git gide emekten ayırarak, dağınık üretim araçlarını büyük kitleler halinde bir araya toplar ve böylece, emeği ücretli emeğe, üretim araçlarını sermayeye dönüştürür. Ve bu eğilime öte yandan, toprak mülkiyetinin kapitalist üretim tarzına uygun düşen bir toprak mülkiyetine dönüşmesi te-kabül eder.

“Ekonomik koşullar ilk önce halk kütlesini işçilere dönüştürdü. Sermayenin hâkimiyeti bu sınıfın ortak konumunu ve çıkarlarını yarattı halde bu kütle sermaye ile ilişkisi bakımından bir sınıf haline gelmiştir, ama henüz kendi için sınıf değildir. Yalnızca birkaç evresinden bahsettiğimiz mücadele içinde bu kütle birleşir ve kendini kendisi için sınıf olarak kurar.” (Marks)

Kapitalizm insan emeğini, zihin ve beden emeği olarak ayırır. Bu ayırım, zihin emeğine sahip olanların eğitim süreçlerini destekleyen, geliştiren ve güç kazanması için çaba harcayan kapitalist sistemin en önemli özelliği olarak vurgulanır. Dolayısıyla işçinin her türlü bilimsel, kültürel, eğitimsel süreçten yoksun bırakıldığı ve güç kaybettiği tezi doğrudur. Kapitalizm altında işçinin bir tür kader sevgisi, bağlılığı taşıması da güçsüzlük ve yoksunluk durumuyla açıklanır.

Halk Sağlığı Hiç Sayılmaktadır

Bugün yapılan HES'ler, RES'ler, Termik Santraller, Madenler, Nükleer Santraller yani tüm enerji politikaları ekosistemi bozduğu gibi insan sağlığını da bozmaktadır. Ancak kapitalizmde en yüce değer kardır ve sömürü düzenidir. Hal böyleyken halk sağlığı için zarar etmesi düşünülemez. Kapitalistler halk yararına bir proje üretmezler, onların amacı daha çok kar etmektir. Dolayısıyla tüm projelerine şüpheyle yaklaşmalıyız. Bugün pek çok projede Sağlık Bakanlığı, Enerji Bakanlığı projelerin halk sağlığına zararlı olmadığını söylüyorlar. Mümkün değil bilim insanları gerçekleri açıklıyorlar ve gerçekleri açıkladılar diye haklarında adli ve idari soruşturmalar açıldığı gibi işlerinden ekmeklerinden oluyorlar. Kapitalizmin devamı için en yüce değer parayı artırması gerek-

mektedir. Bunun içinde projelerinde maliyeti en aza indirmesi, karı en yükseğe çekmesi gerekmektedir. Aksi halde devam edemez kendini yer bitirir. Bunun için de halkı ikna etmek adına bankalar çıkıp açıklamalar yapmaktadır.

Biz bu tabloyu biliyoruz. Nerden mi? Bundan tam 32 yıl önce Ana Vatan Partisi'nin kurucularından olan Cahit ARAL Sanayi ve Ticaret Bakanı olarak halkı ikna etmek için açıklamalar yapmıştı ve halk bunun bedelini canıyla ödemişti.

1986 yılında Çernobil nükleer santralinde gerçekleşen faciadan 1 hafta sonra radyoaktif madde içeren nükleer atık bulutları Türkiye'ye özellikle de doğu Karadeniz bölgesine yoğun yağış bırakarak giriş yapmıştır. Trakya ve Karadeniz kıyılarındaki radyasyon oranı 10 gün içinde 4-5 katına çıkmıştır.

Devlet; halkı bu konuda bilgilendirip önlem alması gerekirken, çay ve fındık fiyatlarına zarar gelmesin diye bu gerçeği halktan saklamıştır. Dönemin Sanayi ve Ticaret Bakanı Cahit ARAL *“dini nize imanınıza inandığınız gibi bilin ki; Türkiye’de kesinlikle radyasyon tehlikesi yoktur”* diyerek ekranlar karşısında çay içmiştir. *“Ben içiyorum bir şey olmuyor”* demiştir. Oysa 1987 de ODTÜ'nün açıkladığı raporda, çaydaki radyasyon oranının çocuk ölümlerine yok açabileceğini ifade edilmiştir.

Ancak devlet tabi ki durmamış ve Türkiye Atom Enerjileri Kurumu (TAEK) raporunun hatalı olduğunu söyleyerek *“çayda tehlike yok ne bulursanız yiyebilirsiniz”* demiştir.

Peki, sonra ne oldu? Ülkemizde kanser oranı arttı. Karadeniz’de on binlerce insan radyasyon nedeniyle hayatını kaybetti.

Evrensel gazetesinin 24/04/2016 tarihli haberine göre; *“Çernobil’den 19 yıl sonra, 2005 yılında TTB tarafından Hopa ‘da 1939 eve, 7831 kişiye ulaşılarak yapılan araştırmada; kanserden ölüm oranının %48 olduğu ve her iki kişiden birinin kanserden öldüğü görülmüştür.”* İşte gelinen noktada bugün yapılan santrallerin halka zararlı olmadığı, ucuz enerji üretildiği yalanları söylenmektedir. Geçmişten bugüne halk yararına bir şey yapılmadığı

ortadadır. Nükleer Santrallerin bir sorun olması halinde felakete yol açacağı açıktır.

7 Aralık 2007 tarihli Cumhuriyet gazetesinde UNICEF'in açıklamasına göre dünya çapında yaklaşık 17 milyon bebeğin zehirli hava soluduğu duyuruldu. Raporda bu durumun beyin gelişimine zarar verdiği, zekâ ve bellek sorununa yol açtığı belirtildi. Hava kirliliğinin astım bronşit gibi kronik rahatsızlıklara da yol açtığı biliniyor. Her 8 bebekten biri zehir soluyor. Bu bebeklerin 12,2 milyonu güney Asya'da, Doğu Asya ve Pasifik bölgesinde 4,3 milyon bebek hava kirliliği sınırının 6 kat fazlasına maruz kalıyor. Listenin başında Hindistan var onu Çin izliyor. UNICEF *"Kirli hava bebeklerin gelişmekte olan beynine kalıcı zararlar veriyor."* Açıklamasında bulundu.

Sermayenin karını artırmak için tarımda bilinçsizce kullanılan tarım ilaçları doğanın dengesini bozmuş, suları kirletmiş, toplu arı ölümlerine başta keklik olmak üzere kuş ölümlerine, asit yağmurlarına ve toprak canlılarının ölmesine neden olmuştur. Bu kimyasallar öyle yıkıcıdır ki; ABD kökenli Union Carbide firmasının Hindistan'da kurduğu böcek ilacı üreten fabrikadan 40 ton metil isosiyanat gazı "yanlışıklıkla" dışarı atıldı. Etrafa yayılan zehirli gaz 18.000 kişinin ölümüne 150.000 kişinin zehirlenmesine neden olmuştur. Ülkemizde her yıl tarım topraklarında 50.000 ton zirai zehir atılmaktadır. Tarımda görülen hastalık ve zararlılarla, doğa ve insan sağlığıyla barışık yöntemler bulunduğu halde sermayenin çıkarlarına ters düştüğü için kullanılmamaktadır.

Bizler geçmişte bunların halka zarar verdiğini söyledik bugünde söylüyoruz. Dün zarar verdi yarın da verecektir bizler buna seyirci kalamayız. Bunun için her yere gitmeye çalışıyoruz. Dün radyasyonlu çay içirenler bugün içme suyuna karışan kimyasalları yalanlayıp suları içmekte kullanmakta bir sorun olmadığını söylüyorlar. Konumuzla ilgisi yok ama yine aynı mantıkla bakan çıkıp hastalıklı etler için *"ben yiyorum siz de yiyin"* diyebiliyor ve halka hastalıklı etleri yediriyorlar.

Yapılan açıkça halk düşmanlığıdır. Bunları yiyin için demek

halk sağlığına bilerek ve kasıtlı olarak zarar vermektir. Halkı ölüme yollamaktır. Devlet halkın sağlığını değil tekellerin karını umursar ve onlara hizmet eder.

Halk Sağlığını Bozan Kapitalizmdir

Halkı zehirleyen; bu sistemin kapitalizmin ideolojisidir. Bu ideolojinin gıda alanındaki yansıması yeni sömürge ölkelerde hastalıklı et yedirmeye; GDO'lu besinleri yayarak sağlıksız gıdalarla halkı zehirlemeye mahkûm etmekle somutlanırken, Afrika'da açlıktan ölmek üzere olan çocuklara “böcek yiğın” diyerek reçeteler sunmakta somutlanır.

Dünyadaki açlığın sebebi kapitalistlerdir.2018 verilerine göre dünyanın en zengini, Amazon şirketinin sahibi Jeff BEZOS 'un 132 milyar dolarlık serveti dünyanın en yoksul 152 ölkesinin gayri safi milli hasılasından daha yüksektir. Dünyanın en zengin 8 milyarderi, en yoksul 3,6 milyar insanın (dünya nüfusunun yarısının) toplam gelirinden daha fazla servete sahiptir. Ayrıca halklar üzerinde kendi ideolojilerine uygun gıda kültürü yaratır. Çocuklarımızı bununla büyüterek düzene uygun insanlar olmalarını sağlamayı hedefler ki; bu çürümüş düzen sürüp gitsin. İnsanları “fastfood” denilen sağlıksız, hazır gıdaları tüketime teşvik eder. Obezite denilen hastalık, kapitalizmin halk düşmanı politikalarının sonucudur.

- Kütahya'daydık Gediz'de. Halkın içme suyuna fabrikaların zehirli suyu karışuyordu. Önce tavuklar öldü sonra inekler, halkın sağlığı da bozuluyordu. Zaten hayvanlarından başka bir şeyi olmayan yoksul halk için kötü bir durumdu diğer yandansa temel yaşam kaynağı su ölüm saçıyordu. Kütahya Eti gümüş madeni, siyanürlü havuzun taşması, o yörede kanser hastalığının yaygınlaşmasına da neden oldu. Tek nedeniyse daha fazla kar. Sermaye kar edecekti ama devlette buna göz yumuyordu. Devlet ve hükümetler burjuvazi içindir. Parlamento sermayeyi korumak için çalışır. Kapitalistlerin zenginliğinin kaynağı başkalarının emek ve parasıdır. Emekçiler her geçen gün daha çok çalışıp daha çok

üretirken, daha da yoksullaşıyorlar.

- Trakya'daydık Ergene nehrinin nasıl zehir saçtığını gördük canım Trakya toprakları kapitalizmin eliyle kirletilmiş, halkın katili olmuştur. Yine Ergene'nin zehir saçtığını bölgede yetişen pirincin, tahılın yenmemesini söyleyen Edirne Devlet Hastanesi Başheki-mi görevden alınmıştır. Gördüğünüz gibi halkı zehirlemek serbest, halka gerçekleri açıklamak suçtur. Ergene kenarındaki sağlık ma-hallesinde kanser oranı %70 tir. Ergene Emperyalizmin Çöplüğü Olmayacak diyen Trakya halkıyla birlikteydik. Türkiye'mizi, dün-yamızı kirletmeye yaşanamaz hale getirmeye başladılar. Uzayda başka gezegenlerde yaşam arıyorlar bilim insanları. Oysa elimiz-dekinin kıymetini bilmez 3-5 dünya varmış gibi tüketmeye devam edersek bulduğumuz yeni gezegeni de tüketiriz.

Ergene nehrine yıllardır sanayi tesisleri atıklarını deşarj edi-yor. Ergene'de canlı kalmamış, simsiyah akan nehir adeta etra-fına zehir saçıyor. Ergene'nin etrafında tarım yapılıyor. Çevrede yaşayan halk mücadelesini sürdürüyor. Dalga geçer gibi mahalle-nin adını da Sağlık Mahallesi koymuşlar, kanser oranı %70. Artık siz düşünün ülkemizi ne kadar çok kirlettiklerini. Ergene'deki 3 ilden alınan 764 su örneğinin 316'sında arsenik tespit edildi ve bu değer Antalya'dan 15 kat fazla. Örneklerden 25'i sınır değer taşıyor ve bu suların içme suyu olarak içilmemesi gerekiyor. Biz oradaki halkı ziyaret ettik mücadelelerine destek olduk. Ergene emperyalizmin, çöplüğü olmayacaktır dedik. Ne Ergene, ne Tür-kiye emperyalizmin çöplüğü olmayacak, olmaması için elimizden geleni yapacağız. Biz neden mi tutsağız işte bunun için, neden mi tehlikeliyiz halka gerçekleri anlattığımız için. Halkın haklı mü-cadelesinde onların avukatlığını yaptığımız için. Her şeyin para olmadığı bir dünya mümkün dediğimiz için. Biz halkımızı tanı-yoruz, ona güveniyoruz. Vatanseverlik sadece toprak parçasını savunmak değildir. Vatanın bağımsızlığını, haklın özgürlüğünü savunmaktır. Anti-emperyalist olmaktır.

Bu halk düşmanı politikalardan devam edelim. İstanbul'a çok yakın bir yer hatta pek çok kez pek çoğumuz içinden geçmiştirdir. Çıplak gözle bile o kirli hava, nefes alınamaz hale getirilmiş bir

ilçe görürüz. Dilovası'ndan ve Kandıra'dan söz ediyorum. Neler oluyor burada? Ülkemizde gelişen çarpık kapitalizmin pek çok sonuca yol açtığını söylemişim. Kapitalizmin halk sağlığına nasıl zarar verdiğinin ve bunu hiç umursamadığının göstergesidir buralar.

Dilovası'ndaki soruna kısaca değinecek olursak; Kandıra ve Dilovası'nda anne sütü ve bebek dışkısından alınan örneklerde yapılan araştırmalar sonucu bebeklerin vücutlarında bile alüminyum, kadmiyum, çinko, kurşun ve demir gibi ağır metaller saptanmıştır. Bu durum bölgede kanserden ölüm oranlarınının 3 kat daha fazla olmasıyla doğrudan ilgilidir.

Prof. Dr. Onur HAMZAOĞLU ve ekibi Kocaeli Üniversitesi Halk Sağlığı Ana Bilim Dalında yıllardır sözü geçen çevre ve halk sağlığı sorunuyla ilgili bilimsel araştırmalar yapmaktadır. 2005 yılında *“Endüstri Yoğun Bölgelerde Yaşayanların Ölüm Nedenleri: Dilovası Örneği”* isimli çalışmasının sonuçlarını yayınlamış ve 2006 yılında çözüm önerilerini TBMM'ye sunmuştur.

Kocaeli Üniversitesi Halk Sağlığı ve Hastalıkları Tıbbi Genetik Anabilim Dallarından akademisyenler üniversitelerin bilimsel araştırma fonu tarafından desteklenen *“Kocaeli Dilovası ve Kandıra İlçelerinde Yaşayan Gebelerden Doğan Bebeklerde Ağır Metal ve Maruziyeti ile Büyüme ve Gelişme Durumu”* araştırmalara göre annelerin ilk sütü ve bebeklerin ilk kakalarında bazı ağır metal ve eser elementler saptanmıştır.

Görüldüğü gibi daha doğmamış çocuklarımızın sağlığı ile oynamakta, çocukların sağlıkları bozulmaktadır. Kapitalizmin yeni sömürge politikalarının sonucunda çocuklarımız kanserli doğmaktadır. Bu araştırmanın yürütücüsü Prof. Dr. Onur HAMZAOĞLU tıbbi olarak asla kabul edilemez olan bu sonuçları resmi makamlara ilettiği gibi kamuoyu ile de paylaşmıştır. Bunun üzerine hem adli hem idari soruşturma geçirmiştir.

Halk sağlığıyla oynayanlar, ülkemizi emperyalizmin çöplüğü haline getirenlere karşı ise herhangi bir soruşturma açıklamıştır.

Bu araştırmalardan kimler rahatsız olmuştur; halkı yönetmek ve ona hizmet etmek için seçilen idareciler, doğrudan halkın sağlığını, yaşam hakkını ilgilendiren bu bilgilerin açıklanmasından son derece rahatsız olmuşlardır. Dilovası'ndaki zehirlenmenin boyutları dehşet vericidir. Ancak yönetenler bu zehirlenmeden değil, bu zehirlenmenin halka duyurulmasından rahatsız olmuşlardır. Halkı bilgilendirip önlem alma yerine halkı bilgilendirmemeyi, sindirmeyi hedeflemişlerdir. Dün Prof. Dr. Onur Hamzaoğlu'nu cezalandırmaya çalışanlar aynı zihniyetle bugün bu davaları takip ettiğimiz için bizleri tutsak etmişlerdir. Bu zihniyet kapitalizmin ve talanın önünü açan zihniyettir.

Dünyada yaşayan insanların yaklaşık yarısı yeterli sağlık hizmetine ulaşamamaktadır. Yaşam biçimlerine, çevre koşullarına bağlı hastalıklar giderek artmaktadır. Günümüzde sağlık sorunlarının en önemli nedeni yetersiz ya da hatalı beslenmedir. Açlıkla boğuşan, sağlıklı su bulamayanlar, yetersiz beslenenler diğer yandan da endüstriyel tarımla sağlıksız gıdalar tüketerek hastalananlar. Endüstriyel tarım ve enerji projeleri birçok sağlık sorununun temel sebebi. Toprak, su, hava zehirlendi ve kirletildi. Binlerce bitki ve hayvan türü yok oldu. Hastalıklara neden olan dev şirketler aynı zamanda bu hastalıklar için ilaç da üretiyorlar. Hastalıkları bir kar aracı haline getirmek kapitalizmin mantığına uygundur.

Kapitalizmin neden olduğu sağlık sorunları, kanser oranları söz konusu konuyla ilgili olanların yıllardır dile getirdiği ve boyutları giderek artan bir sağlık sorunudur.

- Toplumda görölen sağlık sorunları arasında çok önemli bir yere sahiptir, çünkü yaşamı ciddi biçimde tehdit etmektedir.

- Çok önemli bir yere sahiptir, çünkü kapitalist düzende bu koşullarda hastalıktan korunmanın hiçbir yolu yoktur.

- Çok önemli bir yere sahiptir, çünkü sağlık sorunu kapitalizmin doymak bilmez kar hırsının sonucudur.

- Çok önemli bir yere sahiptir, çünkü tüm araştırmalar, bu böl-

gede kurulan fabrikaların, tesislerin, ölüm saçtığını haykırırken yeni tesisler, yeni fabrikalar, nükleer santraller, termik santraller, madenler açılmaya hızla devam ediliyor

- Çok önemli bir yere sahiptir, çünkü bu sorun en temel insan hakkı olan sağlıklı yaşama hakkını sağlamakla yükümlü olan devletin bu yükümlülüğünü yerine getirmesiyle çözülebilecektir.

- Çok önemli bir yere sahiptir, çünkü ülkemiz emperyalizmin çöplüğü haline getirilmek istenmektedir. Halkımızın sağlığı tekel-lerin oyuncağı olmaktadır.

- Çok önemli bir yere sahiptir, çünkü bu sorun çevre sorunu değil kapitalizmin sorunudur. Sorunun kaynağı kapitalizmin kendisidir ve bu sistem var oldukça çözülemez. Çünkü kapitalistler kar ederken hasta ediyorlar, tedavi ederken kar ediyorlar.

Sorun Çevre Sorunu Değil: Kapitalizmdir

- Kapitalizm kâr amacından vazgeçmediği için büyük ve köklü değişim ve dönüşüm yapamaz. Kapitalizmde en yüce değer, kârdır.

- Kapitalizmde ben vardır, birey vardır. Kapitalistler sadece kendilerini düşünürler ve halkı bencilleştirmeye çalışırlar.

- Kapitalizm bütün pisliklerin anasıdır. Çevre Mühendisleri Odasının Kasım 2017'deki açıklamasında Türkiye'de 5 milyon ton tehlikeli atık olduğu söyleniyor. İçinde nükleer atık dâhil her türlü zehir var.

- Kapitalizm sömürüdür, Türkiye gibi yeni sömürge ülkelerin toprakları nükleer atıklar ve kimyasal atıklarla zehirlenmektedir.

- Biz en yüce değer emek diyoruz. Biz halk diyoruz ve yaptığımız her şeyi halk için yapıyoruz. Hiçbir yerel- genel yönetimin halkı çöp ve pislik içinde yaşatmaya hakkı yoktur.

- Doğal çevrenin doğal güzelliklerin halka ait olduğunu ve hiçbir üretim ve yatırımın halk sağlığına karşı olamayacağını söylü-

yoruz.

- Bize enerji politikası olarak sunulanlar emperyalizmin ÷lke-mizi çöplük haline getirmesidir. Enerji politikası olarak sunulanlar kapitalizmin kar etme projeleridir. Kapitalizm kâr amacından vaz-geçmeyeceği için, büyük köklü değişim ve dönüşümleri yapamaz.

- ÷lkemizi yaşanmaz hale getirdiler, topraklarımızı, halkımızı zehirlediler, dünyamızı yaşanmaz hale getirdiler. Bu tablo kapita-lizmin tablosudur. Biz Türkiye emperyalizmin çöplüğü olmayacak diyoruz.

Eski Maliye Bakanı Naci Ağbal 01/01/2001-31/01/2018 tarih-leri arasında 17 yılda 90 elektrik santrali ve 37 maden sahası özelleşti. Eski Maliye Bakanı Naci Ağbal Şubat 2018 itibariyle 3 li-man, 6 elektrik santrali, 1 sosyal tesis, 2 maden sahası ve 159 ta-şınmazın özelleştirilmesine ilişkin ihale süreçlerinin devam ettiği-ni belirtti. Kapitalizm sadece piyasadan ibaret değildir diğer yüzü burjuva devlettir. Kapitalizm ve devlet biri olmadan diğer de var olamaz. Ve bu ikili var oldukça ezilenlerin safında kayda değer bir gelişme olamaz. Sınıfsız, sömürsüz bir dünya istiyoruz. Sorun çevre sorunu değer sorun kapitalizmdir, çözümse sosyalizmdir.

AKP iktidarı ABD 'de gör÷len Reza Sarraf davasında iktidar paniğe kapılmıştır. Cumhurbaşkanı, Başbakanına, Adalet Bakanından, başbakan yardımcısına hep bir ağızdan açıklama-larda bulunmuşlardır. *“Sarraf davasının siyasi dava olduğu, dava-da hukuka aykırı hatta sahte deliller olduğu, hatta Sarraf'ın iftiracı olduğu”* söylenmiştir. *Dönemin Adalet Bakanı Gül; “kişinin baskı altında olacağı, zaten ellerinde olan bir kişinin doğru ifade verme-sinin beklenmediği, kendisini kurtarmak için iftira atabileceği.”* gibi sözler söylemiştir.

Yine basından bazı açıklamalardan bahsetmek istiyorum. *“Amerika'da gör÷lmekte olan davalar mesnetsiz, asılsız söylenti-lere ve yalanlara dayanmaktadır... Hukuk devletinden beklenen, delilleri sağlam bir dava ile yargılamayı gerçekleştirmiş olması. Ne idüğü belirsiz montaj delilleri ortaya koymak hukuk değerdir, hukuki bir düşünce tarzı değerdir.”* (Yurt Gazetesi 27/11/2017)

Başbakan ise Türkiye Ekonomi Zirvesinde Sarraf davasının Türkiye'ye karşı bir komplo olduğunu belirterek *“Ne idüğü belirsiz iddialara kargalar bile güler. Davanın tarafları orada baskı altında tutulmakta, ülkemiz aleyhine ifade vermeye zorlanmaktadır. Sanık olarak açtığınız dosya daha dava başlamadan tanığa dönüştürülmüştür. Bunun adalet neresindedir. Yapılan iş insan hakları ihlalidir.”* Dedi. (Haberler.com 22/11/2017)

İnsan hakları ihlali için, öyle çok uzaklara Amerika'ya falan bakmaya gerek yok. Ülkemizde bunun sayısız örneği vardır. Bizler halkın avukatları olarak pek çok dosyamızda bunları söylediğimiz için bugün buradayız. Adaletin olmadığını yargı sistemini teşhir ettiğimiz için bugün buradayız. Bizler işini iyi yapan avukatlarız, halkın avukatlarıyız. Devrimci avukatlık tarzıyla iş yapıyoruz. İş ABD'yi eleştirmeye gelince çığırkanlık yapanlar sıra kendilerine gelince hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya, suçlamalara iftiralara devam ediyorlar. Bunun adı nedir biliyor musunuz? Tam ikiyüzlülükle, demagoji yapmaktır. Bizzat bu dava bizim yargılandığımız dosya yalan ve iftira üzerine kurulmuştur. Yine aynı iftiracı yüzünden 100 ün üzerine insan şu anda tutukludur. Türkiye burjuva demokrasilerine özgü “hukuk devleti” özelliğini bile taşımamaktadır. Bağımsız yargı, hukukun üstünlüğü, tarafsız hâkim-savcı... Bunların hiçbiri yoktur. Bunların gerçekte hiçbir karşılığı yoktur. Gerçekte olan “AKP'ye tam biat” olduğunu kimse inkâr edemez. Hatta yargının ne kadar bağımlı olduğu belgelerle ispatlanmıştır.

CHP Milletvekili Mahmut TANAL Meclis TV'de canlı yayında bir belge getirmiştir ve Adalet Bakanına soru yöneltmiştir *“bu gizli belgeye göre Hakim –Savcılar tutuk değerlendirmesi yaparken HSK'ya danışıp istişare etmelilerdir”* diye. Bakan bilgim yok demiştir. Biz biliyoruz ki; bakanın haberinin olmaması mümkün değildir. Adalet Bakanı ve müsteşarı HSK'nın doğal üyesi ve başkanıdır. Bu durum açıkça yargının içinde bulunduğu durumu ortaya koymaktadır. Yargı AKP'nin talimatları dışında hiçbir karar veremez.

Nuriye-Semih davasında, bizim davamızda ve bizden sonra gözaltına alınan pek çok müvekkilimizin davasında tek delil Berk

ERCAN isimli iftiracının beyanlarıdır. Davamız siyasidir çünkü AKP'nin talimatıyla açılmıştır. Cumhurbaşkanı, Başbakan Yardımcısı, İçişleri Bakanı her fırsatta büromuz avukatlarını hedef göstermiştir. 2013'te büromuza saldırı olmuş ve 9 avukat arkadaşımız tutuklanmıştır. Onlardan bazıları bu davada da sanık durumundalar.

O tarihte Recep Tayyip ERDOĞAN, Bekir BOZDAĞ büromuz avukatları hakkında gerçek dışı pek çok beyanda bulunmuşlardır. Kamuoyunda büromuzun basılmasına ilişkin oluşan yoğun tepki üzerine konuşmaya büromuzu ve avukat arkadaşlarımızı itibarsızlaştırmaya çalışmışlardır. Recep Tayyip ERDOĞAN doğrudan *“kim bunlar işini iyi yapan avukatlar gece yarısı toplantı halindeler”* demiştir. Oysa kendisi dosyanın savcısı değildir, büromuza ya da evlerimize aramaya gelmemiştir. Bununla yetinmeyip bugün burada sanık olan ve o gün tutuklu olmayan avukatları da hedef göstererek *“bunların işlerinin yapan, avukatlar tutuklanamaz diyen bir grup avukat daha var, bunlarla irtibatlı bunların arkadaşları”* diyerek Şubat 2013'te hakkımızda soruşturma açılmasına neden olmuştur. Tüm bunlar yargının talimatla işlediğinin göstergesidir. İddialar mesnetsizdir; hiçbir delil olmadığı halde, hatta bazı arkadaşlar için iddianamede açıkça bir isnat olmadığı halde tutukluyuz. Hiçbir delil olmadığı halde büromuz örgüt talimatıyla çalışıyor diye, bizler de örgüt üyeliği ile itham ediliyoruz, yargılanıyoruz.

Halkımızın bir sözü vardır *“dinime küfreden bari Müslüman olsa”* diye AKP, ABD'ye söz söyleyecek durumda değildir. Siyasi dava, sahte delil, iftiracı aranacaksa Türkiye bunun başında gelir. Tüm bunlarla tutuklanan, ceza verilen insanlarla doludur Türkiye hapishaneleri. Biz bunları her fırsatta dile getirmiş avukatlar olarak aynı şekilde tutsak edilmiş bulunmaktayız. AKP uzaklarda aramasın gelsin davamıza baksın, pek çok devrimci demokrat, yurtsever insanın davasına baksın ondan sonra laf etsin. Biz bugüne kadar bunları söyledik bundan sonra da söylemeye devam edeceğiz.

VATAN HAINİ

*“Nazım Hikmet Vatan hainliğine devam ediyor hala.
Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz dedi Hikmet.
Nazım Hikmet Vatan hainliğine devam ediyor hala.*

*Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar, üç sütun üstüne kapkara
haykıran puntolarla,
bir Ankara gazetesinde, fotoğrafı yanında Amiral Vilyam-
son’un*

*66 santimetre karede gülüyor, ağzı kulaklarında, Amerikan
Amirali.*

*Amerika bütçemize 120 milyon lira hibe etti, 120 milyon lira
“Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz dedi Hikmet.
Nazım Hikmet Vatan hainliğine devam ediyor hala.”*

*Evet, ben vatan hainiyim, siz vatanseverseniz, siz yurtsever-
seniz, ben yurt hainiyim, ben vatan hainiyim.*

Vatan çiftliklerinizse,

Kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan,

Vatan, şose boylarında gebermekse aılıktan,

*Vatan soğukta it gibi titremek ve sıtmadan kıvranmaksay-
zın,*

Fabrikalarda al kanımızı içmekse vatan,

Vatan tırnaklarıysa ağalarınızın,

Vatan mızraklı ilmühalse, vatan polis copuysa,

Ödenekleriniz, maaşlarınızsa vatan,

*Vatan Amerikan üsleri, Amerikan bombası, Amerikan donan-
ması topuysa,*

Vatan kurtulmamağsa kokmuş karanlığımızdan,

Ben vatan hainiyim,

Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla:

Nazım Hikmet Vatan hainliğine devam ediyor hala”

Nazım HİKMET

Av. Özgür YILMAZ

17 Eylül 2017 tarihinde gözaltına alındık. Hukuk bürosunda tek başıma kalmaktaydım. Sabahın beşine kapının sert vuruşuyla uyandım. “*Geldiler*” dedim. Birilerini bekliyordum sesi tanıyordum. Bu sesi sabahın beşinde, bizleri arayan müvekkillerimden tanıyordum. Polis kurşunuyla evinde öldürülenlere yaptıklarından tanıyordum. Bizzat yaşadığım önceki gözaltından tanıyordum. Duyulan sesi ne ilk biz duyuyorduk ne de son duyan olacaktık.

Sabahın beşinde kapıların kırılması ülkemizin kabul etmediğimiz gerçekliğidir. Onlarca, yüzlerce binlerce kez de olsa, asla yapılanları kabul etmedik etmeyeceğiz.

Gelenlerin yüzleri maskeliydi. Elleri tetikteydi. Onlarcası kapının önündeydi. Geldikleri yer kanunlarca korunduğu söylenen bir hukuk bürosuydu. Yanlarında baro görevlisi, savcı olmadan içeri hızlıca girip, büronun her yanına dağıldılar. Büroda hukuksuz aramaya başladılar. Baro görevlisi saatler sonra aramaya katıldı. Müvekkillerimize ait dosyalar didik didik edildi. Mesleki hiçbir sır önemsenmedi. Yapılan hiçbir uyarı polisin umurundan değildi. Bilgisayara, dijital malzemelere IMAJ alınmadan el konuldu. Hiçbir işlemde hukuka uyulmadı.

Arama yapılırken tüm sokağı kapattılar. Sokağın tamamı polis arabaları, zırlı araçlar ve eli silahlı polislerce işgal edilmişti. Sokağı sabahın köründe işgal edenler, gün ışığına sokağa kimseyi sokmadı. Sokaktan çıkmak isteyenlerde kimlik kontrolü yaparak izin verdiler. Sokak trafiğe tamamen kapatılmış, hiçbir aracın girişine üzün verilmiyordu. Bu yaşanan terör, saatlerce sürdü.

Hukuksuz arama bittiğinde zorla yere yatırılıp, ters kelepçeyle ellerimi arkadan zorla bağladılar. Sürüklenerek asansöre bindirildi. Asansörde polislerce tekme, tokat dövüldüm. Ters kelepçeli ellerim arkadan yukarı kaldırılarak, sokağın başındaki araca götürüldüm. Sonrasında dövülerek araca bindirildim. Arabada da bir müddet vurmaya devam ettiler. Doktor muayenesi için Haseki Hastanesine götürüldüm. Doktor muayenesinden sonra doktorun gözü önünde zorla ters kelepçe taktılar. Ters kelepçeyi takmak için burun deliklerimden parmaklarını geçirip kafamı yukarı

kaldırarak sırtıma bastılar. Yapılanlara bir müddetten sonra doktorda dayanamadı. *“Bu kadar da olmaz dışarda yapın”* demek zorunda kaldı. Emniyette, insanın kalmaması gereken havasız, pis hücreye atıldım. Kerbela sıcağını aratmayan hücrelerde susuz bırakıldık. Avukat görüşünden döndüğümde *“üst araması yapacağız”* denilerek, defalarca saldırıya maruz kaldım. *“Savcı, hakim talimatı denilerek”* yaptıkları işkencelere yasal kılıf buluyorlardı. Zorla parmak izimiz alınıp fotoğraflarımız çekildi. Fırsatını bulunca bizlere işkence yapmak hoşlarına gidiyordu.

Yaptıklarını anlamak için tuttukları tutanaklara bakmak yeterlidir. Her tutulan tutanak ne yapıldığını anlatıyor. Her bir tutanak işkencenin tutanağı.

Kerbela sıcağındaki susuz günlerce, babamın ölüm haberini avukat arkadaşşımdan aldım. 2013 yılında yaptıkları operasyonda annemi kaybetmişim. Bana yaşattıkları bu acıyı halkımız sürekli yaşamakta. Halkımız sağ olsun zalimler zulüm hesaplarına iki çeltik daha attılar. Anne ve babamın ölümüne neden olanlar kendilerine yakışanı yapıyorlar.

Aç, susuz 9 gün emniyette gözaltına kaldıktan sonra adliyeye sevk edildik. Tutuklanacağımızı biliyorduk. Yargıyı ve ülkemizdeki yaşananları biliyorduk. Tutuklanacağımızı polisler de bize çekinmeden baştan söyledi. Ne de olsa savcı ve hakimler onların dediklerinden çıkmıyordu.

Dediklerinde yanılmadı polisler. Göstermelik süreç sonucu tutuklandılar. Yaşanılan süreç prosedür tamamlamaktan başka bir şey değildi, nasıl olsa.

Tutuklandıktan sonra Silivri 9 No’lu hapishanesine götürüldük. Çıplak aramaya karşı direndik. İşkence gördük. Silivri gardiyanları işkence daha hevesliydi. Yaptıkları iş çok hoşlarına gidiyordu. Avukat görüşüne giderken, dönerken kollarımı bükerek ve ağzımı kapatarak götürdüler. Gelirken ise bunların üzerine birde yerlerde sürüklendim. Silivri’ de 1 gün kaldık. Fakat hücrede ağrımayan yerimiz yoktu. Bizden korkanlara tutuklanmamız yetmedi. Her birimiz 9 farklı hapishaneye sevk edildik. Bana tek başıma Edirne

F tipi hapishanesine getirilmek uygun görüldü. Buranın girişinde de çıplak arama yapılarak işkence yapıldı. Sonrasında tek kişilik hücreye atıldım. Burada 5 gün boyunca su bile verilmedi. 5 gün boyunca üstümdekiler dışında hiçbir şey olmadan, ihtiyaçlarım karşılanmadı. Herhangi bir şey isteyince “*dilekçe yaz*” dediler. “*Kalem kâğıdım yok*” dedim. Onun içinde dilekçe yaz dediler. 15 gün sonra yanımdaki tek kişilik hücreye meslektaşım Ahmet Mandacı’yı getirdiler. 60 gün daha tek kişilik hücrede kaldık. Sonrasında 3 kişilik hücrelere alındık.

F tiplerinde sohbet hakkının verilmemesi, yayın hakkının kısıtlanması, tecrit gibi temel sorunlarla uğraşıyoruz. F tipi hapishanesinin sorunlarına karşı dışarda avukat olarak yıllarca direndik. Tecrit ve tretman işkencesine karşı içerde direnmekteyiz. Bundan dolayı disiplin cezaları almaktayız.

CİOP denilen nörolojik bir hastalığım var. Bu hastalığın teşhisi dışarda olduğumda konulup, tedavisine başlandı. F tipi hapishanesinde, hastalığımın etkileri arttı. Bunun nedeni düzenli tedavi yapılmaması. Verilmesi gereken ilaçların pahalı olması. Hastalığın tedavisi için aylık IVIG tedavisi yapılması gerekiyordu. İlaçlarımı aylık alma şansım olmadı. Hastane sevkim düzenli yapılmadı. 6 aylık ilacı ancak 10 ayda alabildim. Bugüne kadar 6 defa 2 gün hastanede yatarak ilaç alabildim. Tedavim yeterli yapılmıyor. Hapishaneden bulunmam hastalığımın büyümesine neden oluyor.

Tüm yaşananlardan 1 yıl sonra hakin karşısına çıkacağımızı düşünürken, SEGBİS dayatmasına maruz kaldık. SEGBİS’e çıkmayacağımızı defalarca dilekçeyle mahkemeye bildirdik. Huzurda ifade vereceğimizi söyledik. En temel hakkımız bile elimizden alınmak isteniyor. Sizin savunma hakkı, bizim sözümüzü söylemek dediğimiz hakkımız gasp edilmek isteniyor.

Yaşanılanlar ortadayken sözümüzden de korkuluyor. Bizler, içerde olalım dışarda olalım, her türlü bedele rağmen sözümüzü söylemekten çekinmeyiz. Çünkü biz haklıyız. Siyasal ve tarihsel olarak haklı olan tarafız. Bugün bir savunma yapmıyoruz. Ezen

– ezilen mücadelesinde ezilenler için yaptıklarımızı anlatacağız.

Sözümüz halkımıza,

Sözümüz mücadelede yitirdiklerimize,

Sözümüz tarihe,

Sözümüz geleceğe.

Yaptıklarımızdan ne pişmanlık duyuyoruz nede siz suç dediniz diye korkuyoruz, yaptıklarımızın arkasındayız.

Biz Kazanacağız!

Bizler, halkın avukatlarıyız. Bizlere her şeyi öğreten halkımızdır. Halkımızdan öğrendiğimiz değerler ışığında yaşamımızı şekillendiriyoruz. Halkımız iyi bir öğretmen. Öğrendiklerimiz sayesinde halkın avukatlığının değerlerini yarattık. Halkın avukatlığının mücadelesini büyütme şansı elde ettik. Bize halkın avukatlığını yapma fırsatı veren halkımıza çok teşekkür ediyoruz. Halkımızı çok seviyor ve *“iyi ki halkımız var”* diyoruz.

Bizler, sömürenlerle ve hizmetkârlarıyla, halktan aynı şeyi anlamıyoruz. Bizim için halk *“Bir avuç sömürücü ve onun işbirlikçileri dışındaki ezilenlerdir.”*

Düzen, halkı değersiz görmemizi ister. Halkı cahil, işe yaramaz, ne yaparsan yap değişmeyi değişmeyen değer bilmeyen vb. olarak görmemizi ister. Beyinlere bu düşüncenin işlenmesi için elinden geleni yapar. Bunda başarılı olması demek, iktidarının sürmesi demektir. İnsanlar halktan uzaklaştıkça, ezenlerin politikası başarılı olur. Bundan sonra halkın yoksulluğundan kopup, eline biraz para geçince halka sövmeye başlar. Ezenlerin yaşamı kişinin hedefi olmaya başladıkça ve buna imkân bulununca, halk tamamen küçük görülen bir tanım olur. Bundan sonra ise bu kişiler *“Ben yaptım oldu. Ama herkes eşit yaratılmadı. Çalışan kazanır. Bu devirde aklını kullanacaksın. Tabii ki ezen ve ezilen olacak. Ben yaptım oldu”* derler.

Kişilerin düşüncesi ezenlere yaklaştıkça ve hedefi efendisi gibi olmak olunca hizmetkârlığın boyutu belirlenir. Halktan uzaklaştıkça kulluk boyutu artar. Kulluk boyutu arttıkça, halk düşmanlığı boyutu da büyür.

Ama şu unutulmamalıdır; Bugün halkların mücadeleye kazanmış olduğu haklar, bu kişiye belli imkânlar sunmaktadır. Yoksa köleci toplumda köle olarak doğmuş olsaydı; köle olarak yaşayacaktı. Feodal toplumda köylü olarak doğmuş olsaydı; köylü olarak yaşayacaktı.

Bu koşulların değişimini sağlayan halkların mücadelesidir. Halkların bedel ödemesidir. Bugünkü hakların önündeki mücadele, emperyalizm çağındaki sömürüyü ortadan kaldırmaktır.

Mevcut düzenin yıkılamayacağı, ebedi olduğu propagandası yapılıyor. Emin olun ki köleci toplumda, feodal toplum da yaşayan o dönemki ezenlere hizmet edenler de bugünkü hizmet edenler gibi düşünmekteydi.

Klasik kölelikte kölelerin zincire vurulması, satılması ve feodal beyin köylü üzerinde tek hükümdar olması, bugün kimsenin açtıktan savunamayacağı yaşanmışlıkları.

Ezenler bile bunu dillendiremiyorlar. Ama bunlar binlerce yıl insanlığa hükmetmiş sömürü düzenleridir.

Kölelik, feodal düzenleri yıkıldıktan sonra kapitalist düzen gelmiştir. Kapitalizm sömürü düzenidir. Bugünkü kavga bu sömürü düzenine karşıdır.

Kapitalizmin 16. yy da ekonomik temelleri oluşmuş olsa da 19. yy sonlarına doğru düzene egemen olan bir sömürü düzeni haline gelmiş, 20. yy başında emperyalist aşamaya ulaşmıştır.

Kapitalizmin diğer sömürü düzenlerinden farklı, kurulduğu günden itibaren karşıda mücadele eden bir sınıf bulmasıdır. İşçi Sınıfını! Sömürenlerle mücadele eden işçi sınıfı, bazı ülkelerde iktidara gelmiş, bazı yerlerde büyük kazanımlar elde ederek iktidara gelememiştir.

Bugün herkes kolayca şu sözleri söyleyebiliyor,

-Herkesin okuma hakkı var.

-Herkesin yargılanma hakkı var.

-Herkesin örgütlenme hakkı var.

-Herkesin barınma hakkı var.

-Herkesi oy kullanma hakkı var.

-İrkçi, faşist demek hakarettir. İrkçilik yasaktır.

Bu sözleri bugün bu kadar rahat söyleyebiliyorsak; bunu sağlayan halkların mücadelesidir. Geçmişin sömürenleri ve hizmetkârları tüm bunlara açıktan karşıydılar. *“Olmaz”* diyorlardı. Ödenen bedeller karşısında, şimdiki sömürenler tüm bunlara açıktan karşı çıkmıyorlar. Ama ne yapıyorlar? İktidarını korumak için hukuken bunları kabul edip, gerçekte sömürü düzenlerini devam ettiriyorlar. Bugün ki halkların mücadelesi, emperyalizmin yıkılıp halk iktidarının kurulma mücadelesidir.

“Karşıdakiler çok güçlü, yapacak bir şey yok. Bugün mücadele olmaz. Bu halktan bir şey olmaz” diyenlere şunu söylemek lazım!

“Geçmişte de mücadeleye katılmayanlar, buldukları dönemdeki gerçeklilere boyun eğiyorlardı. Sadece mücadele edilerek haklar kazanılır!”

Bugün kim diyebilir! Emperyalizm doğru! Sömürü yok!

Kimse diyemez.

O zaman ne yapak gerekir: Mücadele etmek gerekir. Tarihsel bilinç, bunu gerektirir. Bunları söylemek yetmez. Mücadele bir zorluluktur.

Bizler halkın avukatıyız! Geçmişten bugüne mirasçısı olduğumuz halkın avukatları sadece tespitte bulunmamış, mücadele etmiştir. Geçmişte halkın avukatlarının karşısından olduğu iktidar sahiplerine söylediklerini, bugün herkes söylemektedir. Buna göre;

- 12 Mart askeri darbesine karşıydık.
- DGM'ye karşıydık.
- 12 Eylül 1980 darbesine karşıydık.
- Irak'ın işgaline karşıydık.
- 1990'lı yıllardaki DGM, infaz ve katliamlara karşıydık.
- 1996 hapishane uygulamalarına karşıydık.
- 2000 hapishane katliamına karşıydık.
- F tiplerine karşıydık.

Bugün bunlara herkes karşı. Üzerinden zaman geçince söylemlerimiz herkesçe kabul ediliyor.

Eğer ki, sözü söylediğimiz güncel dönemde herkes mücadeleye katılırsa, sömürenleri tarihin çöplüğüne gömmüş oluruz. Bugün de şunu söylüyoruz;

- OHAL ve KHK uygulamalarına karşıyız.
- Halka karşı yapılan saldırılara karşıyız.
- Sulh Ceza Mahkemelerine ve ihtisasa mahkemelerine karşıyız.
- Emperyalizm ve onun işbirlikçilerine karşı mücadele ediyoruz.

Eminiz ki; bugünkü iktidarı kaybedince, bizim söylediklerimiz, bir kez daha herkesçe söylenecek.

Nasıl ki; Kenan Evren'in cenazesine kimse gitmedi.

Nasıl ki; geçmiş dönemdeki yargıçlar, savcılar, polisler ve askerlerin yatıkları lanetle anılıyor.

Nasıl ki; bulunduğu dönem halk düşmanlığı yapanlar yaptıklarını savunamıyor.

Nasıl ki; halk düşmanlarının çocukları, torunları babalarının ve dedelerinin kim olduğunu söyleyemiyor.

Evet, bugün ki iktidar sahiplerinin aynı sonla karşılaşacağı kesindir Ama tekrar edersek, biz sadece gelecekte haklılığımızın herkese dile getirilmesini istemiyoruz. Kazanmak istiyoruz.

Haklı olduğumuzu biliyoruz, Kazanacağımızdan eminiz!

Bizler şunları yaptığımız için siyasal iktidarın hedefindeyiz.

- Halk meclislerine omuz verdiğimiz için,
- Uyuşturucuya yozlaşmaya karşı olduğumuz için.
- Halkın evi yıkılmasın dediğimiz için,
- Halkın eğitim hakkı var dediğimiz,
- Halkın sağlıktan yararlanma hakkı var dediğimiz için
- Halkın çocukları ölmesi dediğimiz için,
- Halkın adalete olan açlığı giderilsin dediğimiz için,
- Halk kültürü büyütülsün dediğimiz için,
- Halk dayanışması artsın dediğimiz için,
- Halk üzerindeki devlet terörü kalksın dediğimiz için,
- Halkın yoksulluğunu yok edeceğiz dediğimiz için,
- Halkımızın örgütlü gücü büyüsün dediğimiz için.

Kısaca faşizme karşı demokrasi, emperyalizme karşı bağımsızlık, sömürüye karşı sosyalizm mücadelesinin içinde, devrimci avukatlık yaptığımız için. Evet, biz halkın avukatları bu denilenleri yaptık. Bu nedenle devletin hedefindeyiz, tasfiye edilmek isteniyoruz. Bazen katlediliyor, bazen işkence görüyor, bazen tutuklanıyoruz. Ödediğimiz bu bedelleri, bizleri yıldırıyor. Hiçbir pişmanlığımız yok. Sadece yaptığımız eksik işlerimiz ve nihai sonuca ulaşma konusunda yeterli davranamadığımız oluyor. Verilecek bir hesap, eleştiri yapılacak bir konu varsa, bunu da halkımıza veririz.

Bizler; sömürenler, ezenler ve onların işbirlikçilerinin yanında yer almadık, almayacağız. Halka karşı olan kimsenin, avukatlığını yapmayacağız. Bunu dost düşman herkes biliyor. İddianame-

de de bu gerçek ispatlanmıştır.

Bazıları, halkın avukatlığını yapmayı kişisel bir tercih olarak görür.

Bu doğru değildir! Halkın avukatlığı bir zorunluluktur. Çünkü iki sınıf vardır. Ezen ve ezilen. Burjuvazi ve proletarya. Sömüren ve sömürülen. Ne ad verilirse verilsin. Ya sömürüye karşısındır ya da yanındasındır.

Bizler halktan gelen insanlarız. İçinden çıktığımız halkın gerçekliğini bilmekteyiz. Halkımızda aldığımız değerlerle büyüyoruz. Halkın sorunlarının nasıl çözüleceğini biliyoruz. Bu nedenle halkın avukatayız.

Halk Meclisleri

Halkın Sorunlarını Çözmektedir!

Halk meclisi; halkın, sorunları için bir araya gelmesidir.

Halk meclisi; halkın sorunlarına ortak çözüm bulmasıdır.

Halk meclisi; halkın birliğinin ve örgütlü gücünün göstergesidir.

Halk meclisi; halkın oluşturduğu kendi öz örgütleridir.

Halk meclisi; halktan herkesin konuştuğu, oy hakkı olan halkın iradesini temsil eden, halkın doğrudan karar aldığı ve bu kararı hayata geçirdiği örgütlenmesidir. Kısaca halk meclisi; halkın bir araya geldiği, sorunlarını ve çözümünü tartıştığı ortak karar aldığı ve hep birlikte uyguladıkları yerlerdir.

Halk meclisleri, halk en geniş birlikteliğini ve mücadeleyi büyütmek için vardır. Bu nedenle halk düşmanı olmayı eli halkın kanına bulaşmamış, dili, dini, milliyeti, mezhebi önemli olmadan halkın her kesimi, halk meclislerinde yerini alabilir. CHP, AKP, MHP ve diğer partilere oy vermek halk meclisinin içinde yer almaya engel değildir. Yaşanan sorunlar halkın bir araya gelmesinin nedenidir. Halk meclisleri dayanışma ve kolektivizme dayalı bir

halk kültürünün oluşması demektir.

Halk meclisleri, herkesin karar alma süreçlerine eşit katıldığı, doğrudan demokrasiye dayandığından demokrasi kültürünü oluşturmaktadır.

Halk meclislerinin kökleri binlerce yıla dayanır. Halkın emeği, padişahlara hanları sarayları piramitler heybetli bir şehri kuşatan camiler, kuleler, dikmek için değil; yaşadıkları köyleri güzelleştirmek, üretim araçlarını geliştirmek, zenginleştirmek için birleştiği örneklere dayanmaktadır. Halk meclisleri, bugün olduğu kadar, halkın geçmişi ve geleceğidir.

Her ülke halkının; halk meclisi deneyimi ve birikimi vardır. Yaratılan halk meclisleri deneyimlerinin ortak deneyimi halkın bir araya gelince çözemeyeceği sorun yoktur. Halkın yaşamış olduğu birçok sorun vardır. Bunlar belli başlıklar altında toplanırsa şunlardır;

- Evinin yıkılması ve barınma sorunu. Uyuşturucu, kumar ve yozlaşma sorunu. Örgütlenmesinin yasaklanması sorunu. Eğitim, sağlık hakkına ulaşamama sorunu, Adalet sorunu. Kültür ve spor alanıyla ilgili sorunlar. Yoksulluk-geçim sıkıntısı. Devlet terörü sorunudur.

Tüm bu sorunların neler olduğunu halkımız belirlemekte. Çözümü ortak bulmakta ve harekete geçmektedir.

Sorunları bizzat yaşayan halktır. Sorunlarında da halkın çözüm bulmasından daha doğal bir durum var mıdır?

Ama istenmeyen tam da budur. Suç olan budur. Yargılanmak istenen budur. Fakat ne yapılırsa yapılsın halk sorunlarına çözümleri bulup, bunları hayata geçirmekten tarih boyunca vazgeçmemiştir. Bunun bedeli ne olursa olsun halkın mücadelesi tüm engelleri açmıştır. Çünkü *“tarih hiçbir toplumun önüne çözemeyeceği sorunları koymaz.”* K. Marx kuralı tarih boyunca binlerce kez sınanmıştır. Seçimlerde düzen partilerinin yapmayı vadettiği hizmetler halkın sorunlarının bir kısmıdır. Seçimlerde dile getirilen vaatlerin bir kısmı iktidarlar tarafından çözülmeye çalışılmaktadır.

Fakat halkın sorunları tam olarak çözülmemektedir. Seçim geçince halk unutulmaktadır. Eğer böyle olmasaydı 16 yıldır iktidarda olan AKP'nin yeni girdiği seçimlerde seçim vaadinde bulunmaması gerekirdi. Halkın sorunları olduğunu anlamak için, seçim vaatlerine bakmak bile yeterlidir. 16 yıldır vaat ediyorlar ama hala sorunları çözemiyorlar.

Halk, seçim zamanı dışında unutilan sorunlarını çözmek için ne yapmaktadır?

Dernekler kurmaktadır. Platformlar oluşturmaktadır. Meclis, komite gibi adlarla bir raya gelmektedir. Bunlar halkın örgütlenme hakkıdır. Bu hakkı halk mücadele ederek kazanmıştır. Tüm bun örgütlenmeler hukuki yasaldir. En önemlisi de meşrudur. Bugün herkes örgütlenme hakkını kabul etmek zorunda kalmıştır. Bugün kimse *“halkın örgütlenme hakkına karşıyım”* diyememektedir. Fakat anayasa, kanun ve halkın mücadelesi yok sayılarak saldırmaktadır.

Yapılan saldırılar ne olursa olsun halk sorunları çözmek için yeni yollar hep bulmuştur. Yol bulamamışsa, yeni yollar yapmıştır. Neticede tekrar edersek sorunlar ortadadır. Sorunlar çözüm beklemektedir. Yaşanan sorunlar ve çözümler şunlar olmaya devam ediyor.

Uyuşturucu

Savcılık ve emniyet uyuşturucuya karşı yaptığımız mücadeleden “sözde uyuşturucu” sorunuyla mücadele adı altından sözünü kullanarak bahsetmektedir.

Ne yazık ki!

Ne uyuşturucu kullananların artması sorunu, ne satıcıların yarattığı terör, ne 10 yaşındaki çocukların uyuşturucu kullanması, ne sokak başlarında uyuşturucu satılması sözde denebilecek bir gerçektir.

Sözde denilen uyuşturucu sorunundan çocuklarımız, gençle-

rimiz ölmektedir.

Sözde denilen uyuşturucu sorunundan ailelerin evine ateş düşmektedir.

Sözde denilen uyuşturucu sorunundan kaynaklı ülke ve dünya gerçekleri şu şekilde;

- 2016 BM (Birleşmiş Milletler) Uyuşturucu ve Suç Ofisinin hazırladığı Uyuşturucu Raporuna göre;

- Güney Amerika 3 milyon olan kokain kullanıcı sayısı 2014 yılında 5 milyona, Avrupa'da 2 milyondan 4 milyona yükseldi.

- 250 milyon kişinin 2014 yılından, en az bir uyuşturucu madde kullanıyor.

- Madde kullanım bozukluğu olan kişilerin sayısı 6 yıldan beri ilk defa artarak 27 milyondan 29 milyona ulaştı.

- 2016 yılı içinde uyuşturucuya bağlı ölümler Asya da 85.900, Amerika' da 52.500, Afrika 'da 39.200 kişidir. Bu rakamlar resmi kayıtlara uyuşturucuya bağlı ölüm olarak geçmiş rakamlardır.

- 2016 yılında sadece Meksika'da 23 bin kişi öldürdü.

2012 yılında Emniyet'in Türkiye Uyuşturucu Raporuna göre;

- Uyuşturucu maddeyi ilk kez kullanma yaş ortalaması 13.88 olarak hesaplandı.

- Türkiye de 2012 yılında en küçük bağımlının yaşı 13, en büyük bağımlının yaşı 65 olduğu bildirildi.

- Uyuşturucu hastalarından 0.24 'ü 15 yaşın altında.

Sonraki yıllarda Türkiye'de yayınlanan raporlara göre;

- Uyuşturucu kullanım yaşı 10 a düştü.

- 2004 – 2016 yılları arasında 1.860.866 kez uyuşturucu tedavisi yapıldı.

- AKP iktidarı döneminde uyuşturucudan ölüm oranı 1833 kat arttı.

- Son 10 yılda uyuşturucu nedeniyle hapishanede bulunanların sayısı yüzde 410 arttı.

- Bağımlılık için tedavi görmek isteyenlerin sayısı yüzde 674 arttı.

Mevcut tabloya bakınca sorunun ve soruna karşı mücadele- nin sözde olmadığı açıktır.

Halk için uyuşturucunun ulaştığı boyut gerçek bir sorundur.

Savcı ve emniyet için ise “sözde” olduğu açıktır. Bu bakış açısından dolayı uyuşturucu kullanımı yaşı 10 a düştü. Sorun her geçen gün büyümektedir.

Savcı ve emniyet için “sözde” olmasından dolayı ve mevcut tablodan kaynaklı halkımız kendi sorununa kendisi çözüm aramaktadır.

Halkımızın sorunla mücadelesi, uyuşturucu satanlarla müca- dele ve uyuşturucu içenleri tedavi etme mücadelesi, uyuşturucu satanlarla mücadele ve uyuşturucu içenleri tedavi etme mücadelesi olmak üzere 2 boyutta sürmektedir.

Uyuşturucu satanlarla mücadele edebilmek için sorunun ana kaynağını iyi tespit etmek gerekir. Sorunun ana kaynağı emperyalizm ve onun işbirlikçilerinin politikalarıdır.

Uyuşturucu, emperyalizm işgal ve sömürgecilik politikasının bir parçasıdır. Uyuşturucu politikaları, büyük bir sömürü ve büyük bir yoksulluk, işsizlik bunlarla birlikte kültürel, ideolojik, sosyal baskı ve dejenerasyon ile birlikte yürütülüyor.

Yani emperyalizm sadece sokaklarda uyuşturucu satıcılarını dolaştırmakla onları koruyup kollamakla, teşvik etmekle sınırlı bir çalışma yürütmüyor. Başta gençlik olmak üzere, halkı uyuşturucu bataklığına sürükleyecek ekonomik-sosyal-kültürel ortamı da oluşturuyor.

Baskıyla boyun eğmeye zorluyor.

Eğitimsiz bırakarak bilinçlenmesini örgütlenmesini engelliyor.

İdeolojik-kültürel bombardıman geliştiriyor. Uyuşturucu, kuma, fuhuş, hırsızlık, halktan çalan, halka zarar veren çeteleşme temel araçlar olarak kullanılıyor.

Sömürünün sonuçları olarak yoksulluk; bir yandan devrimci dinamikleri, halkın sömürü düzenine öfkesini büyütürken aynı zamanda da halkın kendini eğitme, geliştirme olanakları sınırlıyor, sisteme muhtaç duruma getiriyor. Gerçekte, tüm bunlar parça parça sömürgeciliği ayaklarını ve aynı zamanda sonuçlarını oluşturuyor, Sömürgecilik bunlardan besleniyor ve bunları büyütüyor.

Türkiye Uyuşturucu Bağımlılığı İzleme Merkezi (TUBİM) 2014 Türkiye Uyuşturucu raporuna göre *“işsizlik sorunu uyuşturucu kullanımını artırıyor.”* Rapora göre, uyuşturucu madde kullanıcılarının yüzde 54 ünün geliri 1.000 TL'nin altında.

Yoksulluk, kullanıcı olanları arttığı gibi satıcı olacak kişilerin bulunmasına da neden oluyor. Kısa dönemde zengin olma hevesi, kullanmak için para bulma ihtiyacı ve kültürel olarak yozlaşma satıcı olacak kişilerin sayısını da artırıyor. Neticede uyuşturucu kullananlar uyuşturucunun yaygınlaşmasında araç oluyorlar. Yoksulluk, hem uyuşturucu müşteri zemini hem de satıcı zemini demek oluyor.

Uyuşturucu zehrini yoksul halk içinde yaygınlaştırmak için, çok ucuz fiyatlarla ulaşılabilecek uyuşturucular üretiliyor. Her türlü tüketim maddesinin fiyatları yükselirken, uyuşturucu maddelerin fiyatlarının düşürülmesi de yoksul halk çocuklarının uyuşturucu ile zehirlenerek etkisiz hale getirilmesinin bir sistem politikası, olduğunu göstermektedir.

ABD, Almanya, Fransa, Hollanda, İngiltere gibi emperyalist ülkelerde uyuşturucu kullanımı yaygındır. Hollanda da uyuşturucu satışı hemen yasal hale getirilmiştir. Polislerin gözlerinin önünde Avrupa'nın pek çok ülkesinden insanlar Hollanda Rotterdam'a akın ederler ve polisin gözleri önünde büyük uyuşturucu ticareti döner. ABD de özellikle Afrika kökenli siyah halk arasından bilinçli olarak uyuşturucu kullanımı yaygınlaştırılır. Avrupa' da göçmen kökenliler arasında uyuşturucu kullanımı yaygınlaş-

maktadır. Bu kişiler hem içici, hem de satıcı olarak uyuşturucu politikalarına hizmet etmektedirler.

Peki, emperyalist ülkeleri kendi topraklarında neden uyuşturucuyu yaygınlaştırıyorlar. Çünkü kendi ülkelerinde de halkı yönetme sorunları var. Kendi ülkelerinde de gençliği yozlaştırmaya, uyuşturmaya ihtiyaç duyuyorlar.

Çünkü emperyalist ülkelerde de halklar ile emperyalizm arasındaki çelişki, yeni sömürge ülkelerdeki kadar keskin ve derinleşmiş olmasa da vardır.

Emperyalizm bu çelişkinin keskinleşmesini önlemek için başka önlemlerin yanından, özellikle gençlik başta olmak üzere halkı uyuşturucu kumar alkol ve fuhuş bataklığında yozlaştırır. Çünkü emperyalizm kendi ülkelerindeki halkları da zehirleyerek, buradan uyuşturucu rantı elde ediyor. Emperyalist tekellerin, rant ve kar için, zehirlemeyeceği hiç bir şey yoktur. Uyuşturucu kullanımı o derece yaygınlaştırılmış durumda ki, artık ilkokulların önlerinde uyuşturucu satılır duruma gelmiştir. Her yere dikecek çok sayıda polisi olan devletin, politik tercihleri ilkokulların önünde uyuşturucu satımına izin vermektedir.

Ülkemizde, uyuşturucu kullanımı emperyalizmin işbirlikçileri tarafından yaygınlaşmaktadır. Bunun nasıl olduğunu pratik olarak yaşadık. Devletin uyuşturucu satıcılarını koruduğuna yüzlerce kez tanık olduk. Bunları saymaya kalksak, baka bir savunma yapmamız gerekir. Bundan dolayı sadece birkaç örnek verirsek;

- İstanbul Okmeydanı'nı herkes bilir. İstanbul'un merkezidir. Mahallenin girişinde polisler 24 saat boyunca panzer, akrep ve minibüsle beklerler. Mahalle giriş ve çıkış mobeselerle kontrol edilir. Mahallenin okulunun bahçesinde yüzlerce polis bekler. Burada "uyuşturucu satılmaz" diye düşünür her makul insan. Fakat durum tam tersiydi. Polisin beklediği sokağın oradaki telefon kütübeleri ve hastane önüne uyuşturucu peynir ekmek gibi satılır. Esnaf uyuşturucu satıcılarının şiddetiyle korkutulmuştur. Uyuşturucu satanlar uyuşturucu sattıklarını gizlemezler. Her şey polisin gözü önünde yapıldı. Anlayacağınız halk polis kontrolünde uyuş-

turucu satıcılarının yaptıklarına bir şey diyemiyordu.

- 2016 yılının Haziran ayında halk meclisi önderliğinde halk toplantıları yaptık. Halk toplantısında halk neler yapacağına kararını aldı. Mahalle halkı uyuşturucunun yoğun satıldığı halk mahalleden, polisin uyuşturucu satıcılarını koruduğu yere kadar, yürüyüş yaptı. Uyuşturucu satıcılarına sesi çıkmayan polis mahalle halkının üzerine gaz ve plastik mermiyle saldırdı. Halk yapılanlara tepki gösterdi. Sonra halk tekrar toplantılar yaptı. Çocuğu uyuşturucu içen aileler, tam kulübelerin önünde oturma eylemi yapma kararı aldı. Cumartesi günü bir saat oturma eylemi yapmaya başladılar. Polis anaları tehdit etti. Fakat analar, canı yanan olduğu için oturmaya devam ettiler. Neticede u eylem her hafta yapılmaya başladı. Biz bu eylemlerin ilk başladığı günden itibaren destek verdik. Uyuşturucu satanlar artık 1 saat bile olsa uyuşturucu satmamaya başladı. Bu eylemler farklı zamanlarda 2- 3 sokak daha yapılmaya başlandı. Uyuşturucu satıcıları halkı görünce geri adım attı. Bu eylemler biz tutuklanana kadar devam ediyordu. Bir müddetten sonra bu eylemler yürüyüşlerle desteklendi. Bunların videolarına bakınca halkın neler yaşadığı iyice anlaşılır. Bizlerin tutuklandığına, uyuşturucu satıcıları sevinmiştir. Duyduğumuz kadarıyla polis akrebinin orada uyuşturucu satmaya başlamışlar.

- Gazi, Okmeydanı, Çayan, Sarıgazi gibi devrimcilerin olduğu mahallelerde uyuşturucu satıcıları polisler tarafından desteklenir. Satıcılar adam vurur, hiçbir şey yapılmaz. Satıcılar adam döver hiçbir şey yapılmaz. Bunun anlaşılması için 2013 yılında uyuşturucu çetesi kurşunuyla katledilen Hasan Ferit Gedik dosyasına bakmak yeterlidir. Çeteciler Hasan Ferit Gedik' in öldürene kadar onlarca gasp, adam yaralama suçları işlemiştir. Fakat çeteciler ellerini kollarını sallayarak gezdiler. Hasan Feri katledilince halkın mücadelesi sonucunda çeteciler tutuklanmıştır. Haklarında dava açılmıştır. Çeteciler devlet tarafından korunmuştur. Büromuz avukatları ve duyarlı avukatlar duruşmayı takip ettiler. Çeteciler her duruşma da avukatlara tehdit savurdu ve saldırdı. Bizlere aslan kesilen hakimler çetecilerin sırtlarını sıvazladı. Onları korudur.

Neticede verilen mücadele onucunda bir kısım çeteciler ödül gibi cezalar aldı. Çete başlarının bir kısmı ceza almadı. Hiç ceza almaya alışık olmayan çeteciler mevcut duruma şaşırırsalar da, dışarıda suç işlemeye devam ediyorlar. Biz ise hapishanedeyiz.

- Ülkemizde en ağır cezalar devrimcilere verilir. Uyuşturucu satanın uyuşturucularına elinden alıp yakan kişiler, ağırlaştırılmış müebbet alırlar. Çeteci adam öldürse bile bu cezayı almaz. Uyuşturucu çetesinin omzunu iten ağırlaştırılmış müebbet alır. Eskiden memurların şu sözü ünlüydü *“memurun ceketinin düğmesini kopartmak 6 aydan başlar.”* Bu söz bu günlerde *“çetecinin ceketinin düğmesini kaptıran ömür boyu hapiste kalır”* diye değişmiştir.

- Çeteciler 3-5 yılda hapisten çıkacağını bilir. İstanbul mahkemelerinde süren bir davada mahallede tesadüfen gözaltına alınmış bir sanık vardı. Bu sanık örgüt üyeliğiyle yargılanan devrimcilerle birlikte yargılanıyordu. Savunmasında şunu söyledi. *“Ben devrimci ve örgütlü değilim. Ben uyuşturucu satıcısıyım. Örgütler bize karşı mücadele eder. Uyuşturucu satıcısı devrimci olamaz. Sicilime bakın. Ben uyuşturucu satıcısıyım. Örgütler bir karşı mücadele eder. Uyuşturucu satıcısı devrimci olamaz. Sicilime bakın Ben uyuşturucu satıcısıyım...”* Evet, bu savunma yapan sanık ülkemiz gerçeğini kavramamıştı. Devrimciler en ağır cezayı alırlardır. Uyuşturucu satıcıları ise almazlar.

-İç işleri bakanı Süleyman Soylu *“uyuşturucu satıcılarına savaş açtık. Uyuşturucu satıcıların kolunun bacağını kıracağız”* dedi. Hapishanede çetecilere bunu söyleyip sorduk.

Şunu söylediler, *“Soylu kendi ekibini gayrimeşruya yerleştirecek.”* Evet, ülkemizde ki durum gerek sayılara, gerekse de yaşanan olaylarla açıktır. Polis izin vermese, uyuşturucu satılmaz. Uyuşturucu içimi sürekli artmaktadır. Yoksullar her geçen gün uyuşturucu batağına daha bakmaktadır.

Bizler halkın avukatı olarak uyuşturucu satanlara karşı halkın mücadelesinin içindeyiz. Çetecilerin halka karşı işlediği suçları her türlü bedeli göze alarak takip ediyoruz. Halkın her türlü mü-

cadelesinden yanlarında yer alıyoruz. Uyuşturucu satanlara karşı halkımızı yalnız bırakmıyoruz. Yürüyüşe katılıyoruz. Toplantılarda bulunuyoruz. Telefon kulübelerinin önünde halkla oturuyoruz. Uyuşturucuların sokak başlarında satılmaması ve çocuklarımızın zehirlenmemesi için Türkiye uyuşturucu içenleri tedavi etmek için devlet kurumu AMATEM vardır. Bazı hastane ve üniversite hastanelerinde çok az sayıda tedavi merkezi vardır. Ayrıca özel sektörün birkaç kurumu vardır. Bunların sayısı mevcut hastalara hizmet verecek yeterlilikte değildir.

AMATEM de tedavi olmak isteyen bir kişiye kayıt sırası aylar, yıllar sonra gelmektedir. Hatta şu örnek durumu daha iyi anlatmaktadır. Mahkeme tarafından, bir kişi hakkında uyuşturucu içtiğinden dolayı, tedavi olması için denetimli serbestlik kararı alındı. Eğer tedaviye gitmezse, denetimli serbestlik kararı hapse çevrilecekti. Bu duruma yol a.mak istemeyen kişi, AMATEM' e başvurdu. Buradaki görevliler tarafından *“1 yıl sonra sıra geleceği”* söylendi. Mahkeme kararı olduğunu söyleyen kişiye *“mevcut durumu yazılı olarak mahkemeye bildiririz”* denildi. Neticede mahkeme tedavinin yapılması için aldığı denetimli serbestlik kararını erteledi.

Devletin kurumu AMATEM de durum bu şekildeyken, aileler özel tedavi merkezlerine evini, barkını satıp başvuruyor. Özel tedavi merkezlerinin ücretleri çoğu kişinin gücü yetmiyor.

Tedavi merkezlerinin sorunu sadece nicelik değil, nitelik sorunu daha büyük. Bu merkezlerde uyuşturucu tedavi oranı çok düşüktür.

Tedavi merkezlerinde sonuç alamayan uyuşturucu içenler şunları söylemektedir. *“Buralarda aşağılanıyoruz, cinsel tacize uğruyoruz, iradelerimiz daha da zayıflıyor, kişiliklerimiz daha fazla tahrip oluyor, uyuşturucu yerine bize verilen tedavi haplarına bağımlı oluyoruz, tedavi merkezlerinde uyuşturucu bulabiliyoruz, tedavi merkezleri bizleri tedavi etmiyor.”*

Anlatılan gerçeğe, tedavi merkezlerinin tedavi yapamadığını göstermektedir. Merkezler göstermelik kurumlar olarak kalmaktadır.

Halkın canı yanarken, çocuğu ölürken boş durması beklenir mi?

Tabii ki hayır! Bu konuda da halkımız çözüm üretmek için bir araya gelmektedir.

HFG (Hasan Ferit Gedik) Uyuşturucuyla Savaş ve Kurtuluş Merkezi halkın çözümüne en güzel örnektir.

HFG merkezi 15 Temmuz 2014 tarihinde halk tarafından Gazi Mahallesi Büyük Şehir Parkı'nın içindeki Eski Nikâh Salonu içinde kuruldu. Sonrasında bu merkez 31 Ağustos 2016 tarihinde polis tarafından işgal edilip kale kola dönüştürüldü.

2014-2016 yılları arasında 2 yıl içinde tedavi edilenlerin sayısı 400 kişidir.

HFG merkezi emperyalizmin ve faşizmin, halkı zehirleme politikasının önündeki temel engellerinden birisidir.

2014 – 2016 yılları arasında faaliyet gösterdiği bina imkânları büyük değildi. 20 kişiyi tedavi edebiliyordu. Ellerinde de kısıtlı imkânlar vardı. Ama 2 yılda 400'ün üzerinde hastayı tedavi etti. Bu başarının gizli bir sırrı yoktur. Yıllardır bilinen, kullanılan bir yöntem. Halkın sorununa sahip çıkması. Halkın bir araya gelmesi.

Uyuşturucu içenlerin aileleri tüm sürece katıldılar, Uyuşturucu içenler halk tarafından sahiplenildi. Neticede halkın dayanışmasıyla her sorun çözüldü. Tekrar edersek, neticede 2 yılda 400 kişi tedavi edildi. Böyle bir başarı ortadayken, devletin merkezi desteklemesi beklenir. Normal olan budur. Fakat ne yapıldı. 31 Ağustos 2016 tarihinde OHAL bahanesiyle belediyeye ait bina gece yarısı basıldı. Tedavi gören çocuklar çırılçıplak gözaltına alındı.

Elbiseleri ve tüm eşyaları kamyonlara yüklendi. Merkez polis tarafından işgal edildi. Şimdi burası, parkın içinde, polis özel harekâtının binası oldu. Şimdilerde, parkı ne halk kullanabiliyor, ne de uyuşturucu içenler tedavi ediliyor. Binanın kapısının önünden geçmek yasak. Uyuşturucu tedavisi görenler sokakta. Gönüllü çalışanlar tutuklu.

Yapılanların amacı açık. Uyuşturucuya karşı mücadele edilmesin isteniyor. HFG politikasının tüm mahallelere, tüm ülkeye yayılması engellenmek isteniyor.

Halkımız yapılanlara sessiz kalmadı. İmzalar topladı. Oturma eylemi yaptı. Bu nedenle gözaltına alınanlar oldu. Tutuklananlar oldu. Devletin sokağa attığı uyuşturucu tedavisi gören için yeni bir 2 göz ev tutuldu. Devlet buraya da saldırdı. Burayı da kapattı. Bugün HFG merkezi her şeye rağmen mücadelesini sürdürüyor.

Şimdi soruyoruz size, bu insanların avukatlığını yapmayalım mı?

Bunun cevabı bizim yönümüzden net. Biz halkın avukatıyız. Uyuşturucu içenler tedavi edenlerin avukatıyız. Uyuşturucu satanların avukatı değiliz. Bizler, bedeli ne olursa olsun, uyuşturucu içenlerin tedavi merkezinden çırılçıplak atanların karşısında olacağız. Tutuklanmamıza sevinen uyuşturucu satıcılarının sevincini boşa çıkaracağız.

Kumar Sorunu

18 yaşına gelmemiş gençler, zenginlik hayali kuruyor. Çalışmadan emek vermeden para kazanılacağına inanıyor. Böyle bir gerçeğin yaşanması gençlerin suçu olamaz. Gençler kendiliğinden bunları öğrenmiyor. Onlara öğretiliyor. Sadece gençlikte zengin olma hayalleri kurulmuyor. Herkes zengin olabilir. Ne de olsa umut fakirin ekmeği. Emperyalizm, umut tacirliği yaparak bu sistemde zengin olabileceklerine inandırıyor. Kapitalizmde herkes Bill Gates olabilir, herkes kanun gibi zengin olabilir. Yeter ki içinizdeki devi uyandırın yeter ki şansınızı iyi değerlendirin. Bugün çoğu kişisel gelişim kitabı insanları kestirmeden zengin etmek vaadiyle satılıyor. Zengin ol, ya da bu uğurda öl! Temel felsefeleri bu!

Şans oyunları da bunun bir uzantısı. Özal taktiği. Kemal Sunal filmleri ise bunun eleştirisi. Çalışarak insani bir yaşamıyor musun? Ganyan oyna, piyango al. Lotoyu tuttur. Her gün iddia oyna.

Olmuyorsa umudunu yitirme. Bir gün mutlaka zengin olabilirsin. Zengin olamıyorsa umudunu yitirme. Bir gün mutlaka zengin olabilirsin. Zengin olmuyorsan şansını değerlendirmiyorsun.

Para kazanmayı şansa bırakmak istemiyorsan, gayri meşru işler yap. Hırsızlık yap, fuhuş yap, adam öldür. Neticede bir yol var. Şansını denemekten yorulma. Elinde biraz para varsa bire on verecek Banker Kastelli, Süleyman Mercümeç, Titan Kenan, Jet Fadıl, Keriz (Deniz) Feneri, Çiftlik Bank Tosuncuk balonlarının peşinde koş.

Tüm bunların sonunda da yozlaş. Yozlaşmadan bir şey olmaz. Tüm bunlara karşı olmak ise suç. Halkımız bu hayallere kapılmamak için mücadele etmektedir. Kumar ve yozlaşmayı mahallesinden kovmaktadır.

- Gençlere, komşusuna şans oyunlarının zararlarını anlatıp, hayal dünyasında halkın için dönmesi için mücadele etmektedir.

- Mahallesinde yasal şans oyunlarının oynandığı yerlerin kapatılması için mücadele etmektedir. Gidip kumar oynatan mekânın önünde oturmaktadır. Mahallesinin, komşusunun oyun oynamaması için konuşmaktadır. Sonuçta kumar oynatılan yerler, kapatmak zorunda kalmaktadır.

- Çocuklara küçük yaşlarda küçük yaşlarda kumar alışkanlığı kazandıran oyunlar ve makinalar bakkallara kadar yaygınlaştırılmıştır. Bunların kaldırılması sağlanmaktadır.

- Atari salonlarının mahallesinde faaliyet göstermemesi için mücadele etmektedir.

Buraları kapattırmaktadır.

- Mahallesinde yozlaşma içindeki insanların değişmesi için mücadele etmektedir.

- Kumar ve yozlaşmaya karşı yürüyüşler, paneller, seminerler ve kampanyalar düzenlenmektedir.

Barınma Sorunu

Anayasa'nın 57. Maddesinde konut hakkı "*Devlet, şehitlerin özelliklerini ve şartlarını gözeterek bir planlama çerçevesinde, konut ihtiyacını karşılayacak tedbirleri alır, ayrıca toplu konut teşebbüslerini destekler*" diye düzenlenmiştir.

Anayasal bir görev olduğu halde ülkemizde 7 milyon ailenin evi yok. 4 kişiden 1'i kiracı. Kaçak yapılar düşünülduğünde bu rakam $\frac{3}{4}$ çıkıyor. Bu rakamların hesabında köy ve şehir yerleşimleri birlikte hesaplanmıştır. Rakamlar sadece şehirde yaşayanlar üzerinden hesaplandığından rakamların yani konut sahibi olmayanların sayısı artacaktır, fakat herkese ev verildiğinde 2 milyon konut fazlası var. Demek ki sorunun nedeninin konut olmadığı açık.

Sorunun nedeni para kaynağının olmaması bu değildir. Birçok fonda, halkın paraları toplanmaktadır. Örneğin telefon faturalarında ÖİV adı altında yıllardır para birikmektedir, fonlar dışında devlet özel bütçeler ayırmaktadır. Bu bütçeler halk için değil, özel inşaat firmalarının büyümesi için kullanılmaktadır.

Teknolojik yetersizlikte, konut açığının nedeni değildir. Evler artık çok kısa sürede yapılmaktadır. Yıllardır artan bir oranda, konut sayısı artmaktadır. Buna rağmen evi olmayan ailenin sayısı sürekli artmaktadır. Yapılan evler konut açığını kapatacağına; evi olmayanların sayısı büyümektedir. Konut fazlası sayısının artması konut ücretlerini düşürmemektedir.

Bize ileri ülkeler denilen; Avrupa da durum farklı değildir. Orada da 10 milyon evsiz varken, 15 milyon konut fazlası vardır.

Sorun konut açığının olması değildir. Sorun emperyalizmin kendisidir. Geçmişten bugüne halkı soymanın en rahat yolu "*sizi ev sahibi yapacağız*" denilerek yapılan soygunlardır. Konut sorununa tarihsel olarak baktığımızda, bu gerçek net olarak anlaşılacaktır.

Ülkemizde 1950'lerde şehirlere iş sahibi olabilmek için milyonlarca insan gelmeye başlandı. 1950 de İstanbul'un nüfusu 1

milyondu. Şimdi 20 milyon, 60 yılda 20 kat artış oldu.

1950 göç dalgasının nedeni ezenlerin ucuz iş gününü karşılamak içindi. Göçen insanların başını sokacağı eve ihtiyacı vardı. Göçenlerin ev ihtiyacını, ne devlet, ne de patronlar, düşünmekteydi. Onlar işçinin evinin maliyetini düşünmek şöyle dursun; işçinin maaşını en düşük nasıl tutarım diye hesap yapmaktaydı. Ev ihtiyacını karşılama konusunda halk çözümü bulmuştu. Köyünden göçenler ilk gelenin gösterdiği arsaya ve fabrikaların yakınlıklarına derme çatma da olsa iki göz ev yaptı. Yapılan eve de verilen ad bulundu, “gecekondu.”

Bu evlerin yapımında devletin ve patronların hiçbir desteği olmadı. Gecekondu halkın dayanışmasıyla yapıldı. Gecekondu halka ait kamu arazileri devletten satın alamadı. Zaten devlette bunu istemiyordu. Halk mafyadan arazileri satın aldı. Verilen para karşılığında herhangi bir topu vermiyordu mafya. Devlet mafyayı biliyordu. Mafyaya göz yumuyor ve işbirliği yapıyordu. Halkı kandırmasına izin veriyordu. Nasıl olsa mafya dedikleri ileride büyük müteahhitler, büyük firmalar olacaktı. 1950’ler de ezenlerin ihtiyacını karşılıyordu devlet. Ucuz işgücünü oluşturacak politikalar uyguluyordu. Bir de mafyanın arazileri satmasıyla zenginler oluşuyordu. Ne de olsa o zamanki iktidardakilerin sloganı “*Her mahallede milyoner yaratacağız. Küçük Amerika olacağız*” değil miydi?

1960’ların ortasında yükselen halk muhalefeti halkın barınma sorununa da çözümler üretti. Halkın mafyalarca sömürülmesine karşı mücadele yükseltildi. Sonrasında devrimciler önderliğinde mahalleler kuruldu. Buna karşı devlet ise mafyaları destekledi. Halkın evlerini yıkmak için “*gecekondulara af getiriyorum*” diye kanuni düzenlemeler yaptı. Bu düzenlemelere dayanarak mafyaya karşı mücadele veren halkın evlerini yıkmak için polis ve jandarmayı kullandılar. Fakat başarılı olamadılar. Halkımız barınma sorununu çözmeye devam ediyordu. Gecekondu yapıyordu. Yapıldığında su elektrik ve yolu olmayan gecekondu mahallelerinde, zenginlerin tabiriyle “*insan(!) bile yaşamazdı.*” Onların hayvanları bile daha iyi yerlerde yaşıyordu. Ama halkımız buralarda yaşadı-

lar. Yaşamaya devam ediyor. Bir yandan mafyayla, bir yandan devlette uğraşan halkımız diğer sorunlarla da mücadeleye başladı. Kendisi yol yaptı. Su getirdi. Elektrik bağladı. 1980 öncesi yükselen devrimci mücadeleyle halkımız konut sorununun çözümünü daha planlı çözer. Planı baştan çizilmiş mahalleler kuruldu. Halk komiteleri daha planlı ve sağlıklı evlerin yapılmasını sağladı. 1980 askeri darbeleri ve onun sivil devamcıları da ezenlerin ihtiyacına göre hareket etmeye devam ettiler.

1983'te iktidara gelen Özal, gecekonduardan devletin ve mafyanın para kazanma yöntemini buldu. Kanunla halk soyulacaktı. 1984'te 2981 sayılı kanunu çıkardılar. Bu şekilde hem yerel seçimlerde oy kazanacaklar, hem de halkı dolandıracaklardı. Bu kanun, halkın devlet tarafından kanunen dolandırılmasına bir örnektir.

2018 yılında seçimden önce çıkarılan "imar affı" barışı dedikleri kanun 2981 sayılı kanunun güncellenmiş kopyasıdır. 2981 sayılı kanunla halka ödeyeceği para karşılığında, geçici belge olan topu tahsis belgesi verildi. Öncelikle halkın parası toplandı. Bu kanuna göre gerek başvuranın, gerekse devletin belli işlemleri yapması gerekiyordu. Tapu, işlemler sonucu veriliyordu. Bu tip kanunlardan yine parası olan zenginler daha çok yararlandılar. Halk yapması gerek işlemleri parasızlıktan ve bilgisizlikten tamamlayamadı. Halkın bir kısmı ödediği paraya rağmen tapu tahsis belgesi alamadı. Alanların bir kısmının belgesi de mahkemelerce iptal edildi. Kanunun önemli bir kısmı ilerleyen yıllarda, Anayasa mahkemesince iptal edildi.

Devlet parayı topladı. Karşılığında mafya gibi tapuyu vermedi. Devlet kime topu verdi? Parası olan zengine. Geleceğin gökdelen sahibi olacak müteahhitlere. Onların işlemleri hızlıca tamamlandı. Mahkemeler onlar hakkında kötü kararlar vermedi. Ne de olsa devir "*bal tutan parmağını yalar, benim memurum işini bilir*" devriydi.

Halk yönünden 2981 sayılı kanun gereğince devletin yapması gereken işlemlerin çok az bir kısmı tamamlandı. Halkın çok

küçük bir kısmı topu tahsis belgesini tapuya çevirdi.

1990'lı yıllarda da halkın gecekondular yaparak barınma sorununu çözme mücadelesi sürdü. Yeni gecekondular mahalleleri kurulmaya devam etti. Bu sefer kentin daha uzak yerlerine evler kuruldu. Bu mahallelerin bir kısmı devrimcilerin önderliğinde kuruldu. Bir kısmı ise kendi iç dinamiğiyle oluştu.

Ayrıca bu dönemde, mahalle müteahhitleri tek katlı gecekondular bölgelerinde apartman daireleri yapmayı arttırdı. İhtiyaçlar ve inşaat sektörünün gelişimi apartman dairesinin sayısını arttırdı. 1980-2000 arası gecekondular mahallelerindeki müteahhitler küçük ve orta ölçekliydi. Bu dönemin müteahhitleri de halkın kanını az emmediler. Halkın sırtından 1/10 kazandılar. Bunlardan bir kısmı büyük firmalar olabildi.

Gecekondular yıkılıp yerlerine yeni konutlar yapılmaya başlamasıyla, bir kısım gecekondular sahibi aldığı evler sayesinde zenginleşti. Oransal olarak bu rakam çok büyük değildi. Ama önemli olan bu değildi. Zenginleşme ezenlerin gözüne battı. Zenginler *"hiçbir emek vermeden arsa sahibi oldular. Kamunun arasını çaldılar. Kapıcı, patron oldu"* gibi kinlerini anlatan sözlerle propaganda yaptılar. Gerçekleri bilmeyenlerin bir kısmı bu yalanlara inanmaktadır. Gecekondular yıllarca "insan oturmaz" denilen yerlerde oturdular. 30 - 40 yıl yol, elektrik, su sorunuyla uğraştılar. Arsanın parasını ödediler. Ama onlar sınıfsal olarak ezilenlerdendiler. Bu bile olamazdı.

1990 yıllarda ayrıca konut kooperatifleri yaygınlaştı. Özellikle memur ve işçiler uzun taksitlerle ev sahibi oldular. Halkımız kooperatif dolandırıcılarından da az çekmedi. Kooperatifler, emperyalizmin politikalarına uygun kurumlar değildi. Bu nedenle tasfiye edilmeliydi. Dolandırıcıların önü açıldı. Kanunlar ve mahkeme kararlarıyla kooperatifler "yasal dolandırıcılık" aracı haline getirildi. Kooperatiften de birçok zengin vurgunu vurdu.

2000'lerden sonra kendi iç dinamikleriyle yürüyen ev yapan inşaat sektörü artık yapısal değişikliğe uğradı. Emperyalizm, inşaat sektörünün tamamının tekellerin ihtiyacına göre şekillenme-

sini hızlandırdı. Buna göre;

- Konut kredi sistemi yaygınlaştırılacak.
- Küçük müteahhitlerin iş yapması engellenip büyük firmalar piyasaya hakim olacak.
- Ülkenin her tarafı şantiyelere çevrilecek
- Türkiye'nin en önemli sektörü inşaat sektörü olacak.
- Tekellere ucuz arsa, bedava arsa ve mali destek sağlanacak.

Sermayenin hizmetinde olan AKP belirlenen politikaları hızlıca hayata geçirdi. Tüm kanunlar ve uygulamalar bu politikalara göre düzenlendi.

AKP 2004 yılında Belediye Kanununda bir madde düzenleme yaparak hayatımıza “kentsel dönüşüm” kavramını soktu. Kentsel dönüşüm şu şekilde hayata geçirildi.

- Öncelikle bir bölge kentsel dönüşüm belgesi ilan ediliyor.
- Bölgede kentsel dönüşüm büroları kuruluyor. Kurulan bürolarda “*eviniz yıkılacak*” denilerek halk sözleşme imzalamaya zorlanıyor. Kentsel dönüşümde temel amaç sözleşme imzalama sayısını yükseltmek. Bunun için her türlü yöntem deniyor.
- Sözleşme yapanların evleri hemen yıkılıyor. Enkazlar bilinçli kaldırılmıyor.
- İlk anda sözleşme imzalama oranına göre yol haritası belirleniyor. Eğer oran düşükse kentsel dönüşüm beklemeye alınıyor. Eğer oran yüksekte geri kalan evler kamulaştırılıyor. Kısaca devlet tüccar gibi davranıyor.
- Kamuya ait yerler proje kapsamında bedelsiz devrediliyor.
- Kentsel dönüşümde temel amaç bir bölgenin tamamen en ucuza kapatılıp, boş bir arsa haline getirmek.
- Sözleşme imzalayan arsaları, tapudan devlete devrediyor.
- Sözleşme imzalamayanların arsaları tapudan devlete dev-

rediliyor.

- Sözleşme imzalamayanların arsalarının tapu kayıtlarına devredilemez şerhi konuluyor.

- Boş arsanın üzerine yapılacak projeler ilk baştan itibaren ilan edilmiyor.

Bundan dolayı arsayı mülkiyetine geçiren devlet istediği şekilde arsayı kullanabiliyor. Yani istediğini yapabiliyor.

Yüzbinlerce insanımıza “kentsel dönüşüm” yalanıyla kandırıldı. 14 yıl sonra açıklamalarıyla yapılanları Bakanlar, Başbakanlar ve Cumhurbaşkanı kabul ediyor. Sanki suçlu kendileri değil!

Biz, halkın avukatları, halkımıza başlarına gelecekleri ilk gündem itibaren anlattık. Davalar açtık projelere karşı, Halk toplantıları yaptık. Gerçekleri anlattık. Neydi anlattıklarımız;

- Sözleşme imzalamayın, evinizi yıkmayın.

- Mesele 1 evin yerine 3 ev almak değil. Elinizdekini de kaybedeceksiniz.

- Evin verilme tarihi yok, aynı bölgeden ev verilmesi söz konusu değil. Vaat edilen evin niteliği belli değil. Verileceği söylenen kirayı ödemedi, kira zorunluluk değil. Sözleşmede tek taraflı ve belirsiz.

- Sözleşmeyi imzaladığınız anda mülkiyet devlete geçiyor. Arsayı satarsa ne yapacaksınız.

- Ortada bölge de yapılacak onaylanmış bir proje yok.

- Devlet bu evleri bizzat yapacağım demiyor. Yaptıracağını diyor. Müteahhitler asıl parayı kazanıyor.

- Tapusu olanlar bu sözleşmeden yararlanıyor. Tapusuzlara hiçbir şey verilmiyor. Ama sözleşme yapıp evi yıkıyorlar.

- Tapusuz veya tapulu devlet sonunda ev vermezse ne yapacaksınız. Biz bu gerçekleri ev ev anlattık. Yeri geldi kahvede, yeri geldi camii avlusunda, yeri geldi cem evinde, yeri geldi sokakta, kısaca halka nerede olursa olsun gerçekleri anlattık.

Biz, halkın avukatlarını engellemek için ellerinden geleni yaptılar. Gözaltına aldılar. Davalar açtılar. Tutukladılar. Ama biz yılmadık!

Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış. Kentsel dönüşüm yalanları da ilk uygulamadan sonra ortaya çıktı. Dediklerimizin hepsi ne yazık ki gerçek oldu.

Kentsel dönüşüm projeleri hayata geçirilemedi. Çok az bir kesim kendi bölgesinden ev sahibi oldu. Evini yıkanlar pişman oldu. Birçoğu devlette davalık. Onlarca yıl geçtiği halde ev alamayan birçok insanımız var. Halk bu şekilde mağdurken araziler büyük inşaat firmalarına peşkeş çekildi. Halkın sırtından 1/10 kazanılmaya devam edildi.

Bizim ikna ettiğimiz ve ulaşabildiğimiz kişilerin evleri hala durmakta. Mahalleler yıkılmadı. Bizler, halkın avukatları olarak “kentsel dönüşüm” yalanıyla halkın dolandırılmasının önünde büyük bir engel olduk ve olmaktayız.

Buna bir örnek verirse. Ankara Mamak Samsun yolu üzerindeki gecekonduları görmüşsünüzdür. Bu bölge “kentsel dönüşüm alanı” olarak ilan edildi.

Bu proje kapsamında 20.000 ev yıkılacaktı. Proje 2007 yılında başladılar. Onaylanmış proje yokken maketler yaptılar. Kentsel dönüşüm büroları kurdular. Bizde projeye karşı mücadeleye başladık. İlk yılda 1.000 kişi sözleşme imzalayıp evini verdi. Ev ev halkımıza gerçekleri anlattık. 10.000 tane broşür bastırdık. Açmış olduğumuz davalar sonucunda proje iptal oldu. Yeniden aynı projeyi halkın önüne getirdiler. Biz gerçekleri anlatmaya devam ettik. 2013 yılında büromuz basıldı. Tutuklamalar oldu. Bölgeye gide-medik. Bu sırada yeni adlarla belediye halkı kandırmaya devam ettik. 2013 yılına kadar toplam 3500 kişiyi kandırabildiler. 2013 yılında büromuz basıldı. Tutuklamalar oldu. Bölgeye gidemedik. Bu sırada yeni adlarla belediye halkı kandırmaya devam etti. Bizim olmadığımız dönemde 8.500 kişiyi daha kandırıp sözleşme imzaladılar. Rakam toplamda 11.000 kişiye ulaşmış oldu. Bölgede 9.000 civarında ev sözleşme imzalamamış durumda. Peki,

sözleşme imzalayanlar evlerini aldı mı? Hayır. Ev alabilmek için bekliyorlar. Denilebilir ki *“halk sözleşme imzalamasın. Olacakları görmüyor mu? Yazılı şartlar ortadayken anlayana sorsun. Elindeki kaptırmasın.”*

Ama hayat, bu denilenler kadar ak ve beyaz şeklinde net yürümüyor ne yazık ki? Halkın karşısında örgütlü bir güç var. Yapacağını biliyor. İstedikini biliyor. Sınıfsal çıkarı için yapamayacağı yok. Kimi zaman yalanla, kimi zaman güç kullanarak halkı kandırabiliyor. Halk onlara karşı örgütlenirken bedel ödüyor. Halk “elindeki de alınır” diye korkuyor. Bin bir zorlukla elde ettiğini kaybetme korkusu yaşıyor.

Halk gücünün farkına vardığında ise tüm sorunlarını çözüyor. Evini de koruyor. Dolandırıcılara da kanmıyor.

Bizler halkın gücünün farkına varması için mücadele ediyoruz. Siyasi iktidarın bu nedenle hedefindeyiz.

Ülkemizde özel sektör, hep devletten rant elde ederek büyümektedir. Kentsel dönüşümden elde edilen araziler büyük firmalara verildi. Ne karşılığında, hiçbir bedel alınmadan. Kentsel dönüşümle birlikte bir anda inşaat firma sayısı arttı. Bugün emperyalist tekellerle işbirliği yapan firmalar, piyasanın tek hakimi oldu. Tüm bunlar devlet olanaklarıyla yapıldı.

Özel sektöre yatırım için olanaklar yaratılınca ve halka evleri devlet tarafından verilmeyince; devletle sözleşme imzalamayanları kandırmak için bu sefer özel sektör devreye girdi. Tekeller ne de olsa “kanun kadar zengindiler.” Devletten aldıkları, bedava arazinin içindeki evleri ve yanlarındaki arazileri para veya sözleşme karşılığında aldılar.

Tekeller halkımıza şunu söylüyordu; *“ister evini ver, ister verme. Devlet arkamızda. Arazinin çoğunu aldık. Şimdi evini verirse eline bir şey geçer. Bizi uğraştırırsan sonuçta eline hiçbir şey geçmeden evini alırız.”*

Neticede halkın içinde olmadığı, koca koca gökdelenler yapıldı. Özel sektör 1/10 kazanmaya devam etti.

Kentsel dönüşüm gerçekleri yıllar içinde iyice görülmeye başladı. Kentsel dönüşüme karşı mücadele büyüdü. Artık kentsel dönüşümle istenilen sonuçlar alınamıyor. Bundan dolayı yeni yasalar çıkarıldı. Yeni yalan politikaları hayata geçirilmeye başladı. Yeni çıkarılan yasa tam bir yağma yasasıydı. Savaş ve olağanüstü zamanlarda yapılanların kanunlaştırılmış haliydi.

Yeni yasa ve saldırının adı; “6306 sayılı Risk Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun”du. Bu yasaya göre;

- Bir bölge deprem riski taşıyın taşımasını riskli bölge ilan ediyor.
- Ev sahipleri sözleşmeye zorlanıyor.
- Eğer sözleşme imzalanmazsa elektrik, su, doğal gaz ve telefon kesiliyor.
- Bina riskli yapı olsun, olmasın tüm binalar yıkılıyor.
- Riskli bölge dümdüz edildikten sonra, istenilen şekilde kullanıla biliniyor.
- Halka ne vaat ediliyor? Başka bölgelerdeki evler!

Şimdi denilebilir ki “*ülkemizde deprem riski yüksek. Depremlerde milyonlar ölebilir. Binaların yenilenmesi gerekir.*” Devlette tam bu düşüncenin herkeste oluşmasını istiyor. Deprem korkusunu kullanıp, tekellerin politikalarını hayata geçirmeye çalışıyor. Devletin gerçek amacını anlamak için uygulamalarına bakmak yeterli.

Depremden en az etkilenecek bölgeler, riskli alan ilan ediliyor. Tek katlı gecekondular ve sağlam binalar riskli yapı olmasa da yıkılıyor. Riskli binaların az olduğu bölgelerde bu kanun uygulanıyor. Yeni yapılan binalar deprem düşünülerek yapılmıyor. Yüksek yüksek binalar yapılıyor. Zemin etüdü hiç önemsenmiyor.

Devlet tekellere 6306 sayılı kanunla olanaklar sağlarken, özel sektörde boş durmuyor. Riskli bölge ilan edilmemiş yerlerde 6306 sayılı kanuna dayanarak imkânlar yaratıyor. Yıkılmasını istediği bir bina veya binaları belirliyor. Bir daire satın alıp veya sözleş-

me imzalandıktan sonra harekete geçiyor. Binalar için riskli bina raporu alıyor. Sonrasında binada bulunan bir kısım ev sahibiyle anlaşılıyor. Nasıl olsa yasa 2/3 çoğunluk olunca her türlü binanın yıkılabileceğini düzenlemiş. Müteahhit firma 2/3 çoğunluğu saylayıncaya kadar sözleşme imzalıyor. Geri kalanlar umurunda değil. Kanuna göre burası kendisi dışında bir kişiye satılamıyor. Devlet eliyle belirlenen fiyat ödenince kalan daireler müteahhittin oluyor.

Bir de daha açgözlüler var. Bir binadan daire alıp veya kişiyle anlaştıktan sonra riski bina raporuna dayanarak, önce tüm binayı yıktırıyor. Binası yıkılanlar az bir para arsasını satmak zorunda kalıyor veya müteahhitle sözleşme imzalıyor.

Anlattıklarım “hukuksuz” demeyin! Bu yolları deneyin müteahhitler kanuna dayandıklarını söylüyorlar. Bir de üstüne üstelik “*siz insanların ölmesini istiyorsunuz*” diye karşı çıkanları suçluyorlar. Bu müteahhitlerin tek bir adı var: Kanuni yağmacı ve dolandırıcı.

Şimdi devlet eliyle kanuni yağma yapılırken bunlara karşı durmayalım mı?

Bizden istenen karşı durmamamız. Ama biz yağmacılara karşı mücadele ettik, ediyoruz. Anlayacağınız “bozuk düzenin” deliğine sürekli çomak sokuyoruz. Sokmaya da devam ediyoruz.

Bugünlerde 2018 yılında, seçimlerden önce, “imar affı” kanunu çıktı. Bu konu daha önceki kanunlardan farklı bir sonuç doğurmayacak. AKP yıllarca kanunsuzca halkın evlerini yıktı. Şimdi ise mimar bir sonuç doğurmayacak. AKP yıllarca kanunsuzca halkın evlerini yıktı. Şimdi ise imar affını çıkararak yaptığı yanlışlıklarını kabul etmiş oluyor. Halkın evlerini boşa yıktıklarını itiraf etmiş oluyorlar.

Bu kanun neden yapıldı?

- Kanunsuz şekilde bina diken büyük inşaat firmalarının yapılarına yasal statü kazandırmak için,
- Halktan para toplayabilmek için,
- AKP bürokratlarına, belediye başkanlarına af çıkarılmış

oldu, AKP seçimi kaybederse yaptığı hukuksuz işlemlerden ileri-
de ceza davaları açılmasın diye,

- “Aksaray” gibi “*ben yaptım oldu*” binalarını kurtarmak için.
- Halkın evlerini yıkmak için yeni bir saldırı başlatmak için,
- Tüm bunların yanında AKP’nin seçimlerde oyunun artması için yapıldı.

Neticede yapılanlar halk için yapılmadı. Biz bunu geçmiş de-
neyimlerden iyi biliyoruz. Bugünden söylüyoruz. Sen kanundan
2981 sayılı kanundaki sonuçlar doğacak. Halkın başvuruları alın-
acak. Paraları alınacak. Bir kısım işlemleri, halkımız bilgisizlikle
takip etmeyecek. Devletin yapacağı bir kısım işlemler, zamana
yayılarak yapılmayacak. Mahkemeler ilerleyen yıllarda alınan
“yapı belgelerini” iptal edecek. Neticede büyük firmalar dışında
kanunda çok az halk kesimi yararlanacak.

AKP sadece halkın evlerini yıkmaktadır. Gökdelenleri yıka-
mamaktadır. Tayyip Erdoğan “*istediğimi yaparım. Hem talimat
verdim*” demekle övünmektedir. Bu övündüğü özelliği gökdelen
yıkmakta söz olmadı. Herkes hatırlar. Bir gökdelen için, “*İstanbul
siluetini bozuyor. Arkadaşıma bunu düzeltmesini söyledim. Şimdi
onunla konuşmuyoruz*” demiştir. Söz konusu gökdelen mahkeme
kararıyla yıkılacak bir yerdir. Hukuki süreç bitmiştir. Fakat beledi-
ye “*yıkım için para yok*” demiştir. Mahkeme kararı uygulamıştır.
Tayyip Erdoğan’ da talimat vermemiştir. Bu sadece bir örnektir.

AKP 16 yıllık iktidarı boyunca halkın barınma sorununu çö-
zememiştir. Bunu kendileri de itiraf etmiştir. Cumhurbaşkanı “*İs-
tanbul’a ihanet ettik*” demiştir. Çevre ve Şehircilik Bakanı Mehmet
Özhaseki de uzunca bir açıklama yapmıştır : “*Kentsel dönüşüm
de şimdiye kadar yapılan uygulamada birçok hatalar ve aksaklık-
lar yapıldı. Bu hatalardan ders alarak artık önümüze bakmamız
lazım, Yani durduğu yerde yoğunluk artırarak iş yapmak kentsel
dönüşüm değil bu. Vatandaşı yerinden çıkarıp bir yere götürmek
olduğu yeri, başlattığı yeri de büyük iş merkezlerine satmak asla
doğru bir hareket değil, 2012 de çıktığında 52 ilde belediyele-*

rin bize talebi üzerine tam 209 tane riskli alan ilan etmişiz, 639 bin bağımsız birim var burada. Riskli yapı olarak da yani alan değil, tek bina bazlı olarak da 524 bin adet bağımsız birim bize müracaat etmiş. Bu 524 bin bağımsız birimden 400 bini yıkılmış. Fakat riskli alanlarda başarı oranı yüzde 11-12'lerde. Demek ki doğru olan kentsel dönüşüm Türkiye'de tam iyi uygulanmıyor. O zaman işte bunun yasasını yapmak, teşviklerini vermek, vatan-daşı buna özendirmek alan bazlı dönüşüm yapmak esas. Alan bazlı dönüşüm yaptığımızda ortaya hem mahalle konsepti çıkacak hem sosyal donatı alanları düzgün bir şekilde verilmiş olacak. Özellikle İstanbul'da binayı yeniden yapsak, yoğunluk vermesek bile bir şeyi çözmüyoruz ki; otoparkını çözmüyoruz, yeşil alanını çözmüyoruz, sosyal donatıyı koymuyoruz, işte bundan vazgeçeceğimiz temel prensiplerin hepsini kanın olarak hazırladım İç İşleri Bakanlığına teslim ettik, inşallah önümüzdeki günlerde o da gelecek” demiştir.

Açıklamayı yapanlara, kanun tanımayan ve yandaşı olanları şunu söyleyebilir. *“Ne güzel hatalarını kabul ediyorlar”* Bir daha aynısını yapmazlar. Tecrübe edinmişler. Gelecekte daha güzel projeler yapacaklar. Herkes hata yapabilir.

Ama gerçekler böyle değil. Biz onları iyi tanıyoruz. Geçmişte yaptıkları ortada. Yaptıkları bir hata değil bilinçli bir tercih. Temel politikaları. Yaptıkları kısmi bir itiraf. Tekrar geçmişe bu bilinçle dönseler, aynı uygulamayı yaparlar. Gerçek anlamda yapılanlardan pişman değiller. Sadece istedikleri sonucu alamamışlar. Halka gelecekte yeni saldırılarla geleceklerini açıklıyorlar.

Tam bu açıklamayı yaptıkları zamanlarda İstanbul Armutlu Bölgesi'ni riskli alan ilan edip mahalleyi yıkacaklarını duyurdular. Armutlu bölgesine koca koca bina dikeceklerini ilan ettiler. Hal bu ki Armutlu ne riskli bölge, nede binalar çok katlı. Tam tersine İstanbul'da bulunamayan özelliklere sahip. Yeşili bol, bahçeli evleri olan bir bölge. Evlerinin camı açılınca halk denizi görebiliyor. Bulduğu konum bakımından trilyonlar ediyor. Buna rağmen halkın alınamayan nadir bölge. Yıllardır patronlar burayı almak, istiyor. Fakat bunu başaramıyor. Nedeni ise devrimcilerin mahal-

lede etkili olması. Halk komitelerinin olması. Halkın örgütlü olması. Devrimcilerin ve halkın, canıyla, özgürlüğünü kaybederek ödediği bedeller. Bugüne kadar ki saldırı politikalarının boşa çıkartılabilmesi. Neticede Armutlu direnişle ve yarattığı değerlerle direnenlerin örnek aldığı ve moral verdiği bir mahalle olduğundan ayakta kalabilmiştir.

Bizler, halkın avukatları, geçmişten bugüne tüm direnenlerin mücadelesinde yer aldığımız gibi Armutlu halkının direnişine omuz verenlerden olduk.

Başta da dediğimiz gibi barınma sorununun temeli bu sistemdir. Banka kredisi olduğu sürece, tekeller için politikalar hayata geçirilip büyük inşaat firmaları olduğu sürece halkın barınma sorunu çözülemez. Her yapılan proje konut sayısını artıracak, buna karşılık evsiz halkın sayısı daha da büyüyecektir. İnşaat sektörüne devlet eliyle sunulan tüm bu olanaklar yetmemiş gibi bugünlerde bir de *“Sertifika ile ev almak çok kolay”* denilerek halkın soyulması için yeni yol buldular. Buna göre; parası bir evin tamamını almaya yetmeyen küçük yatırımcı, ev hissesi alıyor.

Bu hisseler borsada işlem gören gayrimenkul projelerinin pay senedi. Alınan sertifika hisseleri borsada işlem gördüğünden, borsadaki yükseliş ve düşüşten etkilenmektedir.

Küçük yatırımcının parası bu şekilde inşaat sektörünü finanse etmektedir.

Gayrimenkul projesinden pay alan kişinin, borsada kaybı olacağı ilk günlerden itibaren yaşananlarda ortaya çıkmıştır. Alınan sertifikaların değeri düşmüş, halk zarar etmiştir. Gayrimenkul sertifika sisteminin genişletilmesi emperyalizmin önem verdiği ekonomik gelişmedir. Bunun sayesinde halkın parası toplanacak, bir müddetten, sonra ise şehirlerin tamamı borsada işlem gören hisseler olacaktır. Bundan sonra halk, *“evimin tapusu var”* demek yerine *“şu kadar gayrimenkul sertifikam”* var diyecekti. Bunun sonucunda bir göz ev sahibi bile olunamayacaktır. Bir göz ev, borsada işlem gören bir hisse olacaktır. Mevcut koşullarda inşaat ve emlak sektörü gibi spekülâtörler tarafından belirlenen şişirilmiş

fiyatları, borsa spekülörleri belirleyecektir.

TOKİ (Toplu Konut İdaresi Başkanlığı) halkın ucuz ev alması için kurulmuş bir kuruluştur. Yapılan yasal değişikliklerle denetlenemeyen bütçeye sahiptir. Halka ucuz ev yapmak yerine, tekelin inşaat sektörünün politikalarını hayata geçirmektedir. Halkın evleri ve arsaları TOKİ aracılığıyla alınmaktadır. Halktan alınan evler yıkıldıktan sonra arsalar bomboş halde inşaat firmalarına verilmektedir. TOKİ devlet arazilerini bedava almaktadır. Bu arsalar da inşaat sektörüne peşkeş çekilmektedir. TOKİ yasal olanaklar sayesinde devlet bütçesi kadar büyük bir bütçeye sahip bir yapıdır. Denetlenmediğinden AKP kadroları ve müteahhitleri TOKİ üzerinden zenginleşmektedir. TOKİ'nin olanak ve bütçesinin çok altında, halk tipi ucuz konutlar yapılmaktadır. Yapılan halk tipi konutların depreme dayanaklı veya mevcut binalardan iyi olduğu söylenemez. TOKİ halk tipi evlerden daha çok lüks konut projelerinin üretildiği bir inşaat firmasıdır.

Üretilen az sayıdaki ucuz evlerde halka parayla satılmaktadır. TOKİ halkın konu sorununu çözecek bir yapı değildir.

Mevcut veya planlanan projelere halkın Konut Sorununa çözüm bulunamayacağız açıktır. Mevcut projelere karşı halk *“barınma hakkını ve yerinde islah hakkını”* savunmaktadır. Buna göre;

- Halk mahallesinden ve sokağından farklı bir yerde ev sahibi olmamalıdır.

- Mevcut korunması gereken evler korunmalıdır.

- Yıkım yapılması gereken evler yıkılınca yerine aynı yerde ev yapılmamalıdır.

- Her işin içinde denetimde halk olmalıdır. Üretilen projelere halk karar vermelidir. Yapılan proje herkes tarafından kabul edilmelidir.

- Halkın kaçak ev yapmasındaki en büyük nedeni iskân, bina inşaat ruhsatı gibi adlarla devletçe alınan vergilerdir. Mevcut evini yıkıp, yapacak veya yeni ev yapan halktan hiçbir vergi alınmamalıdır.

- Mahalle veya binalar için çizilecek projeler halka bedava çizilmelidir.

- Halka, evini yenilemek için karşılıksız inşaat malzemesi veya mali destek sunulmalıdır.

- Yapılacak projelerde, az katlı binalar olmalıdır. Mevcut tek katlı binalar korunmalıdır.

- Yapılacak projeler rant odaklı olmamalıdır.

- Yapılacak projelerde, mevcut konut sayısının üstünde konut yapılmamalıdır.

- Devletin tüm olanaklarını halkın konut sorununu çözmek için harcanmamalıdır.

- Devlet, lüks konut üretimi yapmamalıdır.

- Halk tipi konutlar, depreme dayanıklı ve iyi malzemelerden yapılmalıdır.

- Halka bedava veya ucuz arsalar verilmemelidir. Bu arsalar üzerine halkın ev yapmasına izin verilmelidir.

- Tekellere aktarılan paralar halka aktarılmalıdır.

- Devlet sosyal projeler üretip halkın sağlıklı yaşayabileceği mahalleler kurmalıdır.

- Konut fiyatlarının inşaat ve emlak spekülâtorleri tarafından belirlenmesinin önüne geçilmelidir.

- Yapılacak her işin, her kurumun içinde halk olmalıdır.

- Yapılacak her işin her bir aşaması aheni yapıp, halkın denetim imkânı olmalıdır.

- Halkın mühendisleri ve mimarlarının ürettiği projeler hayata geçirilmelidir.

- Halkın barınma sorunu koşulsuz kabul edilmelidir.

Bunlar, kabul edilmeyecek talepler değildir. Halka güvenen iktidarlar bunları başarmıştır.

Bizim halkımız da bunları hak etmektedir. Halkın önünde engel olunmayınca halk kendi sorunlarını çözmüştür. Halkımız devletten destek almadan, tam tersine devlete rağmen gecekondular yaparak barınma sorununu çözmeye çalışmıştır.

Şimdiki süreçte halkın emeğiyle yaptığı evlere göz dikmiştir. Halk elindekini koruma için mücadele etmektedir. Çeşitli yöntemlerle halkın evleri alınmak için, her şey yapılmaktadır.

Buna karşı halkın sessiz kalacağını kimse beklemesin. Halk evinin yıkılmaması için her türlü bedeli ödeyecektir.

Şayet evi yıkılırsa ve evsiz kalırsa, plazaların bahçesinde çadır kurarak, plazaları işgal ederek veya yeni gecekondular kurarak evsiz kalmayacaktır. Biz halkın avukatları ev ev gezerek halka gerçekleri anlatıyoruz.

Halk gerçekleri görünce evini yıktırmıyor. Halkın elindekine göz koyanlar değişik adlar ve projelerle halkın evlerini almaya çalışıyor. Bizler de her ürettikleri yeni saldırılarına karşı, halka gerçekleri anlatmaya devam ediyoruz ve edeceğiz.

Yoksulluk Sorunu

Kapitalizm yoksulluk üretir. Kapitalizmde zenginlik ancak birilerinin yoksullaşmasıyla olur. Yoksulluğun nedeni zenginlerdir. Zenginlerin sayısı artarken yoksulların sayısı onlarca kat daha fazla artar. Aralarında artan oranlı ters bir ilişki vardır.

“Kavramlardan birinin varlığı diğerini doğurur veya kavram çifti diye bir şey vardır. Biri olmadan diğeri olmaz. Zenginlik ve yoksulluk gibi. Zenginliği ortadan kaldırmadan yoksulluğu ortadan kaldıramazsınız. Kapitalizmin geçerli olduğu bir dünyada zengin ve zenginlik üretmenin yegâne yolu yoksulluk, yoksulluk ve sefalet üretmektir.”

“Kapitalist üretim kendinden önceki üretim tarzlarından farklı olarak, bir kutupta zenginlik üretebilmek için karşı kutupta yoksulluk ve sefalet üretmeye mahkûmdur. Zira bir tür sömürü metabo-

lizması olarak işler. Kaçınılmaz olarak kutuplaştırıcıdır.”

Kapitalizm kendi sistemi için insanları işçileştirmek - proleterleştirmek zorundadır.

Proleterleşen insan üretir. Buna karşılık işçi üretim araçlarına sahip olamaz. Bundan dolayı da patronuna bağımlı hale gelir. Kapitalist gelişmenin her aşaması sermayeyi büyütürken, proletaryayı da büyütür. Bunun yanında yoksullukta büyür.

Yoksulluk iş bulanların kafasında bir sopadır. *“İşini kaybedersen yoksul olursun”* korkusu verilir işçiye. Bu şekilde proleterlerin emeğini satabilmesi, bir iş bulabilmesi her zaman kesin değildir. Ayrıca aldığı ücretle ailesinin karnını doyurması da kesin değildir iş bulunca. Bu nedenle bu sistem kendi işçisini tutabilmek ve sömürsünü devam ettirmek için yoksulluğu yaratmak zorundadır.

Tüm bunları anlamak için sömürülenlerin neden olduğu rakamlara bakmak yeterlidir.

- Dünya Bankasının 9 Eylül 2008 tarihli raporunda 2005'te 3 milyar 140 milyon insan 2,5 dolardan az gelire yaşamaktadır. Bu nüfusun % 44 günde 1,25 dolar altından gelire sahiptir. % 85'i beş yaşın altında çocuk olmak üzere, her gün 30 binden fazla insan açlıktan, yetersiz beslenmeden, sıradan bulaşıcı hastalıklardan ölüyor.

- Dünya tarım örgütü de 820 milyon insanın yetersiz beslendiğini açıkladı.

- 1,1 milyar insanın içme suyu sorunu var veya içtiği su sağlığa uygun değil.

- 2,4 milyar insan da yeterli sağlık bakımından yoksun.

- En zengin %1 2017 yılı itibariyle yaratılan zenginliğin % 82 sine el koymaktadır.

- En zengin %1'in serveti her yıl %6 büyümektedir. Geriye kalan %99'un serveti her yıl %3 büyümektedir. Yani her geçen gün uçurum artmaktadır.

Bu düzende üretici güçlerin gelişmesinin toplumsal servetteki

yarattığı her artış kapitalist sınıfın daha da zenginleşmesine yol açmaktadır. Buna karşılık çalışan kitleler ise nispi ya da mutlak yoksullaşır. Toplumsal zenginliğin artışına toplumsal eşitsizliklerin artışı eşlik eder. Servet- sefalet kutuplaşması git gide büyür. Sömürenler ile ezilenler arasındaki uçurum derinleşir.

Bizdeki eşitsizlikleri açıklayan rakamlar ve olaylar dünyadaki gibidir. Buna göre;

- 2016 yılı TÜİK verilerine göre gelir dağılımı kötüleşmiştir; en yüksek gelire sahip %20'lik kesimin toplam gelirden aldığı pay %47,2'dir.

- TÜİK' e göre nüfusun %14,3'ü yoksuldur, %32,9'u maddi yoksunluk çekmektedir.

- Dünya eşitsizlik raporuna göre Türkiye' de en zengin %1 gelirdeki payı 2016 yılında %23,4 ulaşmıştır. Yoksul %50'lik dilimin gelirdeki payı düşerek %14,6 kalmıştır. Diğer bir ifadeyle en zengin %1'in kişi başına gelir, yoksul %50'lik dilimin 80 katına ulaşmıştır.

- TÜİK'e göre Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığının düzenli yardım sağladığı hane sayısı 1,3 milyon. Bu sayı 10 milyon 200 bin kişiye denk geliyor. Temel ihtiyaçlarını sağlamayan hane sayısı 656.509'dur.

- Açlık sınırı 15 yılda 4 kat arttı.

Bu rakamların hayatta karşılığı bir istatistik gibi kuru bir sayıların toplamı olmuyor. Açlıktan ölen annenin son nefesinde, çocuğu soğuktan ölmesin diye ütüyü açık bırakması oluyor. Samsun ve Konya'da açlıktan ölen insanlarımızı unutmamak. Yoksulluk geçmişte vardı. Bugünde büyüyerek sürmekte. Bugünün farkı başka bir dönem başkanlığın önüne yazar kasa adam günlerce gündem olurdu.

Şimdi "açım" diye meclisin önünde kendini yakan, Antalya'da kendini yakan, Balıkesir de kendini yakan işçiler gündem dahi olmuyor. "Açım" diyerek AKP merkezinden Erdoğan posterini indiren adamın haberi yapılmıyor. *"Hep çalıştım ama ceketimden*

başka bir şeyim olmadı” diyen işçi, gerçekleri açık olarak ifade ediyor. Dün olduğu gibi bugün de bu sözler düzenin gerçek yüzünü anlatmaya yetiyor.

Bu düzen yoksullu nedeni olarak “kapitalizmin ekonomik yapısının” olmadığı yalanına halkı inandırmaya çalışır. *“Ekonomik olarak büyüdükçe sorunlar çözülür”* der. Aslında büyümeyi kendileri için isterler. Çünkü kapitalizm, sınırsız büyüme eğilimine ve dinamiğine sahip bir sistemdir. Bir virüs gibi büyümeden varlığını sürdürmez.

Bugün, kapitalistler büyümeyle yatıp, büyümeyle kalkıyorlar. İnsanları yargılarken *“büyümeye karşı mısın”* diyerek etkisiz hale getirmeye çalışıyorlar. Halkın belleğine *“büyüme tüm sorunların çözümünün yegâne aracıdır”* yalanını yerleştirmeye çalışıyorlar.

Büyüme kelimesi denince akla, ilk kendi ekonomik çıkarları gelsin, istiyorlar. Büyüme zenginlerin “dini” haine geldi. Bu inançlarını tüm topluma kabul ettirerek tartışılmaz hale getirmek istiyorlar.

İşsizliğin çözümü büyüme, yoksulluğun çözümü büyüme eğitimdeki sorunun çözümü büyüme, sağlıktaki sorunların çözümü büyüme... Kısaca her şeyi çözecek olan büyüme.

Büyüme dedikleri şey. GSYH (Gayri Safi Yurtiçi Hâsıla) oranlarındaki değişimdir. Bu ise sermayenin büyümesinden başka bir şey değildir. Neticede para her el değiştirdiğinde ekonomi büyümüş, milli gelir artmış görünüyor.

Hal bu ki rakamlarında insana dair değerler yoktur. İçinde halkın gerçeklerine dair tek bir açıklama yoktur. Neyin üretildiği, neyin nasıl büyüdüğü ne pahasına büyüdüğü üretilenin nasıl paylaşıldığı, halkın nasıl yoksullaşması, ekolojik sonuçların yarattığı yıkım gerçekleri yoktur.

GSYH hesaplarken ne, nasıl soruları, topluma faydası var mı, halka zararı ne sorularına bakılmaz.

Silah üretimi, hapisane yapımı, kanser ilacı kullanımı, biber gazı kullanımı, kelepçe alımı vb. artınca GSYH artmış olur. Bu ra-

kamda, silah kime sıkıldı, hapisane kime yapıldı, kelepçe kime takıldı, gaz kimin üstüne sıkıldı sorusu yoktur.

Neticede GSYH artmıştır. Neticede kar edenin sermayesi büyümüştür. Kapitalist bir ekonomide hiçbir gelişmenin sonuçları da sınıflar arasında eşit dağılmaz. Dolayısıyla her ekonomik gelişme de doğal olarak “kim için” sorusuyla anlamlıdır.

Rakamlara bakarken de aklımızdan bu soruları çıkarırsak, yaşılanları anlayamaz ve anlatamayız.

Yoksa 1950-2000 yılları arasında dünya ekonomisi 7 kat büyüdü. Türkiye'nin 95 yılda ekonomisi %50 büyüdü. Bu zaman zarfında Türkiye'nin milli geliri yaklaşık 7-8 kere ikiye katlandı.

Ne güzel değil mi? Dünyada bu, Türkiye'de ekonomi büyümüş.

Peki, bundan hangi kesimler daha fazla yararlanmış?

Tekrar rakamlara bakarsak;

- 1960 yılında dünyanın en zengin beşte biri gelirin en yoksul beşte biri gelirin 30 katıydı. 1/30 olan oran 1991' de 1/60, 1998'de 1/70'e yükseldi.

- 1980 yılından bu yana dünyanın en zengin %1 kesimin gelir artışı, %50'nin gelir artışını ikiye katladı.

- ABD, Rusya ve Çin' de en zengin %1'nin toplam servetteki payı ABD 'de %22'den % 39 a, Çin de %15'den %30'a, Rusya'da %22'den %43'e yükseldi.

- En zengin 8 kişinin toplamda 426 milyar dolar büyüklüğünde serveti vardır.

- Bu servet en yoksul 3,6 milyar, yani dünyanın yarısının sahip olduğu varlığa eşittir.

- Ekonomik olarak büyümenin neticesinde 1,3 milyar insan günde 1 doların altında yaşamaya mahkûmken %1'lik zengin kesimin dünyanın yarısı kadar serveti var.

Kapitalizmde, ekonomik büyüme var olan sorunların çözümü

değildir. Kar etmek, sermayeyi büyütmek amacıyla beşeri ve doğal kaynakların sömürü, yağma ve talanıdır bu düzen.

Sonuç itibariyle bütün mesele *“kar ve paranın el değiştirmesinden ibaret olduğuna göre”* ekonomik büyüme zengininin servetini büyütmektedir.

Düzenin ışıklı reklam panosundan gözü kamaşanlar, ezenler gibi olacakları hayali kurarlar. Oysa kapitalizm koşullarında birileri çoğunlukla yoksullaştırılmadan, azınlık olarak sömürülerin zenginleşmesi mümkün değildir. *“Zengin olacağım”* demek başkaları *“yoksul olsun demektir.”* *“Zengin olacağım”* demek *“birileri açlıktan ölsün”* demektir.

Zenginliğin artması için verilen çaba daha fazla insan kanı içmeye giden bir yoldur.

Verilen her sadaka, ödenen, kan parasından başka bir şey değildir.

Zenginlikle, yoksulluk arasındaki ilişki tahterevalli gibidir. Zengin şişmandır. Sınıf bilinçleri daha kuvvetli ve örgütlü oldukları için tahterevalliye birlikte binerler. Fakirler ise zayıflatırlar. Tüm yoksullar sınıf bilinciyle hareket etmediğinden ve örgütlü hareket etmediklerinden tahterevalliye birlikte binmezler. Devrimciler tahterevallinin yoksullar tarafındaki ucunu hiç bırakmazlar. Halka merdiven olup halkın tamamının tahterevalliye binmesi için mücadeleye ederler. Tahterevalliye halk bindiğinde zenginler alaşağı olmaktan kurtulamayacaklar. Düzen yoksulluk ürettiği için biz de yoksulların günlük yaşamda karnının doyması için yanlarında yer alırken, yoksulluğu yok etme mücadelesinin içinde de yer aldık.

Çünkü biz halkın avukatları, yoksulluğa karşıyız. Bundan doğal ne olabilir ki?

Halkımızın yoksulluğa karşı mücadelede kullandığı yöntemler bugünün ihtiyacı karşılamaya çalışırken, geleceğin toplumunun kurumlarının nasıl olması gerektiğini göstermektedir. Buna göre;

Kooperatifler

Halkımız gücünü birleştirerek kooperatifler kurmaktadır. Bu kooperatifler tüketici, üretici (esnaf), işçi kooperatifleri olmak üzere 3 çeşit kooperatiflerdir.

Tüketici Kooperatifleri: İnsanların yiyecek, yakacak gibi ürünleri birlikte satın aldıkları veya konut sahibi olmaya çalıştıkları kooperatiflerdir.

Bugünkü besinler, sağlıksız veya düzenin ihtiyaçlarına göre önümüze sürdüğü besinlerdir.

Televizyonlarda sıkça *“merdiven altında ürünler sağlıksız üretim yeri basıldı. Fare ve hamamböceği olan yerlerde üretim yapıyorlar. Halkın sağlığını bozuyorlar. Üretilen besinler ölüm saçıyorlar. Bu kadarı da olmaz”* diye haberler yaparlar.

Yapılan haberler doğrudur. Merdiven altı üretim yapanlar için söylenenler doğrudur.

Haberi yapılan besinler halkın sağlığını bozarlar. Basın halkın yararına görünen bu haberleri tekellerin çıkarları için yaparlar aslında. Besin sektöründe halkın sağlığını yok sayanlarla mücadele ön planda değildir. Amaç tekellerin piyasaya tamamen egemen olmasıdır. Yoksa halkın sağlığıyla oynayanlar asıl besin tekelleridir. Basın, büyük tekellerin yaptıkların ayyuka çıkınca haber yaparlar. Haber sonunda tekellerden bir açıklama gelir. *“Özür diliyoruz”* diye. Sonrasında ise tekellerin yaptıkları işler unutulur.

Anlayacağınız, halkın sağlığını bozan merdiven altında üretim yapanlara söylenir, tüm sözler, onların yaptıkları suç olur. Fakat halkın sağlığını daha çok bozan büyük tekeller için söylenecek sözler dikkatli seçilir, büyük tekellerin yaptıkları hata olur.

Halkımız beslenme alışkanlıkları düzen tarafından belirlenmeye çalışılır. Bir kısım uzmanlar haberlerde her gün konuşup *“Merdiven altından alışveriş yapmayın. Markalı ürünler alın. Şu ürünün tüketilmesi şuna faydalı”* diye haberler vardır.

“Doğal ürünler alın. Üretilen fabrikasyon malları almayın” diye.

İlk söylemde bulunanların amacı iyi niyetli olsa da gerçeklerden uzak ve tekellerin piyasa oluşturmasına hizmet eder. Çünkü doğal ürünleri yok eden kapitalizm için üretilen doğal ürünleri zengin müşterilere ürün satabileceği bir piyasa oluştururlar. Üstüne üstelik daha fazla ve karlı fiyatlara doğal ürünler pazarlanır. Tabi ki bu uzmanların gündeminde, doğal ürünlerin fiyatının yüksekliğinin nedeni tekellerin besinleri zehirlemesi ve yaşanılan sorunlara nasıl çözümler bulunacağı yoktur. “Doğal ürün insan sağlığı için gerekli” demek dışından yaptıkları bir Şey yoktur.

Fakirler de bilmektedir, neyin sağlıklı, neyin sağlıksız olduğunu. Neyin güzel, neyin çirkin olduğunu. Fakat fakirin ilk amacı karnını doyurmaktır. Cebindeki neye yetiyorsa onu yer. Yaşanılan mevcut durumda halk, tekellerin üretimi ve merdiven altı üreticiler arasında sıkışıp kalmıştır.

Besin tekelleri maliyetlerinin çok üstünde paralar kazanır. Tekeller, piyasa fiyatını üretim maliyetlerine göre oluşturmazlar. Köylünün ve üreticinin elinden ürünler yok pahasına alınır. Halkımız, aldığı besinleri köylüden alınan fiyatın onlarca kat fazlasına satın almak zorunda kalır. Tarladaki ürün fiyatı ile tezgâhtaki fiyat farkı tekellere, tüccarlara ve simsarlara gider.

Devlet, besinlerde yaşanan sorunları bizden iyi bilir. Halk için çözüm üretmediklerinden halkta oluşan tepkilere göre hareket ederler. Devlet, ne de olsa tekellerin, tüccarların devletidir.

Peki, halkımız ne yapacak. Bir yanda sağlıksız besinler, pahalılık.

Dediğimiz gibi insanlar tek başına hareket edince sağlığını önemsemez, ucuz olanı alır.

Tüketici kooperatifleri kurunca halk, bir araya gelmiş olur. Kısmen de olsa sağlıklı ürünleri ucuzla alma şansı olur. Tüketici kooperatifleri, halkın tekellere karşı bir araya gelmesi demektir. Halkın beslenme alışkanlıklarının, halk tarafından belirlenmesi demektir.

Armutlu mahallesinde tüketici kooperatiflerine örnek olacak

halk marketleri kurulmuştur. Bu marketin amacı, halka sağlıklı ürünler sunup, bunları ucuza almasını sağlamaktadır.

Üreticiden doğrudan mal alıp, tekellerin hâkimiyetini kırmaktır. Halk marketi halkın marketidir. Halk tarafından kurulmuştur. Eğer ki, halkın sahiplenmesi büyürse bu tür oluşumlar büyüyecektir.

Besin dışında da tüketim malzemeleri için tüketici kooperatifleri kurulmalıdır.

Tüketici kooperatiflerinin büyümesi piyasa ekonomisine karşı mücadelenin büyümesidir.

Tüketici kooperatifleri sadece ticari bir işletme olarak düşünülmemelidir. Kapitalizmin tüketim kültürüne karşı, halk kültürünün oluşumuna hizmet etmelidir. Buna göre ihtiyaçları halk belirleyecek, ihtiyaç olmayacak ürünleri tüketmeme bilinci yükselecektir. Bunların dışında mahallerde besinler konusunda sağlıklı bilgiler vermek için halkın sağlığını düşünen uzmanlar tarafından bilgilendirme toplantıları yapılmaktadır.

Üretici Kooperatifleri: Üretici kooperatiflerinin şehirdeki adı esnaf kooperatifleridir. Bugün, büyük büyük AKM'lere milyarlarca dolar harcanmaktadır. Bu AKM'lere milyarlarca dolar harcanmaktadır. Bu AVM'lerin kurulmasındaki amaçlardan en önemlisi tekelin piyasaya tam hâkimiyet sağlamasıdır.

Küçük esnafı yok etmektir. Buna karşı durmaya çalışan oluşumlarda mahalle esnaflarıdır. Ülkemizde esnaf yapılanması yaygındır. Esnaf örgütlenmeleri vardır. Esnaf odaları mevcuttur. Fakat bu yapılar esnafların sorunlarını çözmekten, daha çok kişisel çıkar sağlanan ve siyasal iktidarların kontrolündeki oluşumlardır. Çok azı esnafları bir araya getirememekte ve alınan zorunlu aidatlar ise esnafın üzerinde bir yükür.

Esnafın birçok sorunu vardır. Bunun çözümü ise mahalle esnafların birlikte hareket etmesidir. Esnaf kooperatifleri kurmaktır. Örgütlerinin yönetim mekanizmasında ne devletin desteklediği, ne de kişisel çıkar sahiplerinin olmadığı yapılar olmasıdır.

Esnaf da mevcut gerçeği bildiklerinden bir araya gelmek-

tedir. Bir kısım esnaf mahalle esnafı olarak bir araya gelmekte bir kısmı aynı meslek sahipleri olarak bir araya gelmektedir. Kooperatifler kurmaktadır. Bu kooperatiflerin amacı;

- Ucuza maliyetle ürünler almak,
- Halkın ihtiyaçlarına göre ucuza ürünler satmak,
- Yüksek kiralara karşı mücadele etmek,
- Tekellerin piyasa hâkimiyetine karşı mücadele etmek,
- Kredi ihtiyaçlarını kendi aralarındaki dayanışmayla karşılamak.
- Küçük esnafa karşı yapılan kanunlara karşı mücadele etmek.
- Halktan, mahallesinin sorunlarında uzak olmayan esnaf olmak.
- Bayilik, isim hakkı gibi alınan tekel paylarına teslim olmamak.
- Halk kültürünün oluşması için mücadele etmek.
- Esnaf kooperatiflerini sadece maddi çıkar için bir araya gelen, piyasaya hizmet eden yapılar olmaktan çıkarmak.
- Esnaf arasında dayanışmayı büyütme.

Amaçları bu olan esnaf kooperatiflerinin büyümesi mevcut yapıda tekellerin hâkimiyetini geriletecektir. Esnaf sattığı ürünlere ve müşterisine yabancılaşmayacaktır.

Esnafın bakışı sürekli kar, sürekli büyümek olmayacaktır.

İşçi Kooperatifleri: İşçiler, bu düzende üretilen her şeyde emeği olan, bunun yanında emeği sömürülen bir sınıftır. İşçiler bu toplumun ilerici sınıfıdır. İşçinin emeğinin sömürsü üzerinden ezenler zenginleşmektedir. İşçilerin iktidara geleme mücadelesini büyütmesi sömürü düzenini yıkacaktır.

Mevcut sistem, işçi emeğini sömürme üzerine kurulmuştur. Ezenler iktidarlarını kaybetmemek için elinden geleni yapmakta-

dır. Sistemin mevcut yapısına rağmen işçiler kendisinin patronu olmak için bir araya gelebilirler. Bunu sağlayacak yapının örgütlü hali işçi kooperatifleridir.

Ülkemizde ki işçi kooperatifine örnek Kazova kooperatifidir. Bu kooperatifin hikâyesi kısaca şu şekildedir. İşçiler, kooperatif kurmadan önce fabrika çalışıyorlardır. Birçok işçinin başına geldiği gibi patronları sahte iflasla fabrikayı kapatmak istedi. İşçilerin alacağı verilmedi. Yapılan dolandırıcılık ve hırsızlıktı. Fakat bu düzen patronların düzeni olduğu için kanunen patrona bir şey yapılmadı. Fabrikayı kapatan patron lüks yaşamını devam ettirdi. Mücadele kararı alan işçilerde, fabrikasına sahip çıktı. Sonrasında fabrikanın malları götürülürken işçiler makinalara el koydu. Mücadele içinde bilinçlenen işçiler kooperatif kurma kararı aldılar. Kooperatiflerinin adı da Kazova Kooperatifi oldu.

Kazova işçileri tekstil üretimi yapmaktadır. İşyerinin sahibi işçilerdir. Patronları yoktur. Mal ve hizmetler kolektif, adil biçimde üretilmektedir. Kazova büyük bir iddiadır.

Kooperatifler sömürü düzenini ortadan kaldıran yapılar mıdır?

Tabi ki tek başlarına böyle bit yapıları olamaz. Kooperatiflerin hem kapitalizme meydan okuyan, hem de sisteme uyum sağlayan ikili bir karakteri vardır. Çünkü bir yandan özel mülkiyete karşı kolektif bir zihniyeti temsil ederler. Baskıcı bir rejimde dahi, halkın yönetim kapasitesini artırmak, dayanışmacı ve eşitlikçi bir yapı kurmak için anlamlı ve önemlidir. Diğer kapitalist rekabet sistemi içerisinde ayakta kalabilmek için temel ilkelerinden taviz verebilirler. Sonunda kapitalist işletmeler suretinde yapılar ortaya çıkabilir. Karl Marx'da kooperatif madde önem verir ve 1864' deki bir yazısında;

“Bu büyük toplumsal deneyim değeri üzerine ne söylesek abartmış olmayız. Lafta değil pratikte modern bilimin ilkelerine uygun biçimde, efendiler sınıfının varlığına gereksinim büyük ölçekte üretimi gerçekleştirebileceklerini göstermişlerdir.” demektedir.

Kooperatifler kapitalist işletmelere dönüşmemek için genel halk mücadelesinin içinde yer almalıdır. Eğer bu yapılmazsa örnek olma özelliklerini zamanla kaybederler. Sadece üyelerine olanak sağlayan yapılara dönüşüp, belli bir süre sonra da bu özelliklerini kaybederler. Kooperatifler, halkın hak alma mücadelesinden uzaklaştıkça temel ilkelerini kaybederler. İlkeler kaybettikçe de mücadele etmek için kurulduklarını kapitalist yapılara dönüşürler. Kooperatifler gücünü, piyasa koşullarına göre hareket etmekten değil, halka güvenip, halkla birlikte çözüm üretmekten almaktadır.

Halk Fırınları

Halkın, temel besin kaynağı, en ucuza üretilen ve ulaşılan besinler olmuştur. Ülkemizde temel besin kaynağı buğday ürünleri olan ekme ve makarnadır. Ekmeğin yenilmediği bir öğün yoktur. Ekme, gerek kültürel olarak, gerek kesin olarak en önemli besindir.

Paradan başka hiçbir şeye önem vermeyenler halkın ekmeğine de göz dikmiştir.

Kapitalizm insanı her şeyden yabancılaştırmaktadır. Halk ekmeğe de yabancılaştırılmıştır. Önceleri ekme halkın kendisinin ürettiği bir besindi. Yufka, bazlama, fırın ekme gibi şekillerde üretilirdi. Bununla birlikte mahalle arasındaki fırınlarda kara fırın odun ekmeği üretilirdi. Sonrasında halk bu tür üretimlerden koparıldı. Yerine ise başlangıçta ucuz ekmeğe piyasaya sürüldü. Büyük ekme fabrikaları kuruldu. Bunların daha sağlıklı olduğu anlatıldı. Zamanla evlere un girmez oldu. Zamanla yufka, bazlama, odun ekmeği gibi yaygın olan ekmeğe nostalji oldu. Piyasaya, büyük fırınlar hâkimiyet kurdu. Bugün ekmeğin üretimin çoğunluğunu, büyük fırınlar yapmaktadır. Bu arada sağlıklı dedikleri odun ekmeğe, yufka ve bazlama az bulunan oldu ve kıymetlendiler. Bu ürünler büyük fırınlar tarafından üretilen, paketli satılan ürün haline geldi. Halka daha pahalı satıldılar. Anlayacağınız kapitalizm önce elinden alıyor, sonra bunu üretip kendine mal ediyor. Son-

ra da elinden aldığı kişilere 2 katı fiyata satıyor. Büyük fırınlarca üretilen ekmeklerin sağlıksız ve pahalı olduğu gerçeğini herkes biliyor. Fakat temel besin olarak ekmeğin yerine konulacak bir besin olmadığından fabrikasyon ekmeğin yeniliyor.

Yaşanılanlara çözüm üreten halkımız kendi halk fırınlarını kurmak için mücadeleye başladı. İlk Halk Fırını Gazi Mahallesi'nde kuruldu. Halk fırının amacı halka sağlıklı, ucuz ekmeğin vermesi, parası olmayana parasız ekmeğin alabilmesi imkânı tanımaktır. Bu amaçla kurulan Gazi Halk Fırını bir örnektir. Diğer alanlarda olduğu gibi her şey halkın dayanışmasıyla oluşacak ve çözülecektir. Bunu temel alanlar her mahallede halk fırınları kuracaktır. Halk fırınlarının temel amacı sadece kar olmayacaktır. İşçisi, mahalleden olacaktır. Patronu mahalleli olacak, mahalleli denetimi yapacaktır. Ayrıca halkın temel besin kaynağından yabancılaşması hedeflenmektedir. Halkın ekmeğin üretimine katılımı sağlanmaktadır.

Halk fırınları deneyimi göstermiştir ki; halk bir araya gelince çözülmeyecek sorun yoktur.

Halk Bahçeleri

GDO'lu sağlıksız sebze ve meyve yediğimiz herkes tarafından bilinmektedir. Ayrıca yediğimiz sebze ve meyveler pahalıdır. Karın çoğunluğu tekellerin cebine gitmektedir.

Tarım politikaları tekellerin ihtiyacına göre belirlenmektedir. Bu nedenle halkın ihtiyacına göre tarımsal üretim planlanmaktadır. Tekellerin istediği tarım ürünlerine destek olunarak hangi ürünün yetiştirileceğine karar veriliyor. Piyasanın rekabeti oluşsun denilerek, vergisiz tahıl ürünleri ithal ediliyor. Bu nedenle bir kısım ürünler yetiştirilmiyor. Torlalar boş kalıyor. Herkesin her yerde yetiştireceği ürünler bile, en pahalı ürün oluyor. Soğan ve patates buna bir örnektir. Nereye ekilirse patates, soğan her yerde yetişebilen bir üründür. Fakat üretim tekellerce belirlendiğinden bu ürün yetiştirilmiyor. Bu nedenle az üretilmiş oluyor. Sonrasında fiyatı

pahalı oluyor. Köylünün neyi yetiştirmesi gerektiğine, piyasalar karar veriyor. Bu da sağlıklı ve pahalı sebze ve meyve yemek demek oluyor.

Halkın, tekellerin üretim politikalarına karşı gelebilmek için tarım kooperatifleri kurması gerekiyor. Şehirlerdeki kooperatiflere ürünler satılarak tekellerin piyasa hâkimiyeti kırıla bilinir.

Şehirlerdeki halkın, tarım ürünlerini sadece tüketen olması durumundan çıkarılması gerekmektedir. Bundan dolayı her mahallenin halk bahçesi olmalıdır. Bina önündeki arsalarda sebze ve meyve yetiştirilmelidir.

Her mahalle de halk bahçesi kurulabilir. Buna örnek olarak Armutlu'da halk bahçesi kuruldu. Buradaki ürünler doğal tohumlardan ve doğal gübrelere tapılarak üretilmektedir. Halk bahçeleri halkın sağlıklı ucuz besin ihtiyacını karşıladıkları gibi tekellerin egemenliğinin kırılmasını sağlayacaktır.

Halkın Kendisinin Elektrik Üretmesi

Enerji, patronların üretiminde önemli bir maliyet tutmaktadır. Devletin halktan topladığı vergiler patronlara doğrudan verilmektedir. Bunun dışında ucuz enerji ihtiyaçları karşılanmaktadır. Patronların enerji maliyetinin düşürülmesi de halkın üzerine yüklenmektedir. Bu nedenle halka pahalı elektrik, su ve doğalgaz satılmaktadır.

Evde kullanılan elektrik, doğal gaz, su halkın gelirinin yarısı kadardır. Halkın ödemekte zorlandığı bir ihtiyaçtır.

Elektrik, su ve doğalgazın ücreti ne maliyeti üzerinden, ne de tüketilen miktar üzerinden hesaplanmaktadır. Maliyetin kat ve kat üzerinde fatura çıkarılmaktadır. İster tüketsin ister her abonenin ödemek zorunda olduğu bir bedel vardır. Kısaca elektrik, su ve ısınma zorunlu olduğundan halk bunlar üzerinden soyulmaktadır.

Halkın evinde ucuz maliyetle elektrik üretmesi mümkündür. Halkın mühendislerinin rüzgâr tribünü, güneş paneli, su tribünü

gibi projelerle halkın elektrik ihtiyaçlarını karşılamak için projeleri bulunmaktadır. Bu projelerin hayata geçirildiği yerlerde şu görüldü. Halkın elektrik ihtiyacı bedava denilecek fiyatlara karşılana biliniyor. Bunun olmamasında ki tek engel bugün ki düzen. Halkın bedava bir ihtiyacının karşılanması istenemez çünkü!

Ucuz enerji üretiminin teknolojisi, büyük tekeller tarafından bilinmekte ve ucuz maliyetli üretim imkânı var. Fakat bu teknolojilerin, kendi açılarından, kullanım zamanı gelmedi. Çünkü eski enerji üretimleri için yapılan yatırımlarından kar etme süreci devam ediyor. Çünkü tekeller alternatif enerjinin halk tarafından üretileceği fikrini yok edebilecek önlemleri alamadı. Kısaca karnını kaybetmek istemeyen patronlar bize alternatif enerjileri sunmak istemiyor.

Bugünden söyleyelim! Halkın mühendislerinin ürettiği rüzgâr ve güneşten elde edilen elektriğin kaynağı rüzgâr ve güneşten de yakında para ve vergi alır ezenler. Olmaz demeyin. Unutmayalım içtiğimiz su da yakın zamanlara kadar bedavaydı.

Mantar Üretimi

Bir kısın besinlerin üretimi kolay ve besin değeri yüksektir.

Mantar, üretimi kolay ve besin değeri yüksektir. Mantar evde ihtiyaç dahilinde üretilmektedir. Az bir maliyetler küçük üreticiler tarafından ihtiyaçtan fazlası üretilmektedir. Mantar, evde bile yetiştirilebildiği için kısa sürede ürün alınması sayesinde besin ihtiyacını karşılayabilecek bir üründür. Mantar, protein yönünden zengindir.

Halkımız mantar gibi ürünleri basit koşullarda yetiştirmekte ve geçimini bunun üzerinden sağlamaktadır.

Aslında mantar tek başına bu şekilde yararlanılan bir ürün değildir. Mantardan başka ürünler de vardır. Eğer halkın ihtiyacı en iyi, en sağlıklı nasıl karşılanır diye bir hedef olursa bu tür ürünler daha da fazlaşacaktır.

Halkın Dayanışması

Anadolu kültüründe anası, babası, akrabası olsun olmasın tüm büyüklere saygı vardır. Anadolu insanı vefalıdır. Vefa, sevgi ve saygı gereği olarak görülür. Evin büyüğü evin başköşesine oturtulur. Dedeler, ebeler torunlarıyla birlikte yaşarlar. Yaşlılar çocuklara sevgi, çocuklar ya yaşlılara saygı gösterirler. Hastalıktan yaşlılara bakılır. Komşu hastalanırsa kapısı çalınır. Akrabanın başına bir iş gelmişse gidilir. Her türlü yardıma muhtaç insana yardım edilir. Kapısını çalanı, buyur eder halkımız, Yoksulluğu paylaşır. Anadolu insanı dayanışmayla birçok sorununu çözer. Halkımız yanındaki açlığa gözünü kapatıp gitmez.

Kapitalizm, yardımlaşma duygusunu da meta haline getirmek için elinden geleni yapmaktadır. Toplumsal yardım duygusunu sadece para yardımı yapılarak, yaşanılır hale getirmektedir. Yardımlaşma, sadece bir mesaj atmak, banka hesabına para yatırma olarak tanımlanmaktadır. Mesaj atanlar, banka hesabına para yatıranlar, burnunun dibindeki, sokaktaki yardıma muhtaç, üst komşusunda yaşayan yanı başındaki insanların farkında değildir. Bu şekilde insan yardımlaşmadan bile yabancılaşılmaktadır. Daha çok para veren kişi, daha çok yardım sever olarak görülmektedir.

Hal bu ki gerçek bu değildir. Bu düzende parasal yardımda bulunanlar en çok soyanlardır.

Aslında bu kişiler en az yardımseverlerdir. Hayır, vermeleri de kendi hayırlarınadır. Yoksa zenginler *“kendi çıkarları olmasın bitlerini bile vermezler.”*

- Halkımız, dayanışma duygusunu metalaştıranlara karşı da mücadele etmektedir.

Yardım ve dayanışmasını sadece para vererek yapmamaktadır. Bizzat kendisi bu yardım ve dayanışmaya katılmaktadır. Halkımız yokken vermektedir. Yokluğunu paylaşmaktadır. Kendi olanaklarını zorlayarak elinden geleni yapmaktadır.

- Mahallelerde yardıma muhtaç insanların ihtiyacı mahalleli ve esnafın yardımlarıyla karşılanmaktadır. Fazla eşyalar veril-

mektedir. Pişirilen yemekler ortak yenilmektedir. Okula gidecek çocukların ihtiyaçları karşılanmaktadır. İşinden atılan kişinin evine ihtiyaçları götürülmektedir. Eldeki tüm imkânlar bir araya getirilerek ihtiyaçlar karşılanmaktadır. Neticede, fakirin kuru soğanı bölünerek yenilmektedir.

Bakıma muhtaçlar, yaşlılar ve hastalar için vefa evleri kurulması her mahallede çözüm olarak planlanmıştır. Vefa evlerinin ilki Küçük Armutlu mahallesinde kuruldu. Buradaki her şey dayanışmayla karşılanmaktadır. Profesyonel çalışanlar yoktur. Tüm işler nöbetleşe yapılmaktadır. Burası bir vefa evidir. İnsanların vefa duygusunu büyütme­k­te­dir.

Ayrıca buralardaki hasta ve yaşlılar toplum dışına itilmemektedir. Yapabildikleri üretim faaliyetleri neyse, ona göre üretim yapılmaktadır. Örneğin buradakiler yoğurt yapmaktadır, el işi yapmaktadır. En önemlisi mahalle halkıyla iç içe yaşamaktalar.

- Düğünler, Anadolu kültürünün önemli bir parçasıdır. Düğünler evlilik ve sünnet için yapılır. Düğünler konu komşu, akrabayla yapılır. Mahalleliler komşusunu yalnız bırakmamaktadır. Düğün yapamayacaklar varsa düğünler dayanışmayla yapılır.

- Halkımızın dini inanışlarına göre önem verip yaşattığı günler bulunmaktadır.

Emperyalizm bu günleri de meta haline getirmektedir. Bu günler tüketim günleri olarak görülmektedir. Normalde bu günler halkın dayanışmasını büyüttüğü günlerdir.

İftar sofraları zenginliğin göstergesi ve lüks haline getirilmiştir. Halkımız buna karşı halk sofraları kurmaktadır. Bu sofralara herkes elindeki ve yüreğindeki koymaktadır. İftar sofraları sokaklara serilmektedir. Sokaklara serilen sofralar, ne kadar kalabalık olursa, dayanışma da o kadar büyük olmaktadır.

Halkımız bundan dolayı herkesi halk safrasına davet etmektedir.

Anadolu kültüründe aşure yapılmakta ve lokma dökülmektedir. Mahallede bunlar ortaklaşa yapılmaktadır. Yapılan aşureye ve

lokmaya herkes elindekini vermektedir. Yapılan aşure ve lokmaya ne kadar yürek katkıda bulunursa, tadı da aynı derecede güzel olmaktadır.

- Acılar paylaşıldıkça hafifler. Cenazeler de bu acı günlerdendir. Cenaze sahibi insanlarımız yanında dostlarını, konu komşusunu gördükçe acısını hafifletir. Halkımız cenazelerin kaldırılması için bir araya gelir. Acı paylaşıldığı gibi cenaze masrafları da paylaşılır. Sırf cenazede dayanışmayı büyütme için dernekler kurulmaktadır.

Bizler, halkın avukatları, halkımızın her türlü ihtiyacında yanında yer alan avukatlarız. Halkımızın cenazesine katılırız, düğününe de, katılma dışında dayanışmasını da büyütürüz. Halk sofrasına diz çökeriz. Lokmasına, aşuresine bir avuç katkıda bulunuruz. Hastasının altını değiştiririz. Yaşlısının koluna gireriz. Yokluğuna çözüm bulmaya çalışırız.

Halkımız anlayacağınız bizim her şeyimizdir.

Bizler Yoksulların Avukatlarıyız!

Yoksullar günlük ihtiyaçlarını karşılamak için mücadele ederken sorunlar yaşamaktadır. Anlattığımız halkın kendi çözümlerine karşı devlet yaptırımlar uygulamaktadır.

Kendi elektriğini üretene cezalar kesmekte ve elektriğini kesmektedir. Halk bahçesine polis saldırmaktadır. Kooperatiflere cezalar kesmekte ve elektriğini kesmektedir. Halk bahçesine polise saldırmaktadır. Kooperatiflere cezalar kesilmekte ve kapatılmaktadır.

Halk fırınına mühür vurulmaktadır. Mantarın satımına zorluklar çıkarılmaktadır.

En önemlisi de halkın çözümleri örgüt suçu sayılıp terör kapsamında değerlendirilip, halk tutuklanıp ağır cezalar verilmektedir.

Bizler, halkın avukatları olarak elektriği kesilenlerin elektriği-

nin açılmasını sağlamaktayız. Halk bahçesine saldıran polislere karşı barikat olmaktadır.

Halk fırınına vurulan mührün kırılıp atılmasını sağlamaktayız. Halkın mantar üretiminin önündeki engelleri kaldırmaktayız.

Kooperatife kesilen cezaların iptalini sağlamakta ve yeni kooperatife kesilen cezaların iptalini sağlamakta ve yeni kooperatiflerin kurulmasına yardımcı olmaktadır.

Bizler halkın avukatları, yoksulların avukatıyız. Bunu polis de söylemekte, savcıda söylemektedir. Siz mahkemelerde bundan dolayı bizi yargılamaktasınız. Yoksulluğun avukatlığını yapmamız suç delili kabul edilmekte. Bizler yoksulların avukatlığını yaptığımızı itiraf ediyoruz.

Yoksulluk somut bir gerçekliktir. Bu nedenle bizlerin yaptığı yoksulluğun avukatlığı da somut bir ihtiyaştır.

Bizden istenen yoksulların avukatlığını yapmak, düzenin çıkar çarkı içinde yapılmasıdır. Biz, bunu yapmadık yapmayacağız. Zaten yoksul olan halkımızın da düzen çarkına vereceği parası yoktur.

Yoksulların avukatlığı da, yoksulluk gibi bedel ödenen bir durumdur. Bize de yoksulluğun avukatlığını yaptığımızdan dolayı bedel ödetileceği açıktır.

Bu bedeli ödemeye hazırız. Ama ne yaparsanız yapın, yoksulların avukatlığını yapacak halkın avukatları olacaktır. Halkımız, halkın avukatlarını içinden çıkarmıştır ve çıkaracaktır.

Bizler *“yoksulluğa sadece üzülecek sosyal bir olgu”* olarak bakmıyoruz. Yoksulluk yok edilecek sosyal bir gerçekliktir.

Evet, bizler de yoksuluz. Çünkü bizler yoksulların içinden çıkan yoksulların avukatıyız. Yoksulluğu ortadan kaldıracağımızdan da eminiz.

Eğitim Sorunu

Her sınıf kendi ihtiyaçlarına göre toplumsal kurumların oluşturulması için mücadele eder ve politika üretir. Eğitim politikasında da ezen ve ezilenlerin farklı sınıfsal bakış açısı vardır. Beklentileri farklıdır.

Ezilenlerin, eğitim hakkına ulaşma, ulaşınca da nitelikli eğitim alabilme sorunu vardır.

Ezenlerin ise; eğitimdeki hedefleri, mesleki eğitim alanını kendi ihtiyaçları çerçevesinde bütünlüklü bir biçimde şekillendirmektedir. Buna göre ezenler;

- Düzenlerine uygun kafalarını ticarethane olarak görürler.
- Eğitim kurumunda üretilen teknolojiyi karlarını artıran bir ge-lişme olmasını ister.
- Bilimsel buluşların ihtiyaçlarına göre yapılmasını ister.

Ülkemizdeki eğitim politikaları saydığımız temel üzerine inşa edilmektedir. şimdi ki eğitim sisteminde terbiye aileye, ğretim dershaneye (etüt merkezine ya da özel derse), bilgi edinimi de Google'a havale edilmiştir. Öğretmenlerin bir kısmı bakıcı, bir kısmı sınava hazırlayıcı teknisyen, bir kısmı imam haline getirilmiştir. Öğrencilerin bir kısmı yarış atına, bir kısmı "tketickiye" bir kısmı da "kula" dnştrlmştir. Milli Eğitim Bakanlığı müteahhitlere aracılık yapan emlakıdır. Hükümetin eğitim politikasındaki rolü kendi politikalarına uygun düşen tarikat ve grupların hangi olacağına karar vermektir. Böyle bir tabloda halkın çocuklarının eğitilmediği açıktır.

Eğitimin eğitmemesi sorunu, en fazla yoksulları etkilemektedir. Dahası fakir halkın eğitim harcamaları arttıkaa, kısıntı gıda ve sağlık giderlerinden yapılmaktadır.

Yani eğitimin sınıfsal karakteri giderek belirginlik kazanmakta, halkın nitelikli eğitimine erişim olanakları giderek kaybolmaktadır. Kamu okullarında velilerin gelir düzeyi okullarındaki eğitim kalitesini etkilemekte, özellikle yoksul mahallelerin çocukları kaderleri-

ne terk edilmektedir.

Eğitimdeki temel politika özelleştirmedir. AKP öncesinde %2 olan özel okul sayısı bugün %20'yi aştı. Özelleştirme konusunda şampiyon olan AKP bunu diğer alanlarda olduğu gibi %100'e çıkarıldı. Fakat oy kaygısı, iktidarda yaşanan sorunlar eğitimde tam özelleştirme başarısında AKP'yi mahrum bıraktı. Dönüşüm 10 kat olsa da AKP için yavaş bir özelleştirme başarısıdır.

AKP hem özel okulların sayısını arttırmak, hem de kendi politikalarına biat edecek nesiller yetiştirmek için sık sık eğitim ve sınav maddelerini değiştirmektedir.

Buna göre 2012 yılında 4+4+4 eğitim sistemine geçildi. Şimdi ise 3+3+3+4 eğitim sistemine geçilmesi tartışılmaktadır. Bu sistemde ilk üç yıllık bölüm okul öncesi eğitimi kapsıyor. Bu şekilde devlet, dini kreş adı altında okul öncesinde eğitim veren kreşler açacak. Okul öncesi eğitim zorunlu hale getirildiğinde, ailelerin önünde çocuklarını parayla özel kreşlere göndermek ya da ücretsiz dini kreşlere göndermek tercih kalacak. Her iki tercihte AKP ve emperyalist politikalara hizmet etmiş olacak.

Özel sektörün eğitim payının büyümesi dışında devlet okullarında birçok uygulamaya paralı hale getirilmiştir.

- Yemekhanesi, kantin, temizlik hizmetleri taşeronlaştırılarak özelleştirilmiştir.

- Yurtların ücretli olması, yurt hizmetlerinin taşeronlaştırılarak özelleştirilmesi nitelikli barınma hakkını etkiliyor.

- Bankalarda yapılan protokollerle öğrenci kimlik kartları banka kartı olarak basılıyor.

- Yabancı dil hazırlık kitapları, internet uygulamaları özel şirketlere veriliyor. Öğrenciler belli yayınevlerine yönlendiriliyor.

- Katkı payı, aidat adı altında velilerden aylık paralar alınıyor.

Anlayacağınız halkımızın eskiden “*ceketimi satarım, seni yine de okuturum*” diyerek çocuğunu okutma günleri geride kaldı. Artık ne ceket eskisi gibi para ediyor, ne de eğitim ucuz. Yoksul istese

de çocuğunu en iyi okullarda okutma imkânına sahip değil. Yapılan araştırmalar bunu gösterebilmektedir. Buna göre eğitim harcamalarının yarısı en zengin %10'luk kesim tarafından yapılmaktadır. En yoksul %10'un eğitim harcamasında ki payı %1 altında kalıyor. Bir başka deyişle en zengin %10'un eğitim harcamaları arasında 64 katlık bir uçurum var. Yoksul ile zengin arasındaki makas her geçen gün açılmaktadır.

Yoksulun iyi bir okulda okumak için tek bir şansı sınavlarda başarılı olmaktır.

Bunda da eşitsiz bir yarış içindedir. Özel ders almadan veya etüt merkezine (dershane) gitmeden sınavda başarılı olmak zordur. Bu zorluk dışında bir de sınav hırsızlarıyla uğraşmak zorundadır.

Eskiden hırsızlığı FETÖ yapıyordu. Bunu söylediğimizde, soru çalarak hakim olmuş kişilerce tutuklanıyorduk. Bugün de aynı hırsızlığı başka FETÖ zihniyetliler yapmaktadır. Bugün de biz yargılanıyoruz. Gelecekte, söylediğimiz bugün ki gerçekler de ortaya çıkacak. Kısaca sınav soruları çalınarak yoksul halkın çocuklarının şansı iyice azalmaktadır iyi bir okula girme yarışında.

ÖSS, ÖYS, YGS, LYS, YKS, TYT tüm bu adlar üniversite için öğrencilerin girdikleri sınavların değişen adların bir kısmı. Adlar değişiyor ama sınavlar kalkmıyor. Bazen de sınavı kaldırıyoruz yalanıyla yeni sınavlar, yeni zorluklar getiriliyor. Sınavlar kalkmaz. Çünkü ülkemizde "sınav için eğitim" sistemi işlerine geliyor. Şöyle ki;

- Öğrenciler durmadan ezberliyorlar, fakat bunları nasıl kullanacağını bilmiyor. Okuldan mezun olan öğrenciler sınavdan sonra hiçbir bilgiyi hatırlayamıyor. Hatırlasa da yorumlayamıyor. Bu şekilde eğitim sistemi düzene uygun kafalar üretiyor. Eğitim sistemi bizzat kendisi cehalet üretiyor.

- Dershaneler aracılığıyla özel sektör para kazanıyor. Her ne kadar dershaneler kalktı denilse de, eskiden FETÖ' nün dershanelenin tek hakimi olmasından kaynaklı hükümet geçici bir süre

kapatmıştır. Fakat özel ders etüt adı altında verilen paraları çalınmaktadır. FETÖ' nün yerine işlerine gelen yeni bir yapılanma oluşturulunca, tekrar yaygın bir dersane açılmaya başlanacaktır. Meselenin özü eğitime harcama yapılmasıdır. Nasıl yöntemle olursa olsun bunun yapılmasına ihtiyaçları vardır.

- Sınav bir lotodur. Sınav, şans oyunları gibi umut dağıtmaktadır. *“Fakir de zengin de olsan istediğin yerde okursun”* yalanını ve umudunu yoksula satmaktadır. Yoksul çocuğunun kendi gibi yoksul olmamasını sınavla sağlayacağını umut ederek düzene itaat etmeye devam etmektedir.

- Sınav bir eleme aracıdır. Sınavı kaybedenlerin olması gerekmektedir. Bu şekilde sınavı kaybeden bir yere yerleşememekte suçlu ilan edilecektir. Sınavla insanların istediği işi yapması veya yapmamasında suçlu kendisi olacaktır. Suç düzenin kendisin de aranmayacaktır.

- Liselerde TEOG kaldırılarak eskisinden de kötü ve eşitsiz LKS (Liseye Kayıt Sistemi) adı altında mahalli yerleştirme sistemi getirildi. İyi bir liseye giriş için daha zor bir sınav ve kontenjanı az LGS getirildi. Bunda ki amaç kendi eğitim sistemlerini yaygınlaştırmak, öğrencileri kendi istedikleri şekilde ihtiyaca göre okullara yerleştirmek, özel okula gidişi arttırmak, herkesin kendi mahallesi çevresinde okumasını sağlamak ve imam-hatipleri yaygınlaştırmak.

Tüm bunlardan dolayı sınav olmazsa olmaz ülkemizde.

Bunun dışında AKP eğitimde de büyük bir emlakçı ve müteahhittir. Eğitim her geçen günü gerilerken binalar yenilenmektedir. Binaların yenilenmeye ihtiyacı olmasa da binalar arası rantal bir imkândır. Şehrin para eden yerlerindeki okullar çok değerlidir.

Her yenilenen bina ise yeni bir rant demektir. Bu nedenle öğrencinin ihtiyaçlarına bakılmadan okullar yıkılmakta veya binalar boşaltılmaktadır. Bunu bir örnekle açıklarsak, kentsel dönüşüm ilan edilen bir mahalle de halk sözleşme imzalamadan ve evlerini vermeden okulları kapatıldı. Binanın hiçbir sorunu yoktu. Sordu-

ğumuzda verdikleri cevap okulun kentsel dönüşüm alanı içinde kalmasıydı.

Sınav ve tüm uygulamaların temel amacı eğitimin tümünden ticarileşme sürecinin tamamlanmasını için. Lise öğrencilerinin sınavda başarılı olamayanları ve okumak için çalışmak zorundan kalanları açık liselerde okumaya zorlanıyor. Açık lise demek sadece lise diploması almak, yaşı küçükken çalışmak demektir. Açık lise ve meslek liseleri patronların bedava veya ucuz işgücünü oluşturmaktadır. Yoksa bu liselerde verilen eğitimin diğer okullardan daha kötü olduğu açıktır. Fen liseleri kalifiye teknik işgücünü, açık lise ve meslek lisesi ucuz işgücünün okullardır. Düz liselerde ise geleceğin işsizleri düzene uygun kafalar olarak yetiştirmektedir.

Üniversiteler YÖK baskısıyla yönetilmektedir. Mantar gibi özel üniversite kurulmaktadır. Özel üniversiteler televizyon reklamları ve promosyonlarla kendilerine üniversite müşterisi bulmaktadır. Üniversiteden mezun olanlar işsizlik ordusuna yeni katılan okumuşlar olarak yerlerini almaktadır. Üniversiteler nitelik bakımından teknik lise boyutundadır. Sermaye yeni buluşları artık üniversitelerden beklemektedir. Bilimsel buluşlar sermayenin kurduğu laboratuvarlarda bulunmaktadır. Bilimin tek bir anlamı sermayeye hizmet etmesidir. Üniversiteler sermayenin okullarıdır.

Gençlik tüm ezenler için her zaman büyük tehlikedir. Bu nedenle siyaset ancak onlar için düzen partilerinde yaptıklarında izin verilir. Düzen partisinde siyaset yapanlara her türlü izin verilir. AKP geçmişten farklı olarak diğer düzen partili gençliğe bu izini de vermemektedir. Halkın özgürlük bağımsızlık ve adalet mücadelesi içinde yer alan gençlik büyük bir baskı altındadır. Hapishanelerde gençlik hiç eksik olmamaktadır. Kısaca gençliğe ezenlerin çizdiği siyaset dışında, yaptığı her türlü faaliyet yasaktır. Halkın mücadelesi içinde yer almak; işkence, gözaltı ve hapishaneyi göze almaktır. Polisler ve özel güvenlikler gençliğe her türlü baskı ve işkenceyi yapabilmektedir. Öğrenciler okuldan ve yurttan sadece türkü söylemekten bile atılabilmektedir.

Öğrenciler gibi öğretmen ve öğretim görevlilerine siyaset yasağıdır. Siyaset onlar için ancak düzeni övdüklerinde vardır. AKP'yi öven üniversite öğretim görevlileri televizyonlarda istediklerini söyleyebilir. Onların yaptığı siyaset yasağı takılmaz. Tam tersine bedava unvanlar almalarını sağlamaktadır. Sadece bir bildiriye imza atan öğretim görevlileri ise terörist denilip tutuklanmaktadır. Ne söyledikleri önemli değildir. İktidarın onları hedef seçmesi yeterlidir. AKP, OHAL'i fırsata çevirip muhalif olsun olmasın üniversitelerden istemediği öğretim görevlileri görevlerinden atılmıştır. Diplomalarıyla iş yapmalarını yasaklamıştır. Öğretim görevlileri ve öğretmenler işsizliğe ve açlığa mahkûm edilmiştir. Üniversitelerdeki öğretim görevlileri unvanları MİT vermekte, YÖK onaylamaktadır.

Halkımız büyük fedakârlıklarla çocuğunu okula gönderiyor. Eğitim sorununa karşı dayanışmayla çözümler bulmaya çalışıyor.

- Yoksul mahallelerde yaşayıp, halktan kopmamış üniversite mezunu gençler gönüllük temelinde kurslar düzenliyor. Halkın gönüllü öğretmeni olan bu insanlar matematik, fizik, Türkçe, kimya gibi okul derslerine yardımcı olan dersleri mahallede parasız öğretiyorlar. Kursları eldeki imkânlar ne ise, ona göre belirleniyor. Halka gönüllü ders verenlere de halkın öğretmeni deniyor.

- Kentsel dönüşüm adı altında kapatılan okullar oluyor. Mahalledeki okulun kapatılmasının amacı mahalleyi yıkabilmek için. Bu okulların kapatılmaması için mücadele komiteleri kuruluyor.

- Okul yönetimleri keyfi olarak paralar topluyor. Buna karşı eylemler yapıyor.

- Eğitimin müfredatı ülkemizde yıllık değişmektedir. Ayrıca AKP iktidarı zamanında dini temelde müfredat oluşturulmaktadır. Müfredatın yanlışlıklarına karşı mücadele edilmektedir.

- Mahalle okullarında veliler okullarındaki sorunların çözümünü için komiteler kurmaktadır.

- Düzene uygun kafalar yetiştirmek için halkın tarihi yok sayılmaktadır. Halkın kültürü yok edilmektedir. Halkın kültürünün ve

mücadelesinin anlatıldığı paneller, seminerler ve dersler yapılmaktadır. Halk kültürüne sahip gençler yetişmesi için çalışmalar yapılmaktadır.

- Halkın kitap okuması için kütüphaneler kurulmaktadır. Gençlerin ve halkın okuması için kitap okuma günleri yapılmaktadır. Kitap okuma grupları oluşturulup düzenli kitap okunmaktadır.

Okulların kapatılması, eğitimin özelleştirilmesi, imam hatiplerin yaygınlaştırılması, eğitim müfredatının değiştirilmesi vb. sorunların çözümü için halkımız bir araya geliyor. Bizler, halkın avukatları olarak halkımızın yanında yer alıyoruz.

Sağlık Sorunu

“Şehir hastanelerinin müşterisi, inşallah çok daha artacak”
(R. Tayyip Erdoğan)

“Sağlık Bakanı, özel hastane zincirlerinin sahibi yapıldı.”

“Genel Sağlık Sigortasıyla herkesin sağlık sigortası yapılacaktır. Ayrıca özel sağlık sigortaları yayınlanacaktır.”

Yapılan açıklamalar, sağlık politikasını ne olduğunu göstermektedir. Buna göre emperyalizmin işbirlikçilerinin politikası, özelleştirme, parası olanın tedavi edildiği, hastanın müşteri kabul edildiği bir sistemdir.

Kapitalizm ahlaksızlık demektir. Patronlar için her şey kar demektir. Sağlıkta da ezenler farklı düşünmemektedir.

Ticari olarak sağlığa bakıldığı için, hasta müşteriye, müşterinin artması gerekir. Bundan dolayı da hastalıklı bir toplumun yaratılması gerekmektedir. Önce herkesi hasta yapıp, sonra müşteri yapacaksınız. Bunun için de sağlığımızı elimizden çalmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Besinlerimizi zehirliyorlar, suyumuzu içilmez hale getiriyorlar, havayı kirletiyorlar, doğayı katlediyorlar. Hastalığı yaratıp, hastalığın tedavisini bulup, bundan da para kazanıyorlar.

Bugün besinlerin çoğu GDO'lu ve fabrikasyon kimyasal maddeler içeriyor.

Hastalık saçan besinler yiyoruz. Bunu yaratan bu sistem. Sadece tekellerin yarattığı tohumlar dışında ürün yetiştirmek imkânsız hale geldi. Tekellerin yarattığı tohumlar olmadan önce halkın yöresinde yetiştirdiği tohumlar vardı. Fakat bu tohumlar tekellere para kazandırmıyor. Tekeller teşvik veya zorla kendi tohumlarını kullandırmaya başladı. Kimyasal olmadan ürünler yetişmez oldu. Toprak kirlendi. Tüm bunlardan sonra yetişen ürünlerin hastalıklara neden olduğu açığa çıktı. Piyasada tekellerin yetiştirdiği ürünler hakim oldu. Doğal ürünleri yok ettikten sonra, şimdi ise *“doğal ürünler yiysin”* diyorlar. Doğal ürünler zenginlerin yiyebileceği ürünler oldu. En pahalı ürünler *“doğal ürünler”* oldu. Her gün televizyonlara beslenme uzmanı diye soytarılar çıkıyor. Halka tavsiyelerde bulunuyor. Halk ekmeği zor buluyor. Onlar halkın sofrasında görmediği ve tekellerin yok ettiği *“doğal ürünleri”* tavsiye ediyorlar. Hal bu ki, kapitalizm ortadan kalkmadan sağlıklı ürün yemenin imkânı yok. Bunu onlar da biliyor.

Suyumuzu zehirlediler. Musluktan akan suyun parasını almak yetmedi onlara. İçilen suyun *“ticari bir içecek”* olması gerekiyordu. Önce musluktan sağlıksız su akıttılar. Musluktan su içilmez, sağlıksız dediler. Suyu sağlıklı diye pet şişelere koydular. Önce halka bunu alıştırdılar. Sonra *“pet şişe sağlıksız, camdan su için”* dediler. Cam şişeyi daha da pahalı yaptılar. Biz, bunlar olmadan önce çeşmeden akan suyu içiyorduk. Hem de bedava. Lokantada sadece cam şişeden su içiyorduk. Hem de çok ucuza. Şimdi bize eski düzenimizi ayrıcalıklı haline getirip, pahalıya satıyorlar. Suyu elimizde aldınız, bize parayla satıyorsunuz.

Halkımız yemek bulmakta zorlanıyor. Önüne ne sunulursa, neyi alabiliyorsa yiyor. Sağlıklı-sağlıksız demeden yemek zorunda kalıyor. Sağlığını kaybediyor.

Tekeller halkın sağlığını bilerek kaybetmesine neden oluyor. Sağlıksız ürünler satarak kar ediyor, bozulan sağlık üzerinden de kar ediyor. Sağlık da ezenler için büyük bir kar kapısı.

Halkımız yemek bulmakta zorlanıyor.

Bir tacir sürekli işyerini büyötmek ister. Özel hastane sahipleri de bunu yapıyor. Özel hastaneler mantar gibi zincirler kurdular. Büyömelerinin önünde devlet açtı. Bu ise doğrudan desteklerle, arazi sağlayarak, kanuni düzenlemeler yaparak, devleti soymalarına izin vererek, devlet hastanelerine yatırım yapmayarak, devlet hastanelerinin tedavi olanağını imkânsız hale getirerek yapılmaktadır. Kısaca bugün devir özel hastanelerin.

Özel hastaneler için ne gerekiyorsa o yapıılıyor.

Sağlıktan devletin tamamen el çekmesi için koşullar tam müsait değil ve zaman ihtiyaçları var. Bundan dolayı devlet hastanelerini mevcudiyeti korumaktadır. Özel sermayenin devlet hastanelerinden de para kazanamayacağı düşünölemez. AKP iktidarı devlet hastanelerinden kar edilmesi için en iyi bildiği işle bunu yapıyor. Müteahhitlik, emlakçılık ve hizmetlerin özelleştirilmesi. Buna göre;

- Şehir içindeki devlet hastaneleri yıkılıyor, araziler özel sektöre veriliyor.

- Yıkılan hastaneler şehir dışında yapıılıyor. Yeni yapılan hastaneler özel sektöre yaptırılıyor. Bu hastanelerin arazileri bedava veriliyor.

- Devlet, hastanelerde kiracı oluyor. Yüksek kiralar ödüyor.

- Devlet hastanesinin işletmeleri özel sektöre veriliyor.

- Özel sektöre verilen işletmeler müşteri garantili veriliyor. Ya müşteri yaratıyor ya da parasını veriyor devlet.

Tüm bunlara bakarak halkın sağlığı için önleyici tıbbın devlet politikası olmayacağı açıktır. Halk için sağlık politikalarının uygulanmayacağı açıktır.

Devletin politikasının, sağlık hizmetlerinin tamamen paralı hale getirilip, kamu hastanelerinin işletmeye çevrilmesi olacağı açıktır.

Sağlık politikasının finansman sorunu vardır. Finansman Ge-

nel Sağlık Sigortası (GSS) ile karşılanmaya çalışılmaktadır. Sosyal güvencesi olmayanlara sağlık hizmeti iddiasıyla oluşturulan GSS eşitlikten çok eşitliksizlik yaratmaktadır. GSS ile toplanan primler beyinlerin gelirlerine orantılı değildir. Devlet primlerin çoğunu yoksul v orta kesimden toplarken zenginlere özel uygulamalar getirmiştir. Yoksulu değil zengini korumaktadır. Buna örnek verirsek; Prime esas kazancın üst sınırı olarak asgari ücretin 6,5 katının belirlenmesidir. Bu şekilde aylık geliri milyon veya milyar TL düzeyinde olan zenginlerden yüksek primler alınmaktadır. GSS hangi sağlık hizmetlerini karşılayacağı her yıl değiştirilerek birçok ilaç için katkı payları alınmaktadır.

Muayene katılım payı, reçete katılım payı, ilaç katılım payı, ilaç fark bedeli bıçak parası adı altında randevu anından hastaneden çıkana kadar er aşama için para alınmaktadır.

Sağlık rant aracı olarak görüldüğü için sağlık çalışanlarının emeğinin sömürülmesi yoğundur. Buna göre;

- Performansa dayalı ödeme sistemine geçildi. Hekim ve hekim dışı personel üzerinde ciro ve idare baskısı arttırıldı.

- Muayene süreleri 10 dakikanın altına düştü. Bunu da "Merkezi Hata Randevu Sistemi"ni kurarak yaptılar.

- Sağlık kurumlarındaki aşırı yoğunluk hekim-hasta ilişkisini bozdu. Hastalar tedavi olamadığından, hekimler hasta şiddetinden şikâyet eder oldu.

- Sağlık emekçilerinin çalışma saatleri sürekli arttırılmaktadır.

- Sağlık emekçilerinin örgütlenmesi engellenmektedir.

Anlattığımız sağlık politikaları kısaca şunu göstermektedir.

- Düzen hastalıkları yaratmaktadır.

- Hastalar müşteridir. Hastalığın tedavisinden para kazanılmaktadır.

- Hastaneler ticarethanedir.

- Ticarethanelerin sahibi olma oranında patronlarının payı her

geçen gün artmaktadır. Devlet patronlarının payının artması için elinden geleni yapmaktadır.

- Kamu hastaneleri bir işletme olarak görülmektedir. Karlılık ve performans esaslı sistem esastır.

- Kamu hastanelerinin arazileri patronlara peşkeş çekilmektedir.

- Kamu hastanelerinin işletmeleri özel sektöre verilmektedir.

- Sağlıkta özelleştirmenin finansı SGS ve GSS ile sağlanarak halkın sırtından karşılanmaktadır.

Sağlığı hayatı çalınan halkında sözü ve eylemi olmasından daha normal ne olabilir ki? Bunun için;

- Devletin genel sağlık politikalarına karşı mücadele etmektedir.

- Mahallesinde sağlık komiteleri kurmaktadır.

- Mahallesinde halkın sağlıkçılarından önleyici sağlık hizmeti almaktadır.

- Halkın sağlıkçıları halka, önleyici tıp, ilk yardım ve yaygın hastalıklar hakkında bilgi, vermektedir.

- Sağlık komiteleri, mahallelerdeki polikliniklerin belli bir kota çerçevesinde parası olmayanların tedavi edilmesini sağlamaktadır.

- Sağlık sorunları olanların kısım ihtiyaçları dayanışmayla karşılanmaktadır.

- Mahallelerde kendi imkânlarıyla sağlık ocakları kurmaya çalışmaktadır.

Halkın sağlığını elinden alanlar ve hastalıkları arttıranlar sağlık sorunları çözemez. Sağlık sorunu, halktan yana politikalar üretildiği zaman çözülür. Biz, halkın avukatları olarak halkımızın sağlık sorununun çözülmesi için mücadele ediyoruz.

Halk Kültürü

Kapitalizm, insanı tüketici makinası olarak görür. En çok tüketen insan en makbul insandır. Bunun için yapması gereken bencil insan modeli yaratmaktır. Emperyalizmin insan modelinde insanın kendinden başka kimseye önem vermemesi hedeflenir. *“İnsan sadece kendi bencilliği içinde mutlu olur”* diye propaganda yaparlar. Yaşadığı vatanın önemi yoktur. Yaşadığı mahallenin önemi yoktur. Komşunun, akrabanın önemi yoktur. Tek önemli olan şey insanın kendisidir. İnsanın bencilliğidir.

Emperyalist kültüre evlilik bir statü, evlilik yapılırken de bir maddi çıkarlar çerçevesinde de yapılır. Doğan çocuklar da statünün başka bir aracıdır. İnsanlar çocuklarını ancak verdikleri para ölçüsünde severler ve karşılığını isterler.

Çocuklara sevginin ölçüsü maddi alınanlarla ölçülür. Çocuklara da bu öğretildiği için ebeveynlerini aldıkları ölçüsünde severler. Ana-baba verdikleri ölçüde sevilir, ana-baba da verdiği ölçüde sevgisini ölçer. Emperyalizmin sevgisi de paradır, saygısı da paradır.

Para her geçen gün tek mutluluk aracı olduğu zaman mutsuzlukta kendiliğinden gelir. Tüm yaşanılanların sonucunda kişi hastalanır, biraz daha ilerisi intihardır. Bunun nedeni kalabalıklar içinde yalnızlaşmaktır. Emperyalizm bu doğurduğu sonuçtan da para kazanır. Hayat koçları, arkadaş grup siteleri, psikologlar, ilaçlar para kazanma araçları olur.

Emperyalizmin insanın benliğini ele geçirdikçe önce insanları çürütür sonrasında toplumu çürütür.

Emperyalizmin sanat politikası da diğer politikalarıyla birlikte kendi modelindeki insan modelini yaratmak içindir. Emperyalizm tüketici insan yaratarak tek tip insan yaratmayı hedeflemektedir. Dünyanın bir ucundan ötekine aynı yaşam biçimini dayatıyorlar. Medyayla bunu yaparlarken, kitle kültürüyle bunları durup tekrarlayarak kafalara kazıyorlar. Dünyanın her yerinde aynı filmler, aynı televizyon dizileri, aynı şarkılar, aynı tiyatrolar, aynı haberler,

aynı giysiler, aynı arabalar, aynı mimarlık...

Kısaca her şey aynı. Bir de bunu farklılıkları koruyoruz diye yapıyorlar.

Emperyalizmin hedefinde Anadolu'da yaratılan halk kültürünü yok etmek vardır.

Zengin Anadolu kültürü tek tipleştirilmek istenmektedir. Halkın yarattığı zengin sanat kültürü nostalji haline getirilmeye çalışılıyor. Halkın sanatçıları olmasın isteniyor.

Pir Sultanlar, Nesimiler, Dadaloğulları, Nazım Hikmetler, Ahmet Arifler gibi sanatçılar unutulsun isteniyor. Bunu yapamadıklarını anladıklarında ise halkın mücadelesine kattıkları değerlerin içi boşaltılsın isteniyor. Halkın mücadelesini büyüten Grup Yorum tasfiye edilmek isteniyor. Grup Yorum'a konser yeri verilmiyor. Grup Yorum üyeleri tutuklanıyor. Söyledikleri türkülerden korkuyorlar. Çünkü Grup Yorum halk demek. Halkın kültürünün büyütülmesi demek. Emperyalizm ve işbirlikçiler bu gerçeği bildiklerinden ellerinden gelen ne varsa onu yapıyorlar. Ama Grup Yorum'u yıllardır yok edemediler. Bundan sonrada yok edemeyecekler.

Kapitalizm insanı çürütmesine karşı durmak için halkın yaratmış olduğu ilerici kültür birikimine sahip çıkıp yaygınlaştırmak gerekir. Kapitalizmin kültürüne karşı halk kültürüyle karşı çıkıla bilinir. Bu nedenle halkın ileri kültürünün içindeki toplumsal dayanışma, insana verilen değer, paylaşma kültürü çerçevesinde yapılan her türlü faaliyetlerin büyütülmesi gerekmektedir.

Emperyalizm tüm dünyayı tek tipleştirmesine karşı da mücadele halk kültürü etrafında halkın sanatçılarının yetişmesiyle olacaktır.

Halk kültürünün büyütülmesi ve halkın sanatçılarının yetişmesi için İdil Kültür Merkezi mücadele etmektedir. İdil Kültür Merkezi, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin kültür politikalarına karşı mücadele ederken halk kültüründen beslenip ileri taşınmaktadır. Yoksul halkın kültürel ihtiyacını karşılarken halktan başka bir desteği bulunmamaktadır. Yapılan her türlü faaliyet halkın dayanış-

ması sonucu ortaya çıkmaktadır.

Halk kültürü ancak halkın içinde ve verdiği mücadele bulunduğu sürece yaratılır. Tarih boyunca bu böyle olmuştur. Halkın yanında olan sanatçılar ve eserleri unutulmamıştır. Sarayın sanatçısı olanlar ise dönemleri geçince unutulup, halk tarafından anılmaz olmuşlardır. İdil Kültür Merkezi ve Grup Yorum halkın içinde yaşamaktadır. Halktan kopuk bir kültür ve yaşamları yoktur. Bu nedenle de halk kültürünü büyütmektedir. Yapılan faaliyetler kısaca şu şekildedir.

- Büyük halk konserleri yapılmaktadır. Bu konserlere milyonlar katılmıştır. Halkın konserlere katılımı dışında konserleri halk yapmıştır. Konser maliyeti, duyurulması, organizasyonu ve güvenliği gibi her türlü hazırlığı kurulan halk komiteleriyle birlikte yapılmaktadır.

- Yani konserlerin arkasında sponsorlar değil halk vardır. “Yapılan halk konserleri Türkiye’de ilkleri başarmıştır. 2010 yılında İnönü Stadyumundaki konserde 55 bin kişi hep bir ağızdan türkülerini söyledi. 2011 yılında “Tam Bağımsız Türkiye” konserleri başladı. 2011 yılında 150 bin, 2012 yılında 350 bin, 2013 yılında 550 bin, 2014 yılında 1 milyon kişi bir araya geldi. Grup Yorum ve halkın bir araya gelmesinden korkanlar 2015 yılında başlayarak konserleri yasaklandı.

2015 yılında açmış olduğumuz davayla konser yapılmasını sağladık. Yine her türlü baskıya rağmen yüzbinler bir araya gelip halkın türkülerini haykırdılar. Sonraki yıllarda ise yasakları, gazları, coplarıyla konserleri engellemeye çalıştılar.

Düzenli olarak yüzbinlerce halktan insanın bir araya geldiği geçmiş yıllardaki konserler yapılmadı. Fakat halk faşizme teslim olmadı. Gözaltı, tutuklamalara rağmen alanlara her sene çıktı. Yaratıcılığını kullandı. İstanbul’un her bir mahallesini, her bir evini Grup Yorum şarkılarının çalındığı yerler yaptı. Kamyonların içinde, çatıların üstünde halk konserleri yapıldı. İnternette halk konserleri yapıldı. Ama faşizme teslim olunmadı. Olunmayacak. Halk konserlerinin saldırısız, düzenli yapılmasına izin vermeyebilirler.

Copla, gazla halkın bir araya gelip konser dinlemesini engelleyebilirler. Fakat halkın türkülerini ne yürekten ne de dillerden söylemezler. Nasıl ki bunu geçmiş egemenler yapamadı. Şimdikilerde yapamayacaklar.

- Sanat herkes tarafından öğrenilebilir. Herkesin bir sanat dalıyla ilgilenmesi mümkündür. Fakat mevcut düzende bunu yapmak mümkün değildir. Sanat eğitimi almak masraflıdır. Sanata zaman ayırmak için para gerekmektedir. Yoksul halkın çocukları ancak özel bir çabayla sanatçı olabilirler. Bu durumda kapitalistler için bir pazarlama aracı olarak kullanıldığı içi yoksulun çocukları sanattan para kazanabilirler. Yoksulluktan gelen sanatçı halktan gelen, halktan anlayan, halkın içinden gelen diye pazarlanır. Ayrıca çok para kazanan yoksulluktan gelen sanatçılar yoksulluk yaşayanlarını hayal kurmasına olanak sağlar. Ben de olabilirim der. Bu şekilde, düzen hevesi, yoksul çocuklarının hayalleri olur. Bu hayaller bir kısım yoksulların özel çabayla sanatçı olma isteğinin motivasyon kaynağı olur. Bunun dışındaki bir yol bu düzende ancak halk için sanat yapanların çabalarıyla olur. Bu nedenle halkın sanatçıları, Grup Yorum ve İdil Kültür Merkezi halk çocukları için bedava kurslar düzenlenmektedir. İlkokul çağındaki çocukların sanatsal faaliyette bulunması sağlanmaktadır. Halk çocuklarının hayal dünyalarında halkın sanatçılığını büyütmektedirler.

Halkın çocuklarının sanat yapabilmek için gerekli alet ve edevatları halkın dayanışmasıyla karşılanmaktadır. Yoksul halkın çocuklarının müzik aletleri, sanatsal malzemelere bedava ulaşma imkânı olmaktadır.

- Halk koroları, çocuk koroları ve müzik grupları halkın sanatçıları öncülüğünde kurulmaktadır. Korolar halkın dayanışmasını büyütmektedir. Halkın sanat içinde sadece tüketici olmamasını sağlamaktadır. Halkın sanata ilgisini artırmaktadır.

- Tiyatro grupları kurulmakta ve tiyatro eserlerine halkın ulaşım imkânı sağlanmaz. Tiyatroların, senaryolarının konusu halkın sorunları, çözümler ve halk kültürüdür. Oyuncular işçi, ev kadını, öğrenci, pazarcı, esnaf yani mahalle halkıdır. Tiyatronun her tür-

l olanağı halkın dayanışmasıyla çözülmektedir. Kostümler halk tarafından dikilmektedir. Oyun salonları parklar, düğün salonu, kahveler, sokaklar olmaktadır.

- Her mahallede farklı memleketlerden gelen insanlarımız vardır. Memleketimizin her şehri ayrı bir kültürel güzelliğe sahiptir. Mahallelerde şehrimizin memleket günleri yapılmaktadır. Sivaslısı, Erzincanlısı, Dersimlisi, İ Anadolulusu kısaca her memleketin kültürel şenliği yapılmaktadır. Yemekler yapılmaktadır. Yöresel kıyafetler giyilmektedir. Yöresel oyunlar oynanmaktadır. Halaylar ekilmektedir. Yöresel müzik ve sanatçılar dinlenmektedir. Kısaca her memleket kendi zengin kültürünü diğer kültürlere tanıtılmaktadır. Memleketinden genler, şehirde, memleketlerinin kültürlerini unutmamaktadırlar.

- Sergiler yapılmaktadır. Açılan sergiler halkın belleğini kuvvetlendirmektedir. Ezenlerin unutturmak istediği olaylar halka gerçek boyutuyla sunulmaktadır. Hapishanede bulunanların üretmiş olduğu el ürünleri sergilenmektedir. Hapishanenin yokluk koşullarında üretilenler, halkın üretmesi için motivasyon kaynağı olmaktadır.

- Kendi hakkını aramayan insan, sanatını üretmekte de zgr olamaz. Bu bilinçle hareket eden halkın sanatçıları sanat meclisi kurarak örgütlenmektedir. Buradaki sanatçılar halk için üretim yaptıkları eserlerini halka sergilemektedirler.

- Konferanslar, paneller, sinema gösterimleri, şenlikler yapılmaktadır.

- Halkın düğün, toplu piknik gibi günlerinde halkın sanatçıları halkla birlikte olmaktadır.

Spor Sorunu

“Spor pazar kurallarının güdümü altındadır, burada para kazanma prensipleri hakimdir. Rekorları kazanmak ise ilk hedefi elde etmek için yalnızca bir araçtır. Bu yüzden spor, reklam, şov, her zaman estetik olmayan bir gösteriye dönüştürülerek, tama-

mıyla pazarlanıyor.

Profesyonel spor, spor mesleklerindeki tanımları bile değiştirdi. Riskli ama yüksek getirisi olan bu alanlara parasal yatırım yapanlar ön plana çıktı. Bunun içinde menajerler, borsa aracılı spekülatörler, tamamıyla her iş alanını temsil eden kişiler mevcuttur. Sporun endüstri ve gösteri yanını dikkate alan kulüpler kadrolarına estetik ve gösteri yönleri ile takıma olumlu katkısı olan oyuncular için çok büyük transfer ücretleri ödemektedir. Günümüzde gazetelerde en çok okunan sayfaların başında spor sayfaları gelir. Gazeteler sporun yazılı olarak reklam ve tanıtımının yapıldığı, kulüplerin ve oyuncuların kamuoyu tarafından yakından tanınması ve sahiplenilmesini sağladığı organlardır. Sporun ekonomik süjelerinden bir tanesi de sponsor kuruluşlardır. Sponsor kuruluşlar kendi işletmelerinin reklamını yapmak amacıyla spor organizasyonlarının ya da kuruluşları anlatan bir tanımdır. Sponsorluk, kurumsal ya da pazarlama amaçlarına yönelik doğrudan medya kanallarını satın almadan gerçekleştirilen olay ya da nedenler için yapılan ticari bir yatırımdır. Sponsorluğun bir hayır işi olmadığını belirtmek gerekir. Sponsorluk ticari bir yatırımdır. Sponsorluk ile kuruluşlar; kurum imajını arttırma, marka farklılığı oluşturma, kurum hedeflerini desteklemeyi amaçlar. Ayrıca spor, sponsor kuruluşlara kendilerinin ne olduklarını ve ne yaptıklarını daha geniş kitlelere duyurma fırsatı yakalatır. Bunların yanı sıra spor; seyircisi, basını, radyo-televizyonu, ürünleri ve markalarıyla dünya sermayesinin önemli bir payını oluşturmaktadır. Spor finansal harcamaları, katılımcıları ve seyircilerin sayısı, filmler, kitapları, spor ile ilgili karikatürler, harcanan süre, spor malzemeleri, spor dokümanları olarak belgelenebilir”

Kısaca alıntı yaptığımız anlatılanlar spora hakim olan sermayenin pazar kurallarının işleyişı özetlenmektedir.

Emperyalizmin spor politikasında halk, tüketici olarak görüldüğünden spor faaliyetlerini yapan olmaktan daha çok müşteridir. Milyarlarca dolar spora ve tesislere yatırıldığı halde halk buralarda sadece izleyicidir. Halkın spor yapabileceği alanlar çok azdır.

Halk sporu; parklarda, metodunu bilmede de parklardaki spor aletlerinde bedava yapabilmektedir. Bu şansı da işten çıktıktan sonra yorgun olmayıp yanında bir park bulunanlar yapabilmektedir. Spor salonlarında veya hocaların eşliğinde spor yapmak ise pahalı bir iştir. Parası az olan spor faaliyeti halı sahada yapmaktır. Burada yapılan maçlar sağlık problemlerine yol açmaktadır.

Para vermeden belirli bir hoca eşliğinden spor yapmak isteyenler televizyonların karşısına geçmek dışında bir olanağı yoktur. Spor halkın elinden alınmaya çalışılmaktadır.

Spor içindeki hemen her dalda yaygın bir bahis sektörü bulunmaktadır. İddia, süper toto, altılı ganyan üzerinden devlet vergi alarak kumar oynatmaktadır. Bunun dışından spor üzerinden yaygın bahis oynanmaktadır. Sporda elde edilecek başarı sadece para için yapılmaktadır. Paranın hakimiyeti ve başarının ön plana çıkarılmasında kaynaklı insanlar ölümü göze alıp doping yapmaktadır.

Spor bir pazar olarak çok işlevseldir. Emperyalizm halkların mücadelesinin engellenmesi ve kitlelerin sorunlarından uzaklaşması için sporu kullanmaktadır. Kitlelerin spor salonlarında bir araya gelmesi tehlikesini ise sporda en ufak sloganda tam yasaklar getirip, yaptırımlar uyguluyorlar. Bunu da “*sporda siyaset olmaz*” diyerek yapıyorlar. Kendilerinin her türlü siyaseti yapmalarında ve sloganı atmalarında ise bir sorun olmuyor. Hatta taraftar grupları çizgilerinin dışında hareket ettiğinde “*anayasal düzeni yıkmak*” suçlamasıyla davalar açıyorlar. Kendi takımlarını, kendi taraftar gruplarını kurup ellerindeki tüm olanakları seferber ediyorlar.

Emperyalizm tarafından spor, “*ekabete dayalı bireycilik*” olarak görülür. Bireyleri sisteme adapte edebilmek ve sistemi sürdürmek için spordan da faydalanılır.

Kitlelere, sınıfsal farklılıklara etkinlik alanlarında içselleştirilir, taraftarlar bir tüketici olarak sistemin ihtiyaçlarına katkıda bulunur, sporun parıltılı dünyasına girebilmiş yoksullara sistemin “*siz de başarabilirsiniz*” hedefiyle kapitalist düzenin ideolojisi benimsenir.

Okullarındaki beden eğitim dersleri halkı spordan soğutur. Spor bilincini veremez.

Tüm bu nedenlerle ülkemizde 10 çocuktan 2'si düzenli spor yapmaktadır. Büyük şehirlerde bu oranlar düşmektedir. 100 aileden sadece 1'i çocuğunu spora yönlendirmekte.

Halkın, sporu, insan bedeninin özgür gelişimi ve sağlığı için yapması gerekmektedir. Buna göre politikalar üretilip çözümler bulunmalıdır. Bu politikalarla şunlar yapılmaktadır.

- Okmeydanı'nda Berkan Abatay spor merkezi kuruldu. Bu merkeze yoksul halkın ücret ödemededen belli bir programlar spor yapma imkânı sunmaktadır. Mahallenin kadınları, gençleri, yaşlısı kısaca herkes spor merkezinde spor aletleriyle spor yapabilmektedir. Herhangi bir ücret alınmamaktadır. Tüm ihtiyaçlar halkın dayanışmasıyla karşılanmaktadır.

- Spor turnuvaları yapılmaktadır. Mevcut rekabetçi sporun alternatifleri olarak paylaşımı büyüten, sporun yaygınlaşmasını hedefleyen ve herkesin katılabildiği turnuvalar yapılmaktadır.

- Halkın 10 dakika bile olsa günlük spor yapma kültürü kazanması için faaliyetler yapılmaktadır. Halkın spor yapma bilinci artırılmaktadır.

Adalet Sorunu

Adalet tanımı sınıfsaldır. Her sınıf kendi sınıfının çıkarı açısından adaleti tanımlar. Zenginler, adaleti, kurulu düzenin zenginliklerini büyüttüğü zaman adil bulunur. Fakir ise karnının doyduğu bir olduğunda adil bulur düzeni. Şimdiki düzenin adaletinin öz evlatları mülkiyetin sahipleridir. Bundadır ki mülkiyete sahip olanlar ile mülkiyet sahiplerine işgücünü satanlar arasında, bazen dalgalı bazen durgun sular gibi olsa da hep bir savaşımdır.

“Durgun sular aldatmasın adaletin öz çocuklarını. Dipten gelen dalgaların suları ters düz etmesini bilir. Elbette bir gün kalır dalgalı suların altında düzenin adaletinin öz çocukları.”

Sistemin kendisi adaletsizlik üzerine kurulu olduğu için bu dü- zende adalet sağlanamaz. Ama adalet istiyoruz sürekli. Bunun için yeninin baştan aşığı her şeyin yıkılıp yeninin gelmesiyle ada- leti sağlayacağız.

Bugün ki düzenden adalet olamaz diye mesleki mücadele ge- reği de olan hukuk mücadelesini bırakacak mıyız? HAYIR!

Bizler, halkın avukatları olarak öncelikle adalet için mücadele ederiz. Bunun yanında halk tarafından kazanılmış hakların koru- nup ileri taşınması için mücadele ederiz.

Bu düzenin adalet denilince yaptığı, halka, mahkemeleri işa- ret etmektedir.

“Adaleti mahkemelerde bulabilirsin” demektedir. Mahkemele- rin durumu ortadadır. Siyasi davalar dışında da halk mahkeme kapılarında adaleti bulamamaktadır. İster ceza, ister hukuk, ister idari mahkemeler olsun halk adaletle ulaşabileceğini düşünmez.

Zengin karşısında fakirin zaten hiçbir şansı yoktu. Zengin bü- yük çalınca piyasa koşulları ticari faaliyet olur. Fakirin ki hırsız- lık, gasp olur. Zenginlerin suçları ancak siyasal iktidar tarafından gözden çıkarılmışsa ve yaptıkları ayyuka çıkıp halk tarafından tepkiyle karşılanmışsa mahkeme önüne çıkarılır. Zengine o za- man kanun uygulanır. Çıkarılan tüm kanunlar fakiri yargılayabil- mek içindir aslında.

Siyasi davalar mahkeme kararları baştan bellidir. Yargılama şeklen yapılan bir ayrıntıdır. İhtiyaçları varsa bu şekle bile uyul- maz. Kararların değışmesini, ancak halk mücadelesi verilmesi sağlar. Yoksa hakimler neden oralara getirildiklerinin farkında ve kendilerinden ne istediğinin bilincindedirler. En ağır cezalar siyasi davalar da verilir.

Halkın kendi arasındaki sorunlarda da adaleti sağlayamaz mahkemeler.

- Ev sahibi kiracısına dava açar. Ev sahibi parasını ister, kira- cı zaten parası olmadığından kirasını ödeyememiştir. Mahkeme sonunda ev sahibi parasını tahsil edemez kiracı evsiz kalır.

- Kadın-erkek mahkeme kararıyla boşanır. Verilen karar iki tarafın sorununu daha da büyütür. Kadınlar katledilir sonunda.

- Alt üst komşu üst komşusuyla kavga eder. Mahkeme karar verir. İki tarafta karardan sonra daha çok kinlenir komşusuna.

- Tarla sınırında sorunu olan kavga etmemişse mahkemeye gider. Komedi filmlerine konu olacak olaylar ortaya çıkar.

- Alacaklı alacağını almak ister. Verecekli ödeyemediğini söyler. Mahkeme kararı iki tarafın da sorununu çözemez.

- İşçi işten atılır. Mahkeme işe iade etse de işine dönemez. Alacağını alamayan işçinin patronu parayı vermeyeceği kanuni kılıfı bulur işin sonunda.

- Miras için taraflar birbirine girer. Mahkeme kararı aralarındaki husumeti daha da büyütür.

Mahkemelerin verdiği her karar yeni bir adaletsizlik doğurur.

Buradaki sorun hakimin doğru karar verip vermemesinden dolayı değildir.

Sistemin kendisi adaletsizliğin nedenidir. Hakimlerin kararları bunu daha da büyütür. Çünkü verilen mahkeme kararlarında halk yoktur. Adaletsizliğin doğma nedenine dair çözümler yoktur kararlarda. Her şey şeklidir. Usul esastan önce gelir. Kim kanunları kavrayacak, uygulayacak güçteyse onun dediği olur.

Tanıklar şeklen dinlenir. Belgelere usul esaslarına göre bakılır. Yaşanılan her hukuksal problemin öznel durumu yoktur kararda. Davacıda, davalıda sözünü söylediğini düşünmez. Kararların gerçek hayatta karşılığı yoktur.

Tüm bunlardan dolayı verilen mahkeme kararı ne olursa olsun adalet sağlanamaz Hal bu ki sorunların çözümü için halka güvenmek gerekir. Halkın sorunların ve çözümlerin içinde olmasından korkmamak gerekir.

Devlet sistemi kabul eder veya etmez halk kendi sorunlarını çözmek için mekanizmalar geliştirmiştir tarih boyunca. Mevcut hukuk sistemi bu kurallara örf ve adet demektedir. Adı ne olursa

oldun halkın kendi adaletini aradığı mekanizmalar hep olmuştur ve olacaktır.

Halk Sorunları Çözerken

Nasıl Davranmaktadır?

Öncelikle sorun yaşayanlar sorunun çözülmesini halktan istemektedir. Mahalle kurumlarında veya evlerde bir araya gelmektedir. İki tarafta verilecek karara uyacağına herkesin önünde söz vermektedir. Taraflar tüm iddialarını dile getirmektedir. İddialar arasındaki çelişki çoğu zaman taraflar karşılıklı konuşurken giderilmektedir. Neticede taraflar uzlaşamazlarsa araştırma komisyonu kurulmaktadır. Araştırma komisyonu konuyu bilenlere ve komşulara konuyu sormaktadır. Emin olun mahkemelerdeki gibi kimse yalan tanıklık yapmamaktadır. Araştırma komisyonu taraflarla tekrar görüşüp çelişkileri gidermektedir. Eğer taraflar bu aşamada da çelişkiyi gidermezse, halk tekrar bir araya gelip tarafları, araştırma komisyonu ve tanıkları dinlemektedir. Belli bir tartışmadan sonra karar verilmektedir.

Bunu göre;

- Kiracı parasını ödememişse nedeni sorulmaktadır. Kiracının parası varsa ödemesi sağlanmaktadır. İleride ödeyebilirim derse borcu taksitle ödemesi taahhüttü alınmaktadır.

Eğer ki hiç ödeyecek durumda değilse o kişinin yoksulluğunun giderilmesi için dayanışma içinde yardım edilmektedir. Ödeyecek durumda olmayan kiracının borcu olduğunda çoğu zaman kiranın tamamından vazgeçmektedir. Bir kısım ev sahibi ise alacağıнын bir kısmından vazgeçmektedir. Ev sahibinin alacağı dayanışma ve kiracının durumu düzeltme sonucunda ödenmektedir.

- Kadın-erkek evlilik içinde yaşadığı sorunlar taraflar isterse halkın önünde tartışılmaktadır. Erkeğin kadını dövmesi kesinlikle kabul edilmeyen bir durumdur.

Bunu yapan erkek yaptığı yanlışını kabul edip, özür dileyerek

bir daha yapmayacağına halkın önünde söz vermektedir. Eşler boşanmaya karar vermişse taraflar anlaşma yoluyla boşanmaktadır. Taraflardan biri tek başına boşanmayı isterse, bu durumda taraflara süre verilmektedir. Tarafların bu dönemde tek başına yaşamlarını sürdürme olanağı sağlanmaktadır. Bu süreçte taraflarla konuşulmaktadır. Sonunda boşanmasa ısrar edilirse buna göre karar verilmektedir.

- İki komşu kavga ettiyse taraflar barıştırılmaktadır. Hatalı olan taraf özür dileyip bir daha kavga yapmayacağına dair söz vermektedir.

- Alacak ve verecek sorunlarında da iki tarafın durumuna göre karar verilmektedir. Eğer ki borcunu ödemeyen elinde para varken borcunu ödemiyorsa *“borç hemen ödensin”* denilmektedir. Ödeme durumu olmayan borçluya borcunu ödememe nedeni sorulmaktadır. Eğer gerçekten borçlunun kabul edilebilir bir nedeni varsa ona göre dayanışma devreye girmektedir. Alacaklı ve verecekli arasında faize para verilmesi durumda veya diğer şekillerde faiz alınması yasaktır.

Neticede yaşanılan her sorunun nedeni araştırılıp çözüm üretildikçe halk arasından problemler azalmaktadır.

Şimdi denilebilir ki *“kolluk gücü kullanılmadan bunlar yapıla bililir mi?”*

Başta da belirttiğimiz gibi taraflar halkın önünde sorunun çözümü için verilecek kararı kabul edeceğini baştan taahhüt etmektedir. Neticede sorunu olanlar uzlaşmayı kabul ettiği için halkın çözümünü istemektedir. Sorunu çözülsün demeyen halka gitmemektedir.

Ayrıca halk kültürünün kaybolmadığı mahallelerde kolluk gücünden daha etkili sosyal bir yapı var. Bu gerçeği mahallelerdeki polis karakolları da bilmektedir.

Örnek verirsek; Gazi mahallesine yeni taşınan birisi komşusuyla tartışıyor. Karakola şikâyet gidiyor. Karakol polisi *“senin sorununu biz çözemeyiz, senin sorununu aşağıdaki kırmızı bi-*

nadaki halk meclisi çözer” demiş. Gerçekten de halk meclisine gelen adamın sorunu çözülmüştür. İki tarafta sonrasında iyi birer dost oluyorlar. Tekrar edersek; halktan korkmamak gerek. Halkın içinde yer aldığı kararlar emin olun daha adil olacaktır.

Mevcut hukuk sisteminde mahkemeler sadece karar verir. Örneğin müteahhitlerin evleri vermemesinden dolayı davalar çok yaygındır. Mahkemem kararları doğru olsa bile verilen kararlar hüküm doğurmamaktadır. Her mahkeme kararında dolandırıcıların önü daha da açılmaktadır. Halk evini alamamakta. Bunun karşılığında müteahhitlerin yeni dolandıracağı kişiler bulunmaktadır.

Piyasaya milyarlarca borcu olan bir kişi elini kolunu sallayarak, hatta adliyede kapıları açılarak gezmektedir. Hal bu ki; bu kişiler hakkında karar verilirken geleceğe dönük önlemlerin alınması sorunun çözümüne kişilerin dolandırılmaması için önlemler alınmalıdır. Polis fezlekesine halk meclisini sorun çözme komitelerinin olduğundan bahsedilmektedir. Sorunları baskı ve şiddetle çözüldüğü yorumu yapılmaktadır. Fakat bu konuda halk meclisiyle ilişkisi olmayan olaylardan örnek verilmeye çalışılmıştır.

Polis de sorunların baskı ve tehditle çözülmediğini bilmektedir. Eğer ki baskıyla ve şiddetle sorunlar çözülmüş olsaydı polis bunların hepsini sıralamaktan çekinmezdi. Verdiği iki örnekle kalmayıp yüzlerce ifadeyi dosyaya koymak için elinden geleni yapardı.

Polis tarafından verilen iki örneği incelersek de biz halkın avukatlarıyla ilgili bir tespitin olmadığı anlaşılacaktır. Dosyada halk meclisiyle ilgili verilen örneklerde avukatlık yaptık. Olayların nasıl geliştiğini ve hangi hukuksuzlukların yapıldığını biliyoruz. Gazi halk meclisine bağlamak istenen 2 olayı incelersek;

- Birinci olayda Gazi’de yaşayan fiziksel engelli birinin parasını abisi zorla alıyor. Başka bir günde engelli kişinin abisi, belinde silahı olan eski bir polisi alıp mahalleye geliyor. Kardeşini sokakta dövüyor. Mahalle halkı olaya müdahale ediyor. Eski polis belindeki silahı çekiyor. Halk bu sefer adamları dövüyor. İki adam Gazi Karakoluna gidiyor ifade veriyor. Adam kardeşinden şikâyetçi olu-

yor. İlk ifade ne halk meclisi ne de başka bir isim geçiyor. İlerleyen günlerde siyasi şube, iki adamın ifadesini tekrar alıyor. Tabi ki, adamlar bu sefer halk meclisini suçluyor. Bir kısım insanın üstüne ifade veriyor. Yargılama aşamasında iki adamda gerçekleri anlattılar. Siyasi şubenin ikinci kez ifadesini aldıklarında polisin hazırladığı ifadeyi imzaladıklarını anlattılar. Hatta siyasi şubede alınan ifadelerle açılan dava dışında, Gazi karakolundan alınan ilk ifadeyle adamın sakat kardeşine dava açıldı.

- İkinci olayda; mahalledeki bir tekstil atölyesindeki işçilerin alacağını patronları vermiyor. Sonrasında patron iş makinelerini tatil gününde makineleri kamyonu yükleyip kaçırmaya çalışıyor. Buna göre işçiler ve işçi olarak çalışan ortağı kamyonu yüklemeyi durduruyor.

Patron, Gazi karakolunda ifade veriyor. Tabi ki halk meclisiyle ilgili bir ifade vermiyor. İlerleyen günlerde siyasi şubede tekrar ifadesi alınıyor. Patron bu sefer halk meclisinden bahsediyor. Bu kişide mahkemede gerçeği anlattı. Siyasi şubede polisin hazırladığı ifadeyi imzaladığını anlattı.

Halkın sorunlarını nasıl çözdüğünü poliste biliyor. Ama halk kültürünün yıkılması ve halkın sorunlarını çözmesi istenmiyor. Sonuçta; siyasi iktidarın hedefi oluyor, halkın sorun çözme komisyonları.

Halkın kendi kendine çözdüğü sorunlar dışında da hukuksal problemler yaşanmaktadır. Halkın devletin uygulamalarına karşı açtığı davalarda, banka kredisinin ödenmesinden doğan davalarda, elektrik, su, doğal gaz alacaklarından doğan davalarda yani güçlünün karşısında halkın uğraşmak zorunda kaldığı davalarda halkın avukatlığını koşulsuz yapıyoruz.

Halk, kendi arasında sorunlarını çözemediği zaman birbirleriyle mahkemelik oluyorlar. Bu durumda öncelikle tarafları uzlaştırmaya çalışıyoruz. Eğer taraflar uzlaşmazsa haksız olan tarafın avukatlığını yapmıyoruz. Yani halkın mahkemelik olduğu davalarda da herkesin avukatlığını yapmıyoruz.

Devlet Terörü Sorunu

700 bin polis, 700 bin asker, 600 bin özel güvenlik ve diğer mit, gardiyan gibi kolluk görevlilerini sayarsak 2 milyondan fazla kolluk var ülkemizde. 80 milyon nüfusumuz var. Çocuklar dahil 40 kişiye 1 kolluk düşüyor anlayacağınız. Ne doktor, öğretmen ne de diğer kamusal görevlilerinin toplamı bu kadar değil. Bu kadar güvenlik neden Halkın güvenlik sorunu mu var? Halkın bir ihtiyacı mı var? Hayır.

Tek bir gerekçeleri var. Sömürü düzenlerini devam ettirebilmek. Korkularından koruna bilmek. Halktan korkmaz.

Polis, asker sayısı her geçen gün de artacak. Çünkü yöneteme krizini bir türlü aşamıyorlar. Seçim yapıyorlar olmuyor. Devlet yönetim sistemlerini yeniliyorlar olmuyor.

Sürekli hassas, kritik günlerden geçiyoruz. Her yapılan iş hayati önemde. Bir türlü bitmiyor, hassas, kritik günlerimiz. Ömür bitiyor ama hassas kritik günler bitmiyor bir türlü.

Çocukluktan itibaren, hepimize öğretilen bir konu var. *“İç düşmanlarımız çok, dış düşmanlarımız çok. Birlik içinde olmalıyız. Düşmanlarımızı sevindirmeyelim.”* Bu klişe yıllardır aynı şekilde devam etmektedir. Benim çocukluğum 12 Eylül 1980 darbe yıllarında geçti. Aynı klişeler bize de anlatıldı. Yıllar sonra *“İç düşmanımız çok, dış düşmanımız çok”* diyen darbecilerin gerçek yüzleri ortaya çıktı. İç düşman darbecilermiş, dış düşman dedikleri konularda yalanmış. Efendiler ABD’imiş. ABD’nin çocuklar, ABD’nin darbecileriymişler.

Şimdiki çocuklar da aynısını yaşıyor. İç düşman, dış düşman hikâyeleri anlatılıyor. Sonraki yıllar da bugün ki yalanlar ortaya çıkıp, gerçekler su yüzüne çıkacak.

Bizler çocuklarımızın sonradan değil, yaşarken gerçeği öğrenip bu hikâyelerle büyümesin diye mücadele ediyoruz. Bir kez daha tekrarlarsak *“İç düşmandan ezenler, dış düşmanda ezilenler. Kâbeleri paradan başka bir şey değil. Emperyalizme göbekten bağlılar.”*

Bu gerçekten kaynaklı polis, asker sayısının artmasından başka ne beklenebilir. Devlet harcamalarının çoğunluğunun güvenlik harcaması olmasından başka ne olabilir. Halk iktidara gelmedikçe bu durum değişmez.

Zorbalıkla ayakta duran bir sistemden yaşadığımızı göre zorbalığın halkın üzerinde yarattığı sonuçlar olacaktır.

Halkın en ufak hak arama mücadelesi kollukça bastırılmaktadır. Gerekçe önemli değildir. Amaçları halkın gücünün farkına varıp bir araya gelmesini engellemektir. İktidarın korkusu büyüktür. Çünkü bilmektedirler ki halkın öfkesi büyüktür. Bundan dolayıdır ki halkın her türlü bir araya gelmesi kontrol altında tutulmalıdır.

Sokakta, evinde, insanlarımız öldürülmektedir. Milyonlarca kolluğun olduğu bir ülkede asıl iktidar sahipleri de kolluktur. Kolluğun her türlü şekilde adam öldürme hakkı vardır. Yaptıkları ortaya çıkınca veya mücadeleyle dava açılınca kolluk nasıl olsa korumakta ve ceza almamaktadır. Dünyada kolluk kurşunuyla en çok ölümün olduğu ülkeler arasında birinci sıradayız. Hatta zalimliğiyle bilinen İsrail bile yanımıza yaklaşmıyor.

Devrimcilerin ve halkın örgütlü olduğu mahallenin sokak başlarında zırhlı araçlar, panzerler beklemektedir. Polis zırhlı araçlarla gezmektedir. Zırhlı araçlarla insanlar kaçırılmaktadır.

Polis; parkları, binaları, istediği yeri istediği zaman işgal edilmektedir. Koca bir park polis karakolu yapılmaktadır.

Polisin mevcut durumu, polisin hareketlerini dışardan görenler *“burası işgal ülkesi mi”* diye sormaktadır.

Polis karakollarının önü koca koca duvarlarla çevrilidir. Karakolun olduğu sokaklar trafiğe kapatılmaktadır. Manzaraya bakınca aslında gerçek ortadadır. Polis kendi korumak için vardır. Yoksa halk koca koca duvarların dışından yaşamaktadır.

Polis, asker tarafından halka ait meydanlar, mahalleler girilmez ilan edilmektedir. İllere girişler yasaklanmakta, sokağa çıkma yasağı ilan edilmektedir. Bunlar yapılırken de *“halkın günlük yaşamı etkilenmesin”* diye yaptık denilmektedir. Fakat asıl mey-

danları kapatan polisler günlük yaşamı varlıklarıyla felce uğratmaktadır. Sokağa polis çıkmasa halk daha rahat edecektir.

En kolay ve en çok dolandırıcılık “*polisim*” diye yapılmaktadır. Dolandırıcıların “ ben polisimi para getir “ demeleri yeterli olmaktadır. Bu yalana general, hakim, savcı profesör, işçi gibi toplumun her kesiminden insan inanabilmektedir. Bunun nedeni “*polis, hiçbir neden olmasa da her şeyi yapabilir*” korkusudur.

Polis, iktidar sahipleri dışından herkesi dövebilir, tehdit edebilir. İster yaşlı olsun, ister çocuk, ister kadın... Polisin istediğini yapması önünde hiçbir engel yoktur. Polisin tesadüfen yaptıklarının görüntüsü çekilirse o zaman polis hakkında işlem yapılır. Fakat bu sefer de “*polisimizi yıpratmayalım, münferit bir olay*” denilerek tutuksuz yargılanırlar. Yargılama sonunda ceza verilse bile en alt sınırdan ceza verilir veya çevrilerek ertelenir. Polis tarafından mağdur edilenler ise “*polise mukavemetten*” polisten çok ceza alırlar. Elinde görüntü olmayanlar ise hiçbir işlem yaptıramazlar. Alacakları cezayı düşünerek şikâyetçi bile olamazlar. Ülkemizde polis istediği evi basabilir. İsteddiği kapıyı kırabilir. Sizin ne yaptığınız önemli değildir. Polisin ne yapacağı önemlidir. Karar merci polistir. Baskın veya kapı kırmayı canı isteyince de kılıfına uydurarak yaparlar. Nasıl olsa “*polisimizin arkasındayız*” diyecek iktidar sahipleri vardır.

“*Ülkemizde iki milyon kolluk var. Kolluğun istediğini yapmasında kimse engel çıkarmıyor. Ne güzel suç ortadan kalkar*” diyebilir dışarıdan bakan birisi. Fakat durum bunun tersidir. Polis sayısı arttıkça suç oranları artmaktadır. Çünkü;

- Polisin beklediği sokak başında uyuşturucu satıcıları daha rahat iş yapabilmektedir.

- Polis uyuşturucu satılmasını diyenleri gözaltına almakta, mahkemelerde tutuklamaktadır.

- Ülkemiz çeteler ülkesidir. Yapılan her çete operasyonunda polis bulunmaktadır. En son Adnan Hoca denen soytarının çetesinde de polisler tutuklandı.

- FETÖ gibi örgütler mahkemeler askerler ve polisler arasında en kolay örgütlenmekte. Poliste yükselmek için birilerinin adamı olmak gerekmektedir.

- Polisin kendisi bir suç örgütüdür.

Bu nedenlerle, polisin suçları önlemek için olmadığı maddi olarak ortadadır. Bunu bilmek için alim olmaya gerek yoktur. Sadece gerçeği söylemek yeterlidir.

Daha öncede dediğimiz gibi kolluk, iktidar sahiplerini korumak ve ezenlerin iktidarının devamı için vardır.

Ezenlerin tüm güvenlik önlemleri kitleleri korku yoluyla kontrol altında tutmak ve ona biat etmeyen kesimleri de ezmek üzerine kuruludur. Zira ezenler açısından kendi güvenlikleri, ezildikleri, sömürdükleri kesimlerin hareketsiz ve sessiz kalmalarıyla mümkündür. Biat etmeyen kesim arttıkça başlıca artacaktır. Baskının şiddetiyle çoğunluğun hareketsiz kalması sağlanmaya çalışılır. Bunun için kitlelere *“bu kadar da olmaz ki”* diyebilecekleri şiddet uygulanılır.

Bir sistem de baskı ve şiddet artıyorsa yönetememe krizi de büyümektedir. İktidarların en güçlü oldukları dönemler baskı ve şiddetin olmadığı dönemlerdir. Sınıfların denge durumunu kavrayamayan aralarındaki gerilimleri çözemeyen, belirli bir proje etrafında sınıfların uzlaşını sağlayamayan iktidarların krizi, her yerdedir. Yaşanan krizden çıkamayan iktidarlar daha da baskı şiddetini arttırırlar. Bu şekilde iktidarlarını sürdüren rejimlerin, rejimi *“ilkeselliğin ilke haline geldiği”* bir rejimdir. Tek ilkeleri iktidarda kalmaktır. İktidarda kalmak için yapamayacakları yoktur.

Türkiye de oligarşi ekonomi, siyaset ve sosyal kriz içindedir sürekli. Krizler bitmez çünkü ülkemiz yeni sömürgecilik ilişkilerle emperyalizme bağımlı, faşizmle yönetilmektedir. Emperyalizmin çizdiği çerçevede var olabilirler. İktidardaki partilerin adı değişse de emperyalizmin dediğini yaparlar seçimle iktidar olabilirler. Yasal partiler arasındaki çekişme iktidar içindir. Halkı kim sömürecek rekabeti içindedirler. İktidara gelene kadar en demokratik,

en halkçı, en özgürlükçü parti olurlar. İktidara gelince ise tam tersi olurlar. Çünkü ülkemizde faşizm kurumsallaşmıştır. Devlet kurumlarının tamamı faşizmin kurumlarıdır. İktidar değişikliği kurumsal faşizmin başına geçenin değişmesidir.

2002' de iktidara gelen AKP içinde aynı gelişim olmuştur. 16 yıllık iktidarı boyunca hemen hemen yıllık yapılan her seçimi bir şekilde kazanmıştır. Fakat ülke krizlerden bir türlü kurtulamamıştır. Kimi zaman siyasi kriz, kimi zaman ekonomik, kimi zaman sosyal kriz. Ne adla olursa olsun sürekli krizler yaşamaya devam etmektedir. Yeni sömürge olmamızdan dolayı yaşanan sistem krizlerine, oligarşi açısından bir de AKP kriz eklenmiştir. AKP'nin kendisi kriz üretmektedir. AKP kriz demektir.

AKP' de yaşanan krizlerin ve gerçeğin farkındadır. İktidarını bırakmamak için ne gerekiyorsa onu yapmaktadır. Halkın mücadelesinin baskı dışında siyasi, sosyal politikalarla durdurulmasının koşulları yoktur. Bu nedenle de halka yapılan baskı ve saldırılar artmaya devam etmektedir. OHAL'le birlikte yapılanlarda en üst seviyeye çıkmış durumdadır. Her geçen gün de artmaya devam edecektir.

OHAL değişik adlarla sürmektedir. *“Dolar arttı”* demek bile suç olmuştur.

Tüm baskı ve şiddetin tek amacı var. AKP iktidarını koruyup, devam ettirsin diye.

Faşizme karşı direnmekten başka mücadele yapılamaz. Halkımız da bunu yapmaktadır. Biz halkın avukatlarının halkın mücadelesi içinde yer aldığımız herkes tarafından bilinmektedir. Halkın polis baskısına karşı verdiği mücadele de şu şekilde yer alıyor;

- Polis mahallelerde hiçbir hakkı olmadığı halde halkı gözaltına almaktadır. Gözaltına alınanlar karakola götürülürse en kısa zamanda karakola gidiyoruz. Biliyoruz ki gözaltındaki kişiye dayak ve işkence en yoğun ilk gözaltına alındığı zamanlarda yapılmaktadır. Avukatın, erken karakolda olması işkencenin erken bitmesi demektir. Gözaltına avukatın müvekkilini görmesi işkenceyi ön-

lemektedir. Kolluk ise yapacağı işkenceyi uzatmak istemektedir. İlk andan itibaren avukatın müvekkili görmesi kanunda olmasına rağmen bizleri müvekkilimizle görüştürmek için aleni yapmaktadır. Bazen gözaltında böyle biri yok demekte, bazen bizi karakola sokmamakta, bazen dövmetedir. Kısaca her türlü kanunsuzluk yapılmaktadır. Biz ise bunları hiçbir zaman kabul etmedik. Bedeli ne olursa olsun elimizden geleni yapıyoruz.

- Müvekkillerimizden karakola götürmeyip arabada veya başka bir yerlerde işkence görenler dövülenlerde olmaktadır. Bu durumda konunun halk tarafından duyulup sahiplenilmesi için ne gerekiyorsa onu yapıyoruz. Burada da hızlı hareket etmenin öneminin farkındayız. Unutmayalım ki *“1000 operasyon yaptık”* denilerek kaybedilenlerin ülkesindeyiz. Analarımız hala evlatlarının kemiklerine ulaşmak için mücadele etmektedir. Tırnaklarıyla topraklar kazılmaktadır. Hızımız ve kararlı takibimiz sonucunda hayat kurtarabileceğimizin farkındayız.

- Bizlerin telefonları hiç kapalı olmaz. Ne zaman aranacağımız hiç belli olmaz. Polisler sabahın karanlığında veya gece yarısı baskınlar yapmaktadır. Baskın saatlerinde her bir avukat sayısını hatırlamadığı kereler aranmıştır. Baskın yapılan yerlerde aramaya katılmak için mahallelerde gideriz. Telefonda aramaya katılacağımızı önceden söylememize rağmen polisler beklemez ve aramaya devam ederler. Eğer aramaya yetişebilirsek kanunda yazmasına rağmen aramaya almazlar biz avukatları. *“Git şikâyet et”* derler. Biz şikâyet etmekten yılmayız, onlarda suç işlemekten yılmazlar.

- Bir kısım müvekkilimizin etrafı sarılır sokakta, evde. Haber alınca infazın olmaması için olay yerine gideriz. *“Müvekkilimiz ölmesin”* diye elimizden geleni yaparız.

- Polis tarafından müvekkillerimiz öldürülür. Olayda gerçeğin ortaya çıkması için ne gerekirse onu yaparız. Olay yerinde keşif yaparız, olay delillerinin yok edilmemesi için mücadele ederiz. Yeri gelir olay yerine sokulmayınca oturma eylemi yaparız. Keşfe sokulmazsak olay yeri incelemesini bizzat kendimiz yaparız. De-

lilleri bizzat toplarız. Polis suçunu örtmek için daha da saldırganlaşır. Bu da bizim gözümüzü korkutmaz.

- Öldürülen müvekkillerimiz için Adli Tıpa gideriz. Otopsiye katılmak, kimlik tespitini yapmak için mücadele başlar. Otopsiye sokulmayız. Adli tıpa alınmayız. Adli tıbbın önünden hiç ayrılmayız.

- Cenazeler ailelere teslim edilmez. Cenazenin verilmesi için gerekirse günlerce direnilir. Biz halkın avukatları nerede cenaze almakta ve cenazeyi kaldırmakta halkımızı yalnız bırakmayız.

- Polis halkın parklarını, derneklerini, sokaklarını, binalarını veya mahallenin tamamını işgal eder. Bu durumda da halkın mücadelesinin içinde yer alırız.

Asıl Terörist Onlar

Terör tanımının ne olduğuna ve terör kapsamında kimlerin yargılanacağına siyasal iktidarlar karar vermektedir. Terör tanımı halkı ve mücadelesini hedef aldıkça halkın özgürlük alanı daralmaktadır. Aynı zamanda yapılan tanım siyasal iktidarların halk üzerindeki baskısının hangi boyutta olduğuna da bir ölçü olmaktadır.

Bugün ki terör tanımını yapanlara tanım üzerinden bir karşılaştırma yapılırsa asıl kimin ne yapıp yapmadığı anlaşılır. Kimin halkın yanında olduğu, kimin halkın üzerinde tehdit, korku ve şiddet aracını kullandığı anlaşılır. Yaptığımızı, biz halkın avukatlarını “terörist” olmakla suçlayanlarla karşılaştırırsak gerçekler tekrar ortaya çıkacaktır.

- Onlar fakirin evini yıkıyor. Biz evini yapıyoruz.

- Onlar uyuşturucu satanları koruyor. Biz uyuşturucu satanlara karşı mücadele ediyoruz.

- Onlar uyuşturucuya karşı mücadele edip, uyuşturucu içenlerin tedavi merkezini işgal edip karakol yapıyorlar. Biz ise uyuşturucu tedavi merkezlerini açmak için mücadele ediyoruz.

- Onlar parkları işgal edip karakol inşa ediyor. Biz halkın parklarının işgaline karşı duruyoruz.

- Onlar halkın fırınlarına mühür vuruyor. Biz halkın ekmeğini çoğaltıyoruz.

- Onlar hasta ve yaşlıların kaldığı evleri basıyor. Biz hasta ve yaşlıların bakıcılığını yapıyoruz.

- Onlar işkence yapıyor. Biz “işkence kalksın” dediğimiz için işkence görüyoruz.

- Onlar hapishane yapıyor. Biz “hapishaneler yıkılsın” dediğimiz için tutsak ediliyoruz.

- Onlar adaleti, hukuku, kanunları yok sayıyor. Biz, halkın haklarının, özgürlüğün büyümesi için mücadele ediyoruz.

- Onlar ülkenin her karışını satıyor. Biz “vatansız yaşanmaz” diyoruz.

- Onlar emperyalistlere üsler veriyor. Biz “üsler kaldırılınsın” diyoruz.

- Onlar gökdelenlerde, plazalarda yaşıyor. Biz gecekondu-
da,

- Onlar halkın arasında silahsız, korumasız gezemiyorlar. Biz halkın evlerinde yaşıyoruz.

- Onlar halkın cahil kalmasını istiyor. Biz halkın öğretmeni oluyoruz.

- Onlar zengin. Biz fakiriz.

Onlar ve bizler hakkında söyleyecek karşılaştıracak olay var ki; şimdilik bunlara bile bakmak yeterli. Tablo ortada! Onlar terörist!

Kimin terörist olduğu gerçeği bizim söylemimiz dışında siyasal iktidarların bizzat kendisi tarafından da gerçekler ortaya çıkınca söylenir. Tüm gerçekler toplumsal gelişimler ve olaylarla ayyuka çıkar. Sonunda iktidarını yeni yüzlerle devam ettirmek isteyenler yaşananları anlatmaya başlar. Ezenler arasında yaşanan ikti-

dar mücadelesinde halkın oyunu almak isteyenler devlet içindeki gerçekleri anlatır.

Bizim ülkemizde bu duruma verilecek örnek çoktur. Örneğin;

- 12 Eylül 1980 askeri darbeciler asıl teröristmiş. 12 Eylülcülerini bugün kimse savunamıyor. 12 Eylülcülerini yargılayacağız denilerek halkın oyunu almak için herkes birbirleriyle yarıştı.

- 1996 yılında Susurluk kazasıyla devletin yaptıkları saklanamaz oldu. Uyuşturucu parasıyla mafya haline gelen devletin katliamları itiraf edildi. Öğrendik ki, devletin kendisi mafyaymış. Susurluk devletin kendisiymiş.

- 2007-2014 yılları arasında Ergenekon yargılanmalarında birçok gerçek itiraf edildi. Katliamlar, cinayetler komplolar devletin işiymiş. Devletin içinde birçok terörist varmış.

- 2014'den bugüne kadar ki süreçte de devleti FETÖ denilen örgüt ele geçirdiği itirafları yapılıyor. 2 polis, askerden biri, 3 hakim ve savcıdan biri teröristmiş.

Devleti yönetenler, mahkemeleri yürütenlerde teröristmiş. Anlayacağınız son 30 yıla bakarsak asıl terörist, halk dışında devletin görevlileriymiş. İşin gerçeği bize terörist diyenlerin içinde asıl teröristler yıllardır varmış. Bunun için emniyetten, askerden ve yargıdan atılanlara, kendilerinin mahkeme kararlarına bakmak yeterli.

Yaşadığımız 2018 yılında gerçeklerin devleti yönetenlerce dile getirileceğini biliyoruz. Fakat ne zaman olacağını söyleyemiyoruz. Asıl terörist kimlermiş bize bir kez daha kendi ağızlarından teyit edecekler.

Bir kez daha gerçeği dile getirirsek **“asıl terörist onlar!”**

Özgür YILMAZ

Av. Şükriye ERDEN

İSTANBUL 37. AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞI'NA,

Hakkımda hazırlanan iddianameye karşı beyanlarım ve talebi talebidir.

Hakkımda hazırlanan iddianameye karşı beyanlarımı sunmaya başlamadan önce belirtmek isterim ki bu iddianame ile asıl olarak avukatlığı, avukatın hak arama bilincini yok etmek, adalet arayışını durdurmak istiyorsunuz.

Avukatlık mesleğinin onurunu, halkın adalet mücadelesi ile birleştirdiğimiz için bizi "suç"lu ilan ediyorsunuz. Bu iddianame ile de itham ediyorsunuz. Asıl tüm yaptıklarınız için biz sizi itham ediyoruz.

Bu dava siyasi bir davadır. Siyasi davalarda taraflar saflarını açıkça ortaya koyarlar. Hiçbir belirsizliğe yer bırakmayacak şekilde safının davranışını gösterirler. Sizin de, bizim de safımız uzlaşmaz çizgilerle belirlenmiştir. Bizim safımız halkımızın yanındır. Sizin ki ise tam karşıtı.

Diyeceksiniz ki biz yargıcız, yargı da bağımsızdır. Herkese kanun ve yasalar çerçevesinde eşit davranır. Her ne kadar böyle dense de bunun böyle olmadığını bilmeyecek kadar tarih bilgisinden yoksun değiliz. Siz de, biz de bunun böyle olmadığını gayet iyi biliyoruz.

"İnsanlık tarihi sınıflar savaşımının tarihidir," der Marks. Ezenle ezilen, sömürenle sömürülen, köle ile efendi, arasında sürekli bir çatışma vardır. Çünkü birinin yararına olan diğerinin zararına. Bu çatışmada gücü elinde bulunduran diğerini egemenliği altına alır, kendi kurallarını ona zorla kabul ettirir. Ne zamana kadar? Ta ki; iktidar bir sınıftan diğer sınıfın eline geçinceye kadar.

Güçü elinde bulunduran doğal olarak iktidarını korumak için

belli bir düzene ihtiyaç duyar. Gücü elinde bulunduran iktidarını koruyabilmesi, bir sistem içerisinde işlerini organize edip yürütebilmesi, varlığını sürdürebilmesi için örgütlü bir güce ihtiyaç vardır. İşte bu gücün adına DEVLET denir.

Egemen sınıfın örgütlenmiş gücü olan, hem kendi işleyişini, organize etmek, hem de genel olarak adına halk dediğimiz ezilen sınıfı kendi çıkarlarına zarar vermeyecek bir düzen içinde tutmak için çeşitli kural ve kaideler koyar. İşte egemen sınıfın kendini korumak, varlığını devam ettirmek, sömürsünü meşrulaştırmak için koyduğu bu kurullara da HUKUK diyoruz.

Daha teknik ve öz olarak ifade edecek olursak;

Hukuk; egemen sınıfın yasallaşmış iradesidir. Baskı ve tahakküm aracıdır.

Egemenler yazılı metinlerle baskı ve tahakkümü “*nasıl uygulayabilir ki*” diye düşünebilirsiniz. Buna şöyle cevap verebiliriz.

- Askeri
- Polisi
- Yargısı (mahkemeleri)
- Hapishaneleri... vb. gibi baskı araçlarıyla...

Mahkemeler bu işleve sahipken, iktidarda kimin olduğuna bakmaksızın yargının bağımsız ve tarafsızlığından söz edilebilir mi?

Vereceği kararlar hukuki olabilir, ama adaleti sağlayabilir mi?

Her Hukuki Olan Adaletli Midir?

Burada da belirleyici olan adalet ama kimin adaleti ya da kimin için adalet kavramıdır.

Bir kısmı azınlık sırf yukarıda saydığımız baskı araçlarına sahip diye milyonlarca insanı (çoğunluğu) kendi çıkarlarına tabi kılması, çıkarlarına uygun davranmaya zorlaması adaletli midir?

EFLATUN “Devlet” adlı kitabında adaleti şu sözlerle açıklıyor.

“Her hükümet yasaları kendi işine geldiği gibi kurar. Demokratlar demokrasiye, Tyannis Tyanis’e uygun yasalar kurar. Ötekiler de tıpkı böyle. Bu yasaları kurmakla kendi işlerine gelen şeylerin idare edilenler için de doğru olduğunu söylerler. Kendi işlerine gelenlerden ayrılanları ise yasalara, hakka karşı geldi diye cezalandırırlar... Her şehirde kuvvet, hüküm süren unsurun elindedir.”

“Her hükümet yasaları kendi işine geldiği gibi kurar.” Eflatun ve Aristoteles’ten bu yana adalet; kısaca *“herkese eşit davranarak kendi hakkını vermek”* olarak tanımlanmasına karşın iktidarlar kendi için oluşturduğu yasalarla, kendi için *“adaletli”* oldular.

ENGELS’de *“... Yunanlıların ve Romalıların adalet anlayışı, köleliği adaletli buluyordu. 1789’un burjuva adalet anlayışı ise feodalizmi adaletli bulmuyor ve ortadan kaldırılmasını istiyordu. Prusyalı Junker’in (toprak sahibinin) gözünde o miskin Kreisondnung (toprak reformu) bile edebi adaletten aykırı bir şeydi. O halde “ebedi adalet” kavramı yalnızca zamana ve yere göre değil, fakat aynı zamanda insanlara göre de değişen ve herkesin başka türlü anladığı kavramlardan biridir.”* (Engels Konut Sorunu Syf.587)

Her sistem, her egemen varlığını sürdürürebilmek için çıkarına hizmet edecek her durumu adaletli bulur. Romalılar köleliği adaletli bulması, kölenin de köleliği adaletli bulduğu anlamına gelmez. Ancak egemen kendi kuralını zorla kabul ettirdiği için onun kurallarına uygun olan, çıkarlarına hizmet eden her şey *“adalet”*miş gibi gösterirler. Oysa adalet, herkese hakkı olanı vermektir.

Bir grup azınlığın çıkarına, milyonlarca çoğunluğun baskı ve sömürü altında tutulması yasalara uygun olsa da adaletli midir?

Elbette değildir.

Burada devriye yasalar yani hukuk girer. Egemenler adaletsizliklerini hukuki müeyyideye büründürerek adaletmiş gibi gösterirler.

Bunu nasıl yaparlar.

- Hukuku kitleleri yönetmede, onları baskı altına almada bir araç olarak kullanırlar.

- Gayri-meşru ilişki ve durumlara, hukuk aracılığıyla “meşruluk” sağlarlar. Meşruluğu hukuka uygun olmakla bir tutarlar. Hukuka uygun olan her şeyin kitleler nezdinde meşru olduğu inancını yaratırlar.

Azap Ortakları adlı kitabında Erol Toy bunu şöyle anlatıyor; “... Toplum önce yapısını kurar, egemenler belirir hukuk ondan sonra bu egemenlerin haksızlıklarını haklı gösterme aracıdır. Örneğin bir insanın ötekini öldürmesi insanlığı aykırıdır. Ama egemenin istediği ile hukukun iki insandan birini efendi, ötekini köle sayması ve efendinin kölesini öldürmesi hukuka aykırı olmamaktadır...”

Bir örnekte mevcut hukuk sistemimizden verelim...

Örneğin; hukuk sistemimizde haksız kazanç elde etmek suçtur. Ama yüzbinlerce, milyonlarca insanı, 1680 TL olan açlık sınırının altında ve yine 1603 TL olan asgari ücretle çalışmaya mahkûm ederek onların üzerinden milyonlarca liralık artı değer elde etmek suç sayılmaz. Yani haksız kazanç olan bu sömürü suç değildir. Hatta bu sömürü ile elde edilmiş mülkiyet de “kutsaldır” hukukta.

Özel mülkiyet böyle korunurken, özel mülkiyete yönelik suçlar ise en ağır cezai müeyyidelerle cezalandırılır. Karnını doyurmak için ekmek çalan çocuklara verilen 12 yıllık cezayı hepimiz hatırlarız. Burada çocuklara verilen ceza ekmeğin değerinin karşılığı değildi elbette. Bu ceza egemenin sistemini koruma ve kendi yöntemini halkın kullanmasına karşı koyduğu hukuki müeyyideydi.

Bu örneklerden yola çıkarak şöyle söyleyebiliriz.

- Hukuka uygun olan her şey meşru değildir.

- Hukuk sömürüye meşrulaştırmanın, sömürü sisteminin devamını sağlamanın bir aracıdır.

Biz hukukun bu işlevini bilerek, hukukun sınırlarına hapsol-

madan mesleğimizi haklılığımıza ve meşruluğumuza olan inançla yaptık. Hukukun gerçek niteliğini bilerek yine de ısrarla adalet istedik. Kendimiz de her koşulda adaletli olduk. Mesleğimizi halkımızın adalet özlemini karşılayacak şekilde, bize biçilen hiçbir statüyle bağlı kalmadan haklılık ve meşruluk bilinciyle yaptık.

Adalet varlığı ile değil, yokluğu ile kendini gösterdiği bu zamanlarda haksızlığa göz yummanın adaletsizliğe ve suça ortak olmak anlamına geldiğini bilerek hareket ettik. Görmeyenin gözü, duymayanın kulağı, konuşmayanın sesi oldu, olmaya çalıştık.

Bugün sanık sandalyesine oturtulmamızın sebebi de işte bunlardır.

Ne Zaman, Nerede Gözaltına Alındık

Kısaca Anlatalım

12 Eylül Askeri Cuntasının 37. Yılında onların “çocukları” bir kez daha evlerimizin bürolarımızın kapılarını kırarak girdiler ve en derin uykularımızdan uyandırdılar bizi.

Bu 365 gün 4 mevsim, 12 ay, 52 hafta süren, özgürlüğümüzden, çocuklarımızdan, ailelerimizden, mesleğimizden... koparıldığımız tutsaklığımızın başlangıcıydı.

Ne ile suçlandığımızı bilmeden, tek bir soru dahi yöneltilmeden 9 günlük gözaltı işkencesinden sonra çıkarıldığımız mahkemece, sonucun baştan bilindiği, formalite işlemlerin tamamlanmasından sonra tutuklandık.

Gerek savcılıkta, gerekse sulh ceza hakimliğinde ne bana, ne de avukat arkadaşlarıma yöneltilmiş somut bir suçlama yoktu.

“Hapishaneye gitmişsin, fazla sayıda gözaltı takibi yapmışsın” gibi mesleki faaliyetlerimiz önümüze “suç” olarak çıkarılmış, bunlar hakkında savunma yapmamız istenmişti.

Bu sorulara nasıl bir cevap vermemiz bekleniyordu.

“Hayır gitmedim, avukatlık yapmadım mı?” demeliydik. So-

yut, ne olduğu belli olmayan “mesleğini icra ediyormuşsun” gibi bir suçlamayla örgüt üyeliği gibi ciddi bir isnat ile karşı karşıya bırakıldık. Üstüne üstlük bu iddiayla tutuklandık.

Tutuklandığınıza şaşırdınız mı? Diye sorarsınız, pek şaşırdığımızı söylenemez. Bizler yukarı da da, bahsettiğim gibi devleti tanıyan, hukukun ne demek olduğunu, kime hizmet ettiğini bilen avukatlarız. Bizler devletin tüm tahakküm araçlarıyla üzerimizdeki varlığına inat, adalet istemekten, hukuku savunmaktan vazgeçmeyen, doğru bildiği yolda yürüyen avukatlarız. Her dönem bizimle uğraşan devletin hele hele OHAL gibi faşizmin dizginsiz baskıcı yüzünü gösterdiği bir dönemde bize “*elini uzatmaması, bizi es geçmesi*” düşünülemezdi elbette! Öyle de oldu.

Tutuklandıktan sonra Silivri Kapalı Hapishanesine götürüldük. Orada 24 saat bile tutulmadan, hemen bir gün sonra güzel ülkemizin 7 ilinde 8 farklı hapishaneye sürgün edildik. Farklı hücrelere konulsak da bizi aynı hapishanede tutmayı bile “tehlikeli” gördüler, tahammül edemediler. Birlikteliğimizin gücünden, ailelerimizin ve meslektaşlarımızın sahiplenmesinden rahatsızlık duydular. Daha Silivri’ye vardığımız saatlerde bile ailelerimiz avukat arkadaşlarımız Silivri’nin kapısına dayanmıştı. Bizi gözaltı, tutuklama, tecrit politikasıyla teslim almak isteyen muktedirler önceki pratiklerinden çok iyi biliyorlardı ki; bu dayanışma çığ gibi büyüyecekti.

Tüm bunları önleyecekleri varsayımı ile bizleri sürgün ettiler. Ben avukat arkadaşım Didem Baydar ÜNSAL ile Karabük T Tipi Hapishanesi’ne sürgün edildim. Ülkenin pek çok hapishanesine gitmiş, hapishanelerde tutsaklara yapılan hak ihlallerini tespit etmiş biri olarak böyle bir hapishanenin varlığından bile bi haberdim.

Gittiğimiz akşam bizi ahlak ve görgü kurallarından bi haber olduğunu düşündüğüm, davranışlarıyla bize kişisel husumet duyduğu anlaşılan, insanlıktan nasibini almamış başgardıyan ve ekibi karşıladı. 3-4 saat bizi camekânlı dar ve pis bir yerde bekletti. “*Neden bizi bekletiyorsunuz,*” “*Nereye koyacaksınız*” diye sordüğümüzde “*Merak etmeyin sizin için özel yer yaptık*” dedi ve pis pis

sırıttı. Gece 1'e doğru bizi çimentosu ve boyası henüz kurumamış, çok pis ve dedikleri kadar özel hücreye koydular.

Koydukları hücrede bizi günde bir saat havalandırmaya çıkarmak istediler. Bu durum infaz kanununa göre; disiplin cezası olarak belli süreli hücre cezası alanlar ile ceza olarak müebbet cezasına mahkûm olanlar için uygulanan bir infaz rejimidir. Ancak bu koşulların yasal düzenlemelerle bir insana uygulanması hiçbir koşulda kabul edilemez. Çünkü bu uygulama başlı başına bir işkencedir. Biz de bize dayatılan bu koşulları kabul etmedik ve havalandırmaya çıkmadık. Yine istediğimiz dışında sürgün sevk edildiğimiz için ve bize uygulanan tecritin kaldırılarak koşullarımızın kaldırılması talebiyle üç günlük açlık grevi yaptık. Tutulduğumuz hücrede açlık grevinde olduğumuz halde bir buçuk gün boyunca su bile verilmedi. Israrlı taleplerimiz sonucu su alabildik.

Üç gün hücrede tutulduktan sonra koğuşa alındık. Israrlı taleplerimiz sonucu aynı gün müdürle görüş yapabildik. Görüşmemizde tutulduğumuz yerden (hücreden) bahsettik. Müdür bize, *“siz getirilmeden 3 gün önce haberdar olduk, orasını alelacele yaptık.”* Dedi.

Oysa biz Silivri'de sadece bir gün tutulmuştuk. Bu şu demektir; daha biz gözaltındayken, yani henüz mahkemeye çıkarılmışken tutuklanacağımız ve şuan bulunduğumuz Karabük T Tipi Hapishanesine götürüleceğimiz önceden hapishaneye bildirilmişti.

Karar daha baştan verilmiş, hatta sürgün edileceğimiz hapishaneler bile belirlenmişti.

Hal böyleyken şimdi siz bizim *“adil, tarafsız ve bağımsız yargı”* söylemlerine inanmamızı mı bekliyorsunuz?

Neyse ki tarihsel ve sınıfsal bilince sahip olan bizler bu safsatılara inanmayacak kadar gerçekleri tüm somutluğu ile görebilecek öngörüye sahibiz.

Tekrar soruşturma aşamasına dönecek olursak...

Biz gözaltına alındıktan sonra avukat arkadaşlarımız uzun süre soruşturma savcısı Can Tuncay'ula ulaşmaya çalıştılar. Savcı

Bey yaptığı işin meşruluğuna inanmıyor olsa gerek arkadaşlarımızla görüşmedi. Kâtabi ile yapılan görüşmeler kâtabin verdiği cevap; “*Savcı Bey emniyette,*” oldu. Oysa biz orada tam dokuz gün kaldık, bir gün bile Savcı Bey’i göremedik!

Yalnızca tek savcı mı emniyetteydi dersiniz?

2013 soruşturmamızda olduğu gibi, 2017 soruşturmamızda da soruşturmamız fazlasıyla siyasi iktidarın “ilgisini” çekmişti.

2013 soruşturmamızda, dönemin başbakanı Recep Tayyip Erdoğan’dan, İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Turan Çolakka-
dı’ya herkes hakkımızda günlerce konuştu, basın toplantıları düzenledi.

Erdoğan haftalarca grup toplantılarından mitinglere hakkımızda defalarca konuştu. Konuşmalarında “*11 çelik kapı ardından gecenin bir yarısı 11 avukat ne yapıyor*” diyor, bu söylemleriyle “adil yargıyı” etkiliyor, hakkımızda da kara propaganda yapıyordu.

Oysa ne büromuzda 11 çelik kapı vardı. Ne de 11 avukat gecenin bir yarısı bürodaydı. Ne yaptıklarına gelince, gecenin bir yarısı herkes gibi yatağına uzanmış uyuyorlardı.

Bense evimde çocuklarımla uykudaydım.

Yine “*neden gece vakti bir büroyu basıyorsunuz*” sorusuna ise “*kaçacaklardı*” dediler. Oysa o dönem yurt dışında olan arkadaşlarımız, büro basıldıktan, bizler gözaltına alındıktan sonra tutuklanacaklarını bile bile ülkeye döndüler. Havaalanında gözaltına alındılar ve “*kaçma şüphesiyle*” tutuklandılar!

Ne söyledilerse dosya içeriği kendilerini yalanladı. Buna rağmen pes etmediler nede olsa kimse onlara hesap sormayacaktı! Ancak, tarih şimdiden bu yalanları kaydetti, gelecekteki hükmünü verecektir.

Aynı siyasi iktidar, aynı yöntemleri bir kez daha kullandı. Bu kez geçmişten ders çıkarmış olsa gerek, savcılara basın toplantısı yaptırmadı. Kendisi de uzun uzun demeçler vermedi. Ama

İçişleri Bakanı'nı soruşturma savcısıyla, emniyete göndererek soruşturmayı bizzat yönetti. Soruşturmada doğrudan taraf oldu.

Bu koşullar altında yürütülen bir soruşturmada tutuklanmamız abesle iştigal olurdu.

AKP Yönetememe Krizi Yaşıyor

O Nedenle Her Kuruma Saldırıyor

Ekonomisi batmış, uluslararası alanda itibarı zedelenmiş, işsizlik, yoksulluk dayanılmaz koşullara gelmiş, hukuka ve yargıya olan güven yok olmuş, sağlıktan eğitime... elini attığı her iş elinde patlayan, gelişen somut durum karşısında politika üretemeyen siyasi iktidar yönetememe krizi yaşamaktadır.

Bu krizini halkın farklılıklarını bir birine karşı kullanarak, halk arasında kutuplaşma sağlayarak ve yine doğa bilecek potansiyel muhalefete karşı yargıyı bir sopa olarak kullanarak aşmaya çalışmaktadır.

Tüm kamusal alanlara el atan iktidar, tüm kurum ve kuruluşları kendine tabi kılmak istedi. Kendi söylemi dışında farklı hiçbir söyleme tahammül edemedi. Sivil Toplum Kuruluşlarından Demokratik Kitle Örgütlerine (DKÖ), meslek örgütlerinden siyasi partilere... kadar her kesimi KHK ve yargı eliyle zapturapt altına almaya çalıştı.

Bunlardan biri de avukatların meslek örgütleri olan barolar ve baroların oluşturduğu Türkiye Barolar Birliği (TTB)'dir.

Avukatların meslek örgütleri olan barolar ve TTB mesleki faaliyetlerin geliştirilmesi, meslekte birliğin sağlanması, mesleğin ve meslektaşların onurunun korunması, mesleğin önündeki engellerin aşılması için yaptığı çalışmalar ve faaliyetler yanında asıl ve en önemli görevi savunma hakkının ve halkın hak ve özgürlük mücadelesinin teminatı ve koruyucusu olmasıdır.

Bu anlamıyla barolar ve TTB bir meslek örgütü olmanın ötesinde bir misyona sahiptir. Barolar ve TTB aynı zamanda bir

DKÖ'dür.

Avukatlık mesleğinin önemini ve anlamını anlayabilmek için mesleğin tarihçesine dünden bugüne geçirdiği evrime bir bakmak gerekir.

Bu bize tarihsel süreç içerisinde avukatlık mesleğinin geldiği aşama toplumun sosyal, siyasal ekonomik ve düşünsel alana sunduğu katkıları ile toplumun dinamiklerinde yaşanan değişimlerin, mesleğin gelişim ve dönüşümünü nasıl etkilediğini anlamamıza da katkı sunacaktır.

Avukatlık Mesleğinin Tarihçesine Bir Bakalım

Savunma mesleğinin tarihçesi çok geriler, Eski Yunan ve Roma'ya kadar uzanır. Avukatlık sözcüğü de zaten Eski Yunan da *“üstün ayrıcalıklı ve güzel konuşan”* anlamına gelen *“Advocatus”* sözcüğünden dilimize ve diğer dillere girmiştir.

Tarihçiler savunmanın Sokrates ile başladığını yazarlar. Sokrates'in yargılandığı halk mahkemesinde yaptığı savunma da, savunma tarihinin yazılı belgelerdeki başlangıç tarihi olarak bilinir.

Eski Yunan'da savunmalar, sanıkların hür ve erkek olan dost ve akrabalarından seçiliyordu.

Roma'da sadece erkekler avukatlık yapabiliyordu.

Roma'da avukat davaya başlarken doğruluk yemini ediyordu. Bu yemin adaletin zaferini sağlamak, müvekkilin hakkını korumak, dürüstlük yolundan ayrılmamak unsurlarını kapsıyordu.

Avukat davanın haksızlığını anlayınca davadan çekilmek zorunda idi. *“Davadan çekilme hakkının”* doğuşu Roma'da başlar.

Roma'da avukatlık onur mesleği idi. Bu yüzden avukatlar hizmeti karşılığında bir ücret almıyorlardı. Roma'nın tanınmış avukat ve şairlerinden olan Ovidus şöyle söylüyor;

“Güzel kadınların güzelliklerini satmaları ne kadar utanç verici ise bir avukatın yardımını satması da o kadar utanç vericidir.”

Bu düşüncenin bir yansıması olarak;

Roma Hukukunda “guato litis” yani ücret sözleşmesi yasağı vardı. Bu kural ücret sözleşmesinin avukatın bağımsızlığını kaybettireceği ve müvekkilinin ortağı haline getireceği fikrinden doğmuştur.

M.Ö 359 yılından itibaren avukatlar topluluk halinde örgütlenmeye başladı. Bu toplulukların sonucu olarak da barolar ortaya çıkmaya başladı. En kıdemli avukat baro başkanı oluyordu.

İlk baro Atina’da kuruldu.

Avukatlar ücret almasa bile, avukatlık Roma’da Cumhuriyet Döneminde yüksek görevlere giden yolu açıyordu. Roma imparatoru Cesar bile Roma Barosuna kayıtlı avukattı. Çiçeron da Consul olduğu zaman avukattı.

Eski Yunan ve Roma’da avukatlık kralların, Consullerin tercih ettiği bu kadar önemli bir meslek iken, Ortaçağ’da avukatlık önemsiz bir meslek haline gelmiştir. Bu çağda sadece hukuk davalarında avukata ihtiyaç duyuluyordu. Ceza davalarında ise avukatlık yapılamıyordu çünkü Avrupa’da Ortaçağa “savunma hakkının olmadığı” bir çağdı. Davalar Engizisyon Mahkemeleri tarafından “işkence” ve “itiraf” ile sonuçlandırılıyordu. Bu nedenle “savunma” lüzumsuz sayıldığından avukata da ihtiyaç kalmamış oluyordu.

- “Bugün OHAL KHK’ları ile getirilen avukat kısıtlamaları ve mahkemelerin durumu, Ortaçağ karanlığındaki Engizisyon Mahkemelerini aratmayacak niteliktedir.”

Bugünkü anlamıyla avukatlık 13. Yüzyıl sonlarında Rönesans ile başlayan ve lonca içinde örgütlenen ve yaklaşık 800 yıllık bir süreçte modern anlamını bulan bir meslek haline geldi.

Rönesans ile başlayan bu dönemde avukat; “yumuşak, sakın, Tanrı’dan korkan, hakikati ve adaleti seven kimse” olarak tanımlanıyordu.

14. yüzyıl Fransa’sında avukatlar başka başka şehirlere gi-

derek savunma yapabiliyordu. Bu nedenle avukatlara; “*adaletin gezici şövalyeleri*” deniliyordu.

Bu dönemde avukatlık, şövalyelik gibi üstün ayrıcalıklı bir düzene bağlandı. Kamu Şövalyeleri olarak adlandırılan avukatlar, şövalyelik onuru ile bağlı idiler ve onurlarını olayların üstünde tutmak zorunda idiler.

Bu dönemde avukatlar lonca halinde örgütlenmişlerdir. Bir loncaya kabul edilmeden meslek, icra etmek yasaklanmıştır. Mesleğe kabul yemini baroya takdim gibi ritüeller, peruk, cübbe gibi simgeler lonca döneminde ortaya çıkmıştır.

Loncalar hiyerarşik toplumsal örgütlenmenin en ince düzenlendiği, mesleğe girişten ayrılışa kadar her aşamanın ayrıntılı bir biçimde kurallara bağlandığı örgütlenmelerdir.

Lonca tipi kurumlar ayrıcalıklı üst sınıfların oluşmasını sağlıyordu.

“*Geleneksel Toplumlar*” yani kapitalizm öncesi toplumlar içinde tüm mesleki örgütlenmeler lonca şeklinde örgütlenmiştir. Bu mesleki örgütler; mensuplarının faaliyetlerini belli bir düzen içinde yapabilmelerini sağlamanın yanı sıra vatandaşlarla ve henüz vatandaş olmamış kişilerle devlet arasındaki ilişkiyi de sağlıyorlardı. Ayrıca parlamentoda bizzat temsil edilen avukat loncaları, parlamentoya yasa konusunda yardımcılık görevinde de bulunuyordu.

Avukatlık Mesleğinde Klasik Dönem

Avukatlık mesleğinin lonca tipi örgütlenmelerinden klasik döneme geçişi Fransız İhtilali ile olmuştur. “*Özgürlük, kardeşlik, eşitlik*” temelinden yola çıkan Fransız İhtilali, tüm geleneksel kurumları dağıttığı gibi Lonca Kurumunu da yıkmıştır.

Özgürlük, eşitlik temeliyle yola çıkan Fransız İhtilali, iktidarı ele geçirmenin hemen akabinde 1791 yılında çıkardığı “*La Chapelier Kanunu*” ile her türlü mesleki eylem birlikteliğini yasaklamıştır. Ancak birlikte eyleme girişmeme koşulu ile “*dernek*” şek-

lindeki örgütlenmelere pek dokunmamıştır.

Bu kanun 1848 Şubat Devrimi'nden sonra ortadan kaldırılmış ve meslek örgütlenmeleri açısından yeni bir aşamaya gelinmiştir. Bundan böyle “*mesleki ayrıcalıklar*” etrafında örgütlenmelerin yerine “mesleki çıkarları” etrafında örgütlenmeler almıştır. Böylece avukatlık mesleği ayrıcalıklı olma özelliğini yitirmiştir.

Diğer loncalarla birlikte kaldırılan avukat loncaları, avukatlardan nefret eden Napolyon tarafından 1810 yılında mesleki örgütler olarak tekrar canlandırılmıştır.

Bu tarihten sonra “Asri Barolar” kurulmaya başlanmıştır. 1852-1870 yılları arasında yapılan düzenlemelerle avukatlar baro başkanlarını seçme özgürlüğüne kavuşmuştur.

Loncadan kopuşla, kapitalizm iktidarı ele geçirmesiyle birlikte avukatların ideolojik dünyasında çok ciddi bir dönüşüm yaşanmıştı. Lonca dönemi avukatlığı “imtiyaz” sistemine dayanıyordu. 1850'lerden sonra ise kapitalizmin etkisiyle tüm imtiyazlar dünyevileşti ve avukatlara toplumsal bir fonksiyonu yerine getirme karşılığında mesleki tekel imkânı tanındı.

İnsanı merkeze koyan (bireyi öne çıkaran) öznel anlayışın düşünce dünyasına hakim olması bu dönemin en temel belirleyici özelliğidir. Bu dönemde birey, gelenek ve kutsallıklardan bağımsızlaşma mücadelesi içine girmiştir. Bu dönem avukatı bu düşünce ile mesleki faaliyetini yürütmüştür. Yaptığı işle toplumsal adaletin gerçekleşmesine katkıda bulunduğu düşüncesiyle çalışmıştır.

Bu anlayışın hakim olduğu klasik dönemde kural şuydu. Avukat mahkemede bile müşterisini (müvekkilini) temsil etmez, müşterisinin vekili değildir. Onun yerine ispatı vücut eder, ona yardımcı bulunur. Avukatın rolü ne olursa olsun, müşterisinin bütün iddialarını hakimlere serdetmek değildir. Mahkemeye getirmesi icap eden şey yapmış olduğu incelemenin ve kontrolün doğurduğu şeydir. Yani şahsi düşüncesidir.

Bu dönem avukatı bakımından mesleğin temel belirleyeni

“savunma görevini” ifadadır. Ayrıca bu dönem hukuk ve ticaret mahkemelerinde iş almak onursuzluk sayılıyordu.

Modern Dönem Avukatlığı

Modern dönemle birlikte insana bakış açısı da değişmiştir. İnsan; akılla toplumu-doğayı kavrayan, dönüştüren bir varlığa, iktisadi özne olarak çıkarını arayan, hukuki özne olarak ise hakkını arayan kişiye dönüşmüştür.

Mesleki faaliyet ve toplumsal faaliyetlerde iktisadi akıl belirleyici rol oynamaya başlanmıştır. Bu dönemin en belirgin özelliklerinden birisi serbest meslek salt para kazanılan bir iş olarak algılanmaya başlanmıştır.

Ulus devlet aşamasından global dünya aşamasına gelinen dönemdir. Toplumda asıl kimliklerin değer kaybedip, bir takım alt kimliklerin değer kazandığı dönemdir. Çevrecilik, hayvanseverlik vs. derneklere faaliyet göstermek gibi.

Mesleğin niteliği bir yandan serbest meslek iken, diğer yandan kamusal nitelik taşıyan (amme hizmeti) bir meslektir.

Avukatlık mesleğinin amacı; (Av. kimdir. 1)

- Avukatların hukuki bilgi ve tecrübelerini adalet hizmetine bağlama.

- Tarafların hukuki ilişkilerinden doğan uyuşmazlıkların, hakka uygun olarak uygulanması konusunda yardımda bulunmaktır.

Bu anlamıyla kamusal nitelik taşıyan bir meslek olmasının yanı sıra serbest meslektir de.

Avukatın mesleki faaliyette bulunmak veya bulunmamakta ya da bu faaliyetin yoğunluğunu düzenlemekte, türünü seçmekte herhangi bir denetim altında bulunmaması; kendisine teklif edilen bir davayı almaya veya kendisinden istenilen bir hukuki mütalayı vermeye zorlanmaması avukatlığın serbest meslek olduğunu gösterir.

Kapitalizmin tekelci aşamaya geçmesi yani emperyalizm ile birlikte diğer meslekler de olduğu gibi, avukatlık da saygınlığını yitirmiş, ticarileşmiş ve pazar konusu haline getirilmiştir.

Avukatlık Mesleğinin Ülkemizdeki Tarihçesi

Osmanlı'da avukatlık mesleği bulunmamaktadır. Davalar ve anlaşmazlıklar Şer-i hükümlere göre çözümleniyordu. Bir anlaşmazlık hakkında savunma yapmak, o anlaşmazlıklarla ilgili hüküm vermek fıkıh kitaplarını ve fetvaları inceleme neticesinde olabiliyordu. Bunu da kadılar yapıyordu. Kadılar her iki tarafı dinler ve olayın oluş şekline göre şer-hükümleri uygulayarak karar verirdi.

Avukatlık Osmanlı'ya "Yenileşme Hareketleri" ile girmiştir. Avukatlık mesleği batıda iç dinamikleri ile gelişirken bizde tamamen dış dinamiklerin etkisi ile gelişmiş ithal bir süreçtir. Batılı olmayan toplumlar dayatılmışlık, ithal edilmişlik ve mecbur bırakılmışlık tahtında modernleşme serüveni yaşamışlardır.

Ali Şeriatî'nin deyişiyle bu, "*empoze edilmiş modernizm*"dir.

Gerek dünya görüşü, gerekse mesleki formasyon açısından sistem içerisinde batıyı temsil eden avukatlık mesleği 1839 Tanzimat kanunlaştırma hareketleri kapsamında batıdan Osmanlı Hukuk sistemine ithal edilen "yeni bir meslek"tir.

13.01.1876 tarihinde yürürlüğe giren "*Dava Vekilleri Nizamnamesi*" avukatlık mesleğini düzenleyen ilk metin olarak kabul edilir.

Dava Vekilleri Nizamnamesi ile;

- Vekâlet işlerini üzerlerine olanlara resmen "dava vekilliği" unvanı verilmiştir.

- Dava vekili olacakların hukuk mektebi mezunu olmaları zorunluluğu getirilmiş ve Mektebi Sultaniye'de yeni bir sınıf açılarak hukuk dersleri okutulmaya başlanmıştır.

- Buradan mezun olanlar Adalet Bakanlığınca kurulan bir komisyonda sınava girerek dava vekilliği belgesi almışlardır.

Bu nizamnamenin 30 maddesi şöyle diyordu.

“Dava vekillerinin umur ve hususatına bakmak ve Nezaret-i Ahkâm-ı Adliye tarafından icra olunacak tebligatı resmîyeye vasıta ittihaz kılınmak üzere bir Cemiyeti daimî tesis olunacaktır.”

Demek suretiyle kurulan bu cemiyete bazı görevler yüklenmiş ve BARA işlevi kazanması amaçlanmıştır.

Dava Vekilleri Nizamnamesi'nin ÖNEMİ; Savunma mesleğinin ilk yazılı metni olmasıdır.

Buna göre avukatlar ya doğrudan Adliye Nezaretine bağlı ya da nezaret altında çalışacaklardır.

1876 Tarihli Dava Vekilleri Nizamnamesine istinaden dava vekilleri ilk toplantılarını 5 Nisan 1878 tarihinde yaptı. Bu tarih aynı zamanda İstanbul Barosu'nun kuruluş tarihi olarak kabul edilir ve 5 Nisan Avukatlar Günü olarak kutlanır.

17 Haziran 1880 tarihinde ilk hukuk fakültesi olan İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi kuruldu.

1884 tarihinde çıkan *“Rumeli-i Şarki Vilayetine Mahsus Avukatlık Kanunu”* ile ilk defa bir kanun metninde “avukat” ifadesi kullanılmıştır.

Cumhuriyet Kurulduktan Sonra

1924 yılında çıkarılan “Muhamat Kanunu” ise Cumhuriyetten sonra avukatlık mesleğini düzenleyen ilk ciddi yasadır.

17 maddene oluşan bu yasanın önemi baro ve avukat kavramlarını ilk defa hukuk sistemimize sokmasından gelmektedir. Öte yandan yasa ikili sisteme son vermiş ve savunma mesleğini ulusal düzeyde düzenlemeyi hedeflemiştir.

Modernleşme deneyimi çerçevesinde avukatlık mesleğinin yeniden yapılandırılması süreci, rejim ile hukukçu arasındaki iliş-

kinin niteliğini ve yönüne dair açıklamaları barındırması ve bu paralelde hukuk, siyaset, ideoloji arasındaki kesişmeyi görece bir açıklıkla yansıtan bir görüntü sergilemesi açısından önemlidir.

Her hukuk sistemi, kendisinin temel değerlerini benimsemiş hukukçulara ihtiyaç duyar. Çünkü hukuk merkezi iktidarın en önemli araçlarından biridir. Hatta egemen ideolojinin ta kendisidir. Merkez iktidarın etkinliğini gerçekleştirdiği toplumsal çerçeveye karşı bir tehdit veya kuvvet kullanma unsudur.

Bu açıdan bakıldığında hukukçu kimliğini rejimle ya da iktidarla bir bağlantı ya da özdeşleşme içinde olması egemen ideolojinin istikrarı anlamını taşır.

Bu düşünceden hareketle hukukun her alanına müdahale edilmiştir. Bu müdahale 1924'ten sonra çıkartılan tüm avukatlık kanunlarında ve yargısal düzenlemelerde de devam etmiştir. AKP son dönemlerinde özellikle yargısal yaptığı düzenlemelerle yargıyı siyasi iktidara bağlı bir organ haline getirmiştir.

1924 tarihli Muhamet Kanunu'nun yetersizliği nedeniyle 27 Haziran 1938 tarihinde yeni bir avukatlık kanunu hazırlanmıştır. Ancak bu yetersizlik devleti yönetenlerin meslek üzerindeki devlet kontrolünün yetersizliği düşüncesinden doğan bir yetersizliktir.

Özellikle bu kanunun 17.maddesi Cumhuriyetin ilk yıllarında avukatların hangi koşullar altında çalıştığını açıkça ortaya koymaktadır.

Bu madde birkaç yönden önemlidir.

- Maddeye göre "*suç isnadı altında tutulan*" avukatların savunmasının alınmasına gerek yoktur. Yani savunma mesleğini icra eden avukatların bizzat kendisi savunmadan mahrum bırakılmıştır.

- Bazı davaları almakta alışkanlık gösterdiği düşünülen avukatların meslekten men edilmesinin önü açılmıştır. Bu durum söz konusu avukatın müvekkillerinin avukatsız, savunmasız bırakılması anlamına da gelmektedir.

-Kanun yine avukatsız kalmasını istediği insanları tanımlamaktadır. İrtica, milli şuur ve vahdet'e aykırı davranan kişilere savunma hakkını uygun görmemiştir. (Engizisyon aklının bir yansıması)

-Hüküm özellikle "siyasi suç" sınırları içinde kalan bazı suçlarda sanıkların savunmasız kalmasını arzulamakta ve arzuya uymayan avukatları meslekten men tehdidi altında tutmaktadır. (aynen bize yapılanlar gibi)

Kanun gerekçesinde böylesi ağır müeyyideler için "*memleketin yüksek menfaatleri namına milli bir vazife telakkisiyle lüzumlu görülmüş bir hükümdür*" denilmek suretiyle kanunun çıkarılma gerekçesinin rejimin korunması amacına yönelik olduğu açıkça ifade edilmiştir.

Bu kanuna ilişkin Adliye Vekili Şükrü Saraçoğlu TBMM'de yaptığı konuşmada şöyle diyordu; "*İnkılap yapmış; yeni bir rejim kurmuş olan her yerde avukatlık mesleğini o inkılabın esaslarına göre tanzim zarureti belirlemiştir. Nitekim İtalya Avukatlar Kanunu süratle faşizmin icaplarına uygun hale geldiği gibi Alman Avukatlar Kanunu da bugün nasyonal sosyalizmin damgalarını taşımaktadır. Biz de layihamızı cumhuriyetçi, milliyetçi, laik, devletçi, realist rejimimizin bir kelime ile Kemalizm'in derin izleri ile takviyeye çalıştık*" diyor.

O günden bugüne, aradan geçen 80 yıla rağmen değişen hiç bir şey olmadı. Aynı anlayış bugün iktidarın yasamadan yargıya her alana hakim olma, denetimi altına alma çabasında da açıkça görülmektedir. Ki bu çabasında başarılı olmuş yargıyı tamamen siyasallaştırarak egemenliği altına almıştır.

1136 Sayılı Avukatlık Kanunu

Üzerinde pek çok değişiklikler yapılmış olsa da bugün yürürlükte olan kanun 19 Mart 1969 Tarihli 1136 Sayılı Avukatlık Kanunudur.

1961 Anayasası'nın anayasal anlamda getirdiği bir takım de-

ğişiklikler avukatlık mesleğine de yansımıştır. Bu yansımanın bir sonucu olarak 1136 Sayılı Kanun yürürlüğe konulmuştur.

Bu kanun avukatların mesleki çıkarları etrafında örgütlenmesinin kurallarını düzenlemiş ve TBB adında yeni bir üst örgütlenme kurulmasını sağlamıştır.

Mesleğin bağımsızlığı ve modernleşmesi anlamında önemli bir adım atılmışsa da devletin meslek örgütü üzerindeki denetimi zayıflatmıştır.

Bu durum Yasa Tasarısının hükümet gerekçesinden açıkça anlaşılmaktadır, şöyle diyor gerekçede; *“ancak şunun da hemen ilave edilmesinde zaruret vardır ki; Barolar Birliğinin kurulmuş olması dahi Adalet Bakanlığı'nın barolar ve avukatlar üzerindeki yetkilerinin tamamen ortadan kalkmasını gerektirmeyecektir. Çünkü Adalet Bakanlığı, Barolar Birliği'nin faaliyetlerini de içine alan geniş bir sahanın yani adli hayatın genel siyasetini yürüten ve bu itibarla adalet huzurunda doğrudan doğruya veya dolayısıyla faaliyette bulunan bütün elemanlar ile az veya çok irtibatı olan bakanlıktır. Yargı yetkisinin kullanılması bakımından tamamen bağımsız olan hekimlerin dahi hiç olmazsa mahkemenin idari işlemleri yönünden Adalet Bakanlığı ile bir ilgileri bulunduğu düşünülürse Anayasanın 122 maddesi muvacehesinde idari hiyerarşiye tabi olmaları, tabi ve hatta zaruri bulunan TBB ve baroların Adalet Bakanlığı ile hiçbir ilgileri olmamasını düşünmek caiz değildir denilmek suretiyle devletçi zihniyetin bırakılmak istenmediği bir kez daha vurgulanmıştır. Tasarını hükümet gerekçesi yürütmenin yargı üzerindeki hakimiyetini bir kez daha açıkça ortaya koymuştur.”*

1136 Sayılı Avukatlık Yasasında, avukatlık mesleğinin;

- Kamu hizmeti gören
- Serbest bir meslek olduğu belirtilmiştir.

Avukatın hak ve sorumlulukları ise şöyle nitelendirilmektedir.

Devlet memurlarına, daha doğrusu Cumhuriyet Savcılarına yakın bir statü tanınmıştır ve kapsamda;

- Vekâletname olmaksızın dosya tetkiki
- Evraktan suret çıkarma ve
- Tebligat icrası gibi yetkiler tanınmıştır.

Avukatlık mesleğinin kapsamı genişletilerek avukatlığın;

- “savunma mesleği” olmanın yanı sıra, aynı zamanda;
- “hak arama mesleği” olduğu da vurgulanmıştır.

Böylece avukat çekişmesiz işlerinde takibini yapabilecektir. Başka bir ifadeyle adliyeye adliye koridorlarına, mahkeme salonlarına hapsedmeyecek, hayatın her alanında, her yerde hak arama faaliyeti yürütebilecek, haklar ve özgürlükler mücadelesinin bir parçası olabilecektir.

Ancak hukuken böyle olsa da avukatın “hak arama faaliyeti” pek hoş bakılmamış mesleğin “bozulma” nedeni olarak algılanmıştır. Avukatlığa “lonca” ayrıcalığı ile bakan bu bakış açısı zamanla değişmiş, arama faaliyeti mesleğin önemli konusu haline gelmiştir.

Bir önceki avukatlık yasasının 117. maddesi yeni kanunda yer almamıştır. Ancak yukarıda bahsettiğim Yasa Tasarısının hükümet gerekçesinde açıkça zikredildiği üzere maddenin arkasındaki devletçi zihniyet hakimiyetin korumuştur.

Bu durumun mesleğe yansıması ve şöyle tezahür etmektedir.

Bizim gibi siyasi davalarda yargılanan şüpheli ve sanıkların savunmanlığını üstlenen avukatlar üzerinde devlet baskısını hep hissettirmiştir. Hatta müvekkille aynılaştırma politikası uygulayarak, müvekkillerine aynı kaderi paylaşmamız sağlanmıştır.

Siyasi davalar girme itiyadı gösteren avukatlara iye gözle bakılmamıştır!

Bu bakış açısını ilerleyen aşamalarda ayrıntılarıyla anlatacağız.

- Avukatlık mesleğinin tarihçesine,

- Avukatların örgütlü kurumu olan baroların dünden bugüne geçirdiği aşamalara

- Osmanlı'dan günümüze avukatlık mesleğindeki değişimlere paralel olarak değişen yasalara bir göz attıktan sonra,

Şimdi de TBB ve Baroların dünyada ve ülkemizde gelişen siyasal sürece etkilerine, bu süreçte kendilerine tanınan "*hak arama faaliyeti*", "*savunma hakkı*" ve haklara yönelik saldırılar karşısında ki tutumu nasıldır?

DKÖ niteliğine sahip olan baroların, DKÖ ve bir aydın olarak sorumlulukları nelerdir?

- Bu sorumlulukları yerine getirebiliyor mu?

- Adalet ve siyaset arasındaki konumu nedir?

- Avukatlara, avukatlık mesleğine ve halka yönelik saldırılar da taraf olmak zorunluluğu var mıdır?

- Varsa nelerdir, neler yapmalıdır?

Bu soruların cevaplarını bulmaya çalışalım.

Türkiye Barolar Birliğı ve Barolar

Osmanlıdan günümüze avukatlığın gelişimi ve baroların kuruluşuna değinmiştik. Şimdi de barolar ve Barolar Birliğinin görevleri nelerdir. Avukata, avukatlık mesleğine yönelik saldırılar karşısında tutumu nasıldır, nasıl olmalıdır. Biraz da bu konulara değinelim.

H.36 Sayılı Avukatlık Kanununa göre; TBB ve barolar tüzel kişiliğe sahip kamu kurumu niteliğinde meslek kuruluşlarıdır.

Avukatlık Kanununa göre (A.K.109) TBB bütün baroların katılımıyla oluşan bir kuruluştur ve baroların oluşturduğu üst örgütlenmelerdir. Avukatların örgütlenmeleri ise barolardır.

Anayasa 135'e göre;

"Kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşları ve üst kuruluş-

ları; belli bir mesleki mensup faaliyetlerini kolaylaştırmak, mesleğin genel menfaatlerine uygun olarak gelişmesini sağlamak, meslek mensuplarının birbirleri ile halk ile olan ilişkilerinde dürüstlüğü ve güveni hakim kılmak üzere meslek disiplini ve ahlakını korumak maksadı ile kanunla kurulan ve organları kendi üyeleri tarafından kanunda gösterilen usullere göre yargı gözetimi altında gizli oyla seçilen kamu tüzel kişilerdir.”

Avukatların kurduğu barolar ve baroların üst kuruluşu olan TBB dayanağını Anayasanın 135.md almaktadır. Yine tabipler, mühendisler, muhasebe ve mali müşavirler gibi odalar ve bunların üst kuruluşu olan birlikler dayanağını Anayasadan olan kamu kurumu niteliğinde meslek örgütleridir.

Ancak her kurum kendi alanında kendi iç dinamiklerini ile gerek mesleki anlamda gerek üyelerinin hak ve menfaatlerini korumada, gerek halkın hak ve özgürlükler mücadelesinde emekten, halktan yana tutum almış, bunun için sokağa inmekten bile çekinmemiştir.

Hak arama mesleği, halkın hak ve özgürlüklerini koruma, genişletme görevi de olan avukatlık mesleğinin örgütlü kurumları olan baroların en önemli faaliyet alanı hak ve özgürlükleri korumak, genişletmek olmalıdır. Hak ve özgürlüklere karşı yapılan her saldırıya karşı etkin mücadele etmeli, cepheden bir duruş sergilenmelidir.

Oysa bugün; bırakın hak ve özgürlükleri korumayı ve genişletmeyi, mesleğin kendisi “yapılamaz” hale getirilmiş. Baroların ve TBB’nin varlığı tehlikeye girmiştir. Buna rağmen 110 bini aşkın avukatın örgütlü kurumu olan barolar ve TBB birkaç küçük etkinlik ve açıklama dışında ciddi anlamda programlı, örgütlü bir karış duruş sergilememiştir. Böyle giderse kurum tüzel kişiliğini, kurum yöneticileri de sıkı sıkıya sarıldıkları koltuklarını ve statülerini kaybedeceklerdir.

Yukarıda bahsettiğimiz; Tabip Odaları, Muhasebe ve Mali Müşavir Odaları, Mühendis Odaları gibi odalar ve onların üst kuruluşları olan birlikleri de aynı tehlike ile karşı karşıyadırlar. Ancak bu

kurumlar yarı emekçi yapıları gereği hak arama bilinci gelişmiş, hükümet politikalarına karşı emekçilerle birlikte sokağa inmiş, meşru yollarla hak arama mücadelesi içerisinde yer almışlardır.

Halkın savunmanı olana avukatların örgütleri barolar ve TBB halkın hakları bir bir ellerinden alınırken kendi statüsünü korumak uğruna ya sessiz kalmış ya da birkaç sıradan açıklamadan öteye gidememiştir. Bunun nedeni halkla bütünleşme yerine devletle bütünleşmeyi tercih etmesindedir. Diğer meslek örgütlerinden farklı olarak TBB ve Barolara devlet özel ayrıcalık tanımıştır. Bu ayrıcalıklardan biri 2001 yılında avukatlık kanununa yapılan ekleme ile getirilen düzenlemedir. Bu düzenleme ile ilk kez TBB ve Barolara resmi protokolde yer verilmiştir.

Avukatlık Kanunu 111.md'ye göre yapılan düzenleme ile; Protokolde TBB Başkanının yeri Cumhuriyet Başsavcısının, Baro Başkanının yeri de Cumhuriyet Başsavcısının yanındır.

Böylece barolara diğer meslek örgütlerinden farklı olarak devlet içinde (işleyişinde) ayrıcalık tanınmış, sistem içine dahil edilmiştir. Böylece hukuken olmasa da fiilen Adalet Bakanlığına bağlı bir kuruma dönüştürülmüştür. Tıpkı yargı bağımsızlığında olduğu gibi, devletle bu kadar içli dışlı olan bir kurumun bağımsızlığından söz edilemez. Dolayısıyla devlet organlarının hukuksuz ve adaletsizlikleri karşısında etkin bir faaliyet yürütemez.

Avukatlık kanununda yapılan bu düzenleme, avukatlık mesleğinin ihtiyacından değil, sistemin (düzenin) ihtiyacından doğmuştur.

Hiçbir iktidar gücü varsa iktidarını paylaşmak istemez. Güçleri merkeze bağımlı ya da kontrol edilebilir hale getirmeye çalışır. Egemenler bunu sağlamak için her yöntemi dener.

Barolar ve meslek odaları gibi kurumlar, kitlesel ve entelektüel güve sahip, bilimsel yöntemle çözüm üreten halkın hak arama bilincini geliştiren, demokratik kurumlar olmanın yanı sıra kendi yönetimsel faaliyetleri çerçevesinde bağımsız kurumlar olmaları nedeniyle de toplumda güvenilir bir yere sahiptirler.

Bu özellikleri nedeniyle iktidarlar bu kurumları ya kendilerine bağımlı kılmak ister, ya da etkileri altında tutmak isterler. Çünkü; böylesi kurumlar iktidarların hem meşruiyet araçları hem de konuşan dilleridir. En güçlü görünen iktidarların bile her daim meşruluk sorunu vardır.

Bağımsız ve tarafsız görünüşleri, bilgi ve bilimin doğrultusunda faaliyet yürütmeleri, hak arama bilinçleri... nedeniyle halkta adalet duygusunu temsil eden, halka güven veren bu kurumları ele geçirmek her iktidar için çok önemlidir. Çünkü bu kurumlar iktidarın politikalarını halka yaymada (taşımada) halkı bu politikalara ikna etmede çok önemli mevzilerdir. O nedenle her iktidar bu kurumları ele geçirmek ister.

Bu kurumları yapılacak seçimleri ve seçimlerde kimin işbaşına geleceği merkezi iktidar bakımından çok önemlidir. Bunun önemini avukatlığa başladığım günden itibaren yapılan baro seçimlerinde açıkça görme, gözlemlene fırsatı buldum.

Avukatlık mesleğine AKP iktidarı döneminde başladım. 14 yıllık meslek hayatımda başka iktidar da görmedim. O sebeple gözlemlerime dayanan eleştiriler mahkemenizin pek hoşuna gitmese de maalesef AKP iktidarına ilişkin olacaktır.

Baro seçimleri bildiğiniz üzere iki yılda bir yapılır. Her seçim döneminde AKP'nin desteklediği aday ve grup da seçime girer. İktidarın maddi-manevi tüm imkânlarını kullanarak yürüttükleri seçim kampanyalarına rağmen bugüne kadar hiçbir seçimi kazanamadılar. Hatta kazanan adaya rakip olabilecek bir oy oranı dahi yakalayamadılar. Hâlbuki ki her seçim döneminde mesleği yeniden keşfediyormuşçasına sıra koca koca vaatlerin yer aldığı broşürlerden tutunda orijinal ajandalara, tabletlere, kravatlar, powerbanglere... kadar ne ararsanız dağıtarak aldıkları oyların baro seçimlerinde işe yarayacağını düşündüler. Ancak alışık oldukları bu ticari yöntemleri tutmadı. Tutmayacağı da malumdur.

Çünkü avukatlar, meslekleri gereği adalet anlayışını yüksek demokrasi kültürüne sahip, hak arama bilinci gelişmiş, asgari de olsa entellektüle donanıma sahip bir mesleğin icracılarıdır. Dola-

yısıyla tarih ve toplum bilinci de hayli gelişmiştir. Ayrıca mesleki faaliyetleri gereği şüphelidirler, hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmez, her olayda her durumda sebep-sonuç ilişkisi kururlar. Olayları bu bakış açısı ile yorumlamak onların idrak etme, ayırt etme yeteneğinin gelişmesine de sağlamıştır.

Bizler avukat olarak, iktidarın çıkardığı her yasanın anlattığı her hikâyenin, uygulandığı her politikanın bir nedeni olduğunu biliriz. Söylenen her şeyi doğru kabul etmeden, bilgi süzgecinden geçirmeden ona bir misyon biçmeyiz. Yapılan her şeyin, söylenen her sözün maddi bir temeli olduğunu düşünür, yaşamla diyalektik bağını kurmaya çalışırız. Tarih ve sınıf bilincine sahibiz. O nedenle AKP gibi partilerin, düşünen, sorgulayan, her şeyi bilimsel temelleriyle yorumlayan meslek gruplarını ikna etmesi ve oylarımızı alması pek mümkün olmamaktadır.

Tüm çabalarına rağmen, Barolar, TBB, TTB, TMMOB vb. gibi meslek örgütlerinin seçimlerini kazanamadı, bu kurumları kendi politikalarına yedekleyemedi. Bu kurumları, bir tahakküm aracı olarak kullandığı ve kendisine tamamen bağımlı hale getirdiği yargıyı kullanarak ele geçirme politikasını yürütüyor.

Bunlardan birisi de İstanbul Barosuna yönelik hukuki saldırı politikasıdır.

İktidarın İstanbul Barosunu Ele Geçirme Projesi ve Baro Yönetiminin Yargılanması

Adına Ergenekon operasyonları dedikleri, 2007 yılında başlayan AKP-devlet-ordu arasında yaşanan iktidar çatışmasının bir ayağı olan Ergenekon davalarında, sanık müdafilerinin görevlerini yapmalarının engellenmesi, avukatlara ve sanıklara yönelik fiili saldırılar, mahkemelerin hukuk ahlakına ve etiğine sığmayan davranışları ile usul kurallarını yok sayan uygulamalara karşı, sanık müdafilerinin başvuruları üzerine İstanbul Barosu duruma müdahil oldu. Hiçbir hukuk kriterini tanımayan mahkeme, o gün duruşmaya katılan baro yöneticileri hakkında suç duyurusunda

bulundu. Suç duyurusuna istinaden savcılık Baro yöneticileri hakkında soruşturma başlattı. Adalet Bakanlığı izni de alındıktan sonra o dönem İstanbul Baro Başkanı Ümit Kocasakal'ında aralarında bulunduğu dokuz Bora yöneticisi hakkında dava açıldı.

Dava açıldıktan sonra başta AKP'nin avukat grubu olmak üzere, AKP'nin sözcülüğünü yapan sözde hukukçu ve siyasetçiler "*baronun yetkisinin düştüğünü ve iktidarın baroya atama yapması gerektiğinden*" bahsediyorlardı. Tüm çabalarına rağmen İstanbul Barosu'nu ele geçiremeyen iktidar için bundan daha büyük fırsat bulunamazdı.

ÇHD ve devrimci avukatlar olarak bizler eksik, geri, uzlaşmacı tüm yanlarına rağmen baromuzu yalnız bırakmadık. İstanbul Barosu içerisinde seçime katılan ÇAĞ, KAV gibi seçim grupları ile birçok baro, TBB ve diğer demokratik hukuk örgütleri baroya destek verdi. Yine TMMOB, TBB, DİSK, KESK vb. kurumlar ile birçok alanda faaliyet yürüten meslek örgütleri, dernekler gibi DKÖ'ler de İstanbul Barosunu sahiplendiler, desteklerini esirgemediler.

Bu sahiplenme, iktidarın geri adım atmasını sağladı. İktidarın soruşturma başlatan yargı, bu sefer tam tersi talimatla Baro yöneticilerini beraat ettirmek zorunda kaldı.

AKP yargıyı kullanarak sahneye koyduğu bu oyunla Baro'yu ele geçiremedi. Benzer yöntemleri diğer meslek örgütleri üzerinde de denedi. Ancak o dönemler bir taraftan AKP'nin "*Avrupa Birliğine girme sevdasının şaha kalktığı,*" AB uyum yasaları çerçevesinde demokratlaştığı dönemlerdi. Diğer taraftan toplumsal muhalefetin sesi yükselmmişti. Demokrasinin gereği halkın taleplerini görmek, talepler doğrultusunda politikalar yürütmekti. AKP'de demokratlığının doruğunda baroya böylesi bir saldırı yapamazdı. Yapmadı da!

AKP, 2010 yılında "demokrat" kimliğine inanan bizim solcu, yurtsever dostlarımızın da desteği ile yavaş yavaş iktidardan sonra devleti de ele geçirme projesini uygulamaya başladı. O dönemde de çok demokrat, temel hak ve özgürlüklerin koruyucusu, kollayıcısıydı! Buna inanan, ilerici, demokrat, yurtsever dostları-

mız yapılan Anayasa değişikliğine verdikleri destekle AKP'nin bu günlere gelmesine, halkın her kesimine bu kadar dizginsiz saldırılarına istemeyerek de olsa ortak oldular.

İktidar İçi Çatışma ve Halka Saldırıları

17-25 Aralık operasyonları ile başlayan AKP-FETÖ iktidar içi çatışması, 15 Temmuz 2016'da FETÖ'nün askeri darbe girişimine AKP'nin sivil darbe ile karşılık verme sürecine kadar uzandı.

İktidar içi çatışmaların halk hiçbir yerinde olmamıştır. Ancak deyim yerindeyse filler tepişirken çimenler ezildi. Olan halka, halkın yüzyıllarca verdiği mücadelelerle kazanılmış haklarına oldu.

15 Temmuz'un hemen ardından 20 Temmuz AKP, OHAL ilan etti. OHAL'le birlikte tüm temel hak ve özgürlükler askıya alındı. Tüm kazanılmış haklar OHAL, KHK'ları ile bir bir halkın ellerinden alındı. On binlerce insan tutuklandı. Yüz binlercesi açlığa mahkûm edildi. Grevler yasaklandı. Derneklerin, DKÖ'lerin kapılarına kilit vuruldu. Yargının her birimi AKP'nin denetimine sokuldu. Öyle ki; HSYK (Hakimler Savcılar Kurulu) oldu ve Adalet Bakanlığına bağlandı. Mahkemeler AKP yetkililerinin ağzından çıkan her sözü talimat olarak algıladı. Yasa kanun bir yana bırakıldı, talimatın gereği yapıldı. Siyasi davalarda HSK'ya dolayısıyla HSK başkanı olan Adalet Bakanlığına sorulmadan tahliye vb. kararlar ve verilemeyeceği telkin edildi... gibi sayısız hak gaspları ve adaletsizlikler sıralayabiliriz.

Bunların bir kısmını arkadaşlarım değindi, bir kısmına değinecekler, bir kısmına da ilerleyen aşamalarda ayrıntılarıyla değineceğim şimdilik kısaca sıraladım.

20 Temmuz 2016'dan sonra ülke OHAL'le yönetilmeye başlandı. AKP, OHAL'i FETÖ'nün darbe girişimine karşı ilan ettiğini söylemiştir. Darbe daha o akşam kontrol altına alınmış, 2.günse tamamen riski ortadan kalkmıştı. Buna rağmen AKP, darbe girişimini fırsata çevirerek 2 yıl boyunca ülkeyi OHAL, KHK'ları ile yönetti. AKP'nin OHAL aymazlığı o boyuta ulaştı ki, kış lastiği

kullanımından araçlara cam film takılmasına kadar her şey OHAL gerekçesiyle KHK'larla düzenledi. Hukuksuzluk “hukuk”, adaletsizlik “adalet” haline getirildi. Buna karşı çıkanlar AKP'nin istediği gibi düşünüp davranmayanlar ise AKP polisi ve yargısı tarafından gözaltı ve tutuklama terörüyle karşı karşıya bırakıldı.

TTB'Ye Yönelik Operasyon ve Devamında Adındaki Türk ve Türkiye İbarelerinin Kaldırılması Girişimi

Bu saldırılardan, amacı insanı yaşatmak olan, bunun için yeminle mesleğe başlayan doktorlar ve doktorların kurumu olan TTB'de payına düşeni aldı! Bu saldırı ile iktidar halka, tüm kurum ve kuruluşlara şöyle diyordu; *“ya bendensin ya da seni ezerim, yok ederim!”*

TTB neden saldırıya maruz kaldı; Türkiye'nin Afrin operasyonuna karşı *“savaş bir halk sağlığı sorunudur,”* diye açıklama yaparak mesleği icabı bilimsel tespitte bulunan TTB yöneticileri AKP'nin hedefi oldu. AKP operasyonu ile gözaltına alınıp haklarında dava açıldı.

Neden AKP operasyonu diyoruz?

Çünkü; operasyon AKP'nin talimatı ile yapıldı. “Bağımsız yargımız”da hemen tüm “bağımsız ve tarafsızlığı” ile işe el koydu.

Ne olmuştu hatırlayalım.

TTB Merkez Konseyi 24 Ocak 2018'de Afrin Savaş Harekâtına karşı “Savaş bir halk sağlığı sorunudur!” diye bildiri yayınladı.

Bildiri de; *“Biz hekimler uyarıyoruz; savaş doğada ve insanda tahribat yapan, toplumsal yaşamı tehdit eden, insan eliyle yaratılan bir halk sağlığı sorunudur. Yaşatmaya ant içmiş bir mesleğin mensupları olarak, yaşamı savunmanın, barış iklimine sahip çıkmanın birincil görevimiz olduğunu aklımızdan çıkarmıyoruz,”* ifadeleri yer almıştı.

Bu ifadelere karşı sağlık alanında faaliyet yürüten dolayısıyla amacı insan sağlığını korumak, insanı yaşatmak olması gereken bir sendika Sağlık-Sen bu açıklama nedeniyle TTB hakkında suç duyurusunda bulundu. Sendikanın dilekçesini alan ve bildiriyi de okuyan başsavcı vekili *“bunda bir şey yok, bizim uğraşacak başka işlerimiz var”* diyerek suç duyurusun ciddiye almadı, dosya hakkında bir işlem yapmadı.

Bu suç duyurusundan birkaç gün sonra Erdoğan TTB için *“bunlar terörist sevici”* ifadesini kullandı. Bu sözler zerine İçişleri Bakanlığı alalacele (Pazar günü) suç duyurusu yaptı. Erdoğan’ın sözleri ve İçişleri Bakanlığının suç duyurusu üzerine daha birkaç gün önce *“bunda bir şey yok diyen yargı derhal harekete geçti. TTB yönetimi hakkında “rgt propagandası yapmak”, “halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmek”* suçlarından soruşturma başlattı. Hemen ertesi günde (pazartesi) TTB yöneticileri hakkında gözaltı kararı çıkarttı.

Bakanlığın suç duyurusunu öğrenen avukat meslektaşlarımız Ankara Cumhuriyet Başsavcısı Yüksel Karaman ile görüşmek istedi. Kendisine ulaşamayınca Başsavcılık Kaleminden TTB yöneticileri ile birlikte görüşmek üzere (yarın-Salı) ertesi gün için randevu talep etti. Ayrıca talebinde çağırıldıkları taktirde TTB yöneticilerinin ifade için hazır olacaklarını da bildirdi. Avukatlar ifade için başsavcılıktan randevu almaya çalışırken, başsavcılık harekete geçmişti bile! 11 TTB yöneticisi hakkında Sulh Ceza Mahkemesinden gözaltı, arama ve el koyma kararı talep etmişti. Talep edilir de vermemek olur mu? Olmazdı, olmadı da!

Sulh Ceza Mahkemesi; bunlar ulusal ve uluslararası alanda tanınan bilinen mesleğinde saygın insanlar, kaçma göçme şpheleleri de yok. Kendileri zaten savcılıktan randevu talep etmiş, “suç” dersen düşünce açıklamasından ibaret, düşüncede açıklanmış. Bu suç bakımından toplanacak bir delil de yok. Dolayısıyla delil karartma, yok etme gibi bir ihtimal söz konusu olamaz. Suçun delili de kendisi de düşünce açıklamasından ibaret demeden, hukukun, usulün hiçbir kriterini gözetmeden aldığı talimat uyarınca TTB yöneticileri hakkında gözaltı, arama ve el koyma kararı ver-

di. Bunu adına da hukuk dediler.

Buradan yola çıkarak hukuk nedir? Adalet nedir? Sorusuna cevap arayacak olursak;

Hukuk; devletin muhalifler için kullandığı baskı ve terör aracıdır. Yargıda tıpkı kolluk gibi bu terörün uygulayıcısıdır. Kolluk silah ve kaba güçle baskı ve terör uygularken, yargı 3 k ile “*kalem, krvat kitabına*” uydurarak bu terörün uygulayıcılığını yapmaktadır.

Adalet ise; yargı bakımından AKP'nin çıkarını ve menfaatini gözetmek, onun iktidarını koruması ve devamını sağlaması için uyguladığı sistemdir.

Yargı eliyle TTB'ye yönelik yürütülen saldırının hukuki açıklaması budur. Bugün 12 Eylül faşizminin hukuku bile uygulanıyor olsaydı, böylesi mesleki, insanı ve ahlaki değerler doğrultusunda yapılan açıklama “suç” olarak nitelendirilemezdi. Ülkenin güzide meslek örgütlerinden ve aynı zamanda DKÖ niteliğine sahip olan TTB böyle bir saldırı ile karşı karşıya kalmazdı. AKP bugün uyguladığı politikalarla 12 Eylül faşist darbecilerine bile rahmet okutmaktadır.

AKP başkanı Erdoğan'ı tüm bu yapılanlar kesmedi. İç politikadan dış politikaya, ekonomiden siyasete yönetememe krizi yaşayan AKP iktidarı için “Afrin Operasyonu” geçici de olsa bir merhem oldu. Bu operasyon ile iktidar halkın milli duygularını istismar etti. Bir süreliğine de olsa halkı oyalayarak krizin üzerini örtmeye çalıştı.

İktidarda hangi parti olduğuna bakmaksızın, bizim gibi geri bırakılmış yeni sömürge ülkelerin yönetim biçimi faşizmdir. Dimitrov “*Faşizme Karşı Birleşik Cephe*” adlı kitabında faşizmi şöyle tanımlıyor; “*faşizm tekelci burjuvazinin en kanlı, en gerici, en şoven diktatörlüğüdür,*” diyor.

Faşizm doğası gereği halkın farklılıklarını, bir birine karşı körikler, halkı böl, parçala, yönet politikası ile yönetir. Kanla beslenir. Halkı açlık ve yoksulluğa mahkûm eder. Baskı, terör ve göz yaşından başka verebileceği hiç bir şey yoktur halka.

TTB'nin "Afrin Operasyonu"na karşı yaptığı açıklama bir anlamıyla AKP faşizminin teşhididir. Bu nedenle AKP tüm kurumlarıyla TTB'ye karşı saldırıya geçmiştir. Ayrıca ve en önemlisi faşizm; her ne kadar baskı ve terörün diktatörlüğü olsa da, onun da bir meşruluk sorunu vardır. Kitlelerin tek başına baskı ve terörle yönetemez. Bunun için TTB, TBB gibi kurumlara, odalara, sendikalara... İhtiyaç duyar. Çünkü bu kurumlar iktidarların kitlelerle buluşma, onları ikna etme, meşruluğunu kabul ettirme araçlarıdır.

AKP 16 yıllık iktidarı döneminde tüm çabalarına, her türlü ayak oyunlarına rağmen bu kurumları bir türlü ele geçiremedi. Bu kurumlar üzerinde istediği denetimi sağlayamadı e kendi politikalarına yedekleyemedi.

Barolardan Sonra AKP'nin

TTB'yi Ele Geçirme Politikası

- Yıl 2006 İstanbul Tabip Odası seçimleri yaklaşıyor. AKP'ye yakın bir dernek oda yönetimini ele geçirmek için harekete geçiyor. Kendilerine oy verme potansiyeli olan doktorlar bir anda odaya üye yapılıyor. Hem de öyle böyle değil bir anda 400 yeni üye kaydı yapılıyor. Ne var ki bunda diyeceksiniz. Bir öncesi yıl yani seçimlerin olmadığı yıl yapılan üye kaydı sadece 38.

Haydi diyelim ki doktorlar bir anda örgütlü olmak istemişler. Ama ortada dolaşan başka iddialar da var. O doktorların bir kısmının üyelik aidatlarının bir ilaç firması tarafından ödenmesinden, tarafsız olması gereken il sağlık müdürlüğünün de AKP yanlısı kampanyaya katılmasına kadar... (Bu iddialar o dönemin gazetelerinde boy boy yayınlanmıştı.)

Hükümet o dönem odanın sağlık politikalarına yönelttiği eleştirilerden rahatsız ve politikalarını destekleyecek bir oda istiyordu.

- Yıl 2010 yine seçim dönemi (oda seçimi) "Tam Gün Yasası"na karşı çıkan Tabip odaları ve TTB yine AKP'nin hedefinde. Bu kez AKP dozu iyice kaçırıyor. Dönemin Sağlık Bakanı Recep

Akdağ, Samsun'da MÜSİAD toplantılarında şöyle diyordu; “Ben sektöre bunları bilerek söylüyorum ki, gidin bu birliklere laf anlatın yani. Bu gitmez bir yere. Bakın iki maddelik kanundur arkadaşlar, üç maddelik kanundur. Bur kanun yaparız deriz ki; Eczacılar Birliği, Tabipler Birliği, Diş Hekimleri Birliği'nin kanunları iptal edilmiştir. Hadi bakayım Danıştay karar alsın da görevim bakayım. Hangi kararı alacağını ondan sonra görevim, bakayım ben.”

Hiçbir kurumun tüzel kişiliğinin hukuki güvence altında olmadığına açık ifadesidir bu sözler. Yine yasalarda Danıştay gibi idareyi denetleme görevi olduğu söylenen mahkemenin, yürütmenin karşısında hiçbir hükmü olmadığı, yargının bağımsızlığı ve tarafsızlığından bahsetmenin, buna inanmanın birer safsatadan ibaret olduğu Sağlık Bakanlığı'nın ifadeleriyle bir kez daha açık ve net olarak somutlanmıştır. Sizin ne tarafsız ne de bağımsız olamayacağınızı biliyoruz. Burjuva devletin, burjuvazinin işleri organize eden bir kurum olduğunu, hukukunda bu kurumu korumanın bir aracı olduğunu bir kez daha yineliyoruz. Sizin yasalarınız da, mahkemeleriniz de halka karşı kurulmuş baskı ve tahakküm organıdır.

Cem Karaca'nın söylediği şarkı sözleri bu durumu açıklamak için yazılmış gibi adeta.

HALKA KARŞI

Gardiyancıları ve yargıçıları ve savcılarını

Hepsi halka karşıdır.

Kanunları, yönetmelikleri, bütün kararları

Hepsi halka karşıdır.

Dergileri, gazeteleri, bütün yayınları

Hepsi halka karşıdır.

Panzerleri, kelepçeleri, bütün silahları

Hepsi halka karşıdır.

Yeniden AKP'nin TTB'yi ele geçirme programına dönecek olursak, yıl 2016 yani 2 yıl önce bu kez Sağlık Bakanı doğrudan İstanbul Tabip Odası Başkanına dava açıyor. Tabip Odası Yöne-

tim Kurulu ve Haysiyet Divanı'nın görevden alınmasını istiyor. Gerekçesi ise Eylül ayında İstanbul'da yapılan Barış Mitinginin çağrıcılarından olan İstanbul Tabip Odası (İTO) Başkanı Doktor Selçuk Erez'in; *“İnsan olmanın gereği, savaşa, savaşçılara karşı durmaktır. Bugün hem içte, hem de dışta savaşın bahis konusu bir ülke ortamında talebimiz güçlü ve en geniş kamuoyuna duyurulacak şekilde dile getirmemiz büyük hayati önem taşıyor”* demesidir.

Bu dava ile ilgili odanın genel sekreteri Samet Mengüç o dönem Sağlık Bakanlığı'na; *“Siz savaşa karşı değil misiniz? Siz barış istemiyor musunuz?”* diye sormuştu. O dönem bu soruya yanıt vermeyen bakanlık yanıtını 1 Şubat 2018'de TTB'ye yönelik operasyonla verdi. Sağlık Bakanı Ahmet Demircan yaptığı açıklama ile TTB'ye yönelik operasyon için düğmeye kendilerinin bastığını şu sözleri ile itiraf etti.

“Tabipler Birliği kendisine yakışmayan bir şey yapmıştır. Bu Türk tabipleri temsil eden bir tavır değildir. Aynı zamanda yasal olarak da bize göre suç oluşmuştur. Biz kendileri ile ilgili suç duyurusunda bulunduk, bundan ötesi yargının işidir.”

Bu nasıl bir ahlak ve adalet anlayışının gereğidir ki, insan ölmesin yaşasın demek suç sayılıyor da, insanları haksız ve meşru olmayan savaşlarda, katliamlarda, iş cinayetlerinde, aç, yoksul bırakarak, uyuşturucu bataklığına sürükleyerek, kadın, çocuk cinayetlerinde... Sistematik olarak öldürmek, öldürme talimatı vermek ya da göz yummak suç sayılmıyor.

Yeniden TTB bildirisinden sonra yaşanan gelişmelere dönecek olursak; AKP, TTB bildirisini, lehine fırsata çevirmek istedi. Önce halkta savaşa karşı oluşacak tepkiyi önlemek için TTB yöneticilerine “terör sevici” yaftası vurdu. İşin içine “terör” girdiyse artık ne yapılırsa mubahtı. Sonra yargıyı devreye sokarak bu kurumu itibarsızlaştırmak istedi. En son olarak da isimlerinde bulunan “TÜRK” ve “TÜRKİYE” gibi kapsayıcı niteliği olan sözcüklerin isimlerinden çıkarılmasını istedi. Bunun için harekete geçti.

AKP siyasi anlayışının gereği olarak, insanlığın yüzyıllar, bin-

yıllarca yarattığı değerleri çıkarına hizmet etmiyorsa, kolaylıkla harcadı, yok saydı. Oysa bu değerler insanlık tarihinin gelişim evriminin yarattığı değerlerdi. Bunlar AKP ile başlamadığı, onun bir “lütfu” olmadığı gibi AKP ile de bitmeyecek olan insanlığın en büyük hazineleridir.

Tıpkı hekimlik mesleğinin bugün geldiği aşama itibariyle, bin yılların birikiminin mesleğe kattığı değerler gibi.

Tıpkı geçtiğimiz bölümde ayrıntılarıyla anlattığım avukatlık mesleğinin M.Ö 350'lere dayanan, Eski Roma ve Yunan'da ortaya çıkan kurumsallaşan, binyıllara dayanan kültürel, etik ve ahlaki değerlerinin bugünün modern avukatlık anlayışının ve kurumsallaşmasının yarattığı değerler gibi.

Tarihte yıkılmayan devlet, iktidarını sonsuza kadar sürdürebilen hiçbir siyasi parti ve onun başkanı görülmemiştir. Tarihin evrimi hep ileriye dönük olmuştur. Hitler, Mussolini, Erdoğan... gibi faşist yöneticiler ve onların iktidarlara baskı, terör ve katliamlarıyla, tarihin ileriye akışını kısa bir süre için sekteye uğratabilirler ancak durduramazlar. Çünkü tarih saati geçmişe değil geleceğe, ileriye doğru yürür.

Tarih boyunca hak ve özgürlük mücadelesi verenler, tarihin ileri doğru evrimini hızlandıranlar insanlık değerlerinin yaratıcıları olmuştur. TTB'nin, TBB'nin adından Türk ve Türkiye kelimelerinin çıkarılması bu kurumların yarattığı değerleri yok edemez. Ancak AKP'nin tarihe kara bir sayfa daha ekleyerek not düşer.

TTB, TBB ve Baroların

Saldırlara Karşısındaki Tutumu

TTB, TBB ve Baroların AKP'nin bu saldırıları karşısında tutumu ne oldu, neler yaptı birazda bu açıdan durumu değerlendirelim.

TTB ve Tabip Odaları; saldırılara karşı basın açıklamaları ve basın toplantılarının ötesinde ciddi bir muhalefet sergilemedi.

AKP yeterince teşhir edilmedi. Ulusal ve uluslararası meslek örgütleriyle bağlantı kurularak dayanışma sağlandı.

Her ne kadar TTB'nin saldırı karşısındaki tutumunu eleştirsek yetersiz bulsak da asıl biz kendimize dönmeli kendi meslek örgütlerimize bakmalıyız.

Daha öncede belirttiğimiz gibi meslek örgütlerimiz olan Barolar ve TBB diğer meslek örgütlerinden ari olarak devlet sistemine dahil edilmişlerdir. TBB ve Barolarımız bunu ayrıcalık olarak görmekte, kendilerine tanınan bu statüye bağlı kalarak hareket etmektedir. Bize düşense meslek örgütlerimize faşizm gerçeğini göstermektir. Yine mesleğin hak arama mücadelesinin bir parçası olduğunu, görevinin adalet için mücadele etmek olduğunu, savunmanlığın mahkeme salonları ile sınırlı olmadığını, adalet arayışının salonlara sığdırılamayacağını ısrarla hatırlatmak ve harekete geçmesini sağlamaktır.

Ancak Metin Feyzioğlu gibi bir TTB Başkanına sahipken bunu yapmanın bir hayli zor olduğunun da bilincindeyiz. Çünkü Metin Feyzioğlu iflah olmaz bir "milliyetçi"dir. (!)

24 Ocak 2018'de TTB'nin *"Afrin Operasyonuna ilişkin bildirisi sonrası Erdoğan 6 Şubat'ta yaptığı bir konuşmada; "Onun başındaki Türk ifadesi zaten Bakanlar Kurulu kararı, onun oradan süratle çıkarılması lazım,"* demiş ve devamında TBB'nin de durumunun aynı olduğunu belirterek; *"...Bunların milli, yerli, bu ülkenin yaptığı vatani korumak ile ilgili mücadelede yanımızda olma durumları yok. Tam aksine karşımızda yer alma, teröriste sahip çıkma, onlarla yandaş olma gibi bir durumları var. Bunları tamamen kaldırıp, sadece Türk Tabipler Birliği (TTB) değil, tabipler, her grup kendi oluşumunu yapar, faaliyetlerini gösterir. Aynı şekilde hukukçular. Ondan sonra oraya gelip çöreklenme diye bir şey olamaz."* İfadelerini kullanmıştı.

Bu açıklamadan sonra TBB Başkanı Metin Feyzioğlu, TBB'nin ne kadar yerli ve milli olduğunu örneklerle anlattı ve Erdoğan'ı siyasi değil milli gözlükle bakmaya davet etti. Yine Feyzioğlu'na göre Erdoğan, TBB'nin duruşu konusunda yanlış bilgilendirilmişti!

Yoksa Erdoğan'ın meslek odalarına dair böyle bir düşüncesi yoktu da çevresindekilerin yanlış bilgilendirmeleri sebebiyle bu sözleri söylemişti.

Duy da inanma! Bir hukukçu, hele hele Metin Feyzioğlu gibi siyasetin içinden gelmiş bir ailenin çocuğu bu kadar siyasi kör olabilir mi? Elbette hayır! Milliyetçi devlet kültürünü ve geleneğine sahip biri olarak böyle düşünmek istediğinden suçu başkalarına atarak Erdoğan'ı korumaya çalıştı.

Bir taraftan da bir kısım baro ile birlikte tüm avukatları meslek odalarını, mesleklerini savunmak için 24 Şubat'ta Ankara'ya davet etti. Meslektaşlarımın ve barolarımızın Feyzioğlu'nu iyi tanıyor olmaları nedeniyle katılım biraz düşüktü. Bu toplantı Feyzioğlu şova dönüştü. Feyzioğlu'nun sözleri TBB'nin halini bir kez daha gösterdi.

Feyzioğlu konuşmasına Afrin operasyonunu selamlayarak başladı. TTB' ve kendisinin ne kadar milli olduğunu ispatlamaya çalıştığı konuşmasında şöyle diyordu Feyzioğlu; *“Tek bir çıkış yolumuz var. Bir olmak, Türkiye olmak. Biz birlikte Türkiye'yiz demek. TBB'nin varlığı ve bağımsızlığı bu coğrafyada vatanımızın ve milletimizin bölünmez bütünlüğünün teminatıdır.”*

Bu sözlerinden sonra da TTB'nin nasıl bir kurum olduğunu Cumhurbaşkanı'na anlatma konusundaki çabaları için Başbakan ve Adalet Bakanı'na teşekkür etti.

İşte maalesef ki böyle bir birlik başkanına sahibiz. Siyasi iktidar bunun gibi biat etmiş, nedamet getirmiş, teslim olmuş birine dahi tahammül göstermiyor. Çünkü amacı sadece başkanı teslim almak değil tüm kurumu ele geçirmek.

Aynı Feyzioğlu ve TTB, OHAL'den önce başlayan, OHAL sürecinde ve devamında her geçen gün artan hukuksuz uygulamalar, avukatlara ve avukatlık mesleğine yapılan saldırılar karşısında sessiz kalmış adeta başını kuma gömmüştür.

Feyzioğlu'nun sessiz kaldığı tabloya şöyle kısaca bakalım.

- OHAL'in ilanından hemen sonra 2016 Kasım'ında 1974'ten

bugüne adalet mücadelesini sürdüren hukuk örgütümüz ÇHD başta olmak üzere, ÖHD (Özgürlükçü Hukukçular Derneği), Mezopotamya Hukukçular Derneği kapatıldı. Barolar ve TTB bu kapatmalara karşı sessiz kaldı. Çünkü kendisine de dokunulmuştu. Alman Papaz misali şimdi sıra kendilerine geldi. Ama buna bile etkin bir ses çıkaramıyorlar.

- 2011 yılında ikinci yurtsever 50 avukat arkadaşımız gözaltına alındı, 35'i tutuklandı. Avukatlara yönelik bu gözaltı ve tutuklama terörü karşısında TTB ve birçok baro sessiz kaldı. Bu sessizlikleri mesleğe ve avukatlara yönelik saldırıların önünü açtı. Devamında...

- 18 Ocak 2013 yılında ÇHD Genel Merkezi ile İstanbul, Ankara Şubeleri ile Halkın Hukuk Bürolarına yapılan AKP operasyonu ile benimde aralarında bulunduğum 12 avukat gözaltına alındı.9'u tutuklandı ve 22 avukat hakkında dava açıldı. Avukatlar 12-14 aylık tutukluluktan sonra serbest bırakıldı. Yargılama hala devam ediyor.

- Yine OHAL sonrası birçok ilde çok sayıda meslektaşımız gözaltına alındı. 30 günlük gözaltı süresinde işkenceye maruz kaldılar ve tutuklandılar. TBB yine yoktu. Sanki böyle bir süreç yaşanmamış, avukatlara yönelik bir saldırı olmamış gibi davrandı.

- ÇHD Genel Başkanı Yardımcımız Av. Münip Ermiş, MİT tırları sebebiyle gözaltına alınan bir hakimin ev aramasına katıldığı gerekçesiyle gözaltına alındı. ÇHD olarak yürüttüğümüz mücadele ile arkadaşlarımızın uzun süre gözaltında tutulmasını ve tutuklanmasını engellerken TBB yine yoktu.

- En son 12 Eylül 2017'de HBB bürolarına yapılan saldırılarda 16 avukat gözaltına alındı, 15'i tutuklandı. Ne baromuzu ne de TTB'yi yanımızda göremedik. Ancak iktidarın İçişleri Bakanının yakın ilgisine mazhar olduk!

Yine biz tutuklandıktan sonra iki kez daha büromuz basıldı. Farklı tarihlerde biri aynı zamanda ÇHD Genel Başkanımız olmak üzere 2 avukat arkadaşımız daha gözaltına alınıp tutuklandı.

Yine yoklardı.

Yukarıda saydıklarımız ve daha fazlasını ayrıntılarıyla avukatlara yönelik saldırılar bölümünde anlatacağım.

Ancak şuna değinmeden geçmek istemiyorum. Bugün itibarıyla 570'in üzerinde avukatın tutuklu olduğu bir meslek örgütünün, avukatlara yapılan bu saldırıları yok sayması, görmezden gelmesi kendi varlığı ile çelişmektedir. Kendi üyesine, kendi mesleğine sahip çıkmayan bir meslek örgütü yok olmaya mahkûmdur.

Ancak biz varız. Biz devrimci, demokrat avukatlar var olduğu sürece Feyzioğlu ve TTB yönetimine rağmen, mesleğimize, meslek örgütlerimize yönelik saldırılar karşısında duracak, mesleğimizi, meslektaşlarımızı ve halkımızı savunmaya devam edeceği. AKP'nin elini kolunu sallayarak meslek örgütlerimizi yok etmesine, halkımızı savunmasız bırakmasına izin vermeyeceğiz.

OHAL'in ilanından sonra çıkarılan KHK'ların birçoğu avukatlık mesleğini etkisizleştirmiş, yapılamaz hale getirmiştir. Bu anlamıyla KHK'lar ile getirilen bu düzenlemelerde mesleğe yönelik saldırı mahiyetindedirler. Biraz da avukata, avukatlık mesleğine yönelik saldırılara bu açıdan bakalım.

OHAL KHK'ları İle Yapılan

Saldırı Mahiyetindeki Düzenlemeler

- Yasal olarak en fazla 4 güne kadar uzatılan gözaltı süresi 30 güne çıkarıldı. Bu süre daha sonra 15 güne indirildi.

- Gözaltına alınan şüphelinin ilk 5 gün avukat ile görüşmesi yasaklandı. Bu süre önce 24 saate indirildi. Sonra kaldırıldı.

- TMK ile soruşturma aşamasına getirilen 3 avukat sınırlandırılması kovuşturma aşamasına da getirildi. OHAL'den önce kovuşturma aşamasında müdafii sınırlandırılması yokken OHAL'den sonra çıkarılan 696 sayılı KHK ile en fazla 3 avukat olacak şekilde sınırlandırıldı.

- Avukatların soruşturma aşamasında müdafilikten yasaklanması hükmü getirildi. KHK ile getirilen düzenlemeye göre; yasaklanacak avukat hakkında örgüt soruşturması açılmış olması yeterli görüldü. Oysa daha önce yasaklanma kararı verilebilmesi için avukat hakkında 2 yıl ve üzeri kesinleşmiş mahkeme kararı olması koşulu aranıyordu.

- Cumhuriyet savcısının talebi ile tutuklu avukat görüşmelerinin sesli ve görüntülü kayda alınabileceği, görüşmelerde gardiyan bulunabileceği, tutuklunun avukata, avukatın tutukluya vereceği evrakların incelenebileceği, gerekli görüldüğünde bu evraklara memur tarafından el konulabileceği hükmü getirildi.

- Yine Cumhuriyet savcısı tarafından doğrudan yakalama emri verilebileceği (önceden mahkemeler yakalama kararı çıkarabilirdi)

- Arama, yakalama vb. hallerde el konulan belgelerin kolluk tarafından incelenebileceği (önceden mahkeme tarafından incelenirdi)

- Avukat bürolarında yapılacak aramalarda, Cumhuriyet Savcısının katılımına gerek görülmemiştir. Yine bu yerlerde yapılacak aramalarda, gecikmesinde sakınca bulunan hallerde Cumhuriyet Savcısının arama kararı vermesi yeterli görülmüştür.

- Müdafinin soruşturma dosyasını inceleme veya şüpheli ile görüşme yetkisi kısıtlanabilir denilmekte, ancak bu süre zarfında ifade almayacağı düzenlenmiştir!

- Şüpheli ve sanığın malvarlığına el konula bileceği

- Tutuklu ve hükümlünün hakim kararı ile hapisneden alınıp gözaltı işlemi yapılarak yeniden ifadesinin alınabileceği (cun-ta yöntemi)

- Bölge Adliye Mahkemelerinde dosyalara ilişkin savcıların mütalaa vermesine gerek görülmemiş, dosyaların mütalaa alınmadan incelenip karara bağlanacağı hükmü getirilmiştir.

- Bölge Adliye Mahkemelerinde dosyaya bakacak heyetin ek-

sik olması durumunda diğer mahkemelerden oluşturulacak heyette dosyaların hızlıca karara bağlanacağı

- 667 Sayılı KHK ile oluşturulan inceleme komisyonları tarafından hakkında inceleme ve soruşturma yürütülen kişiler ile bu kişilerin eş ve çocuklarının ihtiyaç duyulduğu durumlarda banka işlemleri ile iletişim tespiti de dahil her türlü bilgi ve belgelerin kamu ve özel tüm kurum ve kuruluşlara verilebileceği. (Bu düzenleme ile masumiyet karinesi, suçta ve cezada şahsilik prensipleri tamamen yok sayılmıştır)

- Sanığın ve müdafinin yokluğunda mahkemece son sözü sorulmadan, son savunması alınmadan hüküm kurulabileceği...

- Sanığın veya katılanın göstermiş olduğu tanığın veya uzman kişinin çağrılmasına ilişkin dilekçenin mahkemece tarafından reddedilmesi halinde, sanık veya katılan bu kişileri mahkemeye getirebilmekte ve kişilerin mahkemede dinlenmesi zorunlu hale gelmekteydi. Değişiklikle bu kişilerin dinlenmesi davayı uzatmak amacıyla istenildiği kanısı hasil olursa mahkeme başkanı veya hakimi bu talepleri reddedecektir.

- Zorunlu müdafiliğin kabul edildiği davalarda da müdafinin duruşmada hazır bulunması ya da mazeret bildirmeksizin duruşmayı terk etmesi durumunda duruşma devam edecek hatta hüküm kurulabilecektir.

KHK'lar ile yapılan bu düzenlemeler yargılamayı ve yargılama hukukunu doğrudan ilgilendiren düzenlemelerdir. Dolayısıyla yargılamanın üç unsurundan biri olarak kabul edilen savunmaya, savunma mesleğine yapılmış çok büyük saldırılardır.

Avukatlık hak arama, adaleti tesis etme mesleğidir. KHK düzenlemeleri ile mesleğe tanınan hakların birçoğu ortadan kaldırılmış ya da kullanılamaz hale getirilmiştir. Örneğin; tanık ve bilirkişinin mahkemede dinlenmesi hakim/mahkemenin keyfiyetine bırakıldı. Zorunlu müdafilikte dahi duruşmaların avukatsız devam etmesi, sanık ve müdafinin yokluğunda karar verilebilmesi, hüküm kurulabilmesi... gibi doğrudan sanığın hakkını ilgilendiren bu

düzenlemeler avukatın savunma hakkını da kısıtlamış ve avukatlık mesleğini etkisizleştirmiştir. Avukata yapılan bu saldırı doğal olarak sanığın haklarına da yapılmış bir saldırdır.

Savunma hakkı; doğrudan avukatlık mesleğini ilgilendiren bir haktır. Mesleğin amacı ve temeli taa M.Ö 350'lerden yani Eski Roma ve Yunan'dan beri savunma hakkı üzerine kurulmuştur.

Savunma hakkı için; toplumdaki müdahale ve saldırılara karşı demokratik toplumcuların *“yurttaşların koruma mekanizmaları”*nin anasıdır denir. Savunma hakkı adil yargılama hakkının en önemli ayağıdır. Yine savunma hakkının kutsallığından bahsedilerek savunmaya ilahi bir misyon biçilmiştir.

İddia, yargılama ve savunma üçlüsünden oluşan yargının kurucu üç unsurundan biridir savunma makamı.

Bağımsız savunmayı temsil eden avukatlar yargılama faaliyetinde halkın hak ve yetkilerini koruyan, bu anlamıyla halkın tek ve gerçek temsilcisidirler. Hukukun, bağımsız yargının, insan haklarının korunması ancak savunma hakkının etkin bir şekilde kullanılması il mümkün olabilir.

KHK'lar ile yapılan bu düzenlemelerle savunma hakkı gasp edilmiş, hakim ve savcı ile birlikte yargının kurucu unsuru olan avukat yargılama faaliyetinin dışına itilmek istenmiştir.

TBB ve Barolar; mesleği yok eden, mesleği yapılamaz hale getirerek itibarsızlaştıran, meslektaşları potansiyel suçlu gören bu düzenlemelere karşı, koltuğunu koruma, statüsünü kaybetmeme ve iktidarın baskı ve terörüne maruz kalmamak adına ses çıkarmamış, çıkaramamıştır.

Olmadık zamanlarda, olmadık şeyler için söz söyleyen Feyzioğlu, asıl söz söylemesi gereken yerde sessizliği tercih etmiştir. Bilmelidir ki; sessizlik ölümdür! Bu sessizlik hem kendinin hem başında bulunduğu meslek örgütünün, hem de mesleğin sonunu hızlandıracaktır.

Mesleğin onur ve itibarını yok eden, mesleği yapılamaz hale getiren bu düzenlemelere ses çıkarmayan Feyzioğlu, 696 sayılı

KHK ile getirilen Tek Tip Elbise (TTE)'ye karşı yaptığı bir açıklamada şöyle diyordu.

KHK ile yapılan bu düzenlemenin yargıyı peşin hükümlü göstereceğinden bahsederek devamla; *“Bu FETÖ, PKK ve DH-KP-C'nin ve terör örgütlerinin isteyeceği bir şeydir. Çünkü dünyaya dönüp diyeceklerdir ki, “Bakın Türkiye’de ABD’de deki Guantanamo gibi insanlara da yargılanırken TTE giydiriyorlar. Çünkü yargılamaya çıkarken Türk yargısı suçlu diye bakıyorlar. “Biz suçlu değiliz, siyasi iktidarın yargı eliyle bastırdığı muhalifleriz” demek için bundan daha güzel bir gerekçe yok. Bir tane tişörtten yola çıkıp koskoca Türkiye Cumhuriyeti Yargısı muhalifleri ezmek üzere dizayn edilmiş, örgütlenmiş bir yargıya dönüştürülebilir mi?”* ifadelerini kullandı. (26 Aralık 2017 Milliyet)

Bu konuşan ne iktidar temsilcisi, ne de faşizmin temsilcisi olan bir siyasi partinin sözcüsü. Görevi hukuku, ahlakı, insani değerleri, insan hak ve özgürlüklerini savunmak olan bir meslek örgütünün, maalesef ki bizim meslek örgütümüzün başkanı.

Tek Tip Elbise (TTE) 12 Eylül faşist askeri cuntası tarafından siyasi tutsakları teslim almak amacıyla getirilen bir uygulamadır. TTE için şöyle diyebiliriz.

Tek Tip Elbise;

İnsan onuruna,

İnsan haysiyetine,

İnsan kişiliğine,

İnsan iradesine,

Devrimci tutsakların siyasi kimliğine,

Ruhsal ve bedensel bütünlüğüne yönelik bir saldırıdır.

Bu saldırı ile amaçlanan insanı tek tipleştirip kimliğinden ve kişiliğinden soyutlayarak teslim almaktır.

Kısacası insanı, insanlıktan çıkararak kendilerine şartsız biat eden birer robot, birer makine haline dönüştürmektir.

Tek tip elbise uygulaması 12 Eylül Faşist Askeri Cuntasından bugüne AKP iktidarına kalan bir mirastır. AKP iktidarına kalan bir mirastır. AKP faşizmin bu mirasına da sahip çıktı, çıkıyor.

Eğer iktidar biraz olsun tarih bilincine sahipse bilmelidir ki; o dönemden bizlere de bırakılan miras vardır. Bu miras zulme boyun eğmeme, direnme, her koşulda insan onuruna sahip çıkma mirasıdır. Biz bu mirasa ne pahasına olursa olsun sahip çıktık, çıkarız da!

Her zihniyet, her anlayış tarihsel olarak kendi misyonunu yerine getirmekle yükümlüdür. Adlarımız, tiplerimiz değişse de bugün devrimcileri, demokratları, aydınları olarak tarihsel sorumluluklarımızı yerine getirecek, bu saldırı karşısında duracağız.

Bir kez daha yineliyoruz; TTE insan onuruna aykırıdır. İnsanı kişiliksizleştirme, duygu ve düşüncelerinden arındırma, kişiliğinden benliğinden soyutlayarak teslim alma aracıdır. Bu sebeple TTE Giymedik Giymeyeceğiz!

Avukatlık hak arama, insan onurunu, insan haysiyetini koruma ve geliştirme ve insan hakları ihlallerine karşı etkin mücadele yürütme görevi de olan bir meslektir. Mesleğin özelliği gereği avukatların örgütleri olan Barolara ve Barolar Birliği'ne kanunen sorumluluklar yüklemiştir.

Av. Kanunu m.76 “... *Barolar hukukun üstünlüğünü, insan haklarını savunmak ve korumak, avukatların ortak ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla tüm çalışmalarını yürütmekle yükümlüdür*” der.

Barolar bu yükümlülük altındayken TTB'nin bu yükümlülüğün dışında tutulması düşünülebilir mi?

Erdoğan acıkmasıyla insan haklarını ve onurunu savunmak yerine milliyetçi, faşist zihniyetinin tezahürünü mesleğin ilke ve kurallarından üstün tutmuş, bu düzenlemeyi yapan zihniyetle aynı bakış açısına sahip söylemlerde bulunmuştur.

Feyzioğlu'nun acıkması Av.k.76m'deki baroların yükümlülüklerine aykırıdır.

Bu nedenle her şeyden önce TBB Genel Kurulu, Barolar ve tabii avukatlar olarak bizler görevden azlini istemelidir.

Feyzioğlu'ndan Nuriye-Semih Açıklaması

Avukat örgütünün başı olarak avukatlara yönelik saldırılar karşısında sessiz kalan, sessizliği ile bu saldırıları onaylayan Feyzioğlu, OHAL KHK'ları ile işten atılan Nuriye ve Semih'in eylemleriyle ilgili konuşmayı kendine görev saydı. Nuriye ve Semih'in duruşmasından bir gün önce, yani biz gözaltına alındıktan hemen sonra katıldığı bir radyo programında (RS FM'de bidebunudinle programı) *“Kimse benden Nuriye ve Semih'i evlat edinecek bir sempati içinde olmamı beklemesin...”* dedi.

Bu sözler üzerine Semih, Feyzioğlu'na verdiği tarihsel cevabında şöyle diyordu; *“Biliyor ki, sempati duyarsa tutuklanır. Empati kurarsa iktidara yaranamaz.”*

Doğru söze ne denir!

Biz de avukatları olarak şöyle sesleniyoruz. Feyzioğlu, Nuriye ve Semih'in çok güzel bir ailesi var. Ayrıca onları seven, onların talepleri için mücadele eden, bunun için bedel ödenmekten sakinmeyen büyük bir ailesi ve halkı var. Faşizmin sözcüsü birinin evlatlığına hiç ihtiyaçları yok! Faşizmin sözcülüğünü yapmaktan vazgeç! Gölge etme başka ihsan istemez diyoruz.

Feyzioğlu aynı programda; *“açlık grevi yapan kişi bilincini kaybettiğinde devletin ona müdahale yükümlülüğü var;”* diyerek Nuriye ve Semih'in katliamının önünü açan, katliama davetiye çıkaran açıklamalarda bulundu. Neden böyle diyoruz.

Çünkü; bugüne kadar açlık grevi ve ölüm oruçlarına devletin yaptığı zorla müdahale birçok insan ya yaşamını kaybetti ya da sakat kaldı. Devletin müdahalesinde amaç; kişinin sağlam ve sağlıklı bir şekilde hayata döndürülmesi değil, devlete karşı yapılan bu eylemlerin bitirilmesidir. Devlet zorla müdahale ile eylemciye karşı kin ve nefret ile hareket eder. Düşman gözüyle baktığı için de gerekli özen ve ihtimamı göstermez. Bu da zorla müdahale

le edilen kişinin ölümüne ya da sakat kalmasına sebep olur.

Oysa, eylemine kendi isteği ile son veren kişiye uygun tedavi imkânı sağlandığında bu kişilerin yaşama ve sağlıklı bir şekilde hayata dönme ihtimali çok yüksektir. Nuriye ve Semih'in kendisi bu duruma örnek olduğu gibi yine Behiç Abi'de karşımızda en somut örneklerden biridir.

Feyzioğlu açıklamasıyla Nuriye ve Semih'in yaşam hakkına yönelebilecek saldırının tetikçiliğine soyunmuştur. Yine devletin Nuriye ve Semih'i katletmesinin önünü açmakta, olabilecek bir katliamı meşrulaştırma çabasındadır.

Ülkemiz tarihinin en önemli devrimci önderlerinden biri olan Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idam kararını mecliste onaylanması sırasında o dönem GP Kayseri Milletvekili olan Metin Feyzioğlu'nun dedesi Turhan Feyzioğlu'da idama onay vermiştir. Feyzioğlu ailesinin devrimci düşmanlığı bugün AKP iktidarı ile ortaya çıkmamış, geçmişten gelmekte tarihsel bir kökene dayanmaktadır.

Biz Denizlere ne idam kararı verenleri ne de onu onaylayanları unutmamak! Bu söylemleri ve tutumu nedeniyle tarihin kara sayfalarına geçen Feyzioğlu'nu da unutmayacak, unutturmayacağız!

Feyzioğlu'ndan Biz De Nasibimizi Aldık

Feyzioğlu belli ki radyo programına iktidara yaranmak, safını belli etmek, içini dökmek için gelmiş. Nuriye-Semih'e bunca söz söyleyen biri avukatları olarak bizi es geçmezdi!

Sanki özel olarak birileri onu göndermiş(!) ayın Nuriye –Semih'te olduğu gibi bizim hakkımızda da tetikçilik yapmaya zorlamıştı!

Bizim için; *“Nuriye ile Semih adlı açlık grevi yapan kişilerin tutuklanan avukatlarının tutuklanma gerekçesinde Nuriye ile Semih'in avukatı olmaları yoktu. Polisin öldürdüğü DHKP-C'li terö-*

ristin üzerinden çıkan listede tutuklanan bazı avukatların adı geçtiği söyleniyor. Ben bu listenin değersiz olduğunu söyleyemem,” diyor.

Bugüne kadar avukata, avukatlara, temel hak ve özgürlüklere yapılan saldırılara sessiz kalarak faşizmin saldırılarını meşrulaştırmıştır. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bizlere yönelik yaptığı bu açıklama ile soruşturmayı yürüten savcının elini güçlendirmiş, cüretlendirmiştir. Yine soruşturmanın başı olan iktidara desteğini bir kez daha yinelemiştir.

Feyzioğlu bu beyanları ile polisin, iktidarın sözcülüğünü yapmıştır. “... *Teröristin üzerinden çıkan liste*” dediği şey avukatların kartvizitleridir. TBB Başkanı birazcık olsun durup düşünebilseydi her avukatın bir kart viziti olduğunu, bu kart viziti isteyen, talep eden herkese kendi ya da başka birileri tarafından da verilebileceğini, kart vizit verirken bu adam ya da kadın bir olaya karışır, bir suç işlerse acaba ben de o olaya dahil edilir, o suça ortak mı olurum diye düşünmediğini/düşünemeyeceğini idrak edebilirdi.

Feyzioğlu'nun iktidar korkusu öylesine başını döndürmüştü ki, korkunun getirdiği kendini ispatlama, iktidara yaranma gayreti ile milliyetçi, faşist duygularının da etkisiyle hukukçu olduğunu unutmuş, hukuki düşünme yeteneğini kaybetmiştir.

Meslektaşlarını hedef göstermek, tetikçilik yapmak sana mı kaldı. Bu ülkenin polisi, savcısı, iktidarı var. Onlar zaten fazlasıyla bu işi kendilerine görev edinmişler. Feyzioğlu sen ne yapıyor, neyi ispatlamaya çalışıyorsun.

Eğer Feyzioğlu'nun düşünce tarzıyla hareket edecek olursak; aynı şekilde bir hukukçunun geçmişte bir caniyi savunmuş olması vaka-ı adliyeden denilebilir. Münevver Karabulut'u vahşice katleden zengin aile çocuğu Cem Gariboğlu'nu savunmakla siz de Münevver Karabulut'un katlinin ortağısınız demektir. Elbette Cem Gariboğlu'nu savunmak bir tercihtir ancak bu sizi bu suçun ortağı ya da tarafı yapmayacağını bilecek kadar mesleki ve hukuki bilgiye sahibiz.

Karadeniz’de HES’lerle doğayı ve yaşam alanlarını talan eden, yok eden şirketin avukatlığını yaptığınız için size bu suçun ortağı mısınız demeliyiz. Elbette değilsiniz. Orada HES’lere karşı mücadele verenlerin avukatlığını da yapabiliydiniz. Siz şirket avukatlığını tercih ettiniz. Bunu suç değil tercih olarak yorumlayabiliriz.

Yine zor durumdaki arkadaşlarınızın müdafiliğini üstlenmek için trilyonlar istemeniz de bir tercihtir. Herkesin paraya meyilli, onunla ilişkileri sıkı olabilir. Sonuçta avukatlık profesyonel bir meslektir. Kimin avukatlığını ne şekilde yapacağını herkes kendisi karar verir, bunun için kimse onu zorlayamaz. Hiçbir avukat savunduğu kişi ile aynılaştırılmaz, o kişinin yaptığı eylemle suçlanamaz. Bir kişinin savunmanlığını yapmak onun işlediği suç ortak olmak anlamına gelmez.

Atalarımız der ki; *“her yiğidin yoğurt yiyişi başkadır.”* Herkesin avukatlık yapma tarzı ve tercihi başkadır. Tercihler yüzünden zorlanamaz, suçlanamaz.

TTB Başkanı’nın avukatlar tutuklanırken diğer meslektaşlarına tatil organizasyonları göndermesi hobisi olarak değerlendirilebilir. Yine hukuk alanında haklar ve özgürlükler mücadelesinde çok önemli bir işlevi olan bir örgütün ÇHD’nin Başkanı Av. Selçuk Kozağaçlı’nın gözaltına alındığı gün “Karartek, Bürotek” gibi çok önemli işlevsel hukukla ilgili sitenin tanıtımını da yapması öyle!

Benzer biçimde gözaltılar sürerken, Bulgaristan’dan devşirme eski milli ve yerli sporcu Naim Süleymanoğlu’nun durumu ile bizzat ilgilenmesi de haltere olan sempatisi ile açıklanabilir.

Ancak TTB Başkanı’nın devam eden bir dava ve açık bir soruşturma hakkında konuşması suçtur. Nuriye ve Semih’in davasından bir gün konuşması adil yargılanmayı etkilemeye teşebbüstür. Bu konuşması ile bağımsız mahkemeyi negatif etkilemektedir.

Yine bizler hakkında görüş bildirmesi de öyle. Bizim hakkımızda görüş bildirirken bilinçli olarak durumu çarpıtmış, avukat kart vizitine “işte” diyerek soruşturmayı yürütenlere bizi, hedef

göstermiştir. Aynı hedefi gerek 2013 soruşturmasında, gerek 2017 soruşturmasında iktidar ve sözcüleri (polisi, savcısı, medyası, yargısı, bakanı...) yeterince göstermiştir. Bunlara şimdi bir de meslek örgütümüzün başkanı eklendi. Herkes gösteriyor bir de o eklense ne çıkar diyeceksiniz?

Ancak her ne kadar TTB Başkanı Metin Feyzioğlu ve yönetimi kendi hukuki vasfının ve sorumluluğunun farkında değilse de TBB bizim meslek örgütümüzdür. Bugün bu örgüt yöneticileri tarafından bir STK (Sivil Toplum Kuruluşu) gibi faaliyet yürütse de TBB, TTB, Odalar, Barolar... vb. örgütler tıpkı ÇHD gibi bir DKÖ'dür. (demokratik kitle örgütü) Bu bilinçle ve bunun sorumluluğu ile hareket etmeye çağırıyoruz. Feyzioğlu ve ekibini. Feyzioğlu'na rağmen TTB'yi korumak ve savunmak sorumluluğumuzdur.

ÇHD, Feyzioğlu'nun açıklamalarına karşı verdiği cevabında şöyle diyordu; "Saraya topuk selamı veren Milli Baro Başkanına en güzel cevabı Yılmaz Güney vermiştir. "Kralın sofrasında soy-tarı olacağıma halkın sofrasında eşkiya olurum."

Sivil Toplum Kuruluşları (STK)

Demokratik Kitle Örgütü (DKÖ)

Kime denir?

İşlevi nedir?

Daha öncede belirtmiştik.

"Gücün varsa iktidar paylaşılmaz" güçler merkeze bağımlı ya da kontrol edilmeye çalışılır.

İktidarlar özellikle kitlesel ve entelektüel gücü olan kurumlara ihtiyaç duyarlar. O nedenle sendikalar, dernekler, meslek kuruluşları, işveren örgütler çok önemlidir. Bunlar iktidarların hem meşruiyet araçları hem de konuşan dilleridir. Esas olan bunların sisteme eklenmesi, bağımlı hale getirilmesidir. Mümkün olmadığında ise tarafsız kılınmasıdır. Bunun için bu kurumlara yönelik

çeşitli araçlar kullanılır. Bu araçların en belirleyici olanları ideolojik ve maddi destektir. Eğer tüm çabalara rağmen yine de muhalif kalırsa o zamanda yok edilmesi gereken hedef haline gelir.

SİVİL TOPLUM KURULUŞLARI (STK)

İktidar olmak için toplumsal desteğe ihtiyaç vardır. İktidarlar her daim politikalarını geniş halk tabanlarına yaymak ve kabul görmesini ister. Bunun için sivil desteğe ihtiyaç duyar. İktidarların (devletin) ekonomik, ideolojik desteği ile oluşturulan bu kurumlara STK diyoruz. STK'ları ya doğrudan devlet (iktidar) kurar ya da var olan bir STK'ya ekonomik, ideolojik destek vererek kendine bağımlı hale getirir. Örnek verecek olursak; TÜSİAD, MÜSİAD, TOBB gibi işveren kuruluşları, Hak-İş, Kamu-Sen gibi sendikalar ile CİST, Kadem, Türgev vb.. kurumlar STK olarak sayılabilir. Hükümetler programların bu STK'lar aracılığıyla geniş halk tabanlarına yaymak ister.

DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTÜLERİ (DKÖ)

Devletin ve iktidardan bağımsız, karşıt muhalif kimlikli kuruluşlar da DKÖ olarak tanımlanır.

DKÖ'ler, haklar ve özgürlükler mücadelesi veren, yaşadığı dönemde mücadeleyi geliştiren, kitleleri ekonomik, demokratik hak ve talepleri konusunda politikleştiren bir misyona ve anlayışa sahip kurumlardır.

DKÖ'ler demokratik mücadele veren kurumlardır. Hemen akla şu soru geliyor. Demokratik mücadele nedir?

-Demokratik mücadele; sistemle ekonomik, demokratik, sosyal alanda çelişkileri olan, bu anlamda çıkarları demokrasiden yana olan tüm sınıf ve katmanların ekonomik demokratik hak ve talepler uğruna mücadele içinde eğitilmesi, biçimlendirilmesi ve iktidar mücadelesine kanalize edilmesi faaliyetidir.

DKÖ'ler perspektifle yürütülen mücadelenin temel araçlarıdır. Bu nedenle DKÖ'ler her dönem faşist terörün, linç saldırılarının hedeflerinden biri haline gelmiştir.

Hak, özgürlük ve adalet mücadelesi verdikleri ve bu mücadelenin bir parçası olmaları nedeniyle TBB, Barolar, Odalar, dernekler vb. kurumlar birer DKÖ'dür. Bu kurumlar aynı zamanda devlet sistemi dışında bağımsız olarak örgütlenmiş kurumlardır. O nedenle siyasal iktidarların hedefidirler. İktidarlar ele geçirmek isterler, geçiremiyorlarsa da tarafsızlaştırmak bu da mümkün olmamışsa yok edilmesi gereken kurumlar olarak bakılır.

Yukarıda açıklamalarımda belirttiklerimi yeniden kısaca özetleyecek olursak; TBB, TTB, Barolar, Meslek Odaları gibi DKÖ'ler iktidarların seçimleriyle özel olarak ilgilenmesine rağmen bir türlü ele geçiremediği kurumlardır. 16 yıldır tüm çabalarına rağmen bu kurumların yönetimini ele geçiremeyen iktidar, bu kurumları itibarsızlaştırarak, bölüp parçalayarak yok etmek istedi. Bizim gibi devrimci-demokrat avukatların, doktorların, mühendislerin, demokratik hak ve özgürlüklerine sahip çıkan tüm halk kesimlerinin görevi DKÖ'leri sahiplenmek ve iktidarın saldırılarından korumaktır.

Avukatların Adliyelerden Yavaş Yavaş

Uzaklaştırılma Çabaları

İktidar yaptığı düzenlemelerle yasama, yürütme ve yargı erkini kendine bağlayarak ülkeyi tek elden, hatta tek ağızdan yönetmeye başlamıştır. Bu tek başlılık "burjuva demokrasisi" anlamında da, demokrasi olmayıp otokrasi yönetimi yani faşizmdir. Bu konuya arkadaşlarım ayrıntılarıyla değineceğinden ben kısaca değindim.

Ancak benim ele alacağım konu genelde hukuka, özelde avukatlık kimliği ile ilişkisidir.

Avukat iddia, savunma ve yargıdan oluşan yargılama faaliyetinin kurucu unsurlarından bağımsız savunmayı temsil eder.

Bugün ülkemizde siyaset iktidarını yargı eliyle yürütmektedir. Siyasi iktidar devletin tüm kurumlarını iktidara bağlamış, bağımsız ve tarafsızlığını tamamen ortadan kaldırmıştır. Yargının kurucu unsuru olan iddia ve yargı yapılan düzenlemelerle bağımsızlığını yitirmiş, iktidarın kurumları haline getirilmiştir. Öyle ki; HSYK'nın yapısı ve adı bile değiştirilmiş HSK olmuştur. HSK Başkanı ise Adalet Bakanıdır. Yürütmenin bir mensubu yani iktidardır. HSK üye ve yöneticileri iktidardan bağımsız, onun isteği dışında hareket edemez, karar veremez hale getirilmiştir.

Yargılamanın iki unsuru; iddia ve yargı da hal böyleyken, yargılamanın üçüncü unsuru olan savunma (şimdilik!) iktidardan ari olarak bağımsızlığını devam ettirmektedir.

Ancak yukarıda çeşitli yönleriyle ele aldığımız yasal düzenlemelerle savunma itibarsızlaştırılarak ele aldığımız yasal düzenlemelerle savunma itibarsızlaştırılarak, etkisizleştirilerek yargılama faaliyetinin dışına atılmaya, yok sayılmaya çalışılmıştır.

Bu yasal düzenlemelerin dışında yapılan başka düzenlemelerle de avukat yavaş yavaş hakimlerden, savcılardan hatta adliyelerden uzaklaştırılmaya çalışılmıştır. Yargılamanın unsurları arasında adeta "kast" sistemi oluşturulmaya başlanmıştır.

Biraz da bu düzenlemeler bakalım;

-Bunlardan biri; ÖN BÜROLAR'dır

Ön büroların kuruluş amacı; kalemlerdeki iş yükünün azaltılması, kalemlerin daha sistemli ve hızlı hareket etmelerinin sağlanması olarak kurulduğu söylendi.

Ancak bu kalemler için rahatlık sağlasa da avukatları kalemlerden, dosyanın bütünlüğünden ve adliye koridorlarından yavaş yavaş uzaklaştırmanın bir parçası haline geldi.

Avukatın dosyayı incelemesi, dosya hakkında genel bilgi edinmesi kısıtlandı. Oysa avukatlık kanununa göre; avukat vekâletsiz dosya inceleme yetkisine sahiptir. Böylece kanuna aykırı olarak avukatın dosya hakkında bilgi edinmesinin önüne geçildi.

Bu durum pratikte şöyle sonuçlar yaratabilir.

1- Avukatın dosyayı almadan, yani müvekkil-vekil ilişkisi kurulmadan dosya hakkında bilgi sahibi olmasına engel olundu. Avukatlık serbest meslektir. O nedenle dosya içeriğine göre avukatın dosyayı kabul ya da ret etme hakkı da kısıtlanmış oldu.

2- Yine avukatın yeni alacağı dosya kapsamında başka dosyalardan müvekkilleriyle müstakbel müvekkil arasında menfaat çatışması olabilir.

Bu durumda müvekkil-vekil ilişkisi baştan kurulmamış olur. Kurulduktan sonra her iki tarafta (eski-yeni müvekkil) oluşacak güvensizlik mesleğin itibarını zedeleyecek, avukata güveni sarsacaktır. Her şeyden önce avukatlık güven esasına dayanan bir meslektir.

3- Bir dosyadaki delil ya da beyanlar bir başka dosyanın gündışatını etkileyecek nitelikte, bir hakkın varlığını veya yokluğunu, bir kişinin suçluluğunu ya da ortaya koyacak nitelikte öneme sahip olabilir. Ya da dosya bir başka dosyayla bağlantılı olabilir.

Avukat gerek resmi daire ve kurumlardan, gerekse özel kurum ve kuruluşlardan dosya veya müvekkiliyle ilgili bilgi, belge alma, delil toplama yetkisine sahipken bunu adliyede ki dosyaları için yapamıyor olması avukatın hak ve yetkilerinin sınırlandırılması demektir. Ön bürolarla avukatın bu yetkilerini kullanmasının önüne geçilmiştir.

4- Ön bürolarda vekaletiniz yoksa dosya numarasını bilerseniz dahi dosyaya ilişkin hiçbir bilgi alamazsınız, dosya hakkında işlem yapamazsınız. Avukatlık kanuna göre, avukat vekâletsiz dosya inceleme yetkisine sahiptir. Ön bürolar bu haliyle avukatlık kanununda avukata tanınan yetkiyi kullanılmaz hale getirmektedir.

Ön büroların kurulmasıyla avukatlar, mahkeme kalemlerinden ve hakimlerden yavaş yavaş uzaklaştırıldı. Gözden uzak olan gönülden de uzak olur misali hakimlerle avukatlar arasında zaten var olan ayrıcalık daha da belirginleşti.

Özel Yetkili Mahkemeler

Mahkemeler halka açıktır. Yargılamalarını halk (Türk Milleti) adına yaparlar. Kararlarda bunu açıkça yazarlar.

Ancak “özel yetkili” mahkemeler açısından bu kural uygulamada geçerli olmamaktadır.

Özel Yetkili Mahkemeler adından da anlaşılacağı üzere özel yargılama usulüne göre yargılama yapan mahkemelerdir. Kendilerine tanınan özellik nedeniyle halktan yargılamanın süjesi olan sanıktan ve avukattan uzak durmayı, mümkünse onları yargılama faaliyetinden uzak tutmayı tercih ederler. (Adına özel denmese bile 15 Temmuz’dan sonra kurulan mahkemelerin hepsi bu niteliktedir.) Çünkü kendilerine verilen görevin gerçek anlamıyla bir yargılama olmadığına bilincindedirler. Bu mahkemeler tam anlamıyla siyasi mahkemelerdir. Verilen kararlar da fail-fiil ilişkisinden çok siyaset-hukuk ilişkisine dayanır. Bizim gibi siyasetin hukuk üzerinden yürütüldüğü ülkelerde bu mahkemeler tarafından verilen kararlar dönemin siyasetinin ihtiyacını karşılayacak nitelikte kararlardır.

Mesela; 2015’in sonlarında, 2016’nın Temmuz’una kadar gerek toplantı ve gösteri yürüyüşlerine muhalefetten gerek propaganda suçundan kişiler hakkında açılan davaların büyük çoğunluğu bu dönemde düşünce ve ifade özgürlüğü kapsamında değerlendirilerek beraat kararları verilmiştir. Yine örgüt üyeliği gibi suçlar bakımından da örgütle sıkı fıkı illiyet bağı aranarak kişiler hakkında bu suçlar bakımından daha az cezaya gidilmiş ya da bu suçun oluşmadığı kanaatine varılarak beraat kararları verilmiştir. Bahsettiğim bu dönemde siyaset hak ve özgürlükler ve demokrasi söylemini yükselttiğinden mahkemeler (hukuk) derhal bu mesajı almış, demokrasinin gereğine uygun kararlar vermişlerdir.

15 Temmuz 2016’dan sonra ise siyaset baskı ve terörle ülkeyi yönetmeyi başlamıştır. Hukuk bunan geri kalır mı? Derhal harekete geçerek tüm temel hakları yok saymış, kişileri olmadık sebeplerle gözaltına alıp tutuklamış ve ağır cezalarla karşı karşıya bırakmışlardır. Bugün yapılan yargılamalarda uygulanan ise

hukukun hiçbir evrensel kuralına uyulmadığı, uygulanmadığı bir hukuksuzluk dönemidir. Bunun sonucu olarak mahkemeler özellikle politik davalarda hasmını yok etmek amacıyla örgütlenmiş siyasi iktidarın birer militanı gibi davranmaktadırlar. Bu öyle bir aşamaya vardırılmıştır ki; sanığın bir insan, bir canlı olduğu bile yadsınarak sanığın insan olmanın getirdiği ihtiyaçları dahi göz ardı edilme aşamasına gelinmiştir.

Mahkemelerin ve yargının durumuna ilişkin arkadaşlarım ayrıntılı beyanlarda bulunacağından bu konuyu daha fazla ayrıntılandırmayacağım.

Ancak mahkemenizin yargılanmasını yaptığınız sanığa bakış açısına ilişkin bizzat uyguladığınız tutumu size örnek olarak vermek istiyorum.

Arkadaşlarımız buradadır, onlar sizi size daha ayrıntılarıyla anlatabilirler. Ben duyduğum kadarını anlatayım istedim. Yargılamasını yaptığınız bir dosyada sanıkları oturtmayarak duruşma boyunca ayakta tutulmuşsunuz. Uzun süre ayakta tutmanın bir işkence yöntemi olduğun bilemeyecek kadar hukuki bilgi yoksunu olmadığınıza göre amacınız nedir?

Bu tutumunuz bağımsız ve tarafsız olmadığınıza yeterli kanıt değil midir?

Bağımsız ve tarafsız olamayacağınıza dair hiçbir dönem zerre kadar şüphe duymadık. Bağımsız ve tarafsız olamayacağınızı biliyoruz. Bunu bu kadar aleni yapmanızı belki biraz yadırgıyor olabiliriz. Bu da hala hukuki saflığımızı korumak istediğimizden olsa gerek!

Adalet Saraylarda Aranmaz!

Adalet sarayları açılmaya başlandığında tabii adı saray da olunca oralara halkın girebilmesi kolay kolay olmayacaktı. Malum saraydan bakıldığında halk her daim suçlu ve tehlikelidir. Halka bu gözle bakan saray erkânı elbette halkı ve halkın savunmalarını adliye saraylarına öyle elini kolunu sallaya sallaya almayacak-

lardır! Öyle de yaptılar.

Hemen aklıma şu soru geldi. Sarayda oturanlar halktan neden korkar.

- Adaletsizliklerinden, aslında kendi yaptıklarından, kendi uygulamalarından korkarlar. Bir bakıma kendilerinden korkarlar.

- Adaletsizliklerinin sonucu oluşan baskının halkta iktidarı alma, iktidarı alaşağı etme ihtimaline binaen saray mensupları halktan korkar ve halkı saraylardan uzak tutmaya çalışırlar. Eğer saraya sokmak zorunda kalırsa da gerekirse (affedersiniz) donuna kadar soyar, arama tarama yaptıktan sonra saraya alır. Belki size afaki gelecektir ama sadece Çağlayan Adalet Sarayında bile bizler bu duruma kaç kez tanıklık etmişizdir.

Adalet sarayları açıldığı andan itibaren bırakın halkı yargılamanın kurucu unsuru olan biz avukatlar dahi adliyelere girmekte zorluk çektik, hala çekiyoruz da.

Avukat olmamıza rağmen üstümüz ve çantamız aranmak istendi. Aratmayanlar içeri alınmadı. Avukatın üstü ve çantasının hangi hallerde aranacağı kanunda açıkça belirtilmiştir. Bunlar;

- Suçüstü hallerde

- Ağır cezalı durumda ancak mahkeme kararıyla avukatın üstü ve çantası aranabilir der kanun. Adliyelerin saraya dönüşmesiyle birlikte avukatlara yönelik saldırıların ne boyuta ulaşabileceğinin sinyalleri daha o zamanlardan verilmişti

Bu durum karşısında sessiz kalamazdık. ÇHD'nin öncülüğünde devrimci, demokrat, yurtsever avukatlar olarak bu uygulamaya karşı haftalarca eylem yaptık. Özel Güvenlik ve polisle göğüs göğüse çatıştık, yaralandık, gözaltına alındık, hakkımızda soruşturmalar ve davalar açıldı. Ama pes etmedik. Her geçen gün eylemlerimizi arttırdık. Üst ve çanta aramalarından geri adım atmak zorunda kaldılar.

Ancak maalesef Baromuzun uzlaşmacı tavrı nedeniyle Baro ve Başsavcılık arasında yapılan protokolde X-Rayın arama değil

tarama olduğu gibi bir safsatayla avukatlar için geri adım olan X-Ray uygulaması yerleşmiş oldu. Ancak bizler bu uygulamaya da itiraz ettik. Eylemlerimizi X-Ray uygulamasına karşı da sürdürdük. Baro bu protokole imza atarak avukatlar arasındaki dayanışmayı kırdı. Tüm iyi niyetimle düşünerek, Baro bu protokolle istemeyerek de olsa avukatların krimanilize edilmesine, suçlu gözüyle bakılmasını meşrulaştırdı. Avukatlara yönelik saldırıların dolaylı da olsa maalesef ki ortağı oldu.

Bizimle aynı sıralarda okumuş, aynı hukuk eğitimini almış, ancak uygulamalarınızdan okuduklarımızı aynı şekilde anlamadığımız açık olan siz meslektaşlarımız, hakim ve savcılar sizler elinizi kolunuzu sallayarak adliyeye girebiliyorsunuz. Bir tekiniz bile bu durumdan rahatsız olup itiraz ettiniz mi?

Biz avukatlar her daim sizin gönünüzde suçluyuz. Ya da suç işleme potansiyeli yüksek olan meslek gruplarıyız. Oysa özellikle OHAL'den sonra yapılan gözaltı-tutuklama ve görevden almalara bakıldığında bizim sayımız, sizin yanınızda yok denecek kadar az kalır. Âşık olduğu sekreterini rehin almaktan, KYK yurdu basmaya kadar çok çeşitlilikte suçun faali olan meslek grubunuz, özel kendini her türlü dünyevi faaliyetlerden arınmış sanıyor, karşınıza gelen herkesi suçlu görüyor, düşman ilan ediyorsunuz. Size tavsiyemiz algınızı değiştirin, önce dönüp kendinize bakın!

Yine bir benzeri de bizi suçlu görüp kendisinden korunma beklendiğimiz kolluk güçleridir. Halka karış türlü suçu işleyen onlar. 15 Temmuz da tanklardan çıkan, uçaklarla bomba yağdıran, makinelilerle tarayan onlar. Yine her gün sokakta, adliye de, karakolda, suç işleyen onlar. Ellerinde her türlü öldürme aleti ve yetkisi olan onlar. Her suçuna uygun bir kılıf bulan, delil karartan, yok eden onlar. Yine OHAL'le birlikte suçlu görülerek sayıları on binlere varan, görevden atılan, binlercesinin de tutuklandığı bir meslek grubu silahı, külahı ile bizim işyerimiz olan adliyelerde ellerini kollarını sallayarak dolaşırken, suçlu ilan edilen, arama-tarama işlemine tabi tutulan bizler, biz avukatlarız. Bu ne yaman bir çelişkidir böyle!

Her adliyeye girişte özel güvenlik ve polisi karşımıza dikmekten, bizi kriminalize etmekten vazgeçin! Adliyeler bizim işyerimizdir. İsteseniz de, istemeseniz de her gün işyerimizde karşısınız da olacak, Adalet istemeye devam edeceğiz!

Bize tahammül edemeyen bu bakış açısı adliye koridorlarında hak aramızın önüne özel güvenlik, bariyer ve şifreli kapılarıyla engel koyuyor.

Suç işlemeyi itiyat haline getirmiş meslek grupları adliyede, mahkeme kalemlerinde, hatta sizin odalarınızda cirit atarken, adaletin tesisi için elinden geleni yapan biz halkın temsilcileri olan savunmanlar bırakın sizlere ulaşmayı savcılık koridorlarına, odalarınızın olduğu bölümler dahi alınmıyor, mahkemelerine bile sokulmuyoruz.

Avukatın Savcıya Erişiminin Engellenmesi!

Çağlayan Adliyesinde, Cumhuriyet Savcılarının bulunduğu koridorlar tamamen özel güvenlik bariyerleri ile kapatılmışlar. Bizler en küçük bir şeyi sormak için bile meslekle hiçbir ilgisi olmayan, resmi kolluk statüsü dahi bulunmayan, özel güvenlikle karşı karşıya getiriliyoruz. Eğer oturdukları bankadan lütfedip ararlarsa o zaman ancak savcılık kalemlerine ulaşabiliyoruz. Zaten dilekçelerimizi ön bürolardan vermek zorunda olduğumuzdan derdimizi yüz yüze anlatma fırsatı bile bulamıyoruz. Bu arada olan gö-zaltındaki müvekkile oluyor. Şüpheli değil mi her şey müstahak mantığı ile bakılıyor.

Son zamanların (son zamanların dedimse az uz bir süreç değil en az iki yıllık bir süreç) modası soruşturma savcısıyla, avukatın soruşturmanın aşamalarında hiçbir şekilde görüşmemesidir. Hiçbir şekilde diyorum çünkü savcılar çoğunlukla şüphelilerin ifadelerini almaya dahi tenezzül etmiyorlar. Böylece savcı zaten önüne diktiği barikati aşamayan avukatla hiçbir aşamada karşılaşmamış oluyor. Ne ile suçlandığını bilmeyen, tutuklama talebiyle sevk edilen müvekkil bakımından avukatın yapacağı hukuki

yardım böylece ortadan kaldırılmış oluyor.

Avukata ne gerek var! Polis-savcı-hakim üçlüsü kararını baştan vermiş zaten. Avukata düşen, AB uyum yasaları çerçevesinde noterlik yapmak! Kararı imzalasın usuli işlemler tamamlansın yeter!

Biz hiçbir zaman bu tarz avukatlık yapmadık. Yapmayı da kabul etmedik. Hukuksuzluğunuzun bir parçası olmadık. Her koşulda hak arama, adaleti isteme bilinciyle hareket ettik, avukatlık mesleğinin onurunu koruduk. Mesleği, mesleğin ahlak ve etik kurallarına uygun olarak yaptık.

Yargının geldiği son aşamaya bakıldığında bize göre adli mekanizmayı boş yere iştigal eden savcılık makamı tamamen kaldırılmalıdır. Halkın ödediği vergilerle, savcılara ödenen maaşlar kamuya ekonomik bir yükür. Savcılarını işini polisler onlardan daha iyi yapıyorlar. Zaten OHAL KHK'ları ile ve 2007'de yürürlüğe giren, PVSK ile polisler birçok yetki ile donatılmıştır! Diyeceksiniz ki; hadi kolluk araştırma yaptı, soruşturmayı yürüttü, peki iddianameleri kim yazacak, kim mütalaa verecek?

Eskiden beri polis fezlekelerinin başlığı savcılık tarafından değiştirilerek iddianameye dönüştürülür. Anlayacağınız değişen bir şey olmayacak zaten. Sadece bizim iddianamemize bakıldığında bile görülebileceği üzere bu iddianamenin bir hukukçunun çıkmadığı çok açıktır. Eğer gerçekten bunu bir hukukçu bir savcı yazmışsa; bir hukukçu olarak bizde, savcının hukuk bilgisine sahip olmadığı, hukuk formasyonu olmadığı şüphesi hasıl olmaktadır.

İddianameye baktığımızda ne bana ne de arkadaşlarıma somut bir suçlama yoktur. Soyut ne olduğu belli olmayan suç olarak nitelendirme ihtimali olduğunu düşündüğümüz şeylerin mesleğin zaten bir parçası, mesleğin icrasının gereği olduğu açıktır.

“Şu kadar kişinin avukatlığını yapmak” işim avukatlık, doğal olarak mesleğim gereği insanların soruşturma, kovuşturmalarını takip eder, mesleğimi yasaların el verdiği ölçüde meşruluk ve hak arama bilinci ile sürdürürüm.

Başka bir suçlama olabileceğini düşündüğüm *“hapishanede beni ziyaret etti.”* Hapishanede müvekkil ziyaret etmek ne zaman suç ve cezada kanunilik ilkesi gereği, kanunlarca tanımlanmış suçlama ve bu suçla şüpheli sanık arasında bir illiyet bağı kurulmalıdır. Şüpheli veya sanığın avukatlığını yapıyor olmak kanunen bize, biz avukatlara tanınmış bir hak ve görevdir. İşimizin bir parçasıdır. Bu hakkı kullandığımız bu görevi yerine getirdiğimiz için cezalandırıyoruz. Biz değil burada suç işleyen iddia makamıdır.

Ayrıca iddia makamı kendisine tanınan yetkilerini kötüye kullanmıştır. Şöyle ki; bırakın diğer işlemleri iddianameyi hazırlarken bile lehte tek bir delil araştırması yapmamış, lehimize tek bir delil toplamıştır. Ama kanunen bize tanınmış hakları kullanmamızı, aleyhimize yorumlamanın mahiri olmuştur. Oysa kanunen iddia makamı lehte ve aleyhte tüm delilleri toplamakla yükümlüdür.

Mesleğin gereğini yerine getiriyor olmayı mesleki faaliyetlerimizi suç olarak niteleyen bir iddia makamının hukukçuluğundan şüphe duyuyoruz. Bize yönelik operasyonu iktidar istedi, savcılıkta iktidarın istediği doğrultusunda soruşturma başlatıp tutuklanmamızın yolunu açtı. Savcılığın yaptığı işlemler hukuki değil siyasi bir kararın icrasıdır. Dolayısıyla bu iddianame de hukuki bir metin olmayıp siyasi literatüre göre hazırlanmış bir metindir. Siyasetin dili gibi ne dediği, nereye varmak istediği belli olmayan muğlak sözcükler dizisinden oluşmaktadır.

Yine iddianamen devam edecek olursak; gizli tanık ve iftiracı tanıklara şunu söylemişler;

“Halkın Hukuk Bürosu avukatıdır”

“Gözaltımı takip etti”

“hapishanede beni ziyaret etti” vb.

Az biraz hukuk bilgisine, düşünme ve idrak yeteneğine sahip olan hiç kimse bunun için gizli tanık ya da iftiracı tanıklara ihtiyaç duymaz. Çünkü; bu suçlamaların hepsi resmi belgelerle kanıtlanacak somutluktur.

- Baro sitesine girilerek adres ve telefonlarımız araştırılabilir

ve bu adreste hangi büronun bulunduğu kolaylıkla tespit edilebilirdi.

- Büroda çalışan avukatlar olarak her birimiz kart-vizit bastırdık. Büroya gelen, dışarı da karşılaştığımız, talep eden herkese ve her yere bu kart vizitlerden verdik. Ayrıca bizden fazla isteyip başkalarına verenlerde oldu. Kart vizitimizde Halkın Hukuk Bürosu adı, adresi ve telefonu ile büro çalışanı arkadaşlarımızdan her birinin ad-soyad ve TC'si bu kartlarda yazılıdır. Soruşturma savcısı sadece kart vizitimize bile baksa kimler HBB'de çalışıyor görebilir, öğrenebilirdi.

Kaldı ki; soruşturma savcısı Can Tuncay ile birçok soruşturmada birlikte iş yaptık. Savcı, birçok kez sekreteri Tamer aracılığı ile aratıp soruşturmalarda ilgili eksikleri tamamlamak için yardım istemiştir. Yine tutuklu müvekkillerin ek beyanlarına başvurduğunda ya da ifadeler sırasında kendisine bahsettiğim kararları istemek için de çokça kez aratmıştır. İstedikleri zaman aramalar için kendisine de dosya içerisinde bahsedilen o meşhur kart vizitimizden verdim. Savcı, zaten elindeki kart vizite baksa kimler HBB'de çalışıyor diye tanık aramasına gerek kalmazdı. İsteddiği sorunun cevabı zaten elinde bulunmaktadır.

- Yine SGK kayıtlarımıza bakarak da bunu teyit edebilecek tanıklara söyletmesi anlaşılır gibi değil! Hepimizin bildiği gibi hukukta aksi ispatlanana kadar resmi belge onlarca tanık beyanından daha itibarlıdır ve kesin karine teşkil eder. Savcı elinde belgeler varken neden tanıklara söyletme ihtiyacı duymuştur!

İddianameye göre 1109 kişinin avukatlığını yapmışım. Valla açıkçası ben de şaşırıdım. Bu verilerle tarihe geçebilirim. Bu veriler bence dosyalarda kriminalize edilmek yerine baro tarihine geçen veri olmalıdır.

- Bunca gözaltı takibi, bu soruşturmalarda bir kısım müvekkillerin tutuklandığı da aşikâr. Böylece müvekkil tutuklanınca nereye götürülür, hapisanelere, öyleyse bir ayağımız hapisanede ve tabi ki soruşturmanın bir de kovuşturma aşaması olduğuna göre mahkemeler ve doğal olarak duruşmalarda oluruz. Bunların

tamamı da resmi kayıt, resmi belge değil midir? Bunca tanık için bu kadar uğraşmasına ne gerek var savcılık makamının.

Söyleyelim; amacı dosyayı kabartmak, iş yapıyor görünmek. Bizim üzerimizden yerine sağlama almak. Ama bilmelidir ki onun gibi kimler geldi, kimler geçti. İlk elden kendisi saymaya başlasın hemen...

Bunca Suç İşledim

Elbette Bunları Tek Başıma Yapmadım

Şimdi Size Suç Ortaklarımı Açıklıyorum!

Bu kadar insanın avukatlığını yaparken, onların tüm hukuki süreçlerini takip ederken mesleğimi elimden geldiğince layık ile yapmaya çalışırken yaptıklarım suç ise dosyadan ve resmi kayıtlardan açıkça görüleceği üzere suç ortaklarım da şunlardır,

1- Başta İstanbul Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube müdür ve memurları ile diğer kolluk birimleridir. Neredeyse her gözaltına alınan müvekkil için bürodan önce beni arar, gözaltı bilgisi verir ve işlemlerine katılmamı isterler. Çok zamanda su-şeker vb. ihtiyaçları olduğu bilgisini vermek için ararlar. Hatta gözaltına aldıkları kişilerin üst ve ev aramalarında el koydukları eşyaların teslimi için dahi tek tek müvekkillerle uğraşmaktansa bizi aramayı tercih ederler. Birçok kez almak istememiştir. Israrla bize teslim etmişlerdir. Eşyaları taşıyamayacağımı söylediğimde ise taksi çağırıp emniyetin bahçesine kadar taksiyi sokup eşyaları elleri ile yükledikleri ya da taksiyi emniyet almak istemediklerinde de dışarıya kadar eşyaları taşıdıkları olmuştur. Bu neredeyse her toplu eşya tesliminde böyle olmuştur. Beyanlarına inanmazsanız eşya teslim tarihlerindeki emniyetin kamere kayıtlarını isteyebilirsiniz.

Elbette yaptıkları her hukuksuzlukları, her işkenceyi teşhir ettik. (Haklarından suç duyurularında bulunduk) kimi zaman tutanaklarını imzalayarak, kimi zaman uzun uzun şerhi düşerek yaptıklarına sessiz kalmadık. Yine özellikle müvekkillerine yapı-

lan işkenceleri kamuoyu ve basında paylaşıp haklarında suç duyurularında bulunduk.

Sadece siyasi şube değil Güvenlik Şube ve karakollarda da avukatlık faaliyetimizi en iyi şekilde yapmaya çalıştık.

Yine bir kısım toplumsal olayı, miting ve basın açıklamalarında emniyet kimi zaman önceden arayarak kimi zamanda orada bizden yardım istemiştir. Taraflarla bizim aracılığımızla diyalog kurmaya ve uzlaşmaya çalışmıştır.

Tüm bunları yapan bizler suç işlemişsek, avukatlık hayatım boyunca aynı ofiste çalıştığım meslektaşlarımdan daha fazla mesai paylaştığım başta İstanbul Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube polisleri ve amirleri olmak üzere iş yaptığım tüm emniyet görevleri birinci derecede suç ortaklarımdır.

2- Neredeyse istisnasız her gözaltına alınan müvekkil hakkında başlatılan soruşturma nedeniyle savcılığa sevk edilir. Özellikle İstanbul Adliyesi Terör ve Örgütlü Suçlar Bürosu'nda OHAL öncesine kadar ifadeye katılmadığım, birlikte soruşturma yürütmediğimiz tek bir savcı olduğunu sanmıyorum. Tamamı ile iş yapmış biri olarak, bir tekiyle bile hukukla, meslek etik ve ahlak kurallarıyla bağdaşmayan tek bir sorun yaşamamışızdır. Hatta birbirimizi tanıyor olmaktan kaynaklı olabildiğince diyalog içerisinde soruşturmayı yürütmüşüzdür. Soruşturma savcısı Can Tuncay olmak üzere hepsiyle insanı ve mesleki kurallar içerisinde karşılıklı mesleki faaliyetlerimizi yürütmüşüzdür. Ta ki; OHAL ilan edilip hukuk tamamen ortadan kaldırılana kadar. Hatta öyle ki, bir soruşturmada sohbet arasında Soruşturma Savcısı Can Tuncay'ın DHKP-C ile ilgili yüksek lisans tezi hazırladığına kadar birçok konuda sohbet etme, iyi bir diyalog yürütme, meslektaş olduğumuzu hissetme fırsatı bulmuşuzdur. Yine tezinde kullanmak üzere istediği Yargıtay ve mahkemelerden aldığımız beraat kararlarını vermişimdir. Hatta yoğunluktan ihmal etmiştim. Kâtabi Tamer aradı istedi. Götürüp kendi elimle savcıya verdim.

Eğer yaptıklarım suçsa bir diğer suç ortağım başta soruşturma savcısı Can Tuncay olmak üzere savcılardır.

3- Müvekkiller tutuklanınca nereye götürülür. Tabii ki hapis-haneye. Ceza soruşturmaları yürüten, ceza avukatlığı yapan her meslektaşımın bir ayağı hep hapis-hanelerde olmuştur. Çünkü mesleğin icra alanlarından biridir hapis-haneler.

Sayısını hatırlamayacağım kez, yüzlerce kez diyebilirim, hapis-hanelere gitmişimdir. Bugüne kadar beni içeri alıp müvekkil ile görüşürmeyen tek bir hapis-hane dışında hiçbir hapis-hane olmadı. Hiç sorunsuz hükümlülerle mesai saati içinde, tutuklularla da mesai saatine bağlı kalmaksızın gittiğim her saat görüşme yaptırıldım.

Tek bir hapis-hane için demiştim. O da Rize L Tipi Hapis-hanesiydi. Şöyle olmuştu. Müvekkil hükümlüydü. Vasisi tarafından pek çok avukata vekâlet çıkarılmış, vekâlete adım yazılmamıştı. Vekâlet önceden kuruma sunulduğu için bunun rahatlığı ile giden ben ilk kez bir hapis-haneye alınmamış oldum. Meslek hayatım boyunca bu ilk ve tek hapis-haneye alınmayışımdı.

Eğer iddianamenin ve savcının aklıyla hareket edecek olursak, Rize L Tipi Hapis-hanesi hariç gittiğim diğer tüm hapis-hane idareleri suç ortağımdır.

4- Tabii ki, en büyük ve en önemli suç ortaklarımdan biri de mahkemelerdir. Özellikle önce adı DGM olan daha sonra adı değiştirilip CMK 250 md ile yetkili mahkemeler olan, daha sonra ise TMK 10.md ile Yetkili Mahkemeler ve son olarak da adı her ne kadar genel olsa da özel yetkilendirilmiş İstanbul 13-14 Ağır Ceza Mahkemeleri başta olmak üzere devamında açılan 22 ACM ile başlayıp devam eden mahkemelerdir. Sizler adınızın başına her ne kadar bir takı gelmemiş olsa da özel olarak yetkilendirilmiş mahkemelersiniz.

İş Mahkemelerinden, Aile Mahkemelerine, Ticaret Mahkemelerinden, Hukuk Mahkemelerine, Asliye Mahkemelerinden özel olmayan ACM'lere kadar birçok mahkemede dava ve dosya takibi yapmış olsak da asıl olarak mesleki faaliyetlerimizin büyük çoğunluğunu siyasi dava avukatlığı yapmamız nedeniyle sizin gibi özel yetkili mahkemeler oluşturmaktadır.

Bilirsiniz duruşmaların yoğun olduğu günler Salı-Perşembe günleridir. Bu günlerde bir günde 15 ceza dosyasına girme rekoruna sahibim. Sizler daha açılmamışken 13-14 ACM'ler karşılıklıydı. Birine girince diğerinin mübaşiri gelip duruşma salonunda beklerdi. Ben de mahkemeye “*görüyorsunuz karşıdan bekleniyorum, bugün talibim çok*” diye espri yapardım. Kimi günler mahkemeler ya tam gün ya da yarım gününü üst üste benim takip ettiğim dosyalara ayırırdı. Espri olsun diye de “*bugün mahkemeyi sizin için ayırdık Şükriye Hanım*” derlerdi. Karşılıklı iletişim içerisinde duruşmalarımızı yürüttük.

Tüm bu iletişime rağmen talepte bulunurken, savunmanlarımızı yaparken sözümüzü söylemekten, talebimizde ısrar etmekten asla geri durmadık. Hiçbir zaman saygı ve sevgiyi elden bırakmadık. Dosyamıza iyi çalıştık, elimizden geldiğince iyi avukatlık yaptık. Bu nedenle mahkemelerinde saygı ve güvenini kazandık. Verdiğimiz sözü tuttuk. Tutamayacağımız ya da müvekkillerimizin aleyhine olabilecek hiçbir sözü de vermedik. Sözümüzde, savunmalarımızda hep dürüst davrandık. Hukuki davrandık ama kendimizi hukukla sınırlandırmadık, savunmalarımızı meşruluk ve hak arama bilinciyle yaptık. Karşılıklı saygı ve meslek ahlak ve etik kuralları içerisinde dosyalarımızı takip edip duruşmalarımızı yürüttük.

Aynı şey mahkeme kalemleri içinde geçerliydi. Dosya çokluğumuz nedeniyle o kadar sık uğradığımız yerler olmuştu ki kalemler birkaç gün uğramasak kalem çalışanları yokluğumuzu fark eder, “*nerelerdesiniz, özlettiniz kendinizi*” derlerdi. İyi bir iletişimle dosyalarımızı takip ettik.

Eğer duruşmalara girmemiz suçsa en büyük suç ortaklarımızdan biri de siz mahkemeleri yani hakimlersiniz.

İşimizi her ne kadar uyumu içerisinde yürütsek de elbette içlerinde sorun yaşadıklarımızda oldu. Dikkat ettim de; bugüne kadar hangi mahkeme heyetiyle ya da üyesiyle hangi savcıyla iletişim kurmayıp sorun yaşamışsak, neredeyse bunların tamamı “örgüt üyesi” olmaktan ya açığa alındı, ya da tutuklandı, ya da firari du-

rumda. Bellik bize karşı tutumlarında ait oldukları örgütün ideolojisinin kendilerinde yarattığı kinle hareket etmişlerdi.

Zekeriya Öz'ü, Celal Kara'yı, Savaş Kırbaş'ı, Muammer Sarıkaya'yı, Hakan Karaali'yi, Mehmet Ekinci'yi, Metin Özçelik'i, Mehmet Karababa'yı... ve adını sayamadığım diğerlerini nasıl unutabiliriz. Sadece ben ya da biz değil, bu salonda olan ve dışarda ki yüzlerce avukat unutabilir mi?

Umarım sizler unutulabilecekler arasında yer alırsınız!

Bugüne kadar ki yargılamalarınızla, siz farkında olmasanız da meslektaşlarınız olan biz avukatlara, yargılamasını yaptığınız sanıklara bakış açınızla, hukukun temel ilkelerini, temel insan hak ve özgürlüklerine yaklaşımınızla şimdiden unutulmayacaklar arasında yerinizi aldınız bile!

Ülkemizde hukuk siyasetin bir parçasıdır. Siyaset hukuk eliyle yürütülmekte ve meşruluğunu sağlamaktadır. Siyasetin kuralları dönemin siyasi konjonktürüne göre değişir. Ancak hukukun kuralları ise evrenseldir, insanlık tarihinin bedellerle yarattığı kazanımların sonucudur. Bu nedenle; siyasetin, siyasetçinin çıkarlarına göre kolay kolay harcanmayacak kadar maddi ve manevi değere sahiptir.

Şimdinin İçişleri Bakanı, esik DYP Genel Başkanı Süleyman Soylu'nun Erdoğan hakkında söylediklerini hatırlayanınız vardır. Soylu, Erdoğan'a "*yalancılıktan, hırsızlığa...*" birçok söz söyledi, suçlama yöneltti. Ama zamanla siyasetin dengeleri değişti! Dün ağzına geleni kusan, hakarete, aşağılamada, tehditte sınır tanımayan adam bugün hem de 2.dönemdir, aynı siyasetin adamı tarafından İçişleri Bakanı yapıldı.

Yine MHP Gene Başkanı Devlet Bahçeli'nin de Erdoğan hakkında benzer nitelikte hatta en az Soylu kadar vahim söylemleri vardır. Bugün aynı Bahçeli Erdoğan'ı Başkanlığa taşıdı.

Sivas Katliamı zamanında, Sivas Belediye Başkanı olan Temel Karamollaoğlu, Madımak Otel'i yanarken yangına müdahale için dalga geçer gibi susuz itfaiye araçları gönderdi. Karamolla-

oğlu bu yaptıklarıyla Sivas'ta yakılan 33 Canın katliam sorumlularından biridir. Dünün Refah Partisi Sivas Belediye Başkanı iken bugünün Saadet Partisi Genel Başkanı olan Temel Karamollaoğlu, kendini solcu, demokrat olarak gösteren, bu nedenle oylarının büyük çoğunluğunu Alevi, solcu ve aydınlardan alan CHP, Cumhurbaşkanlığı seçiminde bu adamla koalisyon kuracak kadar değer yitimini uğramıştır.

Yine aynı CHP, kitlesinden alacağı büyük tepkiye rağmen adı bir dönemin katliamlarıyla anılan, henüz halka bunun hesabını vermemiş Meral Akşener ve partisi İyi Parti'nin seçime girebilmesi için 15 Milletvekilini bu partiye gönderdi ve seçime girmesini garantiledi. Hemen seçimlerin ardından demeç veren İyi Parti sözcüsü *"CHP yüzünden bu kadar az oy aldık"* diyor, CHP'yi suçluyordu!

Bunları neden anlatıyorum, burjuva siyasetinde ahlak, ilke ve kural yoktur. İlke ve kural dedikleri şeylerin tamamı yukarıda örneklerle anlatmaya çalıştığım gibi çıkar ve menfaat ilişkilerine göre belirlenir, şekil alır. Çıkarları uygun düşerse birbirlerinin babalarını da öldürseler halkımızın deyimiyle can ciğer kuzu sarması olurlar.

Güç de, iktidarda zamana ve döneme göre değişir. 12 Eylül Faşist Askeri Cuntasının sivilleşme ayağı olarak kurulan ANAP (Ana Vatan Partisi), bugünün AKP'si kadar halkta kitle tabanı bulmuştu.

Aradan 30 yıl geçti, bugün ANAP'ın esamesi bile okunmuyor. Demokrat Parti'nin devamcıları olan AP, DYP yine aynı durumda. Açıkçası solcu ve Alevi oyları olmasa CHP'yi de aynı son beklemektedir.

Demem odur ki, hiçbir iktidar baki değildir. İçte ya da dışta gelişen etkilerle dönem içerisinde siyasetin sahnesindeki misyonunu tamamlar ve gider. Oysa hukuk evrenseldir. Hukukun kuraları insanlığını bedellerle yarattığı değerlerdir. Döneme, kişilerin çıkarına harcanamayacak kadar değerlidir. Döneme, kişiye, siyasete göre hareket ederse değersizleşir. Varlığını korusa bile

meşruluğunu yitirir.

AKP ile birlikte, dönem içerisinde hukuk adamları kendini iktidarın koruyup kollayıcısı olarak görmeye başladı. Hukuku tamamen rafa kaldırdı.

Bu ülkede dün olduğu gibi, bugün de, yarın da her şeyin bir gecede değişebileceğini kimsenin aklından çıkmamalıdır. Dün bizi tutuklayan, yargılayanlar kendilerini ne kadar güçlü hissediyorlardı. Çünkü gücü elinde bulunduranlarla aynı safta yer alıyor, ona hizmet ediyorlardı. Dünün muktedirleri bugün bizim gibi hücrelerde bizim dün kendileriyle yürüttüğümüz, hukuki, politik çatışmayı sizlerle yürütüyorlar.

Burjuvazi iktidarda olduğu sürece, iktidarda hangi parti olursa olsun, adalet istediğimiz, halktan, haklıdan yana olduğumuz, sömürücülerin, sömürgelerine karşı durduğumuz için yerimiz hep sanık sandalyesi oldu. Yıllar içinde adlarımız kimi zaman Halit Çelenk, kimi zaman Orhan Apaydın, kimi zaman Eşber Yağmurdereli... oldu. Şimdi de Ahmet, Özgür, Ebru, Şükriye, Selçuk... oldu. Adlarımız değişse de yargılanan hep düşüncelerimiz, hayata, yaşama, avukatlığa bakış açımız, mesleğimizi yapış tarzımız oldu. Bu anlamıyla bu sandalyelerde oturanlar olarak ne ilktik ne de son olacağız!

Güvensizsiniz Kendinizden Korkuyorsunuz

OHAL sonrası yargı mensuplarına yönelik operasyonlarla yaratılan güvensizlik ortamı her zaman ki gibi direk bizi, biz avukatları etkiledi. Öyle ki; savcıların, birbirlerinin odalarına ses kayıt cihazı yerleştirecek kadar birbirlerine güvensizlik duyduğu bir zamanda, biz güvenmeleri beklenemezdi!

Yaratılan bu güvensizlik ortamında herkese “*müstakbel örgüt üyesi*” gözüyle bakıldı. Yukarıdaki bölümlerde anlattığım gibi savcılara artık hiç ulaşılmazken, bu ulaşılmazlık ikliminden yargıcılarda nemalandılar. Önce odalarını avukatlara kapatıp önüne de bir güvenlik dittiler. Hiçbir avukata hiçbir dosya hakkında görüş-

mediler, hiçbir şekilde avukatlarla yüz yüze gelmek istemediler. Duruşmalarda karşılaşmak zorunda olduklarında da olabildiğince asabi davranarak, iletişim kurmaktan kaçındılar. Kendilerini erişilmez kıldılar. Hatta duruşmalarda hakimlerin silahlı korumaları duruşmaları boyunca salonu sürekli turlayıp, sanıkları, izleyicileri ve avukatları taciz edecek boyuta vardırıdılar işi.

44 yıllık meslek hayatımda görmediğim bu telaş, bu korku neyin nesiydi. Yaptığınız işe inanmanın, adaletsizliğinizin yarattığı korkunun telaşı olabilir mi?

Neden? Avukatların kendilerini ikna etmelerinden mi korkuyorlardı da kendilerini erişilmez kılıyorlardı.

Yoksa artık hukukun kırıntılarının bile kalmadığı, adaletin ise esamesinin bile okunmadığı bir sürece girilmişti. Bir hukuk adamı olarak yapılan hukuksuzluklar karşısında avukatlara söyleyecek sözleri yoktu da ondan mı dersiniz?

Elbette avukatların hukukun uygulayıcıları olarak ikna yeteneği güçlüdür. Ancak asıl önemlisi ikincisi, yani hukuksuz bir durumun hukukiymiş gibi göstermeye çalışmak asıl zor olanı bu olsa gerek.

Elbette avukatların hukukun uygulayıcıları olarak ikna yeteneği güçlüdür. Ancak asıl önemlisi ikincisi, yani hukuksuz bir durumu hukukiymiş gibi göstermeye çalışmak asıl zor olanı bu olsa gerek. Avukatın karşısında söyleyecek söz bulamamak ve yine bulunduğu her söze avukatın vereceği cevapla kendi gerçeği iye yüzleşmekten çekinmesinden olabilir mi?

Belki de hiçbir değildir de bizim bilmediğimiz başka saiklerle hareket ediyorsunuz da onandır. Biz yine de bir hukukçu olduğunuzu düşünerek elimizden geldiğince iyi niyetle yorumlamaya çalışıyoruz yaşanan bu durumu!

Bizi Adliye Koridorlarından Atmak İstiyorsunuz

Bu güvensizlik içerisinde işinizi yapmaya çalışan sizler, eliniz-

den gelse bizi adliye koridorlarına bile almayacaksınız. Şimdiden buna yönelik program adım adım hayata geçirilmeye başlandı bile.

Önce özel yetkili mahkeme kalemlerinin bulunduğu koridorlara kapı konuldu ve kilitlendi. Bu kapılar kimliklerimizi okutarak açabiliyorduk. Bir süre sonra bu kapıların önüne özel güvenlik dikildi. Bu uygulama yeterli gelmedi, bizim kimliklerimizle kapılar açılmaya başlandı, kapılar özel güvenlik kendi kartıyla açıyordu. O da yetmedi kalem girişlerine defter kayıt sistemi getirildi. Yani Özel Güvenlik adımızı, soyadımızı, sicilimizi alıyor, hangi mahkeme kalemine gideceğimizin notunu tarih ve saatiyle deftere kaydediyor, sonra kapıyı kart ile açıyor, arkamızdan da doğru kaleme mi girdik diye bizi takip ediyor. Pes diyorsunuz değil mi? Biz de pes diyoruz. Bu ne büyük korku böyle!

Bize güvenmiyorsunuz da Özel Güvenliğe neden güveniyorsunuz? Söylemeyi unuttum ayrıca koridorlarda da korumalarınız dolaşiyor.

İşte bu koşullar altında bizler avukatlık yapmaya, sizler de adil yargılama yapmaya çalışıyorsunuz. Ya da yaptığınızı sanıyorsunuz!

Diyelim ki adliye koridorlarına gelmedik de dışarıdan kalemi aradık. Bu koşullar altında çalışan bir memurun cesaretle o telefonu açabileceğini ve özgür iradesiyle sorumuza makul bir cevap verebileceğini düşünmek mümkün mü?

Kalem memurları bizim çokça tanık olduğumuz, sizin de bildiğiniz üzere çalan telefonlara bakma tenezzülüne bile katlanmıyorlar.

Bunun somut örneğini hapisanede yaşadım. 18 ACM'de yargılandığım dosyanın duruşması vardı, duruşmaya götürülme kararı olmasına rağmen hapisaneye celp gönderilmemişti. Bunu öğrendikten sonra yaklaşık bir gün boyunca hapisane idaresi celp göndermeleri için hem UYAP'tan dosyaya yazı gönderdi, hem de uzunca bir süre telefonla arayarak mahkeme kalemine

ulaşmaya çalıştı. Ne oldu dersiniz? Tabii ki kalem her zamanki gibi cevap vermedi. Diğer arkadaşlarıma celp geldiği için duruşmaya katılabildikleri halde ben ihmalkârlıkları ve savsaklamaları sebebiyle duruşmaya katılamadım.

Ne diyelim, balkı baştan kokarmış!

Savcı-hakim göremiyoruz, kaleme bile ulaşamıyoruz sonra da yargılamanın kurucu unsuru olmaktan dem vuruyoruz. Bu meslek öyle bir hale getirildi ki, bizler yargılamanın kurucu unsuru falan değil, usuli işlemlerin yerine getirilmesini sağlayan noterler haline getirildik.

Biz avukatlar bunca sorunla boğuşurken meslek örgütlerimiz olan Barolar ve TBB siyasal iklime ayak uydurarak tüm bunları görmezden geldi. Mesleğin onurunu, itibarını yok edilmiş, meslek yapılamaz hale getirilmiş, varsın olsun ne çıkar! Onlar koltuklarını korusunda isterse dünya yansın.

Bir kez daha yineliyor, buradan uyarıyoruz. Meslek yok olur, meslektaşlar itibarsızlaşırsa o koltukları bir daha hayal bile edemezler. Kurum olmazsa, kurumun başında oturmaları da mümkün olamaz. Bu mesleğin varlık yokluk meselesidir. Yani bıçağın kemiğe dayandığı andır. Ya şimdi ses çıkaracak, mücadele edecekler ya da en azından faşizm tarihin çöplüğüne gidene kadar koltuklarından olacaklardır.

Çünkü; dünyanı her yerinde hangi dönemde olursa olsun, her faşist iktidar avukattan nefret etmiştir. Avukat halkın savunmanı olarak halk adına kendinden hak olan bir mesleğin icracılarıdır. Bu nedenle faşizmin temsilcileri avukattan nefret ederler.

Ne demişti İtalya'nın faşist lideri Mussolini; *“avukatlar olmasa İtalya'yı çok rahat idare ederdim.”*

Biz avukatlar faşizmin ayak bağıyız. Biz varken hukuksuzlukları, zalimlikleri ve adaletsizlikleriyle sürekli yüzleşmek zorunda kalıyorlar. Biz onların zulmünün önen birer barikatız. Bu nedenle yok edilmesi, edilemiyorsa da etkisizleştirilmesi gereken bir meslek grubuyuz.

SEGBİS Yargılama Değildir

AB uyum yasaları çerçevesinde, adil yargılama ve yüzyüzelik ilkesinin sağlanması amacıyla getirilen SEGBİS sistemi uygulamaya başladığı andan itibaren adil yargılanma hakkının önünde engel teşkil etti.

Fiziki olarak görünürde yüzyüzelik ilkesi gerçekleşse de, gerçek anlamıyla bu ilkenin ve adil yargılanma hakkının önündeki en büyük engellerden biridir.

Şöyle ki; sanık ceza yargılamasının en temel süjesi, kurucu unsurdur. Ceza yargılaması tek başına bir olayın yargılanması olmayıp olayla sanık arasında bir illiyetin bulunup bulunmadığını araştırır. İlliyet kurulmuşsa, illiyet derecesinin olaya etkisini tespit ederek sanığa ona göre bir cezai müeyyide hükmeder. Ya da illiyet kurulamadığında veya kurulan illiyetin suç oluşturmaması halinde sanığın masumiyetini tespit ederek beraatine karar verir.

Bu nedenle ceza hukukunca bir anlamıyla sanık hukuku da diyebiliriz. Yargılamanın bu denli önemli süjesinin, amiyane tabir ile baş aktörünün çeşitli nedenlerle yargılamanın yapıldığı mahkemeden uzak tutulması kabul edilebilir bir durum değildir.

Sanığın ifadesinin SEGBİS'le alınarak istenmesi, ya da duruşmalara SEGBİS'le katılımının sağlanması hukuken engel teşkil etmiyor olabilir. Ancak SEGBİS uygulamasına ceza yargılama hukukuna göre sanığın iradesinden daha üstün bir misyon biçilemez. Yani sanık duruşmaya bizzat katılmak istiyorsa, mahkemede bizzat ifade vermek istiyorsa mahkemeye ben senin ifadeni SEGBİS'le alacağım, duruşmalara SEGBİS'le katılmayı sağlayacağım diye direktip ısrarla sanığın bu yöndeki talebini reddedemez. Aksi halde adil yargılama yaptığından bahsedemez. Çünkü adil yargılama yapmanın koşullarından biri de mahkemelerin; sanığın, tanığın ve diğer tarafların hiçbir baskı altında kalmadan kendini özgür ve iyi ifade edebileceği bir ortamı sağlamakla yükümlü olmasıdır. Sanık ya da katılanlar SEGBİS'le duruşmaya katılmayı uygun bulmuyorsa mahkemenin sırf yasal engel yok diyerek bu iradeyi yok sayması adil yargılanma hakkının ihlalidir.

Sanık ya da katılanlar, mahkeme heyetini, duruşmaya katılan diğer tarafları görememekte, görse bile parçalara bölünmüş küçük karelerdeki insanların mimiklerini ve hareketlerini takip edememekte, anlattıklarını duyamamakta ya da kendi anlattıklarının karşı tarafta yarattığı hisleri algılayamamaktadır. Kimi zaman yargılamalarda duruşmaya katılan diğer sanıkların ya da tarafların bazı söyle ve davranışlarından edinilen bir gözlem veya bir duyum dosyanın gidişatını etkileyecek bir delile sebep olabilir. Duruşmadan uzak tutulan sanığın tüm bunları gözleme, orada gelişen olaya doğrudan müdahale etme hakkı elinden alınmış olmaktadır.

Yine sistemdeki teknik sorunlar nedeniyle mahkemeye iletişim kurulması, yargılamanın bir bütün halinde takip edilebilmesi mümkün olmamaktadır.

Size, sizden bir örnekle devam edeyim.

Mahkemelerinizde yargılanması yapılan 2017/133 E. Sayılı dava dosyasının sanıklarından Elif Ersoy ile aynı hapisanede aynı koşu kalyorum. Elif ısrarla duruşmaya SEGBİS ile katılmak istemediğini mahkemeye bizzat katılarak ifade vermek istediğini daha duruşma başlamadan defaatle yazdı mahkememize, ısrarla hayır cevabı verdiniz. SEGBİS’le katıldığı duruşmalarda, SEGBİS’le ifade vermek istemediğini söylediği halde ağızından çıkan her beyanı ifadesinde diye tutanağa geçtiniz. Yine duruşmalardan birinde, duruşmada hazır edilme talebini yinelediğinde *“ooo herkes ne çok meraklıymış bizim mahkemeye gelmeye...”* dediniz. Emin olan hiçbirimiz kişisel olarak sizi görme merakında ve derdinde değiliz. İster siz ister başkaları o kürsüyü işgal ediyor olsun eğer bir mahkeme bizi yargılıyorsa biz onu, o da bizi görmeli, göz göze gelip savunma hakkımızı kullanmalıyız. Bunun için kendinize özel bir paye biçmenize gerek yok. Hiç birimiz size karşı kişisel bir meraka da sahip değiliz. Biz hakkımızı kullanmak istiyoruz. Eğer siz bu duruma katlanmasaydınız o koltukları, o makamı derhal boşaltmalısınız.

Yine Elif özelinde mahkememizin tutum ve davranışlarına de-

vam edecek olursak; mahkemeler halka açıktır ve yargılamalar aleni yapılır. Oysa siz yargılamalarınızda sanığın mahkemede-ki mevcut diyetine bile katlanamıyorsunuz. Aileler ve izleyicileri daha ise koridorun daha başında keserek duruşma salonunun etrafına bile yanaştırmıyorsunuz. Sonrada SEGBİS’le bağlandığınız sanığa dönüp pervasızca salonda bomboş, seyircisiz maç gibi diyecek kadar hakimlik etik ve ahlak kurallarına aykırı davranmaya kendinize meziyet sayıyorsunuz.

Yeniden SEGBİS’e dönecek olursak; Elif’in yukarıda esas no’sunu belirttiğim dosyanın 3 Temmuz 2018 tarihli son duruşmasında en az 4-5 kez bağlantı kesildiğinden dosyanın sanığı olan Elif duruşmada olup bitenlerden haberdar olamamıştır. Öyle ki hakkında ne karar verildiğini duruşmanın hangi tarihe bırakıldığını bile öğrenememiştir. Ertesi gün size yazdığı dilekçeye rağmen duruşma tutanağını bile tebliğ etmediniz. Duruşmanın bırakıldığı tarihi hapishanenin infaz biriminden öğrenebildik.

Yasal olarak yüzyüzelik ilkesinin sağlandığı varsayılan SEGBİS sistemi gerek sanık, gerek ona hukuki yardımda bulunan avukat bakımından gerçek anlamda yüzyüzelik ilkesinin ihlalidir ve adil yargılanma hakkını önündeki en büyük engellerden biridir. SEGBUS yargılamanın baş aktörü olan sanığı yargılamanın dışına iten bir sistemdir. Bu sebeple SEGBİS sistemi adil yargılama hakkına karış yasa eliyle getirilmiş bir hiledir. Başta tutuklu yargılandığımız ağır cezalarla yüz yüze bırakıldığımız dosyalarımız olmak üzere, duruşmaya bizzat katılmak istediğimiz her dosyada SEGBİS sistemiyle yargılama yapılmasını kabul etmemiz mümkün değildir.

SEGBİS ile yapılan gerçek anlamda bir yargılama değil, yargılamanın usule uydurulmasıdır. Amaç gerçek ve adil bir yargılama yapmaksa, sanığın iradesi yok sayılacak SEGBİS ile duruşmaya katılmaya zorlanamaz. *“Bu şekilde ifade vermek istemiyorum”* diyen sanığın ifadesi alınmış gibi işlem yapılamaz.

Hem sanık olarak, hem de avukatlık zamanlarda SEGBİS’in bir yargılama olmadığını her seferinde ısrarla dile getirdim. Mü-

vekilleri istemediği sürece bu şekilde ifade vermeye zorlanamayacakları konusunda çeşitli tartışmalar yürüttük. Sonunda mahkemeler ya tahliye etmek ya da duruşmaya getirmek zorunda kaldılar.

Son bir kez daha tekrarlıyorum; SEGBİS ceza hukukun prensiplerinden biri olan yüzyüzelik ilkesinin, dolayısıyla adil yargılanma hakkını ihlalidir. Hukuki düzenlemelerle yargılama yapılmış varsayımı kabul edilse de SEGBİS gerçek anlamda bir yargılama değildir. Yasa eliyle adil yargılama hakkına karşı yapılmış bir hiledir. Bu uygulamayı kabul etmiyoruz.

Avukat Saldırılmak İçin Değil, Adaleti Sağlamak İçin Vardır

Önceki bölümlerde ayrıntılarıyla anlattığımız üzere avukatlara yönelik saldırılar; hukuki düzenlemelerle mesleğin yapılamaz hale getirilmesi, meslek örgütlerimizin ele geçirilmeye, geçirilemiyorsa dağıtılmaya çalışılması, böylece mesleğin ve meslektaşını her türlü tehdit, baskı ve şiddet karşısında savunmasız, güvensiz bırakılmak istenmesi dolayısıyla kendi hakkını savunmayan güçsüz, güvensiz, tek başına bırakılarak yalnızlaştırılmış bir avukatın da halkın hakkını haydi haydi aramayacak hale getirileceği aşikârdır. Yapılmak istenen avukatlık mesleğinin özüne oluşturan savunma hak arama, temel hak ve özgürlükleri koruma görevinin ortadan kaldırılmaya çalışılmasıdır.

Ancak avukatlık mesleği öyle bir meslektir ki; meslek var olmaya başladığı daha ilk yıllardan beri yani M.Ö 350'lerden Eski Yunan ve Roma'dan bugüne örgütlenmeler oluşturarak gelmiştir. Bu örgütlenmeler mesleğin belli ahlak ve etik kuralları içerisinde yürütülmesini sağlamıştır. Avukatlar halkın savunmanlığını yaparak, halkın hak arama mücadelesinin bir parçası olmuşlardır.

Bugün de barolarımız, derneklerimiz ve bürolarımızla avukatlık mesleğini gelecek kuşaklara taşıyoruz.

Avukatlık, hak arama mesleği olması dolayısıyla sürekli hakları gasp eden, ezen, sömüren, adaletsiz bırakanlarla karşı karşıya kalan bir meslektir. Sömürün, adaletsizliğin sebebi sistemin kendisidir. Günümüz toplumlarının neredeyse tamamı kapitalist üretim ilişkilerine göre şekillenmiştir. Dolayısıyla üretimde yani alt yapıda oluşan bu ilişkiler üst yapıya yani hukuku, dini, sanatı... kısacası oluşturmaktadır. Yani devletin hangi sisteme dayalı olduğunu ve nasıl bir yönetim anlayışına sahip olduğunu da belirler.

Ülkemiz bugünü dünyada var olan birçok ülke gibi kapitalist bir ülkedir. Kapitalizmin temeli emeğin sömürülmesine dayanır. Böylece sistem daha baştan itibaren sömürü üzerine kurulmuştur. Ekonomik gücü elinde bulunduran varlıklı bir avuç kapitalistin, ekonomik güce sahip olmayan milyonlarca insanı kendi çıkarları doğrultusunda yönetmesidir kapitalizm.

Her güç her iktidar kendi kurallarını oluşturur ve karşı tarafı bu kurallara uymaya zorlar. Uymadığında itiraz ettiğinde elinde bulundurduğu şiddet tekeliyle yani askeri, polisi, yargısı, hapishaneleri gibi kurumlarıyla cezai yaptırım uygulayarak sisteme itaat etmesini sağlamaya çalışır.

Kapitalistten istenen her hak;

- Ekmeğimi neden azalttın, aynısını ya da daha fazlasını, yani hakkım olanı istiyorum.

- Ben de insanım, benim de doğayı çevreyi kullanma hakkım var, doğanın çevrenin yağmalanmasını istemiyorum.

- Okumak istiyorum. O nedenle okullar ücretsiz, eğitim bilimsel olsun istiyorum ya d;

- Uzun yıllar gece gündüz demeden çalıştım, yıpranma payımı ve birikmiş alacaklarımı istiyorum.

- Hastayım iyi bir hastanede ücretsiz tedavi olmak istiyorum.

- Öyle her aklına esenin beni ve ailemi katletmesini, sakat bırakmasını istemiyorum.

- Sırf kar uğruna madenlerde 301 kez ölmek, iş cinayetlerinde

kurban olmak istemiyorum... Ve daha onlarcasının sayılabileceği gibi tüm bunları istiyorum demek, sistemin sahibi olan kapitalisten hak istemek demektir. Dolayısıyla kapitalistlerin örgütlenmiş örgütü olan devletten hak istemek, ona karşı gelmek demektir. Öyleyse devlet nezdinde yok edilmesi, cezalandırılması gereken birisin demektir.

İşte, bu karşılıklı çatışma içerisinde biz hep gücü elinde bulduran, ezen, sömüren, kar için katliam yapmaktan çekinmeyen bir avuç asalak azınlıktan, çoğunluk adına hak ve adalet istedik. Bunu mesleğimizin bize tanıdığı yetkiyle, insanlığımızın bizde uyandırdığı vicdani duygu ile yaptık. Bunun için koşullar neyi gerektiriyorsa yapmaktan çekinmedik. Kimi zaman grev çadırlarında, kimi zaman duruşma salonlarında olduk. Bulduğumuz her yerde hak aradık, halk adına adalet istedik.

Her olaya, her duruma sınıfsal baktık. Ezen-ezilen, sömüren-sömürülen ilişkisinde safımızı hep ezilenden, sömürülenden yana yani halktan tuttuk.

Bu sebeple isimlerimiz, dönemlerimiz değişse de on yıllardır gücünün ezen ve sömürenin örgütlenmiş kurumu ve temsilcisi olan devlet tarafından baskı ve saldırılara maruz kaldık. Katledildik.

- Bu bölümde de mesleğimize ve avukatlarımıza yönelik saldırıları bir başka boyutu ile ele alacağız.

Yukarıda bir kısım hakları talep etmenin bile sisteme karşı gelmek, muhalif olmak anlamı taşıdığından bahsetmiştim. Biz avukatlar bu hakları talep edenlerin savunmanlığını üstlendiğimiz siyasi dava avukatı olarak nitelendiriliyor, artık o andan sonra müvekkille özdeşleştirilmeye başlıyoruz. Sonra da devletin bize karşı uyguladığı siyasal tutumun ve politikaların gereği olan yaptırımlarla karşı karşıya kalıyoruz.

Eski Roma'da esirlere bile savunma hakkı verilmişken bizler hakkını isteyen bu nedenle politik suçlu ilan edilmiş kişilerin savunmanlığını yapıyor olmaktan dolayı suçlanıyoruz. Kendini mo-

dern olarak niteleyen bir hukuk ve yönetim anlayışında bu kabul edilebilir bir durum değildir.

İnsan hakları ihlallerinin yoğun olduğu, hukukun evrensel kriterlerinin bile yok sayıldığı, özel hukuk kurullarının işletildiği siyasi davalar da zaten savunma hakkı, engellenmiş, kısıtlanmış ya da işlevselliğini yitirmiştir. Bu nedenle savunma görevini yapan biz avukatlar birçok tehlike ve riskle karşı karşıya kalmaktayız.

Savunma hakkını kullanmanın riskini kapitalizm tarih sahnesine çıktığı zamanlardan bir örnekle açıklayamaya çalışalım. 1789 Fransız İhtilalinden sonra kurulan olağanüstü Mahkeme Konvansiyon’da devrik Kraliçe Morie Antoinette’nin avukatı, Chevaau savunmasında şöyle diyordu, *“Ben Konvensiyona iki şey sunuyorum. Hakikati ve kafamı! Birinciyi dinledikten sonra ikinci hakında dilediğiniz gibi karar verebilirsiniz.”* (Prof. Dr. Faruk Erem) “Siyasi Davalar ve Avukatlık” derken sadece savunma ihtiyacının yaşamsallığını değil, bu hakkı kullanmanın risklerini, bedelinin ne denli ağır olabileceğini de anlatmak istemiştir.

Mesela Hitler gibi faşist diktatörlerin çoğu savunmaya ve avukatlığa karşı çıkmıştır.

Yine Napolyon en kudretli zamanlarında avukatların dilinin kesilmesinin doğru olacağını söylemiştir. Yıllar sonar iktidarlarını kaybedip sanık olarak yargılandıktan sonra, yeniden iktidarı ele geçirince kaldırdığı baronun kurulmasına razı olmuş fakat avukatların yeminine “imparatora sadık kalacağıma” ibaresini koydurmayı da ihmal etmemiştir. Napolyon’unda bildiği üzere avukatlık bir hak arama mesleğidir. Hak her şeyden önce yönetenden, iktidardan istenir ve alınır!

İtalya’nın faşist diktatörü Mussolini ise *“avukatlar olmasa ülkeyi daha kolay yönetirdim”* diyerek avukatların, hukuksuzluğun, adaletsizliğin önünde birer barikat olduklarını, iktidarlarını keyfiliğine izin vermeyeceklerinin itirafını yapmış oluyor.

İnsan hakları ihlallerinin yoğun olduğu siyasi davalarda müdafilik yapmak, avukatı hukukçu sorumluluğunun dışında aktif

insan hakları savunucusu olmak zorunda bırakmıştır. Bizim gibi devrimci, demokrat avukatlar bakımından bu durum çok daha fazla şeyi ifade etmektedir. Bizler sadece hak savunucusu değil, hak ve özgürlükler talep eden, bu talepler için mücadele eden, bedel ödemeyi göze alan avukatlarız. “İstiyoruz alacağız” ısrarından hiç vazgeçmeyenleriz.

Bu sebeptendir ki, dünden bugüne isimlerimiz ve yüzlerimiz değişse de her dönemin iktidarları tarafından baskı, şiddet ve terörle bastırılması, yok edilmesi gerekenler olarak görülürüz. Dönemin siyasi konjonktürüne ve siyasal iktidarların faşizmi uygulayış yöntemlerine göre dönem dönem gözaltına alınır, işkenceden geçiriliriz, yargılanır, ağır cezai müeyyidelerle karşı karşıya bırakılırız. Tutuklanırsınız. Kimi zamanda katlediliriz. Bunu belirleyen, faşizm karşısında devrim mücadelesinin kazandığı ivme ile faşizmin siyasi konjoktör gereği hangi yönleme ihtiyaç duyduğudur. Kimi zaman da tıpkı 90'larda olduğu gibi tümü bir arada uygulanmaktadır. (Gözaltı, tutuklama, işkence, katliam... gibi)

Bu bölüm tutsaklıkta yazarken en fazla yoksunluk duyduğum bir bölüm olacak. Çünkü avukatlara saldırılar benim hafızamın hatırlayabildikleri, gazete küpürleri ve elimdeki çok sınırlı bilgilerle aktarılacağından gerek burada bulunan arkadaşlarımdan, gerekse saldırılara maruz kalmış ancak yaşadıkları bu bölümde yer almamış arkadaşlarımdan ve elbette, dünden bugüne avukat mücadelesinin bir parçası, yılmaz savunucusu olan üstatlarımla ilgili eksik bilgiler verebileceğimden, şimdiden hepsinden beni maruz görmelerini istiyorum. Bu durum bir kasıt ya da görmezden gelme değil, tamamen bilgisizlik ve materyal eksikliğinden kaynaklanmaktadır.

Dünden bugüne baş eğmeyen, direnen, zulmü yere çalan tüm avukatlara selam olsun!

Yaşadığımız saldırılar karşısında birlik olmak, örgütlenmek ihtiyacı duyduk. Ülkemizde 1961 Anayasa'sının özgürlükçü ortamında etsiyle, hak ve özgürlük bilincinin yükseldiği bir döneme paralel olarak avukatlar hak ve özgürlükleri daha öteye taşıya-

bilmek, halkın hak arama mücadelesinin hukuk cephesinden bir parçası olmak adına birlikler, dernekler kurarak örgütlendiler.

Bu örgütlenmenin ilki “İlerici Avukatlar Derneği”dir. Daha sonra 1965 yılında bu dernek “Devrimci Avukatlar Derneği” adını almıştır. Yine bunlardan bağımsız olarak 1968 yılında hukuki araştırmalar yapmak, hukukun toplumsal yaşamdaki etkilerini araştırarak hukuku bilimsel temellere oturtmak amacıyla “Türk Hukuk Derneği” kurulmuştur. Ülkemizde devrimci, demokrat avukatlık geleneğinin öncü isimlerinden Halit Çelenk bu üç derneğin de kurucusu ve yönetim kurullarında yer almıştır.

12 Mart 1971 Askeri Cuntasıyla kapatılana kadar Devrimci Avukatlar Derneği adı altında hak ve özgürlük mücadelesi veren avukat üstatlarımız 31 Aralık 1974 yılında

- Halit Çelenk
- Gülçin Çaylıgil
- Niyazi Ağırnaşlı
- Emin Değer
- Refik Ergün ve

- İbrahim Aşan öncülüğünde 74 hukukçuyla birlikte ÇHD'yi kurdular. Kurulduğu günden bugüne darbelerle, faşizmin postalları ve hukukuyla kapatılsa bile devrimci avukatlıktan geri kalmadı. Her koşulda halkın savunmanlığını yaptı. Bununla da yetinmedi halkın ekmek, adalet ve özgürlük mücadelesinin bir parçası oldu. 74'ten bugüne ÇHD bir gelenek, ÇHD'lilik bir kültür olarak avukatlık mücadelesinin bir parçası, yılmaz savunucusu olmuş, olmaya devam etmektedir.

Tam 44 yıldır mücadele kesintisiz devam etti. Halit Çelenklerden bugüne bayrak elden ele taşındı. Bugünde biz ÇHD'liler tarafından gelecek kuşaklara aktarılmaktadır.

Derneğimiz ilk kurulduğu andan itibaren siyasetin baskısına maruz kaldı. Her darbe döneminde, darbecilerin ilk aklına gelen kurumlar arasında yerini aldı. 12 Eylül Faşist Askeri Cuntası ta-

rafından kapatılan derneğimiz 17 Temmuz 1990'da resmi olarak yeniden kuruldu.

Derneğin bir kez daha kapatılması 2016 Kasımında çıkarılan 667 Sayılı KHK ile yapıldı. Derneğimizi bu kez kapatanlar askeri darbeler değil kendini ileri demokrasinin yılmaz savunucusu sivil darbeci AKP iktidarıydı.

Her dönemde olduğu gibi ÇHD faşizme, faşizmin kapatma politikasına karşı aralıksız faaliyetine devam etti. Çünkü ÇHD kapısına kilit vurulan bir binadan ibaret değildir. ÇHD bir anlayıştır. O nedenle hayatın aktığı her yer ÇHD'dir, ÇHD'nin mücadele alanıdır. Kapatma politikalarına rağmen halkın savunmanlığını yapmaktan bir gün bile geri durmadı.

ÇHD Neden Her Dönem Faşizmin Hedefidir?

Çünkü ÇHD;

- Ezilenlerin yoksul halkın yanında saf tutar. Onların savunmanlığını yapar.

- İşçi sınıfının iş, ekmek, adalet mücadelesinde yanında yer alır. Hukuki ve fiili destek sunar. İş cinayetlerinde katledilen, iş kazalarında sakat bırakılan işçinin savunmanlığını yapar. Onlar adına adalet ister.

- Kentsel dönüşüm adı altında yoksul mahallelerde başlatılan yıkım ve talana karşı halkın yanında saf tutar. Barınma hakkını savunur. Bu bağlamda halkı bilgilendirir, hukuki yardımda bulunur.

- Kürt halkını yönelik imha ve asimilasyon politikalarına karşı Kürt halkının yanında yer alır, hukuki destek sunar.

- ÇHD'nin bir ayağı hep hapisaneler olmuştur. Çünkü hapisaneler hak ihlallerinin en yoğun yaşandığı yerlerdir. ÇHD başta tecrit ve izolasyon politikası olmak üzere, hapisanelerde yaşanan hak gasplarına karşı etkin mücadele yürütür. Ayrıca raporlamalar yaparak hak gasplarını tespit eder. İlgili kurum ve kuruluş-

larla ve basınla bunları paylaşır. Duyarlılık yaratmak için kamuoyu oluşturur ve elbette hukuki, idari ve kurumsal başvurular yapar.

- ÇHD yaşam hakkını savunur. Hapishanelerde hasta tutsakların tedavilerinin mümkün olamayacağını bilir ve hasta tutsakların tedavilerinin yapılabilmesi için tahliye edilmesi gerektiğinden bunun için hukuku ve fiili mücadele yürütür.

- Sokakta, evlerinde, kapatılma mekanlarında halkın, halk çocuklarının işkence görmesi, katledilmesi durumunda işkence ve katliam davalarını takip eder. Her tür hukuki ve fiili mücadele ile işkenceci ve katillerin cezalandırılması için emek harcar. Adalet ister.

- Emperyalizmin politikaları doğrultusunda rant uğruna çevre ve doğanın talan edilmesine, yok edilmesine karşı mücadele eder. Çevre ve doğanın talan edilmesine, yok edilmesine karşı mücadele eder. Çevre ve doğanın tüm insanlığın ortak mirası olduğunu bilir. Çevre ve doğaya verilecek zararın tüm canlıların zaman içerisinde sonunu getirecek kadar önemli olması nedeniyle hukuki ve fiil mücadele yollarına başvurur.

- Her türlü olağanüstü yargı yerlerine ve mevzuatlarına karşı mücadele eder.

- ÇHD meşruluk temelinde çalışır. Meşruluğunu adalet anlayışından alır.

- Direnme hakkını savunur. Haklı olmayan, meşru olmayan her duruma ve koşula karşı, meşruluk bilinciyle direnme hakkını kullanır.

- Hak arama bilincine sahiptir. Hak arama mücadelesini direnme hakkı ve meşruluk temelinde verdiği mücadele ile sürdürür.

- Olay ve olgulara sınıfsal bakar. Ezilenden yana saf tutar.

- Savunma hakkını ve savunmanın özgürlüğünü savunur.

- ÇHD toplumsal muhalefetin savunmanlığını yapar, aynı zamanda toplumsal muhalefetin bir parçasıdır.

En önemlisi de;

- ÇHD avukat örgütlenmesinin ötesinde bir misyona sahiptir. ÇHD bir DKÖ'dür.

ÇHD bağımsız ve özgün çalışması ve kurulduğu tarihten itibaren kesintisiz sürdürdüğü halkın adalet mücadelesinin bir parçası olma özelliği ile bir DKÖ'dür ve DKÖ'ler içerisinde ayrı bir saygınlığa sahiptir.

ÇHD için bunlar ilk elden aklımıza gelenler, daha onlarcasını sıralayabiliriz. ÇHD'li olmak, ÇHD içerisinde halk için ekme, özgürlük ve adalet mücadelesi verme bizler için bir görev ve onurdur.

İşte bize böylesi bir geleneği, kültürü yaratan ve miras bırakanlar bu kültürü, bu geleneği oluştururken ve devam ettirirken sayısız baskı, şiddet, saldırı ve katliamlara maruz kaldılar, kalma-ya devam ediyoruz.

- Av. Halit ÇELENEK

ÇHD'nin kurucularından, daha doğrusu ÇHD'den de önce devrimci avukatlığın yaratıcılarından olan Halit ÇELENEK bizim, daha doğrusu benim bildiğim devrimci avukat geleneğinin ilk yaratıcılarından. Gelenek kolaylıkla yaratılmaz. Halit Abimiz gelenek yaratırken pek çok saldırıya maruz kalmıştır.

68 kuşağının genç öncülerinden, ülkemiz devrim tarihinin başta gelen önderlerinden biri olan Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının avukatlığını yaptı Halit Çelenk.

Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının davası sürerken Halit Çelenk ve on avukat mahkemeye verdikleri 136 sayfalık ortak savunmalarında, savcılığın tutumunu ortaya koymak amacıyla kullandıkları "Önyargı" sözü, askeri savcıya hakaret sayılarak, savunma görevini yapan avukatlara hakkında Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde kamu davası açılmıştır. Dava sonunda avukatlara 3'er ay hapis cezası verildi. Dava dosyası Yargıtay aşamasındayken 74'te çıkarılan "af yasasıyla" hapis cezası ortadan kaldırıldı.

Yine Deniz Gezmiş'le hapisanede avukat görüşü yaptığı için "Ağır Cezalık Övme" suçundan Av. Halit Çelenk hakkında bir kez

daha soruşturma başlatılır ve Ankara Sıkıyönetim komutanı tarafından tutuklanması istenir. Savcılığa verdiği savunma sonrası hakkında takipsizlik kararı verilir.

1982 yılında Aziz Nesin'in öncülüğünü yaptığı "Aydınlar Dilekçesinin " yazmanlar kurulunda yer alan Halit Çelenk bu dilekçeyi cunta Şefi Kenan Evren'e götürülen grupta yer aldı. Bu dilekçeden dolayı Ankara Sıkıyönetim Mahkemesinde bir grup imza sahibiyle birlikte hakkında kamu davası açıldı. Bu davadan beraat etti.

-Av. Orhan APAYDIN

Yassıda yargılamalarında Menderes'in de avukatlığını yapmış olan Orhan Apaydın o tarihten ölüncüye kadar tüm askeri darbelere karşı çıkmış, darbe mağdurlarının savunmanlığını üstlenmiştir. 12 Mart Sıkıyönetim mahkemelerinde devrimcileri, Madanoğlu sanıklarını, 12 Eylül sonrası ise DİSK'in avukatlığını üstlenerek toplumsal muhalefetin savunmanlığını yapmış, savunma hakkını savunmuştur. Sol muhalefetin savunmanlığını yapmış, savunma hakkını savunmuştur.

1976-83 yılları arasında İstanbul Barosu Başkanlığı yapan Orhan (Adli) Apaydın'ın baro başkanlığı döneminde ülkemiz tarihinde bir imza atılmış, 12 Eylül cuntacıları tarafından İstanbul Barosu kapatılmıştır.

Av. Orhan Apaydın, Barış Derneği Yönetim Kurulu olduğu gerekçesiyle 12 Eylül faşist cuntası tarafından tutuklanmıştır. Hapishanede gördüğü işkenceler ve sağlıksız koşullar nedeniyle kansere yakalanmıştır. Elleri arkadan kelepçelenerek hastaneye götürülmesine karşı çıkmış ve kelepçe sorunu yüzünden hastaneye götürülmeyerek tedavisi engellenmiştir. Yargılaması devam ederken tahliye edilen Orhan Apaydın 12 Eylül cuntasının yurt dışı çıkış yasağı nedeniyle tedavi için yurtdışına çıkamadığından 28 Şubat 1986'da kansere yenik düşerek yaşamını yitirmiştir.

Av. Orhan (Adli) Apaydın'ın katili 12 Eylül Faşist Askeri Cuntasıdır.

-Av. Nihat TOKTAY

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi ve yöneticisi de olan Av. Nihat Toktay 1980’de Erdal EREN’in avukatlığını yaptı. 13 Şubat 1980’de Ankara 1 No’lu Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi’nde başlayan yargılama 19 Mart 1980’de sanık müdafilerinin hiçbir talebi dikkate alınmadan, delil araştırılması yapılmadan 34 gün içerisinde jet hızıyla tamamlandı.

Ankara 1 No’lu Sıkıyönetim Komutanlığı Erdal Eren’e idam cezası verdi. Mahkeme gerekçeli kararı bir bölümünde “tarihin bu davayı yargılayacağını bilircesine” şöyle diyordu; “Mahkememiz insan sevgisine ve doğal olan yaşam hakkına yer vermeyen insanların, bunun dışında bazı kutsal değerlerin savunuculuğunu da yapamayacağını keza hiçbir görüş ve düşünce içerisinde dahi insanın doğal olan yaşama hakkının elinden alınmasına izin veren ilkenin bulunmadığının bilincindedir.”

Erdal Eren’in avukatı kararı üst mahkeme olan Askeri Yargıtay’a temyiz eder. Dava Yargıtay aşamasında iken 12 Eylül Faşist Askeri Darbesi gerçekleşir.

Askeri Yargıtay 3. Dairesi, “idam” kararını “yeterli delil olmadığı” gerekçesi ile bozar. Askeri Yargıtay Ceza Genel Kurulu ise, Yargıtay 3. Dairesinin verdiği bozma kararını bozar. Dosya yeniden Askeri Yargıtay 3. Dairesine gelir. Askeri Yargıtay 3. Dairesi ilk kararında ısrar eder. Bozma kararı yeniden Askeri Yargıtay Genel Kurulu 3. Dairesinin ısrar (direnme) kararını kaldırarak Ankara 1 No’lu Sıkıyönetim Mahkemesi’nin idam kararını onar ve karar kesinleşir.

Gazeteciler Erzurum’da bir tatbikatta Erdal Eren’in idam kararını faşist Cunta Şefi Kenan Evren’e sorarlar, Evren “asmayalım da besleyelim mi?” der. Faşist zihniyet katletmekten başka halk ne verebilir ki!

- 80’de Erdal Eren’in yaşını büyütüp asarlar.

2007’de Hrant Dink’in katili Ogün Samast’ın yaşını küçültüp beslediler!

İşte faşizmin ahlak, hukuk ve adalet anlayışı!

İşte “bağımsız mahkemelerin” bağımsız yargı kararları!

Tüm bu hukuksuz ve adaletsizlikler karşısında Erdal Eren’in savunmanı Nihat Toktay her adalet isteyen gibi sessiz kalamazdı. Yargılama sonunda Ankara 1 No’lu Sıkıyönetim Komutanlığı Mahkemesi’ne, “*Mahkemenin bağımsız olmadığını, yukarıdan gelen emirlerle işlendiğini*” haykırır. Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi Başkanı sanık ve sanık vekilinin bu beyanlarını aynen zapta geçer ve Sıkıyönetim Askeri Savcılığına suç duyurusunda bulunur.

Bu suç duyurusu üzerine Av. Nihat Toktay ve Erdal Eren hakkında “Mahkemeye hakaretten” dava açılır. Erdal Eren idam edildiğinde dava onun bakımından düşer. Ancak Nihat Toktay’a mahkemeye hareketten 6 ay hapis cezası verilir ve bu ceza 82 yılında infaz edilir.

Dünden bugüne mahkemelerinizin bağımsız olmadığını yüzlerce, binlerce kez haykırdık. Kimiz zaman sessiz, kimi zamanda özellikle adaletsizliğiniz herkesçe fark edildiğinde hemen hareket geçip hakkımızda suç duyurularında bulundunuz. Aslında siz gerçeği bizden çok daha iyi biliyorsunuz, ancak bunu bizden duymak, yüzünüze haykırılmasına katlanamıyorsunuz!

Bedeli ne olursa olsun, bunu söylemekten, adaletsizliğinizi haykırmaktan vazgeçemedik, vazgeçmeyeceğiz de! “*Bağımsız ve tarafsız olmadığınızı*” söylediğimiz için bugün Kırklareli’nden İstanbul’a hakkımda birçok soruşturma başlatılmıştır. Soruşturma, yargılama ve cezalandırma tehditleriniz sizin “*bağımsız olmadığınızı*” gerçeğini değiştirmeyeceği gibi, bizim de sizin hakkınızda ki fikirlerimizi değiştirmeyecektir.

-Av. Eşber YAĞMURDERELİ

1970’li yıllarda DİSK’e bağlı sendikalar ile TÖB-DER (Türkiye Öğretmenler Birliği Derneği)’nin avukatlığını yapmıştır. Aynı zamanda ÇHD’nin kurucularından olan Eşber Yağmurdereli, avukatlara yönelik saldırılar denince ilk akla gelen isimlerden biridir. 12 Eylül ve devamında yaptığı avukatlık nedeniyle uzun yıllar ha-

pis yattı. (Hatırladığım kadarıyla 8 yıl)

-Av. Şanal SARIHAN

12 Eylül Faşizmiyle kapatıldıktan sonra 1990'da 2.kez kurulan ÇHD'nin o dönem kurucu Genel Başkanı olan Şanal Sarıhan'ın da aralarında olduğu birçok avukat 12 Eylül Faşist Askeri Cuntası tarafından gözaltına alınmış, işkencelerden geçirilmiş ve tutuklanmıştır.

90'lar Kontrgerilla İşbaşında

90'lı yıllar askerin görünürde olmadığı "sivil" siyasete geçildiği yıllardır ve faşizm kontrgerillası cuntayı aratmamıştır bu yıllarda. Avukatlara yönelik saldırılar katliamlara varacak kadar boyutlanmıştır.

-Av. Fuat ERDOĞAN

ÇHD üyesi ve büromuz (HBB) avukatlarından Av. Fuat Erdoğan 28 Eylül 1994'te İstanbul'un orta yerinde, Beşiktaş'ta bulunan Arzum Kafe de o dönem İstanbul Siyasi Şube Müdürü olan Şefik Kul ve ekibi tarafından kafasına yakın mesafeden ateş edilmesi sonucu yanında bulunan arkadaşları Mühendis İsmet Erdoğan ve sendikacı Elmas Yalçın ile birlikte katledildi. Katliamını meşurlaştırmak için "ateş edecekti" dedi katiller. Oysa ne yanlarında bir silah vardı ne de bir silahta parmak izleri. Katiller, devletin "adil yargısı"nın şefkatli elleriyle aklandı!

Bugün Fuat Erdoğan'ın bayrağı elden ele bizlere kadar ulaştı. İşkencelerle, gözaltı, tutuklamalarla durduramadılar. Halkın avukatlığını yapmamızı engelleyemediler. Fuat Erdoğan ve onun avukatlık mücadelesi bugün Honduras'tan, Filipinler, ABD'den İngiltere'ye, Avrupa'nın tüm ülkelerine, Afrika'dan Ortadoğu'ya... tüm dünyaya Fuat Erdoğan anısına yaptığımız sempozyumlarla duyuruldu. Fuat Erdoğan bugün tüm dünyada devrimci avukatlığın sembolü oldu.

Devrimin ve kavganın büyük şairi Nazım Usta'nın dediği gibi;

“Hayatlarında dövüşenlerin isimleri, ölümlerinden sonra da sağ kalan düşmanlarıyla dövüşmeye devam eder.”

Fuat Erdoğan'ın ismi de bugün tüm dünyada emperyalizme ve faşizmi karış dövüşmeye devam ediyor.

Faşizmin avukatlara yönelik katliamı Fuat Erdoğan'la bitmedi.

- 2 Aralık 1994'te Ankara ÇHD üyesi Av. Faik CANDAN kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

90'lı yıllarda ÇHD üyesi avukat arkadaşlarımızdan Av. Bedii YARAYICI 18 gün gözaltında işkence gördü.

Yine Av. Fazıl Ahmet TAMER, Av. Hasan (Fehmi) DEMİR 94'te 16 gün gözaltında ağır işkenceler gördüler. Aralarında tutuklananlar oldu. Yargılanıp ceza aldılar. Av. Fazıl Ahmet Tamer 19 Aralık hapishaneler katliamından hasbel kader sağ kurtuldu. Arkadaşımız aldığı cezalar sebebiyle yurdundan, vatanından ayrı yaşamak zorunda bırakıldı.

ÇHD Ankara şube üyesi ve Ankara Halkın Hukuk Büromuz avukatlarından AV. Zeki RÜZGAR defalarca kez gözaltına alındı, bürosu basıldı, işkenceler gördü, tutuklandı ve cezalar aldı.

Yine 90'lı yıllarda İstanbul ve Ankara Bürolarımız defalarca basıldı. Avukat arkadaşlarımız gözaltına alınıp işkencelerden geçirildi. Büromuz talan edildi.

Faşizmin Halkın Hukuk Bürosu'na (HBB) düşmanlığı kurulduğu günden bugüne devam etmektedir.

“16-18 Haziran 1995'TE Marmara Üniversitesi'nde Hukuk Devletinde Terör ve Örgütlü Suçlarla Mücadele Sempozyumu” yapılıyor.

Sempozyumun katılımcıları arasında avukatlar, Emniyet Müdürleri, Adalet Bakanı Müsteşarı, Ceza Hukuku Profesörleri Selahattin Sulhi Dönmezer, Feridun Yenisey hocalar ile Mehmet Ağar, Hayri Kozağaçlı, Yusuf Kenan Doğan var.

Dönemin Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar kürsüde konuşuyor; *“Çok net ifade etmek lazım, bu işin unsuru avukatlardır.*

Bununla ilgili HBB grubuna bir takım operasyonel faaliyetler yaptık...” diyor.

Salon içerisinde dinleyiciler arasında bulunan bir avukat, Av. Necla Torkan “*ne biçim konuşuyorsunuz*” diye itiraz ediyor. Av. Necla Torkan’ın itirazına Mehmet Ağar şöyle cevap veriyor, “*benim bütün avukatları filan kast edebilmem mümkün değil, hepsine sonsuz saygım var. Zikrettim ben HBB diye zaten. Burada DGM Başsavcılarımız, diğer değerli savcılarımız var. Biliyorlar onları. 3-5 kişilik bir gruptur*” diye açıklama yapıyor.

Sene 1995, konuşulan kim? HBB yani biz. Konuşan kim? 1000 (bin) operasyonda 1500 (binbeşyüz) insanı katletmiş Mehmet Ağar.

M. Ağar’ın katlettiği 1500 insandan neredeyse yarıya yakın avukatlığını yaptık. Elbette bizi düşman belleyecek ve yok etmeye çalışacaktır. M. Ağar gibi düşmanlarına karşı öfkemiz ve düşmanlığımız hiçbir zaman bitmeyecek, katlettiği 1500 insanın hesabını verene kadar elimiz yakasından düşmeyecektir. Öldürdükleri adına, ölümler adına, bizim ölümlerimiz adına adaleti isteyeceğiz! M. Ağar ve onun gibilerden.

90’lar Kontrgerillanın toplu katliamlar yaptığı yıllar olarak da tarihte yerini almıştır. 90’lar dönemin Başbakanı Ahmet Davutoğlu’nun Van’da yaptığı bir konuşmada Kürt halkını tehdit ettiği gibi “Beyaz Toroslar”ın insan avına çıktığı kontrgerillanın işbaşında olduğu katliam yıllarıdır. Mehmet Ağarlar, Cemal Temizözler... başta Doğu ve Güneydoğu olmak üzere Kürt halkının yaşadığı toprakları adeta kan gölüne çevirmiştir. Bu katliamlar Batı’da da tüm dizginsizliği ile devam etmiştir.

Çünkü kontrgerilla işbaşında ve iktidardadır!

Sivas Katliamı

Kontrgerilla 2 Temmuz 93’te Sivas’ta işbaşındaydı. Pir Sultan Abdal Şenliklerine katılmak üzere Sivas’a giden aydın ve sanatçıların kaldığı Madımak Oteline dinci-faşist güruh saldırarak oteli

ateşe verdi. Daha toplanmaya başladıkları andan itibaren TV ekranlarından canlı canlı izlediğimiz bu katliamda 3 can diri diri yakılmıştır. Kontrgerilla ve onun dinci-faşist güruhu “inandıkları” ve o çok korktukları “ahiret”i bu dünyada kendi elleriyle o gün otelde bulunanlara yaşattılar.

Otel ateşe verilmeden gruba müdahale için gönderilen asker ve polis gruba hiç müdahalede bulunmadı, otel ateşe verilmeden hemen önce de alandan çekildi. Küçük bir basın açıklamasına bile “can hıraş” saldıran devletin kolluk güçleri sayıları on binleri bulan bu saldırgan gruba müdahale etmeden oradan ayrıldı.

Otel ateşe verildikten sonra ise o dönem Refah Partisi Sivas Belediye Başkanı olan Temel Karamollaoğlu'nun gönderdiği itfaiye araçlarında su yoktu. Saatlerce süren ve saldırının boyutu önceden bilinen bir durumda itfaiye araçlarında su bulundurulmaması ve susuz itfaiye aracı gönderilmesi hangi “iyiniyet”le açıklanabilir!

Katliam sonrası koalisyon hükümetinin (SHP-DYP-REFAH) ve dönemin Cumhurbaşkanı Demirel'in açıklamaları ise katliamın “kendiliğinden” gelişmediğinin veya ihmali bir davranış sonucu böylesi büyük bir katliamın yaşanmadığı, aksine bu katliamın gayet bilinçli, organize bir şekilde planlanıp hayata geçirildiğinin somut göstergesiydi.

Katliamdan sonra Demirel şöyle diyordu; *“Halkla güvenlik güçlerini karşı karşıya getirmeyiniz. Olay münferittir. Ağır tahrik sonucu halk galeyana gelmiştir... Karşılıklı gruplar arasında çatışma yoktur. Otelin yakılmasından dolayı can kaybı vardır.”*

Nasıl açıklama ama, sağlıklı düşünen her insanı pes(!) dedirtecek nitelikte değil mi? “Halkla güvenlik güçlerini karşı karşıya getirmeyiniz” Hangi halkla! Katil, canı, insanlığını yitirmiş faşist güruhla mı? Aynı zihniyete sahip olunca başka nasıl ifade edebirdi Demirel!

Ağır tahrik sonucu halk galeyana gelmiştir!

Dışarıdakiler halksa içeridekiler kimdir?

“Ağır tahrik” dediği nedir? Saz çalıp türkü söylemek, semah dönmek mi? “İncinsen de incitme” diyen bir felsefeye ve inanca sahip insanların nesi “ağır tahrik” yaratmış, faşizmin katil, canı, beyinleri uyuşmuş, düşence yetisini yitirmiş bu insanlıktan çıkmış güruhunda.

“Çatışma yoktur. Otelin yakılmasından dolayı can kaybı vardır,” diyor Demirel.

O gün bu katliamı canlı canlı “film izler” gibi TV’lerden izlemiştik. Bu katliamı her okuduğumda, her hatırladığımda, her duyduğumda aynı öfkeyi duyuyor, aynı acıyı yaşıyorum. Söyleyeceklerim ve duygularım pek politik ve hukuki olmasa da Demirel’e şöyle diyorum, “Eğer öbür dünya varsa, cehennemin dibinde Sivas’ın ateşi seni sonsuza kadar cayır cayır yakar inşallah!”

- Dönemin Başbakanı Tansu Çiller’de; “Çok şükür otel dışındaki halkımıza bir zarar gelmemiştir” diyor. Gördüğünüz gibi hepsi aynı “soydan” geliyor, aynı zihniyeti taşıyorlar.

O dönemin Başbakan Yardımcısı olan Erdal İnönü ise; “Ne yapayım yetkim yoktu!” demiştir. Yıllardır Alevi, aydın, demokrat insanların oylarıyla varlığını sürdüren bir partinin genel başkanını “yetkim yok” diyorsa neden o koltukta oturuyor. Ya da katliam karşısında elinden geleni yaptı ve hiçbir şey yapamadıysa, neden elinden gelmeyen şeyleri açıklayıp istifa etmeyi düşünmedi. Ya da saatlerce süren bu saldırıyı durdurmak için oraya gitmedi. Erdal İnönü “yetkim yoktu” dese de o dönemin siyasi süjeleriyle birlikte bu katliamın siyaseten ortağıdır. Sessiz kalmak, güçlüden yana taraf olmaktır. Belki yaptıklarıyla değil ama sessizliği ile bu katliama ortak olmuştur.

- Koalisyon ortaklarından Erbakan’ın bir şey söylemesine gere kalmadı. Onun adına on binlerce katili, katili diyorum çünkü şenlik öncesinde şenliğe katılmak için şenliğe geleceklere yönelik Refah Partisi Sivas İl Teşkilatınca günlerce şehrin meydanlarında bildiriler dağıtıldı. Yine yerel basında bu bildiriler çarşaf çarşaf haber yaptırıldı. O günde Cuma namazı çıkışı bu partinin önderliğinde ve organizesinde kitle Madımak oteline doğru etrafı

dağıtarak yürüdü. Her geçen dakika artan ve sayıları on binleri bulan saldırgan grup ögle namazından gecenin bir yarısına kadar oteli saldırıya tutmuş, sonunda da yakmıştır. Yine yukarı da belirttiğim gibi dönemin Refah Partisi Sivas Belediye Başkanı Temel Karamollaoğlu adeta dalga geçer gibi belediyeye ait susuz itfaiye araçlarını “yangını söndürmeye göndermiştir!”

Yine Sivas Katliam davasının bir numaralı sanığı da, Refah Partili Sivas Belediye Meclis Üyesi Cafer Erçakmak'tır.

Hepsinin elinde Sivas'ın kanı var.

Biz avukatlar bu katliam karşısında sessiz kalamazdık. Kalmadık da. Katliam alanına gidip yerinde incelemeler yaptık. Katliam mağdurlarının cenazelerini kaldırıp aileleriyle ilgilendik, dosyalarını takip ettik. Suç duyurularında bulunduk. Her yıl 2 Temmuz da Sivas'a gitmeye, anmaya katılmaya çalışıyoruz. Yine katliamla ilgili açıklamalar yapıyor, unutulmasına izin vermiyoruz.

Elbette bu katliamın bir de yargılaması olacaktı. Halka yönelik her katliam dosyasında olduğu gibi bu dosya da devletin doğrudan müdahalesine mazhar oldu. Tüm katliam dosyalarında olduğu gibi dosya şehir şehir dolaştırıldı.

Yine yargılama aşamasında katliam sanıklarının bir kısmı askere gitmesine, evlenip çoluk çocuğa karışmasına, hatta Sivas Emniyet Müdürlüğüne 500 metre ötede oturmalarına, çalışıp iş gücü sahibi olmalarına rağmen “tüm çabalara” karşın bulunamadı(!) Bulunanlara ise ödül gibi cezalar verildi. Müşteki vekillerinin yani bizlerin itirazları ile defalarca bozulan kararlar, mahkeme mahkeme dolaştırılan dosyalar bozma kararları, ardından o bozma kararlarının iptali, yeniden başlayan ancak eskisini aratmayan hukuki süreçler derken dava 13 Mart 2012'de zamanaşımından düşürüldü.

Dosyanın zamanaşımından düşürülmesinden sonra karara tepki gösteren avukatlar ve halka karşı polis biber gazı ve basınçlı suyla saldırdı. Bu saldırıda çok sayıda kişi yaralandı.

Dosyanın zamanaşımından düşmesiyle ilgili dönemin Başba-

kanı Tayyip Erdoğan *“Milletimiz için, ülkemiz için hayırlı olsun”* diye açıklama yaptı. Soruyoruz? Bir katliam millet için, ülke için nasıl hayırlı olabilir! Hangi vicdandır, hangi insanı duygudur bu sözcükleri ağızdan döktüren. Dünün siyasilere devamcıları bu sözcükleriyle, katliamı onaylamış ve katliama ortak olmuştur.

Sivas katliamı dosyasında sanık müdafiliği yapan avukatların birçoğu “devlet adamı” oldu. Bakanlıktan, Milletvekilliğine, belediye başkanlığından, Erdoğan’ın avukatlığına ve danışmanlığına kadar devlet yönetiminde birçok göreve getirilmiştir. Bu dosyada sanık müdafiliği yapan tam 23 avukat Adalet Bakanlığından milletvekilliğine, AKP yöneticiliğine kadar devletin her kademesinde yer almıştır.

Bu sebeple diyoruz ki; Ne Sivas Katliamını, ne de başka katliamları devlet yargılayamaz!

Gazi Katliamı

Kontrgerilla 12 Mart 1995’te bu kez Gazi Mahallesinde o katliamcı yüzünü gösterdi. Gazi’de kahvehaneyi tarayıp bir Alevi dedesini öldürerek fitili ateşledi. Gazi halkı barikat barikat, sokak sokak çatışarak direndi ve mahallesini kontrgerilladan korudu. ÇHD ve devrimci avukatlar o barikatlara giderek halka karşı yönelen saldırıya siper oldu.

Ayrıca yıllarca bıkmadan usanmadan, şehirden şehire sürülen Gazi Katliam Davasını takip etti. Duruşmalarda çeşitli saldırı ve linçlere maruz kalmalarına rağmen duruşmaları takip etmekten, adalet istemekten vazgeçmedi. Orta yaşını geçmiş bugün salonda bulunan neredeyse tüm avukat arkadaşlarımız bu davanın ısrarlı takipçisi olduklarından saldırılara maruz kalmışlardır.

Hapishaneler Katliamı

Sokakta bunlar yaşanırken hapishaneler devletin en çok bası ve tahakkümünü kurduğu yerler olarak elbette bu politikanın

dışında kalamazdı. Kalmadı da.

21 Eylül 1995'te Buca'da

4 Ocak 1996'da Ümraniye'de

24 Eylül 1996'da Diyarbakır'da

26 Eylül 1999'da Ulucanlar'da

1999'da Burdur'da

Tutsaklara saldırılmış Buca'da 3, Ümraniye'de 4, Diyarbakır'da 11, Ulucanlar'da 10, Burdur'da tutsak katledilmiş, onlarca yaralanmıştır.

96 Ümraniye Hapishane katliamında katledilenlerin cenazelerine polis saldırdı. Cenazeleri ailelerin elinden zorla alarak kendi defnetti. Cenazeye katılmak isteyen yüzlerce insanı gözaltına aldı, karakollarda yer kalmadığı için spor solanlarını doldurdu. Gözaltına alınanlar arasında Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin Göktepe kafası beton zemine vurularak katledildi. Katledenler Metin'in cesedini cinayet mahallinden 20 metre öteye atarak suçlarını gizlemeye çalıştılar.

Metin'in katliam yargılaması da tüm katliam yargılamaları ile aynı kaderi paylaştı! Şehir şehir sürüldü. Adaletse!

Ümraniye katliamı öncesi ve sonrasında yaşananlar ile bir avukatın müvekkillerine yapılanlar karşısında ki öfkesinin maddi manevi izdirabının güzel ifadesini "ACININ ÖFKESİ" adlı makalesinde Av. Cemal YÜCEL abimiz şöyle anlatmış, biraz uzun bir makale ancak gerek yaşayanlar, gerekse yaşananlar karşısında avukatların yaptıkları yapabilecekleri ve duygularını en somut haliyle aktaramayacağım endişesiyle tamamını aldım.

Acının Öfkesi

"Adli Tıp morguna ilk defa 1988 yılında girdim. Tuzla operasyonunda öldürülen İsmail Hakkı Adalı ve 3 arkadaşının delik deşik edilmiş bedenleriyle karşılaştım. Daha sonra yine yargısız

infaz operasyonlarında katledilen müvekkillerim için girdim oraya. İbrahim Erdoğan ve 10 arkadaşının paramparça edilmiş yüzlerini gördüm. O gün morgda nereye baksam bir dostun çırılçıplak bedeniyse sarsıldım.

Acılar bitmiyordu. 3 arkadaşımınla birlikte yine Adli Tıp morgundayım. 15 gün önce Ümraniye Cezaevi Katliamında öldürülen 4 kişiden ikisi Abdülmecit Seçkin ve Rıza Boybaş benim müvekkilimdi. Rıza aynı zamanda da akrabamdı. Ama onu zor teşhis ettik. Kafasında ve alnında derin yara izleri vardı. Daha önce geçirdiği bir ameliyat izinin yardımıyla teşhis edebildik. Abdülmecit ve Orhan'ın durumu da farklı değildi. Kafaları, gözleri parçalanmıştı. Anlaşılan demir çubuklarla öldüresiye dövülmüştü. Tam bir vahşet tablosuyla karşılaşmıştık.

Rıza ve Orhan'ın cenazelerini toprağa verdiğimiz günün hemen ertesinde, yaşananların şokunu daha üstümden atamamış bir halde evden büroya gelirken, rastlantıya bakın ki, yine morg civarında aldığım bir haberle bir kez daha kahroldum. Bir avukat arkadaşım Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin Göktepe'nin gözaltında polis tarafından öldürüldüğünü, cesedinin morgda olduğunu söylüyordu. Bu kadar da olamazdı, kalbim sızlıyordu. Sanki bir ok kalbimin tam ortasına girmişti. Yüreğim kanıyordu. Acıyı bir kez daha kalbime gömdüm ve yine morgun o karanlık, soğuk, dayanılmaz kokulu, kahredici kapısından içeri girdim. Oda cezaevindekilere benzer bir şekilde öldürülmüştü, başından almıştı öldürücü darbeyi. Her suç duyurusunda, her kitlesel gösteride yanımızda gördüğümüz sokakların, varoşların çocuğu Metin yine yanımızdaydı. Ama bu defa cansız gülümsüyordu.

Ümraniye cezaevinde gerçekleştirilen katliam planlı, programlı bir eylemdir. Katliamdan birkaç gün önce ÇHD ve İHD üyesi avukatlar olarak sorunların çözülmesi için cezaevi savcısı ile görüştük. Savcı görüşmeler yoluyla çözüm önerilerimizi kabul etti. Ertesi gün cezaevine gittiğimizde, savcı ve müdür çok şaşırtıcı bir şekilde, bir gün önce söylediklerini unutarak, hiçbir görüşme yapmayacaklarını söylediler. Bu tavır değişikliğini kötü şeyler olacağını gösteriyordu. Ertesi gün İHD'de gelişmeleri kamuoyuna açık-

ladık, Ümraniye Cezaevine dikkat edilmesi gerektiğini belirttik.

Tedirgin bekleyiş sürerken 4 Ocak günü acı haberi aldık. 3 tutsak öldürülmüş ve 6'sı ağır 33 yaralı tutsak da hastanelere kaldırılmıştı. Cezaevinde de yaralı olduğunu öğrendik. En az 50-60 tutsak sopa ve demir çubuklarla çok kötü bir şekilde dövülmüştü. Aslında tamamı da ölebilirdi. Bu vahşeti gerçekleştirenler bunu göze almıştı. Daha sonraki günlerde ağır yaralılarından Gültekin BEYHAN'da yaşamını yitirdi. Cengiz ÇALIKOPARAN'ın yaşamı mucizeye kalmış durumda. Kafamda sorular soruları izliyordu. Onları hale getirenler karşılarında bir insan olduğunu görmüyorlar mıydı acaba? Bırakın insana cansız nesnelere dahi öylesine vurmak, olanaklı değildi. Özel yetiştirilmiş gardiyanlar bu katliamı yapabileceklerini aklım alıyor da, 20 yaşındaki 18 aylık geçici askerlerin bunu nasıl yapabildiklerini anlamakta gerçekten çok zorlanıyorum. Bu nasıl bir eğitimidir ki, gencecik çocuklar kısa zamanda bir ölüm makinesi haline getirilebiliyor. Bunları bir an dahi düşünmediler mi acaba? Çoğu kendi yaşlarında ki kurbanlarının, onların yoksulluğuna, ezilmişliğine isyan ettiklerini düşünmediler mi hiç, insanlar cezaevinde neyi talep ediyordu?

İstedikleri çok fazla bir şey değildi. Yalnızca cezaevi koşullarının asgari insani standartlarda olmasını istiyorlardı. Yakınlarıyla, avukatlarıyla rahat görüşme, dergilerini, gazetelerini okuyabilme, arama bahanesiyle taciz edilmeme, arkadaşlarıyla görüşebilme gibi kolaylıkla kabul edilebilecek taleplerdi bunlar.

Ama ortada sorunları çözmeyi engelleyen bir anlayış vardı. Tutsakları pranga mahkûmu yapmak isteyen devletin anlayışydı bu. Onlara göre, cezaevleri zindan, karakollar toplama kampı haline getirilmelidir. Zindancılık geleneğini imparatorlardan, toplama kampı geleneğini Gestapolardan almışlardı.

Nitekim cezaevinde yaptıklarının bir benzerini bu defa katlettiklerinin cenazelerinde yaptılar. İnsani görevini yerine getirmek üzere cenaze töreni için Alibeyköy'e gelen yüzlerce insanı döve döve gözaltına aldılar. Karakolları yetmedi, aldıkları stadyuma doldurdular. Orada yapmadıklarını bırakmadılar insanlara. Öyle-

sine ileri gittiler ki genç bir gazeteciyi aralarına alıp döverek öldürdüler. Cezalandırılmayacaklarından öylesine emindiler ki cesedini cinayet mahallinin 20 metre ötesine attılar. Üstelik dünyanın en büyük yalancıları oldukları için, onca tanığa rağmen gazeteciyi gözaltına almadıklarını söyleyebildiler.

Metin'i öldürdüler çünkü Metin, onları birçok kez suçüstü yakalamıştı. Deklanşöre yiğitçe basıyordu. Tutsakların cenaze törenini izlemek isteyen Metin, olanları göremedi. Görseydi belki de üzülecekti. Çünkü cenazeleri biz değil polisler gömmüştü. Nâsılsa ulaşmayı başarabilmiş 20-30 kişi, polis şeflerine gözaltına alınanlar serbest bırakılmadan cenaze töreni yapmayacağımızı söyledik. Çok haklı bir talepti bu. Cenazeye katılmak herkesin hakkıydı ve buna engel olunamazdı. Talebimizi kabul etmediler ve bizi yarım saat boyunca dar bir alanda sıkıştırarak cenazeleirimizi zorla aldılar, kendileri gömdüler. Biz ölen dostlarımıza son görevlerimizi yerine getirememenin acısıyla bir kez daha sarsılmıştık.

İsmail Hakkı ADALI'dan Metin Göktepe'ye uzanan acı halkaları, acılar zincirinin en ilk ne de son halkasıydı. Yüzyıllar önce başlamıştı acılar, daha bir sürede devam edecekti. Yalnızca ölüm acısı değil anlattığım, yoksulluk acısından, ezilmişliğin horlanmışlığın, zulmün acısından da söz ediyorum. Ölümle beraber hep geride kalanlar acı duyar sanılır. Peki, hunharca katledilenin o anki acısını ne yapacağız; yoksullar için başkalarının acı duyduğu sanılıp ya yoksulun acısı ne olacak?

Evet, acılar çoğalıyor. Egemenler acıların çoğalmasından medet umuyor, düşünüyorlar ki, acı ne kadar çoğalırsa insanlar o kadar önlerinde diz çökecekler. Evet, diz çöktürmek istiyorlar. Ama unuttukları ya da hatırlamak istemedikleri bir şey var; İNSANLIK ONURU ve ACININ ÖFKESİ. İnsanlık tarihi bir yönüyle

Onurun ve mutluluk arayışının tarihi ise, diğer yönüyle de acının, öfkenin tarihidir, insanlık bu öfkeyle gelmiştir. Karşıtların birliği burada kendini gösterir; acı ve mutluluk. Bu kez ezeli karşıt hep bir aradadır, acı ne kadar öfkeye dönüşür mutluluk yakındır.

Egemenler tarihten şu dersi almalılar artık. Tarihin ilk kahramanları, Spartaküs ve arkadaşları efendilerine diz çökmemeyi öğrendiklerinde onuru keşfetmişlerdi ve acıları da öfkeye dönüşmüştü. Kuyucu Muratların, Hızır Paşaların, Mc Carthyler'in mirasını devralanlar anlamalılar artık, acıları çoğaltarak, kendi sonlarını yaklaşıyorlar.

Fizik kuralıdır, evrende var olan hiçbir şey yok olmaz. Acı da öyledir, yok olmaz. Bazen derin bir sızıyla yürekte yaşar, bazen bir beyin kıvrımında. Bazen de alır başını gider rüzgârla beraber çok uzaklardaki bir başka yüreğe saplanır kalır. Çoğaldıkça da sığmaz yüreklere, beyinlere bir kasırga olur, yıkar dört bir yanı. İşte bu an; acının öfke anıdır, o kasırgayı engelleyecek bir güç de şimdiye kadar icat edilmemiştir.

Tarihin çok garip bir cilvesidir ki, milyonların acısını çoğaltanlar, acının zerresini dahi duyduklarında, acı kendi yüreklerine yerleştiğinde, “ben kime ne yaptım, günahım neydi” diye sormaya başlamışlardır her zaman. Oysa bunun yanıtı son derece yalındır. İlk yanıtı fizik verir, etki tepkiyi doğurur kuralıyla. Sonra da yüzyılların imbiğinden süzülüp gelen halk deyimi yanıtı pekiştirir; RÜZGÂR EKEN FIRTINA BİÇER” (Av. Cemal Yücel)

Bu makale aslında biz siyasi dava avukatlığı yapan avukatların devrimci demokrat avukatların nasıl, hangi koşullar altında, hangi hislerle avukatlık yaptığımızın en somut ve yalın ifadesidir.

Biz her insan gibi ailelerimize, halkımıza, kendimize ve müvekkillerimize yapılanlar karşısında duygulanır, acı çeker, öfke duyarız. Bu duygularımız doğal olarak mesleğimizi yapış tarzımızda da yansır. İnsanız gördüklerimiz ve duyduklarımız karşısında sesiz kalamayız, kalmamızı kimse beklemesin.

Yeniden hapisane katliamlarına dönelim. Ümraniye katliamında bunlar yaşanırken ULUCANLAR Katliamında ise tutsaklara hızarla saldırıyorlar, tutsakların bedenini elektronik hızarlarla paramparça ediyorlardı. Bu şekilde 10 tutsak Ulucanlar da katledildi.

Bugün baroların CMK eğitimlerinde verdiği adli tıp derslerinde, TİHV (Türkiye İnsan Hakları Vakfı)'nın düzenlediği seminerlerde, TTB'nin adli Tıp ve işkence seminerlerinde Ulucanlar'da İsmet Kavaklıoğlu'na yapılan işkenceler ders olarak anlatılmaktadır. Ulucanlar katliamının ve işkencenin bilimsel verilere konu olmuş tarihsel belgelerdir bu görüntüler. Bu katliamlara kim yaptı-Devlet.

Kime karşı; Devrimci, demokrat, yurtsever tutuklu ve hükümlülere karşı.

Bu katliamlar, baskı, gözaltı, işkence ve tutuklamalarla yola getiremediği, boyun eğdiremediği tutsaklara karşı devletin sınıfsal kinini adeta "kusmasıdır" Devlet bunu yaparak aynı zamanda halka karış gözdağı vermektedir.

"Ve bir gün cellat uyandı yatağından

Allah'ım dedi bu ne zor bilmece

Onlar çoğalıyor

Bense tükenmekteyim öldürdükçe"

Devrimciler Bu Halkın Çocuklarıdır

Halk Biter Mi?

ÇHD'li devrimci demokrat avukatlar Av. Cemal Yücel'in makalesinde ifade ettiği gibi bu sürecin maddi, manevi en ağır yükünü taşıyanlardır. Hapishane idaresi ile pazarlıklara katılmaktan, hukuki başvurulara, müvekkilin adli tıpta cenazelerini teşhis etmekten, cenazelerini defnetmeye kadar... Her alanda hukuki, maddi ve manevi desteğini esirgememişlerdir.

Bu nedenle çokça kez saldırılara uğramış, gözaltına alınıp işkencelerden geçirilmiş, haklarında davalar açılıp cezalar verilmiştir. Yine bu saldırılarda kafası, kolu, bacağı kırılından tutunda bugün hala o günlerin izini taşıyanlara kadar onlarca meslektaşımız vardır.

Hapishanede bu meslektaşların adlarını ve hangi tarihte nasıl bir saldırıyla karşı karşıya kaldıklarını somutlayacak bir metin, belge, bilgi bulamadığından yazamadım. O saldırıları bizzat yaşayanlar bir kısmı bugün bu salonda aramızdalar. Mesela Cemal Yücel, Murat Çelik, Behiç Aşçı... Bir kısmı ise hayatta değiller ya da Av. Ahmet Düzgün Yüksel, Murat Demir, Fazıl Ahmet Tamer... gibi yurt dışında yaşamak zorunda bırakılmışlardır.

90'larda avukatlara saldırılardan hatırlayabildiklerim ve kısıtlı imkânlarla bulabildiklerim maalesef bu kadar. Maalesef diyorum çünkü çok daha fazlasının olduğunu biliyorum!

19-22 Aralık 2000

Artık milenyum çağına giriyoruz. Sene 2000, milenyum çağını hapishaneler eşi benzeri görülmemiş bir katliam saldırısıyla karşıladı. 19-22 Aralık 2000'de ülkenin 20 hapishanesine eş zamanlı yapılan adına dalga geçer gibi "Hayata Dönüş" dedikleri katliamda 6'sı kadın 28 tutuklu ve hükümlü devletin gözetim denetimi altında tutuldukları hapishanelerde devlet güçleri tarafından katledildi. Bir kısmı ağır olmak üzere birçok tutsak da yaralandı. İşkencelerle F Tipi hücrelere götürüldüler.

Özellikle Bayrampaşa'da 6 kadının diri diri yakıldığı, bedenlerinin kömür yumağına dönüştüğü katliamda kullanılan gaz ve silahların bugün bile menşei ve nasıl bir kimyasal olduğu bilinmemektedir. Özellikle kadınların bulunduğu koğuşa atılan elbise ve saçlarına zarar vermezken derilerini eritmiştir. Bakırköy adliyesinde görülen Bayrampaşa Hapishane katliam dosyasına yansıyan deliller ve kadınların anlatımları o gün yaşatılan vahşetin boyutunu bir kez daha tarihe not düşmüştür. Kadınlar ifadelerinde "Vücudumda yanma hissettim elimi burnuma götürdüğümde burnumun bir sakız gibi eriyip uzayarak düştüğünü gördüm..." diyordu.

Anlatılanlar Hollywood'da çekilmiş bir bilim kurgu senaryosu gibi gelebilir size. Ancak bunlar ve daha fazlası bu ülkede, bu ülke hapishanelerinde yaşanan, devletin yaşattığı vahşet ve

katliamdır. Bizler bu ve benzeri katliam dosyalarının avukatlığını yapıyoruz. Elbette bunları görüp susmak, dilsiz, lal olmak bırakın bir hukukçuyu “insanım diyen” hiç kimseden beklenebilir mi? Susmadık!

Sanki 35 er kendi kafalarına göre kimseye sorup etmeden gelmiş de böylesi yüzyıllar, bin yıllar boyu unutulmayacak, ülkemiz tarihine kara bir leke olarak katliam yapıp çekip gitmiş (!) gibi gösterilmeye çalışılan bu katliam nedeniyle sadece 35'ere dava açıldı. Bu davayı açtırmak bile yıllarca verilen mücadeleler sonucu olabildi.

Pes etmedik, yılmadık, ısrarlı çabalarımız sonucu katliam 10 yıl sonra 152 kişi hakkında daha dava açılmasını sağladık. Bu davanın yargılanması Bakırköy 13. ACM'de devam etmektedir.

Biz katliamın nasıl hazırlandığını, asıl katil ya da katillerin kim/kimler olduğunu çok iyi biliyoruz! Yargılanması yapılan bu 152 kişinin talimat veren, katliam planının yapan ve katliamı organize edenler olmadığını da çok iyi biliyoruz. Bu katliam planı, MGK'da yapıldı. Talimat da oradan verildi. Dolayısıyla katliamı devlet yaptı.

Bunu bugün mahkemenizde değil, her yerde açıkladık. Belgeleriyle ispatladık. Hiçbir mahkemenin gerçek suçluları yargılamayacağını da bilincindeyiz. Bunu yapanlar daha şimdiden tarih önünde yargılanmaya başladılar bile.

2000 Hapishaneler katliamı, Ümraniye, Bayrampaşa, Çanak-kale, Bartın, Uşak... tamamını takip ettik. Adalet istedik! Bunu yaparken pek çok saldırı ve tehditlere maruz kaldık.

Hapishanelere saldırılar 19 Aralık katliamıyla bitmedi. 19 Aralık katliamı ile tutsakların koğuş sisteminden 1 ve 3 kişilik F Tipi tecrit hücrelerine götürülmesi e orada yaşatılanlarda en az 19 Aralık katliamı kadar vahimdi. Tutsaklar F Tipi hapishanelerdeki tecrite karşı 20 Ekim 2000'de başlattıkları ölüm orucunu 22 Ocak 2007'ye kadar tam 7 yıl sürdürdü. 7 yılda 122 insan F Tiplerindeki tecrite karşı mücadelede yaşamını yitirdi.

Tutsaklar içeride aileleri ve arkadaşları dışarıda tecrite karşı verdikleri mücadelede hayatlarını ortaya koymuşlardı. Çünkü, F Tipi hücreler zaten tutsakların diri diri tabuta konulması, bedensel ve ruhsal olarak zamana yayılan ölüm demektir. Tutsaklar ölüm oruçlarıyla ölüme meydan okudular. Kendilerine ölüm vadedenlere karşı, ölüme bile yenen bir mücadele yürüttüler!

Meslek odaları, barolar, aydın ve sanatçılar, avukatlar ve aileler heyetler oluşturarak F Tipleri daha gündeme geldiğinde devletin ilgili kurumlarıyla görüşmeler yaptılar. Ölüm Oruçları başladıktan sonra da bu faaliyetleri devam ettirdiler. Tutsaklarla hapishane idareleri ve devlet arasında arabuluculuk yaptılar. Her iki tarafın mutabık kaldığı konular da varılan anlaşmaları arabulucu sıfatıyla imzaladılar ve konuyu takip ettiler. Ancak devlet tek tarafı olarak bu anlaşmalar uymayarak 19 Aralık 2000 hapishaneler katliamını yaptı.

Avukatlar katliamlarda, tecrite karşı mücadelede yaşamını yitiren direnişçilerin adli Tıpta otopsilerine katılmaktan, cenazelerin ailelere teslim edilmesine, cenazelerin defnedilmesinden, hukuki başvurulara, davalara... kadar her aşamayı takip ettiler. Bu sebeple birçok saldırıya maruz kaldılar, defalarca kez gözaltına alınıp işkence gördüler. Soruşturmalarla karşı karşıya kaldılar.

Av. Cemal Yücel'in makalesinde anlattığı gibi, cenazeleri ailelere bile vermediler. Çok zaman avukatlar mezar kazıp o cenazeleri kendi elleriyle defnettiler. Yine defin sırasında da birçok saldırıya maruz kaldılar. Bu saldırılardan dolayı sağlık sorunu yaşadılar. Bununla ilgili avukat arkadaşlarımızın bir hayli birikmiş anıları, hikâyeleri vardır.

Avukatlığın yanı sıra yazar ve şairde olan arkadaşımız Av. Sabri Kuşkonmaz o günlerden kendine miras kalan sağlık sorununu kitaplaştırmak istediğini, kitaba da "bel fıtığımanın hikayesi" adını vermek istediğini anlatmıştı. 90'lardaki katliamlarda, 2000'lerde 19 Aralık katliamı ve F Tiplerine karşı yürütülen ölüm oruçlarında, sokaklarda, yaşamını yitiren müvekkillerinin cenazelerini taşımaktan, saldırıya uğramaktan, gözaltına alınıp işkencelerden

geçirilmekten bugün birçok avukat arkadaşımız sağlık sorunları yaşıyor.

2000'ler de Büromuza İlk Saldırı

1 Nisan 2004'te ülkemizle birlikte 5 ülkede ve birçok ilde yapılan operasyonlarda büromuzda basıldı. Adına "1 Nisan Operasyonu" dedikleri bu operasyonda büromuz avukatları gözaltına alınıp işkencelerden geçirildi. Av. Behiç Aşçı tutuklandı. Avukatları tarafından yapılan itirazla 1 ay sonra serbest bırakıldı.

Büromuzun basılmasına ve Behiç Abi'nin tutuklanmasına sebep olan delil 2013 dosyası ve bugünkü dosyamızın da baş aktörü olan Hollanda-Belçika belgeleridir. Bu belgelerin menşei, kaynağı, nasıl elde edildiği ve doğruluğu o günden bugüne kanıtlanmamıştır. Ancak "temcit pilavı" gibi her seferinde ısıtıp ısıtıp önümüze çıkarılıyor. Daha ne kadar çıkarılır onu biz değil, siyaset-yargı ilişkisinin dönemsel ihtiyacı belirleyecektir.

Bu belgelerin ne doğruluğu, ne de hukuka uygun olarak elde edildiği ispatlanmadığından avukat arkadaşımız Selçuk Kozağaçlı bu belgelerle hakkında açılan davadan beraat etti. Yine birçok ilde bu belgelere dayanarak açılan 1 Nisan dosyaları beraatla sonuçlandı. Bizse her 3-5 yılda bir bu belgelere dayanarak gözaltına alınıyor ve tutuklanıyoruz. Sizce hukuk nedir? Hukuk neye göre kime göre karar verir? Neden hep bize karşıdır kararları?

Yazdıklarımı (tarihsel) kronolojik sıraya göre yazmaya çalıştım bu nedenle ölüm oruçlarını anlatırken eksik bıraktıklarım oldu. Kaldığım yerden devam edeyim.

Ölüm oruçları 20 Ekim 2000'den 22 Ocak 2002'ye kadar tam 7 yıl sürdü. Bu 7 yıllık süreç içerisinde avukatların yaşadıklarını anlatmıştım. Ancak o sürece damgasını vuran bir avukat vardı. Av. Behiç Aşçı ondan ve biraz da onun verdiği mücadeleden bahseyim.

- Behiç Abi; ülkemiz katliam tarihin 90'ların ikinci yarısından sonrasının bir avukat, bir hukukçu, bir adalet savunucusu olarak

tanıdığıdır. Yaşadıkları, yaşatılanlar kendinde derin izler bırakmıştır. Hızarlarla doğranmış, kolu-bacağı koparılmış, kafası delinmiş, atılan kimyasallarla erimiş vücutlar, kömürleşmiş bedenler gördü. Anaların-babaların acılarını, çığlıklarını adalet isteğini gördü. Bir hukukçu, bir avukat olarak her türlü hukuki yola başvurdu yetmedi. Meşru mücadele hakkın kullandı, verdiği mücadele nedeniyle defalarca gözaltına alınıp işkenceler gördü. Ancak ödediği bedellere rağmen ne katliamları durdurabildi ne de adaleti sağlayabildi. Anaların babaların gözyaşlarını dindiremedi.

Bir insan, bir hukukçu, bir adalet savaşçısı olarak şöyle diyordu Behiç Aşçı; *“Tabut taşımaktan omzumuz kırıldı.”* Artık tabut taşımak, anaların çığlığını duymak istemiyordu. Anaların babaların çığlığına, adalet özlemine son vermek, hiç olmazsa azaltmak istiyordu. Yapılabilecek her türlü hukuki başvuruyu yaptı, her yöntemi denedi, ancak çözümsüz kaldı.

Yaşadıkları, gördükleri onu devrimcilerin avukatlığından, devrimci avukatlığa taşımıştı. Bir devrimci için imkânsız, çözümsüz diye bir şey olamazdı. Hayat varsa, yaşam akıyorsa her sorunun mutlaka bir çözümü de vardı. Behiç Abi çözümsüzlüğe asla teslim olamazdı. Olmadı da. *“Daha fazla tabut taşımamak”* için bedenini açlığa yatırdı. F Tipi tecrit hücrelerindeki *“beyaz ölüme”*, *“sessiz ölüme”* dur demek, müvekkillerini yaşatmak, ailelerinin bir nebze de olsa adalet özlemine katkıda bulunmak, acılarına ve çığlıklarına son verebilmek için ölüm orucuna başladı.

Bir avukat, avukat Behiç Aşçı belki de avukatlık tarihinde bir ilke imza atıyordu. Yaşatmak için ölümü seçmek zorunda bırakıldı ve 5 Nisan (2006) Avukatlar Günü’nde ölüm orucuna başladı. Tam 293 gün süren ölüm orucu eylemine; Adalet Bakanlığı’nın çıkardığını 45/1 sayılı genelge ile F tiplerindeki tecrit uygulaması bir nebze de olsa kırıldığı için ölüm orucuna ara verdi.

Adalet Bakanlığı’nın 22 Ocak 2007 tarihli 45/1 sayılı genelgesine göre; tutuklu ve hükümlüler haftada 10 saat 10 kişi ile hiçbir tretmana bağlı kalmadan bir araya getirilerek sohbet hakkını kullanabileceklerdi. Bu önemli bir adımdı. Bu hak hem tretmana yani

disiplin cezası veya iyi halli olup olmamaya bağlı değildi. Hem de haftada 10 saat 10 kişi ile bir araya getirilecekler, böylece bir nebze de olsa tecrit kırılmış olacaktı. Dönemin Adalet Bakanı Cemil Çiçek kendisi ile görüşen heyete yaptığı sözlü beyanda “20 saate çıkarılmak üzere şimdilik 10 saat” diyordu. Ancak devlet hafızası işine geldiğinde çok zayıf olduğundan, tutuklu ve hükümlüler hiçbir zaman 20 saat sohbete çıkarılmadı. Ancak var olan haklarından hiçbir zaman vazgeçmediler. OHAL koşullarında bile bu hakların uygulanması için direndiler, direnmeye de devam ediyorlar. Çünkü çok bedel ödediler. Sadece ölüm oruçlarında bile 122 kez öldüler. Bende tutsağım, şunu çok iyi biliyorum ki, devrimci tutsaklar ölürlere ama haklarından asla vazgeçmezler!

Her dönemin bir kahramanı vardır. Behiç Abi’de bu dönemin kahramanı ve tarih yazarıdır. Benim için anlamı ve önemi çok büyüktür. Belki de bugün avukatlık yapıyor olmamın sebebidir. Size bir örnekle bunu açıklayayım.

Eşimle evliliğimize her ikimizin aileleri de karşı çıkmıştı. Çünkü ben Türk, eşim Kürt, ben Alevi, eşim Sünni hem de Şafi, ben Tokatlı, o Vanlı, ben üniversite okuyorum hem de hukuk, o lise ikiden terk. Terk dedimse cehaletinden-okuma yazmaya önem vermeyen bir aileden geliyor olmasından değil, gayet eğitimli bir ailesi var. Babası ilkokul müdürü Almanya’da bile öğretmenlik yapmış, yine teyzesi öğretmen, amcaları nüfus müdürü, milli eğitim müdürü... Anlayacağınız gençlikte her şeyin kolayına kaçılır ya eşiminkisi de öyle işte.

Ama okumuş, okumamış, Alevi ya da Sünni olmuş bunun ne önemi var. Önemli olan nasıl düşünüyor, nasıl yaşıyor, nasıl bir insan ona bakılır. Bir insanın hayatına girebilecek en iye insanlardandır. Çok sevdik. Eşimi kaybedeli 15 yıl olmasına rağmen hala çok seviyorum. 2 kızımın babası olan çok sevdiğim eşimi 2003 yılında kaybettim. Çocuklar ben üniversitedeyken doğmuştu. O nedenle öğrenciliğimi bir hayli uzun sürdü! Pek okulla ilgilenmiyordum. Eşimin ısrarıyla okulu bitirdim. Bana “sen okulunu bitirsen ölsem bile gözüm arkada kalmaz” diyordu. Evet, okulu bitirmiştik. Daha stajımın ilk ayında o çok sevdiğim insanı kaybettim.

Her zaman çok güçlü, zorluklar ve acılar karşısında direngen bir yapıya sahip olmama rağmen hayatımda ilk kez yenilmiştim. Eşimi kaybetmek beni yenmişti. Birkaç yıl kendimi toparlayamadım. Hayatım boyunca gerek ben, gerek eşim, gerekse ailem hep toplumsal sorunlara duyarlı olmuşuzdur. Hatta daha 18 yaşında 1 Mayıs'a (1990) gitmek için yola çıktığımda gözaltına alınıp işkence gördüm ve tutuklandım. Halkın acılarının, ekmek-adalet ve özgürlük taleplerinin hep farkında olarak yaşadım. Yaşadık. Dolayısıyla halka yaşatılan her şeyi takip ettik. Ancak yapılacaklar konusunda biraz atıl kaldık. Ölüm oruçlarından da haberdardık.

Bir avukat müvekkillerini yaşatmak için ölüm orucuna gireceğini söylüyordu. Bu çok ilgimi çekti. O gün yapılan basın açıklamasına gittim. İnanamıyordum. Bir avukat hem de ölüm orucuna başlıyordu. Eve geldim düşünmeye başladım hala inanamıyordum. Her şeyi olduğu gibi bunu da çocuklarımla paylaştım. Basın açıklamasına gittiğimi ve orada yaşananları, anlatılanları hepsini çocuklarıma da anlattım. Onun için çocuklarım bugün hayatı bilerek, tanıyarak, farkında olarak yaşıyorlar ve bu nedenle karşılaştıkları her zorlukta yıkılmıyor, başlarını göğe daha bir dik kaldırıyorlar!

Behiç Abi'nin eylemi beni çok etkiledi. Kendimi Behiç Abi'yi ziyaret etmekten alıkoyamadım. Şöyle diyordum kendi kendime "Özcan öldü. Onun için artık bir şey yapamazsın. O kadar acı çektin, ağladın sızladın bir şeyi değiştirebildin mi? Hayır! Öyleyse şimdi birini yaşatabilirsin. Onun için bir şeyler yapabilirsin!" Bu duygular beni o PAY Apartmanına, Behiç Abi'nin evine her geçen gün daha da bağladı.

Yine bir gün şöyle bir şey olmuştu. Henüz fiil olarak 1-2 dosya dışında tam olarak avukatlığa başlamamıştım. Ailemin desteği ile geçiniyordu. Ama artık onlara yük olmak da istemiyordum. Yıllardır yaklaşık 4 yıl boyunca kiramı ödeyen, çocuklarımla eğitiminin, giyeceğimize, yiyeceğimize kadar her ihtiyacımızı karşılayan bir kez bile of demeyen aileme yük olmak istemiyordum. Behiç Abi'nin eylemi artık yavaş yavaş sağlıklı düşünmemi sağlamaya başlamıştı belki de onun etkisiyle ailemin yardımları bana

ağır gelmeye başlamıştı.

Karşı komşum vardı. Çocuk bakıyordu. İyi de para kazanıyor-
du. Düşündüm; ben de çocuk baksam hem kimseye yük olmaz,
hem de çocuklarıma kendim bakabilirim. Artık bu düşüncededey-
dim. Hatta bu düşüncemi etrafımdaki birkaç insanla paylaştım.
Bu düşünceler içerisindeyken yine bir gün Behiç Abi'nin evinde de
birilerine bahsetmişim. Her zamanki gibi Behiç Abi'nin evi ziyare-
te gelenlerle doluydu. O kalabalık içinde Behiç Abi koridor kapısı
önünden bana seslendi. Çok şaşırdım! Bana özel ne diyebilirdi ki!
Yanına gittim. Koridorun salonu görmeyen bir noktasında *“elinde
tuttuğu 100 TL'yi bana uzatıyor, şükriye bugünlerde biraz sıkışık-
mışsın al bunu belki biraz sıkıntına katkısı olabilir”* diyordu.

Hani hiç başınızdan kaynar suyun döküldüğünü, burnunuzun
gerçekten sızladığını hissettiniz mi? Ben hissettim! Bunu yazarken
bile aynı yanmayı, aynı sızlanmayı bir kez daha hissediyorum.
Boğazım düğümleniyor. Düşünsenize ölüm orucunun 100.
günlerinde olan biri, kendisini ve direnişini değil, benim küçücük
sorunumu düşünüyor! O günden sonra kesin kararımı verdim.
Bir daha öyle para kazanacağım diye avukatlık yapmaktan vaz-
geçmek yok. Ya da sadece para için avukatlık yapmak!

İşte Behiç Abi'nin ölüm orucu benim hem avukatlık yapmam,
hem de nasıl avukatlık yapılması gerektiğini gösterdi bana...

Behiç Abi'ye destek için ÇHD'den ayrı, ama büyük çoğunluğunu
ÇHD'li avukatların oluşturduğu “Tecrite Karşı Avukatlar” adı
altında grup oluşturup çalışmaya başladık. Amacımız Behiç Abi'yi
yaşatmak ve verdiği mücadelenin başarıyla sonuçlanmasını sağ-
lamaktı. Bunun için Tecrite Karşı Avukatlar adı altında birçok ey-
lemler, açıklamalar yaptık. Heyetler oluşturarak Adalet Bakanlığı
başta olmak üzere birçok kurum ve kuruluşla görüşmeler yaptık.
Bu heyetlerde kimler yoktu ki; TTB, Barolar, ÇHD, DİSK, KESK,
TMMOB, aydın ve sanatçılar, aileler ve tabii ki biz Tecrite Karşı
Avukatlar.

Gitmediğimiz yer, çalmediğimiz kapı kalmadı. Bizi buna zor-
layan içimizden birinin hayatını kaybetme riskinin bizde yarattığı

yakıcılıktı. Oysa Behiç Abi'den önce 7 yıl boyunca 122 insan ölüm oruçlarında hayatını kaybetmişti! Bir avukat tarihe damgasını vuruyor. Ölüm kalım savaşıyla müvekkillerinin haklarını korumaya çalışıyordu. Ve başardı da. Okuduğumuz kitaplarda, izlediğimiz filmlerde tarihteki kahramanların hikâyeleriyle coşar, onun acısıyla üzülür, mutluluğu ile mutlu olur, başarılarıyla övünürüz. Şimdi o kahraman aramızda, yanı başımızda ve kader ortağımız. İyi ki varsın, iyi ki seni tanıdık. Seni çok seviyoruz Behiç Abiciğim.

Behiç Abi için yaptığımız eylemlerde birçok saldırıya maruz kaldık. Gözaltına alındık, ağzımız burnumuz kapatılarak depolara kilitlendik.

Her eylemde polisle çatıştık, yaralandık. Ancak bedel ödemem hiçbir şeyin kazanılamayacağı bilinciyle yapılan saldırılar karşısında susup pusmadık.

Her saldırı bizi daha fazla mücadeleye itti. Çünkü bu işin tek çaresi kazanmaktı. Ölüm kalım mücadelesiydi bu, şakaya gelecek, geri adım atacak zaman değildi. Bugün hesap ediyoruz da yüzden fazla çeşitlilikte eylemler yapmışız. Yüzlerce avukatla Ankara sokaklarında yürüyerek Meclise gidip görüşmeler yapmaktan, İstanbul Barosu ile birlikte 1000 (bin) avukatla Taksim Meydanında yürümeye kadar.

Hiçbir meslek grubu, tüm farklılıklarına rağmen biz avukatlar kadar birbirini sahiplenen, her koşulda ve şartta meslektaşının yanında olan, meslektaşı, arkadaşı için kendini sakınıp bedel ödemekten kaçınmayan meslek grubu olmamıştır. İşte bu birliktelik, bu ruhtur Behiç Abi'yi yaşatan.

Her tutuklandığımızda bizi hiç yalnız bırakmayan, avukatsız bürolarımızı açık tutan arkadaşlarımız, dostlarımız her başımız sıkıştığında, her saldırıya uğradığında hep yanımızda gördük. Omuz başımızda nefeslerini hissettik.

Gözaltına alındık emniyetteydiler. Mahkemeye çıkarıldık adliyeyeydiler. Tutuklandık hapishanede hep yanımızdaydılar.

Dışarıda, bürolarımızı, ailelerimizi, dosyalarımızı, müvekkille-

rimizi yalnız bırakmadılar.

Bu mesleğin tarihinde hep bir ilke imza attılar.

- Polis bürolarımızı basmaya geldiğinde bize ve bürolarımıza siper oldular. Bürolarımızı kapattırmadılar.

- Avukatsız bırakılmış büromuzu nöbetleşe açık tutarak, ne bizi ne büromuzu, ne müvekkillerimizi nede halkımızı savunmasız bırakmadılar.

- 18 Ocak 2013 operasyonu dosyasında yaklaşık 3.500 avukat savunmanlığımızı üstlenmek için vekâlet sundu. 1000'den fazla avukatla bizzat duruşmaya katılıp dosyamızı takip etti.

Meslektaşlarımız adalet arayışlarıyla, dayanışmalarıyla, dostluklarıyla tarih yazdılar. Hepsine çok teşekkür ediyor, hepsinin önünde saygıyla eğiliyoruz.

Müvekkillerini yaşatmak, onlara yönelik saldırıları durdurmak için hayatını ortaya koyan tek avukat Behiç Abi değildi elbet. Başkalarının olduğuna da eminim. Elimde buna ilişkin bir kaynak olmadığından yazamıyorum. Ancak size bulabildiğim iki örnekten bahsetmek istiyorum.

- Adı Hanadi CARADAT, Filistinli bir avukat. 4 Ekim 2003'te İsrail'e karşı gerçekleştirdiği feda eyleminde şehit düştü. Bir kadındı, avukattı ve feda savaşçısıydı. Siyonist İsrail'in halkına karşı yaptıklarını hukuken durduramayınca, bedeniyle durdurmaya, halkını, vatanını korumaya çalıştı. O bir Filistinliydi, orası Filistin olur böyle şeyler denilebilir. Avukat hak ve adalet savunucusudur. Hak ve adalet için hukuki ve meşru her yolu kullanır. Halk ve vatan sevgisi her duygudan yücedir.

- Yine geçtiğimiz yanlış hatırlamıyorsam Aralık ya da Ocak ayı gibi ABD'de bir avukat çıkarılmak istenen bir yasaya karşı bedenini ateşe vererek bu yasanın çıkmasını engellemeye çalıştı.

2000'lerin Politikası Linç Saldırıları

2000'ler aynı zamanda avukatlara yönelik linç saldırılarının da çokça yaşandığı yıllardır. AB'ye uyum yasaları çerçevesinde işkence gözaltı birimlerinden sokaklara taşındı. Kontrgerillanın bir ayağı olan sivil faşistler artık sokaklarda "güvenlik" alıyor, devrimci, demokrat, yurtsever vb. hakkını arayan tüm halk kesimlerine saldırıyordu. Yeni yöntemleri linç saldırıları örgütlemektir.

Linç Sözcüğü; çiftliğinde özel yargılamalar yapmak ve cezalar uygulamakla tanınan ABD'li Albay Charhes Lynch isimli zengin bir toprak ve köle sahibinin isminden ve köklerine uyguladığı vahşice yöntemden türemiştir.

"Kurban genellikle önce feci şekilde dövülüyor, yerlerde sürükleniyor, korkunç tezahüratlar arasında kırbaçlanıyordu. Çoğu kez işkence korkunç boyutlara varıyor, kurban yakılıyor, vücudu parçalanıyor, el ve ayakları koparılıyordu. Sonunda da kurban ya üzerine asfalt tozu dökülerek yakılıyor ya da bir ağaca asılıyordu, burada paramparça ediliyordu.

Bu arada insanlar havaya, cesede ateş ederek kutlamaya katılıyor, genç kızlar, çocuklar eğlenceli bir biçimde linçi izliyor, cici elbiseleriyle neşe içinde koşturuyorlardı. Seyirlik eğlenceye on binlerce kişinin katıldığı oluyordu. Bazen kurbanlar canlı canlı yakılmadan, anı ya da satılacak hediyelik eşya olarak el ve ayak parmakları gibi parçalar vücuttan koparılıyordu. Olay bir açık hava eğlencesi gibi, bir şenlik gibi düzenleniyordu. Kurbanların kemiklerinin küçükleri 1899'da 25 sente müşteri bulabiliyordu.

Tabii sadece siyahlar hiç edilmiyordu. Aralarında ırkçılığa karşı aktivistlerin, solcu sendikacıların, ilericilerin bulunduğu binlerce beyaz da bu toplu isterinin kurbanı olmuştu." (Haluk Gerger, Kan Tadı. Sayfa. 56)

Özgürlükler ülkesi Amerika'dan ithal edilen bu vahşi yöntem 2000'lerin politikası olmuştu.

Trabzon

2005'te Trabzon'da önce müvekkillerine sonra avukatlara linç saldırısı yapıldı. Av. Özgür Yılmaz bu saldırıya maruz kalanlardan biridir.

Kırklareli-Vize

2006 yılında Kırklareli'nin Vize ilçesinde tatil yapan müvekkillerine polis sivil faşistler eşliğinde saldırdı. Sakat, yaşlı ve çocuklar hariç tüm müvekkilleri gözaltına aldı. Polisler çekildikten sonra tatil alanında kalan sakat, yaşlı, çocukların etrafı sivil faşistlerce çevrildi ve gecenin bir yarısına kadar faşist güruhça taciz edildiler. Bunlardan bir grupta müvekkillerin tutulduğu karakolların önüne yığınak yaptılar.

Müvekkillerinin gözaltına alındığını, sakat, yaşlı ve çocukların tek başlarına faşist saldırganlarla karşı karşıya kaldıklarını öğrendiğimizde 3 avukat Vize'ye gittik. Oraya vardığımızda gece 02.30 olmuştu. Karakolun önünde 100'e yakın serkeş ne yaptığını, ne dediğini idrak edemeyecek bir güruh toplanmıştı. Biz avukatlar kapıdan içeri girerken kim olduğumuzu fark ettiler ama biz artık içeri girmiştik. Dışarıda bizi oraya götüren arabayı park eden kişiye saldırdılar. Dişlerini kırdılar ve arabamızı ters çevirip yaktılar. İtfaiye gelip yangına müdahale etti. Tüm bunlara rağmen polis, iki adım atsa içeri girecek olan saldırgan gruba hiçbir müdahalede bulunmadı. Bu saldırganlar sabaha kadar kapının önünde tekbir getirip bağırdılar.

Milletvekillerini, baro başkanlarını, basını ve DKÖ'leri aradık, kamuoyu oluşturduk. Milletvekilleri valilere, kaymakamlara ulaştığı için kaymakam karakola geldi. Ancak yine de saldırgan grubun dağıtılması için müdahalede bulunulmadı. Bizim orada olup kamuoyu yaratmamız müvekkillerimizin linç edilmesini engellemiş oldu.

Sabaha karış biz avukatlar zırhlı araç ve uzun namlulu silahlı polisler eşliğinde adliyeye götürdüler. Saldırgan grup arkamızdan

adliyeye geldi. Adliyeyi taşlamaya başladı. Genç bir savcı vardı. Odacısına bizim için çay ve poğaça almasını söyledi. 3-5 kez söylemesine rağmen poğaça ve çay aldırmadı. Bir süre sonra savcı *“adliyede ifade almanın güvenli olmayacağından ifadelerin askeri kıışlada alınacağını”* söyledi. Bizi adliyeye getiren zırhlı araçla kışlaya götürdüler. Biz oraya gittiğimizde bir grupta orada toplanmıştı. Bir süre sonra müvekkillerimizi de kışlaya getirdiler. Bize destek için büromuzdan ve ÇHD’den avukat arkadaşlarımız geldi. Saldırgan grup gelenlerin kim olduğunu fark ederek kışla girişinde askere kimlik göstermek için pencereyi açan avukat arkadaşlarımızdan Nazan Yaman’a yumruk attı. Atılan yumrukla yaralanan arkadaşımızı polis aracıyla hastaneye götürdük. Vi-ze’deki hastanelerin güvenli olmadığı gerekçesiyle polis arkadaşımızı Pınarhisar’daki bir hastaneye götürdü. Biz hastaneden döndüğümüzde kışlada kalan avukat arkadaşlarımız eşliğinde müvekkillerimizin ifadeleri alınmış, serbest bırakılmışlardı.

Müvekkillerle birlikte polis ve asker eşliğinde kışladan çıkmaya başladık. Kışla önünde bekleyen neredeyse sayıları bini (1000) bulan faşist güruh bu kez çıkışta araçları taşlamaya başladılar. Ne askerler, ne de polisler bu saldırgan grubu dağıtmak için tek bir müdahalede bulunmadı; “dağılın” anonsu dahi yapmadı. Yol boyu saldırgan gruptan birkaç araç asker ve polis konvoyu eşliğinde (önde bir asker, bir polis, arkalarından bizden bir araç yeniden bir asker bir polis ve bizden bir araç...) gitmemize rağmen hızla gelip önümüze geçiyor, yoldan taş topluyor, geçen araçlarımız taşılıyordu. Bu durum neredeyse gideceğimiz yere varana kadar yol boyunca devam etti. Ne bir asker ne bir polis bu faşistlere müdahalede bulunmadı. Araçların camları kırıldı, araç içerisindekilerden yaralananlar oldu.

Belli ki, bu saldırı kendiliğinden oluşmamıştı. Devlet organizasyonunda örgütlenmiş, planlı-programlı yapılan linç saldırısıydı. Bir basın açıklamasına bile tahammül göstermeyen kolluk, kapılarına kadar dayanan bu güruha hiç bir ses çıkarmadı. Müdahalede bulunma tenezzülüne bile katlanmadı. Kolluğun bu “hoş görüsü” çok “demokrat” olduğundan “düşünce ve ifade özgürlü-

ğüne” bu dereceye kadar saygı gösterdiğinden olmasa gerek!

Bu linç devletin kendi organizasyonuydu. Elbette müdahale edemezdi.

Edirne

Bu kez yer Edirne Saraçlar Caddesi. *“Füze Kalkanı Değil, Demokratik Lise İstiyoruz!”* diye masa açıp bildiri dağıtan üniversite öğrencilerine “hassas” vatandaşlar saldırmış, gençleri linç etmek istemişti.

Polis müdahale edip linççileri durdurmak yerine gençleri gözaltına almak isteyerek linç saldırganlarının gençlere daha fazla saldırmalarına olanak tanıdı ve sonrasında gençleri gözaltına aldı. (Yıl 2009)

Bunun üzerine Edirne’ye gitmek isteyen biz avukatlarında içinde olduğu araç otobanda faşist güruh ve polis saldırısına maruz kaldı. Burada yaralananlar oldu. Tam 7 gün boyunca Edirne’ye sokulmadık. Bir benzin istasyonunda Edirne’ye gidebilmek için bekledik.

Bekleyenlerden bir kısmı 7. gün Edirne’ye girip açıklama yaptı. Açıklamanın ardından benzinlikte bekleyenlerle birlikte İstanbul’a döndü. Bu arada linç saldırısına uğrayan gençlere devlet adaletini göstermiş, onları tutuklamıştı. Kitle benzincide beklerken biz avukatlar sorunu çözmek için Edirne’de bulunan DKÖ’lerle, Edirne Valisi ve Emniyeti ile bir dizi görüşmeler yaptık. Her zamanki gibi olumlu bir sonuç alamadık. Ancak yine meşruluk bilinciyle yapılan eylem sorunu çözdü.

Linç bir kültüre dönüşmeye başlamıştı. Yine Erzurum’da ve Doğu’da birçok ilde benzer linç girişimleri yaşandı. Tüm linçlere baktığımızda şunu gördük ki, linç bir devlet politikasıydı. Devletin bilgisi ve organizasyonu olmadan bir linç organize edilmesi ve yapılabilmesi mümkün değildi.

Av. Diren Yeşil'e linç Saldırısı

Yine bizden biri avukat arkadaşımız Diren Yeşil Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğrenci iken okuldan çıkıp Kadıköy'e doğru yürürken, aynı okulun öğrencileri ile dışarıdan bir grup faşistin satırlı bıçaklı saldırısına uğradı, kafasından ve belinden ağır yaralandı.

Bu olay GATA'nın önünde oldu. O güne kadar tek bir sivile kapısını açmayan GATA arkadaşımızın halini görünce içeri alıp tedavi etti. O gün "kural" deyip almamış olsaydı, bugün belki de arkadaşımız yaşamıyor olacaktı. Linççilerin yargılanmasında sizin de bildiğinizin malumu gibi!

Kontrgerilla destekli sivil faşistler sokakta linçlerle halka gözdağı verirken, 2005'te yürürlüğe giren PVSK'nın kendine tanıdığı "öldürme hakkı" ile polis de sokakta boş durmuyordu. AB'ye uyum yasaları çerçevesinde karakollarda sistematik işkence azaldı. İşkence karakoldan sokağa taşındı ve yine PVSK'dan aldığı yetki ile polis sokakları kan gölüne çevirdi. Bu dönemde polis tarafından katledilenler;

- Çağdaş Gemik (17), Baran Tursun, Festus Okey, Alaaddin Karadağ, İsmail Karaman, Kevser Mızrak, Hrant Dink (polis doğrudan katletmemiş olsa da dosyaya bakıldığında görüldüğü gibi Hrant'ın öldürülmesinde Emniyetin ve MİT'in parmağı olduğu, organize ettiği açıkça görülecektir) Bunlar ilk aklıma gelen isimler. Doğu ve Güneydoğu'da hatırlayamadığım daha onlarcası vardır.

- Yine Malatya'da Zirve Yayıncılık, Şemdinli'de Umut Kitapevi'ne atılan bomba ve eylemler bu döneme izlerini bırakan katliamlardır. Umut Kitapevi'ne atılan bombada dosya kapsamı gösterdi ki bombacıların izleri Genel Kurmay'a kadar uzanıyordu.

Yukarıda adını saydığım ve daha fazlasını hatırlayıp sayamadığım onlarca katliam, infaz dosyalarını takip ettik. Takip ettiğimiz bu dosyalar nedeniyle hakkımızda soruşturmalar başlatıldı, yargılandık. Bunlardan biri de Festus Okey'di.

- Festus Okey gibi tanımamızın mümkün olmadığı, ülkesi-

nin yerini haritada bulmakta bile zorlandığımız bir insanı ÇHD'li avukatlar olarak yalnız bırakmadık. Onun için adalet istedik. Dosyasını çok sıkı takip ettik. Neredeyse her duruşmadan ısrarlı takibimiz yüzünden atıldık. Hakkımızda soruşturmalar başlatıldı, davalar açıldı. Tüm bunlara rağmen hiçbir duruşmayı avukatsız bırakmadık. Geçtiğimiz aylarda 11 yıl sonra dosyanın Yargıtay'ca bozulduğu haberini aldık. Yokluğumuzda katil polisi aklamak için hareket geçmişlerdi anlaşılan. Arkadaşlarımızın bu dosyanın takipçisi olacaklarına eminim.

Yine bu dönemde 17 yaşında bir çocuk Ferhat Gerçek Yürüyüş Dergisi dağıtırken polisin arkadan açtığı ateşle sırtından vurularak felç bırakıldı. Gençecik yaşta çocuklarımız, insanlarımız polis kurşunlarıyla, işkencelerle ya sakat bırakıldı, ya da sokakta, karakollarda, hapishanelerde katledildi.

- Onlardan biri de Engin ÇEBER. Engin müvekkilimdi. Ferhat GERÇEK'in vurulmasının yıl dönümünde elinde Yürüyüş Dergisi ile "*Ferhat'ı vuranlar cezalandırılsın*" diye basın açıklaması yaptı. Basın açıklaması bitmiş, kitle açıklama yerinden ayrılmış, kalan birkaç kişide ayrılırken polis Engin'in de aralarında bulunduğu dört (4) kişiyi durdurup kimlik göstermesini istedi. Tartışma çıktı, polis Engin ve arkadaşlarını gözaltına aldı. Gözaltılar için büromuzdan yardım istendi. Karakola giden avukat arkadaşımız müvekkillerine uygulanan vahşet karşısında arayıp bizden yardım istedi. Karakola gittiğimizde gözlerimize inanamadık!

Gözaltına alınanlardan Aysu Baykal'ı baygın bir halde kapının girişine koydukları sandalyelerin üzerine uzatmışlardı. Aysu kendinden geçmiş bizi duyamıyordu bile ama inliyordu. Engin, Cihan ve Özgür'ü işkence yaptıktan sonra kolları arkadan kelepçeli olarak nezarete koymuşlardı. Engin kafasından yaralanmış, Cihan ise kulağına şiddetli vurmanın etkisiyle duyamıyordu. Özgür'se ayakta duramıyordu. Bir süre sonra Özgür'ü hastaneye götüreceğiz diye çıkardılar. Meğer hastaneye değil başka bir karakola götürüp işkence yapmışlar. Döndüğünde durumu iyice kötüleşmiş ve ayağının üstüne hiç basamıyordu. Bu arada nezarete bulunan müvekkillerin kelepçelerini açtırmayı dahi başaramadık.

Karakolda insanlığını yitirmiş bu işkenceci polisler, biz dört (4) kadın avukata da ellerinden geldiğinde kaba terbiyesiz davranıyor, saldırıp dışarı atıyorlardı. Biz müvekkillerimizi onların insafına terk edemezdik. Yeniden, yeniden içeri girip müdahale ediyor, bir taraftan işkencenin tespiti ve bize yönelik saldırılar nedeniyle İstanbul Barosu'nu arayıp yardım istiyorduk. Çok talihsiz bir zamandı, bayram öncesiydi ve avukatların birçoğu tatile gitmişti. Baro Avukat Hakları Merkezi'nden Av. Ömer Kavilli gece 01.00 gibi geldi. Görüşmeler yapıldı, tutanaklar tutuldu ve müvekkiller hastaneye götürüldü. Bizde onlarla gittik, tedavi yapılmasını sağlamaya çalıştık.

Ertesi gün müvekkiller mahkemeye sevk edildi ve memura mukavemetten tutuklandı. Siz de iyi bilirsiniz bu yargıda bir gelenektir. Polis birilerini çok fazla işkence yapmışsa, yargı derhal devreye girer, işkencenin ortaya çıkmasını önlemek için o kişi ya da kişileri tutuklar. Müvekkillerde çok işkence görmüştü ve tutuklanmaları vacipti! Burada bir kez hukuk ama kimin hukuku sorusu aklımıza geliyor.

Müvekkillere yapılan işkenceler karakolda bitmedi. Sonuçta karşınızdaki devlet, devlet mekanizmaları her yerde akılla hareket ediyor, aynı yöntemi uyguluyor. Karakoldaki işkence seansları hapishanede de devam etti. Daha hapishaneye adımlarını atar atmaz müvekkillere çıplak arama yapmak istediler. Aramaya değil ama çıplak aramaya yani onursuz aramaya karşı çıktıkları için hapisanelerde ilk işkence ile karşı karşıya kaldılar. Bu işkenceler sayımlarda ayağa kalkıp askeri nizamda sayım vermedikleri gerekçesiyle sabah akşam öldüresiye devam etti. Daha sokakta başlayıp, karakolda ve hapishanede devam eden sistematik işkence sonucu müvekkillerden Engin ÇEBER katledildi. Özgür KARAKAYA bacağına yapılan ameliyat ve uzun süreli tedavi sonucu kısmı de olsa iyileşebildi.

Müvekkillere işkence sonucu tutuklandıklarında bayram öncesi yani arife günüydü. 4 günlük bayram tatili vardı. O tarihlerde tutuklularla mesai saati içerisinde görüşme yapılabiliyordu. Bu nedenle işkence gören müvekkilleri hemen ziyarete gidemedik.

Tatilin hemen bitiminde ziyarete gittiğimizde, ülkemiz hapisaneler gerçeğini bilmemize rağmen anlatılanlar ve gördüklerimiz karşısında “gördüklerimize” inanamadık. Hemen harekete geçtik. İstanbul Tabip Odası’na, İstanbul Barosu’na ve ÇHD Hapishaneler Komisyonu sabahtan Metris Hapishanesine gitti. Kayıt yaptırmak için müvekkillerin isimlerin söylediğimizde bize Engin ÇEBER’in hastanede olduğunu söylediler. Bizde saf saf “bu da iyi hiç değilse tedavi etmek istemişler” diye tüm iyi niyetimizle iyiye yormaya çalıştık. Oysa Engin’i komaya sokacak kadar işkence yapmışlar ve onun için hastaneye götürmüşler.

Önce müvekkillerle sonra da korum müdürüyle görüşme yapmak için kayıt yaptırdık. Müvekkillerle görüştüğten sonra kurum müdürü ile görüşmeye başladık. Müdürle görüşürken bir gardiyan geldi, müdürün kulağına bir şeyler söyledi. Müdür bize “maalesef Engin’in beyin ölüm gerçekleşmiş” dedi. Bu söz üzerine “işkencecisiniz, bu katliamın hesabını vereceksiniz” deyip çıktık.

Evet, katliamın hesabını sorduk! Engin’in katilinin devlet olduğunu tüm dünyaya duyurduk. Verdiğimiz mücadele ile Türkiye tarihinde bir ilke imza attık. Devleti suçüstü yakalamıştık, bu sefer kaçamazdı. Devlet işkence yaptığını ve bu katliamdaki sorumluluğunu kabul etti. Dönemin Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin tüm dünyanın gözü önünde Engin ÇEBER’in ailesinden özür diledi. Söz konusu devlet, devletin memuru olunca yargılamada oldukça ketum davranan, her türlü yol ve yöntemle katliamcılarını bir kılıfına uydurup aklamayı bilen yargımız bu sefer kaçamadı. Biri 2.müdür olmak üzere 3 kişiye müebbet hapis cezası vermek zorunda kaldı. Yine polisler, doktorlar ve birçok gardiyana 2,5 yıldan 7,5 yıla kadar hapis cezaları vermek zorunda kaldı. Dosyada verilen cezalara yapılan itirazlar sonucu dosya Ceza Genel Kuruluna gitti.

Ceza Genel Kurulu verilen cezaları onadı ve karar kesinleşti. Sorumlular işkenceden müebbet hapis cezası aldı. Böylece ülkemiz tarihinde bir ilke imza atıldı. Bu mahkemeleri bağlayan emsal karar olarak hukuk tarihine geçti.

Bu dava sebebiyle hakkımızda soruşturmalar başlatıldı, da-

valar açıldı.

Avukatlara yönelik saldırılar bizimle, bizim baktığımız davalarla sınırlı değil elbette. Faşizm hakkını isteyen, yaptığını onaylamayan, değil yerindeyse kendi değirmenine su taşımayan, kısacası kendi menfaati ile çatışan tüm halka düşmandır. Her fırsatta baskı, tehdit ve saldırılarla korkutup sindirerek etkisiz hale getirmeye çalışır.

Av. Muammer Öz

27 Temmuz 2007 tarihinde Moda Sahil yolunda ailesi ile birlikte yürürken polisin kimlik denetimine rastladı. Polise avukat olduğunu belirtmesine rağmen hakarete uğradı. Çıkan tartışma sonucu, ailesinin gözü önünde polis tarafından gördüğü işkence sonucu Av. Muammer Öz'ün burnu kırıldı. Bu yetmezmiş gibi avukat Muammer Öz polise mukavemetten yargılandı.

1 Mayıs 2008 Avukatlara Saldırı

1 Mayıs 2008'de Taksim'e yürümek için eski Şişli Adliyesi önünde toplanan avukatlar olarak ÇHD pankartı eşliğinde yürüyüşe geçti. Şişli Camii önünde durdurulduk. Önümüze barikat kuran polislerle yapılan görüşmelerde hepimizin avukat olduğunu söyledik. *"Kimliklerimizi gösterip geçebilirsiniz"* dediler. Kimliklerimizi gösterip barikatı geçtiğimizde birkaç metre ötede bir barikatla daha karşılaştık. Polis bizimle oyun oynamıştı. İki polis barikatı arasında sıkıştırılan biz avukatlara polisin linç saldırısına maruz kaldık. Bu linç saldırısında birçoğumuz yaralandık.

- 3 Eylül 2008'de Beşiktaş'ta bulunan Özel Yetkili 13. Ağır Ceza Mahkemesinde görülen bir davanın sonunda jandarmaya müvekkillere saldırdı. Saldırımı önlemeye çalışan o gün duruşmada olan büromuz avukatlarına dava açıldı, dava sonunda avukat arkadaşlarımıza 1 yıl 17 gün ceza verildi. Bu saldırı nedeniyle arkadaşlarımızın yaptığı suç duyurusuna ise her zamanki gibi

“kovuşturmaya yer olmadığı” kararı verildi.

- İstanbul Özel Yetkili 12. Ağır ACM’de (Beşiktaş) sanıkların avukatlığını yapan Av. Keleş ÖZTÜRK 1 Nisan 2009 günü görülen duruşmada esas hakkında savunma yaptı. Savunmasında “savcı hukuk fakültesini yeniden okumalı, ya mahkemenin yaptığı işleri esas almıyor ya da değer biçmiyor” dedi. Bu sözlerinden dolayı hakkında “*görevli memura görevinden dolayı hakaret, terör örgütlerine hedef gösterme*” ve “*adil yargılamayı etkilemeye teşebbüs*” iddiasıyla suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusu üzerine hakkında dava açıldı ve cezaya hükmedildi. Bu ceza Yargıtay da onandı. Av. Keleş ÖZTÜRK kesinleşen bu ceza hakkında Anayasa Mahkemesi’ne (AYM) itiraz etti. AYM avukatın cezalandırılmasının ifade özgürlüğünün ihlali olduğunu belirterek verilen cezanın “hak ihlali” olduğuna hükmetti.

Av. Zeycan balcı Şimşek

ÇHD’nin yayın organı olan Çağımızda Hukuk ve Toplum Dergisi’nin Kış 2010 sayısında yayımlanan “*Ulusların Kendi Geleceğini Tayin Hakkı ve Kürtler*” başlıklı Dr. İsmail Beşikçi tarafından yazılan makale nedeniyle Dr. İsmail Beşikçi ile birlikte o dönem derginin sorumlu yazı işleri müdürü olan Av. Zeycan Balcı Şimşek’e de dava açıldı.

2011 Avukatlara Saldırı

Tarih 2011 avukatlara yönelik saldırılar uzun zamandır rafa kaldırdıkları kolektif saldırıya dönüşüyordu. Abdullah Öcalan’ın avukatlığını yapan, ziyarete giden avukatlara ve Asrın Hukuk Bürosu’na yönelik yapılan operasyonda 50 avukat gözaltına alındı. 35’i tutuklandı. Avukatların gözaltına alınıp tutuklanma sebepleri sırf müvekkilliği olan Abdullah Öcalan’la avukat-müvekkil görüşmesi yapmaktı.

Dosyayı soruşturma aşamasından itibaren takip eden avu-

katlardan biri olarak; avukat-müvekkil görüşmesinin suç olarak nitelendirilmesini ilk bu dosyada gördüm. Az da olsa hukuka olan inancım bu dosya ile tamamen ortadan kalktı. Bu dosyaya konu olan avukat görüşmelerinin nasıl yapıldığına değinince bu durum daha açıklıkla anlaşılacaktır.

Avukatlar müvekkileri ile görüşme yapabilmek için Mudanya Cumhuriyet Savcılığına başvuru yapıyor. Cumhuriyet Savcılığı, Asrın Hukuk Bürosu adıyla yapılan başvuru haricinde bireysel ya da başka bürodan yapılan başvuruları kabul etmiyor. Dolayısıyla müvekkiliyle görüşmek isteyen avukatlar önce Asrın Hukuk Bürosu'na başvuru yapıp, onlar aracılığı ile Mudanya (Bursa) Cumhuriyet Başsavcılığına talepte bulunuyorlar. Savcılık talebi kabul ederse görüşme için gün belirleniyor ve avukatlara bildiriyor. Belirlenen günde avukatlar Mudanya'dan Askeri bir kotra ile İmralı'ya götürülüyorlar. Avukatlar daha kontraya binmeden iç çamaşırlarına kadar aranıyorlar. Ellerinde ne bir kalem, ne bir kâğıt bulunmasına dahi izin verilmiyor.

Bu halde İmralı'ya ulaşan avukatlar, müvekkileri ile temas etmeden bir askeri personel, bir MİT görevlisi eşliğinde ve yine masaya konulan ses kayıt cihazına tüm konuşmalar kaydedilerek görüşme yapabiliyorlar.

Bu şekilde, devletin gözetim ve denetimi altında yapılan avukat-müvekkil görüşmeleri yine devlet arşivlerinde kayıtlıdır. Tüm bunlara rağmen avukat arkadaşlarımız örgütle Öcalan arasında illegal bağ kurdukları iddiasıyla gözaltına alınıp tutuklandılar. Bu kadar aleni, her konuşulanın kayda alındığı, MİT ve askeri personel tarafından dinlenip raporlanan bir görüşme hangi akla hizmetle böyle bir "suç" nitelemesine tabi tutulabilir!

Burada avukatın sır saklama yükümlülüğü, savunma hakkının ihlali avukatlık meslek ve ahlak kuralları vb. ihlalinden bahsetmiyorum bile. İmralı "Özel Statü"ye tabi kılınmış, hiçbir kanun yasa orada hüküm ifade etmiyor, bunlardan bile bahsetmiyorum. Bu soruşturmayı başlatan arkadaşımızı tutuklayan, uzun süre tutuklanmasını sağlayanların hukuk bilgisinden şüphe duyuyor pes

diyorum!

Bu soruşturma kapsamında bir avukat hariç diğerlerinin tamamı Abdullah Öcalan'ı ziyaret ettiler. Devletle yapılan pazarlıklarda, Abdullah Öcalan'ın tecritinin biraz olsun kırılabilmesi için o dönem sol örgütlerden 5-6 hükümlü İmralı'ya sevk edildi. Soruşturma kapsamında gözaltına alınan, tutuklanmaktan son anda kurtulan Av. Ümit SİSLİGÜN, Abdullah Öcalan'la değil, İmralı'ya sevk edilen müvekkileri ile görüştüğü halde bu dosya kapsamında yargılanması devam etmektedir. Ümit'in İmralı'ya gitmek için yaptığı bireysel başvurular Mudanya Cumhuriyet Savcılığı tarafından reddedildi. Müvekkileri ile görüşebilmek için Asrın Hukuk Bürosu aracılığı ile yaptığı başvuru kabul edilerek müvekkileri ile görüşebildi. Bir süre sonra pazarlıklarda sorun çıkınca Ümit'in müvekkileri İmralı'dan başka hapisanelere sevk edildi.

Biz avukatlar o gün Beşiktaş'taki Özel Yetkili Mahkeme'de, belki de özel olarak atanmış, hiçbir hukuki müeyyide ile kendini bağlı görmeyen bir hakimle tanıştık. Hakimin adı Mehmet Ekinci tanıdınız mı?

Biz çok iyi tanırız. Avukatlara yaptığı bu saldırının ödülünü o dönem yeni kurulan Özel Yetkili 16. ACM'ye başkan atanarak aldı. Yine ne tesadüftür ki, sorgu yargıçlığını yaptığı avukat arkadaşımızın dosyası 16. ACM'ye yani Mehmet Ekinci'ye düştü! Arkadaşlarımız 2'şer yıl 3'er yıllık tutuklandıktan sonra serbest bırakıldılar. Yargılamaları ise hala devam ediyor.

Yine kamuoyunda çokça konuşulan önemli dosyaların o dönem neredeyse tamamı Mehmet Ekinci'nin elinden geçti, onun adaletsizliğinin kurbanı oldu. Bugün ayın adaletsizlikten eminiz kendisi de yakınıyordur. Siz nasıl bilirsiniz diye sorarsanız "*hiç iyi bilmeyiz*" Allah taksiratın affetmesin diyoruz!

Hiçbir iktidar sonsuz değildir. İktidar istiyor diye, iktidarın istekleriyle kendini bağlı sayıp hak, hukuk, adaletten şaşan herkesin döner dolaşır kendi adaletsizliği ayağına bağ olur. Bunu en güzel Pir Sultan'ın şu dizelerinde görebiliriz.

*“Yürü bre Hızır Paşa
Senin de çarkın devrilir
Güvendiğin padişahın
O da bir gün yıkılır.”*

Hızır Paşalarda gider padişahlar da ama halk hep baki kalır.

1 Eylül 2012’de hiçbir hakları ödenmeden işinden atılan Rozateks işçilerinin yaptığı eyleme hukuku destek vermek amacıyla bulunduğum sırada, eyleme polis saldırdı. Polis bu saldırıda parmaklarımı kırdı. Bu saldırıdan sonra polis Asliye Ceza’da, bense Ağır Ceza’da yargılandım. Adalete bakın hele!

10 Aralık 2012’de yaralı şekilde yakalanıp işkence gören, bu nedenle hastaneye kaldırılan müvekkillerden Nebiha Aracı’nın durumunu takip etmek için gittiğimiz Okmeydanı SSK Hastanesi Acil Servisi önünde polis tarafından saldırıya uğradık. O an yanımızda bulunan Stj. Avukat ile gözaltına alınan ailelerin işlemlerini takip etmek için gittiğimiz emniyette saldırıya uğradık. Saldırı sırasında *“yakında ipinizi çekeceğiz, kafanızı kıracağız”* dedi. Biz de *“kırarsın ama o kafayı eğemezsin”* dedik. Bize saldıran, öyle söyleyen emniyet amiri 17-25 Aralık’ta açığa alındı. Daha sonra da emniyetin FETÖ imamlarından olduğu gerekçesiyle arandığını ve ABD’ye kaçtığını polislerden öğrendik.

Bu yaşananlardan yaklaşık 40 gün sonra bürolarımıza, evlerimize ve ÇHD’ye 18 Ocak 2013 günü operasyon yapıldı. 22 avukat hakkında başlatılan soruşturma da 12 avukat gözaltına alındı. Dokuzumuz (9) tutuklandık. Bir kısmımız 11,5 ay, bir kısmımız 14 ay tutuklu kaldıktan sonra tahliye edildik. Yargılanmamız 18 ACM’nin 1014/117 E. Sayılı dava dosyasında devam ediyor.

O gün dosyada olan delillerin aynısıyla bugün bir kez daha yargılanıyoruz. O günde Hollanda-Belçika belgeleriyle yargılandınız, bugünde soslayarak yeniden önümüze sürüyorsunuz. Oldu-

ğün varsaydığınız o belgelerde dahi adım geçmiyordu. Olsun bunun ne önemi var yeter ki bir kulüp bulmaya çalış elbette uydurulur bir şey! O dönemin “büyük hukuk duayeni” Adem ÖZCAN şöyle yorum yapmıştı.

“O dönemde avukat olmadığından, her ne kadar belgelerde adı geçmese de, avukat olsaydı mutlaka adı geçerdı.”

Vay be! Ne engin deha, ne büyük hukuk adamı, adam medium bu hukuki dehası ile geleceği bile görebiliyor! Ne kadar da şimdikilere benziyor değil mi? Şimdikiler ne de olsa onlardan onların pratiklerinde öğrendiler hakim-savcılığı. Yazık ettiniz o büyük ADAMA!... Tarih bir daha böylelerini nerede görür diyeceğim ama sözümü geri alıyorum. Öyle çoklar ki, bugün yargı mensuplarına baksınlar yeter!

Biz adliyeye çıkarıldığımız 22 Ocak 2013 günü adliye içerisinde polislerin avukatlara saldırısı sonucu avukat arkadaşlarımızdan Bahattin Özdemir ve Sevinç Sarıkaya yaralandı. Avukat arkadaşlarımız polisi adliyenin dışına attılar.

Biz tutuklandıktan sonra 30 Mayıs 2013'te başlayan ve bir ayı aşkın bir süre devam eden “Gezi Eylemleri” de denilen Haziran Ayaklanması, halk birlik olunca neler yapabileceğini, zalimin zulmüne nasıl dur denilebileceğini gördü, gösterdiler. MİT raporlarına göre bu eylemlere ülkenin 79 ilinde 7 milyonun üzerinde insan katıldı. Bu eylemler karşısında polis silah kullanmaktan çekinmedi. Polisin açtığı ateş sonucu 7 kişi öldürüldü. Binlercesi de gözaltına alındı. Avukat arkadaşlarımız bu gözaltıların tamamını büyük bir özveriyle takip etti. Kendileri de zaman zaman gözaltına alındı. Yine Gezi eylemleri sırasında avukatlara birçok soruşturma ve dava açıldı.

Aralarında ÇHD, ÖHD yönetici ve üyelerinin de bulunduğu devrimci, demokrat, yurtsever 45 avukat gözaltına alındı. Uzun süre kelepçeli olarak otobüslerde tutulduktan sonra serbest bırakıldılar. Bununla ilgili açılan dava hala devam ediyor.

Yine Gezi Eylemleri sırasında adliye nezaretinde tutulan, iş-

kence görmüş müvekkillerine yemek vermek isteyen avukatlara polis sadırdı, kısa süreli gözaltına aldı. Haklarında soruşturma başlatılan avukat arkadaşlarımız Tolga ÇAKIR, Elif ÇALIŞKAN, Sevinç SARIKAYA hakkında dava açıldı. Arkadaşlarımız açılan davadan beraat ettiler.

Bu döneme ilişkin avukatların yargılandığı birkaç dava daha var ancak detayını hatırlayamadığımdan yazamadım.

18 Ocak 2013'te biz tutuklandıktan sonra avukat arkadaşlarımız toplu olarak itiraz yapmak için adliyeye geldi. Açıklama yapıp itirazları toplu olarak savcılığa vermek isteyen avukatlara polis saldırdı. Bu saldırı sonucu avukat arkadaşlarımızdan yaralananlar ve gözaltına alınanlar oldu.

Soma Katliamı

Tarihler 13 Mayıs 2014'ü gösterirken Türkiye, tarihinin en büyük işçi katliamına tanık oldu. Soma'da 301 madenci kapitalizmin kar hırsına kurban edildi. 301 insan yerin yedi kat derinliğinde diri diri toprağa gömüldü. Katliamın hemen ardından ÇHD ve HBB avukatları olarak Soma'ya gittik. Araştırma ve tespit yaptık, hukuki başvurularda bulunduk. 14 Mayıs'ta daha katliamın ilk günlerinde dönemin Başbakan'ı Tayyip Erdoğan gelecek diye, orada bulunan avukat arkadaşlarımızı bir depoya kilitlediler. Erdoğan gittikten sonra arkadaşlarımızı o depodan çıkardılar. Avukatların kaza mahallinde bulunmaları devleti çok rahatsız ediyordu.

18 Mayıs günü avukatlara saldırıp 8 avukatı işkencelerle gözaltına aldılar. Bu saldırıda ÇHD Genel Başkanı ve aynı zamanda büromuz avukatlarından olan Selçuk Kozağaçlı'nın kolunu kırdılar, Günay Dağ'ın ise el bileğine doku zedelenmesine sebep olarak her iki avukat arkadaşımızı yaraladılar.

Bu saldırıda gözaltına alınanlar arasında ÇHD Genel Sekreteri Nergis Tuba Aslan ile Efkan Bolaç, Alihan Pilav ve şuan adını hatırlayamadığım avukat arkadaşlar vardı. Avukatlar kolları arkadan kelepçeli uzun süre nezarete tutuldular. Gözaltınının her

aşaması işkenceye dönüştürüldü. (Soma Davası ile ilgili ayrıntılı olarak arkadaşlar beyanda bulunacaktır. Ben avukatlara saldırılar boyutuyla ele aldım.)

Av. Engin Gökoğlu

Gezi eylemlerinin birinci yıl dönümünde 31 Mayıs 2014'te Ankara'da Ethem Sarısülük'ün katledildiği yerde yapılan eylemde, polislin işkencesine karşı eylem alanında olan, işkenceyi önlemeye çalışan avukatlar, emniyet amirinin hedef göstermesi üzerine saldırıya uğradı. Saldırıda büromuz avukatlarından Engin Gökoğlu'nun kolu kırıldı. Aralarında Engin Gökoğlu ve Barkın Timtik'in de olduğu birçok avukat arkadaşımız yerlerde sürüklenerek, işkencelerle gözaltına alındı. Haklarında davalar açıldı. Tahmin edeceğimiz üzere bizim şikâyetimiz ise malumunuz!

Uğur Kurt

22 Mayıs 2014 tarihlerinde Okmeydanı Cemevi'nde bir cenazeye katılan Uğur Kurt polislin Cemevi bahçesine attığı gaz fişegi ile başından vurularak katledildi. Haberi adliyede baro odasında internette öğrendik. Bunun üzerine kısa bir dilekçe yazıp suç ihbarında bulduk. Hiçbir savcılık dilekçemizi almak istemedi, bizi oradan oraya yönlendirdiler. En son bir başsavcı vekiline yönlendirildik. Gittiğimizde kapının önünde siyasi şube polisleri vardı, içerde de amirleri savcı ile görüşüyordu.

Savcıya dilekçeyi sunup olayı anlatmaya çalıştık. Dinlemek istemedi, ısrar edince bizi korumalarına yerlerde sürükleyerek dışarı attırdı. Bu arada avukat arkadaşlarımızda savcının kapısına gelmişti. Mesai saati bitimine kadar hep beraber savcılık katındaki merdivenlerde oturduk.

Uğur Kurt'un katilini aklamamanın planı daha o gün orada savcılık odasında kurgulanmıştı. Uğur Kurt dosyasında sanıklar para cezası verilerek aklandı. Bu dosyada sonra 11. ACM'nin başkanı

terfi etti. Önce çok özel olan mahkemenize başkan olarak atandı, sonrada buradaki tavrı ile iktidara rüştünü tam olarak ispatladığı için Bölge Adliye Mahkemelerinin Daire Başkanlığı'na atandı. Yükselmenizin yolu halka karış uyguladığınız adalette yatıyor!

Hastanede Avukatlara Saldırı

1 Haziran 2014 tarihinde Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması yapmak isteyen bir kısım müvekkillere polis saldırdı ve müvekkilleri gözaltına aldı. İçlerinde yaralananlar, durumu ağır olanlar vardı. Müvekkiller bu halde iken araçların içerisinde de polis işkenceye devam etti. Emniyette durumu ağır olan, bayılanlar için ambulans çağırıldı ve müvekkiller hastaneye kaldırıldı. Biz de müvekkillerin arkasından hastaneye gitti. Diğer müvekkillerde çevik araçlarıyla hastaneye getirilmişlerdi. Hastane bahçesinde de araçta bekletilen müvekkillere işkence devam ediyordu. Polis işkenceyi engellemek isteyen biz avukatlara da saldırdı. Bu saldırı da avukat arkadaşlarımız Özgür Yılmaz, Muharrem Erdoğan, Elif Çalışkan yaralandı. Durum öyle vahim bir hal almıştı ki, barodan yardım istedik, baro yöneticileri ve başka avukat arkadaşlarımızda hastaneye yardıma geldi. Bununla ilgili yaptığımız şikâyet her zamanki cevabı aldık. Müvekkillerin yargılanmaları ise İstanbul 17. ACM'de devam ediyor.

Hasan Ferit gedik Duruşmasında Saldırıları

Gülsuyu'nda uyuşturucu çeteleri tarafından katledilen Hasan Ferit Gedik'in İstanbul Anadolu 10.ACM'de görülen 14 Ağustos 2014 tarihli ilk duruşmasında polis biz müştekil avukatlarını duruşma salonuna almak istemedi. Taraftık duruşmaya katılmalıydı. Duruşmaya girme ısrarımız üzerine polis biz avukatlara Hasan Ferit'in annesi ve dedesinin de bulunduğu müşteki ailelerine saldırdı. Saldırı da aralarında avukat Mehmet Nuri Şek, Ömer Kavilli, Süleyman Gökten'in de aralarında bulunduğu birçok avukat arkadaşımız yaralandı.

Bir şekilde içeriye girmeyi başaran avukat ve hukukçu Milletvekilleri Mahmut Tanal, İlhan Cihaner ve Hüseyin'e de içerde sanıklar saldırdı.

Sanıklar tarafından fırlatılan ayakkabı Mahmut Tanal'ın kafasına geldi. Mahkeme ise bu duruma seyirci kaldı. Bu saldırıları durdurmak yerine duruşmayı daha başlamadan tatil etti.

Dosyanın birçok duruşmasında polisin, askerin ve sanıkların saldırısına maruz kaldık. Değişik zamanlarda avukatlar Diren Yeşil, Günay Dağ, Mahmut Erhan Ergün ve şuan adını hatırlayamadığım birçok avukat arkadaşımız yaralandı. Yaşananlar nedeniyle hakkımızda birçok soruşturma başlatıldı.

Tüm bunlara rağmen Hasan Ferit Gedik'in katillerinin peşini bırakmadık. Cezalandırılmaları için elimizden gelen her türlü hukuki yola başvurduk. Mahkeme üç (3) sanığa müebbet vermek zorunda kaldı. Ancak, bize ve müvekkillere saldıran, hakaret eden, mahkemeye lavaboda buldukları beton parçalarını fırlatan, tutuk sanıkların tutuklu sanıklara cep telefonu verdiği, tutuk sanıkların bıçakla duruşma salonuna girip müşterilere saldırdığı, yine tutuksuz sanıkların dışarıda duruşmayı izlemeye gelenlere ateş edip bir genci yaraladıkları halde mahkeme dosyasındaki delillere rağmen birçok sanığa beraat verdi. Müebbet verdikleri sanıklar da dahil tüm sanıklar için bu sanıklar hakkında onlarca kez suç duyurusunda bulunmasına rağmen iyi hal indirimi yaptı. Müebbet olan sanıkların cezasını böylece 25 yıla indirdi.

Oysa dosyada bu sanıkların yalnızca Hasan Ferit'i öldürmekten yargılanmıyordu. Tam 30 eylemden yargılanıyorlardı ve Hasan Ferit'in öldürülmesi bu 30 eylemden sadece biri, 3 eylemdi. Sanıklar uyuşturucu satmaktan yağmaya, küçük yaşta çocuğu alıkoyup uyuşturucu sattırmaktan Hasan Ferit'ten başkalarını da öldürmeye, adam yaralamaktan, örgüt kurma yönetme ve örgüt üyeliğine kadar aklınıza gelebilecek onlarca suçtan yargılanıyorlardı.

Tüm bu suçlarına rağmen bu adamların arkaları sağlamdı. AKP Dilovası Belediye Başkanı ile, Mehmet Ali Ağca ile ilişkileri

vardı. Hatta örgüt yöneticisi olduğu söylenen kişiler serbest bırakıldıktan sonra Türkmen Dağları'nda 3 hilalli bayrağın altında elinde keleşlerle poz veriyorlardı. İşte böylesine bir çetenin üyelerine hangi mahkeme indirim yapmaz ki!

Hasan Ferit için adalet isteyenlere ise polis neredeyse her duruşmada saldırdı. Dalağı yırtılanlar mı dersiniz? Kafası kırılanlar mı? Onlarcası hakkında dava açıldı. Cezalar verildi. Adalet isteyenlere bu katillerden daha çok cezalar verildi desem mübalağa etmiş olmam.

Biz Hasan Ferit için hala adalet istemeye devam ediyoruz!

Av. Aytaç Ünsal

2 Mart 2015 tarihinde dönemin başbakanı Ahmet Davutoğlu'nun da katıldığı AKP il Kongresinde "Berkin'in katili yargılsın. Adalet istiyoruz!" yazılı pankart açan müvekkilleri tutuklanınca "*böyle tutuklamamı olur, böyle adalet olmaz*" diye tepki gösteren avukat arkadaşımız Aytaç ÜNSAL hakkında "hakime hakaret" iddiasıyla dava açıldı. Arkadaşımız geçtiğimi aylarda bu davadan beraat etti.

Av. Ebru Timtik

Avukat Ebru Timtik, Avusturya'da pasaportuna el konulduğu için açlık grevi yapan kardeşi Evin Timtik'e destek vermek amacıyla 22 Eylül 2015 tarihinde İstanbul Yeniköy (Sarıyer)'de bulunan Avusturya Konsoloslugu önünde masa açarak imza toplama başladı. Eyleminin 5 ya da 6. Gününde kendisine destek için ziyarete gelenlerle birlikte polisin saldırısına uğradı, işkenceyle gözaltına alındı. Saatlerce ters kelepçeli karakolda bekletilen avukat arkadaşımız ertesi gün çıkarıldığı mahkemece adli kontrol kararı ile serbest bırakıldı. Bu olay sebebiyle hakkında açılan davadan beraat etti.

10 Ekim Katliamı

Ülkemiz tarihi katliamlar tarihidir. Bu katliamlara 10 Ekim 2015 tarihinde Ankara Gar'ına İŞİD'in yaptığı saldırı ile bir yenisi daha eklendi. Bu katliamda aralarında avukat arkadaşlarımızın da bulunduğu ikisi çocuk 100 insan yaşamını yitirdi. 391 insanda yaralandı. Aralarında sakat kalanlar oldu.

Devlet katliamı örtbas etmek, katliam sanıklarının korumak amacıyla ölü ve yaralıların üzerine köpüklü sular sıktı. Yardım için gelenleri alana sokmadı, yardıma gelenlere saldırdı gözaltına aldı. Uzun süre ambulansların yaralılara müdahale etmesini engelledi. İstedikleri “delilleri kararttıktan” sonra ölü ve yaralıların sevkine izin verdi. Neyi gizlemek istiyorlardı? Bunu dosyayı takip eden ÇHD ve ÖHD'li arkadaşlarımız çok daha iyi bilir.

Devlet katliamcıları öylesine “kolu kanadı” altına aldı ki; 10 Ekim Ankara Gar'ı katliamına “katliam” diye yazı yazan gazetecilere 1 yıldan 5 yıla kadar hapis cezası istemiyle “örgüt propagandası” yapmaktan dava açtı.

Yine, Gaziantep'te yıllar boyunca örgütlenen İŞİD'in faaliyetlerine göz yuman emniyet ve istihbarat, burada oluşturulan ölüm hücrelerini adım adım takip etmesine rağmen operasyon yapmadı. Başta Doğu ve Güney Doğu illeri olmak üzere birçok ilde adım başı GBT ve araç araması yapan polis-jandarma her ne hikmetse Gaziantep'ten çıkıp Ankara'ya kadar gelen iki canlı bombayı taşıyan aracı bir kez bile durdurmadı.

Miting yapılacağını bildiği halde Ankara girişinde arama noktaları oluşturmadı. Canlı bomba Gar'a kadar elini kolunu sallayarak geldi ve bombayı patlattı. O gün Gar Meydanında 75 polis vardı. Her nasıl konuşmuşlarsa bir tekinin bile burnu kanamadı!

Yine İŞİD'in böyle bir katliam yapacağı istihbarat raporlarında yer aldığı halde, engellemek için gerekli önlem alınmadı. Dönemin Başbakanı Davutoğlu şöyle diyordu; *“Evet, elimizde bu kişilerin canlı bomba olduğuna dair bir bilgi vardı. Ancak eylem yapmadan bizim onları yakalamamız hukuken imkânsızdı”* diyor

Davutoğlu.

Öyleyse soruyoruz. Biz hangi eylemi yaptık da o eylemle suçlanıyor, gözaltına alınıp tutuklanıyoruz. Davutoğlu'nun bu beyanı bir Latin Amerika atasözü çok güzel açıklıyor.

“Dostlara adil davranılır düşmana yasa uygulanır.”

İŞİD onların dostuydu, onlara adil davrandılar. Politikalarına yedeklenmediğimiz, muhalif olduğumuz, halkın avukatlığını yaptığımız için bizi düşman sayarak yasa uyguladılar. Çünkü yasa dedikleri muhalifleri sindirmek için kılıfına uydurulan metinlerdir. Bizi de kılıfına uydurup tutukladılar.

Av. Tahir Elçi

Tarih 28 Kasım 2015'i gösterirken, yıllardır kontrgerilla tarafından katledilen Elçi ailesine bir yenisi daha eklendi. Dostumuz, arkadaşımız, abimiz olan Diyarbakır Baro Başkanı Tahir Elçi “kimliği belirsiz” kişilerce katledildi. Diyarbakır Sur'daki çatışmalarda zarar gören, tarihi Dört Ayaklı Minarenin korunması için Dört Ayaklı Minare önünde Diyarbakır Barosu adına avukatlarla birlikte açıklama yaptıktan sonra katledildi.

Her ne kadar Tahir Elçi'yi öldüren kişiler için kimliği belirsiz kişiler dense de bize göre bu kişilerin kimliği gayet aşikârdır. Aslında Tahir Abimizin ölümü adım adım hazırlandı. Bu tarihten bir süre önce CNN'de yayınlanan Tarafsız Bölge programında Ahmet Hakan'ın konuğuydu. O tarihlerde Doğu'da birçok ilde, Diyarbakır'da çatışmalarda devam ediyordu. Ahmet Hakan'ın sorduğu bir soru üzerine, *“bu kadar insan destekliyorsa, bu kadar insan terörist olamaz. Ben bu insanlara terörist diyemem”* dedi. Bu sözler üzerine internette hakkında linç kampanyası başlatıldı. Bu kampanyanın hemen ardından Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı harekete geçerek Tahir Elçi hakkında soruşturma başlattı ve yakalama kararı çıkarttı. Amaç güç gösterisi yapmak, bazı kesimlere mesaj iletip yüreğine su serpmekti. Çağırılrsa gidecek, evi, yeri, yurdu belli olan bir Baro Başkanı hakkında yakalama kararı

çıkartmanın anlamı başka ne olabilir ki!

Hakkında yakalama kararını öğrenen Tahir Elçi; Diyarbakır'da Baro Odasında polislerin gelip kendisini almasını bekledi. Polisler Elçi'yi gözaltına alıp İstanbul'a getirdi. İfadesinden sonra adli kontrol kararıyla serbest bırakıldı.

Görüldüğü gibi Tahir Elçi'nin öldürülmesi, hiç de öyle bir anlık kendini bilmez bir saldırganın adressiz kurşunuyla değil, gayet bilinçli, planlı-programlı, organize edilmiş bir katliamdır.

Av. Zeycan Balcı'nın Belini Kırdılar

ÇHD ve HBB'ye 10 Ocak 2013'te yapılan operasyon sonrası bir süre tutuklu yargılandığımız 18. ACM'nin 2014/117 E. Sayılı dosyasının 30 Mart 2016 tarihli duruşması bittikten sonra kapı önünde basın açıklaması yapmak istedik. Basın açıklaması daha başlamadan polis saldırdı. Bu saldırı da avukat arkadaşımız Zeycan Balcı'nın belini kırdılar.

Bu olayla ilgili İstanbul Barosu ve tarafımızdan yapılan suç duyurularına kovuşturmayaya yer olmadığı kararı verilirken, aynı olayla ilgili benimde aralarında bulunduğum 10 avukat hakkında görevi yaptırmamak için direnme suçundan açılan dava İstanbul 47. Asliye Ceza Mahkemesinde devam ediyor. Ne diyelim adaletiniz batsın!

Silivri Hapishanesi

2 Ağustos 2016 tarihinde Silivri Hapishanesi ne giden tutsak ailelerinin, tutsaklara işkence yapıldığını bildirmesi üzerine Silivri'ye gittik. Müvekkillerle görüşmek istedik. Bize yeni çıkarılan KHK ile tutuklu ve hükümlülerle görüşme saati uygulaması getirildiğini, her bir müvekkille onların belirlediği gün ve saatte bir saati aşmamak üzere görüşme yapabileceğimiz söylendi. Bizde bu uygulamanın bizi bağlamadığını, bu KHK'nın darbe girişiminde bulunanlar için çıkarıldığını, ayrıca bunun bir hak ihlali olduğunu

ve ne bizim, ne de müvekkillerimizin asla bu uygulamayı kabul etmeyeceğimizi söyledik. Müvekkillerle görüşmeden buradan gitmeyeceğiz dedik. Mesai saati bitmek üzereydi bizi kayıt yerinden çıkarmak istediler, bizde oturma eylemine başladık. Bunun üzerine önce gardiyan geldi, sonra hapishanenin komutanı olduğunu söyleyen rütbeli ile askerler geldi, bizi ikna etmeye çalıştı. İkna edemeyince de yerlerde sürükleyerek askeri bir araca bindirdi. Araçla hapishanenin dışında, otobanın kenarında bir tarlaya attı.

Ertesi gün sabah erkenden Silivri Hapishanesine yeniden gittik. KHK ile getirilen bu düzenlemeyi bizi uygulamaktan vazgeçmişlerdi. Biz de tüm gün müvekkillerle görüşme yaptık. Bir kez daha gürdük ki bedel ödemeyi göze almadan faşizm hiçbir hakkı kullanmamıza izin vermiyor.

Sarıgazi Operasyonu ve Avukatlara Saldırı

OHAL'in hemen ardından 15 Ağustos 2016'da müvekkillerle, Sarıgazi'de OHAL döneminin ilk operasyonu yapıldı. OHAL KHK'ları ile 5 gün avukat kısıtlaması getirilmişti. Ailelerden ve gözaltı mahallinde yaşayan diğer insanlardan, gözaltı sırasında müvekkillere işkence yapıldığını, kafalarının, gözlerinin kırıldığını, her tarafın kan içinde bırakıldığını öğrendik. Doğal olarak hayatlarından endişe duymaya başladık. Her gün emniyete gittik, dış giriş kapısından içeri dahi alınmadığımız gibi durumu sorabileceğimiz bir muhatapta bulamadık. Savcılık kalemlerinden sorgulama yaptığımızda da bu kişilerin gözaltında olduklarına dair bir kayda ulaşamadık. Müvekkillerle görüşebilmek, onlardan haber alabilmek için yapılacak tek şey kalmıştı. O da soruşturma amirlerinin bulunduğu 7. Katta oturup sesimizi onlara ulaştırmak. Bunun için bir kısım arkadaşlarımız savcılık önünde oturdular. Burada oturan arkadaşlarımıza polis saldırdı, gözaltına aldı.

Bu sırada emniyette olan biz avukatlar ise bu eylemden hemen sonra müvekkillerimizle görüştürüldük. Endişe etmekte haklıymışız, gerçekten ailelerin bize bahsettiği kadar varmış. Müvekkillerin kafaları gözleri kırılmış, morarmadık, şişmedik hiçbir

yerleri kalmamıştı. Ağır işkence görmüşlerdi.

Bu işkenceleri avukat görüş tutanaklarına, ifade tutanaklarına şerh düştüğümüz için, bu gözaltından sonra 2013 operasyon dosyamız gerekçe gösterilerek sonraki tüm soruşturmalardan kısıtlandık.

İşledikleri suçları açığa çıkardığımız için polisiyle, yargısıyla hızla harekete geçmişler, bizi diskalifiye etmenin nasıl da hemen ertesi gün yolunu bulmuşlardı! Biz o tutanıklara şerh düşerken yargının bu işkenceler için hiçbir yapmayacağını çok iyi biliyorduk. Buna rağmen işlenen bu suçları, bu işkenceleri şerh düşmeye devam ettik. Çünkü bu şerhleri onlar için değil tarihi not düşüyorduk. Gelecek kuşaklar faşizmi tanısınlar, bugünün tarihini doğru okusunlar, okusunlar ki; işkenceyi, zulmü adaletsizlikleri görsünler diye. Şunu biliyoruz ki, gerçek hüküm tarihin verdiği hükümdür.

Av. Münip Ermiş

Türkiye'nin İŞİD'e silah sağladığının belgesi olarak gösterilen, basında adına MİT Tırları dedikleri tırlarda arama, el koyma kararı veren Adana hakimi hakkında başlatılan soruşturmada gözaltına alınan hakimin evinde yapılan arama işlemine katıldığı gerekçesiyle ÇHD Genel Başkan Yardımcısı Av. Münip Ermiş, Antalya'da FETÖ'ye yönelik başlatılan bir soruşturma kapsamında gözaltına alındı.

ÇHD'nin desteği ve sahiplenmesiyle 30 güne çıkarılan gözaltı süresine rağmen 4-5 gün içinde mahkemeye çıkarıldı ve serbest bırakıldı. Boşuna uğraşmayın, bizler iyi birer hukukçu ve adalet savunucuyuz. Celladına aşık olacak kadar akıl şirazemizi de yitirmedimize göre bizden FETÖ'cü çıkmaz, çıkaramazsınız da. FETÖ'cü arıyorsanız çok uzaklara gitmenize gerek yok başınızı kaldırmanız yeterli!

İzmir Adliyesi'nde 25 Avukata Saldırı

Genel Başkan Yardımcımız Münip Ermiş'in gözaltına alınması ÇHD Şubelerinin bulunduğu tüm illerde basın açıklamalarıyla proteste edildi. Ayın gün İzmir Adliyesi'nde basın açıklaması yapmak isteyen ÇHD ve ÖHD üyesi avukatlara polis saldırdı, gözaltına aldı. Avukat arkadaşlarımız hakkında bu eylem sebebiyle açılan dava devam ediyor.

10 Ekim Katliam Anması

10 Ekim 2015'te İŞİD'in Ankara Gar'ında yaptığı katliamın 1. Yıl dönümünde Gar önünde yapılmak istenen anmaya polis saldırdı, birçok insanı işkence ile gözaltına aldı. Bu saldırıda avukat arkadaşlarımız Gülşen Uzuner, Onur Yaylacı, Hülya Yıldırım, Didem Baydar Ünsal ve ÖHD Başkanı Alişan... Gözaltına alındı. Yargılanmaları devam ediyor.

Av. Günay Dağ

12 Ekim 2016 tarihinde Maltepe Çocuk Hapishanesinde işkence gören, tek kişilik hücrede tutulan 17 yaşındaki müvekkil Hakan İnci'yi ziyarete giden Av. Günay Dağ müvekkilleri ile görüşmeden önce hapishane müdürü ile görüştü ve işkenceye son vermelerini istedi. Bunun üzerine müdürün talimatıyla arkadaşımız gardiyanların saldırısına uğradı. Yerlerde sürüklenerek dışarı atıldı. Bu saldırıda arkadaşımız başından ve elinden yaralandı. Uzun süre eline takılan atel nedeniyle elini kullanmadı.

TUAD ve Avukatlara Yönelik Operasyon

2016 yılında Tutuklu Aileleri Derneği (TUAD) üyelerine ve avukatlara yapılan operasyonda yaşlı ana ve babalarla birlikte aralarında Ayşe Acinikli, Hüseyin Boğatekin, Ramazan ve Tamer Doğan'ında olduğu birçok avukat arkadaşımız gözaltına alındı ve

tutuklandı. Avukatlar ve ailelerden bir kısmı dosyanın ilk duruşmasında yine bir kısım avukatla yapılan itirazla orada tahliye edildi. Dosyanın yargılanması tutuksuz olarak devam ediyor.

Cumhuriyet Gazetesi Operasyonu

31 Ekim 2016 tarihinde Cumhuriyet Gazetesine yapılan operasyonla birçok gazeteci ile birlikte avukat arkadaşlarımız Mustafa Kemal GÜNGÖR, Bülent UTKU ve Akın ATALAY gözaltına alındı ve tutuklandı. Suçları büyüktü! Gazetenin avukatlığını yapmak, Cumhuriyet Gazetesi Vakfının mütevelli heyetinde yer almak. Bunların hiç birinin suç olmadığını siz de, biz de çok iyi biliyoruz!

15 Temmuz Darbe girişiminden sonra AKP, darbeyi bastırma bahanesiyle OHAL ilan etti. Ülkeyi OHAL KHK'ları ile yönetmeye başladı ve OHAL'i fırsata çevirip muhalif kesimleri susturmaya, yok etmeye çalıştı.

Herkesin sustuğu, ülkede yaprağın bile kımıldamadığı zamanlarda Cumhuriyet gibi birkaç basın-yayın bu duruma boyun eğmedi, yayın politikasını bildiği gibi yürüttü. İşte, bunun bedeli olarak da avukat arkadaşlarımızın da aralarında bulunduğu Cumhuriyet Gazetesi yazar ve çalışanları gözaltına alınıp tutuklandı. 500'lü günlere varan tutuklamalardan sonra serbest bırakılan avukatlar ve gazeteciler hakkında uzun süreli hapis cezaları verildi. Meslektaşlarımız tahliye olduktan sonra da mesleklerini icra etmeye başladılar. Kendilerine ceza verenler karşısında adalet aramaya, yani avukatlık yapmaya devam ettiler.

ÇHD'nin Kapatılması

11 Kasım 2016 tarihinde çıkarılan bir KHK ile 1974'den beri kapatmalara, baskılara, gözaltı ve tutuklamalar rağmen adalet mücadelesini kesintisiz sürdüren, bu mücadeleden bir adım bile geri durmayan derneğimiz ÇHD ile birlikte ADALET OKULU Derneğimiz, ÖHD ve MEZOPOTAMYA HUKUKÇULAR Derneği ka-

patıldı.

- Aynı gün akşam saatlerinde Adalet Okulu Derneğini kapatmak bahanesiyle yüzlerce polis (özel harekât, çevik kuvvet, resmi ve sivillerden oluşan) Ankara HHB Büromuza operasyon düzenledi. Onlarca avukat arkadaşımızla birlikte uzun süre direndik ve polisi içeri sokmadık. Polis saatler sonra büromuzun kapısını kırarak içeri girebildi. Büroda bulunan avukat arkadaşlarımıza saldırdı, işkenceyle yerlerde sürükleyerek dışarı attı. Aralarında Engin Gökoğlu, Aytaç Ünsal'ında bulunduğu 5 avukat arkadaşımızı gözaltına aldı. Haklarında işlem yapılan arkadaşlarımız sabah saatlerinde serbest bırakıldı. Bu operasyonun yargılaması devam ediyor.

Bundan 10 gün sonra, 21 Kasım 2016 tarihinde Ankara HBB mühür fek-i gerekçesiyle bir kez daha basıldı. Polis büroyu yeniden mühürleyerek içeride bulunan avukat arkadaşlarımızı Engin Gökoğlu, Ayşegül Çağatay, Didem Baydar Ünsal ve Selçuk Kozağaçlı'yı gözaltına aldı. Arkadaşlarımız bir gün sonra serbest bırakıldılar.

Daha sonra mühür fek-i konusunda haklı olduğumuz resmi kayıtlara belgelendi. Bir daha da bu hususla ilgili gelmediler.

İstanbul Adalet Okulu Gözaltıları

1 Aralık 2016 tarihinde ise bu defa İstanbul Adalet Okulu zırhlı araçlar ve çevik kuvvet eşliğinde basıldı. İki avukata arkadaşımız ile iki Adalet Okulu öğrencimiz gözaltına alındı.

Aynı gün avukat arkadaşlarımız ve öğrencilerimiz serbest bırakıldıktan sonra bu defa 4 avukat ile öğrenciler Adalet Okulunun bulunduğu sokakta yürüdükleri için işkence ile gözaltına alındılar ve yaralandılar. Bu saldırıda gözaltına alınan avukat arkadaşlarımızdan Oya Aslan'ın dişini kırdı polis. Arkadaşlarımız bir gece gözaltında tutulduktan sonra çıkarıldıkları savcılıktan serbest bırakıldı.

Bu saldırıdan bir hafta sonra 7 Aralık 2016 tarihinde mühür

feke-i gerekçesiyle Adalet Okulu bir kez daha basıldı. Aralarında benimde bulunduğum iki avukat ile 4 Adalet Okulu öğrencisi yerlerde sürüklenerek gözaltına alındık. Birkaç saat sonra serbest bırakıldık.

Av. Ayşegül Çağatay

18 Kasım 2016 tarihinde Siirt'in Şirvan ilçesinde bir maden ocağında meydana gelen katliamdan sonra 26 Kasım 2016 tarihinde hayatını kaybedenlerin ailelerine başsağlığı ve dayanışma için giden müvekkiller, "haklarında ihbar olduğu" gerekçesiyle gözaltına alındılar. Gözaltı takibi için Siirt Emniyet Müdürlüğüne giden avukat arkadaşımız Ayşegül Çağatay'da aynı "ihbar" gerekçe gösterilerek gözaltına alındı. Birkaç gün gözaltında tutulan arkadaşımız ve müvekkiller savcılık ifadelerinden sonra serbest bırakıldı. Yargılanmaları devam ediyor.

Av. Barkın Timtik (Cemevi)

Dersim'de polis tarafından öldürülen Oğuz Meşe'nin Kıraç Cemevi'nde yapılacak olan taziye yemeğine gelenler polisin tacizine maruz kalmış. Bunun üzerine yemeği düzenleyen ailesi ve arkadaşları büromuzu arayıp yardım istedi. O an büroda uygun olan avukat arkadaşımız Barkın Timtik Cemevi'ne gitti. Arkadaşımız oraya ulaştıktan kısa bir süre sonra henüz taziye yemeği başlamadan polis Cemevi'ne saldırdı ve avukat arkadaşımızla birlikte 33 kişiyi işkencelerle gözaltına aldı. Polis gözaltı aracında avukat arkadaşımızın kafasına silah dayadı, kabzasıyla vurarak kafasını yaraladı. Daha sonra gözaltına alınanları basket sahasına götürdü, sıraya dizip üzerlerine plastik mermi ve gaz sıktı. Ebu Gureyp zindanlarında Amerikan işgalcilerinin yaptığı gibi gözaltına alınanları üst üste yığı ve yumruklarla, tekmelerle yerlerde sürükleyerek yeniden araçlara bindirip çevre karakollara dağıttı. İşkence tutuldukları süre boyunca bu karakollarda da devam etti.

(Anlattıklarım için bize inanmıyorsanız bu dosyanın yargılan-

masının İstanbul 24. ACM'nin 2017/81 E. Sayılı dava dosyasındaki CD kayıtlarını inceleyebilirsiniz)

Her yaşta genç-yaşlı orada bulunan herkes gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında 70 yaşında kanser hastası 99'dan beri idrar kesesi dışarıda altı bezlenen yaşlı amcadan, parasıyla insanları Cemevi'ne götüren otobüs şoförüne kadar değişik yaşta ve grupta insanlar vardı. Avukat arkadaşımız da dahil tamamı tutuklandı. Çünkü tamamına işkence yapılmıştı ve izleri çok belirgindi. Yargı devreye girip işkencecileri korumalıydı. Öyle de yaptı. Yargının hukuka bağlılığı ve adalet anlayışı bu dosya ile her an bir kez daha somutlandı.

Arkadaşımızı tutulduğu karakolda bir an bile yalnız bırakmadık. Daha ilk gece karakolda nöbet tuttuk. Polis bize ancak sabaha kadar tahammül gösterebildi. Sabaha karşı arkadaşım Günay Dağ ile birlikte yerlerde sürüklenerek dışarı atıldık. Günay'ın eli bir kez daha sakatlandı uzun süre atel takmak zorunda kaldı.

Karakoldan atıldıktan hemen sonra nöbetlerimize dönüşümlü olarak gece gündüz 24 saat karakolun bitişiğindeki parkta devam ettik.

19 Aralık 2016'da arkadaşımız tutuklandıktan sonra bu kez nöbetimizi arkadaşımızı götürdükleri Silivri Hapishanesi'nin önüne taşıdık.

27 Aralık 2016 tarihinde Silivri Hapishanesi önünde başlayan Adalet Nöbetine daha nöbet başlar başlamaz jandarma saldırdı ve 3 avukat arkadaşımızı gözaltına aldı. Nöbet ertesi günde devam etti. Günde 3 avukat arkadaşımız daha gözaltına alındı. Nöbetimiz ikinci günü akşam avukat arkadaşımız Barkın'ı Silivri'den Şakran Kadın Hapishanesine sürgün ettiler.

İzmir'i gitmek, orada eylem yapmak bizim için imkânsızdı ama verdiği tutuklama kararı ile bu hukuksuzluğa imza atan Çağlayan Adliyesi bize çok yakındı. Bizde nöbetimizi Çağlayan Adliyesi önüne taşıdık. Arkadaşımız Barkın Timtik'in serbest bırakılmasını talep ettik, Barkın için orada adalet istedik. Adliyeye taşıdığımız

nöbet arkadaşımızın serbest bırakıldığı 16 Şubat 2017'ye kadar kar kış demeden yaklaşık 2 ay devam etti.

Duruşmadan Atıldık

3 Nisan 2017 tarihinde İstanbul Anadolu 4.ACM'nin 2014/118 E. Sayılı dosyasının duruşmasında savunma yapan avukat arkadaşımız Ebru Timtik, “askeri nizamda durmadığı”, beyanda bulunurken elini kolunu hareket ettirdiği, ara ara sanıklara dönerek beyanda bulunduğu için, savunmayı zapt-u rapt altına almayı kendine görev edinmiş mahkeme başkanının talimatıyla duruşma salonundan sürüklenerek atıldı. Bunun üzerine Av. Baran Doğan ve ben arkadaşımıza işkence yapılmasını engellemek için arkasından gittik. Tekrar salona döndüğümüzde hakim tutanağa şerh yazıyordu. Bizde kendisine “hakimliğin bu olmadığını, nasıl hakimlik yapılması gerektiğini öğrenmesi gerektiğini” söyledik.

Hem suçlu, hem de suçundan mağduriyet çıkaran mahkeme heyeti hakkımızda şikâyetinde bulundu. Bizim şikâyetimize her zaman ki gibi takipsizlik verilirken, mahkemenin şikâyeti üzerine hakkımızda dava açıldı.

Adalet Nöbeti

Cumhuriyet Gazetesinin tutuklu avukatlar nezdinde tüm haksız tutuklamalara karşı 5 Nisan Avukatlar Gününün hemen ertesi günü 6 Nisan 2017 tarihinde Çağlayan Adliyesinde “Adalet Nöbeti” başlatıldı. Nöbete polis saldırdı. Bu saldırı da ÇHD İstanbul Şube Başkanımız Gökmen YEŞİL'in burnunu, avukat arkadaşımız Erkan ÜNÜVAR'ın da bacağını kırdı. Avukat arkadaşlarımız Kemal Aytaç, Sevinç Sarıkaya, Anıl Boşoğlu, Özge Serdar, Kıvanç Kayaoğlu, Diren Yeşil ve Hatice Nur Gök'ü de gözaltına aldı.

Yaptığımız suç duyurularına takipsizlik kararı verilirken, kendi iş yerimiz olan adliye de saldırıya uğrayan, ayağı, burnu kırılan, işkenceyle gözaltına alınan biz avukatlar hakkında İstanbul 50.

Asliye Ceza Mahkemesinde dava açıldı.

- Her türlü baskı ve saldırıya rağmen “Adalet Nöbeti” 6 Nisan 2017’den beri devam ediyor. Böyle giderse adalete erişine kadar da devam edecek.

Nuriye-Semih Eylemleri

Ve Avukatlara Saldırıları

2016 yılında AKP’nin yönetemem krizi iyice dibe vurdu. Darbe Girişimi AKP için ele geçirilmez bir fırsattı. Bunu kaçırmak istemedi. 20 Temmuz 2016’da OHAL ilan etti ve ülkeyi OHAL KHK’ları ile yönetmeye başladı.

OHAL KHK’ları ile on binlerce memur açığa alındı. Yüzlerce gazeteci tutuklandı, tutuklanmayanlar da tehdit ve gözdağı ile susturuldu. Grevler yasaklandı. Akademisyenler bilimi bile savunamayacak duruma geldi. Örgütlenme hakkı yok sayıldı. Derneklerimiz ÇHD ve Adalet Okulunun da aralarında bulunduğu yüzlerce dernek kapatıldı. Düşünce ve ifade hürriyetini kullanmak, iktidarın sınırsız övülmesi dışındaki her düşünce, her ifade suç sayıldı, ezilmeye çalışıldı. Ülkemiz tarihinde yasada olup ancak bugüne kadar neredeyse hiç uygulanmayan bir suç, “Cumhurbaşkanına hakaret” suçundan tutuklanmayan, hakkında soruşturma başlatılmayan muhalif hiçbir kesim kalmadı. Bu konuda ve genel olarak “ihbarcılık” genel kültür haline getirilmeye başlandı. Bu halkın birlik ve barışına toplumun genel ahlak anlayışına yapılmış çok büyük bir saldırdır.

“Bu koşullarda bir şey yapılamaz” demedik. Hakkını arayan, adalet isteyenlerin yanında yer aldık, savunmanlığın yaptık. Bunlardan biri de KHK ile atıldıkları işlerine geri dönebilmek için 9 Kasım 2016 tarihinde direnişe başlayan Nuriye ve Semih’in avukatlığını yapmaktı. Biz Nuriye ve Semih nezdinde “iş, ekmek, adalet” mücadelesi veren tüm kamu emekçilerin savunduk.

Direnışteki Nuriye-Semih’in hakkını sadece resmi kurumlar-

da, adliye koridorlarında verdiğimiz dilekçelerle savunmadık. Sokakta, hayatın aktığı her yerde değişik eylem biçimleriyle meşru savunma hakkımız kullanarak da savunduk. Bu nedenle defalarca gözaltına alınıp işkenceler gördük, hakkımızda onlarca soruşturma ve dava açıldı. En son da bu dosya kapsamında 12 Eylül 2017 tarihinde gözaltına alınıp tutuklandık.

Tarihlerini tam olarak hatırlayamasamda Nuriye ve Semih için yaptığımız eylemler ve uğradığımız saldırılardan hatırladığım kadarına biraz değineyim.

Kadıköy

Ankara ve İstanbul'da "Nuriye-Semih Dayanışması" adı altında birçok DKÖ'nün katılımıyla bir platform kuruldu. Bu platform her hafta Cuma günleri düzenli olarak Kadıköy'de oturma eylemleri yaptı. Polis bu eylemlerin bir kısmını saldırdı. Birçok insanı gözaltına aldı ve yaraladı.

Bu eylemlerde Av. Barkın Timtik, Av. Sevdâ Çetinkaya ile birçok kurum temsilcisi gözaltına alındı.

Ankara Kızılay

23 Temmuz 2017 tarihinde Nuriye-Semih Platformunun Ankara Kızılay'da düzenlemek istediği mitine polis saldırdı. Bu saldırı da bir kişinin kolunu kameralar önünde kırdı, birçok insanı da yaraladı. Aralarında avukat arkadaşlarımız Barkın Timtik, Ebru Timtik ve Stj. Avukat Buket Yılmaz'ın da bulunduğu 75 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar çıkarıldıkları mahkemece serbest bırakıldı. Dosyanın yargılması devam ediyor.

Beşiktaş

Nuriye-Semih Dayanışma Platformu her ne kadar, her Cuma Kadıköy'de eylem yapsa da ayrıca aynı düzenlilikle olmasa da

başka yerlerde de eylemler yapıyordu. İstanbul Beşiktaş'ta yapılan eylemlerden birine polis saldırdı. Aralarında avukat arkadaşlarımız Gülseren Yalrı, Barkın Timtik ile Adalet Okulu öğrencilerimizin de bulunduğu 40'a yakın insan işkencelerle gözaltına alındı. İşkenceler gözaltı boyunca da devam etti.

Öyle ki Barkın'a ve Adalet Okulu öğrencilerimize yapılan işkencelerden birine görüşme için giden 7-8 avukat tanık olduk. İşkenceyi durdurmaya çalıştığımızda aynı saldırı bize yöneldi. Bu saldırıda Av. Bülent ŞİMŞEK polisin boğazını sıkması nedeniyle boynundan, atılan yumrukla da yüzünden yaralandı.

Gördüğü işkenceler nedeniyle Barkın'ın kafasında şişmeyen yer, kollarında yüzde, vücudunda morarmayan hiçbir bölge kalmamıştı desek abartmış olmayız.

Polis işkence yapmışsa her zaman olduğu gibi yargı derhal harekete geçmeli ve işkencecileri koruyucu tedbirler almaktaydı. Bu seferde hiç sektirmede. Bu sefer farklı bir yöntem dendi. İşkenceleri görmemeyi tercih etti. *"Görse belki etkilenirim de hukukun gereklerini falan yerine getiririm"* endişesi içerisindeydi.

Arkadaşlar ve müvekkiller ifadeleri alınmadan dosya üzerinden adli kontrol talebiyle mahkemeye sevk edildi. Mahkeme de hiçbir şüpheliyi görmeden dosya üzerinden adli kontrol kararı verdi. Biz ısrarla duruşma açmasını ve hiç olmazsa avukat arkadaşlarımızın ifadelerini almasını istedik. İşkenceleri görür, belki hukukçu olduğunu hatırlar diye Barkın'ın işkence fotoğraflarını dosyaya sunmak istedik. Hakim bu fotoğrafları almak istemedi, tartıştık, bir dilekçe ile zorla fotoğrafları dosyaya sunduk.

Tabii görmekten korktuğu, kaçtığı şeyi gözüne soktuğumuz için Ebru ile benim hakkımda şikayetçi olmuş. Hakkımızda soruşturma başlatıldı. Bunu yazarken o anı yeniden yaşıyor, aynı öfkeyi duyuyorum. Umarım bu işkenceyi yapanlarda bunu görmek istemeyenlerde aynı şeyi yaşarlar.

Bundan bir hafta öncede Beşiktaş'ta Nuriye-Semih eylemine polis saldırmış avukat arkadaşlarımız Cem Gök ve şuan adları-

nı hatırlayamadığım avukatları ve çok sayıda insanı işkencelerle gözaltına almıştı.

Av. Ezgi-Süleyman Gökten

Nuriye ve Semih'in açlık grevinin 152. Gününde duyarlılık yaratmak ve eyleme destek vermek amacıyla avukat arkadaşlarımız Süleyman Gökten ve Ezgi Çakır 3 yaşındaki kızları ile birlikte İstanbul'dan Ankara'ya bisikletle gitmek istedi. Polisin engelleme çabalarına rağmen Ankara'ya Yüksel Caddesine ulaşabildi. Yüksel Caddesinde yaptıkları basın açıklamasına polis saldırdı. İki avukat arkadaşımızı, Ezgi ve Süleyman'ı yerlerde sürükleyerek işkence ile gözaltına aldı.

OHAL Komisyonu Önü

Numarasını hatırlayamadığım KHK'lardan biri ile, KHK ile işten atılanlar için yargı yolu kapatılmıştı. Bu, işten atılan on binlerce kişinin "hukuki güvence"den yoksun bırakılması demektir. Gelen tepkiler üzerine ve ileride doğabilecek tazminat yükümlülüklerinin önüne geçebilmek adına bir kılıf uyduruldu. Bu kılıfın adına da "OHAL KOMİSYONU" dendi. Kim bu OHAL KOMİSYONU adı var kendi yok. Yeri yurdu, kimlerden oluştuğu, dosyaları nasıl incelediği vb. hiç bir şey bilinmiyor. Tüm araştırmalarımıza rağmen bulamadık.

Daha sonra OHAL KOMİSYONU'nun Başbakanlık'ta olabileceğini öğrendik. Görüşme talep ettik, olumlu yanıt alamadık. Arkadaşlarımız da Nuriye-Semih'in seslerini duyurmak, dosyalarını bir an önce görüşülmesi ve karara bağlanması talebiyle OHAL KOMİSYONU önünde basın açıklaması yapmak istedi. Polis açıklamaya saldırdı ve avukat arkadaşlarımız Ebru Timtik, Ayşe-gül Çağatay, Didem Baydar Ünsal ve Mehmet Refik Atalay yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı.

Adli Yıl Açılışı

Nuriye ve Semih'in açılığını paylaşmak, sesini duyurabilmek için 1 aylık açlık grevine başlayan avukat Engin GÖKOĞLU'nu açlık grevi devam ederken 2017'nin adli yıl açılışında Adalet Bakanlığı önünde Av. Aytül Kaplan ile birlikte "Adli yıl açılıyor ama Adalet Yok! Nuriye-Semih İşe Geri Alınsın" yazan pankart açtı. Polis saldırdı ve arkadaşlarımızı gözaltına aldı.

Bize Yönelik 2017 Operasyonu

Nuriye ve Semih'in duruşmasına iki gün kala Ankara, İstanbul, İzmir ve Diyarbakır bürolarımız ile evlerimiz basıldı, gözaltına alındık. 9 günlük gözaltı ve işkenceden sonra tutuklandık.

Gözaltında polis açıkça "sizi duruşma için aldık, şu an duruşma bitse de siz de biz de kurtulsak" dedi. Bende ona "sizi biz bulmuşken bu fırsatı kaçırmak istemezsiniz, tutuklatmadan bırakmassınız" dedim. Güldü. Sonuçta her iki tarafta birbirini çok iye tanıyordu.

Kimsenin kimseye oyun oynamasına gerek yoktu. Ayaklarına çok bağ olmuştuk, bir süreliğine ayakaltından çekilmemiz gerekiyordu. Bunu istesinler yeterdi, mutlaka bir kılıf bulunurdu. İktidarı, polisi-yargısı örgütlü bir şekilde bu kadarcık işimi başaramayacaklardı. Güç ve yetki onların. Bizi bir süreliğine dışarıdan koparabilirlerdi. Ama bizi susturamazlardı.

Nazım Usta'nın dediği gibi; "Mesele esir düşmek değil, teslim olmamakta bütün mesele"

Bizi tutsak ettiler ama teslim alamadılar. Hapishanelerde de sessiz kalmadık, zulme, haksızlığa, adaletsizliğe boyun eğmedik. Mücadele ettik, direndik! Şimdi 12 Eylül 2017'den daha güçlü, daha sağlam, çelik gibi iradeye sahibiz. Onurlu ve başımız dik yürüyoruz zulmünüzün üstüne. Halk için, kendimiz, ailelerimiz ve evlatlarımız için Adalet İstiyoruz! Alacağız!

Ezilenlerin Hukuk Bürosu Operasyonu

Ekim 2017’de Ezilenlerin Hukuk Bürosu (EHB)’na baskın yapıldı. Başta Suruç katliamı olmak üzere birçok katliam dosyasını takip ettikleri, devrimci, demokrat tarzda halkın avukatlığını yaptıkları için avukat arkadaşlarımız Özlem Gümüştaş ve Sezin Uçar gözaltına alınıp tutuklandı. Devlet bir kez daha politik bürolara karşı tahammülsüzlüğünü gösterdi. Biz politik dava avukatları nerede olursak olalım içerde, dışarda adalet istemekten vazgeçmedik, vazgeçmeyeceğiz!

Av. Selçuk Kozağaçlı

8 Kasım 2017 tarihinde büromuz avukatlarından ve ÇHD Genel Başkanımız Selçuk Kozağaçlı yolda yürürken üstüne çullanan polislerce yerlerde sürüklenerek kaçırılıp gözaltına alındı. 13 Kasım 2017’de de çıkarıldığı mahkemece tutuklandı.

12 Eylül 2017 tarihinde yapılan operasyonda Selçuk ve Barkın bizde misafirdi. O gün beni ve Barkın’ı gözaltına aldılar. Selçuk’u almayarak bize sürpriz yaptılar. Bunun bir oyun olduğunu, büro çalışanı herkesi alırken onu dışarıda bırakmalarının elbet bir sebebi vardır diye düşündük. Bu oyuna daha fazla dayanamadılar, bizden iki ay sora gözaltına alıp tutukladılar.

Av. Yaprak Türkmen

18 Ocak 2017 tarihinde polis avukatsız bıraktığı büromuzu ikinci kez bastı. Büroda bulunan, bizimle dayanışma gösteren kim varsa tutuklamaya yemin etmişlerdi adeta. O gün büroda destek için gelen Av. Yaprak Türkmen vardı. Bu kez büroda onu bulmuşlardı. *“Bulmuşken bırakmak olmaz!”* deyip, Yaprak’ı gözaltına alıp tutukladılar. Kayıtlara bakıldığında da açıkça görüleceği gibi Yaprak büro çalışanı değildi. Ama desteğini ve yardımlarını bizden esirgemeyen yakın dostlarımızdandı. HBB’nin dostu olmanın elbet bir bedeli olmalıydı. Yaprak bu bedeli hepimizden daha ağır

tecrit koşullarında tutularak ödüyor, ödetiyorlar!

Bugüne kadar ne kadar saldırdıysanız, saldırılarınızın şiddetinin büyüklüğüne göre, büromuzda o denli büyüdü. Avukat meslektaşlarımızdan ve halkımızdan o denli büyük sahiplenme gördük.

Tutuklanmadan önce hiç görmediğim, adını bile duymadığım meslektaşlar bugün büromuzu açıyor, hapishanelerde bizi ve müvekkillerimizi ziyaret ediyor, savunmansız bırakmıyorlar. Hepsine dostlukları, emekleri ve sahiplenmeleri için bir kez daha minnet duygularımızı iletiyor, teşekkür ediyoruz.

İzmir ÇHD Operasyonu

2017'nin sonlarına doğru İzmir'de ÇHD'li avukatlara yönelik yapılan operasyonda 7 avukat gözaltına alındı. Suçları büyüktü! En büyük suçları da 301 madencinin katledildiği Soma Katliamı Davası'nı ısrarla takip etmek ve katillerin cezalandırılmasını istemektir.

Aralarında ÇHD Genel Sekreteri Nergis Tuba ASLAN'ın da bulunduğu arkadaşlarımız çıkarıldıkları mahkemece adli kontrol kararıyla serbest bırakıldılar.

Mersin Avukat Operasyonu

Devlet geleneği hiç değişmiyor, bu sefer yer Mersin. Mersin'de, Mersin Adliyesinde yapılan Adalet Nöbetine katıldıkları için ÇHD ve ÖHP'li avukatlara operasyon yapıldı ve avukatlar gözaltına alındı. Basına yansıyan şekliyle örgütleri de, Av. Kemal Aytaç yönetimindeki "Adalet Nöbeti Örgütü"nü düzenlediği eylemlere katılmak! Daha neler göreceğiz. Allah hepimizi bu yargıdan, bu hakim ve savcıların akla, izana sığmaz düşünce ve algılarından korusun! Arkadaşlarımız bu saçma sapan dosyadan beraat ettiler.

Av. Kemal Aytaç

Kemal Aytaç demişken biraz da ondan devam edelim. Adalet Nöbetinin başladığı ilk gün olan 6 Nisan 2017’de polis nöbete saldırmış, aralarında Kemal Ünsal’ında olduğu birçok avukatı gözaltına almış, iki avukat arkadaşımızı da yaralamıştı. Bu sefer de Av. Kemal Aytaç Adalet Nöbetinin 44. Haftasında TTB’nin “*Savaş bir halk sağlığı sorunudur*” adlı bildirisini okumuş ve TTB’ye destek olmuştu. Bu sebeple hakkında soruşturma başlatıldı ve gecenin 01.30’unad evi basıldı. Evde olmadığından hasbel kader bu gözaltından kurtuldu. 5 Şubat 2018’de gidip ifade verdi ve hakkında yakalama kararı kaldırıldı.

Başkaca Saldırıları

Bizler sadece gözaltı ve tutuklamalarla saldırılara maruz kalmıyoruz. Hak aradığımız, muhalif olduğumuz için de önümüze çıkarılan bir dizi engellerle mesleğimizi yapamaz hale getiriliyor, bu saldırıya dönüşen keyfi uygulamalarla karış karşıya bırakılıyor. Buna da birkaç örnek verelim.

Dr. Cenk Yiğitler

6 Ocak 2017’de çıkarılan KHK ile ihraç edilen akademisyen DR. Cenk Yiğitler, ihraç edildikten sonra avukat olmak için Ankara Barosu’na başvuru yaptı. Ankara Barosu Yiğitler’in staj listesine yazılmasına karar verdi. Bu karara savcılık itiraz etti. İtiraz üzerine dosya TBB’ye geldi. TBB “*avukatlığın kamu görevi olmadığı ve kamu da istihdam olarak nitelendirilemeyeceği*” gerekçesiyle savcılığın itirazını reddederek, Ankara Barosu’nun verdiği kararı onadı. Bunun üzerine Adalet Bakanlığı harekete geçti. TTB’den verdiği kararı gözden geçirmesini istedi. TBB kararında ısrarcı olunca Adalet Bakanlığı “*yürütmenin durdurulması ve kararın iptali*” için İdare Mahkemesi’nde dava açtı. Henüz davanın sonucunu bilmiyorum. Ancak taraflardan birinin Adalet Bakanlığı olan bir dosya da kararın sürpriz olamayacağını bilecek kadar politik

öngörüye de sahibiz! (3 Ocak 2018 Birgün)

Stajyer Av. Mehmet Polat

Ezilenlerin Hukuk Bürosu (EHB)'de staja başlayan Mehmet Polat, 7 Kasım 2017'de İstanbul Barosu'na başvurarak resmi olarak staj işlemlerini başlattı. Baro, Polat'ın başvurusunu kabul ederek dosyayı onay için TBB'ye gönderdi. TBB'de Polat'ın başvurusunu kabul edip adalet bakanlığına yolladı. Adalet Bakanlığı 23 Ocak 2018'de Polat'ın başvurusunu reddederek dosyayı TBB'ye iade etti. Bunun üzerine TBB, Polat hakkındaki davaları gerekçe göstererek ruhsat talebini reddetti. Polat'ın ismini staj listesinden sildi ve baro kartını da iptal etti.

Avukatlık kanununa göre; *“2 yıl ve üzeri kesinleşmiş bir ceza alındığında avukatlık yapılamaz”* deniliyor. Oysa stajyer arkadaşımızın hakkında 2 yıl ve üzeri kesinleşmiş bir cezası bulunmamaktadır. Gezi Direnişi'ne katılmaktan tutuklanmış, 5 ay hapis yatmış ve yargılama sonunda bu dosyadan beraat etmişti. 2015 yılında Roboski Katliam anmasına katıldığı için 16 ay hapis cezası aldı ve karar kesinleşti. Ancak kanuna göre hakkında kesinleşmiş ceza 2 yılın altında olduğundan avukatlık yapmasına engel teşkil etmemesi gerekirken *“Bakanlığın talebi kanundan bağlayıcı”* olduğundan! TBB açık kanun hükmüne rağmen direnmemiş avukat arkadaşımızın stajını iptal etmiştir.

Bir meslek örgütü açık kanun hükmüne rağmen devlet karşısında aciz kalıp, meslektaşını koruyamıyorsa artık gerek devlet, gerekse üyeleri bakımından o kurumun bir hükmü kalmamıştır. Tekrardan itibarını kazanmak istiyorsa, her türlü baskıyı göze alarak mesleğe ve meslektaşına sahip çıkmalıdır. Korkarsa, sessiz kalırsa bilmelidir ki, yok olması yakındır.

Av. Veysi Eski

ÖHP üyesi avukat arkadaşlarımızdan Veysi ESKİ, arabulucu

olabilmek için girdiği yazılı ve sözlü sınavları kazandı. Arabuluculuk Siciline kaydının yapılması için Adalet Bakanlığı Hukuk İşleri Genel Müdürlüğü Arabuluculuk Daire Başkanlığı'na başvuru yaptı.

Bakanlık 10 Ekim Ankara Gar'ı katliamı protestosuna katıldığı için avukat arkadaşımız hakkında İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından başlatılan soruşturmayı gerekçe göstererek arabuluculuk başvurusunu reddetti. Bu karara karşı arkadaşımız idare mahkemesinde dava açtı.

AKP iktidarı hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Muhalifleri ezmek, her alandan tasfiye etmek için OHAL'i fırsata dönüştürüyor. Arabuluculuk gibi hukuktan, yargılamadan çok "uzlaştırıcılığı" bile muhaliflerine çok görüyor.

Öyleyse bu saldırılar karşısında bize düşen birlikteliklerimizi çoğaltarak büyütme, tüm farklılıklarımıza rağmen bize karşı örgütlenmiş güç karşısında hep birlikte, top yekûn karşı durabilmektir. Ancak böyle var olur ve bu gücü böyle yenebiliriz.

Av. Milletvekili Meral Danış Beştaş

Avukat ve aynı zamanda Milletvekili olan Meral Danış BEŞTAŞ 28 Ocak 2017'de gözaltına alınıp adli kontrol kararıyla serbest bırakıldı. Savcının itirazı üzerine 30 Ocak 2017 tarihinde tekrar gözaltına alınıp tutuklandı. 3 ay tutuklu kalan Beştaş 21 Nisan 2017'de tahliye edildi.

Haksız tutuklama sebebiyle AYM'ye başvurdu. AYM tutuklamanın hukuki olmadığı tespiti yaparak *"kişi hürriyeti ve güvenliğinin ihlal edildiğine ilişkin iddiasının kabul edilebilir olduğuna"* karar verdi ve 20 bin TL tazminata hükmetti.

Saldırıları Bitmedi

Biz tutuklandıktan sonra ne bize, ne de dışarıdaki meslektaşlarımıza yönelik saldırılar bitmedi. Kendi özgünlüğü içerisinde

yeri, şekli, biçimi değişse de devam etti.

Dışarıda tek bir avukatı kalmamış büromuzu 8 ayda 3 kez bastınız. Sadece büromuzu basıp, kapısını bacasını talan etmekle kalmadınız, büromuzun bulunduğu apartmanda basmadığınız, kapısını bacasını kırıp girmediğiniz daire, korku ve terörünüzü göstermediğiniz aile kalmadı. Bunca terör, bunca baskı, bunca gözdağına başvurduğunuz de ne umdunuz, ne buldunuz. Ne aradınız büromuzda?

Biz söyleyelim; avukatlık bürosunda ne bulunur, avukat. Bizi buldunuz. Bunun için kapılarımızı bacalarımızı kırmanıza gerek yok. Bizi adliyelerde, duruşma salonlarında, emniyette, karakollarda, hapishanelerde, sokakta haklarımızı ararken bulabilirdiniz. Biz zaten bunları yaparak 7-24 sizinle mesai harcıyoruz. Bunu yapmak bile asgari de olsa hukuk bilgisini ve hukuk ahlak etik kurallarını gerektirirdi.

Bu kurallara uyarsanız iktidarın istediği baskı, terör ve gözdağını uygulamamış olacaktınız. O zamanda koltuklarınızdan olma ihtimaliniz vardı. İktidar halkı başka türlü yönetmeyi bilmiyor ya da faşizmin doğası gereği baskı, terör ve gözdağı ile yönetmek zorunda olduğundan siz de iktidarın/devletin bir tahakküm aracı olarak size biçilen misyona uymak zorundasınız.

Bizi gözaltına aldınız, işkencelerden geçirip tutukladınız ama yetmedi. Bize olan kininiz öyle büyüktü ki, bizi bir gün içerisinde ülkenin 7 ilinde 8 farklı hapishaneye sürdünüz. Bu saldırılar sürgün politikası bitmedi. Tutulduğumuz hapishanelerde de birçok saldırı ile karşı karşıya kaldık.

Av. Engin Gökoğlu'nun Kolunu Kırdılar

Bunlardan biri ve en önemlisi Tekirdağ 2 No'lu T Tipi Hapishanesinde tutulan avukat arkadaşımız Engin Gökoğlu'na yönelik saldırıdır. Avukat arkadaşımıza işkence yaparak kolunu kırdılar. Kolu kırıldıktan sonra da günlerce doktora götürmeyerek tedavi olmasını engellediler. Bir süre sonra kolu şişmeye başlayınca

doktora götürdüler, kolun kırıldığı anlaşılınca şişmiş kolu alçıya aldılar. Arkadaşımızın kolu aylarca alçıda kaldı. Alçı çıkarıldıktan sonra bir süre daha tedavi edilmesi gerekirken doktora götürül-meyerek tedavisi engellendi. Bu saldırıları nedeniyle arkadaşımız belki de sakat kalacak.

Bu sorunu çözmek, işkenceyi durdurmak için avukatlar ve Barolar devreye girdi, ilgili kurumlarla görüşmeler ve başvurular yaptı. Ancak anlaşılan talimat “büyük” yerden olsa gerek arka-daşımızın durumunda bir iyileşme sağlanamadı. Yine yaptığımız suç duyuruları, sizin de bildiğiniz üzere görmezden gelindi.

Av. Süleyman Gökten

Engin'den sonra bu sefer de Tekirdağ 1 No'lu T Tipi Hapishane-si'nde tutulan avukat arkadaşımız Süleyman Gökten saldırıya uğradı.

İşkence hastalık gibidir, bir kez bünyeye girdi mi derhal yayılır.

Birbirine bitişik kapılardaki, aynı kampüs içerisinde bulunan iki hapishanede arka arkaya avukat arkadaşlarımıza işkence ya-pılması hastalığın yayılması olarak düşünülebilir. Avukat arka-daşlarımıza yönelik saldırıların bir amacı ve anlamı olmalı, öyle değil mi?

Amaç iktidara yaranma, anlamı da bizim üzerimizden rüştünü ispatlama derdi. Ne de olsa bize dokunan yanar misali bize do-kunan terfi ediyor, yükseliyor. Bu saldırılarla terfi etmenin, yüksel-menin yolunu yapmaya çalışıyorlar.

Saldırı da arkadaşımız yüzünde, vücudunun değişik yerlerin-de morluk ve darp izi oluştu. Şikâyeti ise ne siz ne biz söyleyelim!

Düzce T Tipi Hapishanesinde tutulan arkadaşımız Aycan Çi-çek ve Ayşegül Çağatay'da gardiyanların saldırısına uğradı. Bu saldırıda arkadaşlarımız birçok yerinden yaralandılar.

Yine Bolu T Tipi Hapishanesinde Av. Barkın Timtik aynı saldı-rılardan payına düşeni aldı. Başta Bolu T Tipi hapishanesi olmak

üzere birçok hapisanede on yıllara varan hücreden, görüşe, iletişime kadar disiplin cezaları verildi. Bizi bunlarla ezmek, sindirmek istediler. Oysa bizim genlerimiz onlardan farklı bir yapıya sahip. Onlar bize saldırdıkça haklarımızı gasp ettikçe, ezip sindirmeye çalıştıkça değil sinmek, daha bir şahlanır, daha dik tutarız semaya başımızı. Onun için bizle uğraşmasınlar, çabaları nafile diyoruz. Boşuna akarsuya kürek çekerler, kendileri bilir!

Silivri Hapishanesi'nde Tecrit (Selçuk –Yaprak)

Yine bizden bir süre sonra gözaltına alınıp tutuklanan arkadaşlarımız Yaprak Türkmen ve Selçuk Kozağaçlı'ya ağır tecrit politikası uyguladılar.

Her iki arkadaşımızı da tek başlarına 3 kişilik bir hücrede tutular. Uzun süre başka tutuklu ve hükümlülerle görüştürmediler. Geçtiğimiz aylarda müvekkillerle birlikte sohbe çıkarmaya başladılar. Bir süre sonra Yaprak'ı tek kişilik hücreden, müvekkillerinin bulunduğu 3 kişilik hücreye koydular.

Tecritin işkence olduğunu, arkadaşlarımıza yapılanları protesto etmek amacıyla 7 günlük açlık grevi yaptık. Yine arkadaşlarımıza yapılan bu işkenceler son vermeleri için yaptığımız başvurulara ise dalga geçer gibi şu cevabı verdiler; *“Bir ay içerisinde... kadar avukat ziyaret etti. O nedenle tecritte tutulmuyorlar!”*

Tecriti kıran avukat mıdır, yoksa tutulduğu ortam ve kendisine tanınan yasal haklarını kullanabilmesi midir? Ne diyelim, bu akılı da tarihe havale ediyoruz.

Gözaltılar, işkenceler, tutuklamalar, hapisanedeki tecrit, yalaranma, sakat bırakmalar, disiplin cezaları ve disiplin cezaları ile böylesi saçma sapan bir iddianame ile 1 yıllık tutukluluk yetmiyor anlaşılır.

Mahkemeniz de SEGBİS'le yapılan bir yargılama değildir. SEGBİS Savunma ve adil yargılama hakkının önündeki en büyük engellerden biridir. Bu uygulamadan vazgeçin!

-Nedir Bu Korkunuz?

-Ne Bizden Bu Kadar Rahatsız Oluyorsunuz?

-Neden Bize Bu Kadar Saldırıyorsunuz?

Aslında bu soruların cevabını biz size verebiliriz. Şimdiye kadar anlattıklarım, anlattıklarımız bu soruların cevabıdır. Buna birkaç kısa ek daha yaparsak.

-Kimin avukatlığını yapıyoruz.

-Nasıl avukatlık yapıyoruz. Avukatlık pratiğimiz...

Kimin avukatlığını yapıyoruz. Birçok arkadaşım zaten anlattı, anlatacak. Ben de yeniden kısaca özetlemek istiyorum.

Büromuzun adı (HHB) Halkın Hukuk Bürosu. Kimin avukatlığını yaptığımız büromuzun adında açıkça belirtilmiş.

Biz Halkın Avukatlığını Yapıyoruz

Halkın avukatlarıyız.

Halk dediğiniz kimdir diyeceksiniz?

Halk; sömüren ve asalakça yaşayan burjuvazinin, toprak ağalarının, tefeci tüccar kesiminin dışında kalan tüm kesimlerdir.

Emeği ile geçinen herkestir.

Bir avuç sömürücü dışındaki çoğunluktur.

Halk dediğimiz uçsuz bucaksız bir deryadır.

Bilgidir, güçtür, tarihtir.

Anamız, babamız, kardeşimiz, eşimiz dostumuzdur halk dediğimiz.

Devrimin ve kavganın büyük şairi Nazım Usta'nın değımiyle Halk;

*“Onlar ki toprakta karınca,
Suda balık
Hava da kadar
Çokturlar.
Korkak
Cesur
Cahil
Hakim
Ve çokturlar
Ve kahreden ve yaratan onlardır,
Destanımızda yalnız onların
Maceraları vardır...”*

Nazım Hikmet

Onlar ki; tüm korkularına, bilgisiz ve cahil bırakılmalarına rağmen gücün, bilginin, tarihin kaynağı ve yaratıcılarıdır. O anlı şanlı destanlarımızın gerçek kahramanlarıdır. Dede Sultan'dır, Pis Sultan'dır, Köroğlu'dur, Nazım'dırlar... dünün ve bugünün devrimcileri, destanımızı yaratanlar tarihi yazanlar, o büyük kahramanlar halktır. Bu halkın evlatlarıdır. Ne yaptılarsa halkın daha mutlu, daha iyi, daha güzel yaşaması için halkla birlikte destanlar yaratıp tarih yazdılar. Gelecek kuşaklara bugünün halklarına devrettiler. Biz de bugünü güzelleştirip, yarınımız, geleceğimiz olan evlatlarımıza yeni destanlar bırakıp güzel bir yaşam kurmak için uğraşyoruz.

Biz işte bu halkın avukatlarıyız.

Halkın avukatları ne iş yaparlar kısaca özetleyecek olursak;

- Her yıl *“dur, dedim durmadı”* diyerek öldürülen halk çocuk-

larının, o masum insanların ailelerinin avukatlığını yapıyor, acılarına öfkelerine ortak oluyoruz. Onlar için onlarla birlikte adalet istiyoruz!

- Karakollarda, şubelerde, hapishanelerde, işkenceyle sakat bırakılan, katledilen halkın avukatlığını yapıyoruz.

- Evi başına yıkılan, “buradan git” denilen kentsel dönüşüm mağduru gecekondulu halkın avukatlığını yapıyor, halkın barınma hakkını savunuyoruz.

- Eğitim politikalarının dibe vurduğu, eğitimin bilimsel, demokratik niteliğinin yok edildiği bir zamanda “bilimsel, demokratik, parasız” eğitim istediği için okuldan atılan, disiplin cezaları ile okuyamaz hale getirilen öğrencilerin avukatlığını yapıyoruz.

- Kan gölü içerisinde bırakılan Kürt halkının, konuşamaz duruma getirilen Kürt siyasetçilerinin, çalışamaz hale getirilen Kürt avukatlarının, kısacası Kürt halkının avukatlığını yapıyoruz.

- 11 yıl önce katledilip, sorumlularını salıverdiğimiz Sevgili HRANT DİNK’in, eziyet edilip katledilen dinsel ve etnik azınlıkların, mağdurların, mazlumların avukatlığını yapıyoruz.

- Sendikaları basılan, patronundan maaş alacağını ve haklarını istediği için sokaklarda dövülen, işi, ekmeği, onuru için direnen işçilerin avukatlığını yapıyoruz.

- Her yıl binlercesi “iş kazası” adı altında kapitalizmin “kar” hırsına kurban edilen, Soma’da 301 kez diri diri toprağa gömülen, “iş cinayetlerinde” katledilen işçilerin, ailelerinin avukatlığını yapıyor, onlarla birlikte adalet istiyoruz!

- OHAL KHK’ları ile işinden atılan, açlığa yoksulluğa terk edilen, kamu emekçilerinin ve onların sembolü haline gelen, Ankara’nın Yüksel Caddesi’ni bir direniş mevziisine çeviren Nuriye ve Semih’in avukatlığını yapıyoruz.

- Günde en az beşi “namus, töre, aile” cinayetlerine kurban edilen, sakat bırakılan kadınların ve ailelerinin avukatlığını yapıyoruz.

- Çocuklarımızı gerici-dinci, yoz eğitim ve ahlak anlayışı ile eğiten, bu eğitim için kurumlarında barındırdıkları çocuklarımıza tecavüz eden, tacizde bulunan, yine çocuklarımız diri diri yakarlara, halkımızı cahil ve çaresiz bırakanlara karşı, bu halkın çocuklarımız adına ailelerinin avukatlığını yapıyoruz.

- HES projeleri, siyanürlü altın madenleri, dev çimento fabrikaları, nükleer santrallerle yaşanmaz hale getirilen bu güzel ülke için çevre davalarını takip ediyor, mağdur ailelerinin avukatlığını yapıyoruz.

- Sınırlarını silahlı saldırganlara açarak Suriye halkını katletti, yağmalatan, tecavüz ettiren kişileri ve onları kollayanları belge ve kontlarıyla öğrendik. Buna karşı yasal yollara başvuruyoruz ve artık Suriye halkının da avukatlığını yapıyoruz.

- En temelde emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesi veren devrimcilerin avukatlığını yapıyoruz.

Bunlar kısaca sayabildiklerim.

Yukarıda saydıklarım devlet politikası sonucu sistemin yarattığı sorunlardır. Dolayısıyla bu sorunların mağduru olan halkın avukatlığını yaparken her daim isimleri ve biçimleri değişse de aslında hep karşımızda devlet vardır. O yüzdendir ki, işimizi yaparken önümüze barikat kurar, bize saldırır, gözaltına alır, tutuklar hatta katleder.

Halkın avukatı olmanın, halk adına adalet istemenin bedelleri vardır. Biz bu bedelleri ödeyerek avukatlık yapıyoruz, avukatlık pratiğimiz her geçen gün daha halktan yana, daha devrimci bir tarzda yapmaya devam ediyoruz.

Nasıl Avukatlık Yapıyoruz

Bunun cevabı avukatlık yapış tarzımız ve avukatlık pratiğimizdir.

Yukarıda bir kısmını saydığım davaların, özellikle de devrim-

cilerin avukatlığını yaptığımız için siyasi dava avukatı olarak nitelendiriliyoruz. Siyasi dava avukatlarını “siyasi” yapan, yalnızca girdikleri davaların siyasi olması değildir. Asıl olarak ezen ile ezilen arasındaki tarihsel kavga da ezilenin yanında taraf olmasıdır. Evet, biz tarafız. Halkın tarafıyız. Ekmek, adalet ve özgürlük isteyenlerin safında, onlarla omuz omuza yürüyoruz. Hukuki bilgi ve becerimizi onların çıkarına olacak şekilde sunuyoruz.

Onun içindir ki; toplumsal mücadelenin sadece savunmanlığını yapmıyor, aynı zamanda o mücadelenin bir parçası oluyoruz.

- Örneğin; 1 Mayıs'ta işçilerle alanlarda yürüyoruz. Yürüyüşümüzü tamamladıktan sonra gözaltına alınanlar olmuşsa karakollarda, emniyette gözaltı takiplerini yapıyoruz. Yaralanma, işkence vb. varsa onları tespit ediyor, işkenceyi durdurmaya, yaralıların tedavi edilmesini sağlamaya çalışıyoruz. Yine başta aileleri olmak üzere basını ve kamuoyunu bilgilendiriyor, basın açıklamaları yapıp suç duyurularında bulunuyoruz. Ayrıca savcılık ve mahkeme aşamalarında bu kişilere hukuki yardımda bulunuyor, avukatlığını yapıyoruz.

- Başka bir örnek; örneğin bir iş yerinde sorun var ve işçiler bize başvurdu. Bu durumda nasıl avukatlık yapıyoruz?

Öncelikle sorunu dinleyip anlamaya çalışıyoruz. Yasal haklarını anlatıyoruz. İşçilerin devletin özel olarak yürüttüğü politika nedeniyle sendikasız ve örgütsüz çalışmaya zorlanıyorlar. Sendikasız, örgütsüz bırakılan işçi çalışma hayatındaki haklarını malesef bilmiyor. Patronun koyduğu kurallar ve yasaklar onun için “yasa” demek oluyor. Bu koşullarda çalışmaya alıştırmış işçiye kendisinin de bir takım yasal hakları olduğunu anlatıyoruz. İşçi bu haklarını kullanmak istediğinde kendisine hukuki ve meşru mücadelesinde elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz.

Bunları şöyle sıralayabiliriz;

- Duruma göre açılması gereken kıdem, ihbar, işçilik alacağı, işe iade, sendikal tazminat... vb. hangi nitelikte dava açılması gerekiyorsa davasını açıyor, dosyasını takip ediyoruz.

- İşçi dava açıp, aynı zamanda da meşru yollarla hakkını aramak isterse yani direnme kararı alır da direnmeye başlarsa, biz her aşamada elimizden geldiğince kendisine destek oluyoruz. Diyelim ki; her gün işyerinin önünde oturuyor, biz neredeyse günlük kendisini ziyaret ediyoruz. “A” noktasından çalıştığı iş yerine kadar yürüyüş yapıyor ve müdahale ile karşılaşılıyor. Öyleyse biz de onunla birlikte yürüyoruz. Bir avukat olarak saldırıyı durdurmaya çalışıyoruz. Kimi zamanda durduramıyor, biz de onunla birlikte aynı saldırıya maruz kalıyoruz.

Bununla ilgili yaşadığım örneklerden birini vermek istiyorum.

Rozateks adlı tekstil fabrikasında çalışan işçiler 20 yıldır çalıştıkları işyerinden hiçbir hakları verilmeden (kıdem, ihbar, mesai, yıllık ücretli izin ve 3 aylık maaşlar) 380 işçi bir sabah işyerine gittiklerinde kendilerini kapının önünde buldular. İşyeri kapalı, patronlarsa kayıptı. Bu işçiler basında adımızı duyup, bizi arayıp yardım istediler. Hani kimi zaman soruyorsunuz ya, nasıl buluyorsunuz bu işçileri, hak aramak isteyenleri diye? Bizde sayenizde yaratılan “şöhretimizle” desek pek yanlış söylemiş olmayız!

Kendi aralarında bir toplantı ayarlamışlar, bizi de bilgilendirmek üzere çağırdılar. Gittiğimizde gözlerimize inanmadık! İşçilerin yarısından fazlası oradaydı. Kendilerine haklarını anlattık, yasal başvurularını yapacağımızı söyledik. Ancak bir sorunumuz vardı. İşyeri kapalıydı ve patron ortada yoktu. Tebligatlar sorun olabilirdi. İşyeri fiilen kapalı olsa da hukuken açık olduğu için onu da bir şekilde aştık. Ancak davayı %100 kazanırdık fakat parayı tahsil etme problemi yaşanırdı. Bu durumu işçilerle de paylaştık. Hep birlikte bunu nasıl aşabileceğimizi düşündük ve yine çözüm işçilerden geldi.

İşçilerin bir kısmı işyeri açıldığından beri o işyerinde çalışmış, idari birimde çalışanlar hatta patronun sekreteri bile bize başvuranlar arasındaydı. İşçilerin söylediğine göre; Rozateks’in sahipleri yıllardır bu işçilerin emeğinden çaldıklarıyla “Köşebaşı Restoran” adlı lüks restoran zincirleri açmıştı. Sadece ülkemizde değil Avrupa’dan Amerika’ya kadar birçok yerde “Köşebaşı Restoran”

adlı zincirleri vardı. İşçilerden bunu öğrendikten sonra emin olmak için Ticaret Odasından ve başkaca kurumlardan araştırma yaptık. Bilgi doğruydu. Patronları bu restoran zincirinin büyük pay sahibi olan ortaklarındandı. İşçiler, “*gidip isteyelim, bizim emeğimizle oraları açtı*” diyorlardı.

Böylece “Köşebaşı Restoran” zincirlerinin aynı zamanda merkezi olan Levent’teki yerinde bir cumartesi günü işçiler 2 saatlik oturma eylemine başladı. Bizde yanlarındaydık. Birkaç hafta sonra Ramazan başladı, bu iki saatlik eylem akşama alındı. İşçiler oruçların restorandın önünde yaptıkları oturma eyleminde açıyorlardı. Her hafta yapılan bu eyleme sivil polisler ek olarak bir süre sonra çevik kuvvet polislerde eklendiler. İşçiler kapının önünde simitle oruç açarken onlara lüks restorandan yemekler gidiyordu. Birkaç hafta sonra polis önce restoran önüne barikat kurdu, daha sonra restoranın bulunduğu sokağı kapattı. O da yetmedi TOMA’larla işçilerin karşısına dikildiler. Hiçbir şey yapamıyor ya yerleri TOMA’yla ıslatıyor, işçilerin yere oturmasını önlemeye çalışıyorlardı. Bu haftalarca hatta aylarca sürdü. İşçiler hafta içi de başka yerlerdeki Köşebaşı Restoranların önünde eylemlere başladı. Polis bir süre sonra işçilere saldırmaya başladı ve benim iki parmağımı kırdı. Bu saldırı da birçok işçide yaralandı ve hastaneye kaldırıldı. Ertesi gün Nişantaşı’nda bulunan Köşebaşı Restoran önünde ve her hafta düzenli olarak Levent’teki yerde oturma eylemleri devam etti. Ne işçiler ne de biz vazgeçmedik. Şunu belirtmeden geçmek istemiyorum. Bu işçilerin birçoğu Karadenizli olup yine neredeyse tamamına yakını AKP ve MHP seçmeni, işlerinde devrimci hiç yok en demokrat olanı da birkaç CHP’liden ibaret. İşte ekmek kavgası böyle bir şey...

Polisiye tedbirlerle bir yere varamayacağını anlayan patron bizimle görüşme talebinde bulundu. Uzun süre yine haftalarca yapılan görüşmeler neticesinde direnen işçiler haklarının tamamını aldı. Direnmeyip sadece dava işçilerin ise davalarını kazandık. Ancak şirket batık olduğu için tahsilat yapamadık. Anlayacağınız hiçbir hakkını alamadılar. Bu eylemler nedeniyle hem işçiler, hem de bizim hakkımızda davalar açıldı. İşçilerde bizde bu davalardan

beraat ettik. Parmağımı kıran polisler hakkında açılan davadan da polisler beraat etti.

Davayı kazanmış olmasına rağmen haklarını alamayan işçiler bakımından, yasalar bu adama *“sen hırsızsin, işçilerin emeğini çaldın, geleceğin gasp ettin, onları açlığa, yoksulluğa terk ettin”* der mi, diyor mu? Elbette ki hayır! Sistemin kendisi zaten emeğin sömürüsüne dayanıyor ve bu hırsızları korumak için düzenini oluşturmuştur.

Direnmeyen, hakkını aramayanın bu düzende emeğinin karşılığını alması, hakkına kavuşması ya çok zordur ya da imkânsızdır.

Zaman içerisinde bu işçiler bizim bir parçamız, ailelerimiz kadar yakın oldular bize. Oysa ne kültürel olarak, ne politik olarak birbirimize yakın bile değildik. Ama direniş içerisinde biz olduk. Yıllardır görüşmesek de, hala kendilerine sevgi besliyor, dönem dönem de özlem duyuyorum.

Siz hiç evladı gözünün önünde katledilmiş, daha 14’ünde, 21’inde, 24’ünde, 30’unda yaşı her neyse, hep öyle kalmış ve kalacak olan evladı için, kendini parçalayan acının, öfkenin doruklarında, ömür boyu acıya, yokluğa, hasrete mahkûm edilmiş bir anne, baba, kardeş gördünüz mü?

Biz çok gördük. Ne kendilerini, ne de ailelerini tanımasak da gördüklerimiz, duyduklarımız karşısında kör, sağır, dilsiz olmadık. O çığı, o feryadı, o öfkeyi hep yüreklerimizde duyduk. Acılarına, öfkelerine ortak olduk. Mesleğimizi onların acılarını dindirmek, adalet talebimizi haykırmak için kullandık.

Müvekkillerimizin mordan bedenlerini, sokaktan, katledildikleri evlerden beyinlerini topladık. Bunların her bir için biz de insanız acı duyduk, öfkelenedik. Yaptığımız her başvuruya takipsizlik almaktan, takip ettiğimiz her dosyada bu katillerin cezasız bırakılmasından ya da ödül gibi cezalar verilmesinden bıktık. Olmadığını bildiğimiz “adalete” olan inancımız hiç kalmadı. Ama yine de adalet istemekten hiç vazgeçmedik.

Berkin için, Hasan Ferit için, Günay için ve katledilen tüm halk çocukları için adalet istedik. İstanbul'dan, Ankara'ya "Adalet İstiyoruz" sloganıyla yürüdük. Adaleti Ankara'da bulamayacağımızı, adaletsizliğin yaratıcılarının adalet dağıtamayacaklarını, adaleti sağlayamayacaklarını biliyorduk. Yine de gittik. Çünkü onları adaletsizleriyle yüzleştiriyor, teşhir ediyor, sözümüzü onlara değil, tarihe söylüyorduk.

Bir annenin polis tarafından bir ormanda kuşatıldığını duyması üzerine size gelip yalvardığını, çaresizce karşınıza ağladığını, evinize gitmek üzere bürodan ayrıldığınızda sizi takip ederek evinize kadar geldiğini, sabaha kadar karşınızda çocuğunu o ormandan sağ kurtarmak için ağladığına tanık oldunuz mu? Siz kimsiniz ki; basit bir avukatsınız. Silahlı külahlı adamlar karşısında ne yapabilirsiniz ki; sizden böylesi büyük talepte bulunan, çırpınan bir anne karşısında, bir şey yapamayacağınızı bile bile sabahın köründe taksiye atlayıp o ormanlık alana, o annenin acısını biraz olsun dindirmek için gitmek zorunda kaldınız mı? Ya da o anki gibi bir çaresizlik duydunuz mu yüreğinizde?

Ya da tek bir evladı da polis tarafından öldürülmüş, morgun önünde tek başına bekleyen, komşularına çaresizce "*oğlum öldürüldü. Adli Tıp morgunun önünde almayı bekliyorum*" diye telefonla haber veren yalnız tek başına, o an sizden başka sığınacağı kimsesi olmayan bir annenin o anına tanık oldunuz mu hiç?

Ya da o yaşa kadar ölü sözünden bile ürperirken, işkenceyle katledilmiş bir müvekkilimizin, morgda teşhisini yapıp, ölü muayenesine katıldınız mı?

Size daha ne kadar sayayım, onlarca mı yoksa yüzlerce mi? Avukat olabiliriz ama biz de herkes gibi bir insanız. Elbette müvekkilimize yapılanlardan, ailelerinin acılarından etkileniyor onların adalet özlemine adalet isteklerine ses veriyoruz.

Adalet arayışımızı mahkeme salonlarına adliye koridorlarına sıkıştırmıyoruz. Halkın olduğu, halkın hak ve özgürlük talep ettiği, iş, ekmek ve adalet aradığı her yerde, her türlü meşru hak arama yollarını kullanarak adalet arayışımızı sürdürüyoruz.

Duruma ve koşullara göre bu meşru hak arama yöntemimiz değişiyor. Kimi zaman basın açıklaması kimi zamanda oturma eylemi, kimi zamanda adalet adadı, kimi zaman adalet yürüyüşü, kimi zaman açlık grevi ya da ölüm orucu olabiliyor. Bu vb. Çok çeşitlilikle eylem ve protestolarla devrimci avukatlık pratiğimizi sürdürüyoruz.

Bunun için çoğumuz geçen bölümlerde anlattığım gibi birçok saldırılarla karşı karşıya kalıyoruz. Kimi zaman sakatlanıyoruz. İşkencelerden geçirilip, gözaltına alınıp tutuklanıyoruz. Hatta kimi zamanda katlediliyoruz. Fakat adalet arayışımızdan bir gün bile vazgeçmiyoruz.

Bizden bunun için korkuyorsunuz. Sizden ısrarla adalet istememizdir sizi korkutan. Bunun için bize saldırıyorsunuz, gözaltına alıp tutukluyorsunuz.

Yetmiyor sürgün ediyorsunuz. Yetmiyor tecrit hücrelerine hapsediyor kolumuzu, başımızı kırıyor, bizi disiplin cezalarıyla "boyun" eğdirmeye, "dize" getirmeye çalışıyorsunuz.

Kızımı Tutukladınız!

Bunların hiçbiriyle başarılı olamadığınızı anlayınca bu sefer en sevdiklerimizle, ailelerimizle, evlatlarımızla bizi "terbiye" etmeye çalıştınız. Meşruluğunu yitirmiş hukukunuzu bile uygulamaktan vazgeçtiniz.

Hukuk; devleti ve onun faaliyetlerini meşru kılan en büyük silahtir. Devletin elinden bu silahı alırsanız, artık devletin yaptıkları ve faaliyetleri yasalarınıza göre de "suç" oluşturur ve meşruiyetini yitirir. Devletin içinden hukuku çıkarırsanız devlet, devlet olmaktan çıkar kabileye dönüşür. Dolayısıyla uygulanan hukukta kabile hukuku yani "Klan Hukuki" olur.

Üzülerek belirtelim ki, bugün hukuk pratiğinize baktığımızda geldiğimiz durum pek de i açıcı değildir. Dışarıdan baktığımızda devlet bir kabile devleti, uyguladığınız hukukta buna paralel ola-

rak “Klan Hukuku” dur.

Siz bana ve kızıma Klan Hukuku uyguladınız. Şimdi nerden çıktı, bu ne demek oluyor diyeceksiniz? Anlatayım.

Klan Hukukunda kolektif sorumluluk geçerlidir. Bu ne demek dersenez; kolektif sorumluluk şu demek; bir kişi bir suç işlediğinde, bir fail bir zarar verdiğinde mağdurun bütün klanı sadece failden değil, bütün klanından bunun hesabını sorardı. Mesela oğlu öldürdü, fail kaçtı. Sende onun babasını ya da oğlunu öldürürsün. Yani bu kan davasından daha komplike bir şeydir. Bütünleşmedir.

Kolektif sorumluluk Eski Çin, Mısır ve İran’da uygulanmış ve 15-16 yüzyıla kadar izleri kalmıştır. Anlaşılan bugün AKP iktidarı ile ülkemizde uygulanmaya başlamıştır.

Sizin hesabınız benimle kızımın bir alıp veremeyeceğiniz olduğunu düşünmüyorum. Ama bana olan öfkenizi, kininizi, nefretinizi beni gözaltına alarak dindiremediniz.

Çok uğraştınız, çok istediniz ama bana karşı hayalini kurduğunuz cezayı verebilecek komployu kurmayı başaramadınız. Bunun acısını yüreklerinizin en derinliklerinde hissettiniz. Öyleyse bizde onu en sevdikleriyle, canının bir parçası olan evlatlarıyla cezalandıralım dediniz. Bunun için tamda iddianamemizin hazırlanıp mahkemeye sunulduğu günün gecesi iki kızımın yaşadığı evimi silahlı, külahlı haydutlarınızla bastınız kızımı gözaltına aldınız. Günlerce susuz, şekersiz bıraktınız, işkence yaptınız ve tutukladınız.

Tutuklamanıza bir bahane bulmalıydınız. Bu bahanenizde şöyle, 2013 yılında katıldığı iddia edilen eylemler nedeniyle 2014 yılında başlatılan soruşturma. Madem bu eylemler bu kadar vahimdi 2013’den 2018’e 5 yıl geçmiş, neden bunca zaman beklediniz de bizim iddianamemizin mahkemenize sunulduğu gün harekete geçip gecenin 02.00’ünde evimi bastınız. Bastınız da ne buldunuz. Hangi büyük olayı aydınlatacak “delil” bizim evdeydi. Yine ne tesadüftür ki (!) kızımın davası da sizin mahkemenize düştü! Hangi büyük delili araştırıyorsunuz ki duruşmasını taa 8

Kasım'a bıraktınız!

2013 yılında katıldığı iddia edilen eylemler bakarsak.

- Gezi Eylemlerine katılmak.
- 1 Mayıs'a katılmak
- Kızıldere'ye gitmek
- "*Annem Serbest Bırakılsın*" eylemine katılmak

Bir de çok büyük bir suçlama daha var.

- HBB Twitter'den Av. Şükriye Erden'in kızı Merve Önem gözaltına alındı, tweet atmış. Bundan daha büyük suçlama olabilir mi? Annesinin çalıştığı hukuk bürosu avukatlarının kızını gözaltına alındığını ve tutuklandığını sosyal medyadan paylaşmış! Vay be!

Gezi Eylemlerine MİT raporlarına göre 79 ilde 7.5 milyon insan katılmış, birçok insan gözaltına alınmış olmasına rağmen, bu eylemlere katıldığı için bugün bir tek insan tutuklu olmadığı gibi yine haklarında açılan davalardan bir teki bile ceza almadı. 2013 yılındaki bu eylemlere katıldığı iddiası ile tek tutuklu kızımdır. 7.5 milyon insanın haklı talepler için sokağa çıkmasına iktidar tarafından duyulan öfkenin somutlandığı tek şahıs benim kızımdır. Bedel ödemedemeden hiçbir şeyin kazanılamayacağını bilen bir anne, bir hukukçu olarak elbette bu eylemlerin tarihsel onurunu taşımak isteriz.

Ülkede gençlerin uyuşturucu, fuhuş, yozlaşma batağına saplandığı, bilim ve eğitimden uzaklaştığı bu zamanlarda, değerlerine alisine bu kadar bağlı olan kızımı tutuklayarak ne yapmak, nereye varmak istiyorsunuz. Toplum adına hangi hukuki yararı sağlamış oluyorsunuz!

Yine soruşturmadan bugüne geçen 5 yıl içerisinde kızım 2 üniversite bitirdi. 3. Üniversite için kayıt başvurusu yaptı. Ancak sayenizde tutuklu olduğu için sınava giremedi. Bu arada yabancı dil kurslarına gitti. En büyük hayallerinden biri akademisyen olmaktı. Bunun için birçok üniversitenin açtığı yüksek lisans sınav-

larına girdi. Bir kısmını kazandı. Düşünce yapısı mülakatı geçmesinin önünde engeldi. Çünkü iktidar gibi düşünmüyordu. Liyakatı değil bilimsel akademik eğitimi tercih ettiği için üniversiteler kabul edilmedi. Şimdi de içerde ALES sınavlarına hazırlanıyor. Siz kızımı tutuklayarak, tutukluluğunun devamı kararı vererek geleceği ile hayatı ile oynadınız, oynuyorsunuz. Yetimin ahı mutlaka çıkar derler. Elbet kızımın ahı da ona bunları yaşatanlardan bir gün çıkacaktır.

Bugüne kadar bize, biz avukatlara yönelik her saldırınızda hep kızımı aklınıza getirdiniz. 18 Ocak 2013 operasyonunda tutuklandığımızda o dönem Bursa Uludağ Üniversitesinde okuyan kızımı Bursa'da yapılan operasyona dahil ettiniz. Bursa operasyonu kapsamında kızımı gözaltına alıp günlerce işkence yaptınız.

Bu operasyona dahil edilmesi için bu kadar illiyet bağı yeterdi de artardı bile!

Ancak çok üzüleceksiniz biliyorum ama yapılan soruşturma kapsamında kızım hakkında bir suçlama bulunamadığından kovuşturmaya yer olmadığı kararı verildi.

Yıl 2017 beni bir kez daha tutuklandınız, aklınıza yine kızım Merve geldi. 29 Mart 2018'de kızımı gözaltına aldınız. Bu sefer artık tutuklanmalıydı. Çünkü annesi ile özel ilgileniliyordu. Ve kızımı tutuklandınız.

Tutuklamakla ne umdunuz bilemiyorum ama söyleyeyim size, ne umduysanız bulamadınız onu da başaramadınız. Kızım orada ben burada zulmünüze boyun eğmedik. Direndik. Zulmünüzü yere çaldık!

Tutukladınız kızım Merve ve ben mi direndik yalnızca. En büyük direnci, direnişi, yenilmezliği önce annesini, sonra ablasını ondan alarak 17 yaşında yalnız bıraktığınız küçük kızım İrem gösterdi. Her hafta Silivri-İstanbul-Karabük arasında mekik dokudu. Bu halde üniversite sınavına hazırlanmaya çalıştı. Bir gün bile of demedi. Sevgisini ilgisini bizden hiç eksik etmedi. Dimdik ayakta, her zamankinden daha güçlü bu süreci göğüsledi. 17 yaşında

yaşıtlarının eve ekmek almayı bile bilmediği zamanlarda kızım bizim sorumluluğumuzu alıyor, bize annelik yapıyor. Bir görüşe geldiğinde şöyle diyordu; *“Anne insanı yaşı değil, yaşadıklarıdır büyüten, olgunlaştıran, yaşım küçük olabilir ama ben çok büyüdüm.”*

Evet, zulmünüzle, bize yaşattıklarınızla erken büyüyor, erken büyütüyorsunuz çocuklarımızı. Ne çocuklarımız ne de biz yaptıklarınızı, yaşattıklarınızı unutmayacağız!

Kızımın da dediği gibi *“erken büyüyüyoruz”*, çabuk olgunlaşıyoruz. Şimdiden daha bir güçlü, daha başı dik çıktık bu zulmünüzden.

Öfkemiz gibi sevgimizi ve birbirimize bağlılığımızı daha da büyüttünüz. Ne umduysanız bulamadınız. Biz kazandık! Siz bir kez daha kaybettiniz.

Adliye Eylemi

Diyalektik der ki, her şeyin bir nedeni vardır. Elbette bana duyduğunuz bu kinin, öfkenin, bütün hukuki ve ahlaki kriterleri bir kenara atarak çocuklarımıza kadar elinizi uzatmanızın da bir nedeni vardır.

Bu iddianameyi çok isteyip de yazamadığınız, yazabilmek için maddi koşullarını bulamadığınız, benimle doğrudan ya da dolaylı hiçbir irtibatı olmayan, olması mümkün olmayan bir olayla ilgili hukuki ve fiili bir irtibat kuramadınız. Bu nedenle bana karşı öfkeniz ve nefretiniz daha da büyüdü.

İddianame dolaylı olarak suçlama yöneltmeye çalıştınız. Açıkça ifade etmekten kaçındınız. Ancak savcılık sorgusunun ilk ve en temel sorusu olan Cumhuriyet Savcısı Mehmet Selim Kiraz'ın öldürülmesi eylemidir. Buna ilişkin savcılık ifademde beyanda bulunmuştum.

Gerek mahkemenizin, gerek basının ve izleyicilerin en çok merak ettiği, ancak sormaya da cesaret edemediği bu olaya iliş-

kin görgüm, bilgim ve tanıklığımla dilim döndüğünce anlatmaya, bir kez daha benim ağızımdan tarihe not düşmeye çalışayım.

Hakkımda TV ve gazetelerde adliyeye 08-08-30 gibi geldiğim ve savcının odası önünde keşif yaptığım, hatta silahları da benim içeri soktuğum söylendi, yazıldı. Bunların hepsi birilerinin özel olarak yönlendirmesi ile söylenmiş, yazılmış yalan haberlerdi.

O gün adliyeye 09.30-10.00 civarında geldim. Hatta bir müvekkilin ailesine sabah randevu vermiştim, onunla ofiste müvekkil görüşmesi yaptım. Ofisten adliyeye gelirken da yolda avukat arkadaşlarla karşılaştım adliyeye birlikte geldik. O gün 13 ve 14 ACM'de duruşmalarım vardı, duruşmalara girdim. Öğle saatlerinde de konusun hatırlamıyorum ÇHD'nin adliyenin önünde yaptığı basın açıklamasına katıldım. Basın açıklamasından sonra 19 ACM'de bir dosyaya bakmak için kaleme gittim. Dosyaya baktım, evrak aldım. WhatsApp mesajı geldi. Birileri *"Berkin'in savcısı rehin alınmış, internette böyle haberler dönüyor"* yazmıştı. Ben de *"ben adliyedeyim buralar gayet sakin, öyle bir şey yok"* diye yazdım. İşimi bitirmiş adliyeden çıkmaya hazırlanıyordum. Baro odasında cübbemi tam çıkarırken telefonum çaldı. Açtım. Arayan kişi *"Ben İstanbul Başsavcı Vekili Hasan Bölükbaşı, avukat hanım size ulaşmaya çalışıyoruz, neredesiniz birini gönderelim sizi alalım"* dedi ve tam olarak kelimesi kelimesine hatırlamasam da *"Berkin Elvan'ın savcısının rehin alındığını, rehin alanların arabulucu olarak İstanbul Baro Başkanı Ümit Kocasakal, CHP Milletvekili Sezgin Tanrıkulu ve benim adımla verdiklerini, o nedenle beni aradığını söyledi. Ben, "ben ne anlarım savcı bey böyle bir şey yapamam"* dedim ve telefonu kapattım.

Cübbemin kolunu çıkarmıştım, öylece kaldım. Hatta orada bulunan avukatlar ve baro görevlisi bir sorun mu var, gel otur biraz sakinleş dediler. Onlara Savcı aradı böyle böyle dedi ama ben yapamam dedim. Bu arada hem HHB'nin WhatsApp grubuna, hem de ÇHD'nin WhatsApp grubuna *"arkadaşlar imdat bana yardım edin"* diye yazdım. *"Ne oldu"* dediler, savcı aradı böyle diyor" dedim. Cevap alamayınca ısrarla *"neden ses vermiyorsunuz"*, *"imdat"* diye yazdım.

Bu yazışmaların arasında savcı 2. Kez aramıştı. Yine ısrarla *“neredesiniz araçla aldırayım”* dedi. Bende adliye de baro odasında olduğumu söyledim. *“Almaya geliyorum”* dedi. Ben yeniden arkadaşlara *“neredesiniz”* diye yazdım. -1’deki Baro’nun yerindeyiz cevabını aldım. Savcı da gelmişti. *“Yukarı çıkalım”* dedi. Ben de *“Ümit Hoca gelsin birlikte çıkarız”* dedim ve savcıyla birlikte -1’deki Baro’ya geçtik. Kapı da avukat arkadaşlarla karşılaştık. Hep beraber yukarı Hasan Bey’in odasına çıktık. Ben içeri girdim arkadaşları almadılar, onlara koridorda kaldılar.

Odada görüşmeyi sağlayan polis savcı Hasan Bey kim olduklarını hatırlayamadığım birkaç kişi daha vardı. Ben hala ısrarla *“bu işi yapamayacağım, daha önce başıma böyle gelmediğini o nedenle bu işi beceremeyeceğimi”* söyledim. Onlar da beni ikna etmeye çalıştılar. Polis *“çok kolay bizim söylediklerimizi onlara aktaracaksın, onlarınkini de bize”* dedi ve telefonla aradı. Böylece ilk görüşme başladı. Polisin söylediğini onlara onlarınkini de polise aktarıyordum. İşte eylem boyunca tüm yaptığım bundan ibarettir.

Bir süre sonra Eski Baro Başkanlarındın Av. Turgut Kazan ile Av. Özgür Yılmaz da Savcı Hasan Bey’in odasına geldiler. Daha sonra olay yerine yani 5. Kata çıktık. Savcı Hasan Beyle diğer avukatları o bölüme almadılar. Avukat arkadaşlar koridorda bana destek olmaya çalışıyorlar.

Olay yerine çıktığımızda inanamadım. Robocop kıyafetli, kasklı özel hareket polisleri ellerinde silahlarını Savcı Mehmet Selim Kiraz’ın kapısına doğrultmuş bekliyorlar. Yine tanıdığım, tanımadığım tüm TEM polisleri hemen ileride çevik kuvvet polisleri her yer polis doluydu. Daha sonra birkaç Başsavcı Vekili ile o gün görevlendirilen Savcı Mesut Erdinç Bayhan geldi. Bir süre iç koridorda görüşme yaptık. Bu arada Ümit Hoca’da geldi. Biraz nefes aldım! Bir süre sonra Ebru’yu koridorda gördüm. Yanıma gelmesi için Savcı Hasan Bey’den rica ettim. O da geldi.

Savcı Hasan Bey *“avukat hanım Sezgin Bey’i aradığımızda yoldayım geliyorum”* dedi, *“gelmedi.”* *“Tekrar aradığımızda*

da ulaşılamıyordu. Sizden rica etsem bir de siz arasınız” dedi. “Bende telefonunu bilmediğimi söyledim.” “CHP Genel Merkezini arayıp sorsanız” dedi. İnternette CHP Genel Merkezinin numarasını aradım. “Tamam, mesajınızı iletiriz” dediler. Uzun süre dönmeyince Savcı Bey’in talebi üzerine yeniden aradım. CHP Genel Merkez’den “bizde kendisine ulaşamadık” cevabını aldık. Artık Ümit Hoca, ben ve Ebru elimizden geleni yapmaya çalıştık.

Yine saatini hatırlamıyorum Berkin’in babası Sami Elvan geldi. Bir süre de o arabuluculuk yapmaya çalıştı. Bu arada telefonlarımız sürekli çalıyor. Kimi aramalara cevap verebiliyoruz, kimilerini ise hiç açma fırsatı bulamıyoruz. Eylemcilerden Şafak’ın annesi telefonumu bulmuş ve arıyor. Bana “oğlum kurtar” diyor. Ben ne yapabilirim ki, altı üstü bir avukatım. Tek görevimde orada her iki tarafın söylediğini bir birine aktarmak.

Ümit Hoca bir ara koridora çıkmıştı. Koridorun uzak bir köşesinde bir kadının tek başına ağladığını görüyorum. Yanına gittiğinde ağlayanın Savcı Mehmet Selim Kiraz’ın hakim eşi olduğunu öğreniyor. Hakime Hanım tek başına çaresizlik içerisinde bekliyor. Birisi evladını, birisi eşini kaybetme korkusu içerisinde bir çare diyor. Biz de çırpınıyor, bir çare olmaya çalışıyoruz.

Bizim avukat arkadaşlarımız o kadar polisin tacizine, saldırısına rağmen bizi bir an bile yalnız bırakmadılar. Oysa Savcılık adliyeyi boşaltarak hem Savcı Mehmet Kiraz’ı, hem de eşi Hakime hanımı yalnız bıraktı. Hakim ve savcılar servislerine binip gitmeselerdi, hiç olmadı kapının önünde bekleselerdi. Belki hep beraber düşünüp bu olaya barikat olur, bir çözüm bulurduk. O kadın orada tek başına kalmaz, başını yaslayacağı bir omuz bulurdu.

Akşam saatlerinde 20-21 civarında hepimizi aşağı Baro’ya indirdiler. Baroya indiğimizde Baro yöneticileri de gelmişlerdi. Bir kısım avukat arkadaşımızda yine oradaydı. Bir kısmı da dışarıda bizi bekliyor, bizi yalnız bırakmıyordu.

30-40 dakika kadar sonra beni ve Ümit Hocayı tekrar yukarı çağırdılar, ben yine Ebru’yu yanıma aldım. Yukarı çıktık. Yukarı çıktığımızda operasyon hazırlıkları başlamıştı. Yerlere kablo-

lar düşenmiş bir kısım kablolarla ahşap makaralara sarılı halde ortada duruyordu. Yine görüşmemizi istediler, bize söylediklerini sırayla iletliyorduk. Telefon çalınca Ebru'ya uzattım o daha ilk cümlesini söylemeden sayısız silah sesleri her yeri çınlatıyordu. Bir süre sonra silah sesleri durdu. Savcı Mehmet Erdiñç Bayhan “*neden böyle oldu*” diye isyan ediyordu. Bizse donmuştu, tek bir ses bile çıkaramıyorduk. Savcı Bey koridora çıktı, geri odaya girdi. “*Yaralı diye götürüyorlar ama bence üçü de ölmüş, hepsine çok yazık oldu*” dedi.

Bu arada silah seslerini duyan, dışarıda bekleyen avukat arkadaşlar ve basın adliyeye girmek istedikleri için özel güvenlik ve polis saldırmış, avukat arkadaşlarımızı ve kısım basın mensubunu gözaltına almıştı.

Bir süre sonra bizi aşağı indirdiler. Baro odasında avukat sayısı daha da artmıştı. Bir süre sohbet edip hep beraber adliyeyi boşalttık.

O gün orada öyle bir ortam vardı ki, sırf eylemcilerin müvekkillerimiz olması ve HBB avukatı olmamız bile Ebru ile benim de aynı sonu yaşamamızı sağladı. Çünkü artık, bir süre sonra sözler anlamını yitirmiş, sıra silahlara gelmişti. Polis bizi infaz etme fırsatını kaçırmak istemezdi. Ancak o gün Mesut Erdiñç Bayhan gibi bir hukukçunun nöbetçi savcı olması ve yine Baro Başkanımız Sayın Ümit Kocasakal'ın bizi yalnız bırakmaması ve tanıklığı bizim hayatta kalmamızı sağladı. Ümit Hoca olmasaydı ve bugünkü savcılar niteliğinde bir savcı nöbetçi olsaydı “*Biz eylemci olur, hatta silahla polise ateş ettiğimiz için öldürülür, bunun delili olarak da elimize birer silah tutuşturulurdu.*”

Tüm bunlara rağmen hakkımızda “çatışmada” yaralandıya kadar ne yalanlar uyduruldu, ne iftiralar atıldı. Hakkımda çıkan haberler üzerine hemen olay sabahı adliyeye gidip Savcı Mesut Erdiñç Bayhan'a tanık, müşteki her ne sıfatla olursa olsun ifade vermek istediğimi söyledim. İfademi almak istemedi. Ben de ifademi almazsa kapısından ayrılmayacağımı söyledim. Uzun süre (yaklaşık birkaç saat sonra “tamam” dedi ve ifademi aldı. Tanık

sıfatıyla aldı diye hatırlıyorum. Öyle ayrıntılı beyanımı alıyordu ki; “siz benim şüpheli sıfatıyla ifademi alıyorsunuz anlaşılır” dedim. O da “ileride bu senin lehine olacaktır, emin ol” dedi. Yine aynı gün başsavcı vekillerinden biriyle de görüştüm. Hakkımda çıkan yayınların durdurulmasını ve internet sitelerinden kaldırılmasını istedim. Başsavcılığın ve avukat arkadaşlarımla talebi üzerine yayın durdurma ve kaldırma kararı alındı.

Yine İstanbul Barosu ve Başsavcılık olayla ilgili açıklama yaptı. Olayla ilgim olmadığı Başsavcılık tarafından açıklandı. Olayın üzerinden 3,5 yıl geçtikten sonra bir şekilde dolaylı da sorumluluk bana döndü.

Sırf bu olay nedeniyle benden intikam almak için kızımı bile tutukladınız. Bunun adına hukuken tutuklama diyemeyeceğim. Benim kızımı rehin aldınız. Klan Hukuku uyguladınız. Bunu da prosedürüne uydurarak hukuki işlem yapmış oldunuz.

Rahat bırakın çocuklarımı, çekin elinizi üzerlerinden! Hani siz inançlısınız ya, inancınıza göre yetim hakkı yemek günahdır. Yetim yemeyin, yetim ahlı almayın! Bir gün ayağınıza dolanır. Burada olmasa da inandığınız ahirette elbet sizden sorulur. Çünkü biz hakkımızı helal etmiyoruz.

Bu olayla ilgili son bir şey söylemek istiyorum.

Devlet birkaç polisin adını vermemek için hem savcısını hem de müvekkillerimizi katletti. Bunun anlamı şuydu. Eğer polisin adını verirse bir daha polise halk çocuklarına karşı bu kadar rahat kurşun sıktıramayacaktı. Polis her kurşun atışta 3 kez 5 kez düşünecek, eli kolayca tetiğe basamayacaktı.

Ne vardı birkaç kişinin adı açıklansa, ne kaybederlerdi. Zaten bugün hepsi dosyada yok mu?

Vardı elbet vardı!

Yine iddianamede yer almayan ama savcılık sorgusunda sorulan bir soruya daha değineyim.

Meğer ben neymişim be! “Yunanistan’da Lavrion kampında

silahlı eğitim görmüşüm.” Haydi... Gel de buradan yak. Ne diyeyim, pes diyorum! Allah ıslah etsin sizi, akıl ihsan eylesin!

Hayatımda bir kez bile KKTC dahil yurt dışına gitmemiş, Misak-ı Milli sınırları dışına çıkmamış biri olarak ne deyim, ne denir bilemiyorum. Ama siz gerçeklerle değil duymak istediklerinizle ilgilendiğiniz için kimin dediğinin, doğruluğunun ya da yanlışlığının sizin bakımınızdan bir önemi yok.

Tekrarlayım ne legal ne illegal yolla hiçbir şekilde yurt dışına çıkmadım.

Ayrıca madem Lavrion Kampına gittiğimi biliyor da bu gizli tanık ne zaman gittiğimi, ne kadar kaldığımı, ne zaman döndüğümü insan söylemez mi? Eee söylemez ya da söylenmez tabii. “Çamur at izi kalsın” misali, bu beyan bile bir süre tutuklanmama yeterde artar bile. Zaten o kadarına ihtiyaçları var şimdilik. Fazlası için ihtiyaç duyulursa gelecekte özenle daha detaylı komplo kurulur. Ne de olsa komplo kurmak meslek hastalığı onlarda.

İddianamede 1109 kişinin avukatlığını yaptığımı tespit etmişsiniz. Bu 1109 kişiyi güne bile bölsen neredeyse 3,5-4 yıl eder. Ben 4 yıl hiç aralıksız gözaltı takibi yapmışsam acaba hangi arada gitmişim bana da söyler misiniz? Ya da siz ne çabuk inanıyorsunuz. Saflığınızdan mı, iyi niyetinizden mi? Yoksa...

Faşizmle yönetilen ülkemizde siyaset hukuk eliyle yürütülmektedir. Hukuk siyasetin sözcüsü, adaletsizliklerini, suçlarını meşrulaştıran, hatta baskı ve zorla halka bu suçları kabul ettiren, adaletsizlikleri adaletmiş gibi gösterme aracıdır. Hukuk faşizmin şalıdır.

Onun için, bizim gibi halkın haklının yanında saf tutan, onlarla birlikte ekmek, adalet, özgürlük mücadelesi veren devrimci, demokrat, yurtsever avukatların sizin nezdinizde zaten varlıkları bile başlı başına bir suçtur.

Biz, size soruyoruz; bizi hangi suçlamayla yargılıyorsunuz?

Bu suçlamanın delilleri neler söyleyin diyoruz.

Siz de, bize sizin varlığınız bile bizim için suçtur diyorsunuz!

Bizi suçlamak için herhangi bir ihtiyaç duymadığınızı, varlığımızın bile başlı başına sizin nezdinizde suç olduğunu somutlayan iki örnek vereceğim.

- Bunlardan biri 1030-40'larda tek partili hükümet döneminden, yani adına sol denilerek, benim ailem gibi kendini solda ifade eden halkımızın özgürlükçü, demokrat duygularını kullanan CHP iktidarı zamanından.

- Diğeri ise 1980'lerden yani Faşist Askeri Cunta döneminden.

Askeri okul öğrencileri Nazım Hikmet'in kitapçılarda satılan şiir kitaplarını alıp okudukları için haklarında soruşturma başlatılır ve bu soruşturma kapsamında hem öğrenciler hem de Nazım gözaltına alınır ve tutuklanır. Öğrenciler Nazım'ı kitaplarından, Nazım ise öğrencileri hiç tanııyordu bile.

Birbirlerini tanımayan bu kişiler aynı dosyanın sanığı olurlar. Haklarında düzenlenen iddianamede Nazım'ın suçu diye gösterilen delil Nazım Hikmet adını taşıyan kitaplardır ve tümü de kitapçılarda serbestçe satılmaktadır. Yine bu kitaplar hakkında bir yasaklama kararı da yoktur. Ancak iddianame savcısı, kitapları okuyan kişilerin isyan ve ihtilal fikirleriyle dolacağından bahisle Nazım'ın cezalandırılmasını istemiştir.

Ve dava başlar, davada avukatlar yaptığı savunmada "... Ortada suç unsuru bulunmadığını, suç unsuru olmayınca da davanın kendiliğinden düşeceğini" söylediler.

Bunun üzerine davanın savcısı Şerif BUDAK ayağa kalkarak aynen şöyle bağırır.

"Biz bu davada delil arayacak kadar saf değiliz. Bunlar bugün bir şey yapmamışlarsa yarın yapacaklardır."

Bu sözler üzerine Avukat Ethem Ruhi BALKAN şöyle der; "O halde bütün şoför ve tayyarecileri mahkum etmeliyiz, bugün kaza yapmadılarsa, yarın kaza yapmaları muhtemeldir," der ve devamında "Sayın hakimlerin ortada hiçbir şey yoktur. Siz öküüz altında

buzacı arıyorsunuz” diye bağıırır.

Bu sözler üzerine mahkeme başkanı ağlayarak, “*bu çocuklara yazık ediyorsunuz, ortada bir şey yok*” diyerek mahkeme başkanlığından istifa eder.

(Kemal Sülker, Nazım Hikmet’in gerçek yaşamı 3)

Bu zamanda yıl 1938’di. Nazım Hikmet’e bu dosyadan komünizm propagandası yaptığı gerekçesiyle 15 yıl ceza verildi.

Yine aynı yıl bu dosya temyizdeyken Yazar Kemal Tahir’in kardeşi Nuri Tahir ve arkadaşları Donanma Davasının sanığı olur. Suçu yine aynı bu dosyadan da Nazım’a 20 yıl ceza verilir. Aynı yıl içinde aldığı toplam 35 yıllık cezaları içtima ettirilerek 28 yıla düşürölür. Böylesi ipe sapa gelmez davalardan Nazım 1950’ye kadar 12 yıl hapis yattı. O dönem çıkarılan afla tahliye edildi.

- İkinci örneğim ise 1980 Faşist Askeri Cuntası dönemi. Bu kez yargılanan Avukat Eşber Yağmurdereli. Eşber Abinin anlatımlarından aynen aktarıyorum.

“O gün ‘kararın sanığın yüzüne okunması gerekir’ kabilinden bir usul kuralını yerine getirebilmek için ülkenin değişik hapishanelerinde yıllardır sürgün bulunan sanıkları duruşmada bir araya getirdiğinde, mahkeme başkanı bana dönerek ‘haydi son savunmanı yap’ demişti de, ben de ‘dosya içerisinde aleyhime bir delil yok, neyin savunmasını yapayım’ demiştim de o da bana şöyle demişti, ‘siz zaten bu dosya içinde yer alan delillere değil, dosya girmeyenlerle yargılanıyorsunuz.’”

Ama yine de bir şeyi çok merak etmiştim; dosya içindeki işkence raporlarını nasıl değerlendireceğini, çok zaman sonra hatırlayarak gerekçeli karara baktım. Aşağı yukarı şöyle diyordu; ‘sanıklar her ne kadar nezarete iken kötü muameleye uğramış ve bu da adli tıp raporları ile tespit edilmiş ise de sanıklar bu durumu cezalarını hafifletebilmek için kullanmak istediklerinden dikkate alınmamıştır.’”

Burada işi amacına göre formüle etme kabiliyeti, onun kendi türdeşleri arasında bu işler için seçilmiş olmasındaki isabeti de

gösteriyor...”

(Çağımızda Hukuk ve Toplum Dergisi, Sayı 24-kış 2008, Syf.11)

Yıl 1938’di adamız Nazım’dı.

Yıl 1980’de Eşber olduk.

Yıl 2017 Ebru, Barkın, Ahmet... olduk, biz her dönemin suç-lularıydık. Zihniyet, ideoloji aynı olunca birinin diğerinden asla bir farkı olmuyor. İsimleriniz CHP-Cunta-AKP olsa da dönemleriniz değişse de, uygulamalarınız, hukukunuz ve yargınızın bakış açısı da hep aynı kaldı.

Eşber Abi işkenceden bahşetmişken, birde işkencecilerin savcı marifetiyle nasıl korunduğuna dair bir örnek verelim.

Hacettepe Üniversitesi Öğrencisi Birtan Altınbaş 1991 yılında Ankara Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube Polislerince işkence ile katledildi. Birtan Altınbaş’ı işkence ile öldürmekten mahkûm olan İbrahim Dedeoğlu, Hasan Cavit Orhan, Süleyman Sinkil ve Sadi Çaylı adlı polisler törenle Elmadağ cezaevine teslim oldular.

İşkence yapmayı onur sayan ve alkışlarla selamlayan bu zavallı güruh arasında Ankara Cumhuriyet Savcılarında Nuh Mete Yüksel’de vardı.

Nuh Mete Yüksel işkence olayının ilk soruşturmasını yapan ve takipsizlik kararı veren savcıdır, aynı zamanda Yüksel Özel Yetkili Cumhuriyet Savcılığı döneminde bizzat emniyette işkence seanslarına katılan, onlarca ölümün yaşandığı ev baskınlarının değişmez ismiydi. Hem katil, hem de ahlaksızdı. Ahlaksızlıktan HSYK tarafından Özel Yetkili Savcılık görevinden alındı.

Şimdi Ankara’da avukatlık yapmaya çalışıyor. Çalışıyor diyorum çünkü; avukatların işyeri olan adliyelere bunca yaptıklarından sonra öyle elini kolunu sallaya sallaya girmesi pek mümkün olmuyor. Nerede devrimci, demokrat, ÇHD’li bir avukat görse kaçacak delik arıyor. Baro seçimlerinde oy kullanmaya gelmekten bile çekiniyor.

O işkenceci katili avukatlığa kabul eden barolarımız biraz tarih okumalı, tarihimiz bilmelidir.

Avukatlık mesleğinin görevlerinden biri insanı, insan onurunu, insanın bedensel ve ruhsal bütünlüğünü korumaktır.

Öyleyse insanlığa karşı bir suç olan ve zamanaşımı dahi işlemeyen işkencenin suçunu işleyen, talimat veren, bu suça göz yuman biri olan Nuh Mete Yüksel, mesleğin ilke ve kurallarıyla bağdaşmayan insanlığa karşı suç işlediğinden avukatlık mesleğine kabul edilmemeliydi. Bu suçta zaman aşımı işlemediğinden, baro geçte olsa bu kişiyi meslekten atmalıdır. Bu konuda elini güçlendirecek tarihsel bir geleneğe de sahiptir.

12 Mart Askeri Cuntasından sonra cunta yargılamalarını yapan yargıç ve savcılar meslekten ayrılıp, avukat olmak için barolara başvurduklarında *“siyasallaşan bir yargı sürecinin parçaları durumuna geldikleri”* gerekçesiyle barolar bu kişileri mesleğe kabul etmiyorlardı.

İşte barolar böyle bir geleneğe sahip. Biraz cesaret diyelim ve gerek Nuh Mete Yüksel’i gerekse özellikle Özel Yetkili Mahkemelerde görevli siz hakim ve savcılar, siyasetin bir parçası, adeta sopası olduğunuz, siyasetle bu kadar iç içe geçtiğiniz, hukukun hiçbir evrensel kuralına uymayarak hukuku bu kadar ayaklar altına aldığınızdan ve en önemlisi de bu kadar ADALETSİZ olduğunuzdan, yine meslektaşınız sayılan biz avukatlara yapılan bunca saldırının bir parçası olduğunuzdan ve avukatları bu kadar hor gördüğünüzden... Emekli olup barolarımıza başvurduğunuzda sizleri asla barolarımıza almayacağız!

Çünkü; insan hak ve özgürlüklerini hukuk silahıyla katlettiniz. Bunların hepsini devletin bekasını korumak için yaptığınızı düşünebilirsiniz ama bilmelisiniz ki, devlet bekasını, şiddetle değil, ancak adaletle temellendirdiğinde sağlayabilir.

Tarih göstermiştir ki, her zalimin her zorbanın sonu yıkılmak, yok olmaktır. Üstadımız, abimiz Halit Çelenk, *“hukukçu insan haklarına dayalı bir hukuk anlayışını özümseyen ve bu doğrultu-*

da mücadele veren insandır” diyor. Abimiz söylemlerinden yola çıkarsak, biz gerçek hukukçularız.

İnsan haklarına dayalı, herkesin ekmek, adalet ve özgürlüğe kavuştuğu bir hukuk devleti istiyoruz ve bunun mücadelesini veriyoruz. Onun için yargılanıyor, onun için tutsak edilip bedel ödetiliyoruz.

Boşuna değil bizden korkmaları, boşuna değil bize saldırımları, dünyayı sarsanlar kapitalizmin yenilebileceğini, yok edilebileceğini gösterenler Markslar, Leninler, Castrolar da avukattı.

Daha adil, daha yaşanabilir bir dünyanın yaratılabileceğini, özgürlüğün, bağımsızlığın, demokrasinin kendi ellerimizle kurulabileceğini gösterdiler tüm dünyaya.

Son bir sözle savunmamı bitirmek istiyorum. Adalet duygusu insanın kanına karışıp bir kez genlerine geçti mi, hiçbir zorba o duyguyu söküp alamaz. *“Susma, sustukça elinden ekmeğini, yüreğinden umudunu söküp alırlar.”*

Av. Şükriye ERDEN

Av. Ezgi ÇAKIR

37 AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA,

Bizim hakkımızda hazırlanan 47 Klasörden oluşan dava dosyasının tamamını okudum.

Dosyayı hem bir avukat hem de bir sanık gözü ile okudum. Dosyaya baktığımda neden burada olduğuma ilişkin hukuk içinde tek bir maddi kanıt göremedim. Dosyada var olan tek şey faaliyet yürüttüğüm avukatlık alanına ilişkindir. Yargılanmak istenen avukatlık pratiğimizdir.

Tarafım Her Zaman Belliydi

10 senedir avukatlık yapıyorum genel olarak hukuk davalarına baktım.

Kentsel dönüşüm, riskli yapı adı altında sermayedar iktidar ortaklarına peşkeş çekilen arsaların tekrar gerçek sahiplerine dönmesi için uğraştım. Gecekonduların sosyal devlet ilkesine aykırı şekilde evsiz bırakılan halkın barınma ihtiyacını karşılaması ve onların uhdesinde kalması için uğraştım. İşverenler tarafından emekleri sömürülen işçi alacaklarına baktım.

FAKAT,

İşveren dosyalarına bakmadım. Çocuk- kadın istismar dosyalarına bakmadım

Uyuşturucu baronlarının davalarına bakmadım.

16 yaşında katledilen berkin elvan dosyasında avukatlık yaptım yetmedi avukat meslektaşım Ebru Timtik ile açlık grevi yaptım.

Uyuşturucu çeteleri tarafından katledilen Hasan Ferit Gedik

dosyasında avukatlık yaptım yetmedi uyuşturucu çetelerin kol gezdii mahalle ortasında basın açıklaması yaptım.

Onlarca devrimcinin dosyasında savunmanlık yaptım yetmedi, mvekillerimin savunma hakkının kısıtlanmasını kabul etmediim için salondan atıldım, gözaltına alındım.

Nuriye-Semih'in avukatlığını yaptım yetmedi onların açlık grevlerinin 150. Gününde kızım idil ve babası Süleyman ile bisiklet ile Yüksel e doğru ıktım.

Burada yargılanan avukatlık pratiğimizdir. Hatta giderek çoğalan avukatlık pratiğimizin de yargılama konusu olduğunu da ayrıca farkındayım.

Gözaltı Yapılmaması Ve Adli Kontrol

Kararı Verilmesi Hukuka Aykırı

Ve Siyasi Bir Karardır

Bu dosya kapsamında benimle birlikte alınan ve daha sonra gözaltına alınan toplamda 17 avukat arkadaşın tümü aynı iddialarla tutuklandılar.

- 21 eylldeki sorgu sırasında arkadaşlarım tutuklanırken, ben adli kontrol kararı ile serbest kaldım. Şimdi 4,5 yaşında olan, gözaltına alındığımızda 3, 5 yaşında olan bir kızım var.

- Dosyanın tek tutuksuz sanığıydım. Gerekecede; 3,5 yaşında bakıma muhtaç bir kızım olması ve babasının benden 20 dk. nce tutuklanmış olması sebebi ile serbesttim. 10 gün sonra kızım kavuşacağım için mutluydum ama 15 arkadaşımın tutuklanması sebebi ile öfkeliydim. fkem hiç dinmedi.

Ve Ne Yaptım?

- Eve gittim kızıma sarıldım. Babası tutuklanmıştı. Ben vardım sorumluluklarım artmıştı, yanlış anlamayın babasının yeri-

ni doldurmak değildi hissettiğim sorumluluk, bir anne babasının yerini dolduramaz. Ancak babasına kavuşmasını sağlayabilirdim. Babasını faşizmin elinden alacaktık.

Kızıma söz verdim.

- Halkın hukuk bürosuna gittim. Mesleki, siyasi, sosyal sorunları oturup ele aldığımız, çözümler bulduğumuz arkadaşlarım tutuklanmıştı, orada da bir söz daha verdim arkadaşlarımı alacak, müvekkilimizi avukatsız bırakmamak için elimden ne geliyorsa yapacaktım.

Burada bu salonda olan olmayan, tüm avukatları tutuklanmış olan büromuzun müvekkillerini savunmasız bırakmayan tüm meslektaşlara da bu tarihsel dayanışma için ayrıca teşekkür ederim.

Geri Çekilmedim

Tutuksuz yargılanacak olmak, çocuğumun yanında olmak, avukatlığa, mücadeleye devam etmek konusunda sonrasında epey düşündüm. Şükretmem mi gerekiyordu, ölümü gösterip sitmaya mı razı edildim, bir lütuf muydu? Hayır.

Benim şükredecek bir durumum yoktu.

Önünüzdeki bomboş dosyadan örgüt üyeliği isnadı ile yargılamaya çalışıyorsunuz. Hakkımda tek somut delil yokken evimde tek başıma uyurken sabaha karşı koç başının sesine uyandım kalktığımda aynı anda evin salonundaydık. Mahremiyetim ihlal edildi,

Davet edilsem gelip ifade vereceğim soruşturma dosyasına uzun namlulu silahlı yüzleri maskeli polislerin saldırıları ile getirildim. Gözaltına alındığım 12 Eylül sabahı adliyede 6 duruşmam vardı. Gözaltında işkence yapıldı, tacize uğradım. Ben gözaltında iken kızım kreşe başladı. Kızımın ilk kreş gününü göremedim. Yüksek lisans kaydımı yenileyemedim.

Tutuklama Kararından Ne Umuluyorsa, Adli Kontrol Kararından Da Aynı Şeyi Umuyorsunuz

Avukatlık kamu görevidir, yargının kurucu unsuru olarak kabul edilir. Yargının kurucu unsurunun işlevsiz bırakılması, ürkekleştirilmesi, itibarının zedelenmesi avukata ya da savunma hakkına yönelik bir ihlal değil aynı zamanda yargı mekanizmasının sakatlanmasıdır.

Her gün adliyedeyim, soruşturma savcısı ile sürekli karşı karşıya geliyorum, aynı savcı beni diğer soruşturma dosyalarına katılmaktan kısıtlıyor, siyasi davalara katılımım engelleyeme çalışıyorlar. Bu soruşturma dosyası bahanesi ile siyasi şubede müvekkil takibi yapamıyorum. Bunun karşısında karakollarda imza dayatması ile karşılaşıyorum.

Adli kontrolün tek bir amacı vardır. Mesleğimi icra etmenin önüne geçmektir.

Avukat mesleğini yaparken kendini özgür ve bağımsız hissetmelidir. Yaptığı iş nedeniyle suçlanmayacağına inanmalıdır. Faal çalışan bir avukata bu yönde bir denetim özellikle meslek alanı olan karakollarda yapılıyor olması açıkça savunmaya, mesleğimize saldırıdır.

Saldırıları, Tacizleri Son Bulmadı!

Tam 1 sene sonra 18 Eylül 2018 tarihinde, bu dosyada hakkında tutuklamaya yönelik yakalaması olan meslektaşlarımı aramak için kızım ve annem ile yaşadığım evimi baro yetkilisi olmadan, kapıyı kırarak yine ağır silahlar ile 2. Kez bastılar. Öncesinde ve sonrasında günlerce açık açık taciz seviyesinde takip edildim, kızımın kreşinin önünde evimizin önünde günlerce beklendi.

Kimi aradıkları meçhul ama kimseyi bulamadıkları aşikâr.

Benim evim hangi mahkemenin hangi savcılığın kararı ile ba-

sıldı.

Bütün araştırmalarımıza, başvurularımıza rağmen tek bir evrak tek bir kayıt bulamadık.

- Ev arama tutanağı bırakılmadı, daha sonra siyasi Şubeye gidip almak istediğimde savcılıktan alabileceğim söylenerek, evrak tarafıma verilmedi. Tarafıma bildirilen soruşturma numarası araştırdığımızda soruşturmanın kapalı olduğu ve bu böyle bir karar verilmediği savcılıkça bildirilmiştir.

- Sorgu hakimliğinden alınan bir karar görünmemektedir.

- Bir hakim kararı olması gerekirken evimin nasıl basıldığı dahi açıklanamamıştır, sizin de bu yönde bir kararınız dosyada bulunmamaktadır.

- Eğer ki bu dosyadan yakalaması olan meslektaşlarım için bir ev araması yapılıyorsa bu sizin sorumluluğunuzda olmalıdır. Bu konuda hala açıklama bekliyoruz ve bu konu açıklığa kavuşuncaya kadar her mecrada takipçisi olacağız.

- Nerede hukuk güvenliği hukuk güvencesi? Açık açık haydutluk bunun adı. Ve bizim bu hukuk sistemine güvenmemiz bekleniyor.

Türk yargı sistemi siyasal iktidarının elinde pespaye olmuş, meşru zeminini de çok oldu yitirmiştir.

Meşru Olmayan Siyasi İktidarın

Terör Demagojisini Kabul Etmiyoruz!

Her devlet terörizmi tanımlama konusundaki hukuki ve politik yetkisini kendi iç ve dış ilişkileri bağlamında kullanır.

Ve yapılan tanımlar da devletlerin siyasi ve ideolojik yaklaşımlarına göre farklılık arz etmektedir.

Bu doğrultuda devletler politik görüşlerini benimsedikleri grupların eylemlerini ve mensuplarını olumlu bir Şekilde değer-

lendirme yoluna giderek bunu meşru bir mücadele şeklinde nitelendirmiş, benimsemediği grup ve kişiler için “terörist”, yaptıkları eylemler için de “terörizm” sıfatlarını kullanmayı tercih etmişlerdir.

Devlet de bizleri terörist ilan etti.

Evlerimizi basarsınız, tutuklarsınız mesleğimizden edersiniz ve biz susarız bizden beklenen ve bize yaptırılmak istenen bu mu?

Tüm bunları da faşizmin mahkemelerinde kırmızı mühürle tescilleyerek yapacaksınız ve biz de “...ama yargı kararı” mı diyeceğiz suçlu mu olacağız. Olmadık, Olmayacağız.

Ortada bir hukuki tanımlara uyan bir “suç” varsa bu bizim değil. Bu saydığım tüm suçları Türkiye Cumhuriyeti’nin emniyet teşkilatı ve yargı makamları işlemiştir, işlemeye de devam etmektedir.

Tanık Beyanları Bu Dosyanın

Siyasi Olduğunun En Çıplak İfadesidir!

Ben Berk Ercan’ı hiç tanımam.

O da beni tanımaz, benim nerde çalıştığımı bilmez beni kim tanıyabiliyor musunuz?

Savcı tanır, Sorgu hakimi tanır, Polis tanır. O yüzden bu ifadelerin gerçek sahipleri de onlardır.

Berk Ercan ile karşılıklı çıkar ilişkileri vardır.

Siyasi iktidarın Berk’ten bizi tutuklatacak yalanlara ihtiyacı vardır. Berk de karşılığında ödül olarak cezasız kalacaktır.

Polisin kültürü de Berk in kültürü de kapitalimin has kültürüdür. Bencilce, yalanlarla bezenmiş, çıkarıcı.

Berk Ercan 17 yaşında babasını babalıktan reddetmiş bir kişidir.

Kurgusuna göre 24 yaşında silahlı eylem hazırlığında iken

yakalanmıştır.

Kendini kurtarmak için etkin pişmanlık yasasından faydalanıyor.

“Analar ağlamasın” gibi motto bir söz ile, yalanlarla dolu ifadesini süslemek belki etkisini arttırmak, kendisini daha çok kurtarmak için kelime oyunları ile dolu “örgütlü mücadeleden örgütle mücadeleye” gibi bir de başlık atmıştır.

Kendince hepimizin algımızı yönetmeye çalışıyor.

Akıllıca olduğunu düşünüyorum aslında “çünkü işe yarıyor.”

- 20 avukatın burada yargılamasına sebep oluyor

- Analar ağlamasın diyor ama 120’yi aşkın kişiyi iftiralarıyla tutuklatıyor, anaları ağlatıyor.

- Silahlarını hiç görmemiş, varlığından bir haber evlerinde misafir ettikleri ailenin üzerine attığı silahlar ile aileyi tutuklatıyor hepimize etkin pişmanlıktan yaralanan bir tanığın neler yapması gerektiğini de gösteriyor.

Kandırılmaya alışık iktidar yine KANDIRILYOR ama bizler sorgulayanlar şüphe edenler, devlet mekanizmasının faşizmin nasıl işlediğini bilen, tarihi okuyanlar ders çıkartanlar için kandırılmak bu kadar kolay değil kusurumuza bakmayın...

Kapitalist sistemin kültürel değerlerimize saldırısından aile de nasibini almıştır.

Berk Ercan, burjuva dönemde Oidipus Kompleksi olarak kurgulanmış olan babaya karşı nefret ve sevgi deneyimlerini, yetişme çağının erken döneminde yaşıyor.

Berk Ercan’ın ifadeleri, kompleksinin ekonomik politik izdüşümüdür.

Sistem içinde kaybolmuş ekonomik ve kişisel yeterlilik noktasında güçsüz bir baba profili var.

Güçsüzlüğünü Berk üzerinde baskı ile otorite kurarak gidermeye çalışıyor.

Berk, babanın hiçbir şekilde iktidar, adalet ve iyilik kaynağı olmadığını, özellikle de hiçbir şekilde onu koruyacak bir güvence oluşturmadığını keşfediyor.

Babasının üzerinden sisteme olan öfkesi mi bilinmez kendini mücadele içerisinde buluyor.

Babasının (otorite figürünün) kendini ezmesi; kapitalist sistemin babaya yüklediği misyon bu: sistemde aile bir yanıla aile yaşantısındaki uzantısı ile devlet otoritesini baba eli ile yaparken bir yandan da sizi babanızın olmayan parası ve gücü ile de sınıyor. Kısacası makus kader sistem babasını babası berk i eziyor.

Berk Ercan bu kısaçtan çıkmaya çalışıyor debeleniyor, politikleşiyor en azından bir süre bu şekilde yaşıyor.

Sonra ülkemizdeki koşullar altında faşizmin Berk'e ve babasına tesiri. Baskı ile korku ile onları tekrar aynı zayıf halkanın içine taşıyor. Zayıflar ama sistemin yerleştiği yerde artık eşitler. İki de birbirine karşı koyamayacak kadar zayıf düştüler.

Berk Ercan siyasi şubede de gözaltında. Babası geliyor sesleniyor içeriye “*hemen bir çilingir getir!*” kapı açılıyor karşımızda gregor samsa, Şefin kölesi, omurgasız ve akılsız.

Hepimizin bildiği okuduğu Kafka'nın o ünlü romanındaki böceği.

Bu böcek artık şeflerinin trenine de saklandığı eve de sığmaz.

Kapitalist Kültürde Çocuklar

“Kapitalizme karşı olmadan faşizme karşı olanlar; danayı kesmeden onun etini yemek isteyen insanlara benzer. Danayı yemek isterler ama kan görmeyi sevmezler. Kasap, eti tartmadan önce ellerini yıkarsa tatmin olurlar. Barbarlığı ortaya çıkaran mülk ilişkilerine karşı değillerdir, yalnızca barbarlığa karşıdır. Barbarlığa karşı seslerini yükseltirler, hem de bunu aynı mülkiyet ilişkilerinin yayıldığı ancak kasapların eti tartmadan önce ellerini yıkadığı ülkelerde yaparlar...”

Bertolt Brecht in bir yazısından alıntı.

Bu nedenle bizleri değil ama kanmaya hazır olanları analar ağlamasın diye kandırmaya çalışan benzer kapitalizmin kültüründen bahsetmek istiyorum.

Ülkemizde;

- Furkan vakfında, tarikat yurtlarında, çocuk yetiştirme yurtlarında devletin himaye ve denetiminde ve bazen en yakınları tarafından istismara tecavüze uğrayan çocuklar. Bakanlığın 2017 Adli Sicil İstatistikleri, Çocukların Cinsel İstismarı Suç ve Karar Sayıları tablosuna göre 2010-2017 yılları arasında çocukların cinsel istismarı suçundan açılan davalardaki suç sayıları toplam 134 bin 960. Bu sadece adli kaydı olan vakalar.

- Hapishanede 743'ü annesiyle kalan dahil toplam 3 bin çocuk...

- Uyuşturucu kullanma yaşı 8,

- 40 bin evsiz çocuk

- Devlet eli ve kurşunu ile katledilen çocuklar: Berkin Elvan, Ceylan Önkol, Roboski'de katledilen 12 çocuk ve burada sayamayacağımız kadar yüzlerce çocuk.

- Çocuk işçi sayısı 2 milyon civarı.

Sabahın köründe pamuk tarlalarında çalıştırılıyorlar.

Konfeksiyon atölyelerinde ciğerleri tekstil tozuyla dola dola çalıştırılıyorlar

Onların adı "çırak"tır ülkemizde, tamirci çırağıdırılar, bakkalın, berberin çırağıdırılar, "*eti senin kemiği benim*"dirler; bu yüzden hep dayak yerler, taciz korkusuyla yatıp kalkarlar.

Yollarda araba camlarını silen, sakız, mendil satan, dilendirilen onlar.

Yoksul gecekonduların işsiz ve okulsuzları onlar.

Gündelik işlerde çalışan ya da bu dünyada ne işi ne de yeri

olan insanların çocukları, ekmek parası kazanabilecekleri herhangi bir işte çalışarak yaşamaya mecbur; yukarıdan aşağı ve soldan sağa bütün dünya haritası boyunca boğaz tokluğuna ya da çok az fazlasına canları çıkıncaya dek çalışıyorlar.

Çocuklar atölyelerde, dükkânlarda, yirmi dört saat açık barlarda bedava emek ya da çokuluslu büyük şirketlerde (Nestle fabrikalarında, Kinder Sürpriz taşeronlarında) ucuz iş gücü oluyorlar.

Çiftliklerde ve şehirlerde kol emekçisi ya da evlerde hizmetçi olarak çalışıyor, verilen emirleri yerine getiriyorlar. Aile ekonomisinin kölesi olarak ya da küresel ekonominin kayıt dışı sektörlerinde, dünya ekonomisinin hizmetindeki etkin işgücünün en alt basamağında çocuklar...

* Mexico City'nin, Manila'nın ya da Lagos'un çöplerinde cam, teneke kutu ya da kâğıt topluyorlar ve yemek artıkları için akbalarla çarpışıyorlar;

* Java Denizi'nde inci aramak için suya dalıyorlar;

* Kongo madenlerinde elmas peşindeler;

* Peru maden ocaklarında köstebeklik yapıyorlar; tünellerin alçaklığı yüzünden vazgeçilmezler ve akciğerleri daha fazla dayanamayınca kimsesizler mezarlığını boyluyorlar;

* Kolombiya ve Tanzanya'da kahve topluyorlar, tarım ilaçlarıyla zehirleniyorlar;

* Guatemala'da pamuk ve Honduras'ta muz plantasyonlarında tarım ilaçlarıyla zehirleniyorlar;

* Malezya'da yıldızdan yıldıza uzayan iş günlerinde, kauçuk ağaçlarından süt topluyorlar;

* Birmanya'da tren rayları düşüyorlar;

* Hindistan'ın kuzeyinde cam ocaklarında eriyorlar, güneyinde tuğla ocaklarında;

* Bangladeş'te üç yüzden fazla farklı iş kolunda çalışıyorlar, bitmek bilmeyen her gün için "hiç" ile "neredeyse hiç" arasında

oynayan yevmiyelerle;

* Arap emirleri için deve arabaları sürüyorlar ve Plata Nehri giftliklerinde atlı çobanlık yapıyorlar;

* Port au Prince, Colombo, Jakarta ya da Recife'de sahibin masasına servis yapıyorlar, masadan dökülenleri yeme hakkına karşılık;

* Bogota pazarlarında meyve, São Paulo otobüslerinde sakız satıyorlar;

* Lima, Quito ya da San Salvador caddelerinde arabaların camlarını siliyorlar;

* Caracas ya da Guanajuato sokaklarında ayakkabı boyuyorlar;

* Tayland'da elbise, Vietnam'da futbol ayakkabısı dikiyorlar;

* Pakistan'da futbol topu, Honduras ve Haiti'de beysbol topu dikiyorlar;

* Sri Lanka plantasyonlarında babalarının borçlarını ödeyebilmek için çay ya da tütün ve Mısır'da Fransız parfümlerinde kullanılmak üzere yasemin topluyorlar;

* İran'da, Nepal'de ve Hindistan'da anne babaları tarafından kiralayıp, gün doğumunun öncesinden gece yarısından sonraya kadar halı dokuyorlar ve biri onları kurtarmaya geldiğinde ona, "Efendim, benim yeni sahibim siz misiniz?" diye soruyorlar;

* Sudan'da babaları tarafından yüz dolara satılıp seks ve diğer her türlü işte çalışmak için sunuluyorlar.

* Yemen'de son 3 yılda 85 bin çocuk açlıktan öldü. BU tablonun tek sorumlusu kapitalizm ve faşizmdir. Bilmek sorumlu olmayı getirir. Biz biliyoruz ve buna karşı mücadele etmeyi sorumluluk addediyoruz.

Kapitalizm ve Çocuk

* Kapitalizm İnsanı ele alırken sosyal yapısını göze önüne tutarak değerlendirir.

* Çünkü metanın/ malın hem pazarı olarak hem üreticisi olarak hem satıcısı olarak paraya dönüşüm sürecinde insanın olduğu her sınıf, ulus, din, tabaka bir araçtır.

* Bu popülasyonda Yaşı küçük olanlar kapitalizmin en korkunç imgesidir.

* Toplum şekillenmesi ve sistemin devamı içinde çocuğa sürekli olarak muhtaçtır. Çocuklar hep istihdam edilmelerini sağlayacak bir eğitim almalıdır.

* Ritüeller kurarak çocukların üretilmesinden başlamak üzere, evliliğin temel gayelerinden bir tanesinin dünyaya çocuk getirme amacı olduğunu kapitalizm kabul ettirir.

* Üreme ve neslin devamı niteliğinde gençlerin en iyi şekilde yetiştirilmesi, onlardan verim elde edilmesi, sistemin içine dahil edilmesi ve kullanılması için mükemmel bir pazar ortaya çıkartır.

* Bu pazarın içinde doğumdan itibaren çocuğun; bedeni vardır, beyni vardır,

Emeği ucuz iş gücü vardır.

* Kapitalizm için;

- hem bir pazarın üretilmesinden meta olarak

- hem ucuz iş gücü olarak,

- hem anne babasının emek ekonomik gücünü çekmek, geleceğini belirlemek için erken yaşta şartlandırma ile yetişen çocuğa ihtiyaç vardır.

Kapitalizm, bu yolda faşizmi, ırkçılığı kullandığı gibi, çocukla ilgili olan her üretilmiş görüş düşünce değer yargısı gibi unsurları kendi içinde döndürerek sistemin devamını sağlar.

* Uzak doğudaki bir çocuğun üretime katmış olduğu ve ka-

pitalizm tarafından parası ödenmeden elde edilen değerlerle bir zengin çocuğunun veya üst düzey gelire sahip bir ailenin yetişmekte olan muhtemel kapitalist yönetici çocuğunun masrafları ve eğitiminin giderleri toplumsal maliyet bakımından karşılaştırıldığında arada ciddi bir fiyat farkı ve uçurum vardır. Parasını ödenmeden emeğin getirdiği değer ve tüketim sonrası elde edilen kar.

* Reklam sektörü, tam da anlattığımızı somutlaştıran bir örnektir. OYUNCAK, çikolata vb. reklamlarında çocuğun bedenini kullanır, aileyi tüketime iter ayrıca da yaygın bir tüketim kültürünün, mülkiyetçiliğin oluşmasına hizmet eder, sahip olma arzusu-nu körükler. Kullandıkları çocuklar çok masum çok tatlı ve hepsi o oyuncağı hak eden çocuklardır. Her ihtimalde de kazanan kapitalizmdir.

* Çocuklukta alınan eğitim hayat sonuna kadar bir toplumun düzenlenmesinde ortaya çıkacaktır. Ve toplum kendi küçüklüğünde verdikleri ve aldıkları ile paralel kendi olarak ilerde ödemesini yapacaktır. Sömürünün olduğu toplumlarda eğitim, egemen sınıf kimse onun ideolojisine göre şekillenir. Kapitalist sistemin eğitimi de egemen sınıf olan burjuvazinin çıkarına göre belirlenmiştir. Eğitimi kendi iktidarını korumak ve güçlendirmek için bir araç olarak kullanmaktadır.

* Kapitalizm bilmektedir ki bugün dizi filmler ve çizgi ile yaratmakta olduğu sanal dünya modeli çocukların kafasına işlemektedir. Burada bencillik vardır, burada ticaret vardır, burada tüketime odaklanan bir hayat tarzı vardır. İlerinin insanını çocuklukta yetiştirmeye kendi dayattığı kültür ve yaşam tarzı ile beyinlerimize işlemeye ve bu çarpık sömürü sistemini sürdürmeye devam eder.

* Bize dağda çobanlık yapan ÖSS birincisini gösterir yeterince çalışırsan yaparsın denilir. Üniversiteden mezun olup işsiz kalan insanların sayısı 700 bin civarındadır. Ve yine ucuz iş gücü çarkının arasında sıkışıp kalırlar.

* Kapitalizmin her hamlesi halkı daha fazla sömürmeye yöneliktir. TV kanalları, gazeteler, sanat, sanatçılar, reklamlar haber bültenlerini, dizileri bu yönde kullanılır. Bireyselliği ön planda tu-

tar, yalnız insanın çıkmazları hayatı varoluşçu bunalımları ile bizi oyalar ya da bizi de paranın peşine takar. Biz paranın peşinde koştukça para onlara kaçır. Onların lehine ekonomik olarak çok verimli bir denklem olsa da sömürülen halk adına epey trajiktir.

Kapitalizm 1 Koyundan 3 Post Çıkartır

UNICEF birleşmiş milletlerin uluslar üstü çocuklara yardım kuruluşudur.

Sistemin devamı için; ideolojik, kültürel, ekonomik her programı yapan işgal ile kan ile çocukları açlığa mahkûm edip sonra bir yardım kuruluşu kurup, burada da çocukları imge olarak kullanan ve buradan sempati yaratmaya çalışan, Kapitalizmin burjuvazinin iki yüzlülüğünü ortaya döken somut örneğidir.

Sokakta sağlam çocuğu dilendiren bir ebeveyn görseniz onu ahıksızlıkla, dolandırıcılıkla suçlarız ama UNICEF sempatiktir.

Sokakta sağlam çocuğunu dilendiren bir ebeveyn ile aslında sosyal yardımları aldığını söyleyen bir toplumsal kuruluşun çalışma biçimi birbirine açıkça benzemektedir.

Eve ekmek götüremediği için intihar eden babalar, çocuğuna ayakkabı alamadığı için intihar eden İsmail devrim.

Çocuklarına bakamayan, saç kurutma makinesini ısınmaları için çocuğunun eline verip yan odaya geçip intihar eden bir anne ve onun tavanda asılı bedenini gören çocuklar.

Brecht'in bahsettiği bu danasını kesmek, kanı görmek ve de çocuklarımızın da önüne protein niyetine koymak istiyoruz. Biz gerçekçi insanlarız, hayatın bilimin ve doğanın yasalarıyla yaşıyoruz.

Bu halde bir tercih var önümüzde ya sistemin bizden, çocuklarımızdan aldıklarını yerine koymak için mücadele edeceğiz ya da. Bu anlattığım sisteme ayak uyduracağız. Sanırım ikincisinde bizden yana sıkıntı olduğu için buradayız.

Fanusta çocuk yetiştiremeyeceğimize göre, kızıma tüm bu olan bitenden bağımsız soyut bir hayat sunabileceğimi düşünebiliyor musunuz? Bilime aykırı. Bu halde tek tercihim var aslında bizden alınanların çocuklarımızın geleceklerinden çalınanları yerine koymak için mücadele etmek, direnmek istiyoruz.

Kızıma Mutluluğu Öğretiyorum

Kızımın babası Süleyman 1 sene tutuklu kaldı her ay ayda 1 kere 1 saat açık görüş yaptılar kızıyla. Arama noktalarından çekip babasına kavuşup sarıldılar, sohbet ettiler doğum günlerini dört duvar ardında kutladılar. Sayısız kere mektuplaştılar, hafta da 1 kez telefonlaştılar.

Süleyman bu mahkemede savunmasını yaptı diğer 16 meslektaşımı birlikte tahliye oldu. Kızımızla yalnızca 8 saat görüşebildikten sonra hakkında tekrar tutuklama kararı verildi. Mahkemelerin nasıl işlediğine ilişkin çokça konuşulacak ama Süleyman, meşru olmayan yakalama ve tutuklama kararına uymadığı için kızım 3 aydır babasını hiç göremedi.

Tüm bunları 4,5 yaşındaki çocuğa açıklamak epey güç. Ama ben kızıma devamlı gerçekleri söyledim. Gerçeklerle birlikte gerçeklerle nasıl mücadele edeceğini de gösterdim.

Gerçekler güven verir, onları anladıkça güçlenecek, sorgulayacak, daha sağlıklı bir biçimde muhakeme edecektir. Mutlu bir çocuk olsun istiyorum. Gerçekler onu değiştirme umudun olduğu müddetçe korkutmaz. O yüzden bizler umudu büyütüyoruz. Şu an babasının hakkında bir yakalama kararı olduğunu ve o yüzden görüşemediklerini biliyor, arkadaşlarına öğretmenlerine de aynen bu şekilde anlatıyor.

Mutluluk hayatı yaşayabilme becerisidir. Mutluluk bilinç ve yürek işidir. Mutluluk bir bilgi işidir: fark etme, ayırt etme, yargılama; düşünebilme ve değiştirme işidir! İnsanın ardında olduğunu söylediği mutluluğun, sorunlardan, acılardan, kaygılardan azade bir ruh haliyle yaşanması gerekmez. Gerçekle yüz yüze, onun so-

runlarıyla iç içe olduğunuz halde mutlu olabilirsiniz. Önce şu soru: Neden arındayız mutluluğun? Gerçekçi olduğumuz, gerçeği anlamaya, yorumlamaya, sorunlarıyla baş etmeye çabalamak için. Araştırmak için. Kendimizi ve dünyayı değiştirebilme gücüdür mutluluk. Hedefimize, amaçlarımıza, düşlerimize, ütopyamıza bizi ulaştırabilme gücüdür.

Tüm bunlar, bizi umutsuz, çaresiz bırakmadı. Aksine mücadelemizi çoğalttı. Umutlu, mutluyuz. Biz kazanacağız...

Avukat Ezgi Çakır

Av. Süleyman GÖKTEN

Öncelikle burada bulunan meslektaşlarıma ve destek için gelen ailelere, dostlara sevgilerimi saygılarımı sunuyorum.

Şimdi saat altı çeyrek geç oldu, hepimiziyorulduk. Bende mümkün olduğunca kısa sunmaya çalışacağı. Mümkün olursa yarım saate sığdırmaya çalışacağım ama biraz sarkabilir.

Sözlerime de Marx'tan bir alıntıyla başlamak istiyorum 2013 dosyasına atıfla. 2013 dosyasında ben savunma tarafında yer alıyordum. Bu 2017 dosyasında ortada sanık kısmında yer alıyorum.

Hegel şöyle bir tespit yapmış. Hegel demiş ki; *“tarihsel bütün olaylar ve kişiler sanki iki kez, iki kez yinelenir”* demiş. Bunun üstüne Marx da Hegel'e şöyle bir cevap vermiş. Ancak Hegel eklemeyi unutmuş. *“İlkinde trajedi olarak, ikincisinde kaba güldürü olarak.”* Bu avukat tutuklamaları da artık kaba güldürü halini almış vaziyette, dosyada aynı.

Özgür de tarihsel bir sıralama verdi. 90'lardan bu yana yapılan baskınlarla ilgili. İlk önce gözaltına alınışımı gözaltı sürecimi anlatacağım. Ondan sonra nasıl bir avukatlık yaptım onu anlatmaya çalışacağım.

Bundan bir yıl önce 12 Eylül 2017'de gözaltına alındık. Evlerimiz, bürolarımız kapıları kırılarak işkenceyle gözaltına alındık. İşkenceyle gözaltına alınırken yanımızda eşlerimiz, çocuklarımız, anne babalarımız vardı. Tabi onlar bu işkenceyle gözaltı sürecimizi hiç unutmayacaklar.

Bu unutmayacaklardan biri de benim üç yaşındaki kızım İdil olacak. Ben İdil'le birlikte kalıyordum o gün. Kapımız kırılarak koçbaşlarıyla dövülerek, kar maskeli, uzun namlulu kara adamlar evimi basarak çocuğumun önünde üç yaşındaki kızımın önünde beni gözaltına aldılar.

E tabi bu sabah baskınlarının şafak operasyonlarının sebebi nedir? İlk defa bize mi yapılıyor? İlk defa İdil mi bu şekilde kar maskeli adamlarla uzun namlulu adamlarla karşılaşılıyor? Hayır. Bugüne kadar binlerce, milyonlarca insanın evi bu şekilde basıl-

dı, kafalarına silah dayandı, çocuklarına işkence yapıldı. İdil tek mağdur değil tabi ki. Bir sürü İdil'ler var bu ülkede. Bir sürü bu şekilde travmaya uğratılan, işkenceye uğrayan zulüm gören çocuk var. İdil onlardan biri oldu sadece.

Peki İdil'in bu şeye cevabı ne oldu? Daha sonra anneanesi aldı İdil'i ve anneannesine dediği İdil'in şu; *"anneanne hiç korkmadım, hiç ağlamadım"* oldu. Evet, bugün uç yaşındaki çocuğu da korkutamıyorlar artık. 60 yaşında, 70 yaşında nineleri, dedeleri de korkutamıyorlar.

Bugün sokağa çıkıyorlar işkence görececeklerini bile bile. Gözaltına alınacaklarını bile bile sokağa çıkıyorlar. Artık korku duvarlarını aşıtlar yani. Korkuyla bu zulmü, bu baskıyı gizleyemeyecekler.

Ama tabi şunu da sormak, sormadan edemiyorum. Üç yaşındaki bir kız çocuğuna yaşatılan bu zulüm, bu işkence, bu eziyet, bu travma hangi hukuki, hangi insani, hangi vicdani gerekçelerle açıklanabilir? Bunu açıklayabilecek bir hakim, bunu açıklayabilecek bir savcı var mıdır?

Tabi dediğim gibi bu yaşananlara şaşırmadık. Bu yaşananlara daha önce de yaşanmıştı. Daha önce de tanık oldu bu yaşananlara. İşte zaten bu yaşananları kanıksamadığımız için, bu yaşananlara şaşırmadığımız için, bu yaşananlara her daim ses çıkardığımız için, karşısında yer aldığımız için bugün karşınızdayız.

Ses çıkardığımız için, sesimizi kısmak için bugün buraya çıkarıldık ve bir yıldır hapisshanedeyiz. Bu anlamda ülkemizde burjuva hukukundan, burjuva demokrasiden bile bahsedemez haldeyiz.

12 Eylül'de gözaltına alındık. 12 Eylül faşizmin simgelerinden biridir 12 Eylül cuntası. 12 Eylül cuntasıyla birlikte faşizm kurumsallaşmıştır. Ve biz de dediğim gibi binlerce milyonlarca insanlardan biriyiz bunun mağdurlarından.

Tabi anayasamızda, yasalarda bir sürü haktan hukuktan bah-

sedilir. Haklarımız vardır, ödevlerimiz vardır. Ama bu hakların hiçbirinden biz yararlanamayız. Hiçbirinden faydalanamayız. Hiçbiri kullanamayız. Bu haklar kâğıt üzerinde kalır.

Ama ödevler her daim sırtımıza bindirilir bizim. Bu hakların birçoğu da ya başka bir yasa maddesiyle ortadan kaldırılır ya kısıtlanır veya bu şekilde yapılmamışsa yok hükmünde, yok hükmündedir bu haklarımız.

Zaten dosyamızda da bu temel hak ve hürriyetleri kullandığımız için, inatla bunları kullanıyoruz, inatla basın açıklamaları yapıyoruz, inatla sokağa çıkıyoruz, inatla meydanlara çıkıyoruz.

Bunları yaptığımız için ve ne kadar iyi avukatlık yaptığımızın kanıtlarıyla doldurmuşlar dosyayı. Bir arkadaşımız hukuki güvenlikten bahsetti. Yani hukuki güvenlik temel hak ve hürriyetler. Bunlar sadece bize hukuk fakültelerinde teori olarak gösterilmiş derslerdir. Siyasal iktidar için bunların hiçbir anlamı yoktur.

Ne hukuk güvenliğinin bir anlamı vardır ne de temel hak ve hürriyetlerin bir anlamı vardır. Bunları çıkarına ve politikalarına göre nispeten dönem dönem ya uygulatır göstermelik olarak bir yerlere yaranmak için veya hiç kullanmaz bunları.

Yani şu süreçte tüm bir toplumsal muhalefet yani öğrencisinden işçisine, köylüsünden memuruna herkes saldırı altında.

Tabi böyle bir süreçte avukatların hele bizim gibi avukatların es geçilmesinin imkânı yoktu. Biz bu furyada sıranın bize geleceğini de biliyorduk, tahmin ediyorduk. Neden? Dediğim gibi arkadaşlarım çokça anlattı bunları tekrar değinmeyeceğim.

Biz iyi avukatlık yapıyoruz. Biz inanarak avukatlık yapıyoruz. Biz inatla hakları hem kendi haklarımızı savunuyoruz hem halkın haklarını savunuyoruz. Bundan kaynaklı her zaman sakıncalılar listesinde bir yerimiz var zaten. Sıra bize geldiğinde de dönem dönem bu tarz operasyonlarla bizleri de seslerimizi kısmak için alıyolar.

Bunlar burada bulunmamızın dönemsel olarak savunma yerinde bulunan meslektaşlarımızla yer değişmemizin sebebi bu-

dur. Bu, bu genel çerçevedir. Bazen biz savunma yerinde oluyoruz. Bazen şu an orda olan arkadaşlar orda oluyor. Böyle böyle yer değiştiriyoruz. Bu genel sebebi bizim dönem dönem hapishanelere girmemizin, özel olarak bizim şu an burada bulunmamızın sebeplerinden birisi de Nuriye ve Semih'e kulak vermemiz.

Nuriye ve Semih'in sesi olmamız. Devlet bütün gücünü iki kamu emekçisi üzerinde sınıdı. Bunun nasıl sınındığı, bunun nasıl yapıldığı arkadaşlarım uzun uzun anlattı. O kısma hiç değinmeyeceğim. Sadece bize ben de Nuriye ve Semih için sessiz kalmadım. Arkadaşlarımın anlattıklarının üzerine Nuriye ve Semih için İstanbul'dan Ankara'ya bisikletle yola çıktık.

Ezgi, üç yaşındaki kızım idil ve ben. Dedik ki bütün yollar kapalı olsa da mutlaka yapılacak bir şey vardır dedik. Bu bilinçle İstanbul'dan Ankara'ya bisikletle gidip Nuriye ve Semih'in sesi olmaya karar verdik.

Gidebildik mi? Gidebildik. Nasıl gittik? Polis tehdidine uğradık. Polis bisikletimize el koymaya çalıştı. Polis bizi gözaltına almaya çalıştı. Polis yanımızda İdil varken saldırmakla tehdit etti.

7/24 peşimizdeydi. Bize yolda bisiklet sürdürmedi çoğu yerde. Yanımızdan vızır vızır bisikletliler geçerken dediler ki yasak burada bisiklet sürmek. Burada bisiklet kullanamazsınız, burada bisikletle gidemezsiniz dediler.

Bin bir türlü zorluk çıkardılar karşımıza. Biz pes etmedik. Ankara'ya vardık. Ankara'da Yüksel Caddesi'ne Yüksel eylemcilerinin yanına gittik bisikletlerimizle. Orda basın açıklaması yapmak istiyorduk. Nuriye ve Semih'in kısılan sesi olmak istiyorduk. Yalnız polis saldırısına uğradık. İşkenceyle gözaltına alındık. Ama Nuriye ve Semih'in sesi olduğumuzu düşünüyorum.

Dediğim gibi tüm hukuki yolları, demokratik yolları her türlü yolu denedik Nuriye ve Semih için. Asıl bugün burada olmamızın özel sebebi de odur. Zira duruşmadan iki gün önce evlerimiz, ofislerimiz basılarak gözaltına alındık.

Şimdi biraz da kendimden bahsedeyim çok kısa. Ben ruhsa-

tımı aldım. Stajım bitti, ruhsatımı aldım. Özgür yoksulluktan bahsetti. Ben ruhsatımı biraz geç aldım. Bir stajım bittikten altı yedi ay sonra alabildim. Ruhsat param yoktu. O zaman avukat olduğumda tarihten itibaren Çağdaş Hukukçular Derneğinde çalıştım.

Çağdaş Hukukçular Derneği üyesiyim. Çağdaş Hukukçular Derneği yöneticiliği yaptım. Daha sonra bundan da kısaca bahsedeceğim. Benim ruhsatımı Çağdaş Hukukçular Derneği aldı. Ruhsatı aldıktan sonra da birçok avukatın yanında işçi avukatı olarak çalıştım. Yani patronlarım benim patronlarım avukatlardı. Bununla ilgili de birçok şeyler yaşadım. Yani işçilerin yaşadığı birçok sorunu yaşadım.

Haklarım gasp edildi, haklarım engellendi. Fazla çalıştırıldım vs. vs. Bir nevi işçiydim bende ve işçilerin yaşadığı sorunların bir kısmını bende yaşadım. Bu bilinçten olsa gerek avukatlığımda işçilerin avukatlığını yaptım daha sonra büro açtığımda işçilerin avukatlığını yaptım. Ama avukatlığımı asla adliyelerde veya on metrekairelik bir büroda yapmadım.

İşçiler nerdeyse ordaydım. İşçiler grevdeyse grev çadırındaydım. İşçiler sokaktaysa sokaktaydım. Hem işçilerin yanında, hem işçilerin iş yerinde, hem de adliyede yaptım bunu. Ama dediğim gibi asla sadece adliye ve büroda yapılan bir meslek olarak da görmedim avukatlığı. Yani işçilerin hakları nerede gasp edilmişse, nerede bir hak mücadelesi varsa yanlarında olmaya çalıştım.

İşçilerin haklarının engellenmemesi için uğraştım. Bunun için dayak da yedim. Bunun için gözaltına da alındım. Yani işçilerin nerde bir hak talebi varsa bu devlet zor yoluyla bastırma yolunu seçti. Bunu her zaman işverenin yanında yer aldı.

Şimdi işçilere ne anlattım? Onlardan bahsedeyim. İşçilere anlattıklarımı anlatayım burada. Daha sonra yine biraz daha avukatlık pratiğimden bahsedeceğim. İşçilere taşeronu anlattım. İşçilere taşeronun kölelik düzeni olduğunu anlattım. Her ne kadar kölelik yüz yıllar öncesinden kaldırılmış olsa da kaldırılan klasik kaba köleliktir dedim. Taşeron sistemi modern köleliktir dedim. Kapitalizm modern köleler yaratıyor dedim taşeron sistemiyle.

Klasik kölelikten farkı ise işçinin emeğini istediği gibi kendisine daha fazla ücret verene iş gücünü kiralaması ve belli bazı sosyal haklara sahip alınması olarak tanımladım. Ama bu sosyal haklar da artık işçilerin ellerinden alınıyor.

AKP iktidarı döneminde iki milyonu geçkin taşeron işçi çalıştırılıyor. Bu iki milyonun yarısı devlet kurumlarında çalıştırılıyor. Ama bu taşeron çalıştıran hem devlet kurumları hem de özel iş yerleri yasa aykırı olarak taşeron çalıştırmıyorlar. Yani yasa dışı bir taşeron çalıştırması var, çalıştırılması var.

Bu AKP'nin teşvikiyle, önünü açmasıyla, yaygınlaştırılmasıyla olan bir durum. Çünkü çok fazla arttı. Çok fazla yoğunlaştı ve her sene katlanarak artıyor bu sayı. Dedim ki işçilere taşeron güvencesizliktir dedim. Taşeron köleliktir dedim. Taşeron daha çok çalışıp daha az ücret almaktır dedim. Taşeron daha fazla işçinin ölmesidir dedim. Taşeronla karşı durmak lazım dedim. Taşeron yasa dışıdır dedim. Taşeronla karşı mücadele etmek gerektiğini söyledim. Bunla ilgili davalar da açtım. Davalar da kazandım. Muvazaa davaları da kazanıldı.

Taşeronun yasa dışı olduğu mahkeme kararlarıyla da tescillendi. Bu mahkeme kararlarına uymadılar. Bu mahkeme kararlarına rağmen taşeron çalıştırmaya devam ettiler. Tabi hukuki mücadele dışında meşru mücadele yöntemlerini kullanmalarını da söyledim. Basın açıklamaları yapıldı, grevler yapıldı. Açıklamalar yapıldı, toplantılar yapıldı. Bunların birçoğuna da katıldım.

İşçileri bilgilendirdim bu konuda, taşeronun yasa dışılığı konusunda. İktidar çok fazla gündem olunca taşeron çok fazla üzerinde bir baskı hissedince taşeronla ilgili düzenleme yapacağım dedi, yıllarca bunu söyledi. Oy devşirmek için söyledi. Her seçim öncesi kaldıracağım dedi. Yalanlar söyledi. İşçileri aldattı.

En son OHAL sürecinde taşeronla ilgili düzenlemeyi yaptılar. Taşeronla ilgili düzenlemeyi KHK ile yaptılar. Şimdi taşeron düzenlemesi KHK ile yapılabilir mi? Hukuken yapılamaz. Ama bunlar bu iktidar KHK ile bunu düzenledi.

Neden? İşçilerden işçi örgütlerinden kaçırmak için. Kamuoyunda tartışılmasın. Çünkü gerçekten taşeronu kaldırmak, taşeronu yasaklamak, taşeronu yok etme dertleri yoktu. Bir aldatmaca çıkaracaklardı ortaya. Ve gerçeklerin ortaya çıkmaması için bir sis perdesiyle çıkaracaklardı bunu. Ve bunu KHK ile çıkardılar. Bu şekilde hem gizlemiş oldular aldatmacalarını hem de hukuki denetimden kaçırdılar bu düzenlemeyi.

Pardon. Şimdi hukuktan bahsettik bir ama artık hukuktan bahsetmek saftirilik olacak hele o olağanüstü halden bahsediyorsak, KHK'dan bahsediyorsak. Bu gerçekten bir saftirilik olacak.

Yeni sistem vur geç sistemi. Nedir bu sistem? Şöyle bir konuşma geçiyor toplantıda. AKP'nin yaptığı bir toplantıda. AKP'li bir milletvekili diyor ki; köylerdeki okulların kullanımı için Millî Eğitim Bakanlığından gerekli izni alamadıklarını söylüyor.

Bunun üzerine başka bir AKP milletvekili cevap veriyor. Ne izni vur geç. İzin sonradan gelir diyor.

Recep Tayyip ERDOĞAN da bak doğru söylüyor diyor. İşler artık böyle yürüyor. Yani yeni sistem vur geç. Sen yap. Atı alan Üsküdar'ı geçsin. Ondan sonraki izin gelse de olur, gelmese de olur.

Bu sistem, bu düzen sermayenin düzenidir. Bu sistem bu düzen sermayeyi korur. Bu sistem bu düzen işverenin yanındadır. Bunu KHK taşeron düzenlemesinde de gördük. Neden? KHK düzenlemesiyle taşeron düzenlemesiyle özel sektördeki taşeron işçiler kapsam dışı bırakıldı. Yani bir milyonun üzerinde işçi özel sektörde taşeron olarak çalışılıyor, çalışıyor ve bu bir sorun olarak görülmüyor.

Kamudakilerin hepsini kapsıyor mu bu taşeron düzenlemesi? Hayır. Kamudaki işçilerin de sadece 450.000 kadarı işçi olabilecek. Ama bunlarda bazı şartları yerine getirmiş olacak. Getirebilenler olacak. Birçoğu da elenecek. Elemeler başladı da. Belediye taşeron işçilerinden Türkiye genelinde 150.000 civarında taşeron işçinin başvurusu reddedildi.

Şimdi ne şartlar getirildi kısa kısa onlara değiniyim. Güvenlik soruşturulması, yani taşeronda çalışan işçi güvenlik soruşturmasından geçirecek, geçirilecek. Bu güvenlik soruşturmasını kim yapacak? Bu güvenlik soruşturmasını Valilik yapacak. MİT'ten bilgi alınacak. Polis eliyle bir güvenlik soruşturması yapılacaktır.

MİT ve polisten beklenen güvenlik soruşturması nedir? MİT ve polisin yıllardır gayri resmi fişlemeler yaptığı herkesin malumu. Bu şekilde güvenlik soruşturması getirerek bu fişleme yasal hale getiriliyor.

MİT'in polisin kriterleri nedir dersek. Solcu olmayacaksın. İşçi haklarını savunmayacaksın. Haklarını aramayacaksın. Basın açıklamasına katılmayacaksın. Greve çıkmayacaksın. İş vereni şikâyet etmeyeceksin. Kürt olmayacaksın. Alevi olmayacaksın. Devrimci demokrat olmayacaktır. Eğer bunlardan bir kriteri taşıyorsan güvenlik soruşturmasını geçemedin demektir.

Peki bu güvenlik soruşturmasını geçemediğin zaman ne oluyor? Sana gereksiz bir ret kararı veriyorlar. Soruşturmayı geçemedin diyorlar. Nedeni de belli değil. Seni işten atıyorlar hiçbir tazminatını ödemedi. Ne kıdem tazminatı, ne ihbar tazminatı hiçbir hakkını vermeden işinden de olmuş oluyorsun.

En azından bir işin vardı o zaman. Yazılı veya sözlü sınava alınacak bu taşeron işçileri. Bunun üzerinde de çok konuşuldu. Bir sürü açıklamalar yapıldı sınav üzerine. Ama sınav deyince Türkiye'de aklımıza ne geliyor? Torpil geliyor, insan kayırmaca geliyor, soruların çalınması, belli kişilere önceden dağıtılması ve yandaş veya akrabaların o sınavı kazanması, diğerleri elemesi.

Sınav bir eleme yöntemidir. Sevmediğin, istemediğin insanları elersin. Diğerlerini alırsın. Biz böyle çok şey yapıyoruz. Hep aleyhe olan şeyleri söylüyoruz da bazen diyorum çok mu abartıyoruz ama. Örnekleri görünce az bile söyledüğimizi düşünüyorum.

Şimdi bu sınavla ilgili bir örnek vereceğim. Diyarbakır'da yapılan bir sınav. Taşeron işçi Gülcan ÖZTÜRK'ün sözlü sınavı. Sınavı yapan da bir kaymakam. Kaymakam sınavda soruya Gül-

can'a John Keneddy Hava limanı nerede? İşçi düşünüyor. İşçi düşünürken kaymakam iyilik yapıyor kopya veriyor işçiye. Sarışın ve kıvrıkcık saçlı bir sevgilisi vardı senin gibi. İşçi de şaşırıyor tabi bilmiyorum diyor. Daha sonra kaymakam cevabı veriyor. Marilyn MONROE diyerek devam ediyor.

Keneddy'nin karısı, karısının onu aldattığını öğrenince ne tepki verdi? Bunun üzerine tabi Gülcan ÖZTÜRK sorular karşısında büyük şaşkınlık yaşıyor ve cevap veremiyor sorulara. E doğal olarak sınavı geçemiyor. Sınavı geçemediği için işten atılıyor tazminatları ödenmeden.

E tabi bu biraz Amerikanvari sorular var. Tabi daha yerli ve milli sorular da sormuşlar başka işçilere. İbrahim TATLİSES neredir? Diyarbakır'ın kaç ilçesi var? Cumhurbaşkanı yokken yerine kim bakar? Yemeği kim yapar? Diyarbakır'ın plakası kaç?

Bunun yerinde parlamentoya taşınan daha mesleki sorular var. Cumhurbaşkanı'nın kaç çocuğu, kaç torunu vardır? İslam'ın kaç şartı vardır? İsminizde kaç harf vardır? Konya müftüsünün adı nedir? Tebbet Suresinin anlamı nedir? Eşkiya Dünyaya Hükümdar Olmaz dizinin karakterleri kimlerdir?

Yani bu sınavlara ben girsem büyük ihtimal ben de geçemem bu sözlü sınavı. Bide şöyle bir şey var. Davalar geri çekilecek. Dediğim gibi taşeronla ilgili birçok muvazaa davası var ve bu muvazaa davaları sonucunda taşeron işçilerin asıl işverenin asli işçileri olduğu, esas işçileri olduğu ve işe girdikleri tarihten itibaren kadrolu işçi gibi işlem görüp özlük haklarının buna göre düzenlenmesi yönünde kararlar veriliyor.

Ve geriye dönük bu maddi hak kayıplarını, ücret kayıplarını, sosyal haklardan kaynaklanan kayıplarını talep ediyorlardı. Tabi bunda devlet büyük bir külfete giriyordu.

En son karayolları taşeron işçilerinde yaşandı bu. Büyük bir işçi kitlesi davaları kazandı ve devlet işçilere bu parayı vermek istemedi. Anlaşmaya gitti. Ben sizi kadroya alayım, sizde paralarınızı almayın dedi, bu şekilde anlaştilar. Artık herkes bu tarz da-

valar açıyordu. Bütün taşeron işçiler ve devlet için büyük bir yük olacaktı. Devlet bunu önceden görerek bu düzenlemede başvuru yapanlardan davalar, davalarından feragat etmelerini istedi. Bu şekilde kamu idareleri yargı kararlarına uymadan Anayasaya aykırı bir şekilde fiilen yargı kararlarını yok saymaktan da kurtulmuş oldular.

Belediye işçileri dedim 150.000'den fazla belediye işçisinin başvurusu reddedildi. Aslında belediye işçileri belediye taşeron işçileri için taşeron düzenlemesinde hiç yeni bir şey getirilmiyor. Yani belediyedeki taşeron işçiler özel taşerondan alınıp belediye iktisadi teşekküllerinde yine taşeron olarak çalışacaklar.

Yani belediyenin kadrolu işçisi olamayacak bunlar. Bir taşerondan alınıp başka bir taşerona verilecekler. Özlük haklarında hiçbir değişiklik olmayacak, iş güvenceleri konusunda hiçbir değişiklik olmayacak, ücretleri değişmeyecek, çalıştıkları yer, çalıştıkları saat değişmeyecek. Sosyal hakları yine olmayacak. Yine kadrolu işçilerle aynı yerde aynı işi yapacaklar. Ama yine daha az ücret yine daha fazla çalışma olacak. Ama bu belediye taşeron işçilerinden birçoğu da işsiz kalacak. Hâlihazırda 150.000'den fazlası işsiz. Neden?

Çünkü bunlar başvuru yapmak zorunda. Çünkü başvuru yapmadıklarında bu şu an buldukları taşeron şirket kapanacak ve onlar hep işsiz kalacak. Başvuru yaptıklarında da gerekçesiz olarak başvuruları reddedilecek.

Aslında gerekçeler belli. Az önce saymıştım. Haklarını arama, direnmesi, grev yapması, basın açıklaması yapması vs. vs. dedi diye direnmişim. Bunlar sakıncalı oldukları için başvuruları reddedilecek ve bu başvurulara, retlere karşı hukuki yolları kapalı olduğu için işsizler kervanına katılacaklar.

Ha bir tane yolları var bu retlere karşı. Valiliğe başvuru itirazda bulunabiliyorlar. Ama şu ana kadar Valiliğe yapılan itirazlardan hiç birisinin itirazlar sonucu hiçbir ret kararı kaldırılmadı.

Ya bu süreçte iş, iş taşeron işçiler ekstra bir baskıya da ma-

ruz kaldı. Örgütlenme haklarını kullandıkları için ayrı bir baskıya maruz kaldılar. Şöyle dediler; eğer iktidara yakın olan sendikalara üye olmazsanız başvurularınız reddedilecek.

Eğer DİSK, KESK gibi DİSK gibi sendikalara üyeyseniz başvurunuz reddedilecek dediler ve işçileri bu sendikalardan ya istifa zorladılar ya da iktidara yakın sendikalara geçmesi için baskı yaptılar.

Mesela buna iki örnek veriyim. Trabzon'da işçilere başvuru için gerekli belgeler listesinde sendika üyelik belgesinin yanına parantez içine Hizmet İş Sendikası üyelik belgesi isteniyor. 30 yaşında, 39 yaşındaki belediye işçisi var. 20 yıldır taşeronda işçi olarak çalışıyor. Bu çok uğraşmış ama yine de başarılı olamamış. Fişlenmekten kurtulamamış.

Diyor ki 20 yıldır taşeron olarak çalışıyorum. Sözlü sınavda elendim. İşime son verildi. Ne kıdem ne ihbar tazminatı haklarım verildi. Üstelik fişlendim. Oysa diyor fişlenmeyeyim diye Dev İş Sendikası'ndan istifa etmişim diyor.

Bu şekilde baskılara maruz kaldı işçiler. Yani iktidar dediğim gibi bunu gizlemek için bu aldatmacayı kapatmak için şey yaptı KHK ile çıkarttı bu düzenlemeyi. Ama gerçekler ortaya çıkıyor ya-vaş da olsa gerçekler ortaya çıkıyor.

Yaratılan kadrolu taşeronlar oldu. Bunları anlattım işçilere. Çocuk işçiliğine karşı çıktım. Çocukların geleceği için çocuktan işçi olmaz dedim. Kapitalist düzen çocuktan işçi yaratıyor, yaratıyor dedim. Bunlara karşı durmak lazım dedim. Çocuklar dedim parklarda oynamalı sevinç çığlıkları atmalı. Oyun oynarken üstleri kirlenmeli, oyun oynarken düşüp dizleri kanamalı, oyun oynarken ellerinden kan akmalı dedim. Ama bu sistem bu düzen çocukları hizmet sektöründe çalıştırarak terlerini akıtıyor. Bu düzen milyonlarca binlerce çocuğu sanayide çalıştırarak kir pas içinde bırakıyor. Bu düzen binlerce çocuğu tarlalarda çalıştırarak çamur içinde tutuyor. Bu düzende çocuklar makine dişlilerine kollarını kaptırdığı için çığlık atıyorlar. Bu düzende çocuklar makine dişlilerine sıkışarak katlediliyorlar. Buna karşı çıktım. Bunu anlattım.

Birkaç istatistik vereceğim. Bunları kısa kısa geçiyim. Dünyada 168 milyon çocuk işçi var. Bunun iki milyondan fazlası Türkiye’de ve sayıları her geçen yıl artıyor. Bu Türkiye’deki her beş çocuktan birinin çalışıyor olması demek. Bu çocukların %78’i kayıt dışı. Bunların içinde tabii mevsimlik çalıştırılan çocuklar yok ve sadece 15-17 yaş aralığındaki çocuklar var bu rakamların içinde.

Çocuklar staj ve çıraklık adı altında sömürülüyor. Bu çırak ve stajyer olarak çalışanlar da çocuk işçi olarak sayılmıyor. Bu sayı da çok hızlı artıyor. 2015 yılında 401.000 stajyer ve çırak varken 2016 yılında bu sayı bir milyon yüz yetmiş bine çıkmış.

Tabii çocuk işçi, işçi iş yaşamı olunca doğal olarak cinayetler de oluyor, ölümler de oluyor. Son beş yılda üç yüze yakın çocuk iş cinayetlerinde katledildi. 2017 yılında 18’i 15 yaş altında olmak üzere 60 çocuk iş cinayetinde öldürüldü. Bu çocukların büyük çoğunluğu da zaten kayıt dışı. Doğal olarak bunlar kayıt altında çalıştırmıyorlar bu çocukları.

Şimdi 2018 yılında çocuk işçiliğiyle mücadele yılı ilan ettiler. Bunla ilgili birkaç örneğim var ama sadece bir tanesini vereyim. Bu yıl ilk altı ayda sadece 23 işyerine çocuk işçi çalıştırıldığı için 39.343,00 Lira idari para cezası verildi.

Yani denetimin ne kadar olduğu ve çocuk işçiliğini engellemek için maddi koşulların, maddi koşulların sağlanmasını ne kadar önemsiyor buradan da görebiliyoruz. Sadece bu rakam yeterli. Çocuk işçiliği 13 filli olarak 13 yaşında yoğunlaşıyor.

Ne tesadüf ki 4+4+4 ile zorunlu eğitimde 6-13 yaş aralığına çekildi. Şimdi bu çocuklar ne olacak? Bu çocuklar geleceğin ebeveynleri olacaklar. Geleceğin yeni çocuk işçilerinin ebeveynleri olacak bu çocuklar. Birçoğu bu çocuk işçileri çocuk yaşta hayata getirilecek, çocuk yaşta evlendirilecek bunlar ve çocuk yaşta yeni geleceğin çocuk işçilerini bayata getirecekler. Buna karşı durdum. Bunu anlattım.

Tabii bu çocukların bir kısmı çocuk yaşta iş cinayetlerine de katlediliyor. Bir kısmı da büyüyecek. Büyüdüğü zaman iş cinayet-

lerine kurban gidecek. Çünkü Türkiye’de işçi sağlığı ve iş güvenliği yoktur. Egemenlere göre iş hayatının fitratında işçinin kaderinde sakatlık ve ölüm yazılıdır. Sonuç Allah’a havale edilir. Takdiri ilahidir. Türkiye’nin iş güvenliği algısı bu şekildedir.

Devlet iş, işçi sağlığı ve iş güvenliği konusundaki sorumluluğunu tamamen dışlayarak bir sorumsuzluk haline çevirmiştir. İşverenler ise büyük bir koruma zırhıyla çevrilmiştir ve bazen tali sorumlulara küçük cezalar verilir. Genelde bunlar beraat eder ve sorumlusu işçiler olur bu iş cinayetlerinin. Kazalar gerekli tedbirlerin alınmasıyla engellenebiliyor.

Aslında Türkiye’de yaşanan iş kazalarının %98’i gerekli tedbirler alınsa engellenebiliyor. Bu gerekli, bu alınması gereken tedbirler alınmadığı için iş kazaları yaşanıyor, iş cinayetleri yaşanıyor, işçiler sakat kalıyor, işçiler ölüyor. Bunun için aslında bu yaşananlar bir iş kazası değil. Bunun için iş cinayeti diyoruz.

Ben iş kazası dersem tırnak içinde algılayın bu iş kazalarını. Bu arada verdiğim rakamların hepsi de asgari rakamlardır. Verdiğim rakamların hepsi de en az olarak algılanmasını dilerim. Çünkü bunlar resmi rakamlar ve gerçek rakamlar çok daha fazladır.

Şimdi iş güvenliği uzmanları var iş yaşamında. Bu iş güvenliği uzmanları iş kazalarını, iş cinayetlerini engellemesi gereken, gerekli denetlemeyi yapması gereken kişiler. Fakat şöyle yaptılar. İş güvenliği uzmanlarını işverene bağladılar. Şimdi sen bu iş cinayetlerinin sorumlusuna bu işi denetleyecek, bu işi engelleyecek kişiyi bağlı, bağımlı kılırsan onun emir ve talimatlarıyla hareket ettirirsen maaşını ona verdirtirsen doğal olarak bu iş güvenliği uzmanları iş cinayetlerini, iş kazalarını engelleyemez, engellemez.

İstese de engelleyemez. Çünkü o çarkın içinde o sistemin içinde temiz kalmalarının imkânı yoktur. Aksi halde işsiz kalırlar. İşlerinden olurlar.

İş güvenliği uzmanları ne yapıyorlar? İş güvenliği uzmanları geliyorlar. Şantiyede bunlara bir büro veriliyor. Büroda evrak işlerini yapıyorlar. Çok canları sıkılırsa bir şantiyeyi turluyorlar. İyi

diyorlar, güzel çalışıyoruz, devam edin, sıkıntı yok. Geri dönüyorlar. Patronla çay içiyorlar. Evrakları düzenleyip, evrakları imzalıyorlar.

Yani hepsine böyle diyemeyiz tabii ama böyle olmak zorunda bırakılıyorlar az önce söylediğim sebepten kaynaklı. Şimdi bizim iş güvenliği, işçi sağlığı ve iş güvenliği yasamızda çok yeni bir yasa. AKP döneminde çıkarıldı, 2012 yılında. 6331 sayılı yasa ile çıkarıldı. Zaten iktidarın işçinin sağlığını düşünmediği yasanın isminden de belli. Yasanın ismi işçi sağlığı ve iş güvenliği değil, yasanın ismi iş sağlığı ve iş güvenliği.

Onlar için işin güvenliği, işin devamı, işin aksamaması önemli. Yoksa işçinin sağlığı, işçinin güvenliği, işçinin hayatı önemli değil. Ne de olsa dışarda milyonlarca bu şartlarda çalışmayı bekleyen işçiler var. Bakış açısı ölen ölür, kalan sağlar bizindir mantığıdır.

Şimdi 2012 yılında yine biraz istatistik vereceğim. 2012 yılında bu yasa çıkarıldığında 74.871 iş kazası yaşandı. Diğer yıllarda var. Her yıl artarak devam ediyor bu iş kazaları. 2016 yılında sanırım iki katından fazla üç katına çıkıyorsa.

286.068 iş kazası yaşanıyor. İş sağlığı ve iş güvenliği yasası çıktıktan sonra her sene iş kazaları artarak devam ediyor. İki haneli rakamlardan üç haneli rakamlara çıkıyor. Doğal olarak işçi ölümleri de artıyor.

2012 yılında 744 işçi iş cinayetinde katledilirken bu sayı 2007 yılına geldiğimizde pardon 2017 yılına geldiğimizde 2007 işçiye çıkıyor.

Az önce dediğim gibi bunların hepsi resmi rakamlar. Gerçek rakamlar bunların çok daha üstünde. Bu, bu rakamlar şunu söylüyor. Her gün en az beş işçi hayatını kaybediyor. Her gün en az altı işçi sürekli iş göremez hale geliyor. Tabii bu iş cinayetleri sonucu hayatını kaybeden işçiler bir de Dünya Sağlık Örgütü ve Dünya Çalışma Örgütü'nün bir verisi var. Bu ise buz dağının görünmeyen yüzü. Dünya Sağlık örgütü diyor ki bir iş cinayeti sonucu ölüm karşılığında yaklaşık altı meslek hastalığı sonucu ölüm yaşanıyor.

Yani asıl katliam meslek hastalığı sonucu yaşanıyor. İş cina-yetlerinin altı katı meslek hastalığı sonucunda işçi hayatını kay-bediyor.

Şimdi KHK'lardan bahsettik. OHAL sürecinde bu işçi sağlığı ve iş güvenliği yasaları daha da işveren lehine düzenlendi bu şeyler yeterli olmayacak ki fazla geldi ki işveren lehine düzenle-meler yapıldı.

21 Mayıs 2018'de iş sağlığı ve güvenliği hizmet genelgesin-de değişiklik yapıldı. Nasıl bir değişiklik yapıldı? Daha önceden sayısı ondan az işçi çalıştıran iş yerleri için iş güvenliğini işveren yapabiliyordu. Bu sayı elliden az diye değiştirildi. Ve elliden az işçi çalıştıran iş yerlerinde iş güvenliği işverene teslim edildi.

Aslında bu çok büyük bir rakam bu değişiklik. Çünkü elliden az işçi çalıştıran iş yeri sayısı tüm iş yerlerinin %90'ına tekabül ediyor. Şeyde de değişiklik yapıldı. Çalışanların iş sağlığı ve iş güvenliği eğitimlerinin usul ve esasları hakkında yönetmelik. Bunda da işçilere uzaktan eğitim verilmesi getirildi. Daha önce sekiz, on iki, on altı saat eğitim veriliyordu ve blok şeklinde veriliyordu. Blok eğitim dört saatten az olamıyordu. Bu bir saate indirildi.

Bunlar neden böyle yapıldı? Şimdi onun sebebinde de 15 Mayıs 2018 tarihinde Türkiye Odalar ve Borsalar Birliğinin 74. genel kurulunda konuşan Rıfat HİSARCIKLIOĞLU veriyor. Şöyle diyor; bu yasaların nasıl çıktığının da göstergesidir bu konuşma.

İş sağlığı ve güvenliği mevzuatının Kobilere büyük yük getirdiğini söyleyerek bunları kaldırttık diyor. Yani sermaye talep ediyor, iktidar bunları kaldırıyor.

Son bir örnekle burayı da kapatacağım. Şimdi inşaatlarda çalışabilmek için yeterlilik ve yüksekte çalışabilir belgesi alınması gerekiyor. Yani düzen nasıl çalışıyor? Bu sistem nasıl yürüyor? Onun için çarpıcı bir örnek diye düşünüyorum. Şimdi işçi Umud ABAY anlatıyor. İnşaatta çalışıyor ve bu belgeleri yok. Bir taşeron firmada gidiyor. Bordaki şey yapıyor inşaatı Marmara AVM'yi sanırım. Bak bu adliyenin yanındaki şey AVM'yi yaparken. Bu bel-

geler yok. İşveren diyor ki gerek yok belgeye diye. Gel diyor sen başla diyor. Biz belgeyi hallederiz diyor.

Umut işe başlıyor. Tabi bu arada Umut'un bilgilerini alıyorlar kimlik bilgilerini ve Üsküdar'da bir şirkete firmaya gönderiyorlar bu belgeleri sağlaması için.

Bir ay sonra Umut'a diyorlar ki gel diyor Umut'a 100,00 Lira veriyorlar. Bunu diyorsun gideceksin firmaya vereceksin diyorlar. Umut'u firmaya gönderiyorlar. Eğer o inşaatta çalışan işçi çoksa serviste tutuya işveren. Serviste bindiriyor gönderiyor Üsküdar'a firmaya.

Umut Üsküdar'a firmaya gittiğinde bir aydır eğitim aldığını öğreniyor inşaatta çalışabilmek için yeterlilik ve yüksekte çalışabilir belgesi alabilmek için bir aydır eğitim aldığını öğreniyor orada ve o günde sınav yapılacak.

Sınava giriyor. Sınava yapacak eğitmen firmanın yetkilisi geliyor, soruları dağıtıyor. Sorularla birlikte cevap anahtarını da dağıtıyor. Ama cevap anahtarlarını dağıtırken şöyle diyor; herkes diyor iki üç tane yanlış yapsın diyor ki bu şekilde dikkat çekmeyelim, şüphe çekmesin diyorlar. Kimse uyanmasın. Bu şekilde bu insanlara yeterlilik ve yüksekte çalışabilir belgesi alınıyor.

Şimdi işcinayetleri yaşanıyor çokça yaşanıyor bunu söyledik, çok sık yaşanıyor. Bunlar sonucunda davalar açılıyor. Aslında birçoğunda açılmıyor. Birçok iş cinayeti iş kazası sümen altı ediliyor. Böyle kamuoyunda gündem olanlarla ilgili davalar açılabilir. Yargı sürecinde de bu anlattığım adaletsizlik sürüyor. Cezasızlıkla sonuçlanıyor bu yargılamaların sonucu. Bunu da uzun uzun anlatmayacağım.

Bir tane örnek vererek burayı da geçiyim. Mecidiyeköy Torunlar Center davası. Bu davayı da Çağdaş Hukukçular Derneği olarak takip ettik. Burada Mecidiyeköy'de Torunlar Center'de on tane işçi asansörün yere çakılması sonucu öldü, katledildi. Bunun sonucunda dava açılabilen davalardan birisi. Hem ölümlerin çok olmasından kaynaklı hem de gündemde çok olmasından kaynak-

lı bunun davası açılabilir.

Bu işte şeylere de bir örnek aslında bu örnek. Kamu görevlilerinin, polislerin, jandarmanın, gardiyanın kamu görevlilerinin cezasızlığına da bir örnek aslında. Onlar nasıl cezasızlıkla yargılandıkları davalarda cezasızlıkla sonuçlanıyor.

İşverenlerin yaptıkları katliamlarda cezasızlıkla sonuçlanıyor. Birbirine paralel şeyler bunlar. On işçi asansörde yere çakılarak katledildi. Hiçbir zaman asıl sorumlulara dava açılmadı. Tali sorumlulara dava açıldı. Dava sonucunda 16 sanık beraat etti. 9 sanığa 8 yıl 4 ay ceza verildi.

On işçinin, on canın yere çakılarak ölmesinin bedeli buydu. Sekiz yıl dört ay. Bu bile mahkeme tarafından çok görüldü. Sanırım şöyle bir düşünce oluşuyor işverenler deyince. Bu adamlar ülkeyi kalkındıran adamlar. Bu adamlar ülkeye yatırım yapıyor. Bu adamlar ülkeyi geliştiriyor. Bu adamlar milli gururumuz denerek ya iki üç kişi ölmüş, on işçi ölmüş, bacağı kopmuş, kolu kopmuş. Bunlar için bu adamları yormayalım. Bu adamları cezalandırmayalım düşüncesi sanırım.

Bu hapis cezaları bile çok görülerek krediye taksit misali 24 ay taksit bölündü bu ceza alan insanları cezaları, hapis cezaları para cezasına çevrilerek taksit bölündü. On insanın öldürülmesinin bedeli 60.800,00 TL. Üstelik 24 ay taksitle.

Şimdi aslında şöyle bir süreçte var ama oraya girmeyim. Kısa keseceğim dedim. Aslında işçilerin hakları sistematik olarak iktidar döneminde parça parça alındı. Küçük küçük alındı. Sonra büyük büyük alındı. Sonra devasa boyutlarda alındı OHAL'le birlikte.

İşçiler birçok haklarından mahrum oldu. Dava süreçlerinde de birçok hakları gasp edildi. Buna bu neden oldu. Bunun sebebi de yine sermaye. Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği başkanı Rifat HİSARCIKLIOĞLU yine talepte bulunuyor.

Diyor ki; büyük sıkıntı yaşadığımız bir başka alan yargı sistemi. Özellikle iş mahkemelerindeki davalarda işveren %92 haksız

çıkıyordu. Bunu değiştirmek üzere zorunlu ara buluculuk sisteminin uygulamaya alınmasını sağladık. Zorunlu ara buluculuk sistemini nasıl getirdiler? Nasıl kılıfa soktular?

Dediler ki mahkemeler uzun sürüyor. Bitmesi gereken süre de bitmiyor. Dava dosyalarının sayısı çok fazla. İşçiler mağdur oluyor. İşte işverenin o talebi bu şekilde bir kılıfa sokularak zorunlu ara buluculuk getirildi. Zorunlu ara buluculuğa çok ayrıntılı girmeyeceğim ama aslında büyük bir sorun girmek gerekiyordu. Çok uzatmamak babına ona da kısaca değinip geçiyim.

Burada ekonomik olarak güçsüz olan taraf işçi tarafıdır. Burada şöyle düşünüyorlar. Aslında düşünmüyorlar, şöyle yansıtıyorlar. İki eşit taraf var. İşveren ve işçi tarafı var. Bunlar ara buluculuk dediğim pazarlık sistemidir. Yani davalarda hep kaybediyoruz biz.

Mahkemeler hep işçi lehine karar veriyor. Biz bunu pazarlığa çekelim. Hukuktan çıkaralım, pazarlık masası kuralım. Pazarlık masasında biz her türlü götürürüz bu işi. Götüremediğimiz yerde üçte kırpsak bizim lehimize.

Hani derler ya domuzdan kıl koparmışız o misal. Bir pazarlık masası kuruluyor ama eşitler arası bir pazarlık gibi sunuluyor. Ama dediğim gibi eşitler arası bir pazarlık değil. Sen işçiyi işten kovmuşsun. İşçinin geçimini bitirmişsin. İşçi aç. İşçi bir hafta sonra kirasını ödeyecek. İşçinin çocuğu okula gidecek. İşçinin çocuğu süt istiyor. İşçinin çocuğunun karnı doycak vs. vs.

Sen açlığı gösterdiğin insana diyorsun ki ben sana hakkın şu kadar ama ben sana şu kadar vereceğim. Eğer sen bunu kabul etmezsen dava açacaksın, bir yıl dava sürecektir. O zamana kadar ben belki iş yerini kapatacağım, ben belki işyerini değiştireceğim. Tahsil edip edemeyeceğin de belli değil. Sen en iyisi bu parayı al. Sesini çıkartına denilen bir sistem.

Bu şekilde işçi arayışını bulmaya zorlanarak yasalarla elde ettiği hakları aslında masada gasp ediliyor. Ara buluculuk denilen sistem bu. Dediğim gibi bu yeterli diye düşünüyorum. Daha ayrıntısına girmeyeceğim.

Emek sermaye çatışmasının önüne geçmek için devlet arabuluculuk rolüne bürünüyor. Fakat arabuluculuk hikayeleri hep aynıdır. Devlet görevlileri işverenle işçi arasında tarafsız kalıyor gibi yapar. Oysa gerçekte işverenlerin isteklerinin müzakere edilmiş kararlar gibi gösterilir. Az önce Rıfat HİSARCIKLIOĞLU'nun talepleri ve yasaların nasıl çıkarıldığıyla ilgili örnekte verdiğim gibi.

Şimdi Ebru TİMTİK bir örnek vermişti İtalya'yla ilgili. Mussolini Bay Benissi'ye şey veriyordu, güvence veriyordu. Emek mahkemelerinden korkmanıza gerek yok. Bizde de var bu. Bu seferde iktidar Recep Tayyip ERDOĞAN, Oda ve Borsa Başkanlarına teminatı veriyor.

Diyelim ki bir işçiden memnun değilsiniz. Kapiya koyuyorsunuz. Gidiyor iş mahkemesine tekrar geri gönderip bu, defa farklı bir ikramiye ödemek suretiyle almak zorunda kalıyorsun. Bunları bizim gözden geçirmemiz gerek özel sektör gerek devletin bu anlayıştan kurtulması gerekmez mi?

Tekme tokat kapiya koyalım demiyorum. İhbar ve kıdem tazminatını verirsin. Başının çaresine bak dersin. Tüm bunlardan tüm sektörleri arındırmak lazımdır. Aynı bakış açısı işçilere, işçilere aynı şekilde görüyorlar. Aynı şekilde işverenlerin yanındalar.

Şimdi şuna da kısaca değineyim. Asgari ücrete. Şimdi asgari ücret yedi milyondan fazla işçi asgari ücretle çalışıyor ve asgari ücret 1.603,00 Lira Ama gerçekte asgari ücret 1.603,00 Liranın altında. Orda da bir aldatmaca var. Nasıl bir aldatmaca var? Bu 1.603,00 Liranın içinde AGİ ücreti de var. AGİ ücretini çıkardığımız zaman gerçek asgari ücret ortaya çıkıyor.

Türkiye'de gerçek asgari ücret 1.451,00 Lira. TÜİK'in açlık sınırı ise 1.893,00 Lira. Yani bu devlet yedi milyondan fazla işçiyi açlık sınırının altında çalıştırıyor.

Ha bir de şu örneği vereceğim. Sonra bu konuyu da bitirelim. Şimdi Kemal SUNAL filmi vardı. Filmin ismini hatırlamıyorum da. İşçi pazarı şehre geliyordu işçi pazarına gidiyordu. Yani bu as-

İnada bir gerçek. Türkiye'nin bir gerçeği ve halen olan bir gerçek.

En son birçok semtte var. Ama en son Beykoz'da bir insan pazarı, işçi pazarı kuruldu. Beykoz ilçesi Küçüksu Mahallesinde. Buraya insanlar sabahın beşinde geliyor. Ne iş olsa yaparız abi diyorlar. Ve aynı Kemal SUNAL filmindeki bir bire biri yaşanıyor. Kamyonla veya arabayla birisi geliyor. Orda bekleyen insanlar arabanın peşinde koşuyor. Gelen kişi iki kişiyi seçiyor ve alıp götürüyor. Yani artık ülkemizde işçi pazarları hiçbir zaman son bulmadı bu ama çok görünür değil artık çok dillendiriliyor.

Ülkemiz hala işçi pazarlarının olduğu bir ülke. Şimdi yani işçiler yıllardır sömürülüyor. Yıllardır hakları gasp ediliyor. Yoksulluk çaresiz bırakılıyor.

18. yüz yılın başında sanayinin geliştiği ülkelerde işçiler burjuvaziye karşı ayaklanmaya başladı ve bu tarihten bu yana tarihsel olarak işçi sınıfı mücadelesi gelişti, gelişmeye devam ediyor. Yani böyle tarihsel ve siyasal hak hukukları olan işçileri, işçi örgütlenmesini, işçi mücadelesini suçlu sayarak yasa dışı ilan etmek çok gerçekçi değil. Tüm bir tarihi yargılamanız gerekecek bunun için.

Ben şeye de bu işçilerin örgütlenmesinin tarihine de çok girmeyeceğim. Sadece şunu söyleyeyim. Yani 18. yüz yılda da İşçiler bölünerek, işçiler ve işverenler şunun farkına aslında işverenlerin farkına vardı. İşçilerin onun farkına varmasını engellemek için sermaye her zaman böl parçala yönet politikasını uyguladı.

İşçileri sınıf kimliğinden kopararak hemşericilik, kadın, erkek, kalifiye, kalifiye olmayan, Türk, Kürt, Alevi, Sünni diye ayırarak işçileri bölerek onları yönetmeye çalıştılar.

Neden? Çünkü işçilerin tek gücünün sayısal güçleri olduğunu ve bu sayısal gücün örgütlenerek, örgütlü bir hale gelerek bir güç haline geleceğini fark ettiler ve dediğim gibi 18. yüz yıldan bu yana böl parçala yönet ile bunu uyguluyorlar. Hala da bu yöntemi uyguluyorlar.

İşte taşeron kadrolu işçi dediğim gibi diğer ayrımlar vs. vs. Daha yakın tarihimizde bu işçi örgütleri, işçi örgütlenmeleri üzeri-

ne daha spesifik durmaya başladılar. İkinci Emperyalist Paylaşım savaşından sonra ABD emperyalizmi sosyalist ülkeler dışındaki sendikal hareketlere doğrudan müdahale etmeye başlamıştır. Bu anlamda yeni sömürgecilik düzenine bağlı olarak sendikal hareketlerde buna göre biçimlenmiştir.

Bu müdahaleleri emperyalizm devlet desteğiyle gerçekleştirmiştir. İşçi sınıfının gerici, sağ ve kısmen reformist kesimleri kullanılarak gerçekleştirildi.

Bu organizasyonda ya doğrudan Amerikan İşçi Konfederasyonu ya da Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu bu ilkelerin birçoğunda sarı sendikalar kuruluşuna öncülük etti ve var olan sendikalar da önemli ölçüde kendi bünyesinde topladı.

Bunun ülkemizdeki örneği 1952 yılında kurulan Türk İş'tir. Türk-İş Amerikan sendikacılık doktrininin tarafından empoze edilen partiler üstü sendikacılık anlayışıyla devlet eliyle kurulmuştur. Bunun da ayrıntılarını geçeyim.

80 sonrasında itibarindense tekelci burjuvazi dünya çapındaki sendikalara ve sendikayla mücadeleye karşı yeni bir müdahalesi oldu. Bu küreselleşme adı verilen emperyalist politika bu anlamda birçok yerde tam bir örgütsüzleştirme ve sendikasızlaştırma saldırısı olarak sürdü.

80'li 90'lı yıllarda da bu boyutlanarak devam etti. Bunla esnek çalışma getirildi. Sözleşmeli personel taşeron politikaları. Bunların hepsi sendikaların işlevsizleştirilmesi için getirildi.

Eğer grev yaparsanız daha fazla ücret isterseniz fabrikayı kapatırız ya da başka yere taşırız tehditleri geldi. İşçiler bir açmaza sürüklenmeye çalışıldı. Bu dönemde işçi örgütleri sınıf örgütleri de mücadele ve direnişten çıkıp sivil toplum kuruluşlarına dönüştürüldü.

Patron sendikacılığı geliştirildi bu süreçte. Bunların tek bir amacı vardı. Sendikalara sendika niteliğini veren tüm işlevlerinden soyutlamak.

Burjuvazi bir mikrop olarak gördüğü sınıf mücadelesini işçile-

rin sendikalı örgütlerinden büyük oranda bu şekilde tasfiye etmeyi maalesef başardı. Şurayı da geçeyim.

Yani biraz uzuyor ama mümkün olduğunca çabuk geçmeye çalışıyorum. E tabi buna karşı direnişler de oldu. Bu Amerikan sendikacılığına, patron sendikacılığına karşı Şişli Belediye işçileri direndi.

Grev işçileri fabrika işgali yaptı. Oya BAYDAK direnişi oldu. İşçiler de buna karşı direniyor. Buna karşı sendikalar da cezalandırılıyor. Mesela TÜMTİŞ Ankara şube başkanı ve işçileri sendika üye sayısını çoğaltmak bu şekilde aidat gelirini arttırmak, iş ve çalışma hürriyetini engellemek suçlamasıyla ceza verildi. Şu an hapisteler.

Şimdi biraz OHAL sürecine gireyim. Bu sendikaları da bu şekilde tamamlamış olalım. OHAL sürecinin asıl sebebi en birincil ağızdan söylendi. Biz OHAL'i sizler için getirdik. Sermayeye sesleniyor. Biz OHAL'i sizler için getirdik. Bakın hiç grev oluyor mu? Oluyorsa OHAL'de gereken müdahaleyi yapıyoruz. Demiştik devlet emek sermaye çatışmasında tüm otoritesini tüm baskı araçlarını işverenin yanında kullanılıyor. İşçilerin talepleri, eylemleri sert şekilde cezalandırılıyor. Çünkü işverene yapılan mücadeleyi işverene karşı söylenen sözü devlete karşı söylenmiş olarak algılanıyor, algılıyorlar.

Çünkü bunun sebebi de demiştik devlet işverenin isteklerini müzakere edilmiş kararlar kılıfına sokar ve bu kararlara itiraz edenleri düşmanı olarak görür sebebi bu.

OHAL ne getirdi? OHAL ile işçiler daha fazla sömürüldü, daha örgütsüz hale getirildi. İşveren ise karlarını ve sömürülerini arttırdı.

Mesela iş sağlığı ve güvenliğinden bahsettik. OHAL sürecinde ne yaptılar? Çapa'da İSKİ'de, Boni Çorap'ta işçi sağlığı, iş güvenliği temsilcilerini temsilcisi işçileri işten attılar.

Neden? Sadece görevlerini yapmaları, yani gıda zehirlenmesine karşı çıkmaları, iş yerinde işçi sağlığı mevzuatının uygulan-

masını istemeleri ve işçi ölümlerine karşı mücadele edilmesi gerektiğini belirtmeleri.

Bundan kaynaklı OHAL sürecinde bu işçiler işten atıldı. OHAL sürecinde iş cinayetleri %14 arttı. OHAL'le iki yılda en az 3960 işçi yaşamını yitirdi.

Bir de OHAL sürecinde Çalışma Bakanlığı şöyle bir kampanya veya çalışma yaptı. İş sağlığı ve güvenliği hedef sıfır tolerans. Yani iş kazalarını sıfırlayacaklardı. Bu çalışmanın kampanyanın başladığı ilk dört ayda kampanyada özel olarak inşaat sektörü üzerine tasarlandı. Ama ilk dört ayda 167 inşaat işçisi olmak üzere 753 işçi iş cinayetinde öldü.

OHAL sürecinde hiçbir eyleme işçi eylemine izin verilmedi. Eylemi bırakın işçi toplantılarına, kapalı işçi toplantılarına izin verilmedi. Açık alan işçi toplantılarına izin verilmedi. İşçi yerindeki işçi toplantılarına izin verilmedi.

OHAL'le birlikte grev hakkı da hem hukuken hem fiilen ortadan kaldırıldı. AKP aslında grev yasakçısı bir iktidar. OHAL'den önce de on dört yıllık iktidarında sekiz tane grevi yasaklamıştı. OHAL sürecinde de iki yıllık OHAL sürecinde de yedi tane grevi yasakladı. Bunları sadece sayısal olarak verip geçiyorum. Ayrıntılarına girmiyorum.

Mesela başka ne oldu? Düzce Tekno Mekafarida grevinde 25. gününde bizzat devlet grev kırıcılığı yaptı. Jandarma Birleşik Metal İş üyesi işçileri gözaltına alarak malları fabrikadan çıkardı. Petkim'de Petrol İş Sendika şube yönetimi ve işçi temsilcileri yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Fabrikaya TOMA'lar getirilerek zorla üç yıllık sözleşme imzalatıldı.

Bunların hepsi OHAL sürecinde yaşanan. OHAL sürecinde grev yasaklama yetkisi de genişletildi. Şehir içi toplu ulaşım hizmetleri ve bankacılık sektöründeki grevleri kapsayacak şekilde genişletildi.

Yani aslında şeye biraz bu grev yasaklarının gerekçelerine biraz girecektim ama orayı da sadece iki üç cümleyle geçiyim.

Mesela Metal cam işçilerinin grevi yasaklandı, milli güvenliği bozduğu gerekçesiyle. Cam işçilerinin cam işçileri ne yapıyordu? Cam işçileri rakı şişesi yapıyor. Su bardağı yapıyor, otomobil ve pencere camı üretiyor bu işçiler. Bu işçiler greve çıktığı için milli güvenlik bozuluyor diye bu grevi yasakladılar.

Yani bununda takdirini size ve salona bırakıyorum rakı şişesiyle nasıl bir milli güvenlik sorunu yaşanıyor. Aslında yani bu grev hakkını işçiler atladığım kısımda ayrıntılı anlatmıştım grev hakkını işçiler fiili mücadeleyle kazandılar.

Aslında bu grev yasaklarının önünü kesmenin yolu da fiili mücadeleydi. Yani yasaklamalar hukuki olmadığı için yasa dışı olduğu için meşru olmadığı için hukuki bir yolla bu grev yasaklarını aşmanın imkânı yoktu. Fiili meşru mücadele yoluyla bu grev yasakları aşılabilirdi.

Ama maalesef işçi örgütleri göstermelik basın açıklamalarıyla bu grev yasaklarını geçiştirerek aslında grev yasakçılığına yol açtılar. Onlarda aslında bu grev yasaklarında sorumlulukları vardır. Mesela cam işçileri grev yasağını fiilimeşru mücadeleleriyle geri püskürttüler.

Marjinal gruplar var olay çıkacak diyerek grevi yasaklamışlardı. Ama cam işçileri bunu tanımadılar ve grevlerine çıktılar. Ve bu şekilde haklarını kazandılar. İşçi örgütleri bu cam işçilerinin yolundan yürüseydi bu kadar grev yasağıyla karşılaşmayacaktık. İşçilere böyle hakları engellenirken böyle hakları yok edilirken işçilerin işsizlik fonu da işverenlere yağmalatıldı.

İşsizlik fonundaki paralar işçilerin işsizlik zamanları için ödemesi gerekirken bu işsizlik fonu işverenlere açılarak sermayeye açılarak KDV, kurumlar, gümrük vergisi muafiyeti, indirimler, iş veren sigorta prim desteği, gelir vergisi stopaj desteği vs. vs. bir sürü destek mahiyetinde muafiyet mahiyetinde iş verenlere şeyler ve destek ve teşvikler verildi. Bunların hepsi de işsizlik fonundan sağlandı. Kapitalist sistem bu çarpıtma ve aidatına geleceğini daha da profesyonelce sürdürmektedir. Bu sistem bugün demokrasi kılıfı altında tam bir aldatma, sömürü ve soygun dü-

zeninin meşrulaştırılması üzerine bina edilmiş durumdadır. Antonio GRAMSCI şöyle diyor. Evrensel aldatmanın haklın olduğu dönemde gerçeği anlatmak bir devrimdir. İşte bu sebeple bugün buradayız. En büyük suçumuz bu gerçekleri anlatmak.

Evet biz hep gerçekleri anlattık. Gerçek, sömürü, talan, soygun, hak gaspları, işkence, iş cinayetleri ile ayakta kalan bir düzen. Ve tüm bunlar OHAL ile daha da katmerleşti. Avukatlığımızı bunların teşhiri ve bunlara karşı mücadeleyi üzerine kurduk. Bu şimdye kadar anlattıklarım işçilere anlattıklarım. İşçilere anlatmakla kaldım mı? İşçilere anlatmakla kalmadım. İşçilerin yanında oldum. Nasıl yanında oldum?

İşçilerin davalarını açtım. Mahkemelerini takip ettim. Ayrıca işçilerin Beşiktaş temizlik işçileri gece yarısı işten atıldı. Gece yarısı Beşiktaş Belediyesi temizlik işçilerinin yanında oldum, işten atılmalarının hukuksuz olduğunu anlattım. Bu şekilde işten atılmayacaklarını söyledim. İş verenle konuştum. İş veren tarafından tehdit edildim. Polis tarafından gözaltına alındım. Daha sonra işçiler çadır kurdular. Basın açıklaması yaptılar. İşçilerin yanında ben de vardım.

Yine Oya BAYDAK bir sendika tarafından işten atıldı. Çadır kurdu. Oya BAYDAK'ın hem davasını açtım, davasını kazandım. Hem de direnişinde yanında oldum. Çadırında yanında oldum. Basın açıklaması yaparken yanında oldum. Direnişine omuz verdim. Bu sebeple elli iş saldırısına uğradım. Darp edildim, dövüldüm. Kazova işçilerinin yanında oldum. Kazova işçileri, kazova işçileri hem patrandan dayak yiyorlardı hem de tehdit ediliyorlardı. İşten atılırız, aç kalırız korkusuyla sessiz kalıyorlardı. Fakat patron bir gün Kazova işçilerini ücretsiz izne çıkardı ve ücretsiz izinden sonra İşçiler geldiğinde fabrikanın kapanmış olduğunu, birçok malında kaçırılmış oyduğunu gördü. Kazova işçileri benim yanıma geldi. Onlara hukuki yardımda bulundum, davalarını açtım. Ama şeyi de anlattım Kazova işçilerine. Davayı açarız. Mahkemeden tedbir talebinde bulunuruz malları kaçırıyor diye, fabrikadaki mallar üzerinde. Ama dedim ben daha herhangi bir iş mahkemesinden bu şekilde verilmiş bir karar görmedim dedim.

Davayı da kazanırız sonunda ama dedim o sürece kadar bu patron malların bir kısmını kaçırmış zaten kalan malları da kaçıtır. Davayı kazandığımızda da hiçbir şey alamazsınız. Ayrıca birde mahkeme masrafı yapmış olursunuz dedim. Bunun yolu dedim patronun fabrikadaki malları kaçırtmasının yolu dedim fabrikanın önünde çadır kuracaksınız. Yedi yirmi dört fabrikanın önünde nöbet tutacaksınız. Patron malları kaçırtmasın diye. Kurdular, çadırlarını kurdular. Basın açıklamalarını yaptılar. Çadır kurulurken yanlarındaydım, basın açıklamaları yaparken yanlarındaydım, yürüyüşlerinde yanlarındaydım, gözaltına alındılar yanlarındaydım. Beni de gözaltına almaya çalıştılar orda. Bu hukuksuzların, hukuksuzlukların hepsini teşhir ettim.

Kazova işçileri davasını da kazandık. Direnişi de kazandılar. Dava sonunda alacaklarının birçoğunu alamadılar ama o çadır sayesinde fabrikada kalmış olan mallardan ücretlerinin bir kısmını alabildiler. Ama Kazova işçileri o direniş sürecinde şunu öğrendiler. Bizim patronlara ihtiyacımız yok dediler. Biz patronsuz da üretim yapabiliriz dediler ve patronsuz bir atölye kurdular Kazova işçileri. Patron olmadan kendileri ürettiler ve halka ucuz ve kaliteli kazak üreteceğiz diyerek yola çıktılar. Hala da çalışıyor Kazova işçileri patronsuz, sömürsüz bir şekilde atölyelerinde.

Şişli Belediye işçilerinin grev çadırında da yer aldım. Onlarla taşeronu karşı mücadele ettim. Çok kısa Çağdaş Hukukçular Derneğine de değinmek istiyorum. Çünkü bu avukatlık pratiğimin bir kısmını da Çağdaş Hukukçular Derneğinde öğrenelim. Çağdaş Hukukçular Derneğine ruhsat almamla birlikte üye oldum. Daha sonra yöneticilikte yaptım Çağdaş Hukukçular Derneğinde uzun süre. Çağdaş Hukukçular derneğinin bütün etkinliklerine katıldım, bir kısmı dosyaya konulmuş, eksik konulmuş. Dediğim gibi ben Çağdaş Hukukçular Derneğinin bütün etkinliğine katıldım. Basın açıklamalarına, yürüyüşlerine, panellerine, mitinglerine hepsine katıldım. Bu sebeple baskıya uğradık mı? Uğradık. Ne oldu?

Gözaltına alındık, dövüldük, katledilen meslektaşlarımız oldu. Arkadaşlarımız söyledi katledilen meslektaşlarımızı. Bu sebeple, Çağdaş Hukukçular Derneğini debi gece yarısı KHK'sıyla kapat-

tilar. Ama Çağdaş Hukukçular Derneği asla bir binadaki daireden ibaret değildi. Çağdaş Hukukçular Derneği hala çalışmalarına devam ediyor. 74 yılında kuruldu Çağdaş Hukukçular Derneği ve 74 yılından bu yana susmadı. Hala da susmuyor, çalışmalarına devam ediyor. Haksızlıkların karşısında duruyor. Şimdi çok kısa dosyayla ilgili birkaç cümle söyleyeyim. Şimdi tüm bu anlattıklarım size anlattıklarımın hepsi gizli faaliyetlermiş gibi dosyada.

Dediğim gibi bunların hepsini ben yaptım. Hiç birisi de gizli saklı işler değil. Halkın önünde yaptık, halk için yaptık bunları. Basına açtık, hepsini yaptık. Şimdi şöyle bir durum oldu. Onu da aslında arkadaşlar anlattı bu polis ve itirafçı şeylerini. Ben tek cümleyle geçiyim orayı.

Polisin elinde bir kurgu var. Bir komplo var. Bu dosyalar hiç eksik olmuyor zaten polisin elinde. Özgür beş yılda bir oluyor dedi zaten. Şimdi bize dava açılıyor. Tutukla şey soruşturma açılıyor. Soruşturmayı götürüyorlar. Beş yıl sonra bizi tutukluyorlar. Ondan sonra o soruşturma tamama erdikten sonra yeni bir soruşturma açılıyor. Şu an yeni bir soruşturma daha vardır emin olun bir beş yıl sonra bu soruşturma sonucunda bir dava açılacak. Belki biz tekrar önünüze tekrar hapisanelere gireceğiz veya başka arkadaşlarımız hapisanelere girecek. Bu şekilde polis zaten bir kurguyu komployu devamlı sürdürüyor. Onun elinde bir hikâye var. Bu bizim hayatlarımızdan yola çıkarak bizim avukatlık pratiğimizden yola çıkarak, bizim yaptıklarımızdan yola çıkarak ellerinde bir hikâye bir kurgu var. Bu kurguya şöyle ihtiyaçla duy, şöyle ihtiyaç duyuyorlar şöyle; gizli tanığa ihtiyacı oluyorlar, gizli tanık buluyorlar. İtirafçıya ihtiyacı oluyor, itirafçı buluyorlar ve o yazdıkları hikayelerin altına bunların imzalarını alıyor.

Etkin itirafçının neye ihtiyacı var? İtirafçının da etkin pişmanlıktan yararlanması için bir kurguya bir hikâyeye ihtiyacı var. İşte o imzayla kurguyu birleştirdiğin zaman bizim dosyamız ortaya çıktı. Yani dosyanın polisi de, savcısı da, hakimi de hatta bizim dosyamızda bilirkişisi bile bir itirafçı.

Berk ERCAN söylediler. Dosyaya da o yorum yapıyor. Bel-

geleri de o yorumluyor. Şu Şöyledir, bu böyledir diye. İtirafçı tüm sıfatları üstüne alınış durumda bizim Şeyde bizim dosyamızda. AKP genel başkan yardımcı Mahir ÜNAL bir kişinin ifadeleri üzerinden biz adalet ve hakikat arayışı içine mi gereceğiz? Kendini kurtarmak için beyanda bulunan birinin beyanlarına nasıl itibar edebiliriz diyor. Biz yıllardır söylüyoruz bunları. Bu sistemi siz yarattınız ve size dokunmadığı sürece sorun yoktu. Ne zamanki çıplak ayaklılar dıőındakileri de sokmaya başladılar. Bunun bir yıl olduğunu dillendiriyorsunuz.

Anayasal demokratik haklarımızı kullandığımız için, avukatlık mesleğini hak ettiği Şekilde yaptığımız için, adalet talebini hiç dilimizden düşürmediğimiz için halkın, işçilerin, öğrencilerin, muhalefetin, ezilenlerin sesi olduğumuz için bugün yargılanıyoruz. Gerçekleri her koşulda dillendirdiğimiz için hapishanelere kapatıyoruz. Ama Şeye inancımız da hiçbir zaman bitmiyor.

Gerçek suçlular bir gün adalet karşısında hesap verecek. Adaletin karşısına ıkarılacak. Bundan da hiçbir zaman umudumuzu kaybetmedik. O günlerin de geleceğine inanıyoruz diyelim. Bu Şekilde tamamlamış olayım. Baya bir uzattım kusura bakmayın.

Süleyman Gökten

Av. Didem Baydar Ünsal

İSTANBUL 37. AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA,

*“Doğru bulduğum, haklı bulduğum,
Güzel bulduğum her şey ve herkes için
Dövüşebilirim.”*

N. Hikmet

Ben Kimim? Ne İstiyorum?

Kişisel Tarihim

İddia makamlarınca korkunç ve bağışlanmaz, bana göre de onurla ve bakışım dik üstleneceğim büyük “suçum” Halkın Hukuk Bürosu avukatı olmaktır. Benim 500 küsür sayfalık iddianameden anladığım budur. Diğer bütün meseleleri Halkın Hukuk Bürosu avukatlığıma bağlamaya, senaryolar yazmaya çabalamışsa da iddia makamı, önceki saldırılarda olduğu gibi yine çuvallamıştır. Bizi karalamak için başvurulmuş magazin kokan, sansasyon yaratılmaya çalışılan uydurma senaryolar gerçek-dışı beyan ve yorumlardır. Olayların kişilerle bağlantılarının açıkça ortaya konmadığı yalancı bir iftiracının iftiralarından ve siyasi polis uydurması bir kısım yorum ve değerlendirmelerden oluşan içi kof bir külliyattır önümüzde duran ve o bir iddianame değildir! Nedenleri, ilerleyen aşamalarda usul ve esasa ilişkin değerlendirme yapma şansımız olduğunda ortaya çıkacaktır. Şimdilik bu kısmı geçelim.

Mademki Halkın Hukuk Bürosu avukatı olmak nazarınızda suç, bizce de onur, öyleyse anlatalım neden Halkın Hukuk Bürosu avukatı olmak onurdur. Anlatmalıyım ve bilmelisiniz neden halkın avukatlığını seve seve üstlendim.

İnsanların büyük kararları ya da değişimleri küçük nedenlerle

de olabilir ama mutlaka bir nedeni vardır. Öyle değil mi? Benimse başından beri küçük küçük birçok nedenim vardı tercihlerimi belirleyen, yer yer bunları anlatacağım sizlere.

Uçak mühendisi ve Subay bir baba, ev hanımı bir annenin kızı olarak babamın ilk görev yerlerinden birinde, Eskişehir’de 1988 yılında dünyaya geldim. Benden iki yaş büyük ve baba memleketimiz olan Konya da doğmuş bir ablam vardır.

Sevgi dolu bir ailede huzur ve güven içinde büyüdüm. Dürüst ve açık yürekli, adaletli ve vicdan sahibi olmayı onlardan öğrendim ilk önce. Yardımlaşma ve dayanışmayı, dostluk, vefa, emek gibi halk değerlerini ailemden öğrendim, halkımı ve vatanımı çok sevmeyi de. Duyarlı ve dost bir ailem vardı yaşadıkları çevreye. Onlar haksızlıkların karşısında kayıtsız kalamazlardı hiç, mutlaka bir ses çıkarır; sorun varsa çözümü de vardır çözelim diye yardıma koşarlardı bir sorun gördüklerinde. Benim görebildiğim kadarıyla çözemedikleri pek az problem olmuştu ben çocukken. Bugün onlardan öğrendiğim insanlığın en güzel değerlerine sahip çıktığım için, olup bitene gözlerimi kapamadığım, vicdanlı ve adaletli olmaya çalıştığım için bedel ödüyorum. Bunu görüyor ve bir yandan acı ve endişe duyarken bir yandan da gurur duyuyorlar kızlarıyla biliyorum. Çünkü ben, tıpkı onların öğrettiği gibi emekle, vefayla, adalet duygumuyla sahip çıktım halkıma. Çünkü halkım benim büyük ailem ve vatanım büyük evimdi ve bense adalet mücadelemle onlara sahip çıkabilirdim.

Yaşamım içinde tanık olduğum haksızlıklara ilkokul sıralarından itibaren tepki gösterdiğimi, kendimi ve arkadaşlarımı ezdirmemek adına öğretmen ve okul idarecileriyle hararetli tartışmalar yürüttüğümüzü hatırlıyorum. Örneğin, tıpkı bugün meslek hayatımda karşılaştığım adalet sistemindeki gibi okulda daha yoksul olan arkadaşlarım öğretmenler tarafından daha büyük bir acımasızlıkla cezalandırılmakta hep onlara adaletsizlik reva görülmekteydi. Zengin çocukları hiç dayak yemezdi, kulakları şöyle yalandan bile bükülmez şımartılır dururlardı ve ben bu ayrımcılığa, haksızlığa katlanamaz, öğretmenlerimi karşıma almak pa-hasına daha o yaşlarda arkadaşlarımın “Savunmanlığını” üstle-

nir çözemeyince idareye giderdim; arkadaşlarım için bir şeyler yapmalarını isterdim. Sonuç mu, evet sonuç aldığım oldu. Öyle zamanlarda dünyanın en mutlu öğrencisi ben olurdum. Sonra bu yaşadıklarım üzerine denemeler, şiirler yazardım, bazısını ailemle bazısını öğretmenlerime verirdim. Birlikte mücadele edersek mutlaka bir şeyler değiştirebileceğimize inanarak...

Aile dostlarımız “Büyüyünce avukat olacak bu kız” derlerdir bilmem ki bunu söylerken bilirler miydi haksızlık karşısında duyduğum dinmeyen öfkeyi, içimde kopan fırtınaları... Ben farkındaydım kendimi, sorguluyor cevaplar arıyordum her şeye. “Neden böyle olmak zorunda? Ya da “Böyle olmak zorunda mı? “Derken yıllar geçecek, taşlar yerine oturacak, ben sürekli adaletsizlik üreten bu düzende amansız bir mücadele vermenin zorunlu ve mümkün olduğunu göreceğim ve adalet için mücadeleyi tercih edecektim.

“Bazı insanlar vardır ki hayatta hiçbir gayeye sahip olmadan yaşarlar. Bu tipten olanlar bir nehir üzerinde akıp giden saman çöplerine benzerler. Onlar gitmez ancak suyun akışına kapılarak akarlar” diyor Seneca. Bu sözü çocukken okumuş ve *“Ben o akıntıya kapılıp giden saman çöplerinden olmayacağım”* demiştim kendi kendime. Nitekim öyle olmamayı da başardığıma inanıyorum.

Üniversite, hukuk fakültesine giderken henüz özgürlük, hukuk ve adalet gibi kavramların gerçek anlamlarını, tam olarak bilmiyordum. Örneğin kapitalist düzende hukukun azınlık olan egemenlerin hak ve özgürlüklerini koruma aracı olduğundan, hukuk ve adaletin uzaktan akraba dahi olmadığından, hukukun ve adaletin uzaktan akraba dahi olmadığından, hukukun siyasallaşması diye bir şeyin olmayıp hukukun toplumsal sistemden ve siyasetten bağımsız olmadığından bir haberdim. Çünkü eğitim sistemimiz bihaber yetişmemiz için gerekeni yapmıştı. (Hukukun üst, evrensel hukuk k. Yargı siyasallaştı –bunlar yanılabilir insanları.

E.A Rauter, Düzene Uygun Kafalar Nasıl Oluşturulur? Adli kitabında şöyle özetler içinde bulunduğumuz durumu *“Okulda in-*

sanlar imal edilir. Bu “insan yapma” sürecine eğitim denir. Geniş anlamda düşünüldüğünde; içerisinde doğduğumuz aile, sinema, televizyon, tiyatro ve radyo ile gazete, kitap ve afişler de okul sayılır.

Bir nevi bilgi iletmeye yarayan bütün yerler okuldur.

... İnsan yapımında kullanılan bilgiler “yapmak” istediğimiz insan türüne uygun olmak zorundadır. Eğer onu bir tamirci yaparsak, veteriner yapan bilgiler veremeyiz. Bize verilen bilgiler, kafalarımızda yargı ve kanaatlere dönüşür. Yargı ve kanılar da davranışlarımızı yöneten mekanizmanın birer parçasıdır. Bizi yöneten bu mekanizmanın en önemli dışlilerinden biri, bazı, istisnai durumlar dışında, davranışlarımızı özgürce sergilediğimize inandırılmamızdır.

Ve yine, davranışlarımızı belirleyen koşulları biz saptamayız. Bu koşullar hakkında bildiklerimiz bize verilen bilgilere bağlıdır. Bize hangi bilgilerin verileceği konusunda etkimiz sınırlıdır. Eksikliğin farkında olmadığımız bilgiyi aramayız. Bazı bilgiler, iletilmeyerek, belli başlı insanların özel mülkü gibi saklanır.”

Ve şunu ekliyor Rauter: “kendisinde nelerin gizlendiğini bilmeyen bir öğrenci, çıkarlarını ve ilgi alanlarını tanıyamaz. O, öğretmenlerinin hangi yanlışlarına karşı mücadele etmesi gerektiğini bilmez. Ders programlarının neleri gizlediğini bilmez; ders programlarının kendisi için ne tür bir yaşamı hasıraltı ettiğini bilmez. İnsan varlığından bile haberdar olmadığı bir şeyi isteyemez.

Çıkarlarının gizlenmiş olabileceğini anlayan, onları bulma yolunda önemli bir adım atmıştır. Çıkarlar neden dolayı gizli kalmaktadır?

Çıkarlar kişilere bağlıdır”

Bizi yöneten mekanizmaların nasıl işlediğini, çıkarımızın nerede olduğunu anlayabildiğim için şanslı sayıyorum kendimi. Düşünen, araştıran, sorgulayan beyin anlayabiliyor neyin neden ve nasıl yapıldığını, nelerin hasıraltı edilmeye çalışıldığını. Bilgiye ve gerçeğe düşünce ile ulaşıyor, ulaştıkça özgürleşiyor insan.

Bu yüzden düşünüyör, sorguluyor ve gerçeği araştırıyordum tıpkı Nazım Ustanın Őirindeki gibi hissediyordum böyle yaptıkça:

“Anlamak...

En büyük rahatlık

Karşı konulmaz zoru sosyal zaruretlerin

Ve kavga; akıl, yürek, yumruk

alabildiğine nefret ve kin

alabildiğine merhamet, sevgi...

İnsan insanı sömürmesin diye

Ve daha adil bir dünya

Daha güzel bir memleket için”

Nazım Hikmet

İşte bu düşünce ve sorgulayışlar içindeyken tanıştım düşüncelerimi en özgürce paylaşabildiğim ve düşüncelerine sonsuz değer verdiğim sevgili eşim Aytaç ile. Onunla üniversite sıralarında, kampüs turlarında yaptığımız sohbetler, inşalara, ülkemize, adalete ve özgürce duyduğumuz sevgi birleştirdi bizi. Sonraları akıl, bilgi ve gerçeğin yolunda beraber yürüyecek, ilerleyecek, ruhumuzdan taşan ve söndürölmesi imkânsız görünen ateşin “*halkımızın adalet özlemi*” olduğunu keşfedecektim. El ele tutuşup daha sağlam ve daha emin adımlarla yürüyecektik hayat yolunda. Ve tabi adaletin peşinde!

İşte o günlerde söz vermiştik birbirimize, nerede ve ne halde olursak olalım ayrı da düşsek ellerimizi de düşlerimizi de bırakmamaya. Sözümüzü tuttuk, ellerimiz hale kenetli düşlerimiz baki ve düşleri gerçek kılmak için adalet mücadelesi veriyoruz bulunduğumuz yerlerde.

Bugün itibariyle yaklaşık bir yıldır fiilen birbirimizden ve bütün

sevdiklerimizden ayrı tutulmaktayız. Haksız yere kapatılmış durumdayız. Sesimizi duymayı bile yasaklamışlar bize, birbirimizin sesini duyabilmek içinde mücadele verdik, kazandık da, fakat uymadılar kendi yasalarına ve kararlarına! Nihayet bizi aynı kapatma yerinde birleştirmek zorunda kaldılar. Aytaç'la ilk görüşümüzü camların ardından ve telefonla gerçekleştirdik. Aylar sonra yapılan o ilk görüşte yine Nazım usta tercüman oluyordu duygularımıza. Şöyle diyordu bu sefer:

*“Sevgilim... Bu ayak sesleri, bu katliamda
Hürriyetimi, ekmeğimi ve seni kaybettiğim oldu!
Fakat açlığın, karanlığın ve çılgınlığın içinde
Güneşli elleriyle kapımızı çalacak olan
Gelecek günlere güvenimi kaybetmedim hiçbir zaman.”*

Nazım Hikmet

HHB İle Tanışma

Üniversiteyi bitirmek üzere olduğum için geleceğe dair çeşitli kaygılar içerisindeydim. Sistemin çarkları arasında sıkışıp kalmaktan, kurtlar sofrasına benzettiğim hukukçu camiasından çekiniyordum çokça. Patron avukatın zenginliğine zenginlik katan ama kendi yaşam düzeyinde hiçbir düzelme olmayan, ev kirasını, faturalarını ödeyemeyen bu nedenle bunalıma giren geri avukatlar tanıyordum.

Patronun kabul ettiği her türlü taciz, tecavüz, rüşvet, uyuşturucu, fuhuş gibi pis işleri takip etmekten nasıl rahatsız olduklarını biliyordum sigortalı genç ve yaşlı avukatların. Bazı stajyer veya yeni ruhsat almış avukatların “ücretli köleler” gibi nasıl geceli-gündüzlü çalıştırıldığını, hiçbir zamanda hak ettikleri ücreti de alamadıklarını biliyordum. İcra daireleri çoğunlukla zenginlerin zenginliklerine zenginlik katan, yoksulların evine ateş düşü-

ren ekmek kırıntısı bırakmayan yerlerdir ve buraların tozlu rafları boğucu sıcaklığı içinde avukatlar ve kâtipler vızır vızır çalışır. Bu çalışma yalnız zengin tarafa ve zenginin patron avukatına huzur getirir yoksula değil arı gibi çalışan avukata hiç değil.

Birde ihtiyaç duyduğu halde kendi imkânları ile avukat tutamayacak yoksul ve emekçi halkım vardı. Ücretsiz avukatlık yasalara göre yasaktı fakat ben parası yok diye haksızlığa uğramış bir kimseyi nasıl geri çevirecektim ki? Devlet onlara avukat atayabiliyordu fakat sistem öyle kötü işliyordu ki, adli yardım müessesesi dahi meslektaşların gönüllülüklerinde ziyade ek bir maddi gelir ihtiyacından tercih ediliyordu ve yine görüyor ve duyuyordum ki yalnızca maddi bir kaygıyla kabul edilen bir iş, isteyerek severek seçilmediğinden gereği gibi özenli görünemiyor, hak kayıpları yaşanabiliyordu.

Patron avukat yanında çalışmak istemiyordum, ilkesel olarak bakmak istemediğim dava ve işleri yapmak, angarya ve tüm riskli işleri yapıp da (bütün yükü taşıyıp) patron avukatı zengin etmek istemiyordum. Tabi bütün patron avukatlar böyledir demiyorum fakat adalet mekanizmasının yarattığı, çizdiği avukat profili, istisnalar dışında ne yazık ki böyledir. Kendi büromu açsam buna ne yalnız emekli maaşı olan babamın sermayesi yeterdi ne de benim mesleki bilgim ve tecrübem buna yeterdi. Nerede ve nasıl bir avukatlık yapacağım konusunda ki sorgulayışlarımın bir kısmı böyleydi. Sorgulayış ve endişe dolu günlerde tanıştığım avukat arkadaşlar ve adımım ilk attığım büro olan Halkın Hukuk Bürosu kısa zamanda gözlerimin önündeki sis perdesini kaldıracak, geniş ve aydınlık bir pencereden umutla bakmamı sağlayacaktı.

Kısa sürede endişe ve kaygılarımın yersiz olduğunu, alternatif bir avukatlığın mümkün olduğunu onlarla tanışınca anlayacaktım. Onlar (Halkın Hukuk Bürosunda çalışan avukatlar) mesleği bir para kazanma aracı değil adalet mücadelesinin bir parçası, yaşamın bir anlamı olarak görüyorlardı. Onlarla ilgili ilk izlenimlerimi paylaşmak gerekse şöyle söyleyebilirim, dış görünüşleri, davranışları, dil ve üslupları yani aslında düşünceleri de yaşayışları da öyle sade ve duruydu ki, mütevazı ve gereksiz resmiyet-

ten uzak bir samimiyetleri vardı. Alışıldageldik “ayrıcalıklı” “beyaz yakalı” avukat profilinden çok farklıydı onların profili. Herkes gibi değillerdi ve fazla kalabalık da değillerdi. Peki, meziyet herkes gibi olmak ya da kalabalık olmak mıdır? Hayır, kalabalığa karışmak için hiçbir özellik gerekmez. Ama yalnız ve dik durmak için çok şey gerekir. Bunu kısa sürede kavrayacaktım...

Halkın Hukuk Bürosu ile ilgili gözlemlerim en kısa haliyle böyledi. Onlarla tanıştığım günlerde, işkence sebebiyle katledilmiş müvekkilleri Engin Çeber’in katillerinin yargılandığı davaya hazırlanıyorlardı. Bürolarını ziyarete gittiğimde dosyaya hazırlanmak üzere bir araya gelmiş gece yarılarında kadar çalışmışlardı. Nasıl ciddi ve özveriyle çalıştıklarını, birbirleriyle olan samimi ve bir o kadar seviyeli ilişkilerini birbirine, müvekkillerine ve onların ailelerine duydukları sevgi ve saygıyı gözleme şansını bulmuştum. Bu sevgi ve saygı, özverili çalışma etkiledi beni. Olacaksam onlar gibi bir avukat olmalı, omuz vermeliydim adalet mücadelesine. Birlikte olursak daha güçlü hissederdik. Aytaç ile ve HHB avukatları ile birlikte doğru ve haklı bulduğumuz, güzel bulduğumuz her şey ve herkesi en çok da gerçeği savunabileceğimize inanıyordum. Halkın Hukuk Bürosundan arkadaşlar bizi stajyerleri olarak kabul eder, bildiklerini aktarırlarsa emek, onur ve adaleti onlarla birlikte seve seve savunabilirdik diye geçiriyorum içimden...

Ülkemizde adalet terazisinin bozuk olduğunu en iyi devrimci avukatlar biliyorlardı. Bu yüzden HHB yalnız halkı ve devrimcileri yargılamaya çalışan, egemenlere ve zenginlere tek söz edemeyen, katliamları onaylayan, işkencecileri beraat ettiren mahkemeleri hiçbir zaman meşru görmemişlerdir. HHB avukatları yargının faşizmin kurumlarından bir tanesi olduğunu hem tarihe hem Türkiye ve dünya halklarına, hem mahkeme kürsülerinden hem de buldukları her mevziden açıkça ilan etmiş, hukuk ve adalet mücadelesini mahkeme salonlarının içine hapsetmemiştir. Mitinglerde, direniş alanlarında, mahallelerde, hapisane kapılarında, üniversitelerde, demokratik kitle örgütlerinin eylemlerinde yer almışlardır. Müvekkillerinin hakları için açıklık grevleri, oturma eylemleri çeşitli eylemler yaparak ölümüne mücadele etmişlerdir.

Amansız mücadeleleri her zaman onları iktidarın hedefi haline getirmiş çeşitli saldırılara maruz kalmışlardır. Henüz HHB'ye ilişkin edindiğim bunlardan ibaretken ve ben henüz bir HHB avukatı değilken uğradıkları bir saldırıya tanık olacaktım.

Tarihsel tanıklığım şöyle başladı: yıl 2013, yağmurlu bir Ocak sabahı telefonlarımız çalıyor İstanbul HHB'nin polis tarafından basıldığı bilgisi geliyor Televizyonları açıyoruz bütün kanallar, 11 çelik kapı, kozmik oda, gece yarası o kadar avukat büroda ne yapar demagojileriyle sallanıyor. Gerçeği bilmesem inanır mıydım siyasi polis tarafından servis edilen bu medya yalanlarına bilmiyorum ama sanırım inanmaz belki küçük bir şüphe ve endişe duyardım sadece. Ama gerçeği çok iyi biliyordum çünkü yakın zamanda ziyaretlerine gitmiş onlarla kalmıştım, Engin Çeber dosyasına nasıl gece yarısına kadar çalıştıklarını da size anlatmıştım. Büronun bir "home ofis" yani hem ev hem büro olduğunu, büronun tuvalet banyo dâhil tüm odalarının kapılarını toplasak 11 etmediğini, büro da kaç kişinin kaldığını da biliyordum. Göz göre göre yalan söylemelerine çok öfkelenmiştim mesleği, hukuk ve adalet mücadelesini kendilerinden öğrendiğim avukat arkadaşlarım, üstatlarım gözaltına alınmıştı. Hayatımda ilk kes bir "operasyona" tanık oluyordum. Hem de "avukat operasyonuna" ve bu avukatlar benim çok saygı duyduğum, sevdiğim onurlu insanlardı. Önce şaşkın ve telaş içindeydim ne olacak, bundan sonra ne yapacaklar onlara diye. Kısa süre içerisinde bu şaşkınlık, üzüntü ve telaşlı halim ayakları yere basan kontrollü bir öfkeye dönüşecek ardından adalet mücadelesine omuz vermede daha kararlı adımlarla öne çıkmama yol açacaktı.

Tutuklanmalarından kısa bir süre önce bir televizyon programın Avukat Selçuk Kozağaçlı'ya gerçekleri bu kadar açıkça ve cüretle dile getirdiği, toplumsal mücadelenin avukatlığını yaptığı için: Bir gün tutuklanmaktan korkmuyor musunuz? Diye sorulduğunda, o şu şekilde cevap vermişti *"Sağlam avukatlar yetiştirdik onlar bizi kurtarırlar!"* Bu sözleri söyleyen Selçuk abi ve çalışma arkadaşlarıyla ortak dosya takip edememiştım henüz, çünkü daha stajım yeni başlamıştı. Fakat onların girdiği dosyaları ilgiyle takip

ediyor orada bile pek çok şey öğreniyordum devrimci avukatlığa dair. Bana kalırsa bu yeterdi Selçuk abinin söylediklerini üzerime almaya ve görevi devralmaya onları faşizmin elinden kurtarmalı v birlikte adalet mücadelesi büyütmeliydik...

Tutuklanmaya sevk edilen HHB'li avukat arkadaşlar bu sefer de şöyle diyordu: "Bürolarımız açık açık kalacak! Biz kazanacağız" Bu sözler üzerine iyice netleşen kararımı uygulamaya koymak için zaman gelmişti. Bunu üzerine yanında staja başladığım avukat arkadaşlarımızdan izin isteyerek eşyalarımı da toplayıp HHB' ye gittim. Orada olmalı, hiçbir şey yapamasam bürolarını açık tutmalıyım dostlarımin. Sonra sağlam bir avukat olup onları kurtarmalıyım, başarabilirdim bunu payıma düşen tarihsel rol buydu!

Bu ülkede, hırsızlar, katiller, tecavüzcü ve soyguncular, mafya ve çeteler sokakta kol gezerken, halkımıza reva görülen açlık, işsizlik, yokluk, yoksulluk ve bil cümle adaletsizlik almış başını gidiyorken, bütün bunlara seyirci kalmayı, dilsiz şeytan olmayı reddeden, en ufak bir hak ve özgürlüğün sağlanması için her türlü bedeli göze alarak çalışan meslektaşlarım tutuklanıyordu. Bu haksızlıktı ve ben çocukken haksızlık karşısında nasıl deliye dönüyorsan içimde nasıl fırtınalar kopuyorsa bugün daha fazla öfke duyuyor ve bu kere ne yapacağımı daha iyi biliyordum. Ailem, okul hayatım, arkadaşlarım, hayat bana öğretmişti haksızlık karşısında eğilmemem gerektiğini ve nasıl karşı çıkacağımı. İşte bu duygu, düşünce ve birikimle artık bir HHB avukatıydım! Bir kısım, Kandıra F tipi hapisanesinde bir kısmı Bakırköy hapisanesinde tutuklu meslektaşlarımıza birer faks çekerek bu kararımızı ve kararlılığımızı bildiriyorduk onlara. Hatırladığım kadarıyla şöyle yazmıştık "*Bürolarınız açık, açık kalacak! Gözünüz arkada kalmasın. Biz varız. Biz kazanacağız!*" Onların cevabını ise hiç unutamadım. Bir gün benim de benden sonra gelecek yeni çalışma arkadaşlarıma aynı sözlerle "*Hoş geldin*" diyebileceğimi o zamanlar asla tahmin edemezdim. Şöyle cevap veriyorlardı Nazım ustanın yüreğimize su serpen dizleriyle:

*“Hoş geldin!
Kesilmiş bir kol gibi
Omuz başındaydı boşluğun.
Hoş geldin!
Ayrılık uzun sürdü,
Özledik, gözledik...
Hoş geldin!
Biz bıraktığın gibiyiz,
Ustalaştık biraz daha taşı kırmakta
Dostu düşmanı ayırmakta
Hoş geldin!
Dinleyip diyecek çok
Fakat uzun söze gerek yok
YÜRÜYELİM!”*

Nazım Hikmet

Sözlerime bu ülkede yetişen, ülkesini ve insanını çok seven, sırf bu yüzden ömrünün 15 yılını hapisanelerde geçiren Nazım Hikmet’in dizleriyle başlamıştım yine onun şiirleriyle devam edeceğim. Bir yılı aşkın süren tutsaklık ve sürgün günlerimizde de onun şiirleri yoldaşlık etmişti bize, hakkı var değil mi yâd edilme-ye...

Bundan 80 yıl önce *“Biz bu dosyada delil arayacak kadar saf değiliz”* diyenlerce ve yine *“Asi şair damgasını vurup Nazım’ı serbest bırakamazdık. Kalabalıklar üzerinde müessir oluyordu”* diyenler tutuklanmış yıllara varan tutsaklıklar, sürgünler yaşamıştı Nazım Hikmet. Hiç hak etmediği şekilde ağır cezalara çarptırılan şairimiz sevdalısı olduğu halkından ve vatanından güç alarak

yaşama v davasına bağlılığını ve umudunu korumuştur. Yaşadığımız haksızlıklar karşısındaki duygu, düşünce v tavrımızın, bir olması bizi ona daha bir yakınlaştırmaktadır.

O günlerden bugünlere yasaları yapanlar da uygulayanlarda sürekli değişmiş ama adaletsizlikleri hiç değişmemiştir.

*“Yasalar koyuyor çiğniyorlar
Kurallar koyuyor çiğniyorlar
Bitmez bir tahterevalliyeye binmişler
Tükenmiş çareleri...”*

Gülten Akın

Nazım Hikmet de şiirleri, kitapları, kitaplarını okuyan ve varlıklarından bile bihaber olduğu bir grup Donanma okulu öğrencisi yüzünden pek çok kereler gözaltına alınmış, tecrit ve sürgünler yaşamıştır. Uzun süreli tutsaklığına yol açan iki önemli davadan bahsetmek gerekir. Bunlar tarihe Donanma davası ve Harp Okulu öğrencileri davaları olarak geçmiştir.

(Adalet Bakanı Şükrü Kaya, Dosya Savcısı Şerif Budak)

Tarih ezenler ve ezilenlerin sınıf mücadeleleriyle ve yine bu sebeple ezilenlerin *“sanık sandalyesine oturtulup”* yargılamaya çalıştığı davalarla doludur.

Bunlardan bir tanesi de Şubat 1933'te Leipzig'de tertiplenen bir komplo davasıdır. Bu komplo davasının adı tarihe “Reichstag Yangını” olarak geçecektir.

Kurban seçilenler her dönem olduğu gibi yine devrimcilerdir. Dimitrov Popov ve Tanev adlı 3 Bulgar devrimci ile ruhsal sağlığı şüpheli Alman emperyalizminin işbirlikçisi iftiracı bir meczup Van Der Lubbe Sanık Sandalyesine oturtulmuştur bu kez. Dava için faşist devletin elinde bulunan bütün araçlar devreye sokuldu. Siyasi polis, Siyasi yargı, Nazi yönetim aygıtı, devasa bir şebeke-

den kurulu propaganda Bakanlığı seferber edildi. “Elverişli” tanıklar bulmak için var güçle ve ümitsizce çalışıldı ve ancak 6. Ayın sonunda yalancı tanıklar bulunabildi. Bugün bizim yargılamalara bakınca ne kadar da benziyor 100 yıl öncesi bu yargılamalara dedirtiyor.

Dimitrov yargılaması da egemenlerin istekleriyle tam bir uyum gösteren, savcılık tarafından gösterilen “tanıklar” verdikleri ifadelerle, “bu eylemlerden sonra” yani Reichstag parlamento binası yangınından sonra yangını bütün Avrupa’ya yaymak için benzer kundaklamaların Varşova, Viyana ve Prag’da düzenlenmesinin planlandığı iddialarıyla sürdü. Yalanlarla dolu iddianameyi hazırlamak için aylar boyunca cebelleşen Reich savcılığı, iki (2) ay süren yargılamanın sonucunda esas hakkındaki mütalaasında Bulgar sanıkların delil yetersizliğinden beraatını istemek zorunda kaldı. Yargılama süresince faşizmle kıran kırana eden Bulgar devrimciler delil yetersizliğinden değil, iddia olunan anti-komünist bir suçla hiçbir ilişkileri olmadığı ve olamayacağı için beraat etmeleri gerektiğini söylemişlerdir. Bunlar siyasi davalarda adaletin, siyasetin elinde nasıl bir alet olarak kullanıldığıının en açık örnekleridir. Bu örnekleri ve geçmişi unutamayız ve bugünden ayrı düşünemeyiz. Çünkü geçmişi unutanların onu yeniden yaşamaya mahkûm olduğunu, geçmişi unutmanın ihanet olduğunu biliyoruz. Çünkü unutmamak, halkın aldatılmasına engel olmandır.

Unutmamak, adalet istemekten vazgeçmemektir. Ve halk, adaletsiz yaşamaz!

Bugün karşınızda olmamıza sebep itiraf denilen iftiracı beyanları türünden beyanlar yüzünden yargılanır Nazım Hikmet.

1938 yılında Harp Okulu’na baskın düzenlenerek yirmi kadar öğrenci gözaltına alınır. Bu öğrencilerden biri olan Ömer Deniz baskı ve işkence ile Nazım aleyhine ifade vermeye zorlanır ve nihayetinde Siyasi polisin hazırladığı tutanaklara zorla imzası attırılır. Ömer Deniz yargılamalar sonrasında kendisine gösterilen bu tutanakları baskı ve zor altında imzalandığını, o beyanların kendisine ait olmadığını söylediye de hayranı olduğu Nazım Hikmet’i

15 yıl hapis cezası almaktan kurtaramamıştır. Nazım Hikmet kendisi ile birlikte yargılanan ve tutuklanan Ömer Deniz dahil bu genleri tanımamaktadır. Bu gençlerin varlığından ve onun Şiir ve Kitaplarını okuduklarından bile haberi yokken onlarla birlikte yargılanmış ve kitaplarını okuduklarından bile haberi yokken onlarla birlikte yargılanmış ve kitaplarını öğrencilere dağıtmak suretiyle “*orduyu isyana teşvik etmek*” suçundan mahkûm edilmiştir.

Ankara’da görülen bu davanın özü itibariyle aynısı İstanbul’da tekrarlanır. Bu kez Nazım’ın kitaplarını okuyanlar bahriyelilerdir. Yine onlardan alınan “ifadelerle” açılan bu davada açıklanan karar ile Nazım H. 20 yıl hapis cezasına çarptırılır. Bu dava da tarihe Donanma Davası olarak geçecektir.

Nazım Hikmet yaşadığı dönemde “vatan haini” ilan edilir ve yurttaşlıktan çıkarılır. Toplam 18 yılını tutsaklıkta geçirmiş. Sürekli baskı ve kovuşturmalara uğramış ve Menderes hükümetinin kendisini katletme planlarından sonra mücadelesini yurt dışına taşımış, vatanına ve halkına olan sevgisini ve bağlılığını son nefesine kadar korumuş, hiç taviz vermemiştir. O günler de Nazım H “vatan haini” ilan eden siyasi iktidar bugün ipliği Susurluk’ ta Pazara çıkan kontrgerilla devletinin ilk adımlarını ortaya atmaktadır. Nazım’ı vatandaşlıktan çıkarırlar, ülkemizde bir gizli operasyonu gerçekleştirenlerin eğitimcileri, ağababalarıdır. O günden bugüne değişen zulmün sistematik hale gelmesidir. Böylesi bir dönemde halkın aydın ve sanatçısı olmak; emekçi halkları daha da sömürü ve baskı Cenderesine alan Amerikancı faşist iktidara karşı, vatan ve halk sevgisiyle donanmaktı. Nazım Hikmet’in yaşamı, inancı ve mücadele azmi, bu konuda örnektir. Bugün Nazım’ı “aklamaya “, tekrar vatandaşlığa almaya, mezarını ülkeye getirmeye çalışan anlayış, devletin ikiyüzlü, sahte demokratik görünümünden başka bir şey değildir.

Tarihler boyu “Sanık” sandalyesine oturtulmak istenen bizler görevimizi biliyoruz. Görevimiz, ekmek kadar, su kadar, gerekli adalet mücadelesi vermektir. Görev, gerçekleri söylemek, söylediklerini yapmak, yaptıklarını savunmaktır. Bize bu görev ve sorumluluğu veren ne askeri bir güç ne de örgüttür bize bu görevi

veren emekçi halkımızdır. Gorki'nin Ana'sı gibidir halkımız, ne demişti. ANA gerçeklere dair:

“Gerçeklerin gücü öldürülen talihsizleri diriltecektir bir gün!”

Doğru, dirilecekler öldürülenler, ölmeden üzerine ölü toprağı serpilenler, ölüm fermanı için gerçeği önceden düşünülenler...

HBB Avukatlığına İlk Adım

Savcılıktaki beyanlarımda da belirtmiştim, 2013 yılından bu yana Ankara Halkın Hukuk Bürosunda aktif olarak avukatlık yapıyorum. Kişisel tarihimden kesitlerle anlattığım bölümlerden de anlaşılacağı üzere beni Halkın Hukuk Bürosu avukatlığına götüren pek çok neden vardı.

Nasıl ki politikadan, ideolojilerden, değer yargılarından uzak, saf bir hukuk düzeni yoksa saf ve tek tip bir avukatlık olmadığını da Halkın Hukuk Bürosu avukatlarını tanıyınca öğrendim. Tercihimi ailemden, okuduklarımdan ve yaşadıklarımdan edindiğim bilgi, deneyim ve tecrübelerden yola çıkarak, değer yargılarıma en yakın ve en uygun bulduğum halkın avukatlığından yana yaptım. Böylesi bir kara düzende bu tür bir avukatlığın tehlikelerle dolu olabileceğini öngörerek. Çünkü avukatlık faaliyetini maddi bir çıkar elde etme aracı, ticari bir faaliyet olarak yapamaz, sevemezdim. Gerçekleri para için değil gerçek olduğuna inandığım için savunabilmeyi isterdim. Görünüşte ve yürürlükte yasalar vardı, gerçekte yani uygulamada ise yok sayılmaktaydı. Paranın ve yalanın bekçileri çoktu fakat emeğin ve onun sahiplerinin, devrimcilerin ve emekçi güzel halkımın savunucuları pek azdı. Sayıca az olmaları değil buna karşın haklılıkla ve meşrulukla çıkan gür sesleri ve meslek üzerindeki hegemonyaları idi göze çarpan.

Hak ve özgürlüklerin korunması, genişletilmesi ve uygulanması için mücadele eden, var olanı kabul etmeyen sürekli ileriye taşıyan bir pratikleri vardı. Evet, bu yüzdende çatışma kaçınılmazdı. Ama çatışma olmadan kazanım da olmuyordu, doğanın diyalektiği böyleydi.

Avukatlar bu kara düzenin (kapitalist sistem-faşizm) içinde adaletsizliğe en yakından tanık olanlardır. Tarihin yasaları gereği, gören, duyan, bilen ve anlayanın değiştirme gücü ve sorumluluğu vardır. Halkın Hukuk Bürosu avukatları bu sorumlulukla hareket ediyorlardır maddi getirisi yüksek olabilecek dava ve işlerle vakit harcamıyor nerede bir adaletsizlik varsa oraya koşuyorlardı. Yüzyıllar öncesinde yaşamış bugüne ışık tutan düşünürlerin sözlerine kulak veriyorlardı, şöyle diyordu düşünür: Adaletsizliği bir yangından daha çabuk önlemeliyiz. (Heraklitos) Ve yine yüzyılın dâhisi insanlığa en değerli katkıları, Sunmaya yaşamını adanmış, bir devrimci Lenin şöyle diyor tarihin içinden çıkıp gelerek bizlere:

“İnsan çok büyük bir yangından korkuyorsa, en iyi çare oraya koşması ve felakete uğramışlara yardım etmeye çalışmasıdır. O zaman korku namına bir şey kalmayacaktır” İşte bende adalet sisteminin yangınlar içinde olduğunu görebildiğim ve mutlaka bir şeylerin değiştirilmesi için yapabileceğim bir şeyler olduğuna inandığım için tercihim halkın avukatlığından, Halkın Hukuk Bürosundan yana yaptım. Bu tercihimden de asla pişman olmadım.

İlk adımımı attığım hukuk bürosuydu Halkın Hukuk Bürosu! Ve dolayısıyla ilk göz ağrımdı. Staja orada başlayamadım fakat öğle saatlerinde, izin günlerimde, mesai bitiminde ve her fırsatta ziyaretlerine gidiyor kahvelerini içiyordum. Mesleğe dair kafamdaki soru işaretlerini, geleceğe dair kaygılarımı gidermeye ve tabii bir yanda da orada bulunan meslektaşları dinlemeye, tanımaya çalışıyordum. Farklıydı onlar, dışarıda gördüğüm, dinlediğim pek çok avukattan farklı. Ve ben onları çok seviyor, yaptıkları işlere ve onların o işleri yapma biçimine saygı duyuyordum. Bürolarına gittiğimde ufak tefek dosya düzenleme işlerine, dosya safahati çıkarmaya, bir kısım dilekçelerin tashihine? Yardımcı oluyordum. O zamanlar Özgür abi (Av. Özgür Yılmaz) Ankara HHB’de çalışıyor ve bu işleri yaparken bana AKP seçmeninin çok yoğun olduğu ve kentsel dönüşüm nedeniyle evleri başlarına yıkılmak istenen insanların yaşadığı, Yakup Abdal mahallesinden ve o insanlar için açtığı davalardan bahsediyordu, sanki ileride o dosyaları, takip etmesine yardımcı olmamı ister gibi Nihayetinde o dosyaların bir

kısmı sonuçlandı bir kısmı bize kaldı. AKP iktidarı özgür abinin insanüstü emek ve çabalarıyla gerçek bir avukatlık başarısı ile kazandığı davaları, Danıştay'da esastan bozdurdu ve kendi seçmenini dahi bir ömür boyu kendisine borç ödemeye mahkûm etti. Biz bugün hala o halkın avukatlığını yapıyoruz. Büronun takip ettiği dava ve işleri böylelikle daha yakından tanıyor, öğreniyordum. Çekingen ve tatlı sohbetlerimize katık ettiğimiz kahvenin kırk yıl hatırı olacağını nereden bilebilirdim?

Bilemezdim belki, bilsem de yine içerdim orası kesin!

Stajım adliyede devam ediyor çeşitli mahkemelerde dava izlemeye gidiyordum. Kendilerinin veya müvekkillerinin savunmaları sürekli kesilmekte, hakimler tarafından azarlanmaktaydı avukat meslektaşlarım. Bu haksız tavır karşısında da tutuklama, ceza veya hak kaybı olur endişesiyle sessiz kalmaktaydılar. İşçi avukatlar ise patronlarının söylediklerinin dışına çıkma kaygısıyla özgürce savunma yapamamaktaydı. Aynı gün içerisinde hem aile mahkemesinde hem icra dairelerinde hem iş mahkemelerinde seri davalara girmek durumunda kalan ve boğaz tokluğuna koşturup duran avukat arkadaşlarım kiralalarını ödeyememekte, bürolarını kapatmaktaydılar. Stajyer avukat arkadaşların da iş öğrenme gayesiyle koca koca hukuk bürolarında “ücretsiz”, yeni ve genç avukatların ise “ücretli köleler” ordusu haline gelmesi hem üzücü hem de kaygı vericiydi. Yine kendi seçmediği iş ve davaları hiç istemediği halde (Patron istiyor diye) takip eden buna bozuk çarklı sistem nedeniyle mecbur bırakılan avukat arkadaşlarımın yaşadığı çelişki ve sıkıntılar da öyle. Avukatların iş seçme özgürlüğünün kulağa hoş gelen bir laftan ibaret olduğunu görebiliyordum. Müvekkili müşteri olarak, işi ticari bir iş olarak gören avukat yalnız müvekkil talimatıyla çalışıyor o istediğinde hacze çıkıyor, müvekkilini haksızda görse yoksulun, emekçinin bin bir güçlkle edindiği malına gözünü kırpmadan haciz koyuyordu. Özellikle ceza davalarında el etek öperek davayı kazanabileceğine, inanan, hakimleri kızdırmaktan kaçınan, doğrularda direktmekte bir hayli çekingen davranan, yazılı hukuk kurallarına rağmen hakimlerin yarattığı statüyü dağıtacak güçte olmayan avukatlar

vardı. Bir yanda da savunma hakkından taviz vermeyen, haklı ve doğru olanı anlatmaktan vazgeçmeyen, el etek öpmeyen gerektiğinde hukuksuz uygulamaları boykot edebilen, gerektiği yerde tartışabilen avukatlar tanıyordum ki onlar Halkın Hukuk Bürosu ve Çağdaş Hukukçular Derneği avukatlarıydı. Hak ve özgürlük mücadelesinin kıran kırana bir mücadele olduğunu, halkın haklı ve meşru hak ve alacaklarının peşinden sürdürülen adalet mücadelesinin en onurlu mücadele olduğunu, kararlılıkla ve direne direne verilen mücadele sonucunda davaların kazanılabileceğini, halka reva görülen adaletsizliklerin tamamı olmasa bile bir kısmın son bulabildiğini, adaletsizliği önleyebilmek için bunun teşhirini savunmanın önemli bir saldırı aracı olduğunu ve daha pek çok şeyi onlardan öğrendim. Gerçekleri görüp de göz yummamayı, gerçekleri titizlikle ortaya çıkarmayı, gerçeğin kan denizinin altında bile olsa su üstüne çıkarılabileceğini öğrendim. Öğrendim ve bir tercih yaptım. Halkın avukatlığını yaptım ve evet yapacağım!

Bizi bu tercihlerimiz yüzünden mi “suçlu” ilan ediyorsunuz, edin! Halkın avukatlığını yapmak suç değildir görevdir, onurdur! Yaptık yine yaparız. Suçlu kimliğini yırtar atarız yine zorbalığın adalet yerine geçmesine tüm varlığımızla karşı koyarız.

Bugün bizleri “suçlular” sandalyesine çıkartıp yargılamak istiyor, utanıp sıkılmamızı, nedamet getirmemizi bir daha da asla halkın avukatlığını yapmama taahhüdünde bulunmamızı, yani aslında teslim olmamızı istiyorsunuz ya; hayır asla teslim olmayız, olmayacağız! Sizin “Suçlular” sandalyesi dediğiniz bizim yalnız gerçekleri konuşacağımız kürsülerimizdir!

Bürolarımız bir yılda üç kez basılmış, evlerimiz, bürolarımız talan edilmiş işkencelerle gözaltına alınmış, 10 gün boyunca sistematik işkence görmüş, tutuklanmış, birbirimizden, sevdiklerimizden, müvekkillerimizden ve mesleğimizden fiilen koparılıp ülkemizin dört bir yanına buğday taneleri gibi dağıtılmış, olabiliriz ama biz öyle kolay dağılmayız köklerimiz derindedir. Ve bir ağacın kökleri derinde ve yaşıyorsa tepesinin ne kadar keserseniz kesin kar etmez.

Sanılmasın ki bizlere yakıştırılan bu “suçlardan” aklanmak için geldik buraya. Bilakis biz bu yakıştırmalardan onur duymaktayız. Şimdi yapmak istediğimiz şey, “suçlu” ilan edilmemize sebep olan avukatlık pratiklerimizi ve bu pratik karşısında gördüğümüz baskı ve zulüm en adil yargılayıcı olan halkımıza anlatmak olacaktır.

Onur aydınlarımızdan şair Arif Damar karşı koymaktan bahsediyor katılıyorz tüm sözlerine, şöyle diyor o da:

Dayanılmaz

*“Karşı koymazsak eğer
Tehlikededir günlük ekmeğimiz
Bacamızın tütmesi tehlikededir
Evimiz, aşımız, çocuğumuz
Pencerede saksı, kitap sevgisi,
İnsan sevgisi tehlikededir.
Tehlikededir gözbebeklerimiz
Adana'nın pamuğu yabancılar işliyor
Dokuma tezgâhları tehlikededir.
İzmir'in üzümü, fındığı Giresun'un,
Samsun'un tününü tehlikededir
Kapanıyor fabrikalar bire birer
Varımız yoğumuz tehlikededir.
Fakat korkunç kararlara
Ve tehlikelere aldırış etmeden
Boy atan başakların şarkısı devam eder
Topraktan güneşe avaz avaz
Çatlayan tohumdaki yaşamak arzusu
Her zaman galip her zaman hür,
Dağlardan akan suyun sevinci
Her zaman genç her zaman delikanlı
Kabına sığmaz”*

Arif Damar

Avukatlık pratiklerimize geçmeden önce kısa bir tarih turu yapalım avukatın tarihten bugüne nasıl geldiğini kısaca çok kısaca hatırlayalım isterim. Avukata biçilen rol neydi, biz o rolü nasıl ve ne kadar üstlendik? Avukatlık yeniden tanımlanabilir mi?

Avukat Kimdir?

Savunma mesleği olarak ortaya çıkan avukatlığın tarihini gerilere, Eski Yunan ve Roma İmparatorluğu'na kadar götürmek mümkündür. Bilinen ilk savunmalardan biri, Roma halkının sevgilisi Avukat Marcus Tullius Cicero'dur. (M.Ö 106-43) Cicero, üstlendiği adi suçlara ilişkin davalarda dönemin diktatörü Sulla'yı ve onun yönetimini dolaylı olarak eleştirir. Sulla gibi Roma halkına kök söktüren bir diktatörü doğrudan ilgisi olmayan bir davada eleştirmesi ise halkı şaşırtdı. Cicero, yargının kutsallığını ve savunmanın dokunulmazlığını kullanarak halkın söylemeye cesaret edemediği konuları savunmalarında ustalıkla dile getirir. Cicero, bu eleştirel tutumuyla halkın gözde kahramanlarından biri olur. (Şair Arcias)

Bir başka davada ise yalnız savunmanlığını üstlendiği şairi değil, onun nezdinde sanatı, sanatçıyı, şiiri savunmuş, dönemin kültür anlayışını tartışmıştır.

Bugün biz de politik bir müzik grubu olan halk için sanat yapan, halkın acısına, öfkesine, sevincine ortak olan, onların bu duygu ve düşüncelerinin bir yansıması olan devrimci sanatı yapan Grup Yorum'u ve onların sanatını savunuyoruz. Bugün başlarına ödüller konulan, halklarında terör listeleri hazırlanan sanatçılar bizim müvekkillerimizdir. Onlar bütün bu saldırılara bestelerle, konserle cevap vermektedirler. Çünkü egemenler, yaratılan ilericiler değerleri silmek, bilinçleri dumura uğratmak, yaratıcılığı köreltmek istemekte kendi gerici, yoz, çürümüş sanatı ile halkı çok yönlü düşünemeyen, muhakeme edemeyen, sorgulamayan hale getirmek istemektedir. Böylelikle kendilerini eleştiremeyecek, muhalefet edemeyecek koşulsuz itaat edecek bir toplum yaratmayı hedeflemektedir.

Yüzyıllar öncesinin savunmalarından Cicero Roma İmparatoru Marcus Antonius'un ülkeyi tek adam olarak yönetme düşüncesi ile idaresine seyirci kalamamış, Marcus Antonius'a eleştirilerle dolu ünlü "Philippicae Söylevlerini" yayınlamıştır. Cicero bu söylevler nedeniyle 63 yaşında hunharca katledilmiştir. Baş ve elleri kesilerek çok sevdiği Roma halkına yıllarca ateşli konuşmalar yaptığı forumda baş ve elleri kesilmiş olarak teşhir edilmiştir. Halkın aydını olarak gördüğü, bildiğini halkına açıklamanın, toplumsal sürecin tahlilini ve yönetim biçiminin eleştirisini yapmanın bedelini canıyla ödemiş ölümsüzleşmiştir. Savunmaya, halkın aydınlarına daha doğuştan itibaren egemen iktidarların saldırılarının başlangıcıdır bu. Avukatlar ezilenlerin avukatlıklarını üstlendikleri ve egemenlerin adaletsizliklerini teşhir ettikleri sürece tarihin her döneminde baskıya, tehdide maruz kalmışlardır. Bugün de böylesi bir sürecin içerisinde baskı ve saldırı altındayız fakat vazgeçmiyoruz adalet mücadelemizden.

Orta çağ Avrupası (12.yy) "Savunma hakkının" olmadığı bir çağdır. Bu çağda engizisyon mahkemeleri etkin bir rol oynamakta, mahkeme heyeti din adamlarından oluşmaktadır. Görevi Hristiyanlığa karşı suç işleyenleri yargılamak olan mahkemede, soruşturma aşamasından itibaren sanık savunmasında avukat bulunduramamaktadır. Mahkeme heyeti savunması sırasında sanığa müdahale edebilmekte, savunmasını kısıtlayabilmekte veya tamamen ortadan kaldırılabilmektedir. Genellikle sanığa itirafta bulunmak ve günah çıkarmak için belli bir süre tanımaktadır. Engizisyon yargılamasında önceleri sanığa suçunu kabul ettirmek ve suç ortaklarının kimliğini açıklamak için baskı ve işkence yaygın hale gelmiştir.

14. yüzyıl Avrupa'sında ise avukatlar loncalar halinde örgütlenmeye başlamışlardır. Güçleri artırılan loncaya kabul edilmeden meslek icra etmeleri yasaklanmıştır. Lonca avukatlığı devlet avukatlığıdır. Loncaların loncası devletin avukatlığında haklar yerine ayrıcalıklar ve görevler vardır. Bu dönemde avukatın baş görevi ve ayrıcalığının kaynağı egemen devletin "koruyucu meleği" olmasıdır. Bu nedenle devletin hizmetine adanan avukat ona

bağımlı çalışan bir memur gibidir.

Feodal devlet yapısının tasfiyesiyle lonca ve lonca avukatlığı yıkılmış, avukatlığın yapısında ciddi dönüşümler yaşanmıştır. Kapitalist devletin gelişimiyle kapitalizm bireyi yücelten ideolojisinin doğal sonucu olarak bireyin devlet karşısındaki konumunun ve savunma hakkının güçlendirilmesi sağlanmıştır. Bundan dolayı avukat, “bağımsız avukat” statüsüne kavuşur.

Bilindiği üzere avukatlık mesleği doğası gereği “bağımsız” yürütülen bir meslektir. Bağımsız yürütmek bir temenni değil zorunluluktur. Bu nedenle, eğer avukat yargılamanın eşit sùjelerinden biridir diyorsanız, avukatın bağımsızlığını korumak zorundasınız yok, avukat memurdur, bağımsız değildir diyorsanız avukatın bağımsızlığının rejime karşı verilen iki yüz yıllık mücadelenin sonunda kazanıldığını ve bu mücadelenin sürmekte olduğunu kavramamışsınız demektir.

Türk Dil Kurumu sözlüğünde avukat tanımı şöyle yapılmıştır: Hak ve yasa işlerinde isteyenlere yol göstermeyi, mahkeme, devlet dairelerinde başkalarının haklarını korumayı meslek edinen kimsedir.

Yani, avukat savunma makamını temsil eder. Kişileri ve hakları korur. Avukatlık kanunu 2. Maddeye göre avukatın amacı, hukuki mesele ve anlaşmazlıkların adalet ve hakkaniyete uygun olarak çözümlenmesini ve hukuk kurallarının tam olarak uygulanmasını her devrede yargı organları, hakemler, resmi ve özel kişi, kurul ve kurumlar nezdinde sağlamaktadır. Avukat bu amaçla hukuki bilgi ve tecrübelerini adalet hizmetine ve kişilerin yararlanmasına tahsis eder.

Özcesi, avukat olarak bizlerin meslek itibariyle görevimizi her türlü sorunun hakkaniyete ve adalete uygun olarak çözülmesini ve toplumsal görevimiz ise yargının ve yürütmenin de dahil istisnasız, şartsız yasalara uymasını sağlamaktır. Bizler de avukat olarak görevimizi yapmaya çalışırken, sıklıkla rejimin baskı ve saldırılarına maruz kalırız. Nedeni, mesleğin ve sınıflı toplumların ortaya çıkışından bu yana rejimin bekasını korudukları ve onunla

uyum içinde çalıştıkları müddetçe avukatlara belirli haklar tanınmış olmasıdır. Bilinenin bilmeyene Sorumluluğunun göstermek olduğunun bilincinde olan avukatlar bütün o baskı ve saldırılara rağmen rejimin değil, halkın çıkarını korumuştur. Bunu yapabilmek için de önce avukat olarak kendisine tanınmış olan hakları korumuş ve daima genişletmeye çalışmıştır.

Siyasi Dava Avukatlığı

Ülkede ve dünyada siyasi davalarda siyasal yargılamalar yapılmaktadır. Temel ceza ilke ve kurallarının ayaklar altına alındığı, sanık ve sanık müdafinin hiçbir hukuksal güvencesinin olmadığı, bu tip yargılamalarda müdafinin dosyadan fiilen el çektilmesi ve etkisizleştirilmesi (savunma hakkının kısıtlanması ve engellenmesi) için gereğinin yapıldığı sayısız örnek vardır.

Yaptıkları savunmalardan dolayı soruşturma-kovuşturma, gözaltı-tutuklama gibi çeşitli yöntemlerle cezalandırılarak bastırılmaya çalışılan avukatlık biçimi siyasi dava avukatlığıdır. Siyasi dava avukatlarının hedef haline getiren yalnızca bakılan davalar, yapılan savunmalar değil asıl olarak ezen ve ezilenler arasındaki tarihsel kavgada avukatın ezilen halkın yanında saf tutmasıdır.

Siyasi dava avukatı, karakollarda, mahkemelerde, hapishanelerde toplumsal mücadelenin avukatıdır.

Faşizmle yönetilen ülkelerde siyasi muhalif olmak ne kadar zor ise siyasi dava avukatı olmak da bir o kadar zordur. Siyasi bir davanın avukatlığını üstlenmek pek çok saldırı, tehdit ve baskının hedefi olmayı göze almayı gerektirir bütün zorluklarına ve ödenecek bedellere rağmen bu işi yapmaya gönüllü olmak, zorunluluğu kavramak, ihtiyacı görmektir. Siyasi dava avukatlığı da bu nedenlerle dahi politik bir tercihtir. Yargı, sistemin koruyucu meleği misyonunu yüklemiş, adaletsizliğin kılıcını sınırsız yetkiyle, yasa ve kural tanımazlıkla siyasi muhalifle birlikte onun müdafisi siyasi avukata çekmiştir. Verilecek adalet mücadelesi eşitler arası bir mücadele değildir. Fakat mücadele ve zafer de zorunlu

ve mümkündür.

Siyasi dava avukatlığının en zor yanı da dava ve işlerini takip ederken pek çok şey paylaştığım, dost olduğun, ailesinden bir parça gibi olduğunun müvekkilini en ağır “cezalardan” kurtaramamaktır.

Devrimci duruşuyla, bütün saygınlığıyla gönüllerde taht kurmuş Avukat Halit Çelenk’in çok sevdiği müvekkillerinin darağacına götürüldüğü geceyi anlattığı şu kesit siyasi dava avukatlığının en zor yanını bize gösterir.

“6 Mayıs 1972. Saat 00:30 Beşevler’deki evimin kapısı çalınıyor. Eşim Şekibe ile birlikte kapıyı açıyoruz. Kapının önünde emniyet görevlisi olduklarının söyleyen iki kişi duruyor.

Birisi telaşlı bir sesle soruyor:

- Avukat Halit Çelenk Siz misiniz?

- Evet

- Ankara Savcısı Fazıl Bey sizi bekliyor

- Geliyorum!

İnfazda bulunmak için çağrıldığım, hemen anlıyorum. Şekibe ile biran “Beklenen son geldi!” der gibi bakıyoruz. Yapılan itirazlara, yasal başvurulara itirazların henüz karara bağlanmamış olmasına rağmen, içimde kuşkular var. Günlerdir gecenin geç saatlerine kadar giysilerim üzerimde evimde bekliyorum. Görevliler kapıya geldiklerinde beni hazır buluyorlar. Hemen çıkıyoruz.

Beş yıldan beri gözlerimin önünden gitmeyen Ankara Merkez Cezaevinin küçük avlusundaki karakavak ve leylak ağaçları bu gece 23-24 yaşlarında üç genç fidanın, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan ve Deniz Gezmiş’in idamını seyredecekler.

Evet, üç genç adam, gözlerimi kırpmadan, korku nedir bilmeden yürekli adımlarla ölümü selamlayacaklar, idam sehpası altında söylevler vererek inançlarını ve davalarını savunacaklar ve hayatlarını verecekler.

Resmi arabadaki görevli, elin den telsiz “404! 404! Neredesiniz? “Sözlerini yineleyerek anonslar veriyor ve kentin öteki yörelerindeki emniyet birimleri ile ilişki kurmaya çalışıyor kısa bir süre önce 13 Mart’ta Mamak Askeri Cezaevinde yaptığımız görüşmede bu yürekli ölüm yolcularının bana söyledikleri sözler hala belliğimizde canlanıyor:

“... Mesele hukuk ve yasa meselesi değildir mesele tamamen siyasi bir meseledir. İnfazlar yapılacak. Bizler ölüme hiç korkmadan, en küçük bir endişe duymadan, seve seve gidiyoruz”

Yusuf Aslan infazına birkaç dakika kala avukatlarına olan duygularını şöyle ifade ediyor:

“... Bu saate bizim için sizlerde yorulduunuz. Bizim için çok çalıştınız Hepsi için teşekkür ederiz.”

İdam cezası ile yargılanan müvekkili kurtaramamanın verdiği çaresizlik ise kıvranan avukatlara bundan anlamlı teşekkür olmazdı herhalde...” İşte böyle anlatıyordu o geceyi.

Üstatlarımız Niyazi Ağırnaslı’ları. Halit Çelenk’leri saygıyla anıyor, onlardan devraldığımız geleneğe yeni halkalar ekleyerek adalet mücadelesini sürdürmekten onur duyuyoruz.

Siyasi dava avukatlığının zorluklarından bahsetmiş, baskı ve tehdit altında mesleği, yapmaya devam ettiklerini söylemiştik. Bunu geçmişten bir örnek vermekle yetineyim.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan ve arkadaşları yargılandığı THKO davasında Halit Çelenk ve 10 avukat arkadaşı hakkında, mahkemeye verdikleri yazılı ortak savunmada geçen “önyargı” sözcüğü nedeniyle “askeri savcıya hakaret” iddiasıyla dava açılır. Avukatlar sıkıyönetim mahkemesince üçer ay hapis cezası ile cezalandırılırlar.

1982 yılında öncülüğünü Aziz Nesin’in yaptığı “Aydınlar Dilekçesi” nedeniyle 12 Eylül askeri cuntası tarafından sıkıyönetim mahkemesince Avukat Halit Çelenk’in yaptığı savunmadaki değerlendirme ve tespitleri bugün hala geçerliğini koruyor. Şöyle diyor Halit Çelenk: *“Bu salonda çok önemli bir dava görülüyor.*

Çünkü bu dava ile “İnsan Hakları” ve “Demokratik Rejim” yargılanıyor.” Davanın önemi iddianın tutarlı olmasından değil, dönemin “demokrasi” anlayışından. “Hak ve Özgürlük” anlayışından kaynaklanıyor Gerçekte yargılanan iddianamede adı yazılı sanıklar değil, bir dilekçenin içerdiği, Önerdiği ve dile getirdiği düşüncelerdir.

Bu dava karşısında şaşırmadım. Çünkü 42 yıldır hukuk okuyorum, araştırıyorum, yerli ve yabancı yayınları inceliyorum ulaştığım sonuç şudur ki: hukuk sınıflı toplumda egemenlerin iradesi olarak ortaya çıkmakta, bu iradenin bir baskı aracı olarak kullanılmaktadır. Kölelik düzeni kendi hukukunu, feodal düzen feodal hukuku, kapitalist düzende yine kendine özgü hukuku getirmiş, bunu egemenlerin çıkarları doğrultusunda oluşturmuş ve kullanmıştır. Ekonomik ve Siyasal gücü elinde bulunduran sınıflar ve bunların temsilcileri yasal düzenlemeleri; kendi çıkarları doğrultusunda yapmışlardı”

Bugün yine aynı salonda çok önemli bir dava görülüyor ve tarihin tekerliği yine biz direnenlerden yana dönüyor Tarih siyasi yargılamalarda yargılamalarıyla kişileri darağacına götüren değil darağacına onuruyla gidenleri yazıyor yazacak.

Devrimci Avukat Kimdir?

Nasıl Düşünür, Nasıl Çalışır, Nasıl Yaşar?

Devrimci avukat halkın içinden doğmuş, ebeveynlerinin olağanüstü özverisiyle okutulmuş, yetiştirilmiş bir halk çocuğudur. O halk çocuğudur ki, halkın içinde, onun kültür ve değerleriyle büyümüştür. Kültür ve değerlerini taşıdığı halk, onun büyük ailesi, vatan ise büyük evidir. Bu yüzden de ona yaşatılan zulmün, ona reva görülen adaletsizliğin doğrudan tanığıdır. İçinde doğup büyüdüğü halkını sever, onlara acı ve elem veren bütün adaletsizliği yaratanlara da halkını sevdiği kadar öfke duyar. Tanığı olduğu adaletsizliklerle mücadele etme sorumluluğunu duyar.

Yaşamı boyunca edindiği bilgi ve deneyimlerini halkın yararı-

na olan sosyalist ideoloji ve devrimci değerlerle yoğurur ve halkın hizmetine sunar.

Devrimci avukat, en kısa tanımıyla ve öncelikle 'devrimci' olan avukattır. Hukuk alanında, adalet mücadelesi sürdürür ki bu da devrimci mücadelenin bir diğer adıdır.

Devrimci avukat yalnız mesleğini icra ederden değil bütün bir yaşamında devrimcidir. Devrimci avukatlık bir yaşam biçimidir. Yaşam biçimi dediğimiz şeyse ideolojinin yansımasıdır. Politika, hukuk, bilim, felsefe, moral, estetik, sanat... Bütün bunları yönlendiren, şekillendiren temel düşüncelere ve bu düşüncelerin ortak davranışlarının bütününe ideoloji denir. Özü itibariyle iki çeşit ideoloji vardır; biri sömürenlerin, yani egemenlerin ideolojisi, onların yaşam biçimi. Diğeri de halkın ideolojisi, yani yoksul halkın yaşam biçimi.

Bunların yanında, daha çok zenginleşme özlemi içinde olan milyonlarca küçük burjuva vardır, aslında yoksuldur, yoksulluk sınırının altında yaşar ama zenginlere özenir, onlar gibi yaşamayı hayal eder. Avukatlık mesleği de ortaya çıktıkları günden bu yana ayrıcalıklı görünür, çoğunluğu da zengin değil aksine yoksuldur fakat zenginleşme hayaliyle yaşar. Bu yaşam küçük burjuva bir yaşamdır ki, hayaline ulaşmak için yaşamını ipotek altına alır ve durdurak bilmeksizin çalışır, emeğinin karşılığını alamadığı için sömürülendir ve sürekli bunalım halindedir. Gelecek kaygısı, borçlar ve geçim sıkıntısı, özgürce yaşayamama hali... Onlara aynı zamanda halk arasında burjuvaziyi temsil eden bir yakıştırma ile beyaz yakalılar da denir.

Oysa icra daireleri, vergi daireleri, adliyeler, emniyet birimleri bilumum kamu ve özel kurumların arasında mekik dokuyan avukatın yakası hiçbir zaman beyaz kalamayacaktır. Ya yer izi ya kan izi ya da gözyaşı kalır o beyaz yakalarda. Ter durdurak bilmeksizin patronlarını zengin etme telaşından, kan patronların kimi zaman pis işlerini yaparken uğradığı bir saldırıdan, gözyaşı ise borçlar bitmek bilmeyip cepler delik olduğunda dökülen... Beyaz yakalı avukatın yaşamını biliyorsunuz, ayrıca anlatmayacağım

bu yüzden. Devrimci avukatın yaşamına, alternatif bir avukatlığa mercek tutmak gerektiğini düşünüyorum. Neden alternatif ve neden bu kadar tehlikeli görülüyor devrimci avukatlık bunları bilmeden onlar hakkında verilecek kararlar peşin hükümler olacaktır.

1.Devrimci avukat, içinde bulunduğu ve fakat ideolojisini benimsemediği bu 'kara düzenin' avukatlara çizdiği sınırları kabul etmez; adalet mücadelesini adliyelere, mahkemelere, duruşma salonlarına, dosyalara sıkıştırılmaz ve hayatın her alanında mücadele eder. Devrimci avukatın, emeği için direnen işçi ve memurların, barınma hakkı için mücadele eden yoksul geçeköndü halkının, hakları için mücadele eden, adalet isteyen bütün halk kesimlerinin yanında olması, onlarla birlikte mücadele etmesi gerekli ve zorunludur. Bu zorunluluk ezen ve ezilenler arasındaki sınıf mücadelesinde ezilenlerin yanında saf tutmaktan, içinden geldiği halk sınıfına karşı sorumluluğundan ileri gelir.

2.Açlık sınırının 1.662 TL, yoksulluk sınırının 5.316 TL olduğu asgari ücretin ise 1.603 TL olduğu, işsizlik rakamlarının her geçen gün arttığı 2,5 milyon işsiz olduğu ülkemizde onların 'iş kazası' ya da 'fitrat' dediği katliamlarda günde 5 işçi katledilmektedir. Zenginler daha zenginleşsin diye her geçen gün yoksullar daha yoksullaşmakta, halkımız her türlü açlığın, acının ve adaletsizliğin kollarına bırakılmakta ve hayatta kalabilmek için bile bir yaşam mücadelesi vermek zorundadır. Devrimci avukat ise halkının sosyal, ekonomik, hukuki ve demokratik tüm mücadelelerini yanında saf tutmaktır.

3.Devrimci avukatların halk değerleriyle örnek bir yaşamları vardır. Devrimci avukatların yaşamı, ideolojilerine göre şekillenmektedir. Yaşamları, halkın yaşamı gibi sade ve mütevazıdır. Giyimleri, kuşamları, yaşadıkları mahalleler, evler halktan biri olduklarını biran olsun unutturmaz onlara. Sarayda yaşayanla kulübede yaşayan farklı düşüneneğinden 'saraylardan' olabildiğince uzakta yaşarlar. Halktan kopuk değillerdir hiçbir vakit. Onlarla birlikte yaşar, acılarına, öfke ve sevinçlerine ortak olurlar. Düşünlerinde, derneklerinde, cenazelerinde hep yanlarındadırlar halkın. Yedikleri, içtikleri ayrı gitmeyince özlemleri, öfkeleri de bir olur.

Birlikte emek ve mücadele ile özlem duyulan günleri ipe çekerler. Değerleri halkın değerleridir, onları korur ve geliştirir, geri olanı unutturmaya, ileri olanı hatırlatmaya çabalarlar daima. Değerlere dair karşılaştırmalı bir şiir geliyor aklıma, iki sınıfın iki ideolojisini yansıtıyor, paylaşayım;

*“Onlar düzel değil, süslü yalnızca
görgülü değil, modaaya uygun yalnızca
erdemli değil, korkak yalnızca
Kötü bile değil, güçsüz yalnızca
sanatsever değil, şehvet düşkününü yalnızca
başarılı değil, varlıklı yalnızca
vefalı değil, onursuz yalnızca
Halkçı değil, bağınaz ve ulusçu yalnızca
yürekli değil, kavgacı yalnızca
inançlı değil, inatçı yalnızca
Yönetici değil, despot yalnızca
soğukkanlı değil, duygusuz yalnızca
kendine saygılı değil, kendini beğenmiş yalnızca
Sevecen değil, duygusal yalnızca
toplumcu değil, kalabalık sever yalnızca
düşünceli değil, kibar yalnızca
akıllı değil, dik kafalı yalnızca
Adil değil, kinci yalnızca
disiplinli değil, ödlele yalnızca
Ve hiçbirini doğru sözlü değil, hepsi yalancı
iliklerine kadar yalancı tümü de!”*

Bernard Shaw

4.Devrimci avukatlar hukuk alanında edindikleri bilgi ve deneyimleri halkın yararına kullanabilmek için çabalarlar. Kendilerini ve yaşamlarını adadıkları şey, halkın adalet mücadelesidir. Mesleği hiçbir zaman para kazanma aracı olarak görmez, hak alma aracı olarak görürler. Hak alma mücadelesinde kimi zaman ücretli olduğu için dosya fotokopisi almakta, harçları ödemekte zorlanırlar zira sınırsız maddi olanakları yoktur.

Fakat sınırlı olanaklara sahip ve gönlü çok zengin bir halk vardır artlarında: Müvekkilleri olsun ya da olmasın halkımız devrimci avukatlara neyi varsa sunmaya çalışır. Onların getirdiği bir kilo çay, bir paket şeker, Kurban Bayramı'nda kesilenlerden bir parça et, evde yapılan poğaçaya ve kekler, karınları doyuran ama en çok da yürekleri ısıtan ev yapımı bir çorba, maaşından zor zanaat artırılan bir miktar para, hepsi ama hepsi değerine paha biçilmez mutluluklardır.

Devrimci avukatlar aç değil, açıkta kalmaz. İhtiyacı kadar kazanır, kazanamadı mı? Halk koşar yardımına. Tüketim kültürüne karşı olan avukatların kazançları birikim yapmak, herkese ayrı bir ev, araba, sağlamak için de değildir; herkesi ihtiyacı elbet gözetilir, fakat ihtiyaç görece bir kavram olarak görülmemelidir. Halkın ölçüleri, halkın ihtiyaçları neyse halkın avukatının ölçüsü de odur. Mesleğin gereği olan ihtiyaçları karşılayabilmek için de daha çok çalışır, gereği kadar kazanmayı hedefler.

Daha fazlasını kazanabilir miydi, evet belki, fakat ne gerek var? Para kazandıran kimi ticari iş ve davalar zaman ve her işte olduğu gibi emek isteyen işlerdir. Emekte sorun yok verilir, fakat zaman? Zaman bir devrimci için çok değerlidir. Adalet mücadelesi tüm zamanı kaplamıştır ve adaletsizliği önlemek için kaybedecek zaman yoktur. Bu yüzden bu konuda da gönüllü bir tercih yapıldığını söylemek mümkün!

5.Devrimci avukatlar vatanseverdir.

Devlet ve vatan aynı şeyler değildir. Devletler kurulur, yıkılır, yerine yeni devletler kurulur. Dünyanın en zalim, en büyük köleci imparatorluğu Roma devleti bile yıkılmıştır. Selçuklu devleti

yıkılmış Osmanlı devleti kurulmuş, o yıkılmış Türkiye devleti kurulmuştur fakat halk orada yaşamaya devam etmiştir. Anadolu'da binlerce yıldır yaşayan bütün halkları sevmektir vatanseverlik.

Direnişler ve ayaklanmalarla dolu bir tarihi vardır Anadolu'nun. Tarihimizi bilmek bize neyi nasıl yapacağımızı, yani kurtuluşun yolunu göstermektedir. Tarihimizi bilmek vatanımızı sevmektir.

Bugün egemen devlet vatansever değildir, tarihimizi yadsır, kurtuluş mücadelesinde halkımızın vatanımızdan defettiği emperyalistlere kapıları sonuna kadar açan onlardır. Fakat bu halk ve bu vatan bizimdir ve bütün bedeller göze alınıp vatanın bağımsızlığa, halkın özgürlüğe kavuşması için mücadele edilecektir. Devrimci avukatlar bunu görür ve bilirler. Anadolu'nun kurtuluşu ve bağımsızlığı için anti-emperyalist olmak temeldir. Bu yüzden anti-emperyalist ve enternasyonalisttirler. Bu uğurda devrimci avukatlar üzerine düşeni yapmakta ve bu yüzden bugün tutsaklık ve sürgün bedelleriyle karşınızda bulunmaktadırlar. Halkını ve vatanını çok sevmenin, onların avukatlığını üstlenmenin "cezasını" alınlarının ak cefası gibi çekmektedirler.

6.Devrimci avukatlar taraftır.

Sınıf mücadelesinin var olduğu bir sağda, taraf olmayan, siyaset dışı ve sınıflar üstü hiçbir meslek yoktur. Bu nedenle de tarafsız olmak diye bir şey yoktur. Tarafsızlık burjuvazinin kitlelerin aklını bulandırmak için, keskinleşen ve sıklaşan safları birbirine yaklaştırmak için uydurduğu bir yalandır. Yani kısaca, tarafsız olduğunu söyleyen taraftır. Yani tarafsız olduğunu söyleyen, seyirci kalan zalimin yaptığından yanadır. Einstein bu konuda şöyle der: *"Dünya kötülük edenler yüzünden değil, seyirci kalıp hiçbir şey yapmayanlar yüzünden tehlikeli bir yerdir."*

Bu yüzden de devrimci avukat emekçilerin ve insanlığın kapitalist kölelik zincirlerinden kurtulmasından yanadır. Bilimin ve gerçeğin tarafında, yalan ve demagojinin karşısındadır. Ekmek ve adalet mücadelesinde halktan yanadır.

7.Devrimci avukatlar sorumluluk sahibi ve duyarlıdır.

“İnsanın ülkesinde ve dünyasında olup bitenlere ilgilenmemesi tiyatroya gidip oyunu seyretmemesi demektir.” diyor Bertrand Russell

Biz yaşadığımız dünyayı ve birlikte yaşadığımız halkımızı çok seviyoruz ve onlara ilgi duyuyoruz. Doğamız ve ideolojimiz gereği çevrenizde olup biten her şeye ilgi ve sorumluluk duyuyoruz. Örneğin: Soma, Ermenek, Sur, Diyarbakır...

8.Devrimci avukatlar ‘ben’ değil ‘biz’ diyenlerdir.

Bunun anlamı kendi kişisel çıkarını değil, halkla ortak olan çıkarı gözetmektir. Faşizmin baskı ve saldırılarına rağmen, ‘ben’den vazgeçip ‘biz’ için faşizme karşı mücadele etmektir. Bu uğurda kendi refahından, özgürlüğünden ve hatta yaşamından bile vazgeçmektir. Avukat Behiç Aşçı gibi... Avukat Fuat Erdoğan gibi...

Bireyciliğin temeli, burjuva toplumun temelini oluşturan ‘kutsal’ özel mülkiyettir. Özel mülkiyet edinme ‘derdi’ olmayan devrimci avukat için önemli olan, onu mutlu ve özgür kılan şey, kolektif üretim ve kolektif yaşamdır.

Kolektivizm halkın gücüdür aslen. Halkın yardımlaşma, dayanışma ile yaptığı her düğün, bayram ve cenaze kolektivizme örnektir.

Kolektifin sözlükteki anlamı da birçok kimseyi veya nesneyi içine alan, birçok kişi ve nesnenin bir araya gelmesi sonucu olan ortaklaşmadır. Bir kimsenin tek başına yapabileceği işler sınırlıdır. Kolektivizm hayata geçince yapılacaklar ise neredeyse sınırsızdır, onlarca emeğin, yaratıcılığın, düşüncenin bir araya gelmesi, belirli bir iş bölümü ile iş görülmesi büyük zenginliktir.

Devrimci avukatlar takip ettikleri dava ve işlerde kolektif çalışır. Plan-program, denetim ve iş bölümü sayesinde çok zor görünen işleri kolektivizmin gücüyle başarır. Örneğin toplumsal davalara, kampanya, panel, konferans gibi işlere mutlaka demokratik kitle örgütlerini, meslek odalarını, duyarlı-demokrat kişi ve kurumları katmaya, harekete geçirmeye çalışır. Kolektivizmi en iyi işlettikleri

yerlerde en başarılı, en gıpta edilen sonuçları elde etmişlerdir. Yalnızca birkaç örnek vermekle yetinelim; 2014 yılı Silivri avukat yargılanmaları, 2014-2017 Berkin Elvan davası, Soma davası, Hasan Ferit Gedik davası, Uluslararası OHAL Konferansı, 2017 Nuriye ve Semih davası... Ve tabii bugün yine devrimci avukat yargılamaları... Faşizmin düzeniyle hesaplaşmamız bitene kadar sürecek. Bu işleri yaptık, yapmaya devam edeceğiz.

Aydın Mısın?

*“Kilim gibi dokumada mutsuzluğu
Gidip gelen kara kuşlar havada
Saf lar tutulmuş top sesleri gerilerden
Tabanında depremi kara güllerin
Duymuyor musun?
Kaldır başını kan uykulardan
Böyle yürek böyle atardamar
Atmaz olsun
Ses ol, ışık ol, yumruk ol
Karayeller başına indirmeden çatını
Sel suları bastığın toprağı dönüm dönüm
Alıp götürmeden büyük denizlere
Çabuk ol!
Tam çağı işe başlamanın doğan güne
Bul içine tükürdüğün kitapları yeniden
Her satırında buram buram alın teri
Her sayfası günlük güneşlik
Utanma susun tümü senin değil
Yırt otuzunda aldığın diplomayı
Alfabelik çocuk ol
Yollar kesilmiş alanlar satılmış
Tel örgüler çevirmiş yöreni
Fırıl fırıl alıcı kuşlar tepende
Benden geçti mi demek istiyorsun
Aç iki kolunu iki yanına
Korkuluk ol!”*

1968/Rıfat Ilgaz

Aydın Kimdir?

Aydın Misyonu Nedir?

Ülkemiz, emperyalizmin kölece bağımsızlaştırdığı ve halkın, bir avuç işbirlikçi para babası ile birlikte faşizmin boyunduruğu altına aldığı, on yılda bir cuntaların, darbelerin tezgâhlandığı geri bıraktırmış bir ülkedir. Böylesi bir ülkede baskının, sömürünün, aşağılanmanın, adaletsizliğin yazgı olmaması için, toplumun ileri görüşlü kesimlerinin, bu sömürü ve zorbalıktan kurtulmuş ve bağımsızlık davasının bilincinde olanların tutarlılıkla, özveriyle halkının yanında yer alması gerekiyor.

Toplumun ileri görüşlü, okumuş, kültürlü, görgülü kesimlerine aydın deniyor sözlükte. Fakat bu çok soyut bir tanımlamadır, yeterli değildir aydını anlatmaya. Aydını doğru ve eksiksiz tanımlayabilmek için de tarihsel ve sınıfsal bir değerlendirme yapmak gerekiyor. Aydının tarihsel bir kategori olduğunu söylüyorsak, onun sağını algılama, toplumu aydınlatma misyonundan söz ediyoruz demektir. Aydınlatma işi kuşkusuz ki, bilgi, beceri ve cesaret ister. Aydın insanlığın binlerce yıllık evriminde oluşan entelektüel birikimi, yine insanlık için bilinçle kullanabildiği oranda aydın olma niteliği kazanır. Bu birikimi değerlendirip kullanır ve yeniden üretir. Aydının işi bir tek alanda uzmanlaşmak için bilgi üretmek değildir. O, büyütmesi bilgi ile ilgilidir. Ve bunu, çağını çözümleyebilmekte kullanır. Çözüm bekleyen sorunları, hedefi net bir şekilde toplumun önüne koyar. Bu da yetmez, düşüncesine uygun politik tavrı alır. Bütün bu sürecin sonunda aydın olma misyonunu yerine getirmiş olur.

Aydının misyonunu, sınıflarla olan ilişkisi belirler. Aydın, sınıflar mücadelelerin yer aldığı toplumda ve mücadelede bir taraftır. Aydın eğer tarihsel görevinin bilincinde ise, köhneyen sistemi değil, doğmakta olan toplumsal yapıyı savunacaktır. Düşünce ve eylemini bu yarını gerçekleştirirmede yoğunlaştıracak ve kaçınılmaz olarak geleceği yaratan sınıfın yanında yer alacaktır.

- Aydın çağının öncüsüdür.

Aydın, toplumsal gelişmenin öncülüğünü yapan sınıfın, bilinçli öncüsü ve müttelikidir. Dolayısıyla öncü olabilmenin cesaretine de sahip olandır.

Aydın, çağının tanığı olarak, görevini salt pasif bir gözlemci olmakla sınırlayamaz. Gelişmeleri önceden görebilme yeteneği ile olaylara yön verme, anında tepki gösterme konusunda öncülük edebilmelidir. Bu öncülük, ancak çağının en ileri düşüncesine sahip olmakla ve bu düşüncenin inançlı, kararlı savunucusu olmakla gerçekleşebilir.

- Aydın yansız olamaz.

Yansızlık, burjuva ikiyüzlülüğünü üzerinde taşıyan bir tanım. Herhangi bir sosyal-siyasal amaca hizmet etmediklerinin böbürlenmesinde olan aydınlar 'özgür' olma adına, 'objektif' olma adına -niyetleri bu olmasa da- sonuçta burjuvaziye hizmet ederler.

'Yansızlık' ideolojisi, -tarihe, yaşama, doğaya ve sosyal bir varlık olarak da kendisine ilişkin bir taraf olan- insanoğlunun taşıdığı, içinde büyük ihanetlerin ve korkaklıkların barındığı bir ayıptır. Yansızlık, ister vurdumduymazlıktan ya da teslimiyetten kaynaklansın, ister dünyaya pembe gözlüklerle bakmaktan olsun, insanın kendisine ve ait olduğu sınıfa ihanettir.

- Çağın aydını burjuva geçmişinden kurtulmalıdır.

Her ne kadar, sınıflı toplumların çöküş aşamasında, aydınların eskiye ait olan yanlarını atıp, yeni doğacak toplumun gereksinmelerine göre şekillenmeleri, yüklendikleri misyonların gereğidir diyorsak da bugünkü somut durum, çizilen ideal aydın tipiyle uyuşmuyor. Bugünün aydınlarının azımsanamayacak bir kesimi, burjuva çizgileriyle çizilmiş kalıplar içinde. Günün ideal aydını, proleter aydını olmak zorunda. Bunun için de burjuva geçmişlerinden kurtulmak, yakalarına yapışmış uzlaşmacılık, teslimiyetçilik, reformistlik ve şovenistliği söküp atmak durumunda.

- Çağımızın gerçek aydını proletarya aydınıdır.

Her sınıfın sanatını, kültürünü, tavrını, ideolojisini oluşturmada aydına gereksinimi olduğu bir gerçek. Bu anlamda, her sınıf

kendi aydınını yaratmak ve ona sahip çıkmak durumunda.

Ezilen, sömürülen sınıfların tarihsel süreçte egemenler için çalışmaktan, entelektüel faaliyetler için zaman ve olanak bulamadığı, bu mirası devralan proletaryanın, çağının temel sınıfı olarak, kendi aydınını kendi saflarından çıkaramadığını -genel kural olarak- biliyoruz.

Proletarya aydınları, hep burjuva ve küçük burjuva çevrelerinden çıkmıştır. Bu noktada aydının, sınıf kökeninin önemi olmadığı kendiliğinden ortaya çıkıyor. Eğer bir insan, kendini proletarya mücadelesine adanmışsa, o ister burjuva, isterse başka bir sınıf ya da tabakadan gelsin, artık proletarya aydınıdır.

Gerçek aydını çağımızda proletarya aydını temsil edebilir. Çünkü emperyalizm ve proleter devrimler çağının en ilerici, en devrimci sınıfı proletaryadır. Burjuvazinin tarihin çarklarını ileri çevirdiği dönem ve burjuvazinin sanat, kültür, ideoloji alanlarında devrimci atılımları bitmiştir artık. Rönesans ve reformla Batı (Burjuva) kültürünün dünyayı sarstığı kapitalizmin yükselme döneminde, burjuva aydınlar burjuvazi ile yer yer ters düşme pahasına 'özgürlük, kardeşlik, eşitlik' sloganına sahip çıkmışlardır. Ancak zamanla burjuva aydını da bu özelliklerini yitirmiş, toplumun öncüleri olma misyonunu, gelişen proletarya almıştır.

Proleter aydın, düşünce ve eylem adamıdır. Söyleyen, yapan, örgütleyen, sosyal mücadelenin her hassas noktasında geleceği haykıran, direngen, kavgacı aydın bizim gerçek aydınımızdır.

- Gerçek aydının yüzü halka dönüktür her daim. Söyledikleriyle, yazdıklarıyla ve elbette eylemiyle halkın yanındadır. Kendini ondan ayrı görmez, ondan kopuk değildir.

- Düşüncesi ve birikimleriyle, halkın hem bir adım önünde hem de onunla birlikte olandır. İçerisinde yer aldığı halkın, ezilenlerin geleceğini bugünden kurmanın birinci aktörü olmasına karşın mütevazıdır. Halka hem öğretir hem de ondan öğrenmeye devam eder.

- Halkın aydını savaşıdır, en önde olmayı, bedelleri göğüsle-

mevi ve yeri geldiğinde ölümü bile seve seve kabullenir.

• Halkın aydını cesurdur. Doğru bildiklerini hiç kimseden çekinmeden söyler, gereğini yerine getirir. Yeri gelir bir söz uğruna darağacına çekilmekten korkmaz.

O Sözler Ki...

*“O sözler ki acıdır
mahpushane avlularında
demirli kırbaçlar gibi şaklar
o sözler ki sırasında
çiçek açmış bir nar ağacıdır
dağ ufkuna vuran deniz aydınlığı
sırasında gizemli bıçaklar
O sözler ki
imgelem sonsuzluğunun
ateşten gülüdürler
kelebek çarpıntılarıyla doğarlar ölürlər
o sözler ki kalbimizin üstünde
dolu bir tabanca gibi
ölüp ölesiye taşırız
o sözler ki bir kere çıkmıştır ağızımızdan
uğruna asılırız”*

Atilla İlhan

Yurtsever ve demokrat olmanın hiç de kolay olmadığı, bunun bile bir bedelinin olduğu ülkemizde aydın olmanın yüklüce bir bedeli var ve aydınlarımızın azımsanamayacak bir kısmı bu bedelleri göze alamamaktadır. Oysa ülkemiz aydınları bedeli ne olursa olsun demokratlığın ve yurtseverliğin gereğini yerine getirmek zorundadır. Aydın tarafsız değil, taraftır demiştik. O, iyiden,

güzelden, doğrudan yana olmak ve bildiğini tavizsiz savunmak zorundadır.

12 Eylül ile birlikte, aydınlar açısından her şey değişmiş, aydınların büyük çoğunluğu zaten 12 Eylül'den önce tribüne çıkmış 'tarafsızlığını' ilan etmiştir. Çoğunluğu 'bana dokunmayan yılan bin yaşasın' derken, bir kısmı da bütün savunduklarından dönmüştür. Büyük bir aydın çoğunluğu 'ezop diliyle' muhalefet yapmış, ne sesleri duyulabilmiş ne söyledikleri anlaşılabilmiştir. İdamlara salt hümanizm duyguları ile karşı çıkmakla yetinmişlerdir. Devrimcilerin idam sehparlarında katledilmesine açıktan karşı çıkamadan, İran'daki idam edilenlerden yola çıkarak göndermeler yapmaya çalışmışlardır. Oysa suçlu, ağır baskı, işkence, sansür ve diğer anti-demokratik uygulamalarla kendini aydınların etinde-kemiğinde hissettiren oligarşiydi. Aydınların gerçek suçluyu görmeyerek veya görmezden gelerek, suçluluk psikolojisi ile hareket etmesi, kaçamak yollara başvurması söz konusuydu. Ülkenin sokaklarına, yaşamına egemen olmak isteyen faşizme karşı mücadelede her türlü özveriyi gösterenlerin aydınlarca savunulamaması 'körleşme'nin bir ifadesiydi. Dolayısıyla 12 Eylül dönemi aydınlarımız iyi bir sınav veremedi. 12 Eylül cuntası aydınlara gözdağı vermek için, onları soruşturmalarla, sansürle, yasaklarla, cezaevleriyle korkutmaya, sindirmeye çalıştı. Kısmen de başarılı oldu. Aydınlarımız korkunç bir vurdumduymazlıkla, bencillikle, kendi küçük dünyalarına, yapay 'cennet'lerine sığındılar, gerçeklere sırt çevirdiler. Evet, aydınlarımızın küçük burjuva sınıf karakterinden dolayı fazla zora gelemeyeceğini, güçlü rüzgârlar esti mi eğilebileceğini ve yine en küçük bir başarısızlıkta panik havası, umutsuzluk, yılgınlık içine düşeceğini biliyorduk. Her şeye karşın ve hala yapabilecekleri çok şey olduğunu biliyor ve hatırlatıyoruz.

Ülkemizin aydınlar gereksinimi vardır hem de pek çok aydına. Geri kalmışlık zincirini parçalayacak, Türkiye halklarının kaderini değiştirmek yolunda adalet için mücadele edecek, halkının sorunlarını yüreğinde, bilincinde duyacak aydınlar ihtiyacı var hala! Tüm dünya halklarının kurtuluş mücadelesine destek verecek ve enerjisini hiçbir çıkar gözetmeksizin faşizme ve emperya-

lizme karşı mücadelede harcayabilecek aydınlara ihtiyacımız var.

'Dönmeyecek', 'yılmayacak', haklı bulunduğu yolda 'hep bir ağızdan türkü söyler' gibi yaşayacak ve gerekirse ölebilecek aydınlara ihtiyacı var ülkemizin.

Popülistini tatmin için, ezilmişliği ve yoksulluğu 'edebiyata' dönüştürüp bir sömürü aracına dönüştürecek aydınlara ise gereksinimi yok.

Bütün anti-demokratik uygulamalara, işkenceye ve zulme ses çıkartmayan, zorbanın karşısında 'vecd ile secde eden' aydınlara gereksinimi yok ülkemizin.

Aydın olma sevdasıyla kafasını kitaplara gömmüş, ufku kitap sayfalarını aşmayan entelektüellere de gereksinimi yok halkımın.

12 Eylül döneminde olduğu gibi -istisnalar dışında- OHAL döneminde de aydınlarımız iyi bir sınav verememişlerdir. Türkiye 21 Temmuz 2016 tarihinde ilan edilen OHAL ile ve hukuksuz KHK'larla yönetilmeye başlandı. İki yıl süren 'geçici' OHAL yerini kalıcılaşmış, sindirilmiş kalıcı OHAL'le birlikte başkanlık sistemine bıraktı.

'Geçici' OHAL süresince 'üyelik, mensubiyet, ilişik, iltisak, aidiyet, irtibat' kavramları dillere pelesenk oldu, bürokrasinin ve insanların ruhuna işledi. Darbe girişimiyle hiçbir ilgisi olmayan toplumun solcu, yurtsever aydınlara kıyım ihraçları başladı. 135 bin 144 kamu görevlisi ihraç edildi. 5 bin 705 akademisyen ihraç edildi. 70 gazete, 18 TV kanalı, 25 radyo, 20 dergi, çok sayıda vakıf-dernek kapatıldı.

Darbe şüphelisi oldukları iddiasıyla gözaltına alınan asker, polis, yargıç ve savcılara işkence yapıldığı iddiaları gündeme geldi. Yüksek rütbeli askerlere yapılan işkenceler basına servis edilerek toplumun üzerine korku tohumları serpildi. Bunun ötesinde işkence meşrulaştırılmaya çalışıldı. Belli başlı aydın kesimler, avukatlar ve gazeteciler işkencenin insanlık suçu olduğunu duyurdu.

Örneğin: Trabzon'da bir vatandaşın işkence iddiasına ilişkin

şikâyetini savcılık KHK'yı gerekçe göstererek reddetti!

ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı *“kime yapılırsa yapıl-sın işkencenin karşısındayız”* açıklaması yaptıktan sonra basın-da işkence görüntülerine yer verilmemeye başlandı. Şüphelilerin avukatları dahi işkence iddiasında bulunmaktan korkuyor, cesaret istiyordu. (İşkenceye sıfır tolerans yerini işkenceye OHAL to-leransı aldı.)

OHAL karanlığında halkın üzerine ışık hızıyla kara nağme-ler (KHK'ler) yağdırıldı. Toplumun en ilerici ve aydın kesimi olan gazeteci, milletvekili, akademisyen yargılamaları iddiasız iddia-namelerle, suçsuz, avukatsız ve mahkemeye getirilmeyen sanık-larla yapıldı. Basınsız basın davaları, avukatsız ağır ceza yargı-lamaları görüldü bu ülkede.

“Bu Suça Ortak Olmayacağız!” isimli bildiriye imza atan, ken-dilerine ‘Barış Akademisyenleri’ diyen ülkemiz aydınları da ihraç edildi, bilimsel eğitimi savunan ilerici, sol-sosyalist düşünceleri olan akademisyenler... Haksız ihraçlarla birlikte intiharlar da ar-tıyordu. OHAL işlemleri hakkında bilgi edinme yasağı getiriliyor, hukuki başvuru yolları kapanıyordu. Anayasa Mahkemesi OHAL ve çıkarılan KHK için yetkisizlik kararı veriyor, idare mahkemeleri idari işlemlerin KHK ile olduğu savıyla davaya bakamayacağını söylüyordu. Aylar sonra hukuki yola gitmeden önce başvurulması gerekli OHAL işlemleri inleme komisyonu, yani oyalama, yıldırma komisyonu kuruluyordu. Komisyon başvurular almaya 6 ay sonra başladı. Henüz sonuçlanmayan binlerce başvuru var. Beraat etti-ğini, hakkında soruşturma dahi olmadığını ispat ettiği halde kamu emekçileri komisyon kararını beklemek zorunda. Yıllar sürececek başvuru yolları ve sonuç ‘beklenen’ gibi olmayabilir!

Ne 12 Eylül faşizmini, ne OHAL faşizmini ne de tümünden AKP faşizmini anlatmaya kalksak bu yargılamalar asla bilmezdi her-halde! Bizim yine de yargıyı meşgul etme, oyalama, uzatma, kı-saltma gibi bir derdimiz yok o yüzden tercihen anlatmayacağız bu aşamada OHAL'in ve faşizmin neden ve sonuçlarını. Fakat ara sıra hatırlatmalar yapacak hafızaları tazeleyeceğiz sözlerimiz,

yaptıklarımız, savunduklarımız daha kolay anlaşılabilir diye.

Aydınlar demiştik, aydınlar gözlerini kapamamalıdır, gözlerini asıl görmesi gerekenlere çevirmelidir ve doğrudan, haklıdan bedeli ne olursa olsun asla vazgeçmemelidir. Çünkü korku, teslimiyet, yılgınlık değil, tavır almak ve direnmek saldırıları durdurabilir, hiç değilse geriletebilir. Aydınlarımız kendilerine ve halkına güvenmelidir. Ne diyordu onurlu aydınımız Rıfat Ilgaz biliyor musunuz?

“Halkım bir süre için kandırılabilir, yanlış yola sokulabilir ama halkımın er geç doğruyu bulacağına inanıyorum” ve ekliyordu: “Gerçek bir aydının gözü toplumda, kulağı halkta olmalıdır. Halkından kopuk bir aydın, hiçbir zaman kendinin onlarla birlikte olduğunu düşünmemelidir çünkü halkımız bunu farkında! Aydınların gittikçe halktan uzaklaştığı kanısındaydı ve uyarıydı sözleri aydınlara. Halktan kopmayın ve sonra onlara sırtınızı dayayın, samimiyetinize inanan halk sizi asla yalnız koymaz...”

İşte Rıfat Ilgaz’lardan, Nazım Hikmet, Yılmaz Güney, Ruhi Su, Âşık Mahzuni gibi halkın bağrında doğmuş gönüllerinde taht kurmuş aydınlarımızın izinde iki genç aydınımız çıkmıştır sokağa OHAL karanlığını yara yara... Bir gece ansızın çıkarılan KHK ile mesleklerinden ihraç edilen Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ‘Biz bu ülkenin aydınlarıysak işlerimize geri dönene kadar direneceğiz’ dediler, işlerinden ihraç edilen ve sessizliğe boğulan yüzbinlerce kamu emekçisi için de direndiler. 236 bin üyesi olan KESK üyeleri içinden, yönetici ve üyeleri *“OHAL var direnilemez”* derken bir onlar çıktılar. Öğretmen Acun Karadağ, Mehmet Dersulu, Nazife Onay, mimar Alev Şahin gibi nice güzel örnekler çıktı onların direnişlerinin ardından. Cesaret alıyorlardı birbirilerinden, ısrar ve kararlılıkla direniyorlardı, gözaltı, işkence ve tutuklama tehditlerine aldırmış etmeden. Nuriye ve Semih direnişi yankısını buluyordu Malatya ‘da, Bodrum’da, İstanbul’da, İzmir’de, Aydın’da... Dalga dalga yayılıyordu Anadolu’ya ve dünyaya. Direniş devam ediyor, ihraç edilen emekçiler direnişle insanca ve onurluca, aydınca yaşıyorlar hala. Gelecek onların ve onları yere göğe sığdıramayan halkın elleriyle kurulacak mutlaka... Halkı için, vatani için yaşa-

yan onlarca onurlu aydınımız var bizim, gün geçtikçe çoğalıyor ve ses veriyorlar sokaklardan, umut da çoğalıyor onlarla. Evet, aydınlarımız umutsuzluğa kapılmamalıdır, umut saçmalıdır halkına! Nasılsa direnişlerimiz mutlaka kazanacak ya bir yol gösterecek ya bir yol açacak ya da yol yapacak aydınlarımız tüm dünya halklarıyla. Birazcık vicdan, birazcık adalet duygusu, birazcık da cesaret gerek onlara. Bedel ödeme sorumluluğu aydının namusudur, korunacak. Önemli olan doğruları söyledikten sonra sözlerinin arkasında sonuna kadar durmak, önüne çıkan engellerde ve zor karşısında yılmamak, gereken bedelleri ödemek değil midir?

Bu ülkenin gerçek aydınları, halkın aydınları direniyor. AKP faşizmi direniş karşısında çaresiz. Bildiği bütün yöntemleri direnişi bitirmek için uyguladı ancak ne direnişi bitirebildi ne de direnenleri teslim alabildi. Direniş AKP'nin politikalarını kazanabiliriz diyor, direnmeyenler çürüyerek yok olmaya mahkûmdur diyor.

Nitekim öyle de oluyor, AKP faşizmi kendinden olmayan herkese, onun gibi düşünmüyor diye dahi düşmanca saldırdı ve hala saldırılarına devam ediyor. Faşizm tespitini yapamayan ve faşizm gerçeğinden uzak küçük burjuva aydınlarımız bu saldırılar karşısında savruluyor. Öyle ki, KHK ile işlerinden atılan emekçiler; *“KHK'lı olmak vebalı olmak gibi bir şey, insanlar ilk duyduklarında üzüntülerini belirtiyor sonra yolunu çeviriyor”, “depresyona girdim”, “ilaçlarla yaşıyorum”* diye anlatıyorlar içlerinde buldukları durumu. Hakları için direnmek yerine teslimiyeti seçiyorlar. Doğruyu ve gerçeği savunurken bir anda onları savunmaktan vazgeçiyor inkârcılığa başlıyorlar. Yapılan bütün hukuksuz uygulamalara sessiz, tepkisiz kalmayı seçiyor, böylece faşizmden medet umuyorlar. Öfke duymuyor acı ve şaşkınlık içerisinde KHK yaşam öyküleri yazıyorlar, onlara bütün bu adaletsizliği reva görenlerden merhamet bekliyorlar. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça gibi aynı zamanda onlar için de direnen, bedel ödeyen meslektaşlarına kulaklarını tıkıyor, gözlerini kapatıyorlar, sırt çeviriyorlar onlara. Onlarla aynı biçimlerde direnemeyebilirler fakat bir şeyler yapabilir, hiç değilse destekçi olabilirler milyonlarca halk gibi, fakat onu bile yapacak cesaretleri kalmamış. Daha kaybedecek bir şeyleri kal-

madığını fakat direnişle kazanılabilecek nice güzellikler olduğunu farkında bile değiller. Ülkeden kaçış planları yapıyor, sonu belirsiz ve belki daha zorlu bir yolculuğa çıkıyorlar. Kaçabilenler hiç arkalarına bakmadan, “*Nasılsa memleket elden gitti, yapılacak hiçbir şey kalmadı*” diyerekten gidiyorlar. Hani vatanseverdiler? Hani ebeveynleri nice fedakârlıklarla ve zorluklarla okutmuştu onlar, hani kendileri ne çok okumuş, emek vermişti buralara gelebilmek için, o emeklerin, çekilen sıkıntıların hiç mi kıymeti kalmamıştı? Hani çok seviyorlardı okullarını, öğrencilerini? Hani aydın olmaktadır, halkını aydınlatmaktan gurur duyuyorlardı? Öyleyse neden gurur yapıyorlar, neden direnmemeyi, çürümeyi tercih ediyorlardı? Halkın aydını olmanın elbet bir bedeli olacaktır. Hem de en ağır olanından! Unutulmamalıdır ki güzel yarınlara ulaşmak isteyen herkes onun belli başlı zorluklarına katlanmak, bedellerini göze almak ve yine özverili ve cesaretli olmak durumundadır.

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça Kimdir?

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça işte bu bedelleri göze alan halkın aydınıdır. Tarihsel sorumluluklarını yerine getirmiş onurlu birer aydın.

Nuriye ve Semih halkın öğretmenidir. Halkın öğrencisi ve de en kıymetli öğretmeni!

Nuriye ve Semih büyük ailemiz olan halkımızdan bir parçadır. Anadır, kardeşir, evlattır, candır.

Nuriye ve Semih adaletsizliğe boyun eğmeyen onurlu, başı dik müvekkilimizdir, en kıymetlilerimizdendir.

Nuriye ve Semih bir parça sevda, bin parça umuttur ezilen, sömürülen tüm dünya emekçilerine...

Didem Baydar Ünsal

Av. Yağmur EREREN

Öncelikle buraya gelen ailelerimize, avukatlarımıza hepsine teşekkür ediyorum. İyi ki varlar, ayaklarına sağ olsun.

Şimdi Sayın Hakimler, bu duruşmada yani bu 5 gün boyunca 2 günü neredeyse tamamladık, 5 gün boyunca herhalde en çok duyduğumuz sözler şunlar olacak. 1 yıldır tutukluluk, 12 Eylül 2017, Savcı Can TUNCAY, avukat yargılaması, avukatlık mesleği. Dolayısıyla ben de böyle başlayacağım, Bu dosya kapsamında ben ve diğer meslektaşlarım aşağı yukarı yani büyük çoğunluğumuz 1 yıldır diğerleri de 1 yılı tamamlamak üzere, 1 yıldır tutukluyuz.

Özgürlüğümüzün alınışının 1. yılında birmahkeme salonuna çıkma imkânına kavuştum. Tabi ki bunun zorluğunu da az çok yaşadık, kolay olmadı mahkeme salonuna çıkmak. En tabi en doğal hakkımızken çıkabildiğimiz için mutluyuz ama.

Şimdi beyanlarımı kısa tutacağım, gerçekten kısa olacak, yani uzatmayacağım. Ama konuşmak istediğim bir kaç konu var.

Birincisi, bu dosyada ki gerçek bu dosyada konuşulması gereken gerçekler üzerine konuşmak istiyorum. Bu gerçekler ne? Benim veya bu dosyada yargılanan avukat meslektaşlarım hakkında söylenen yalanlar ve bu dosya üzerinden yaratılan demagogiler, birincisi bu, bu konuda konuşacağım.

İkincisi de iddianamede iki tane hakkımda önemli gördüğüm suçlama, suçlama demeyeyim, 2 tane mesele var. Yani bununla iddiada diyemeyeceğim. İkisi hakkında konuşacağım.

Şimdi önce neden gerçekleri konuşmak istediğimle başlayayım. Bizim gerçekleri konuşmamızdaki sebep, ceza yargılamasının amacı da uyuyor. Çünkü ceza yargılaması maddi gerçeğin ortaya çıkartılmasını hedefler. Ben de bu dosyada, bu tutuklulukta gerçeklerin konuşulmasını, gerçeklerin ortaya konulmasını istiyorum. Bu sebeple de uyuyor bir ceza yargılamasının amacı da.

Peki gerçek nedir? Gerçekten anlamamız gereken nedir? Somut şekilde var olan, doğru olan, uydurma olmayan anlamlarını taşıyor gerçek. Bir sözlüğe baktığımızda ilk anlamı budur.

Gerçeğin ortaya çıkarılması ise, gerçeğin algılanması, duyu organlarıyla algılanmasına bağlıdır. Benim de burada yapabileceğim sizin görme ve duyu organlarınıza seslenerek gerçeği anlatmam olacak. E tabi birde şöyle bir yanı var, ben gerçekleri konuşacağım, çünkü bu dosyada o kadar çok yalan ve uydurma var ki, bu bir elzem aslında aynı zamanda.

Ayrıca da şimdi dosyada çokça gördüğünüzü düşünüyorum olabilir gibi kişisel kanaate dayanan beyanlara karşı bizim beyanlarımızın daha itibar edilebilir olduğunu düşünüyorum ve öyle olduğunu da göreceğinizi umuyorum.

Şimdi, tanık beyanlarına kısaca değineyim, tanık kimdir, tanık ne yapmalıdır bunları hepimiz çok iyi biliyoruz. Tanığın nasıl yaratıldığının, nasıl olması gerektiğinin de ceza yargılamasında biliriz. Bu dosyada bunun zerresi yok. Hiçbir hukuki usul izlenerek bir tanık beyanı alınmamış.

Tanık ne yapmalıdır? Tanık bir bilgi kaynağıdır. Bilgisine, görgüsüne dayandığı şeyleri söyleyebilir, bunlar tutanağa geçer, bunlar bir resmi evrak olarak artık kaydedilebilir. Ama önünüzdeki dosyada böyle bir şey yapılmamıştır.

12 Eylül 2017 tarihinde saat sabah 05'de evime polisler tarafından baskına gelindi. Biliyorsunuz, 5 ayrı ilde operasyonlar yapıldı. Ben Ordu'daydım, Ordu'da yaşıyorum, oradan alınıp getirildim. Daha sonrasında tutuklanıp Balıkesir L tipine sürgün edildim, farklı bir yargı çevremden çok çok daha uzağa götürüldüm.

Şimdi bu sabahın 5'de gelmelerinin sebebi, dosyada daha sonra gördük ki çünkü bizim dosyaya iddianame elimize gelene kadar hiç bir şeyden bilgi alma sahibimiz olmadı. Daha sonra gördük ki, savcı, gecikmesinde sakınca bulunan hal gördüğü için Sulh Ceza Hakimliği tarafından onaylanan bir talepte bulunmuş ve Sulh Ceza Hakimliğinden onaylanmış bir kararla saat 5'de bizim evlerimize, bürolarımıza geldiler, kapılan kırdılar, evimizi dağıttılar, bizi gözaltına aldılar.

Peki, gözaltına aldılar, ne yaptılar? Çünkü bir suç şüphesi var

ve çok önemli ve özel görüyorsunuz, ne aldılar benim dışımda, benim evimden ne aldılar?

Söyleyeyim size, avukatlık ajandam yani baro ajandam içinde duruşmalarımın, işlerimin, notlarımın olduğu ajandamdan aldılar, düğün CD'mi aldılar. Ve ikisini de hala iade etmediler. Şimdi burada bu dosyanın bir avukat yargılaması olup olmadığı konusunda bizim bir, benim bir tereddüdüm yok.

Gerçekten avukatlık faaliyeti yargılanıyor, avukatlık yargılanıyor. Eğer öyle olmasaydı bakanlıktan izin alınırdı avukatlık faaliyetlerimiz bu dosyanın içerisinde delil diye konulmazdı, baro ajandam alınmazdı, ya da iade edilirdi belki 1 yıldır.

1 yıldır uğradığımız zararı tahmin edemezsiniz bu yüzden. Bunlar olurken bir yandan, gözaltına alınma. İstanbul'a getirilme işlemleri olurken bir yandan öğreniyoruz ki tabii ki suçlamamız hakkında hiç bir bilgimiz yok. Sadece gözaltı kararı olduğu söyleniyor, gözaltına alınıyorsunuz, getiriliyorsunuz ama aynı gün Hürriyet, Yeni Şafak, Sabah gibi gazetelerde isimlerimiz çarşaf çarşaf denir ya, isimlerimiz büyük puntolarla yazılıyor, gözaltına alındığımız, örgüt üyesi olduğumuz, avukat olmadığımızı dair haberler çıkıyor. Hemen ama ertesi sabahında. Hemen basına bu haberler düşüyor.

Bizim görmeye, takip etme imkânımız olmadı ama daha sonrasında öğrendiğimiz bilgilere dayanarak bunları söylüyorum. Burada şöyle bir sorun var, gizlilik olan önem, özen atfedilen bir dosyada bu bilgiler, kişiler gözaltına alınır alınmaz nasıl basına servis edilir?

Bu operasyonun haberi öncesinden verilmiştir ve basın bunu rahatlıkla yazabilir. Hangi basının yazdığını zaten artık takdirinize bırakıyorum. Tabii tüm bunların gizlilik kararı olan bir dosyaya yapıldığını söyledim.

Gizlilik kararı olan bir dosyada yapılıyor, bir yandan bunlar olurken ne oluyor? 7 ay boyunca bu gizlilik kararı bu soruşturmada sürdü. 7 ayda 7 ay boyunca soruşturmada gizlilik kararı var-

ken biz bizim avukatlarımız tarafından hiç bir şekilde savcıyla görüşülemedi, taleplerde bulunuldu, hepsi reddedildi, savcıyı dahi göremezken, katına, koridoruna, kâtibine dahi ulaşamazken, yine iddianamemizin hazırlandığını aynı gazetelerden öğrendik. Neyse ki o gazetelerden bir kaçını takip ediyorduk ki biz de hapishanelerde öğrenebildik, ertesi sabah iddianamemizin hazırlandığı ve henüz hangi mahkemeye düşüp düşmediği belli değildi bu gazetelerden yine öğrendik. Her şeyi basından öğreniyoruz.

Tabi değinmek istediğim aslında şu, yazılı ve görsel basının işinin ne olduğu, ya da ne yapması gerektiği. Basının işinin ne olduğunu şöyle söyleyebiliriz, basının işi, halkın haber alma hakkının tesisidir. Halka haber vermektir. Gerçek ve doğru bilgileri halka ulaştırmaktır. Ve halkın o konu üzerinde düşünmesini, bir kaniya varmasını ve yorum yapmasını sağlar. Ancak böyle olmadı.

Bizim hakkımızda söylenen, çıkarılan haberlerde haberlerin hiç birinde böyle olmadı. Bizim tutuklu kaldığımız süreç boyunca basının kullanılış amacı propaganda ve kitlelerin yönlendirilmesiydi. İstenilen düşüncüyü göstermek, o düşünceye insanları çekmek. Ve böyle olunca halkı daha kolay iktidarı altına, egemenliği altına almaya çalışacaktı ve bu yolda politikalar izlendi.

Kitlelerin yönlendirilmesi, kontrol altına alınmasında çok farklı yöntemler kullanılır. İlkesiz ve orantısız güç kullanıldığı anlamına gelen terör yöntemi kullanılabilir. Yine baskı ve zor tehditi ile kullanılabilir.

Günümüzde ise eğitimciler üzerindeki ihraçlar, gazeteciler, avukatlar, akademisyenler başta olmak üzere halka gözaltı ve tutuklama tehditleri yapılıyor. Bu yöntemlerin her biri koşullara ve yöntemlere göre tercih edilebilir ve tabi demokratik kurumların kapatılması, hak arama kanallarının tıkanması, fiziki ve psikolojik şiddetin arttırılması, korku ve kaygı ortamının yaratılması da söz konusu olur. Şimdi bir kaç örnek vereceğim, yalan ve demagojinin nasıl kullanıldığını, tarihte buna dair bir kaç örnek verip, çok fazla uzatmadan diğer konuya geçeceğim.

1933 1934 yılları Hitlerin yükselişi Almanya’da Hitlerin yükselişinin hızlandığı yıllardır. Bu dönemde sürekli olarak 1. Dünya Savaşı’nda ki yenilgi gündeme getirilir Almanya’da. Alman halkının kahramanlığı ve savaşın gazilerine övgüler dizip onlar yüceltilir.

O dönemde yaşayan 2 tane ressam var, Otto Dix ve George CROSS isimli 2 tane ressam. Bu ressamların eserlerinde basında şöyle ressamların eserlerini gazilere hakaret ettiği söyleniyor ve basında bunun üzerine çokça yazılıyor, çiziliyor ve bu ressamlar halk tarafından linç edilmek yoluna doğru giriyor.

Devamında, devamında ise baktığımızda aslında bu ressamların eserleri savaştan kazanç sağlayan insanları eleştiriyor ve bunun bir suç olduğunu gösterir nitelikte eserler. Ama bu eserlerin nitelikleri çarpıtılıyor ve halka asıl konuşturulmak istenilen, düşündürülmek istenilen savaş fikri empoze edilmeye çalışılıyor.

Savaştan çıkar sağlayanları ifade eden bu sanat eserlerinin gerçek nitelikleri yerine bu eserler üzerinden demagoji yapılmıştır ve bu demagoji savaş demagojisi oldu ve Alınan halkını savaşa soktu, savaşa sürükledi.

Yine benzer bir örnek, İtalya’da Mussolini rejiminde Mussolini rejimi döneminde yaşanıyor. Mussolini’nin iktidara gelişi ve devamındaki sürede demagoji yalanı belirsizliği karmaşayı çok fazla kullanmasıyla ünlü. Bunlardan beslenerek İtalya’yı faşizmin çizmeleri altında ezdi.

Mussolini 1. Dünya Savaşı’na ilişkin sosyalistlere şöyle der, *“Savaşın çıkması, devrim koşullarının uygunluk yaratacaktır. Bu yüzden savaşa karşı olunmamalı. Savaşın sorumlusu kapitalistlerdir ve bu savaş onlar aleyhine ama sosyalistler lehine çevrilecektir”* diye söylevler verir.

Kısa bir süre sonra İtalyan hükümetini savaşa zorlamak için silahlı gösteriler ve sabotaj eylemleri yapan eylemlere desteğini açıklar.

Bu gelişmelerin yaşandığı yıllar 1914’dür. 1921 yılına gelindi-

ğinde ise Mussolini söylediklerini çoktan unutmuş, savaş tezlerini ağzına almaz olmuştur.

Yine benzer bir durumu 1919 yılında Mussolini döneminde görüyoruz. Mussolini Cumhuriyetçi ve liberal tutumlar izleyerek iktidara geliyor 1919 yılında ve iktidara gelmek için şu vaatlerde bulunuyor yanlış söyledim. 1919 yılının Eylül ayında monarşinin kaldırılması, seçimlerin yapılması, meclis hükümetinin kurulmasını talep ediyor.

Ancak tam 3 yıl sonra 1922 yılında iktidara geldiğinde şunlar oluyor, partisinin benimsediği ilkelere göre cumhuriyetçi rejimleri değil, monarşist rejimin gerekliliğini savunur ve monarşist olma yürekliliğini göstermek zorunda olduklarını söyler.

3 yıl sonra söylediğinin tam tersi bir sistemi savunur ve öyle bir sistemi yaratır. Yalan ve demagojinin nasıl kullanıldığına dair son örnek şu, İtalya'da Bologna Belediyesine seçimler yapılır. İtalya'da Bologna Belediyesinde seçimler yapılır ve seçimi sosyalistler kazanır. Sosyalistlerin seçimi kazanması üzerine meydana da sosyalistlerin seçimi kazanması üzerine meydana da belediye başkanı ilk konuşmasını yapacağı üzere halk toplanır.

Belediye başkanının konuşmasını dinlemek için ve balkın üzerine çeteler tarafından ateş açılır ve onlarca insan ölür. Ve daha sonrasında bu olay üzerine tüm gazetelerde şunlar yazılır, Kızılay ülkeyi kana boğmak istiyorlar, diye yazılır, çizilir.

Sosyalistlerin aleyhine yazarlar yani. Hatta en demokrat olarak bilinen gazeteler bile bu şekilde yorumlar olayı. Neticede ne yaşanır peki bu olayın sonrasında? Yüz kadar sosyalist belediye meclisi dağıtılır. Yani aslında sosyalist belediyelerin tasfiyesi amaçlanır ve öyle de olmuştur.

Buna çok benzer bir örnek bizim ülkemizde var. Ben yaşamadım ama dinlediğim kadarıyla ve daha sonrasında öğrendiğim kadarıyla, hepimiz biliyoruz zaten bugün.

1977'nin 1 Mayıs'ı. Burada bulunanların da bir kısmı o günü tanır, bir kısmı da sonradan öğrendi benim gibi. Bu olayda da tıp-

kı Bologna belediyesindeki gibi demagojinin nasıl kullanıldığının bir örneği var. 1 Mayıs İşçi ve emekçi Bayramını kutlamak için binlerce emekçi Taksim meydanında toplanır, 1 Mayıs'ı kutlamak üzere oradalarındır ancak çatılardan açılan ateş sonucu 36 emekçi orada can verir.

Daha sonrasında ne olur? Taksim artık 1 Mayıs kutlama alanı olmaktan çıkar ve hala günümüze kadar Taksim bir kutlama alanı, bir emekçilerin toplanma alanı olarak yasaklanır. Bunu bu Taksim'in yasaklanması süreci izler.

Peki ne söylenir o olaya ilişkin, o dönem? Meydanda birbirlerini vurdular, sol birbirine girdi, çıkan karmaşada insanlar birbirini ezdi derler. Ancak bugün böyle olmadığını biliyoruz. O insanların çatılardan açılan ateş sonucu öldüğünü çok iyi biliyoruz. Hem saldırıya uğruyor emekçiler, hem de haklarını kaybediyorlar.

Bizim de yaşadıklarımız buna benzer bir şey. Hem tutuklanıyoruz hem de birçok hakkımız elimizden alınıyor. Sadece özgürlüğümüz değil. Şimdi buradan varmak istediğim nokta şu aslında Sayın Hakimler, hapishaneye götürüldüğümüz günden bu yana terör tutuklusunu olarak tutuluyoruz Aytaç'ta biraz değindi. Ve basında da hakkımızda terörist olduğumuz söylendi.

Faşizm ustalıklarla demagojiyi kullanır demiştik peki asıl terör ne, terör diye adlandıracağımız?

Terör halkı korku, baskı ile sindirmektir. Her gün başıma bir şey gelecek mi diye kaygıyla yaşamı ruh haliyle yaşamasıdır. Sizlerin de karşısında yalnızca bir avukat tutuklusunu olarak yargılandığımı görmeyizi, bu çarpıtmaya inanmadığınızı düşünmek isterim.

Soruşturma sürecinde yaşadığım hukuksuzlukları söylemek zorundayım. Çünkü bu bir yılda neler yaşadığımızı bilmeniz, duymanız gerektiğini düşünüyorum.

Soruşturma savcısı tarafından gecikmesinde sakınca bulunan hal var denilerek gözaltına alındık, tutuklandık. Soruşturma aşamasında geçene kadar 7 ayı aşkın bir süre geçti. Bu sürede

iddiayı destekler ya da çürütür nitelikte tüm delillerin toplanması gerekirdi. Yani lehe ve aleyhe delillerin tümünün toplanmasını beklerdik.

Peki, dosyada ne oldu? Dosyada lehe delilleri bildirmemize, acil olarak toplanmasını talep etmemize rağmen hiç biri dosyaya girmedir. Yalnızca aleyhe deliller var, onlar da avukatlık faaliyetlerim.

Tabi dosyada deliller arasında şunlarda var, avukatların birbirine para transferleri, karakol ve hapishanelerde yaptıkları avukat müvekkil görüşme tutanakları delil olarak konulmuş. Şimdi şöyle bir gerçeklik var, avukatsanız çevreniz de avukatlar vardır işiniz gereği. Doğal olarak da onlarla yersiniz, içersiniz, otursunuz, vakit geçirirsiniz, para alışverişi yaparsınız, türlü türlü ilişki gelişir aranızda.

Yani bizim birbirimize gönderdiğimiz paraları bu dosyaya delil diye koymak şuna benzer Sayın Hakimler, neden hakimler savcılar asansörüne bindin, neden şurada şu hakimle yemek yedin, neden şu mecliste şu konu üzerinde hakimlerle tartışma yürütün? demek gibi bir şeydir.

O yüzden bunların delil olarak itibar edilebilmesini itibar edilemeyeceğine inanıyorum.

Yine herkes için yapılan bir döküm var. DHKP- C tutuklusu olarak 38 kişinin adli işlemlerine katıldığımı siyasi şube polisleri 3 sayfalık bir evrakla, değerlendirme tutanağıyla dosyaya koymuş ve değerlendirme tutanağı yazıyor burada.

Yani herkes benzer şeyler söyleyecektir avukatlarımız da bu konuda beyanda bulunacaktır ama masumiyet karinesi müvekkil seçme özgürlüğü avukatlık mesleğinin niteliği.

Bunların hepsini geçtim, avukatların rolüne dair temel prensipleri içeren havana kuralları 1990 yılında kabul edilmiştir ve buna göre der ki, avukatlar görevlerini icra etmeleri nedeniyle müvekkilleriyle veya müvekkillerininindavalarıyla özleştirilemezler.

Peki, burada ne oldu? Tam tersi. Sayın Hakimler, tam tersi

oldu. Özleştiremeyip aynı davadan tutukladılar, tutuklandık. Bir o kadar da boşanma davası, iş dosyasına bakmışımdır. Bunların dökümünü mü vereyim size ya da bunları mı anlatayım yani bunları anlatmayı uzuv sayıyorum çünkü ben bir avukatım. Bu yüzden bunlara itibar edilemeyeceğini ve itibar edilmemesi gerektiğini düşünüyorum.

Biraz önce söyledim, lehe delillerin toplanmasını talep ettik, lehe delillerin hiç biri toplanmadı bu aşamaya gelene kadar ve henüz önünüzde lehe delillerin sunulmamış olduğunu düşünüyorum.

Şimdi delil konusunda tarihten bir örnek vermek istiyorum. Roma İmparatorluğu döneminde 3 tane çok çarpıcı delil sunma yöntemi var. Bunlardan bir tanesi şöyle, miras hukukunda, mirasçılar arasında, miras konusunda bir uyuşmazlık çıkarsa mirasçılar birbirlerini düelloya davet edebiliyorlar. Yani, bu davanın sonucunu etkileyecek bir düello daveti oluyor bu. Taraflardan hangisi düelloyu kazanırsa yani bilek gücüyle düellodan kim galip çıkarsa, davanın kazananı da o oluyor.

Böyle bir delil sunma yöntemi var. Bir diğeri, ateşle kanıt sunma usulü. Bu da şöyle, davalı elini kızgın demire koyuyor, kızgın demire koyduktan sonra yanan elini bir poşete sarıp 3 gün boyunca o poşetin içine koyuyorlar, eğer 3 günün sonunda eli açtıklarında o eldeki yaralar iyileştiyse o kişi suçsuz sayılıyor. Yani davada beraat etmiş oluyor.

Yine aynı şekilde kızgın demir kaynar su içinde 3 gün boyunca bekletiyorlar. Bunlar Roma İmparatorluğu döneminde delil sunma yöntemleri.

Şimdi bu o günün koşullarına göre bunlar ahlak kuralları içeriği ile uyum içerisinde ve o kadar olağan görülüyor ki, her davada birçok davada uygulanabiliyor. Bugünden baktığımızda bunların akıl dışı olduğunu söyleyebiliriz, mahkûm edebiliriz bunları.

Önümüzdeki dosyaya baktığımızda yine aynı akıl dışılığı bugünde söylememiz gerektiğini düşünüyorum Sayın Hakimler.

Yani önünüzdekilerin delil olmayacağını, bunlara itibar edilemeyeceğini, bunlarla avukat bu kadar insanın 1 yıl tutuklu tutulamayacağını bugünden söylememiz gerektiğini düşünüyorum.

Şey söylemiştim, şimdi dosyada ki iki konu hakkında beyanda bulunacağım, birincisi şöyle, yalan ve komplonun iç içe geçtiği bir örnek anlatacağım, sonra kendi durumumla uyuşan yanlarını söyleyeceğim. Amerika'da David isimli bir genç siyahi tutuklanır ve tek kişilik bir hücreye konulur. Bu bu arada Ehrenburg'un bir kitabından alıntı. Bir hücreye konulur, Amerika'da ırkçılık sorunlarının çokça yaşandığı bir dönemdir o yüzden siyahilere karşı bir nefret ve öfke vardır halkta çokça baskıya uğrarlar.

Ama tüm bu baskılara rağmen bu siyahi tutukluyu avukatsız bırakmamak için avukat Clark adında bir avukat, tüm korku ve baskı iklimine rağmen avukatlığını üstlenir ve şöyle der, 'bir kişinin sırf zenci olduğu için, siyahi olduğu için savunmasız bırakılmasına gönlüm razı gelmez' deyip bu davayı üstlenir.

Tabi bu davayı üstlenmesinin ilk etkisi şu olur, zencilerin dostuna ölüm diye bir tehdit alır. Soruşturmanın devam ettiği sürede müvekkilin hapisanede öldüğünü, intihar ettiğini gazetelerden öğrenir. Tabi halk üzerinde bu bir etki yaratır.

Çünkü bilinen bir tutuklama, o yüzden özellikle siyahilerin yaşadığı mahallelerde halk ayaklanmaya başlar, göz önünde olan bir soruşturmadır, bir davadır yani. Bu soruşturmada görevli binbaşı ve yargıç arasında şu diyaloglar geçer, yargıç der ki, ' olursa bu kadar terslik olur, alçak herif kendini asmış yalnız anlamadığım bir şey kordonu nereden bulmuş? Senatör bu işe ne diyecek?' Binbaşı da şöyle der, ' ben bu işe karışmak istemem nasıl olur da işin farkında varmadığınızı da anlıyor değilim.

Devlet güvenliğini ilgilendirir önemde bir işti bu. Yargıç tekrar şöyle der, *"ben de alt üst oldum, sizden senatöre bağışlanma dileklerimi iletmenizi rica edeceğim. Suç ortaklarını bulmaya çalışacağınızı da."*

Bunu bir yargıç söylüyor, bir senatörden af diliyor. Bu soruş-

turmada, bu soruşturmayı yürüten bir yargıç. Binbaşı da şöyle der en son, *“kordonu ona kim verdi söyleyeyim mi size? Avukat Clark. Eminim bundan. Birbirlerine davranışları oldukça törenseldi.”*

Hapishanede görevli bir binbaşı oldukça törenseldir bir şey gördüğünü ve kesinlikle avukatın vermiş olacağını söylüyor. Yargıçta der ki son olarak, *“iyi ki aklıma getirdiniz hiç kuşku yok, Clark, ee, hiç kuşku yok ki Clark vermiştir.”* Hapishane müdürü olaydan 2 saat önce tutukluyla görüştüğünü söyledi.

Ve hemen ertesi gün gazetelerde şöyle haberler çıkar, ipekci cimi avukat Clark’ın verdiği ve siyahinin kendini bu şekilde asıp intihar ettiğini söylerler.

Ve tabii avukat Clark’ın soruşturması başlar, bu soruşturma dosyasında şöyle bir beyan girer. Bir gardiyan aniden, 3 gün sonra aniden o günü hatırlar ve şöyle der, *“avukat Clark’ın elinde bir şey vardı, bir şey verdiğini gördüm”,* der.

Tabii gardiyanın bunu 3 gün sonra hatırlaması tesadüfi değildir. Verilen paranın bunda çok büyük bir etkisi olur hatırlamasında. Bir anda parayla hafızası yerine gelir. Avukat Clark ise soruşturma kapsamında şunları söyler, *“Birincisi eğer gardiyan ipi verdiymi iddia ediyorsa nasıl olup da tutuklunun üstünü, aramadan ipi hüccesine götürmesine izin verdi? İkincisi, müvekkilimin elini ona umut vermek için, cesaret vermek için sıktım.”* der.

Avukat Clark’ın suçlanma sebebi ne? 2 saat önce gidiyor olması ve avukat olması, zencinin avukatlığını üstlenmiş olması.

Tam dabuna benzer bir hikâyeyle suçlanıyorum. Yani bu kadarını herhalde arasam bulamazdım. Buna benzer suçlama dediğim olay şu, iddianamenin 149 ve 444. sayfalarında Berk ERCAN’ın ifadesi var. Daha öncesinde de bir yerlerde diyor bu avukatlar kuryelik yapan vesaire, vesaire, buna dair de ilk ifadesinde bunu hatırlamıyor, 1 ay sonraki ifadesinde bir anda böyle bir olayı hatırlıyor.

Diyor ki, *“2016 Ekim ayında biz 4-5 kişi şu şu isimlerle Gazi*

Ormanında bir yerdeydik, polisler geldi, ben kaçtım, ismini verdiği bir kaç kişi var onlar gözaltına alındı, biz de kaçtık.”

Daha sonra bir gün sonra siz selam söyleyin, onlar anlar şeklinde bir selam geldiğini ve bununla silahların yerini değiştirilmesi gerektiğini anladıklarını ve değiştirdiklerini söyler. 1 gün sonra oluyor.

Sonra da diyor ki, değerlendirme yapıyor, yani diyor gözaltındaki insanlarla sadece avukatlar görüşebilir bunu avukatlar tarafından iletildiği aşikârdır. Yani yargıcın iradesi yargıcın yaptığı yorum gibi, avukat geldiyse kesin odur, avukat Clark vermiştir o ipi diyor ya, kesin odur başkası olacağını sanmıyorum.

E burada da bakıyorlar, kim gitmiş avukat olarak? He Yağmur EREREN gitmiş. Tamam onu yazalım, oldu, çok güzel uydu, diyerek bu komployu kuruyorlar. Avukatlarım bu konuda ayrıntılı beyanda bulunacaklar, evraklar sunacaklar, o tarihlere ilişkin, olaylara ilişkin o yüzden ben daha fazla bu konuda bir şey söylemeyeceğim.

Ama bu bir komplo ve uydurmadır. Nasıl çürütüldüğünü de önümüzdeki günlerde göreceğiz, avukatlarım beyanında bulduktan sonra. Yani avukat Clark'ın başına gelenler yalnızca romanlarda ya da filmlerde olmuyor böyle hikâyeler.

İşte somut örneği benim yaşadıklarım. Bir soruşturma için suç şüphesi ve bu şüphenin yöneldiği son kısma geliyorum, çok kısa kaldı bitireceğim. Dosyada kabul ettiğim ve kabul edebileceğim tek iddia hakkında bu, bir soruşturma için suç şüphesi ve bir şüpheli gerekir bu suç şüphesi ve şüpheli arasındaki bağı kurmak savcının görevidir, böyle bildik, böyle öğrendik.

Ancak böyle değilmiş. Yani bir insanı, bir yıl tutuklu tutabilmek için bir Berk ERCAN'ın ifadesi yetiyormuş. Hatta bir insan değil, yüzlerce insan. Berk ERCAN hakkınızda isminizi geçirdiği an, artık yetiyor tutuklu kalmanız için.

E bizimki de o şekilde oldu. Böyle olduğunu öğrenmiş, bilmiş olduk. Hakkımdaki diğer ikinci iddia şu, tek gerçek iddia ve tek

doğru olan Şey, Faruk EREREN'in yeğeni olmam.

Şimdi Faruk EREREN, Yağmur EREREN arasındaki kan bağı bu dosyada yer alıyor, dolayısıyla benim de bundan bahsetmem lazım, ayrıntılarıyla ağıklamam lazım.

Yukarıda bahsettim, bir soruŐtırmada suÇ ile suÇlu arasındaki bağ kurulur ve buna göre bir dosya oluşturulur. Önümüzdeki dosyada ne var? Benimle amcam arasındaki kan bağı var, o yüzden aramızdaki kan bağı dosyaya dahil edilmiş. Ben de böyle bu dosyaya dahil edildim, o yüzden kan bağıma dair biraz konuŐmam gerekiyor. Yani somut delillerle kurulmayan bir bağ varsa duygu ve düŐüncelerle kuruluyor veya kan bağıyla kuruluyor, akıl alır gibi değil Sayın Hakimler.

Şimdi dosyalarda inceleyebildiğim kadarıyla klasör 18 ve 19'da Cengiz isimli bir tanık var. Bu tanık, gerÇi buna tanık demek mümkün değil ama nasıl bir tanık yaratıldığının apaÇık rneği. Ne menfaatte bulunulmuŐ, ne yapılmış, ne söylemiş, nasıl davranmış? AŐıkŐa davasında menfaatte bulunacağı vaat ediliyor ve bu vaat yerine getirilmiyor, ikinci dilekÇeyle savcıya yazıyor, diyor ki buna yargılandığım Şu ceza davasında, menfaatte bulunmuştu polisler, ama bunu yerine getirmediler.

Bunu yerine getirirlerse, ben bir Şeyler daha hatırlanının, bir Şeyler daha söyleyeceğim, yeni bir Şeyler hatırlayabilirim, diyor. AŞık aşık bunu söylüyor ve bunun onaylı, görüldüğü evrakı var dosyada.

Tanık, nasıl tanık yaratıldığını siz düşünün artık. Şimdi bu aynı kişi, bu kişi kim bilmiyorum ama bunun gibi dosyadaki diğer tanıklar, yani benim hakkımda sadece Berk ERCAN ifade veriyor. Ama diğer tanıklar 20 yaşında olan da, 60 yaşında olan da, aşık tanık da, gizli tanık da, hepsi Faruk EREREN'i tanıyor, hepsi Faruk EREREN'i biliyor ve hepsi aynı noktasına, virgülüne kadar Ahmet'inde dediği gibi aynı ifadelerle teşhis ediyor, aynı ifadelerle söylüyor, merkez komitede ŐalıŐır, Şudur, budur. Hepsi aynı Şeyi söylüyor. Bakın, karşılaştırın, aŐıkŐa göreceksiniz, aynı paragraflar, aynı cümleler.

Tanıkların söylediğine inanmak mümkün değil tabi ki de, siyasi şube polisleri söylüyor bunu, onlar da altına imza atıyor. Peki ne diyorlar? Elle tutulur bir şey diyorlar mı? Hayır, demiyorlar. 90'lı yıllarda polisin arşivine girmiş tanık ifadeleri, MİT raporları, ne varsa 90'lı yıllarda ne söyleniyorsa yıl 2018 hala aynı şeyler söyleniyor ve bu tanıklar hala aynı şeyleri söylüyorlar. E bu durumda ne anlamamız gerekiyor?

Bu kişi hakkında hiç yeni bir şey bilmiyorsunuz ve bu kişinin bir suçu yok bu durumda. Eski evraklara itibar edebiliyorsanız, hala onlara başvurabiliyorsanız yeni bir şey bilmiyorsunuzdur.

Peki ne biliyorlar? Dosyaya da koymuşlar, Faruk EREREN 2007 yılında Almanya'da yargılanıyor ve beraat ediyor, bunları açık açık yazmışlar, bilgileri de var. Nerede yaşadığından, kim olduğunda çok açık bir şekilde bilgileri var zaten.

Bu davada 5 yıl boyunca tutuklu yargılanıyor ve bu yargılama şöyle gerçekleşiyor, Almanya'da örgüt üyeliğinden gözü altına alınıyor, soruşturması yürütülüyor, Türkiye'den klasörlerce dosya, onlarca klasör, sayısını bilmiyorum, klasör gidiyor.

Almanya'da Türkiye'deki iddialardan, Türkiye'de ki suçlamalardan da yargılanıyor ve Türkiye'den tanıklar dinletilerek yargılanıyor ve beraat ediyor.

Ve bu beraat sonucu tazminat davası açıyor, tazminat davasını kazanıyor tutuklu kaldığı süre için. Şimdi böyle bir kişi hala bugün dosyalara 90'ların ifadeleriyle şüpheli olarak giriyor.

Bunun dışında ne var? Tabi şunlar da var Google'a Faruk EREREN yazdığınızda ne çıkıyorsa, tanıklar da benzeri şeyler söylüyor veya dosyaları hep aynı şeyler söyleniyor. Siyasi polisin görevi önce basına Google'a bilgi girip daha sonra onları delil olarak dosyaya koymak olmasa gerek.

Yani artık yani Faruk EREREN hakkında nasıl bir algılar varsa, nasıl bir rol yaratıyorlarsa hala aynı ifadelerle, aynı şeylerle bir kişiyi suçluyorlar. Peki durumu nedir? Durumu şudur, bu yargılamayı anlattım, bu yargılamadan sonra Almanya'da yaşadığını

benden daha iyi biliyorlar, Almanya'da yaşıyor ve yasal statü alıyor, kimlik hakkı, seyahat hakkı, oturma hakkı, oturma izni, bunların hepsi var. Almanya tarafından bir yasal süreç sanılıyor.

E peki iddia ettiğiniz gibi suçlar varsa, Alınan devleti neden bu davada ceza vermedi? Veya hakkında yeni elle tutulur, hukuka uygun deliller varsa neden yargılayamıyorsunuz? Neden iadesini isteyip de, iadesini istediler, iade edilmedi. Neden iade edilmiyor?

Bu soruların cevapları çok açık Sayın Hakimler. Yani hakkında hiç bir delil yok, hakkında bir şey yok çünkü. O yüzden bu dosyadaki deliller de itibar edilebilir değil.

Tabi şöyle, yani 80 döneminde tutuklu kalmış ve daha sonra vatanında kalma imkânı bulmamış yüzlerce insandan bir tanesi. Dolayısı ile hakkında şuanda Türkiye'de bir hüküm dahi yok. Ama Türkiye'ye, Türkiye'de can güvenliği olmayacağını düşünüyor, nitelik çok da haksız değil.

Akrabaları onunla kurulan bağdan ötürü tutuklanırken, kendisi gelse başına kim bilir neler gelir, bilemiyoruz. Şimdi örgüt üyeliği için baz alınan kriterleri az çok biliriz, organik bağ, sürekli ilişki, hiyerarşik yapıya dahil olma, vesaire, vesaire aranan kriterler vardır. Yani bunlar her ne kadar geçmiş kriterler de olsa bunları destekleyecek nitelikte buna uygun bir silsilede dosyada iddialar olması gerekir.

Benim hakkımda ne var? Faruk EREREN'in yeğeni olmam var, avukat olmam var, hak ve özgürlükleri savunuyor ve mesleğimi hakkıyla yapmaya çalışmış olmak var. Bu yüzden burada hani ciddi kriterler bulunurken, bunlara başvuruluyor olması bu dosyadaki ciddiyeti de bir yandan azaltıyor.

Dediğim gibi yani Faruk EREREN ile aramdaki bağı, bağ tek kabul edilebileceğim ve tek doğru delil sanırım bu dosyada, babamın 7 kardeşinden bir tanesi ve yıllardır yurt dışında yaşayan bir insan.

Sayın Hakimler, bitiriyorum. Özgürlük hakkında, yani özgürlüğüm hakkında söyleyecek bir kaç şeyim var, 1 yıldır tutukluyum,

1 yıldır tutuklu bütün meslektaşlar bu dosyada. 1 yıldır ne yaşadığımızı size anlatmamızın imkânı yok.

Yani dün nitekim burada ara verildiğinde gördünüz, üzerimize askerler çullandı, dayak yedik. Biz 1 yıldır hapisanede bunun daha fazlasını görüyoruz. 1 yıldır hapisanede insan görmeyelim diye, yani koridora çıktığımızda, koğuşun içinde bulunan insanlar dışında insan görmeyeyim diye, gardiyanlar köşe kapmaya oynuyorlar. Başka bir insanla aynı koridorda geçişemiyorsunuz bile.

İnsanlara selam veremiyorsunuz, insanlarla sohbet edemiyorsunuz. Bu ne demek, insanı insansız bırakmak demek. Yani insanın yaşamına, doğasına aykırı bir şey bu. 1 yıldır bu koşullar altında tutuluyoruz. Ve tabi hapisanenin nasıl bir yer olduğunu anlatmama da yine imkân yok.

Behiç abi biraz bahsetti. Aklın, mantığın işlemediği bir yer orası. Çünkü hiç bir şeyin sebebini bilmeden, emir komuta zinciri uygulanan olaylar silsilesi var orada. Bir şeyin neden yapılamadığını öğrenemiyoruz. Çünkü yok, onlar da bilmiyor. Sadece verilen talimatları uygulamaya programlı kişiler bunların hepsi ve böyle bir yerde tutuluyoruz 1 yıldır.

Ben 3 yıllık avukatım bunun 1 yılını da hapisanede geçirdim. Daha ne kadarını geçiririm artık göreceğiz. Tabi şimdi tutuklanmak yetmedi, yargı çevremizden de uzaklaştırıldık, ben Balıkesir'e sürgün oldum, İstanbul'da yargılanıyorum, İstanbul'a 4-5 saatlik bir hapisaneye sürgün oldum, ailem Ordu'da, her hafta 1200 kilometrelik yol gelip, gittiler. Neydi bunun sebebi? Güvenlik dediler, güvenlikle ilgili ne gibi bir şey vardı? Çok tehlikeli kişilermişiz.

Sayın Hakimler, biz hapisaneye gittik, gardiyanlar bizi görmeye geldi. Ebru ablayla aynı hapisanede iddik, gardiyanlar bizim bulunduğumuz koridora, koğuşumuza geliyorlar, bizi görmeye çalışıyorlar. Hakkımızda ne söylendiyse, haa onlar gelmişler falan diye böyle Ahmet'in de dediği gibi, kendimizi bir şey zannettik.

Diyorum ki Ebru abla, niye bize böyle bakıyorlar? Yani alelade insanlarız, avukatız mesleğimizi yapıyoruz. Yani düşünün böyle bir abluka altında 1 yıl geçiriyorsunuz ve hapishanede. Tabi ki bu koşullar altında özgürlüğünüzü istemekten, özgürlüğünüzü talep etmekten başka hiç bir yolumuz yok ve bu koşullara tabi ki alışmayacağım, kanıksamayacağım, özgürlüğümü her zaman özgürlüğümü talep edeceğim.

Tabi yani bu tutuklulukasında bir tedbir değil ceza muhakkemesi kanunundaki bir hukuki kılıftan çıkmış durumda artık.

Bu tutukluluk ne? Bu tutukluluk bir ceza Sayın Hakimler. Bu tutukluluk hem tutuklu olan bizlere verilmiş hem de ailelerimize verilmiş bir ceza.

Neden böyle? Biraz önce söyledim, 1200 km yol gelip, gitmeleri onlara bir ceza. Kardeşlerin, eşlerin ayrı kalıyor olması, ayrı bir ceza. Ya da çocukları olanların, çocuklarını görememesi, çocuklarının tutuklanması ayrı bir ceza. Nitekim bizim dışımızda ailelerimiz de bu cezadan fazlasıyla payına düşeni aldılar.

Ve ne annelerimiz, ne babalarımız, ne de bu dosyada tutuklu olan avukat arkadaşların çocukları, bunların hiçbirini unutmayacak. Bu yaşadıklarının hiçbirini unutmayacaklar ve ne yazık ki bugünleri affetmeyecekler. Bu yüzden bizden çalınan özgürlüğümüzü geri vermek zorundasınız.

1 yıldır tutuklu kaldığımız sürenin artık son bulması gerektiğine inanıyorum ve tahliyemi talep ediyorum.

Yağmur EREREN

Av. Ahmet MANDACI

Ben Ahmet MANDACI, öncelikle bende herkesi selamlıyorum, hoş geldiniz diyorum. Burada meslektaşlarımız var, ailelerimiz var, Baro Başkanlarımız var, Somalı aileler vardı, evladını kaybetmiş anneler vardı, Berkin ELVAN'ın annesi buradaydı, Hasan Ferit GEDİK' in, Dilek DOĞAN'ın, Güney ÖZARSLAN'ın, müvekkillerimiz Nuriye buradaydı, Acun Hanım buradaydı yani daha tabi saymakla bitiremeyiz fakat bir yıllık özlem en azından bir kısmının ismini anmak istedik, anamadıklarımızı da tekrar hoş geldiniz diyoruz.

(...)

Bugün tarih itibariyle 10 Eylül. Selçuk beyde söyledi zaten Selçuk Bey diyorum ama ben daha şey söyleyeyim Selçuk Abi diyeyim çünkü biz buradaki sanıklar birbirimize tırnak içinde biraz feodal şeyimiz de var, abi abla diyoruz. Onlar kardeşi gibi görüyorlar bizi çünkü gördüğünüz tüm sanıkların ben bir nevi stajyeriyim. Benden yaşı küçük olanlarda var ama ben onların da yani biz böyle bir ilişki içerisindeyiz.

Bu anlamda zaten Selçuk abi de beyan, niçin söyledim bunu biz sosyalistiz dedi ısrarla, evet bende bir sosyalistim, sosyalistiz bu sebeple 10 Eylül tarihi Anadolu Halklar tarihinde, Anadolu' da sosyalistler ve komünistler için önemli bir gündür. Mustafa Suphi ve arkadaşları Bakü' de bir komünist hareket kurmuşlar ve 1920' de bakın Türkiye'deki tüm partilerden eskidir, parti kastında söylemiyorum fakat bu Anadolu halkları nezdinde komünist hareketinin filizlenmesini sağlayan Mustafa Suphi ve arkadaşlarını selamlıyorum. Tekrar onlara da selam olsun, bu ülkenin onurlu komünistlerine.

(...)

Evet, ne oldu 12 Eylül 2017'de yani yaklaşık bir yıl önce. Bir evlerimizin, bürolarımızın kapıları kırıldı, tarih 12 Eylül 2017. Silahlı, yüzü maskeli adamlar evlerimize, bürolarımıza girdiler. Yere yatırıp, ters kelepçe taktılar, evlerimizi aradılar, işlemler böyle bitti. Şok mu oldunuz, çok mu şaşırdınız dersenez, hayır. Nasıl yani bu size normal mi geliyor dersenez, hayır normal gelmiyor ama

yaşadığım ülkeyi biliyorum ve yaptığım mesleği biliyorum.

(...)

Niçin buradayız, karşınızdayız? Öncelikle, her sol örgüte veyahut örgüte öyle söyleyeyim, yasa dışı örgüte, silahlı örgüte diyelim. Her yıl düzenli olarak operasyon yapılır, her yıl. Bir kısım örgütlere yapılır, yeni bir delile veyahut ta sürece gerek yoktur bunu yapmaları için.

Niçin böyledir, bu husus Terörle Mücadele Şubenin, Siyasi Şube deriz biz buna da daha resmi olsun diye söylüyorum. Örgütsel faaliyetidir, TEM Şubenin örgütsel faaliyetidir. Her sene yapmak zorundadır bu operasyonları, her sene yapmak zorundadır.

Nasıl ki, trafik polislerinin kesmesi gereken bir ceza kotası vardır bekledikleri yerlerde, 70 tane radardan, 10 tane emniyet kemerinden çünkü o pir kota. Terörle Mücadele Şubesi polis, Siyasi Şube polislerinin de bir kotası var, sayı olmak zorunda değil o sene az operasyon yaparsanız sıkıntı olur yani. TEM Amiri değişir, TEM Şube Müdürü değişir, memurlar devam eder ayrı konu ama bu yapmak zorundalardır, her sene yaparlar bunu. Yeni bir delile ihtiyaç yoktur, yeni bir sürece de ihtiyaç yoktur. Bu rutindir. Çalışıyoruz ve mücadele ediyoruz göstermeye gereksinim duyarlar. Aslında mücadele ettikleri şey, yani müdahale ettikleri şey, İçişleri Bakanlığının ve hükümetin kendilerinden beklediği şişkin görünmesi gereken operasyon miktarı, bunu konuştuk. Bir de, bu genel bir durumdu, 5-10 yılda bir yapılan bu aynı örgütlere yine operasyonlar olur. Bu operasyonlarda da yine aynı şekilde yeni bir delile, şeye ihtiyaç yoktur sürece. Fakat böyle şu bunu 5-10 yıl içinde şöyle bir şey birikir. O 5 yıllık, 10 yıllık süreç içerisinde tanık ve gizli tanık beyanları biriktirilir. Bakın bunu sadece bu dosya, o dosya bu birçok siyasi dosyada böyledir. Bir sürü gizli tanık, bakın şimdi bu dosya böyle, 2013 dosyası da böyle biriktirilir. O süreçte TEM Şube şey biriktirir delil, beyan biriktirir.

Bu operasyon ve bir tanık bulurlar 200-300 kişiye isim verdirtirler, tanıyıp tanımamasının önemi yok, isim verdirtirler mesela o Berk ERCAN denen meczupta öyle, Ceyhun BAY filan hani o

bir de gizli tanıklar var. Şimdi bu dosya bu 5-10 yılda bir yapılan örgüt operasyonlarında onu söyleyeyim, her yıl yapılan rutin bir operasyon değil çünkü bu soruşturma kapsamında soruşturma numaraları daha sonra ayrıldı ama yaklaşık benim bildiğim 150 civarı tutuklu var. Belki 60'tır ama ben 150 civarı tutuklu olduğunu biliyorum.

(...)

Bugün halkın tüm temel hak ve özgürlüklerine saldırılmış ve imha sürecine girilmiştir. İktidarın aklına her zaman olduğu gibi yine gözaltına almak, tutuklamak, katletmek gelmiştir. Farklı bir yolda bilmiyorlar, bilemezler de, bilmiyorlar da. Bildikleri yegâne usul bu. Çünkü muhalefetin eleştirisi ve isyanının temelini inip, sorunları çözmeye kalkarlarsa bu hem kendilerinin inkârı hem de intiharı olur.

(...)

Temel kapsayıcı olan talep, son dönemde adaletti. Adalet mücadelesinde ve toplumsal davalarda da bu talan ve zulüm düzeninin teşhir eden avukatlara en son operasyon yapıldı ve ne tesadüf ki 14 Eylül'de Nuriye ve Semih ve Hocalarımızın duruşması vardı. 2 gün öncesinde bizlere operasyon oldu, avukatlarına. Birinci özel sebebi budur bu operasyonun. İkinci özel sebebi ise, İçişleri Bakanı Süleyman SOYLU'nun kendisine yönelen her tehditi DHKP-C'den bilmeye başlamasıdır. Bu son dönemde böyle bir durum var.

Bizim gözaltına alınmamızdan yaklaşık 20 gün önce şöyle bir açıklaması var bakın Süleyman SOYLU'nun çok açık aslında her şey. Diyor ki; yalnızca örgüt üyelerini değil, örgütlerle en küçük bağlantısı olan, hatta bağı olduğu düşünülebilecek kişi ve kurumları Kasım ayı sonuna kadar temizleyeceğiz. Bakın bunu 12 Eylül 2017 Ağustos sonunda söyledi, Ağustos 2017' de söyledi. Kasım sonuna kadar da önüne gelene operasyon yapmaya çalıştılar. Şimdi bu bağı olduğu düşünülebilecek derken neyi kast ettiğini de anlamış olduk. Aldılar da aldılar.

Şimdi operasyonun amacını anlatalım ki, çok klasik bir laf vardır hani bizi cami avlusundan toplayıp getirmediler buraya yani biz de bir şeyler yaptık, bir şeyler söyledik mesleği yani bu operasyon durup dururken olmadı evet yani bazı özel sebepleri var. Nuriye, Semih söyledi. Birde Süleyman SOYLU.

Süleyman SOYLU'nun takıntısı haline geldi, bazı şeyler hazmedemediler. Tabi devlet politikasıdır ayrı konu, kişilerle biz özdeştirmiyoruz sadece ama şimdi bu Bakan canı istediğinde muhalefet partisi eş başkanını arayıp, tehdit edebiliyor. Asker cenazelerine kimin katılıp, kimin katılamayacağına kafasına göre karar verebiliyor. Uyuşturucu sorunun, uyuşturucu satıcılarının ayağının kırılmasının talimatını vererek çözebileceğini düşünebiliyor. Ana muhalefet liderine ulan diye hitap edebiliyor yani bu operasyonun da talimatını onun verdiğini düşünüyoruz, kendisinin ve en sonda son ayak kırıcı Süleyman Beyin avukatlara hangi özle baktığı herkesin malumuydu zaten.

(...)

Tabi ki de kendi avukatlarını da yaratmak istediler. Şimdi biz bu kalıba girmedik. Nasıl ki okumuş insan halkına karşı sorumluyorsa, avukatta halkına karşı sorumludur. Biz bu sorumluluğumuzu yerine getirmeye çalıştık diye düşünüyorum. Şimdi, suçlanıyoruz. Bir yılda tutukluyuz.

(...)

Kriminoloji açıdan bakalım, Savcılık istatistikleri var, kolluk istatistikleri var, Mahkeme istatistikleri var, Akademi istatistikleri var kriminoloji biriminde.

En problemlisi ne, tabi ki de kolluk istatistikleri. Bakın Bakanlığın, Adalet Bakanlığının verilerine göre kolluğun makul şüpheyle işlem yaptığı şüphelilerin %87' si ya beraat ediyor ya da yapılan yargılama sonucunda daha farklı bir suçtan ceza alıyor, bu çok ciddi bir oran. Ama dersiniz ki bunlar zaten kolluk, işte yani duruşma salonunda tabanca göstererek gezen adam, %87 az bile %99 olması lazım ama aynı konu Savcılık aşamasına geldiğinde

oran kaçta insan %10' a, %15' e falan düşmesini bekliyor %76' ya düşüyor oran, %10 gibi herhalde bu kollukla bu kadar iç içe çalışmaktan kaynaklanıyor diye düşünüyorum. %76' ya düşüyor.

Peki, ülkemizde toplum nezdinde kişinin suç işlendiğine, işlediğine ne zaman karar veriliyor? Hüküm verilip, istinafa gidip, istinaftan Yargıtay' a, Yargıtay kararını açıkladıktan sonra mı, hayır. Bakın bu hukuki anlam bizi hukuk insanları olarak böyle düşünebiliriz ama ne zaman karar veriliyor bir insan suçlu mu değil mi, kolluk operasyon veya işlem yapıyor Savcılığa çıkarıyor, Savcılığın yaptığı işlem sonucu medyada yaratılan algı neyse, kişi o zaman hüküm alır. İstedığınız kadar siz şey yapın yani bu böyledir yani. Basın, basın da o Savcı tutuklamaya sevk edip, bir de adam tutuklandıysa bu böyle bir algı yaratır. İşte bu şeyde tutmuyor, adli suçlarda olabilir siyasi suçlarda tutmuyor, yani olmuyor.

(...)

Yine dedik, neyin suç olgusu olduğuna her aşamada basın, medya ve diğer araçlarla siyasi iktidarın karar verdiğini düşünüyorum. Şimdi hal böyle olunca. Akademiden bahsetmiyorum çünkü akademinin istatistiklerini vermeye gerek yok o çok bizi artık ütopya falan yani o akademinin istatistiklerini geçtim.

Akademi diyor ki zaten Türkiye'de yargı yoktur. Akademiden önce bunu bizlerde zaten söyledik, ülkede yargı yoktur. O yüzden şu aşamaya geçelim dedik, böyle olunca hal Dünya Adalet Projesi kapsamında ve Türkiye' de buna taraftı, bu projeye biliyor musunuz, taraf olduğu projede 119 ülke arasından 101. oldu, 101. oldu. Kimler kimler geçti yani görseniz, ülkesini seven bir insan olarak gerçekten üzüldüm yani açık söyleyeyim ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine yapılan başvuru sayısının da %571 artması bunu Adalet Bakanlığı Müsteşarı söyledi. Yani ben nereden bazen gardiyanlarla konuşuyorduk nereden öğrendin diyor Cumhuriyet Gazetesinden okudum diyorum, Birgün'den şurada mı okudum onlara inanma zaten terörist gazete diyor şimdi bu hani o yüzden belirtiyorum bu Müsteşarın beyanı, sadece gazete de çıkmadı hani onu da söylemiş olayım.

(...)

Şimdi, şimdi en önemli unsur olan bu şahsilik prensibine baksak, dosyamızdaki temel iddia; Halkın Hukuk Bürosunun DH-KP-C'nin hukuk alanında yapılanması olduğu ve burada çalışan herkesin örgüt üyesi olduğu söylenmiş, özetle bu.

Bakın siz nasıl iddianameyi bence güzel özetlediniz en azından o çerçeveyi 10-15 cümleyle çizdiniz. Bunu söylüyor aslında yani bunu söylemeye çalışmış yani bu büro üzerine böyle kurulmuş. Peki, az önce yaptığımız analizlerde en önemlisi neydi, suçun bireyselliğidir dedik. Burada bir büroya bir nevi tüzel kişilik atfedilmiş. Ne demiştik, toplumsal ve siyasi analizlerin genelleyici üslubunun bu ilke öncelikle reddetmeyi zorunlu kılıyor. Bu bireysellik meselesi.

Burada bir genellemeden debahsetmiyoruz aslında. Peki, dosyadaki çaba tam da bu değil mi, bu. Delil diye dosyaya konan tanık beyanlarında özetle, bu avukat Halkın Hukuk Bürosunda çalışır ve örgüt avukatıdır denmiş, başkada hiç mesela birçoğumuz için bu 17 sanık var, biri tutuksuz 18 sanık var. 2'de firari 20 kişi.

Abartısız 16-17 kişi için, zaten bir kişinin beyanı var, Berk ERCAN'ın. O da demiş ki işte bu, bu büroda çalışır ve avukatlık yapar demiş bu. Avukatlık yapar da, ne yapar? Gece 12'den sonra maske takıp, molotof mu atar, işte kuryelik yapıp kimle görüştü, nerede, hangi tarihte, nerede ha böyle bir iddia falan yok bakın hani daha 2013'e buradaki gördüğüm meslektaşlarımdan önemli bir kısmı, 2013 yargılamasının ya yine avukatlarıydı ya da o dönemin stajyerleri, öğrencileri takip eden insanlardı. Orada da tartışıldığı için tekrar söylemiyorum ama yani o zamanda büroda çalışmak. Veyahut ta büro çevresinde olmak gibi böyle garip iddialarla bu kadar soyut iddialarla biz bir senedir tutukluyuz.

Ne demiş ya, bakın Berk ERCAN ne demiş; yani rica ediyorum tabi şuan değil ama bakın ne demiş, bakmışsınızdır. Kişi kişi bakın ne demiş. Mesela benim için ne demiş. 2013 yılından beri örgüt avukatı demiş. Ya bir 2013'te avukat değilim, o kısmını ge-

çiyorum bakın, es geçilecek mesele değil de buraları geçtik artık.

(...)

Şimdi, bu bireysellik meselesini, bireysellik meselesini böyle biz hem kanunlarımızda düzenlemiştir, ulusal, uluslararası anlamda sözleşmelere girmiş, o kadar çok girmiş ki, bunu artık dünya aşmış bitmiş yani bunun 2000 yıl ince hem de ceza yargılamada aşılmış biliyor musunuz, ondan öncesinde bildiğiniz gibi klan yargılaması yapılıyordu. Bu klandansın, klan bir suç işledi bütün klan cezalandırılıbiliyordu.

Bunlar temel bilgiler, hukuk felsefesi derslerinde öğretilen. E şu an peki bizim durumumuzun farkı ne acaba anlayabiliyor muyuz? Yani şimdi komple bir klanı ve kabileyi mi yargılayacağız biz, cezalandıracağız? Kişi o klandan diye, klan hakkında iddialar varken kişi yargılanabilir mi? Ama yargılıyoruz.

(...)

Şimdi niçin söylüyorum bunu, şeye bile bakmamış adam hadi Halkın Hukuk Bürosunu örgütün hukuk bürosu dedin, suçluyorsun oradaki her çalışanını örgüt üyesi dedin, bunu bir daha bir kere söyleyeceğim bir daha söylemeyeceğim şu yüzden söylüyorum, derdim şey demek değil. Mesela ben Halkın Hukuk Bürosunda çalışmıyorum. Mesela değil, gerçekte de öyle. Dosyada SGK kaydım var, şeyim var. Halkın Hukuk Bürosunda çalışmıyorum.

(...)

Radbuh Formülü diye bir formülümüz var. 4-5 sayfa burada ben yazmıştım direk anlatacağımama 3 cümleyle şöyle özetleyeyim.

Diyor ki bu Radbuh denen adam, değerli bir profesör kendisi Alman Ceza Hukuk profesörü Adalet Bakanlığı yapmış bu Gustav Radbuh olmazı lazım telaffuzum iyi olmayabilir. Özetle şöyle bir şey söylüyor ve Nazi yargılamalarından, Nazi süreci bittikten sonra şunu söylüyor bu adam, eğer diyor biz eldeki yasaları uygularsak işlenen suçlara karşı, karşıdan şöyle bir savunma gelir

çok özetin özeti yapıyorum daha uzun tabi bu da, Nazi döneminde suç işlemiş kolluk görevlileri ve memurları ve Nazi memurları yargılanırken diyorlar ki, efendim diyorlar biz kendi dönemimizin yasalarına uygun hareket ettik. Hangi kanundu o mesela onu da, neyse az sonra ilerde gelirse o ilgili yasa buna cevaz veriyordu, ben diyor 33 yılında çıkartılan falanca yasaya uygun hareket ettim diyor o kolluk görevlisi.

Bir bakıyorsunuz yasaya, o Nazi'nin söylediğine adam doğru söylüyor. Yasaya aykırı bir iş yapmamış ki. Şimdi bu Radbuh diyor ki kendisi de Adalet Bakanlığı bile yapmış bir adam, ne yapacağız peki biz diyor adam doğru söylüyor diyor. Pozitivist anlayışla yaklaşırsak diyor biz diyor hapı yuttuk. Pozitivist olursak yandık diyor. Şimdi bizim bazı meslektaşlarımız arasında da var.

Hukuk her şeydir, hukuk de diyorsa, buyurun adam hukuka uygun davranmış ne yapacağız cezasızlığı bırakacağız adamı, ama peki ne yapacağız, yaptığımız yasa geriye de yürümez bu adamları nasıl cezalandıracağız. Şimdilik bu çok kritik bir soru.

İşte Radbuh formülü, Radbuh bunu çözmüş. Bir tez sunmuş ortaya, Demiş ki, eldeki yasalar tahammül edilemez duruma geldiği zaman yadsıma teziyle inkâr edeceğiz demiş.

(...)

Bakın tehlikeli bir konuya gireceğim. Nasıl tehlikeli bir konuya, belki bana bu daha öncesinde bu açıklamayı yapan insan kıza dabilir ama şunu söyleyeceğim; 15 Temmuz oldu, 45 gün sonra benim üyesi olduğum dernek dedi ki, bu ülkede işkence var. Diyebilir mi herhangi bir kurum, işkence yapıldığını söyleyebilir miydi, 15 Temmuz'un dumanı tüterken ama biz işkence var denince FETÖ'cü olduk, ondan önce Ergenekon'cu diyorlardı hani şeyi savunuyor Ergenekon'cu o olmazsa bilmem neci. Devire göre, aldığınız sıfatlar değişebiliyor bilmem ne ayrı konu, ama şu değişmiyor. İşkenceye karşı olmak, biz sadece kendi savunduğumuz davalarda değil ülkede kimseye işkence yapılmasını istediğimiz için biraz da bunları yaşadık. Yok canım öyle değil diyorsanız, dosyayı 47 klasör biz hapishanelerde aylarca zor okuduk, Allah

size kolaylık versin nasıl okuyacaksınız bilmiyorum 47 klasörü.

(...)

Yasa mı, hukuk güvenliği mi, adalet mi bunların hiç birini konuşmayalım. Çünkü neden biliyor musunuz? Eldeki biç birini konuşmak şuan eldeki yasalarla CMK'sıyla, Ceza Kanunu ve Terörle Mücadele Kanunuyla şu dosyada zaten tutuklanacak bir durum yoktu, hadi tutukladınız yargıladığınızda ceza verecek bir durum yok.

Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun dersen, tabi yerel mahkeme ceza verebilir Yargıtay' da verir, şeyde. Ama şu net kendilerini inkâr ederek verirler. Kendilerini inkâr ederek konuşurlar. Nasıl oluyor derseniz şöyle, Yargıtay'ın benim bilebildiğim, benim bakabildiğim son en azından 35-40 yıllık içtihatlarında örgüt üyeliği suçunun veyahut ta örgüt suçlarının içtihatlarında belirli kriterleri var. O kriterlerin bir kaçını bile yerine getirebilen, yerine getiriyorsa senin durumun diyorsanız o zaman tamam ama getirmiyor.

(...)

Ülkede bir yönetememe krizi olduğunu düşünüyoruz. Bu yönetememe krizinde işte AKP' de böyle bir dönemde hükümet oldu yani ilk iktidara geldiğinde yine bir yönetememe krizi böyle bir zirve yapmıştı.

Çözmeye çalıştı bazı meseleleri, bazı insanlara parmak bal çalmaya çalıştı hükümet fakat bunu yaparken ne yaptı bu krizi aşmaya çabaladı. Sınırsız olarak sermayeyi büyötmeye çalıştı. Ekonomi, özelleştirme politikalarıyla olsun, liberilizasyonla olsun bu sermayeyi büyöüttü.

Emperyalizmin belli politikalarına tam bağımlılaştı. Geleceği büyöüttü. Şimdi bu süreci de iktidar ortağı kim olduğunu biliyoruz. Bir cemaatle beraber yaptı, Gülen Cemaatiyle beraber yaptı, birlikte yüröüttü. Belirli bir süre sonra beraber yüröümenin güçlüğü kendini hissettirdi, neden? Çünkü ortada büyük bir pasta var ama pasta üzerinden tarif ettiğim iktidar savaşı öyle kolay değil. Öbür tarafta öyle veyahut ta böyle halkın önemli bir kısmının desteği-

ni sandık üzerinden sağlayabilmiş neden olduğuna dair çok şey söyleriz sadece konumuz için cümleyle değinip geçiniyorum.

Bu tarafta da 40 yıldır devletin içerisinde öyle veyahut ta böyle sinsi bir örgütlenme kurarak, aslında sinsi falan da demeye gerek yok, gözümüzün önünde oldu her şey. Biz söylüyorduk o zaman. Ben üniversitedeyken bak böyle bir yazı yazdım diye, benim hakkımda soruşturma açıldı. Devletin içinde örgüt ben bunu kendime şey yapmıyorum, burada herkes söylemiştir bunu, söylemeyen insan yok. Ama o dönem için o ben belgeli olarak gösteririm. Bunu söyledim diye soruşturma açıldı. Sonrasında 15 Temmuz'da uçmaya başlayınca, herkesle aynı yola geldik.

Şeyde şimdi nasıl oldu bu, beraber yürüdüler yürüdüler, denizde bulunan bir kimse nasıl ki rüzgârın keyfine tabiyse, bürokraside de koltuk sahibi olanlarda kavganın içinde bulunmaya başladılar.

Olması gereken oldu, hırsızlıklar hırsızlar çaldıkları malı paylaşırken aralarında kavga çıkarttılar. Benim yorumum bu olaylara dair ama yumruğu da her daim böyle olaylarda halk yer. 250 kişi öldü sadece bu olay üzerinden söylemiyorum.

Olanlar hep halka oluyor, onu açık söyleyeyim halk şey yapıyor. Şimdi bu ortaklık sadece bir siyasi iktidar bütünlüğü değil de artık devletleşmişlerdi, devlet olmuşlardı fakat bu 15 Temmuz devleti yıkamadıysa bile söndürdü. Evet devlet yıkılmadı, devlet ayakta ancak benim kişisel görüşüm devlet bir sönme sürecine girdi.

Tek adamlık üzerine alttaki artık liyakattir, işte devlet bir travma yaşıyor, hala yaşıyor bunu, atması da mümkün değil. Çünkü neden mümkün değil 5 bin, 6 bin tane subay astsubay, uzman çavuş atıyorsun. 90 bine yakın polis memuru, amir atıyorsun. Akademisyenin dörtte birini boşaltıyorsun, binlerce öğretmen atıyorsun bu kolay bir iş değil bürokrasinden.

Haa en önemlisini unuttuk Hakim ve Savcı; 3 Hakim Savcıdan bir tanesi biliyorsunuz ya ihraç edildi, ya tutuklandı. Şimdi bu ko-

lay bir iş değil, bu bir travma ama bu bir sönmedir aynı zamanda. Bu iki şekilde aşılandı ya tek adamı hani faşizmi şeyi daha büyütüp yeni Hitler yeni Mussolini'lere gebe olarak şeyde yaşadık bunu tek adama bağlanacaktı ya da ilerici muhalefet iktidarı alacak.

(...)

Ben mesela bir burjuva demokrasisi olduğunu düşünmüyorum bu ülkede. Eğer olsaydı, olsaydı bu ülkenin az önce Selçuk Beyde söyledi hepimizin bildiği Anayasa Mahkemesinin kararını tanımayan bir mahkeme olamazdı, Anayasasında OHAL istisnai bir hal olarak tanımlanmışken, istisnai hal genel hale dönüşmezdi ve genel hale dönüşmesi için atılan adımları Anayasaya aykırı bulurdu Anayasa Mahkemesi. Ben bir burjuva demokrasi bile olduğunu düşünmüyorum.

(...)

15 Temmuz olmuş bakın daha Meclisin üzerinden dumanlar tütüyor burada insanlar köprüde hayatını kaybetmişler, yani birçok şey olmuş saymayalım hepimiz biliyoruz o geceyi de o süreci de yaşadık. Meclis sizce neyle uğraşıyordu, meclis bombalanmış bu şuan burada milletvekili dostlarımızda var, sağ olsunlar desteğe gelmişler ya da varlardı, şu an göremiyorum ama meclis sizce neyle uğraşıyor olabilir 15 gün sonra yani ben inanmadım ya bakın biri 15 Temmuz 2016, Türkiye Millet Meclisine sunulan varlık fonu kurulmasına ilişkin kanun tasarısı, bu görüşüldü 15 gün sonra.

Varlık fonu, neymiş efendim burada bu varlık fonu da ne yapıldı ülkenin en karlı kurumları Ziraat Bankası, Türk Hava Yolları, Botaş, Halk bank, Borsa İstanbul, ÇAY-KUR, Milli Piyango, Eti Maden İrfan'a devredildi.

Şimdi efendim bu ülke bombalanmış, ülkenin en karlı ve iktisadi kurumlarını devri konuşuluyor bu darbe girişiminden 15 gün sonra oluyor, neden. Birde bu fonların kuruluş amacı nedir, ihtiyaç fazlası kaynakları değerlendirmek. Türkiye'nin ihtiyaç fazlası mı var?

Hala ihtiyacı var, aç. Biz ihtiyaç fazlası değerlendiriyoruz. Türkiye' de hem bütçe açığımız var hem cari açığımız var. Fon kurulmasını gerektirebilecek bir ortam yok. O zaman diyeceksiniz ki bu fon niye kuruldu, bakın niye kurulmuş. Gerekçesinde en azından ne söylüyor.

(...)

Şimdi OHAL sadece bunun için kullanılmadı ne dedi, Tayyip ERDOĞAN kendisi söyledi; OHAL ne diyor biz OHAL' i grev tehdidi olan yerde kullanıyoruz diyor. Hakikaten de grev tehdidi olan yere kullandılar, 16 tane grev yasaklandı ve iş cinayetleri arttı bakın OHAL' de, işsizlik oranı %10 buçuk oldu, zirve OHAL döneminde görüldü, işsiz sayısı 6 milyon 327 bin oldu, genç işsizlik %20.1 oldu.

Ya OHAL ülkeye huzur getirecekti daha huzursuzluk getirdi ben anlamıyorum, her anlamda hem de demokrasi anlamında, hukuk anlamında, işsizlik patlıyor, ekonomi kötüye gidiyor, 24 Hazirandan sonra Dolar meselesini çözecektik Dolar daha yükseldi.

Bakın biz bir yıldır içerdeyiz. Tutuklandığımızda 3,20' ydi Dolar en son 6 buçuktu, 4 gündür gazete okuyamıyoruz, sevk olduk Sili' ye kaç şuan bilmiyorum, ama 6 buçuk civarı şuan herhalde yine. 3,20' ydi biz tutuklandığımızda 6 buçuk oldu. Bir yıldır tutukluyuz yani yıllardır yatmıyoruz, bu duruma geldi. Sorun çözeceğim dedikçe sorun büyüdü yani onu anlatmaya çalışıyorum.

4 yılda 430 bin esnaf kepenk kapatmış bunu ben başka bir yerde okusa insanın inanası gelmiyor. Belediyelere 94 belediyeye el konuldu, 74 Belediye Başkanı tutuklandı, 1412 dernek kapatıldı yani çok daha fazla bunları bildiğimiz artık raporlanmış meseleler kitapları yazıldı ama ben, çarpıcı bir rakam buldum, buna çok şaşırımdım.

Bunun tahliye olduktan sonra doğru olup olmadığını araştıracam. Ama söylemek istiyorum, burada paylaşmak istiyorum. Bakın, 969 şirkete el konularak kayyum atanıyor 15 Temmuz' dan sonrasında. Bu şirketlerin ekonomik büyüklüğü 41 milyar Dolar.

O günkü kur itibariyle daha düşük olabilir ama bugünkü miktarı dnn 41 milyar Dolar. 969 Şirkete el konulduğunda.

Peki, sizce 15 Temmuz'un devlete doğrudan maliyeti nedir 80 milyar Türk Lirası. Dolaylı tüm maliyeti ne, 200 milyar. Ya biz el konulan Şirketlerden devlet daha kara geçmiş, yani bu burada bu işte bir gariplik var yani bunu anlatmaya çalışıyorum. OHAL işte bunun için gerekliydi diye iddiam var benim, devlet kar etmiş yani. Şimdi, bu son 16 yılda sadece OHAL dönemi değil daha birçok Şey yaşandı da bu istatistiklerimi de hızlıca geçiyorum. Yerli ve millilik meselesinde bir cümle geçip, diğer konuma geçiyorum.

Bankacılık sistemimizin %42'si borsanın %65'i yabancılardan elinde 126, 129 milyarlık dış borç 138 milyara çıkmış, buğday ithal tarımda verimlilik düşmüş. Biz yerli ve milliyiz diyoruz. İphone tekmeleyerek yerli ve milli oluyoruz.

Rakamlar ortada, borsanız başkasının elinde, bankacılık sisteminiz yabancılardan elinde ve mesela Şu çok garip bir iş; ben Şeyi önemsiyorum biliyor musunuz yaşlı teyzeler filan var ya elinde 20 Dolarla sıraya girmiş insanlar, siyasi görüşü ben bunları önemsiyorum, Şunun için önemsiyorum. Yaptıkları doğru yöntem budur diye değil. Şöyle bir düşüncesi var o insanın; ülkesini koruduğunu, savunduğunu filan düşünüyor. O elinde 20 Dolarla kuyrukta bekleyen insanı önemsiyorum.

Ama siz onu beklerken Türk Hava Yolları 65 tane uçak sipariŐi veriyor. Nereden, Boeing, Amerikan firmasından 10 Milyar TL, 10 Dolarla teyze elinde bekliyor AKP' ti teyze sen orada, senin Türk Hava Yollarının 10 milyar TL'lik uçak sipariŐi veriyor. Böyle yerlilik millilikte olmaz, dalga geçiyorlar halkla.

İPhone kırdırıp, döviz bürosu olan iş adamlarını televizyonlarda konuŐturarak bu iş böyle çözülmez. Şimdi, yerli ve milli kavramını da bitirdik.

(...)

Bu ekonomik büyüme, ekonomik büyüme dedikleri Şey, lgede bir birde bir algı var ya, bu da iktidarın, iktidarın devam etme-

si sebeplerinden bir tanesi olarak sayılabilir. Ülkenin ekonomisi büyük. Sen öyle diyorsun ama ülkede ekonomi bir şekilde büyüyor. Büyüyor da nasıl büyüyor, nasıl büyüyor. İktisatçılardan öğrendiğime göre şöyle büyüyor ben çünkü ekonomist değilim ama ekonomist olmama gerek yok. Sosyalistiz, ekonomiden az çok anlıyoruz.

Şimdi, kapitalizmin dahilinde yapılan üretim insana, topluma, doğaya verilen zararları dikkate almadan yapılıyor. Mesela silah üretimi 3 kat, cezaevi inşaatı 5 kat, kanser ilaçlarına ödenen ücret 6 kat, biber gazı üretimi 20 kat artarsa milli gelir de artıyor. Ya şimdi ben 100 tane hapisane yapsam, milli gelir büyüyor. Bende diyorum bu ekonomi nasıl büyüyor, yani sadece hapisane üzerinden söylemiyorum da, kanser ilacı alsak bile büyüyor ve bununla ilgili bu Hintli Derindar Shanna diye bir adam var ekonomist şöyle bir örnek veriyor mesela diyor ki bilinen bir örnektir, temiz bir nehir diyor ekonomiyi büyütmez. Gayri safi yurt içi hâsıla yükseltmez diyor ama ne katkı yapar biliyor musunuz; temiz değil, kirli nehir yapar diyor. Nasıl yani diyoruz bizde. Şöyle ki, kirlenmiş bir nehir ona 3 aşamada katıcı yapar diyor. Önce atıkların nehire atıldığında yani bu şey demektir atık atılabiliyorsa sınai faaliyet para el değiştirmiştir diyor, bu bir.

İkincisi diyor, suyu temizlemek için diyor cihaz satın almak zorundasınız yine ekonomide bir para döngüsü olur diyor, yine ekonomide para hareketi olur. Üçüncüsü de diyor, tedavi olduğunuz hastalıklar için ilaç alırsınız o doğanın katledilmesinden dolayı budur.

Yani özetle diyor ki, temiz bir nehir diyor ekonomiyi büyütüyor, kirli bir nehir büyütüyor diyor. Bize zaten şeyde çok anlamsız dedik ya kapitalizmde ihtiyaç dahilinde üretim yapmaz. Kar amacıyla üretim yapar.

(...)

Çok şey söyleniyor ya hani mahkemeler politikleşti, politik kararlar veriyor, talimat veriyor falan. Ben mesela şeyolduğunu düşünüyorum biliyor musunuz, talimat meselesinin şöyle olduğunu

düşünmüyorum; biri telefonunu eline açıp Mahkeme Başkanını arayıp veyahut ta bir Hakimi Savcuyu arayıp şöyle, şöyle, şöyle yapacaksın ha belki istisnası vardır.

Ben böyle bir şey olduğunu düşünüyorum hatta Hakim arkadaşlarımla konuşurken, bu meseleye, bu talimat meselesine hem alındıklarını hem de sinirlendiklerini biliyorum.

(...)

Her duruşma öncesi telefonunuz çalsa ve şöyle karar vereceksin dese, herhalde sizde belki 6 ay sonra istifa ederdiniz. Diye ummak isterdim ama öyle düşünüyorum ben her duruşmada öyle.

Ama zaten talimat dediğimiz şey, telefon açılıp şöyle şöyle karar vereceksinle olmuyor ki. Yaratılan bir atmosfer var. Diğer Hakim arkadaşının başına gelenler var ortada.

Bilmiyorum burada takdir şeyin ama öyle örnekler var ki, mesela Antep' in hangi Sulh Cezası bilmiyorum ya da bir tane mi var onu da bilmiyorum ama Sulh Ceza Hakimi ismi de A.G. açıkça söylemiyorum. Zaten açık ismini de bilmiyorum buraya da A.G. diye not almışım. Son dosyasında şöyle bir şey yapmış, şüphelinin çocuğu FETÖ okuluna gidiyor diye tutuklamış, tutuklama kararı tam tutuklama kararı verecek, Antep'li bir meslektaşımız da çıkmış demiş ki, Sayın Başkan demiş artık nereden tanıyor bilmiyorum sizin demiş çocuklarınız da demiş aynı okula gidiyordu.

(...)

Şimdi Hegel diyor ki, Hegel kuralları kimsenin okuyamayacağı kadar yüksek bir yere asmak, adaletsizliğin teminatıdır diyor. Ama ben şöyle düşünüyorum, peki ya kural yoksa? Bence Hegel böyle bir şeyi tahmin edemedi biliyor musunuz, hakikaten Hegel'in aklına gelmezdi böyle bir şey. Adam demiş ki, kuralları kimsenin okumayacağı kadar yüksek bir yere asmak adaletsizliğin teminatıdır ama kural yok.

(...)

Şimdi, biz Ceza Muhakemesi usulündeki kanunu biliyoruz ka-

rar verilirken özetle madem bu kadar siyasi iktidarın iradesinden şundan bundan bahsettik, nasıl kararlar verildiğini bu usul nedir Mahkeme Başkanı bir karar açıklamadan önce kıdemsiz, önce kıdemsiz üyeye fikrini sorar öyle karar verir.

Biz de bu dosyada şeyi, şunu umuyoruz ki, böyle olacağını umuyoruz diyelim kesin, peşin bir yargıya varmamak adına söyleyeyim kendi adıma. Mevzuata ve vicdanına göre yani siyasi soruşturmalarda iktidarın vicdanına göre değil, onlara sorarak, onların iradesini düşünerek değil önce kıdemsiz üyenin fikrini sorarak, tüm aldığı kararlarda karar vermesi gerektiğini düşünüyoruz.

Şimdi avukatların durumu bu meselenin başka bir meslektaşım öğrendim, burada öğrendim. Onun da avukatlarla ilgili çok şey anlatacakmış sadece ben onun belki es geçmiştir dediği veyahut ta unutmuştur dediği bir şey söyleyeceğim bir de Metin FEVZIOĞLU'yla ilgili bir kaç kelam etmek istiyorum burada.

Şimdi OHAL süresince ülkede 1488 avukat zulme varan kötü muameleye maruz kalmış, büyük ihtimalle bu 1488' in içinde biz varız. Yani buradaki şu salonda gördüğünüz avukatlardan o 1488' in yaklaşık: 70-80 tanesi şuan içerdedir yani bu salondadır, bu istatistiğin içerisinde. 572 avukatta tutuklanmış OHAL sürecinde.

Bu bir rutin mi peki yani meslek hayır değil, rutin değil ama her dönem avukatlara saldırı olur bu ayrı bir mesele. Şimdi niye ülkede OHAL ilan edildiğinde bakın ilk KHK'da ilk hemen ilk KHK'da ne konuldu, yine avukatlarla ilgili madde. Şüphelinin avukatıyla görüşmesi kısıtlandı ve gözaltı süresi uzatıldı. Gözaltı süresini uzatıp, avukatıyla görüştürmeyeceğim diyorsanız o şüpheliyi 3 şey söylüyorsunuzdur, başka seçenekte yoktur.

Ya ben buna işkence yapıyorum, ya ben buna itirafçı olması için baskı yapacağım ya da bir suçu üstlenmesini sağlayacağım. Şimdi bu sebeple avukatlara hemen şey konuldu onu da söylemiş olayım.

Avukatlara her dönemde, istisnai dönemde avukatlara saldırılır. Şimdi bunlar buraya kadar anlattıklarım benim dosyadaki delil

ve suçlamalar tutuklanmamızın gözle görülen nedenleri aslında es geçtiğim için tam nedenleri ama ben size asıl meseleyi söyleyeyim.

Sokrates'in değimiyle, Sokrates şöyle diyor; suçumuz bizim devletin tanrularına inanmamak. Devletin tanrularına inanmadığımız için tutukluyuz ve yargılanıyoruz. Çünkü evet devletin tanrularına inanmadık, çünkü devletin tanrularının dini kaidelerinde iş cinayetleri fitrat diye geçiyor, seçim öncesi su ve elektrik bağlanan gecekondular için seçim sonrası için yıkım ekipleri geliyor.

(...)

Sermayeye köle, mollaya zevce, seçim meydanlarına kelle yetiştiriyorlar özetle bu dinde. Suç düzenin aynası diyorlar ya işte devletin tanrularının suç tanımlamaları da böyle. Biz bu tanruların kurbanlarının avukatları olduk. Tabi her daim kendimiz de kurban adayydık.

Devletin tanrularının kazançları özeldir fakat zararlar toplumsal ve kullara özgüdür. Bu konuda da Brezilyalı Piskopos Halder KAMARA diyor ki, yoksullara yiyecek verdiğimde bana aziz diyorlar neden yiyecekleri olmadığını sorduğumda ise bana komünist diyorlar diyor.

Soruyoruz yoksulluğun kaynağı nedir, devletin tanrularına göre yoksulluk beceriksizliğin hak ettiği adil bir cezadır. Bize göre ise adaletsizliğin meyvesidir.

Bu düzende çalışan insanın para kazanmaya vakti yoktur. Para kazanmak için ayrı bir statik gereklidir diye düşünüyorum. Devletin tanrularının diliyle, diliyle bizim dilimiz de farklı. Bu konuda da Eduardo GALEANO şöyle diyor, *“artık bu dile de saldırı var kapitalizme piyasa ekonomisi, emperyalizme küreselleşme diyorlar. Oportünizm pragmatizm oldu, ihanetin adı realizm.”*

(...)

Evet, şimdi, bu kadar kimin avukatlığını yapıp yapmayacağımızı da Nazi Almanya'sında öyleymiş Nazi memurları onay verirse, avukatlık yapabiliyormuşsunuz. Eğer ülkemizde böyle bir sis-

tem yoksa biz kimin avukatlığını yapıp yapmayacağımızı hiç bir kuruma sormayacağız, hiç bir kimseye sormayacağız. Eğer öyle ise, biz örgüt mensubu olduğu iddia edilen insanların avukatlığını yaptık diye buradaysak, yok canım sadece o değil diyorsanız hayır cevabı verilecekse, o zaman neden buradayız, buradayım.

Biz neden buradayız. ben söyleyeyim, sert bir eleştiri olacak Süleyman SOYLU ayrı taraftan bir de Türkiye Barolar Birliği Başkanı Metin FEYZİOĞLU, bu ikisi konsorsiyum oluşturulan dosya yüzünden mi?

Şimdi diyeceksiniz ki ne alakası var, şöyle alakası var. Ben kendisine şöyle diyorum; Eyy Feyzioğlu diyorum, böyle hitap ediyorum çünkü kendisi bu tarz hitap ve siyasetin avukat ayağı oldu artık, böyle olduğunu düşünüyorum. 2016 yılı 2. yarısı ve devamında yurt dışında bir toplantıda Türkiye’de işkence olduğuna dair somut delil yok demiştir kendisi, bu kişi bizim mesleğimizin Baro, Barolar Birliği Başkanı demiştir.

Hadi halka yapılan işkenceyi görmüyorsun, meslektaşlarına defalarca işkence yapıldı neredesin, neden sustun ve susuyorsun. Uluslararası Barolar Birliği dahi diyor ki, Türkiye’de 1488 tane avukata zulme varan kötü muamele yapıldı diyor. Adam yurt dışında diyor ki, Türkiye’de işkence olduğuna dair somut mevzu yok diyor.

Bakın bu Feyzioğlu’na şunu söylemek lazım bu 1488 sayısı, Osmanlı Devletinin herhangi bir ülkeyi fetih tarihi falan değil, işkence gören avukat sayısı, o böyle zannediyor olabilir. Sonra da diyor ki, 16 Kasım 2017’ de de demiş ki; kimse benden Nuriye ve Semih’i evlat edinecek bir sempati içinde olmamı beklemesin. Nuriye ve Semin’ in tutuklanan avukatları içinse, bizden bahsediyor bakın hedef gösteriyor şimdi ondan sonra ben bu tepkiyi gösterince, neden duruşmada gösteriyorsun olur belki ilerde söylerler ama basına bizden nasıl bahsediyor bakın; polisin öldürdüğü DHKP-C’li teröristin üzerinde çıkan listede tutuklanan avukatların da adı geçtiği söyleniyor. Ben bu listenin değersiz olduğunu söyleyemem.

Hani liste, hangi liste? Hani liste TEM Şube Müdürü Feyzioğlu hani liste, hani liste Sayın MİT Müsteşarı Feyzioğlu?Çıkıp çıkmadığı dahi meçhul olan listede dediği şeyin iddianamede avukat kartvizit olduğu iddia ediliyor bakın, avukat kartviziti olduğu iddia ediliyor.

Öyle bir liste miste de yok, dosya bile bakmamış, üfürüyor. Avukatlığı bırakmıştı, polisliğe mi başladı sormak lazım ama olmuyor, yapmıyorlar onu genel başkan yapmıyorlar işte, yapmıyorlar. Bunu daha öncede söylemişti arkadaşlarımız olmuyor, kimsede bir partiye genel başkan yapmadı. Böyle de davranarakta, bu işi de yürütemez.

(...)

Bazı meslektaşlarımız kendi meslek birliğimiz olan Türkiye Barolar Birliği Başkanına bu tür eleştirilerin ağır olacağını ve eleştirilerin yerinin Mahkeme kürsüsü olmaması gerektiğini düşünebilirler. Bizi, basın yoluyla alenen hedef gösteren bir adamı nerede eleştirdiğimin bir önemi var mıdır? Tutuklu bulunduğum hapishaneye meslektaş dayanışması bağlamında ziyarete gelseydi, orada da söyledim tabi ki de gelmedi. Bu anlattıklarım 2 avukatın karşılıklı eleştirisi veya hesaplaşması değildir.

Bakın bir gazeteci kendisinden nasıl bahsetmiş? Metin FEYZİOĞLU gibi neşeli ulusalcılar, yeni tarihsel bloğa Türkçülük turnikesinden giriş bileti istiyorlar. Yükselen dinciliğin bizzat Erdoğan tarafından dizginleneceğini filan düşünüyorlar. Bunlar siyasi tahliller ben sadece son soruyu sorup, Feyzioğlu meselesini bitiriyorum.

Mesleğe dair kendime son bir sorum var kendisine 2017'de Erdoğan'la yaptığınız saatler süren özel görüşmede ne konuştunuz, tüm bu sorularıma cevap vermeden ve elinizi yıkamadan yaptığınız başkanlık mesleği temsil etmediği gibi, mesleğe saldırı boyutuna ulaşmıştır.

Ara ara kurultayı toplayarak toparlayamazsınız çünkü yapacağınız kurultayların adı, kaybedenler kulübü toplantısı olacaktır

diyorum Metin FEYZİOĞLU'na evet bu pratiği avukatlık pratiğimizi de bizim yargılanmamız yeri değil.

Tarih halk için avukatlık yapanların ödediği bedellerle doludur. Yurt dışından örnekleri var, Türkiye'den örnekleri var. Bu örnekleri de es geçiyorum farkındayım ben hiç böyle elimdeki sayfa sayısına göre şuan bitmesi lazımdı aslında buranın dışına da hiç çıkmadım. Neden programı aksattım artık onu da bilmiyorum.

(...)

Evet Kuvay-i Milliye döneminde avukatlar bu tarih pek yazılmadı bilinmiyor ama o kadar çok avukatların rolü ve misyonu var ki bu işte, mesela Ödemiş' te Kuvay-i Milliye gerilişini örgütleyen bir avukattır gibi, Hadi bu kısımları mesela Sultanahmet Mitinginde işgale karşı yapılan Sultanahmet Mitinginin 200 bin yurttaş katılıyor ve bunu eyleme İstanbul Barosu neredeyse tam kadro katılıyor o dönem ve eylemin örgütleyicisi.

İşte kurşun mesela şöyle söyleyeyim burada kurşun atma meselesi var, kolay olmadığı gibi bedeli ödenek can olan bu kurşun atma meselesine ilk kurşundan sonra ikinci kurşun Ayvalık'ta, üçüncü kurşun ise Ödemiş' te atılıyor Hacı İlyaslar Köyünde ve Ödemiş'in karşımızda İncioğlu Hamiç Şevket BOZDAĞ çıkıyor. Kurşun atına meselesini örgütlediği gibi, Ödemiş'te Kuvay-i Milliye'yi de kıvılcımı çakan avukattır.

Şimdi bu mesela Osman NEVREZ yani Hasan TAHSİN ilk kurşunu o attı diye biliyoruz ya, evet o attı. Bakın gazetesinin ismi adamın Hukuki ve Şer insan hakları ama yeri geldiği için ülkesi için kurşun da atabiliyor. Bu avukatlar yani avukatlar bugün yargılanan avukatlar olsun birçok meslektaşımız gibi biz, bu ülkeyi seven insanlarız, halkımızı çok seviyoruz, vatanımızı çok seviyoruz.

(...)

İnsan hakları, insan hakları deyip insan kurşun atar mı? Atar, vatani için atar, Kurşunda atar, bu gerçek böyledir. Şimdi bu anlattıklarımın mesleğimi çok önemli ve vazgeçilmez bulduğum için anlatmıyorum. Avukatlıkta her meslek kadar önemli böyle düşün-

nüyorum fakat hayalini zaten benim hayalini kurduğum ülkede avukatlığa ihtiyaçta yok yani avukat olmasına gerek yok benim hayalini kurduğum dünyada.

Şunu söylemeden geçemeyeceğim, biz gözaltındayken bize koridora Ölürüm Türkiyem şarkısını açıp, telefonla bize dinlettiler. Şimdi bunu benim hazmedebileceğim bir şey değil. Niçin hazmedemeyeceğim bir şey değil. Sanki bizim, bu ülkede yaşayan insanlara, halka bir problemimiz varmış gibi şarkının sözlerine bile baktığınızda tekrar söylüyorum bakın şarkının sözlerini değil tabi, bu işkence yapmak istediler o türkü üzerinden, işkence yapamadılar.

O türküyle mesela bize işkence neden yapamazlar biliyor musunuz amaçları işkence amaç hasıl olmadı çünkü ben ilk copu memleketim Çanakkale'nin Kaz Dağlarının çevre mücadelesinde yedim ilk defa copu. İlk biber gazını, işten çıkarılan özelleşen SEKA Kağıt Fabrikasında yedim. İlk tazyikli suyu, Karadeniz HES direnişinde yedim.

Şimdi siz bana ırmağının akışına ölürüm Türkiyem diyerek işkence yapabilir misiniz, ben ölmekten önce ben zaten dayak yemeye başladım çocukluktan beri. İşte bu türküyle bana işkence yapamazsınız.

Ölürüm Türkiyem, kim ölür 3-5 tanesi dışında yani neyin, neyden ölmesinden bahsediliyor. Bu dille, bu milliyetçi olduğu söylenen insanlarla kim bu ülkesini daha çok seviyor.

Emperyalizme karşı kim mücadele ediyorsa, ülkesini o seviyordur. Faşizme karşı kim mücadele ediyorsa, gerçek vatansever onlardır. Gerçek vatansever biziz. Bu net.

(...)

Şimdi bu olayı da nasıl alınır şimdi 512 sayfalık iddianamede hakkımda sadece 2 paragraflık bölüm var. Bir tanesini Berk ERCAN'ın beyanı, emniyet tarafından bir cenazeye katıldığım tespiti. Berk ERCAN'ın beyanı artı cenazeye katıldığım tespiti. Bakın dosyaya başka şey yok.

Şimdi, tek tek cevap vermek için söylemiyorum ama bu Berk ERCAN meselesi ve tanıklar meselesi önemli. Tanıklarla ilgili meslektaşlarımızın bir hazırlığı olduğunu duydum, müdafilerin. Sanıkların da olduğu için ayrıca girmiyorum. Fakat bu Berk ERCAN ismini unutmayın, zaten bu dosyada unutamayız.

Niçin unutmayın? Öyle iddiaları var ki, öyle çelişkili beyanları var ki yani emniyet TEM Şubedekiler zafer çığılıkları atıyorlardı, çok güzel bir kaç tanık geçti elimize ohh ne güzel tutukladık diye filan ama bu muymuş dedim okuduktan sonra.

Ne zafer çığılığı zaten hani benim adıma attığını söylemiyorlardı ama çok güveniyorlardı onlara. Çelişkisiz beyanı yok adamın, çelişkisiz beyanı yok ve tanıklara dikkat edin tüm şeye, bütün tanıklar ve gizli tanıklar şöyle bir profili var adamların, hepsi demokratik alanda çalışmışlar. Sadece dergi satmışlar, sadece derneğe gidip gelmişler.

Ama ne olmuş adam merkez komiteyi biliyor bak aynı adam. Askeri kanadı biliyor. Kimin ne iş yaptığını biliyor. Silahlı propaganda birliği üyesinin çift şarjörle dolaştığını bile biliyor ama sadece dergi satmış. Kendini kurtarmak için yalan söylediği o kadar aşikâr ki bu tanıkların. Daha yani çok şey söylenebilir de ben bu cümleyle geçeyim. Şu tanık beyanlarının bunu dikkate almaya almamıza bile gerek yok, onu söylüyorum.

Şimdi, Berk ERCAN demiş ki; 2013 yılından beri benim için örgüt avukatlığı yapar demiş mealen önünüzde dosya. Diyorum ki ısrarla ben 2013'te avukat değildim bir. Halkın Hukuk Bürosunda çalışmıyordum iki. Bunu söylemeyeceğim demiştim, özür diliyorum. Şimdi bunlara rağmen nasıl işlem yapılır ama yapıldı. Ben bunu söylemekten vazgeçmeyeceğim.

(...)

Ya 47 klasörlük dosyanın 20 klasörü Hollanda Belçika belgeleri. Hollanda Belgeleri diyorsunuz şey Belçika belgeleri 97-99 yıllarını kapsadığı iddia ediliyor, ilkokul öğrencisiydim. Hollanda belgeleri deniyor 2000-2004 ortaokul, lise öğrencisiyim. 2015 -

2016' da İdil Kültür Merkezinde operasyondaki doküman deniyor, üniversite öğrencisiyim.

Ne işim var benim o zaman bu dosyada ya? Hakikaten ben bu dosyaya niye, ben o yüzden diyorum ben şu dosyaları okumasam ben daha iyiydim, moralim bozuldu benim yani. Yani en azından bir havam vardı tekrar söylüyorum, okuyana kadar havam vardı. Şimdi neymiş ha ben suçumu biliyorum suçum şu; ben politik ceza davalarında avukatlık yapmaya çalıştım.

Çok güzel ustalarım vardı, çok güzel insanların stajyeri oldum, çok güzel insanlarla beraber duruşmaya girdim, işin ehli insanlarla beraber ama müvekkillerine işkence görüldüğü zaman Selçuk Abinin de anlattığı gibi durmayan, susmayan müdahil olan mücadele eden çünkü müdahil olmadan müdahale edilemez. Bu, böyle avukatlık yaptı insanlar.

Ben dedim ki evet doğru avukatlık bu, bu işi yapacaksanız böyle yapacaksınız dedim, işte benim suçum bu, suçum bu. Şimdi ben şeyi mi saklayayım burada yani biz, benim ne alakam zaten Halkın Hukuk Bürosunda çalışmıyorum dedikten sonra şunu söylemem bekliyorlar ne alakam var, tanımıyorum bile, hayır efendim ne münasebet, tabi ki de tanırımın ötesinde farklı bir şeyim var.

(...)

Şimdi kod adı kullanılmış yazışmada aynı paragrafın içerisinde hem kod adı var, hem de kod adı olan insanın ismi var. Ya şimdi kod adı gizlilik için değil mi? Ahmet'e Mahmut dersin ki, Ahmet olduğu anlaşılmasın. Peki ben aynı cümlelerin içerisinde hem Ahmet' i hem Mahmut' u kullanırsam, yani Ahmet'i ifşa edersem kod ada gerek var mı? Nasıl örgütsel şey işte kendileri yazdılar örgütsel yazın şey değil.

Bu bir komplo, komplo olduğunda şimdi bu komplo lafı Türkiye'de böyle çok şey oldu ya popüler, magazinsel bir şey çok kullanmak istemedim ama başka açıklaması da yok. Kendisi yazmışlar. Kod adını orada kullan, olmayan belgeyi koy. Yazışmalarda çok komik başka şeyler var. Dosyanın en temel iddiası yok

bakın usulen yok.

(...)

300 kişiyi tanıyabilir mi Berk ERCAN, 94 doğumlu bir çocuk? 300 kişiyi tanıyabilir mi ve her şeyin inciğini cimciğini bilebilir mi örgütteki ya bunlar akla ya bunlar bakın bunları söylüyorum ama aslında benle ilgili iddialar falan değil bunlar. Yani benim ne yazışmada ismim geçiyor ne şeyde ama mesele bu değil, ben şunu anlatmaya çalışıyorum. Ben nasıl bu dosyaya eklendiysem, yazışmada ismi geçen insana da koymuşken kuvvetli bir şeyler koymak zorundalardı, onu anlatmaya çalışıyorum size.

(...)

Şimdi Sayın Başkan, ben tutuklu bulunduğum Edime F Tipi hapisanesinde bir rahatsızlığım sebebiyle hastaneye götürülmüştüm. Hastane nezarethanesinde yan hücrede adlileri koymuşlardı. Edirne bölgesinde kaçakçılık yapan Takoz Ahmet isimli bir çete lideri o gün tahliye olduğundan bahsediyordu herkes, Takoz Ahmet diye bir adam tahliye olmuş. Benim de ismim Ahmet ya, bana mı sesleniliyor filan diye böyle bir şey yaptım meğerse Takoz Ahmet'ten bahsediliyormuş. Koridordaki askerlerden biri dedi ki, Takoz Ahmet' in tahliyesine anlam veremediğini anlatıyor adam.

Çünkü adanı uyuşturucu satarken ve göçmen kaçakçılığı yaparken suçüstü yakalanmış askerin beyanına göre Takoz Ahmet, tutuklanmış bu yani. Ondan sonra nasıl tahliye olur diye şaşırıyor 2 ay sonra.

Sonra ben 3 ay sonra tekrar adliyeye gittim bu sefer adam yine tutuklanmış, bir sonraki hastaneye gittiğimde tahliye olmuş. Bir sene içinde ben hani Nazım Hikmet' in bir şiiri var ya, "*ben içeri girdiğimden beri*" ben içeri girdiğimden beri Takoz Ahmet girdi çıktı, girdi çıktı, uyuşturucu sattı şey yaptı adam Takoz Ahmet içerde şey dışarda adam girip girip çıkıyor. Bir de lider yani adam. Herkes biliyor bunu ya oradaki er bile öğrenmiş.

6 ay görev yapacak orada adam, yoo askerlik şuan 12 ay, 1

ay şey, 11 ay görev yapacak Takoz Ahmet'i biliyor adam yani.

Neyse, en son asker şöyle bir şey söyledi ben bunu dert yarıncı biraz bana dedi ki, Takoz Ahmet dışarıda dedim Avukat Ahmet içerde. Aynı asker dedi ki, abi sende dedi avukat olacağına takoz olsaydın, devlet takoz seviyor marangoz sevmiyor dedi bana.

Evet, takozlara karşı marangoz olabildiğimiz iddiasında değilim. Keşke olabilsek. Avukatlık mesleğini doğru yaparak tüm hak ihlallerini de ortadan kaldıracabileceğimizi düşünmüyorum ancak mesleğimi gereği şekilde icra etmek suçsa, ben bu suçu işlemeğe devam edeceğim.

Yayıncıdan çıkıp gitmeyen ok ne işe yarardı ki diye soruyorum, odun olarak kalmaya devam eden saz, o ahenkli sesleri çıkartabilir miydi?

Evet, sonumuz hapishaneler oldu. Bekirağa bölüğünden Sansaryan Hana, Ziverbey Köşkünden Dava, Gayrettepe siyasi şubeden, Vatan siyasi şubeye işkencelerden geçmekte, aydınlanmayı savunduk. Karanlığı değil.

Bu süreçte oligarşi, devrimcilere karşı mücadelesinde aynı metotları denedi. Komik olan ise örneğin DAL denilen işkence hanenin isminin Derin Araştırmalar Laboratuvarı olmasıydı. Gerçekte derin olan ise sömürüğe karşı mücadelenin halk kültürünün köklerinde olmasıydı.

Ancak buradaki derin araştırma sanırım derin devlet denilen kontrgerilla faaliyetinin zulüm sahasıydı. Bugün için ise komik olan siyasi şubenin Vatan Caddesinde bulunması sebebiyle, Vatan TEM Şube olarak anılmasıdır.

Vatansever olan bizlere karşı, Vatanda komplo düzenlenmesi sadece kelime şakasıdır.

Yukarıda saydıklarım gözaltı merkezleriydi, gözaltı sonrası mahkemede gerekti. Nemrut Mustafa Paşa Mahkemesinden, Sıkıyönetim Mahkemelerine, Devlet Güvenlik Mahkemelerinden, Özel Yetkili Mahkemelere ve en son İhtisas Mahkemelerinde hep

yargılandık.

Bu özgürlük iradesi, hiç mahkûm edilemedi. Biz bu iradeyi halktan yana kullandık. Patronlardan, sultanlardan, beylerden yana değil. Çünkü Yunus Emre'nin de değişiyle, yoktur beylerin mürüvveti bindikleri Arap atı, yedikleri insan eti, içtikleri kan oluktur. Biz bu kan deryasında savaşımayı tercih ettik. Gücümüzü ise, tarihsel ve siyasal haklılığımızdan alıyoruz. Kurtarılmayı beklemiyoruz, kurtuluş umudunun bir parçası, bir neferiyiz.

Umudun adıyla beraberiz. Kurtarılmayı beklemiyoruz çünkü kurtarılmayı bekleyen sadece köyledir. Ben teşekkür ediyorum, uzattım biraz sağ olun.

Ahmet Mandacı

Av. Yaprak TÜRKMEN

İSTANBUL 37. AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞI'NA

12 Eylül 2017'de bürolarımız ve evlerimize yapılan eş zamanlı baskınlarda İstanbul'da Halkın Hukuk Bürosu'ndaydım. Arkadaşlarla birlikte çalışmama ve baskın arama yapılan yerlerden birinde bulunmama rağmen gözaltına alınmadım. Hakkımda yakalama kararı olmadığı gibi iddianame geldiğinde anladığımız üzere hiç alınmayacakmışım gibi hazırlık soruşturması yürütülmüş. Yalnız ben değil, benim gibi sonradan alınan Selçuk Kozağaçlı'nın durumu da aynıydı. Emniyete ve sorgu hakimliğine en yoğun giden avukat olmam sebebiyle emniyetin beni unutmuş olması ihtimal değildi. Selçuk abi zaten bilinen, tanınan biridir, polis de tanır.

Peki gıyabımızda yürütülen soruşturmada baskın ve yakalama kararları verildiği tarihe kadar hakkımızda suç unsuruna rastlanmamışken, baskın tarihi olan 12 Eylül'den sonra ne yaptık da iki iç ay sonra bir anda şüpheli duruma geldik.

Biz, 12 Eylül tarihine kadar ne yaptıysak o tarihten sonra da aynısını, avukatlık yaptık. Bir anda gözaltına alınıp tutuklanan arkadaşlarımızın duruşmalarını takip etme telaşına düştük; arkadaşlarımızın işlerini görev ve sorumluluk bilinciyle sırtımıza yüklenerek devam ettik. Geride yalnız 15 avukatın takip ettiği davalar değil, davaların sahipleri müvekkilleri de avukatsız kalmıştı.

Avukatlarla bitmedi; avukatların ardından halkın en dinamik kesimine yönelik gözaltı ve tutuklama terörü başladı. Yoksulların yoğunluklu olduğu, iktidarın adaletsizliklerine ses çıkaran, kentsel dönüşüm tahribatına, yolsuzluğuna izin vermeyen, uyuşturucu ticareti yaptırmayan mahallelere saldırılar başladı. 18 yaşındaki yozlaşmaya karşı yürüyüşe katılan öğrenciden, 70 yaşındaki kanser hastasına, esnafından emeklilerin sorununu dile getiren yaşlısına kadar herkesi günlerce gözaltında beklettikten sonra tu-

tukladılar. Bir kısmı sağlık sorunu yaşayan bu insanlar hala tutuklular. Biz bu insanların avukatlığını yapıyoruz diye karşınızdayız.

Emniyetin benim varlığımı unutmadığından, arkadaşlar gözaltına alındığında hakkımdaki kısıtlama kararını öğrendiğimde emin oldum. Meğer yakalama ve arama tutanakları düzenlenirken benim hakkımda da kısıtlama kararı alınmış. Yani beni de hesap etmişler. Ancak nasıl kısıtlanabilirdim, hakkımda ne bir dava ne bir soruşturma var, gözaltına bile alınmış değildim. Ama ne önemi var, istenirse her şey kılıfına uydurulur. Avukatların daha önce kısıtlandığı bir Sulh Ceza kararı vardı. Ta o zamanlar kısıtlanan avukatlarının isimlerinin olduğu listenin sonuna beni de ekleyerek yeni bir sulh ceza kararı alınmış. Dedim ya kısıtlama kararı almak için hakkımda en azından bir soruşturmanın varlığı gerekir. İşte ben de kısıtlama kararını görünce hakkımda bir soruşturma dosyasının olduğunu öğrendim. Hem de 2015 yılına ait. Yalnız ben değil 2015 yılından beri onlarca avukat bu dosya kapsamında teknik ve fiziki takiple izlenmiş ama hiçbirimizin haberi yok. Bir soruşturma dosyasıyla her şey ne kadar yasal hale getiriliyor değil mi? Her şey ne kadar hukuki, üç sene boyunca takip edip ne seyahat özgürlüğü ne iletişim hakkı ne özel yaşamın gizliliği, hakkında soruşturma yürütülsün, bırak ifadeye çağrılmayı, dosyanın UYAP'tan kaydı bile görünmüyor.

İşte bu uzun süre takip edildiğimiz ama bir şey çıkarılmayan 2015 soruşturma dosyası öyle açık duruyorken Temmuz ayında gözaltına alınan bir kişinin ceza alma çekincesiyle polisin arayıp da bulamadığı bir durum ortaya çıktı. Delil arayan polisin elinde ceza almamak için polisin dediğini yapmaya hazır biri vardı artık. Gözaltında Şüpheli durumdan Tanık durumuna geçen Berk Ercan, görse tanımayacağı kişiler hakkında ifade vermiş oldu. Polis söyledi, tanık onayladı, polis yazdı tanık imzaladı. Artık tutuklanmamız için hukuken bir şey ifade etmese de şeklen bir tanık ifadesi vardı. Sonrasında zaten alınan tanık ve gizli tanık ifadeleri de aynı şekilde ortaya çıktı. Hepsisi de gözaltına alınanlardı ve gözaltından sonra anlaşma sonucu serbest bırakılanlardı.

Arkadaşlar alındıktan sonra, beni ve Selçuk Kozağaçlı'yı

“şüpheli” duruma getiren üç aylık süreçte yaptığımız şeyleri anlatsam hepimizin neden karşınıza geldiğini de anlatmış olacağım.

Gece yarısı bürolarından, evlerinden baskın yapılarak alındıkları yetmiyormuş gibi günlerce gözaltında tutulan arkadaşlara yapılan bu işkenceye son verilmesi için defalarca savcıyla görüşme talebinde bulunduk. Savcılık katında saatlerce beklememize, dilekçeler vermemize rağmen ne bir kere savcıyla görüşebildik ne dilekçelerimiz değerlendirildi. Şüpheli ve müdafinin sözünün olmadığı, şüpheli lehine delil toplanmasının engellendiği soruşturma savcısından cevap almak için savcılık önünde bekleyen biz avukatlar, başsavcı vekilinden *“örgüt tavrı göstermesinler, militan eylemler yapmasınlar”* tehdidi aldık. Hakkı, hukuku aramak örgüt tavrı, adliyede avukatlık yapmak militan eylem oldu savcılar nezdinde. Savcının gönderdiği mesaj da şu manaya geliyor kuşkusuz: *“Bizim işimize, yaptığımız hukuksuzluklara karışmayın, yoksa sizi de alırız.”*

Tutuklanıp sekiz ayrı hapishaneye sürgün sevk edilen arkadaşların sağlıklarını öğrenmek, ihtiyaçlarını karşılamak için hapisane ziyaret programı çıkardık. Her Cuma bir hapishaneye araç kaldırarak ziyaret gerçekleştirdik. Sekiz ayrı hapishanede sekiz ayrı sorunlar vardı. Kiminde ayakta sayım dayatıldı, kiminde kitaplar verilmedi, kiminde mektuplar engellendi. Her bir sorunu çözmeye, duyurmaya çalıştık. Zaten arkadaşlarımızın birbirinden ayrı ve uzakta olmaları başlı başına bir sorundu. İşte biz, normal zamanda da böyle yaparız avukatlığı, müvekkillerimiz de aynı hukuksuzluklara maruz kalır.

Bu kadar avukatın tutuklanmasına rağmen gözaltında bulunan müvekkillerin hala avukatları vardı. Biz olsak da olmasak da halkın avukatlığını yapan birileri hep çıkacaktır. Bizden sonra da hangi avukat emniyete gözaltı görüşüne gitti, sorgu hakimliğinde sorguya katıldıysa hakkında kısıtlama kararı alındı. Akıl alır gibi değil, değil mi? Emniyette, adliyede ifade ve sorguya katılan, işkenceyi teşhir eden *“yalnızca avukatlık yapan”* tam 110 Avukat hakkında kısıtlama kararı alındı. Kısıtlama kararının nasıl alındığını bilirsiniz; hakkında soruşturma ve kovuşturma olması gerekir

avukatın. İşte bu avukatların hakkında 2011'den açılmış dosyası olanlar dahil herkesi bir torbaya koyar gibi tek bir listeyle kısıtlandılar. Hakkında soruşturma olmayanı bile kısıtlandılar desem inanır mısınız? Onun da bir yolunu buldular elbette. Hakkında herhangi bir soruşturma ve kovuşturması olmayan avukatları da bizim dosyanın şüphelisi yaparak onları da bu torbaya koyabildiler. Sırf avukatlık yaptıkları için şüpheli duruma geldiler. Bu savcıya sormazlar mı; sen bu avukatları hangi şüpheliyle dosyanın şüphelisi yaptın diye? Gözaltı takibi yapmak, ifadeye katılmak ne zamandır suç oldu? Bu hukuk ayıbının sahibi savcı, iktidarın amaçları doğrultusunda halkı savunmasız bırakma maksadıyla hareket etmiştir. Öyle ki avukatlar hakkında koyduğu “şüpheli” kaydını, gözaltı furyası bittikten sonra takipsizlik kararıyla kaldırmıştır. Peki bu avukatların şüpheli duruma gelmelerinin, aylarca kısıtlanmalarının mesleklerine verdiği zarar ne oldu? Şimdi bizim neden tutuklandığımızı anlayabiliyorsunuzdur. Biz olmayınca halk avukatsız kalır, hukuk askıya alınabilir, insanlık dışı uygulamalarda bulunabiliriz diye düşündüler. Ama ne yazık ki haksızlıklar, adaletsizlikler olduğu sürece ezilen, baskıya maruz kalanların hakkını savunanlar olacaktır.

Bir yandan hapishanelerde müvekkil ziyaretlerimiz devam etti. Sıkışık zamanda Silivri 9 Nolu Kapalı Hapishaneye müvekkilleri ziyarete gittiğimizde Selçuk abiyle, sabahtan öğlene kadar nizamiyede kayıt yerinde bekletildik. Yalnızca tutuklayarak değil pratikte de böyle engellenir avukatlığımız, zamanımız, emeğimiz çalınır. Bu engellemeye ilişkin savcılığa suç duyurusunda bulunduk.

Tutuklanan avukat arkadaşımız Engin Gökoğlu, kaldığı Tekirdağ 2 Nolu Hapishanesi'nde idarenin hücredeki tutukluların birbirinden ayrılması talimatı vermesi üzerine; darpla, tazyikli suyla saldırı gerçekleşti; Engin'in kolunu kırdılar. Avukat arkadaşımızın kolunun kırıldığını duyurduk, sorumlular hakkında şikayetçi olduk.

Tüm bunları günde en az on duruşmamız, gözaltında en az on kişinin olduğu zamanlarda yapmaya çalıştık. Bunlar 3 -4 avukatın yapacağı iş değil. Emekleri ile “halkın avukatlığı” değerli-

ni yaratan tarihsel onura sahip avukatlarla bir aradayız. Sayılamayacak kadar kalabalığız. Adını söylemekten onur duyduğum Çağdaş Hukukçular Derneği ve Özgürlükçü Hukukçular Derneği üyesi avukatları başta olmak üzere devrimci, demokrat, mesleğin ilerici unsurları olan daha nice avukatlardır bunlar. İsimlerini tek tek saysam, yüzlerce avukat, neme lazım başına bir örgüt adı yakıştırılıp örgüt üyesi olarak damgalanabilirler.

Müvekkillerimizi kendi müvekkillerinden ayırt etmediler. Duruşmalarımızı paylaştılar, gözaltındaki müvekkillerin yanındaydılar, adliyede duruşmalara birlikte koşturduk, sorgu hakimliğinde akşamı ettiler, tutuklu avukatlar ve büronun tarihsel adına sahip çıktılar. Bu kapsamda kampanya başlattılar. Her gün bir avukat büromuzu açtı. Gerek ülkede gerek uluslararası alanda panel, sempozyum, basın açıklamaları düzenleyerek bizim sesimiz oldular, bizim için adalet istediler. Belki şaşırabilirsiniz bu dayanışma karşısında, anlayamayabilirsiniz; haklısınız. Çünkü anlamamız için halkı sevmeniz gerekir. Halkı sevmeniz, tanımanız, halk için yaşamanız. Biz acılarla, yokluklarla yoğrulan dünya halklarının avukatlarıyız. O acıların, aşağılanmışlıkların, denizin dibine gömülen vatansızların, nice işkencelerde katledilmiş sahipsiz kahramanların... Öyle köklü bir soydan geliyoruz ki Spartaküsler'den Bedreddinler'e, Pir Sultanlar'a kadar dini, dili, milliyeti farklı ve fakat zulme karşı başkaldırının dili aynı. İşte o suyun kurutulması için uğraşıyorlar.

Bir şaman öğretisi şöyle der: *“Doğada hiçbir şey kendisi için yaşamaz. Nehirler kendi suyunu içmez. Ağaçlar kendi meyvelerini yemez. Güneş kendisi için ısıtmaz. Ay kendisi için doğmaz. Rüzgâr kendisi için esmez. Bulutlar kendi yağmurlarından ıslanmaz.”* Doğanın anayasasında ilk madde şudur: Her şey birbiri için yaşar. Birbiri için yaşamak doğanın kanunudur. Eski çağlardan beri böyledir bu. Bütünlüğü anlatır. Özü bu cümle ile özetlenir: *“Ben, biz olduğumuz zaman ben olurum”*. Biz de böyleyiz. Hani diyoruz ya hepimiz birimiz için, birimiz hepimiz için diye, işte böyle birbirimizi tamamlarız. Ananelerimiz, öğretilerimiz köklüdür. Bu yüzden bu mahkeme salonunun kalabalıklığı. Bu yüzden bürola-

rımız hala açık.

Bizi, bu halkı anlatan Anadolu'dan birçok gelenek vardır. İmece kültürünü bilmeyen yoktur. İşler, bölgede yaşayanlar tarafından ortak yapılır. Köye çeşme yapılacaksa birlikte yapılır, okul inşa edilecekse çimentosu birlikte karılır, biri evlenecek olsa gelinle damat için para toplanır, çeyiz dizilir, durumu iyi olmayan onun için para toplanır, eksikleri alınır.

Yine muhtemel ki adını İmece'den alan Rize'de "Meci" geleneği vardır, diğer adı da "Eğratlık"tır. Bu gelenek ortak çalışma ve karşılıklı yardımlaşmayı oluşturur. Bu gelenekte komşular birbirlerinin işlerini ücretsiz olarak görürler. Bunlara eğratlık ya da meci denir. Komşuları kendi işinde çalıştırmaya "eğratlık etmek", bu yöntemle çalışan kişiye "eğrat" denir. Eğrata sadece yemek verilir. Öğlene kadar çalışır sonra topluca öğle yemeği yenir. Eğratlık çalışmaları aynı zamanda bir eğlencedir; çalışmalarda horon tepilir, türkü söylenir. Biz de senin işin benim işim demeden, büyülenmeden, çıkar beklemeden birbirimizin yanındayızdır. Hepsi de bu salondalar, utana sıkıla iş istemeyiz birbirimizden, bir söze koşarız. Biz tutuklandığımızda hiçbir duruşmamız avukatsız kalmadıysa şu an mahkeme salonundaki meslektaşlarımız sayesinde. Nasıl bitirebilirsiniz bizi, tüm bu avukatları ve dahi burada olmayanları nasıl yok edebilirsiniz?

Bizi bir araya getiren, kavgaya katan çok nedenimiz var, bir yılmama, vazgeçmeme, halkın avukatı olmak nedeni. Hindistan zenginlerinin şatafatlı düğünlerinden, Yunanlı patronun yatına aldığı 700 bin liralık yakıta kadar. Soma'da 301 işçinin katillerine verilen cezadan, ODTÜ'de basit bir pankarta tutuklama tehdidiyle pişmanlık dayatılan gençlere kadar. NATO zirvesinde sıkışan eller, yılışıkça gülüşlerden ilaç tekellerinin karları için ilaçsız bırakılan yoksul insanlara kadar... Ne yana dönsek haksızlık, adaletsizlik örnekleri... Haklıyı, doğruyu savunma nedeni. İşte bu yüzden dosyalardan kısıtlandık, bunun için hapislerdeyiz, bunun için tecritteyiz.

Hakkımızda delil ve suça rastlayamayanlar komplolar üret-

meye devam etti. Arkadaşlarımızın tutuklanmasından çok zaman geçmemişti ki tamir için servise verdiğimiz büro aracının altında takip cihazı çıktı. Bir yandan fiziki bir yandan teknik takip altındaydık. Yalan ve iftirayla iş yürütenler, tutmayınca belli ki yeni komplo arayışlarına girmişlerdi. Son hukuksuzluklarını teşhir etmemiz üzerine bunun da tutmadığını anlayınca biz de artık derhal tutuklanmalıydık.

Düşünsenize, devletin bütün imkanları; personel ve nakdi bu işler için seferber edilmiş durumda. Bir yanda yoksulluk, bir yanda terörle mücadele diyerek sömürüye ses çıkarmanı susturmak için harcanan paralar.

Bir yanda Van'ın karlı yollarında babasının sırtındaki çuvalda ölen 1,5 yaşındaki Muharrem bebek, diğer yanda villasını ısıtmadığı için mağdur olarak takdim edilen şarkıcı,

Bir yanda Malatya'da borcunu ödeyemeyen Ziraat Bankası önünde bir römork tütünüyle birlikte kendini yakan çiftçi Metin Çelik, diğer yanda lüks spor otomobiliyle seçim çalışmasına katılan, çiftçi Metin Çelik gibi milyonlardan şimdilerde maaş alan milletvekilleri,

Bir yanda çocuğunun eline ısınsın diye saç kurutma makinesi verip yan odada intihar eden anne Emine Akçay, diğer yanda 54.853.357 milyon TL aylık masrafı olan Aksaray.

Bir yanda kayyum atanan Mersin'in Akdeniz Belediyesi'nden işten çıkarılan, bakmakta olduğu 8 çocuğu karşısında girdiği çaresizlikten kalp krizi geçiren Ali Araz, diğer yanda belediyelerde sınav açarak göreve liyakatsiz alınan AKP'lilerin çocukları.

Bir yanda kendine vatan bulamayan, gövdesini denizin getirdiği Aylan bebek, diğer yanda özel uçakla ülkeler arası seyahat ederken uçak kazasında öldüğü için günlerce ekranlarda yası tutulan on kadın.

Bir yanda kendisinin bakımına muhtaç yatalak bir ömürlük karısına ilaç yazdıramamanın sıkışmışlığıyla öfkeleniği için elleri tersten bükülerek öldürülen 80 yaşındaki Yusuf Dede, diğer yan-

da karısının cilt bakım masrafı, kolundaki çantası milyar dolarlar tutanlar...

Memlekette hak, hukuk olsaydı bizlere avukatlara gerek kal-mazdı zaten.

Ben de tercihi mi haklı ama güçsüzden yana yaptığım için tutuklandım.

Arkadaşların tutuklanmalarının ardından tam üç ay sonra bü-roya yapılan gündüz baskınıyla hakkımda yakalama kararı oldu-ğu söylenerek gözaltına alındım. Büronun kitaplığından seçerek aldıkları kitabı, hakkımdaki suç delili sayarak gözaltına alındığım yetmiyormuş gibi savcılık ifademi bile almadan sorgu hakimliği-ne sevk etti. Sorgu hakimliğine ise avukatlarımla görüşmeden çıktım. Sorgu hakimliği önüne gelen avukat arkadaşlarımla daha beş on dakika selamlaşmıştım ki tem polisi, güvenlik bahanesiyle isteğim dışında beni adliyenin -7. Katına götürerek avukatlarım-dan kaçırdı. Defalarca yukarı çıkarmalarını avukatlarımla sor-gudan önce görüşmem gerektiğini söylememe rağmen ancak sorgu hakimliğinde sıra geldiği haberi gelince çıkartıldım. Yani anlayacağınız gündüz çalıştığım bürodan ters kelepçe yapılarak alındım, gözaltında kaldım, savcı ifademi almadan tutuklanmamı istedi, sorgu hakimliğinde sorgum başlıyor, ben ne suça konu ey-lemimi biliyorum ne hakkımdaki delili biliyorum. Yalnız ben değil, avukatlarım da sorgu hakimliğine girdiklerinde bir dosya göreme-miş, hakkımda bir bilgi alamamıştı. Nihayet hakkımda bir “delil” olduğunu öğrendim, ama bir “eylem” yoktu. Delil var, eylem yok. Gözaltına aldıkları avukata delil diye gösterdikleri de “kitap”tı. O an içimden şunları geçirdim bir yandan bir hukukçu olarak “bu ka-dar da olamaz, böyle bir şeyle avukatı tutuklayamazlar” derken, bir yandan da “*zaten delilsiz, isnatsız çalıştığım büroya baskın yaparak ters kelepçeyle alabildilerse, tutuklanacağımdır*” dedim. Ki öyle de oldu.

20 Aralık 2017’de tutuklandım. Silivri 9 Nolu Hapishanesi’nde tam 7 ay tek tutuldum. 2 aydır da üçlü tecritte kalıyorum. Ben tutuklandığımda Selçuk Kozağaçlı’nın tecriti 40 gün önce başla-

mıştı, halen de tek tutuluyor. Yedi ay boyunca tecrit altında yaşamımı sürdürürken tecritin nasıl ve neden çıkmış olduğu üzerine düşündüm, araştırdım. Yaşadıklarımı anlatmadan önce tecriti ve tecritin amacını anlatacağım.

Tecrit, bugünkü iktidarların siyasi tutuklulara cezalandırma amacıyla uyguladığı bir işkence ve yok etme, vazgeçirme yöntemidir. Tecriti, hapishaneyi, infaz kararını veren mahkemeleri daha iyi anlamak için tecritin doğuşunu bilmek gerekir. Tecrit, nasıl ortaya çıkmış, hapishaneler olmadan iktidara karşı gelenler ne ile cezalandırılıyordu, bir göz atalım.

Hapishanenin doğuşu devletlerin ortaya çıkışıyla başlar. Bugün “Tecrit”in uygulandığı “Hapishaneler”den önce cezalandırma yöntemi “Azap Çektirme”ydi. Azap çektirme, suçlu damgasını yiyen bir kişinin çeşitli “işkencelerle” halka açık yerlerde “idam edilmesi” şeklindedir. Fiillerin niteliklerine bakılmaksızın çoğunun cezası “ölüm”dür ve bu idamların ön koşulu “işkence”dir. Dolayısıyla ceza sisteminin nesnesi, hedefi “beden”dir. İdamların o dönemde bir özelliği daha vardı. İnfazlar, halkın toplandığı büyük alanlarda yapılır, yani infaz sürecine halk da katılır. Ceza bir şenlik tören havasında infaz edilir. Hükümdar iktidarını bu infazlarla göstermiş olur. Kırbaçlama, baltayla vurma, etin çekilmesi şeklindeki işkenceyle aslında hükümdar gücünü sergiler. Bu yüzden azap çektirmeye yalnızca barbarlık ve gaddarlık demek eksik kalır. Azap çektirme, uygulandığı döneme ait bir tekniktir. Usulü ayrıntılı bir şekilde tasarlanmıştır. Hangi kırbaç darbesi ne şekilde ve ne kadar aralıklarla kurbana indirilecek, azap hangi sırayı izleyerek sona erecek; tüm bunlar hesaplanmış ve önceden belirlenmiştir. Halk önünde işkence yapmak suretiyle gerçekleşmesi arkasında bir iktidar ekonomisinin varlığını gösterir aslında.

Ancak zamanla bu seyirlik unsur suç ile çektirilen ceza arasındaki orantısızlık sebebiyle olumsuz hale gelir. Adaletsizlik her zaman, ona karşı duran bir gücü yaratmıştır. Mahkumiyeti adaletsiz bulan halk, mahkûm lehine tezahüratta bulunmaya başlar. Nüfusun çoğunluğunu oluşturan yoksul halk, toplumsal konumlara bağlı olan yasa ihlallerini cezalandıran yasalara karşı memnu-

niyetsizlik duymaktadır, çünkü ölüm cezaları adaletsizdir. Daha iyi soydan gelen veya daha zengin olan birinin nispeten daha hafif bir cezayla atlatacağı bir suç için halktan biri ölüme mahkûm ediliyordu. Halk, seyirlik alanda cezalandırılan her mahkûmda kendini görüyordu. Kendi, gibi yoksuldu. Çoğunlukla hizmetçiydi ve hırsızlık yapmıştı ya da adaletsizliğe karşı çıkmıştı. Yani toplumsal konumuna bağlı olarak işlediği suçlardı. Halkın daha önce azap çektirmedeki yönlendirici rolü, suçlu lehine acıma duygusuna dönüştü. Azap çektirme törenleri mahkûmun haklılığını haykırmasına olanak veriyordu. Öleceğini bilse de mahkûm, öfke ve cesaretle gerçekleri haykırışlarına seyircilerden yani halktan destek alabiliyordu. Cezalandırma sürecinin halkın önünde gerçekleşmesi, halkın adaleti sorgulamasına kimi zaman da infaza etki etmesine neden olur. Dolayısıyla bu cezalandırma tekniği iktidarın işine gelmez. İktidarın asıl amacı, suçlunun maruz kaldığı işkence sonucu suçunu kabullenerek kendi cezasını kendisinin onaylamasıydı. İktidar, yasasını ve savunduklarını çiğneyen kişinin cezalandırılması yoluyla hem otoritesini savunuyor hem de bu otoriteyi hiçe sayanlardan intikam alıyordu. Ne var ki yaralanmış olan hükümdarlığı yeniden oluşturmaya yönelik yapılan azap çektirme töreninde işler tersine dönmüş; iktidar sahipleri alaya alınır olmuş, yaşanan adaletsizlikler sonucu mahkûm kahraman haline dönüşmüştür.

Tüm bunlardan ders çıkaran iktidar, infazın şeklini değiştirmelidir. Ama amacı devam edecektir. Artık “azap çektirme” kalkmalı, “beden tutuklanmalı”dır. Ceza seyirlik olmaktan çıkacak, bürokrasi içinde gizli olarak uygulanacaktır. Celladın yerini kapatma teknik ve yöntemlerini geliştiren teknisyenler, psikologlar, gözetmenler, hapishane müdürü ve gardiyanlar alacaktır.

Bedene azap çektirilmesi, acının sahnelenmesi uzun zamana yayılarak olsa da 1848’de tamamen ortadan kalkar, işkenceye dayalı ceza uygulamasının yerini “disipline dayalı ceza sistemi” alır. Kapatmayla insanları ayırıp kendisine uyan bir birlik haline getirip kişiyi ele geçirmek istenir.

1700’lü yıllarda işçi ve burjuva sınıfının oluşması, emeğin bir

güç olarak görülmesiyle birlikte yeni iktidarın disipline dayalı ceza anlayışı, cezanın odağını bedenden zihne kaydırarak işçi sınıfının toplumsal hareketlerde bulunmaktan kaçınmalarını sağlamak istemiştir. 1800'lerin sonunda emperyalizmin ortaya çıktığı yıllardan itibaren sürekli farklılaşan hapishaneler, asıl olarak toplumsal hareketliliğin yükseldiği ve sosyal devrimler çağının başladığı 1900'lerden itibaren hızlı bir değişim sürecine girer. Hapishanelerin bu dönemde bir kurum olarak şekillenmeye başlar. Emperyalist devletler, kendi ülkelerinde ve kendi sömürgelerinde devrim hareketlerinin önünün kesilmesi, devrimcilerin teslim alınarak tecrit edilmesi için özel bir çaba içerisine girerler. Cezaevlerinin tarihi, ezilenleri cezalandırarak sindirmek ve kendilerine boyun eğdirmek isteyen egemen sınıflarla buna karşı çıkan ezilen sınıflar arasındaki savaşın tarihi olur.

“Yüksek Güvenlik Bölümleri” denilen “tabutluklar” bu amaçla kurulur. Hücre tipi hapishaneler olan tabutluklar sadece bir ülkede yaşama geçirilen bir kurum değildir. Patenti emperyalist ülkeleri ait olup en başta ABD, Almanya ve İngiltere tarafından yöntemleriyle birlikte sömürge ülkelere ihraç edilmiştir. Sömürge ve yarı sömürge ülkeler de bu modern yok etme konseptinin denendiği birer laboratuvar olarak kullanılmıştır. Ülkemizdeki F Tipleri ve son yıllarda kurulan tip verilmeyen, hücre sisteminin uygulandığı kapalı hapishaneler temelini buradan alır. Silivri 9 Nolu Kapalı Hapishanesi bu hapishanelerden biridir. Bir yüksek güvenlikli kapalı hapishanedir.

ABD ve Almanya, tecrit üzerine yoğun çalışmalar yapmış, bilim adamlarını kendi çıkarları için hizmetine almış, laboratuvarlarda denek insanlar üzerinde deneyler yapmış, tecritin uluslararası boyutta kurumsallaşmasını sağlayan, bunun için büyük paralar yatıran ülkelerdir. Tutukluların davranışlarının denetlenmesi ve kişiliklerinin yok edilmesi için, laboratuvarlarda –bilim adı altında- özel çalışma yürüten psikologlar, güvenlik ve gözetleme alanında ise özel teknik kadrolar yetiştirmiştir. Bugün gördüğümüz bu binalar, hücrelerin boyutu, gardiyanların tutsak üzerindeki tutumu, idarenin mektup ve kitapları engellemesi yalnızca bir

anlayış değil, bu deneylerin sonunda ulaştıkları sonuçlar üzerine çıkardıkları program maddelerinin kendisidir. Hapishanede uygulanan baskı ve yok etme politikasının pusulası bu programlardır. ABD'deki Psikolog Dr. Edgar Schein, Psikiyatrist Dr. Martin Gorder ve Almanya'daki Prof. Jan Gross adındaki bilim adamları bu uğurda adeta halk düşmanlığı yapmıştır. Bunlar ve birçok bilim adamı tecrit tekniklerini sürekli geliştirerek insanlığa karşı suç işlemişlerdir.

Emperyalizm karşıtlarına ve politik gruplara uygulamak üzere bu insanlığa aykırı çalışmasını hem teorik hem de teknik uygulama alanlarını geliştiren ABD'nin ünlü psikoloğu Psikolog Dr. Edgar Schein'in 24 maddelik Beyin yıkama Programı, bunlardan biridir. Programın bu söyleyeceğim üç aşaması yapılan hücrelerin fikri temelini gösterir.

1-Tutuklunun sosyal ve psikolojik çevresi üzerinde tam bir kontrolün sağlanması.

2-Tutukluda var olan değer ve normların yıkılmasını sağlamak için her şeye saldırı.

3-Tutukluda istenilen değer ve normların yaratılması ve bunu ortaya çıkaracak yönelimin güçlendirilmesi.

Bizlere uygulanan tecritin emperyalist boyutunu anlamak için bu programın yaratıcısı Psikolog Dr. Edgar Schein'in kim olduğuna bir göz atalım. Dr. Schein, kariyerini, 1950'li yıllarda Kore cezaevlerinde tutsaklar üzerinde asker psikolog olarak ABD donanmasında yapmış ve 50'li yıllar sonunda buradan edindiği deneyimlerini ABD Hava Kuvvetlerinde ve CIA'nın araştırma projelerinde uygulamıştır. 60'lı yılların başlarında ise Beyin yıkama Programı üzerinde çalışmasını tamamlar ve Kennedy Hükümeti'nin cezaevleriyle ilgili reform politikasına, geliştirdiği 24 maddelik Beyin Yıkama programıyla katkıda bulunur. Geliştirdiği yöntemlerle emperyalist güçlerin nezdinde özel bir yere sahip olan Dr. Schein, kariyerini endüstri psikoloğu olarak MIT'te devam ettirir. Yüksek Güvenlik Bölümleri denilen hapishaneler onun uzmanlık alanına girer.

Oysa devletler, bu tabutlukları *“tutukluların daha iyi yaşam koşulları ve güvenlikleri için yapıldığı”* demagojisiyle sunmuştur halka. İnşa edilecek her hücreye tuvalet, lavabo, çalışma masası konulması ve de bunlara harcanan para miktarları öne çıkartılarak devletin insancılığını göstermişlerdir. Tutsaklar kendilerine daha iyi yaşam koşulları için önerilen bu hücrelerde kalmayı kabul etmediğinde ise *“bunlar insanlıktan anlamıyor”* denilerek halkla, tutsaklar karşı karşıya getirilmeye çalışılır ve buralara sevk edilmek istemeyen tutsaklara karşı zor yöntemlerine başvurulur. Dünyanın hiçbir ülkesinde tutsaklar, tabutluklara isteyerek girmemişlerdir. Adı ister “Yüksek Güvenlik Bölümleri” ister “Tabutluk” olsun tek kişilik hücreler politik tutsağın kimliğini yok etmekle sınırlı kalmaz, fiziki varlığını da yok etmeyi hedefler. Bu nedenle tabutlukların inşasında kullanılan yapı malzemeleri, mimari yapısı ile tutsağa uygulanan yöntemler bu amaca yönelik bir bütünlük içerisindedir. Mimari taslaklar, sürekli olarak tutukluları disipline etme, baskı altına alma ve gözetleme konseptiyle birlikte ele alınmıştır. Çünkü tabutluğun mimari yapısı ile tecrit koşulları birbirinden kopuk hayata geçirilemez.

Almanya’da RAF önderlerinin, Amerika’da BLA (Siyah Kurtuluş Hareketi) mensupları ile muhalif hareketlere bağlı insanların kimliksizleştirilmesi amacıyla uygulanmıştır tecrit bu ülkelerde. RAF önderlerinden Ulrike Meinhof bunlardan biridir. Stefan Zweig, toplama kamplarında tecritte kalmıştır.

Hücre sistemi ülkemize gelmeden önce emperyalist ülkelerde daha da ağır tecrit uygulamaları hayata geçirilir. Bu ağır koşullar direnişi de doğurmuştur. Gerek Amerika gerek Almanya hapishanelerinde siyasi tutsaklar direniş başlatmış, hapishane işgali, açlık grevi, hapishaneyi ateşe verme şeklinde karşılık vermişlerdir. Yine oralardaki siyasi tutsaklar, ağır tecrit koşullarını avukatlarla dışarıya anlatmaya çalışmışlardır. Aileler, demokratik kurumlar ve toplumsal muhalefetin desteğini almışlardır. Hapishanedeki bu direniş ve dışarıdaki halk desteği devletlerin uygulamaya çalıştıkları ağır tecrit kurumlarının kapatılmasına, emperyalistlerin hapishane politikalarının gerilemesini sağlamıştır.

Toplu tabutluk alanlarının, tutukluların denetim altına alınması, davranışlarının kontrol edilmesi, tutsağın sosyal çevreyle ilişkisinin kesilmesi amacıyla bölünerek oluşturulan ilk hapisane 1797'de Amerika'da inşa edilmiştir. Yani koğuşlardan hücre tarzına geçiş 1797'de olmuştur.

Bir zaman sonra hücrelere ayırmak da yeterli gelmemiş, hücrenin içini görmek istemişler. Bunun için mevcut mimari yapıları yetersiz gelince, gözetleme konseptinin olduğu yeni hapisaneler yapmak gerekmiş. Bu amaçla kurulan ilk sistem Pennsylvania Sistemi'dir. Sürekli olarak tabutlukları disipline etme, baskı altına alma ve gözetleme konseptiyle birlikte ele alınan ilk sistem olma özelliği taşır.

1963 yılında kurulan Marion Tabutluğu, ABD Emperyalistleri için pilot bir hapisanedir. Marion Hapishanesi'nin kuruluş düşüncesi 1961 yılında yapılan Beyin Yıkama Konferansı'ndan çıkmıştır. Az önce bahsetmiş olduğum Psikolog Dr. Schein'in Beyin Yıkama Programı burada uygulanmıştır. Bu hapisaneden sorumlu olan insanlığa karşı suç işlemiş bilim adamı da Psikiyatrist Dr. Martin Goder'dir. Burada uygulanan tecrit bölümleri ve tecrit programı daha da geliştirilerek ABD'nin değişik eyaletlerinde inşa edilen tabutluklarda kullanılmıştır daha sonra. Bu hapisane Amerika emperyalistleri için nasıl bir özellik gösteriyorsa tutuklular için de yok etme politikalarına karşı bir duruş tarzının geliştirilmesi, tecritin ve kişiliği yok etmeye yönelik diğer tekniklerin başarısızlığa uğratılması açısından büyük bir öneme sahiptir.

Yüksek güvenli Cezaevi olarak inşa edilen Marion Hapishanesi, özellikle politik tutsaklar ve ıslak edilmeyen çok az sayıda tutuklular için yapılmıştır. Siyah Kurtuluş Hareketi'nin (BLA) ve diğer muhalif hareketlere bağlı insanların kimliksizleştirilerek denetim altına alınması amaçlanmıştır.

Siyasi tutsaklarda psikolojik etkilenmenin sağlanması için hapisanenin mimari yapısı büyük önem taşır. Hapisane oldukça fazla bölümlerden oluşmakta, bölümler elektronik ve mekanik parmaklık sistemiyle denetlenmekte ve çok sayıda kapalı çelik

kapılarla donatılmıştır. Bunun nedeni olası bir direnişte tutukluların hemen birbirlerinden tecrit edilmesini sağlamak, onun da ötesinde tutuklunun birkaç metrede bir önüne çıkan kapıyla farklı bir psikolojiye sokmak. Kimi zaman kapının açılması için keyfi olarak bekletilmektedir tutuklu. Her gün defalarca tekrarlanan bu eylem ve ortaya çıkan gürültü tutuklunun sınırlarını tahrip etmektedir.

Tutuklu herhangi bir onursuz uygulamaya uymadığında tespit edilmektedir. Her davranış monitörler ve personel tarafından gözlemlenmektedir. Özellikle gözetlemek konusunda eğitilen gardiyanlar, tutukluların hassasiyetlerini ve duygularını sınavan tüm bilgileri idareye iletmektedir. Davranış uzmanları bu test yöntemine “Stres-Değerlendirme” adını vermektedir. Marion hapishanesi bu şekilde iyi görebildiği kadar iyi duymaktadır da aynı zamanda. Örneğin koridordaki serbest konuşmalar, hücre bölümlerinde ve yemek salonundaki sohbetler, hoparlörle kaydedilmektedir. Bunların dışında hücrelere saklanan dinleyiciler de bulunmaktadır.

Ayrıca Beyin yıkama Programı’na uygun olarak Marion’da günde tam dört kez kimyasal terapi uygulanmaktadır. Birçok çeşit kimyasal ilaç dağıtılmakta, kimi zaman da yemeklere gizlice uyuşturucu katılmaktadır. İlaç dağıtımı ise hoparlörden “hastalara ilaç dağıtım zamanı... Sıraları oluşturun” talimat anonsuyla yapılmaktadır tutsaklara. Tüm bunların doğal sonucu olarak, tutsaklar arasında beklenmedik. Ani kavgalar, bayılmalar ve halüsinasyonlar baş göstermektedir.

Marion tabutluğundaki uygulamalara maruz kalan bir tutsak şöyle der: “*Ya teslim olacaksın, ruhunu, düşüncelerini teslim edeceksin ya da direnerek fiziken yok olacaksın.*” Ne var ki; talimatlarla uyanlar örnek tutsak olarak gösterilmekte, kendini aşağılamaya verilen ödül ise biraz imtiyazın ve birkaç lüksün bulunduğu tek hücreli bloka gönderilmektedir. Uymayanlar ise daha ağır koşullardaki özel olarak yapılmış “uzun süreli kontrol bloku”na gönderilmektedir. Hala burada da direnen olursa her olanak yaratılmış, yok etmek için masraftan kaçınılmamıştır. İşin rengini söylemek adına; burada yapılan yok etme saldırıları cinsel taciz, kimyasal ilaç müdahalesi, sopalarla dayak, tahtalara bağlama, başka araç-

larla kan dolaşımının durdurulması şeklinde devam eder.

ABD emperyalizmi için pilot bir hapishane olan Marion Hapishanesi'nin bu insanlık dışı uygulamalarına karşı direniş de doğmuştur. 1972 yılında tutuklular tarafından toplu direniş gerçekleştirir. Bu direnişten sonra 350 tutsak yedi yıl boyunca tecritte kalır. Her gün 24 saati hücrede geçirmiş, havalandırmaya çıkmamışlardır. Aile ziyareti cam bölme arkasında yapılmakta, haberleşme sansürü tam uygulanmaktadır. Uzun süreli direnişin sonunda kazanan, tutsaklar olmuştur. Kontrol bloku denilen tek kişilik tecritlerde bulunan 36 tutsak normal hapishanelere sevk edilmiştir. Ve hapishanelerde tutukluların iradesi ve direnişi ile ailelerin eylemleri sonucu 1978 yılında Marion Tabutluğu, kapatılmak zorunda kalınmıştır.

Tecrit ve tabutluklar üzerine yalnızca ABD'de değil, Avrupa'da da 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra çok boyutlu araştırmalar yapılmaya başlanır. Nasıl ki Amerika'da Beyin Yıkama Programı icat edilmişse Almanya'da da bu program esasa alınarak Deprivasyon deneyleri hayata geçirilir. Almanya da geliştirdiği tecrit tekniklerini ihraç ederek tecritin uluslararası boyutta kurumsallaşmasına ABD kadar destek sunmuştur.

1971 yılında Hamburg Üniversitesi Kliniği'nde Deprivasyon Deneyleri başlatılır. Camera Silens denilen laboratuvarında bir grup insan denek üzerinde gerçekleştirilen bu deneylerde ise iki sonuç hedeflenmiştir: Duyumların Yitimi ve Algıların Yitimidir.

1-Duyumsal Yitim (Duyumsal Deprivasyon): Duyumsal uyarılar mümkün olduğunca azaltılmakta, denek sesin olmadığı bir yarı karanlık odada bulunmaktadır. Bu şekilde böylesi bir ortamda uzun süre kalan kişinin duyumları süreç içerisinde özelliklerini yitirmektedir.

2-Algısal Yitim (Algısal Deprivasyon): Duyumsal uyarıların ölçüsü, hiçbir bilgi verilmeksizin normal düzeyde tutulmaktadır. Denek cam bir gözlükle, ışığı az olan, sürekli tanımlanamayan gürültünün olduğu bir odada tutulmaktadır. Deneylerin bu aşaması, kişinin algılama yeteneklerinin yitirilmesini hedeflemektedir.

Deneğe uygulanan bu tecritin denek üzerinde yarattığı etki ise; aşırı duyarlılık, korku hali, halüsinasyon, depresyon, baş ağrısı, yüksek tansiyon olarak saptanmıştır. Ses geçirgenliği olmayan, karartılmış ve manyetik dalgalara karşı izole edilmiş bir laboratuvar olan Camera Silens’de denekler, saatlerce alıkonulmuş, davranışları deney süresince videolarla gözetlenmiş, konuşmaları mikrofonla dinlenmiş, kalp atışları, nefes alışverişleri, nabızları sürekli hassas aletlerle ölçülmüş ve burada elde edilen sonuçlar, deney sonunda bilgisayarda değerlendirilmiştir.

Almanya’daki Yüksek Güvenlik Bölümleri bu deneyler temel alınarak, tutsaklar üzerinde uygulamak amacıyla kurulmuştur. Hatta deneyler sonucu elde edilen bulgularla, tutuklularda ortaya çıkan etkiler karşılaştırılmıştır. Tutuklu mektupları incelendiğinde tutsakların tecritte tutulmaya başladıkları andan itibaren ve yaşadıkları sorunlar, deneylerde ortaya çıkan bulgulara benzerdir.

20.12.1972 tarihinde Hapishane Müdürünün Adalet Dairesi Başkanlığı’na gönderdiği mektup şöyle der: “Bilindiği gibi gözaltında bulunan Mainhof, psikiyatrik inceleme bölümündeki kadınlar hücrelerine konulmuştur. Gözaltında tutuklu bulunan Proll, erkekler bölümünde en azından duyumsal olarak cezaevi yaşantısına katılabilmektedir. Ama tutuklu Mainhof, kendi hücrelerinde duyumsal olarak da izole edilmiştir.”

Tutuklu Karl-Heinz Dellwo’nun 10.12.1978 tarihinde avukatına gönderdiği mektubunda durumunu şöyle anlatır: “Hücre kapıları hava geçirmiyor. Hücre oldukça sessiz ve sese karşı tamamen izole edilmiş durumda. Sadece anlaşılamayan gürültüler geliyor. Dün yağmur yağdı, örneğin yağmur taneleri görülüyor ama çıkardığı ses duyulmuyor. Hücrenin kapısı açıldığında az bir gürültü oluşuyor. Özellikle yoğunlaştığım halde şimdiye kadar gardiyanın konuşmalarının yalnızca bir kelimesini anlayabildim. “

Tutuklulara bu tecrit politikasını uygulayan Alman Devleti’nin 1970’li yıllardaki Adalet Bakanı Meyer “*Tecrit koşullarının kaldırılmasının, tutukluların siyasi amaçlarından vazgeçmelerine bağlı*” olduğunu sürekli vurgulayarak muhalif insanların kimliklerine, ki-

şiliklerine yönelik bir saldırı olduğu yanıyla tecritin insanlık dışı bir devlet politikası olduğunu açık etmiştir. Yine ülkemizde 2000 yılında dönemin başbakanı: *“IMF politikalarını hayata geçirebilmemiz için hapisaneler sorununu çözmemiz gerekir.”* Sözü akıldardadır. IMF ve hapishanenin ne lakası var diye düşünenler illaki olmuştur. Oysa düzenin temsilcileri, bu bağı, alakayı en başından beri iyi bilirler. Eğer, devrimci muhalefet ezilip sindirilmezse politikalar alınan kararlara rağmen hayat bulamayacaktır. Bu nedenle devrimciler, ilericiler hapishanelere doldurulur ve ağır saldırılarla karşı karşıya kalırlar.

Almanya’da 23 yılını tecritte geçiren bir tutuklu Irmarg Möller tahliye olduğu gün şunlar söyler: *“Bu bizimle devlet arasında olan bir savaştı. Devlet tüm olanaklarıyla yüklendiği halde devrimci kimliğimi yok edemedi. Tüm uygulamaları, politik tutukluların sarılmaz kimliğine çarptı ve başarısızlığa uğradı. Bu savaşı devrimci kimliğimi koruyarak ben kazandım.”*

Almanya’da uygulanan bu insanlık dışı kapatma yöntemleriyle ilgili demokratik kurum ve örgütlerin çalışmaları ve saptamaları olmuştur. Bunlarda Demokratik Doktorların 1980 yılındaki raporu şöyle der: *“Tutukluların en azından 10-15 kişi olmak kaydıyla gruplar halinde bir arada tutulmaları durumunda fiziksel ve psikolojik rahatsızlıkların ortaya çıkması engellenemez.”* 1980’lerde düzenlenen bu bilimsel raporlar karşısında 21. Yüzyılda bizler hala tek ve üç kişilik tecrit hücrelerinde işkence altındayız.

Maruz kaldığımız tecrit, yalnızca dört duvar arasına kapatma olarak görülmemelidir. İnsandan ve doğadan soyutlandığımız boyutuyla, bize yapılan haksızlığın ve zulüm o derecededir. Hücre tipi hapishanelerde her pratik bir tecrit politikasıdır. Kendi tecrit pratiğim üzerinden anlatacağım.

Tecrit, hücrenin renginden başlıyor. Havalandırma dahil, bütün duvarlar, yerler tek renk krem rengi, kapılar, merdiven korkulukları kahverengi demir. Hücrede başka renk yok. Duvarlara ve panoya resim, şiir, yazı, çizim asmak yasak. Havalandırma ve hücrenin bir kısmı kamerayla gözetlenmekte, biz baktığımız-

da diğerk tarafı göremediğimiz havalandırmayı koridora bağlayan duvarda gardiyanın istediğı an bakabildiğı pencere bulunmakta. Pencerelele film çekilmiş, onlar görebiliyor, biz göremiyoruz.

Havalandırmayı kullanma sınırı var. Gardiyanlar tarafından sabah sayımla birlikte saat 8'de kapısı açılıyor, akşam hava karmadan kapatılıyor. Tepesi tel örgülerle çevrili. Hapishanelerin mimari tasarımında böyle bir şey yokken iki sene önce yasadışı bir şekilde sekiz metre duvar yüksekliğı olan havalandırma üstlerine tel örgüler çektiler.

Tuvaleti, mutfak tezgâhı içinde olan hücrede gün boyunca kimseyle karşılaşma imkânın yok. Kısa süreli açılan kapı mazgalından gazete, ekmek, mektup getiren gardiyanın sesi dışında bir insan etkileşimi yok.

İnsan etkileşiminden sayılırsa; tek kişiyi saymak için her seferinde en az beş, kimi zaman on gardiyan bir sabah bir akşam sayıma geliyor. Tek olduğum için herhalde, uzun süre boyunca demir kapının her açılmasında irkildim. Bunu atlatmam uzun sürdü. Bir anda içeriye giren gardiyan yığınını karşılamak insanın sinirlerini yıpratın bir durum. Bulduğum mekânın bir hücre, bir havalandırma kapısı var ve bu kapılar demir sürgülü, biri gizli çift kilitli. Hem sabah hem akşam kalabalık şekilde hücreye girip çıkmalarının bir sebebi olmalı. Bu kadar yüksek güvenli demir kapıların olduğu, kapısı açılırken sesinin her yeri inlettiğı, koridor başlarında nöbetçi gardiyanların bulunduğu, her alanı gören kameraların olduğu, göz ve el okuması yaptırmadan kapılardan geçmenin mümkün olmadığı hapishanede tek kişiyi saymak için bir sabah, bir akşam gardiyan topluluğı hücreye giriyor. Uyguladıkları yöntemlerle birçok şeyi amaçlıyorlardır muhakkak ama şurası kesin ki; ona karşı geldiğın iktidar, hapishanede bile sana varlığını hissettirme, seni baskılama yöntemini devam ettiriyor.

Tutuklandığının haftasında bir tebliğ yapmaya geldiler. Tebliğ sohbet hakkımın kullanılmasına ilişkin di. Haftanın bir günü, bir saat sohbet alanına çıkabileceğimi ancak tek çıkacağımı söylediler. Yani benden tel başıma sohbet etmemi beklediler. Başka hü-

reddeki tutsaklara belirli saat bir araya gelme olan sohbet hakkını bile tek kullandırmaya çalışıyorlar, sohbet hakkı diye de tebliğ ediyorlar. Maksat “sohbet hakkını kullandırıyoruz” desinler. Kabul etmeyip imzadan imtina ettiğim ve dilekçeye bunu bildirdiğim halde dört ay boyunca her hafta sohbet günü yeniden gelerek çıkıp çıkmayacağımı sordular. Arkadaşlarla birlikte sohbete tam dört ay sonra çıkabildim. Selçuk abi de altıncı ayında çıkmaya başladı.

Sohbet alanı, hücrelerin havalandırmasından daha genişçe, dört beş katı büyüklüğünde, üzerinde tel yok, çim saha var, iki küçük kale var, yani hücrenin dışında farklı bir mekân; tecritteki insan için bu önemli bir şey ama bunların “insansız” hiçbir anlamı yoktur. Öyle ya, tebliğ yapan memura dediğim gibi “havalandırmadan daha geniş bir yere tek başıma çıkmamın ne anlamı var?” Tutsakların başka hücredeki tutsaklarla olan 10 saatlik sohbet hakkının uygulamadaki keyfiliklerin boyutuna bir örnektir bu durum. Tek kişi, tek saat.

Her avukata gidiş gelişlerimizde üstümüzün aranmasına, dışarıdan gelen kolinin açılıp kontrol edilmesine, mektupların, kitapların incelemeyen geçtikten sonra verilmesine, yani dışarıdan gelen her şeyin birkaç elden denetlenmesine rağmen her ay iki defa hücreye baskın arama yapılıyor. Çamaşırlarımızdan çoraplarımızın içlerine, açık çayın içinden çöpe kadar didik didik arıyor, hücreyi talan ediyorlar. Panodaki yazı çizilerimizi alıyor, son üç günün öncesine ait gazeteleri bile alıp götürüyorlar. Bir defasında baş sayfasında Hücrede yattığın cama kamera görmesin diye kapattığın gazeteyi bile arama diye parçalıyorlar. Bunun arama olmadığını söylemene karşı cevap veremiyor ama bildiğini okumaya devam ediyor.

Bu kadar aramaya rağmen her avukata gidiş gelişte üst aramasına maruz kalıyoruz. Hücreden çıktığımızda hemen hücre kapısının önünde, ayakkabının çıkartılıp içine bakılması dahil üst araması yapılıyor, sonra avukat görüş yerlerine götürülüyoruz. Avukat görüş bitiminde kabinden çıkar çıkmaz yine orada ayakkabı çıkartılarak üst araması oluyor, hücreye vardığımızda hüc-

reye girmeden yine üst aramasına maruz kalıyoruz. Kameraların olduğu altı üstü birkaç koridor boyunca yürüdüğümüz mesafede yapılan her arama farklı gardiyan tarafından yapılıyor. Yine hassas kapıdan geçerek hapisaneye giren avukatın saati gibi bizim de saatimiz görüşlerde kolumuzdan alınmış oluyor. Üstelik çıkarttığımız saatimi, ilk tutuklandığımızda parasını bizden keserek teknik inceleme yaptırdıkları saatler.

Avukat-müvekkil görüşünün gizliliği esasına göre görüş kabinlerinde ses ve görüntü alınmaması gerekirken kaldığımız hapisanede kabinlerin olduğu koridorun başında, en baştaki kabinin tam önünde bir kamera bulunmakta, önündeki hücrenin içini olduğu gibi görmekte. Tutukluluğum boyunca bir sürü kabin varken kameranın dibindeki kabinde görüş yaptırıldım. Her çıkışımda başka avukatlar müvekkillerini muhtelif kabinlerde görüyorlar biz hep 1. kabinde çıkıyorduk. Ziyarete gelen avukatlar herhangi bir kabini göstermelerine rağmen ısrarla aynı kabini görüşe açıyorlar. Özellikle orayı açtıklarına göre o kabinin bir farkı olmalıdır. Avukat görüşmesinin görüntüsünün alınmasının yasak olmasına rağmen, güya koridorda bulunan kamerayla gözetlendiği kuşkusuz.

Tutsak-avukat görüşmeleri yan yana bulunan kabinlerde yapılıyor. Selçuk abiyle eş zamanlı avukata çıktığımızda karşılaşp da selamlaşmamamız için Selçuk abiyi bir bina dolaştırıp karşı koridorun kabinlerinde çıkararak tecriti avukat görüş yerinde de organize ediyorlar.

Tutukluluğumun yedi ayını tek kişilik tecrit altında geçirdim. Bu koşullarda bile en ufak bir ihtimal bulup tutsaklar arasında iletişime geçme isteği insanlığa dair. Benden bir sonraki koridorda bulunan tutsak arkadaşların, yalnız kalmayayım diye iletişim sağlama için tellerden güç bela geçirerek bana atmaya çalıştığı top gardiyanın eline geçtiğinde çok geçmeden hapisane idaresinden reaksiyon alıyorum. Top benden önce gardiyanın eline geçmişse, mesela ertesinde yaptığım aile görüşünden on dakika erken çıkartılmaya çalışılarak cezalandırılıyorum.

Tecrit, diğer tutsaklarla iletişime geçmeni istemez. Tecrit, insansızlığa mahkûm etmedir.

Havalandırma üzerine tel kafesler olduğundan kuşlar havalandırmanın üst köşesine yuvalar yapmıştı. Yavruladıklarında yuvadan düşen yavrular ya ölü düşüyor ya da henüz uçamayacak kadar küçük oluyor. Bir gün oldukça küçük ama diğer ölen yavruların içinde hayata tutunmada ısrarcı olan bir yavru düştü. Eper iştahlı olan ama henüz yuvasına uçacak kadar havalanamayan yavruyu özenle beslemeye başladım. Hapishanede yavru serçenin yaşamı hapishane duvarlarını aşmasına bağlı. Bu yavru da o duvarları aşamadı. Bir küçücük serçeyle bile kurduğum bağ tecriti yerin dibine gömüyor olacak ki hücreye özel baskın yaparak alıp götürdüler yavruyu. Serçeyle kurduğum bağ, doğallığın dışında kopması da onun hapishane duvarları arasında açıklıktan öleceği düşüncesi de beni oldukça etkiledi. Yani Tecrit, havalandırmaya düşen, bakıp beslediğim yavru serçenin uçmasına az kala, özel ekip göndererek benden koparılmasıdır.

Tecrit, sana gönderilen mektupların yok edilmesidir. Göndermek istediğin mektubun sakıncalıdır diyerek engellenmesidir.

Başka hapishanedeki arkadaşların mektup içerisinde gönderdiği renkli mektup kağıtlarının sana verilmemesidir.

Başka hapishanelere mektup içinde gönderdiğim elle yapmış olduğum bileklik, kitap ayracı arkadaşlarıma eline ulaşıyorken, bana gönderilen hediyelerin depoya konmasıdır. Bunlar Silivri 9 Nolu'nun tecrit politikasıdır.

Tutuklunun anayasadan kaynaklanan kitap hakkına hapishane idaresinin bizzat kendisinin keyfi olarak getirdiği 10 sayı sınırına uyması bile ısrarımızla oluyor. 10 kitap sınırı demek hücrede en fazla 10 kitap bulundurabilmemiz demek. Kitaba sınır getirildiği için normalde bize gelen kitaplar 10'u aştığında fazla gelenleri kütüphanenin emanetine koyabiliyor olmamız gerekir. Böyle olunca kütüphanede adımıza bulunan kitapları hücremizdeki kitaplarla değişim yapabiliyoruz. Bulduğumuz hapishanede hem hücrede en fazla 10 kitap tutabiliyoruz hem de hücreye başka ki-

tap alabilmek için hücremizdeki kitapları dışarı çıkarmak zorunda kalabiliyoruz. Bu da bize kargo ücreti ya da ailenin hapishaneye gelmek zorunda olması demek. Biz, 10 kitap hakkının bile usulüne uygun uygulanması için çaba sarf ediyoruz. Kaldı ki iki sene öncesine kadar kitap hakkı 20 sınırındayken keyfi olarak 10 sınırına indirilerek 10 kitap hakkı bir anda gasp edilmiştir. Bu yapılan ancak bir eziyettir, işkencedir. Tutuklular bu gasp edilen 10 kitap hakkının verilmesi için iki senedir direnişler.

Tek kalan tutukluların kitap hakkı ise 15 olmasına rağmen ancak altıncı ay 15 kitap almaya başlayabildim. Hapishane sisteminin mantığı şu: Her bir şeye ne kadar sınır koyabilirsek, hakkı ne kadar geç kullanırsak kârdır. Böyle bir anlayış.

Bir kıyafet girişi eziyete dönüyor. Ailem bir gömlek yatıracak; getirdikleri ilk hafta *“bu hafta eşya çıkış haftası”* diyerek almadılar. Sonraki hafta üzerimdeki gömlek adedi –hatalı şekilde- dolu görünüyor diyerek almadılar. Bir sonraki eşya çıkış haftası, gömlek diye yatırılmış bir kazağın çıkışını yaptım. Bir hafta ailem gelemedi, bir getirmelerinde bu ayın ilk haftası eşya çıkış haftası diyerek geri çevirdiler. Böyle geçen iki aydan sonra nihayet *“gömleğin renginden dolayı içeri alınamadığını”* öğrendik. Her hafta gömleği gören memur, iki ayın sonunda renginin yasak renkler arasında olduğunu söylüyor. Tutuklu evladına bir şey yapmak isteyip yapamayan ailenin yatırmak istediği bir gömlek, onlar için işkenceye dönüyor.

Yıllardır asker ve gardiyan rengi olduğu için yeşil ve lacivert alınmayan hapishanelerde basında da günlerce bahaneyle gündemde tutulan “hero” meselesinden sonra siyah ve beyaz da yasakladılar. Sanki başka renklerin üzerine yazı yazılamıyormuş gibi “üzerine hero yazılır” diye artık siyah ve beyaz da yasak. Yeşil, Lacivert, Siyah ve Beyazın yasak olduğu hapishanede, bana gelen gömlekle gardiyanların yazlık tişörtleri mavi diye artık mavinin de yasak olduğunu öğrendik. Yine beyaza yakın diye krem rengi de alamıyoruz. Açık kahverengi de yok.

Hapishanede renk bile göremiyoruz. Renkli giysi yok, renkli

mektup kâğıdı, renkli boya kalemi yok. Bu nasıl bir tecrittir bilir misiniz? Dokuz ay boyunca hiç siyah giyemediğinizi düşünün? Bu anlattığım şeyler ufak tefek gelebilir göze ancak tecritin kendisi budur. Hücrede tutulmanın yanı sıra her şey sistematik olarak sınırlıdır, kısıtlıdır. Bu ufak ama her şeyde yaşadığın sınırsız devam eden kısıtlama ve engellemeler insana gerçek bir işkencedir.

Renk yok, koku yok, çiçek yok...

İnsan koku özlüyor. Siz hiçbir kokunun tecriti kırabileceğini düşünür müydünüz? Tecriti yaşayan bilir. Doğada rastladığınız hangi kokular varsa onlardan uzaksınız. Ama öylesi inceliği taşıyan avukat dostlarınız varsa o kokulardan kâğıt arasında gelebilir size ve tecriti kırabilir. Almanya'da 90'lı yıllarda tecritte kalan siyasi tutuklu Birgit Hogefeld kokuyla söyledikleri şöyledir: *"Gerçekten önceleri algılanamayan şeylerin algılanmasını öğrenmek ve bu sınırlandırılmış dünyada daha algılanacak ne varsa onu kaydetmek için inanılmaz bir duyarlılık ortaya çıkmaktadır. Tecrit, insanların duyuumsal algılarını sistematik olarak arttırarak aşırı bir düzeye çıkartmaktadır. Duyularım azaldığı için bir arkadaşım bana mektubuna bir iki damla parfüm damlatılmasını yazmıştım. Mektubu aldım, kokuya doyamıyordum. Aslında koku zaman içerisinde etkisini kaybetmişti, normal bir insanın dahi kokuyu alması oldukça zordu, ama bana yoğun geliyordu. Tecrit, gerçekten işkencedir."* Bana da arkadaşımın getirdiği ufak kâğıt parçasındaki kokuya doyamadım. Hala da kokuyor, en azından ben kokuyu alıyorum.

Kuşların gagalarından düşen kurutup demet yaptığı çiçekleri ellerinde ufalayacak kadar tecrit bilincine sahiptirler.

İnsanlar ruh hallerini ve duygularını başka insanlarla birlikte yaşarlar. Kendini insan olarak ifade edebilmen için yanında bir insana ihtiyacın vardır. Keyfin yerinde mi, üzüntülü müsün, kızgın mısın bunları yaşayamazsın. Bu yaşadığın her şey içinde kalır. Paylaşmak yoktur.

Üçlü hücreye geçtiğimde bana gelen kitapları hücre arkadaşlarım okuduğunda kendimde duyduğum mutluluğu görünce pay-

laşamamanın ne nalet bir şey olduğunu anladım. Tam tersi bir örnek...

Neden böylesine tutuldum, neydi amaçlanan; haklının hakkını savunmamın, mesleğimi fedakârca yapmamın dışında ne ileri sürebiliyorsunuz? Tecrit, bundan vazgeçirilsin diye mi yapıldı?

Ben halka karşı büyük sevgi besledim, sokakta evsizleri gördüm, çocuğuna ısınsın diye saç kurutma makinesi veren anne aklımdan hiç çıkmaz, 82 yaşındaki Yusuf Dede'nin yatalak karısına çare arayayım derken ters kelepçe yapılıırken duyduğu çaresizliğe üzüldüm, 13 yaşında inşaatta çalışmak zorunda kalan çocuğun elektrik akımına kapılarak ölmesi, yasaklanmış nevrozun kutlama alanına koşan Kürt gencinin sırtından vurularak öldürülmesi yaralamıştır beni. Doğuda köyünü yitirmiş büyük kentin kenar mahallesinin iki göz odalı evinde yaşamak zorunda kalan on nüfuslu ailenin ezilmişliğini, küçük çocuklarına tek başına bakan babanın evindeki eski model televizyonunun haciz yoluyla alınmasının ayıbını, durumu iyi olmayan ilkokul öğrencisine sınıfta sosyal yardım diyerek dağıtılan ayakkabının çocuğu verdiği utancı bilirim.

Ben bu halkın avukatlığına gönülden razı olduysam kime ne?

Değil tutuklanmak, soruşturma açılmasına bile gerek yokken, 7 ay tek kapatıldım. Karşısına çıkmış bir avukata suça ilişkin bir soru yöneltemeyip *“kitapları atmayı düşünmediniz mi”* sorusuyla tutuklama kararı veren Sulh Ceza Hakimi hangi hukuku uygulamıştır? Kapatılmamdan ötürü uğradığım zararını hesabını kim verecek? Tutuklanmamla avukatsız kalan müvekkillerin yargılanmakta olduğu davalardan aldıkları özgürlüklerinden mahrumiyet kararlarını geri döndürebilecek misiniz? Müvekkillerin ailelerine yaşattığınız ızdırabı telafi edebilecek misiniz? Evladını senden ayırdık, *“yedi yıl sizi evlatsız bıraktık, kusura bakmayın”* mı diyebilirsiniz yarın avukatları beraat ettiğinde? Kaybettiğim, iade ettiğim dosyaların mesleki kimliğime verdiği zarar ödenebilir mi? Tutuklanmam sebebiyle cezaya düşen vergi borçlarıyla yaşamıma devam edeceğimi biliyor musunuz?

Tutukluluğumuz boyunca değil hakim-savcı yüzü görmek, savcılığa ve mahkemenize sunduğumuz dilekçelerin okunduğunu dahi iddia edemezsiniz. Duruşmaya az kala mahkemeye dilekçe gönderdim. Arkadaşların duruşmada hazır edilmesini talep ettiğim dilekçem sanki kendim duruşmada hazır edilmek istiyormuşum gibi değerlendirilip *“duruşmada hazır edilmemem!”* yönünde mahkemenizce karar verildi.

Korkudan başka dilekçe sunamadım dosyaya. Eğer bir dilekçe daha verseydim, yine okunmayacağı için; yargı çevresinde bulunup duruşmaya katılacakken, tutuklu bulunduğum hapishaneye mahkemenizce “SEGBİS” yazısı yazılarak SEGBİS’le dinlemeye maruz bırakılabilirdim.

Ben 9 aydır yasadışı şekilde tutulduğum tecrite karşı mücadele veriyorum, mahkeme daha benim Silivri’de tutuklu olduğumu bilmiyor. Çok ilginç değil mi zaten; tutuk kararını yargı veriyor ama tutukladığı insana *“koşullarınızla biz ilgilenmiyoruz”* diyor. Mahkemeye, savcıya şunu demek gerekmez mi: *“Sizin verdiği-niz tutuklama kararı şu yasal çerçevelere göre, ancak ben sizin bildiğinizden farklı koşullarda kalıyorum, o halde benim tutukluluk süremi bu koşullara göre yeniden oluşturun.”*

Eğer hakkımızda aleyhe bir işlem yapılacaksa yasama, yürütme, yargı, devlet kurumu, hapishane bir bütünlük içinde çalışır, yok eğer biz bir ihlali şikâyet etmeye kalkarsak hepsi birbirinden ayrılır, bütün kurumlar kör, sağır, dilsiz olur. *“Bizim yetkimiz dışında, bizim bir bilgimiz yok, ya da konunun muhatabı şurasıdır”* diye yer gösterilir bize. Bürokrasi içinde debelenip dururuz. Bir hukuk devletinde yaşadığımızı kim söyleyebilir? Ya da uygulanan hukuk neyin hukukudur?

Benim bir kitapla tutuklanmamı isteyen savcıdan, tutulma usulümlerine ilgili bir hayır gelmeyeceği açıktı. Hapishane idaresine bu konuda dilekçeler verdiğimi söylemememe gerek yoktur herhalde. Tecrit işkencesi benden 40 gün önce başlayan Selçuk abinin de tekli tecriti devam ediyordu.

Halimiz böyle olunca; dilekçelerle değil çare bulmak, muha-

tap bile bulamayınca çareyi açlık grevine girmekte bulduk. Tüm tutuklu avukatlar olarak tecrit politikasına son verilsin diye bir hafta açlık grevi yaptık. Açlık Grevi talebimize kulak kabartılması şöyle dursun hapishane idaresi, açlık grevi yaptığımız için bize 1 Ay Etkinlikten Yararlanmama Cezası verdi.

İnfaz Hakimliği'nde derdimi anlatabilirim diye düşüncesiyle itirazın üzerine görülen duruşmada Anayasa'dan aldığım demokratik protesto hakkımı ve kanun ve tüzüklerin Anayasa'ya aykırı olamayacağını hatırlatmama rağmen, orada da derdimizi anlatamadık. İnfaz Hakimi ne yaptı dersiniz? *"Açlık grevi, hapishane-nin güvenliğini, düzenini bozar, tehlikeye sokar"* tüzük maddesini Anayasa'ya yeğ tutmayı tercih etti. İnfaz Hakimleri hapishaneyle bütünlük içinde çalışmakta, Anayasa'yı, hukuku unutmuş durum-dalar.

Tüm bunlara rağmen biz bizeydik. Dostlarımız, müvekkille-rimiz, meslektaşlarımız yanımızdaldı. Tutuklu dava arkadaş-larımız, tecritimize son verilmesi talebiyle her hafta buldukları hapishanelerden Adalet Bakanlığı'na dilekçeler gönderdiler. Aynı ayrı hapishanelerde bizi etkisizleştirmek istediler.

Ancak emin olun ki bir tek kişi kalsak dahi bulunduğumuz şart ve koşullarda aklımız, bilincimiz neyi gösteriyorsa ona göre hare-ket etmesini biliriz. Biz de birbirimiz için kafa yorduk, ne yapabi-liyorsak onu yapmaya çalıştık bulunduğumuz yerlerden. Birimiz için dilekçeler gönderdiğimiz gibi, kitap ihtiyacı olan arkadaşla-rımıza kendimizde bulunan kitaplardan gönderdik. Kiminin para ihtiyacını, kiminin kıyafet eksikliğini yine uzaktan giderdik.

Dışarıdaki meslektaşlarımız ise her gün bizleri ziyaret geldiler hapishaneye. Eğer tecriti etkisiz bıraktıysak, bunda meslektaşla-rımızın payı büyüktür. Ve tüm ihtiyaçlarımızla; kitap, dergi, kıya-fet.. biz istemeden onlar ilgilendi. Mektuplarla ulaştık birbirimize. Gerek avukat arkadaşlarımızın gerek müvekkillerimizin yazdığı mektuplarla vefayı, sahiplenmeyi, biz olmayı yaşadık.

Mesleğin onurlu duruşunu gördük.

Bir kelimeyle kıymet biçemeyeceğim halkın hakkını savunan avukatlar, tüm olumsuz koşullarımızı yıkıp geçmiştir. Sevgiyi, bağlılığı, vicdanı, haklılığı, fedakarlığı, dostluğu, “biz” olabilmeyi Anadolu halkının, insanlığın tüm değerlerini ayakta tutmuş, vekalet ettiği halkın yenilmezliğini kanıtlamıştır.

Bu haksızlığa son verilmesini; tahliyemi ve beraatimi talep ederim.

Avukat Yaprak Türkmen

Av. Ayşegül ÇAĞATAY

İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır, Ordu... 5 kentte eş zamanlı yapılan bir operasyon, iftiracılar, gizli tanıklar, İçişleri Bakanlığı tarafından yayınlanan kitapçıklar, sansasyonel haberler, Bakan Soylu'nun bile teşrif ettiği günler süren gözaltı süreci, 10 farklı hapishaneye gönderilen toplam 19 avukat, 7 ayda hazırlanabilen 512 sayfalık bir iddianame, 48 klasörden oluşan bir dosya ve bir yıl süren bir tutsaklık...

En sonunda buradayız. Peki, tüm bu yüksek bütçeli aksiyon filmi ne içindi?

Ne içindi sahiden tüm bunlar, biz kimdik ve neden böyle büyük bir organizasyona konu edildik?

Kendimden yola çıkarak “bizi” anlatayım size ve neden burada olduğumuzu...

Orada, o 48 klasörlük dosyanın içinde yazmayan şeylerden söz edeceğim size, o 48 klasörün arkasında, temelinde olan şeylerden...

Anne ve babam hayatlarının 40 yılından fazla bir bölümünde çalıştı ve ellerindeki tüm olanakları, sahip oldukları her şeyi güzel bir geleceğe sahip olabilmem için seferber etti. Orta gelirli bir memur ailesinin çocuğu olmama rağmen kendi imkânlarını zorladılar ve pek çok halk çocuğunun sahip olamadığı olanaklara sahip oldum.

Ailemin bana kazandırdığı değerler her şeyden önemli bir yer teşkil etti yaşamımda. Onların söyledikleri hep şuydu; “*Ömrümüz boyunca başımızı eğecek bir şey yapmadık, alınımız açık, başımız dik durduk hep. Sen de öyle ol...*” Ailemden aldığım en değerli miras buydu işte; “*açık bir alın ve baş eğmezlik.*” Yaşamım boyunca sakındığım, sakladığım en kıymetli değerler...

Tüm emekleri “*güzel bir gelecek*” içindi demiştim. O zaman üniversiteye gitmek bunun ön koşulu gibi görünüyordu, hala yoksul halkımız için böyle görünmekte. Bin bir emekle üniversite için hazırlandım ve hukuk fakültesini kazandım.

Ancak hukuk fakültesi benim için oldukça şaşırtıcı bir yer

oldu, açık söylemek gerekirse “şok edici” bile denebilir.

Bize anlatılan kavramların yaşamda bir karşılığı yoktu. Yasalar yazıldığı gibi okunmuyordu. Kitabı yaşamla, yaşamı kitapla sınamak gerekir. Okuduğum yasa kitapları gerçek yaşamla sınıandığında sınıfta kalıyordu. Teori ile pratik tutmuyordu birbirini.

Yasa karşısında eşitlik, özgürlükler, fırsat eşitliği, hukukun üstünlüğü... Tüm bu “büyük” kavramlar kimin içindi, kimi koruyordu, kimin işine yarıyordu? İddia edildiği gibi halk içinse neden halk mahkeme kapısına düşmekten korkuyordu, neden mahkemelerde sürünmek diye bir deyim vardı?

Düşmek, sürünmek... Sanki kaybolan bir şeyi aramayı çağırıyor değil mi? Ya da olmayan bir şeyi aramayı; adaleti yani...

Hâkimler – Savcılar neden halktan bu kadar uzaklardı, yargılama makamı tarafsız ve bağımsız ise yargılama sonunda neden hep aynı taraf kazançlı çıkıyordu?

“Her şeyin temelinde olan hidrojen atomunda nötron yoktur. Doğa olaylarının temelinde de tarafsız -nötr- bir alan yoktur. Toplum ilişkilerinde de tarafsızlık yoktur. Tarafsızlık taraf tutmanın bir biçimidir.” diyordu bilim. O tarafsız olduğu iddia edilen hukuk kimin tarafındaydı peki, ben kimin tarafındaydım? Neden adalet düştüğü yerden sürünme pahasına bulunup çıkarılamıyordu? Ve daha bir sürü soru işareti ve hayal kırıklığı idi hukuk fakültesi benim için...

Güzel bir geleceğe giden yol buradan da geçmiyordu. Hukuk fakültesi diploması olan pek çok genç yaşamını kazanmak için çok düşük ücretlerle, ağır bir tempoda çalışmak zorunda idi, tabii iş bulabilirlerse! Pek çoğu sınavların peşinde yıllarını tüketiyordu. Büyük bir rekabet her alanda olduğu gibi burada da vardı. “Orman kanunları” hukukçular için de normlar hiyerarşisinde üst sırada idi.

Tüm bunları sineye çekip bu akışın içine katılmak da mümkündü tabii... *“Böyle gelmiş böyle gider, elden ne gelir, bir şekilde geçinmek zorundayım...”* gibi türlü vicdan rahatlatıcı sözlerle

suya sabuna dokunmadan, rahatlarını bozmadan yaşayıp gidenlerin akışına bırakabilirdi insan kendini. Çürütüyordu ama insanı bu sular, insanlığa dair her ne varsa söküp götürüyordu içinden...

İktidarı sürekli rahatsız etmiş ve bu rahatsızlığın bedelini mahkemelerde, tutsaklıkta ve nihayetinde hayatı ile ödemiş olan Sabahattin Ali bir savunmasında şöyle söylüyordu;

“Ben bir kafa taşıyorum. Bu kafa yalnız karnımı doyurmak, üstümü giydirmek imkânlarını ihzar edecek bir makine, bir uşak değildir. İnsan dimağlarının ekmek parasından maada da meşgul olması icap eden birtakım meseleler vardır ki bunların gündelik hayatla bir alakaları yoktur. Fakat münevver insan diye işte bu “ekmek parasından başka şeyleri düşünen” insanlara derler.

Ben omuzlarımın üzerinde bu yükü boşa taşımaktansa onu hiç taşımamayı tercih ederim. Düşünen ve kendini bilen bir insanın da başka türlü yapacağını tasavvur edemiyorum.”

Yaşamın ustaları böyle söylüyordu, hikâyelerini dinlediğim halk kahramanları da öyle. Bu akışın bir parçası olmamak gerekiyordu. Bu bir tercih değil bir zorunluluktu, insanca yaşamak, yaşarken insan kalabilmek için bir zorunluluk...

Nasıl yapacağımı bilmemenin umutsuzluğu içindeydim. Asla halktan kopuk bir şekilde yaşayan ve adalet dağıtmanın aksine halka uygulanan adaletsiz yasaların bir aracısı olan hâkim ve savcılardan olmak istemedim. Hukukçular için zaten genel anlam da pekiyi duygular beslemiyordu halkımız. Çevremizdeki örnekler hukukun ve hukuk insanlarının halkın canını bir şekilde yakıtıklarına ilişkin hikâyelerdi. Her şey kitabına uygun yapıldığında da halkın canı yanıyor çünkü yasalar halkı değil egemen sınıfı koruyordu.

Tüm bunları sorguladığım süreçlerde ülkede meydana gelen gelişmeler herkes gibi benim de yaşantımı derinde etkiliyordu.

Haziran Ayaklanması ve Soma Katliamı benim için dönüm noktası oldu.

Halkın en güzel hali başkaldırı hali idi, zulme direnen halkın

güzelliğini Haziran'da gördüm ben. Sokak ortasında katledilen halk çocuklarını da, faşizmin halka nasıl saldırıldığını da...

Berkin, Ethem, Medeni, Hasan Ferit ve tüm haziran şehitleri...

Halk çocukları katledilmişti ancak Televizyonlarda *"Talimatı ben verdim!"* diyordu birileri, *"Polisimiz destan yazdı..."* diyordu...

Oysa destan yazan da halktı, destanlaşan da...

Binlerce gözaltı, onlarca tutuklama, çıkan gözler kırılan kafalar kollar... Neredeyse her 10 insanımızdan biri sokaktaydı ve bu muazzam bir şeydi...

Katledilen halk çocuklarının soruşturma süreçlerini ve davası açılanların mahkemelerini takip ettim. Yürürlükteki hukukun halkı korumadığına dair fikirlerim daha da somutlandı bu süreçte. Mahkemeye perukla, takma bıyıkla katılan sanık, mahkemelerin bir tiyatro sahnesi olduğu düşüncemi açık bir biçimde ortaya koyuyordu. Aileler, avukatlar, destekçiler her duruşmada saldırıya uğruyordu. Çocukları korumayan devlet, katilleri koruyor, ellerini soğutmuyordu.

Şimdi burada, bu salonda yan yana oturduğum dava arkadaşlarımdan bir kısmı o dönem de tutsaklardı.

Onlar için yapılan yürüyüşlere katılıyordum, onlardan gelen mektupları okuyordum. Hayat hikâyelerini okurken duyduğum heyecanı anlatmamım imkânı yok.

"Halkın Avukatları", "Devrimci Avukatlar" deniyordu onlara. Avukatlığın bu türüsünü hiç duymamıştım. Büyük bir umut kaplıyordu içimi, belki ben de onlardan biri olabilirdim...

Düşünsenize onlar tam da böyle avukatlık yaptıkları için tutsak edilmişlerdi ve onların tutsak edilmiş olması korku vermiyordu aksine insanın öfkesini büyütüyor, yüreklendiriyordu. Yaptıkları avukatlık tarzı ile tutsak edilebilir hatta katledilebilirlerdi ama bunu göze alıyorlardı. Ben de göze almam gerektiğini hissediyordum.

Onlar için yapılan eylemlere katılmanın yanında, onların savunmalarının dizilmesine yardımcı oluyordum. Elimden bu kadarı geliyordu. Birkaç sene içinde birlikte savunma hazırlayacağımızı tahmin edemezdim o sıralar...

Tutuklanırken “*Bürolarımız açık ve açık kalacak!*” diyorlardı. Onları daha önce tanımamış olan ben bile bir şeyler yapmak için böyle çabalıyorsam elbette Halkın Hukuk Bürosu açık kalacaktı ve kaldı da...

Son yılımda sınavlara gireceğim vakit Soma Katliamı oldu. Yüzlerce madenciden söz ediyordu televizyonlar. Duyulur da durulur mu? Günlerce sokakta ve açtığımız taziye çadırındaydık. Halkın Avukatları daha o gece Soma'daydı. Ölülerimizin, yaralılarımızın, acı içindeki analarımızın, ailelerimizin yanındaydılar. Halkımız nereden yara aldıysa oradaydılar.

Soma'da da saldırıya uğradılar. Pes etmediler hiç, aileleri yüz üstü bırakmadılar. Her ne pahasına olursa olsun Soma Davası'nı takip ettiler. Sanırım bunun en büyük kanıtı bugün burada olmamızdır.

Görüyordum Devrimci avukatlık sadece duruşmada cübbe giyilerek yapılan bir iş değildi. Yaşamın her anında o cübbenin ağırlığını ve sorumluluğunu duymaktı.

Sabah 8- akşam 5 yapılan bir iş de değildi. Katliamlar, gözaltılar, işkenceler hafta içi de vardı hafta sonu da. Faşizmin mesai saati yoktu. Bir an bile boşluk bırakmıyor ve saldırıyordu halkımızın üzerine. Evlerini yıkıyor, ağaçlarını kesiyor, evinde katlediyor, şubede işkence ediyordu. O böylesine pervasız iken ona karşı yürütülecek mücadele de aynı oranda kararlı olmak zorundaydı.

Kimisini bizzat yaşadığım, kimisine tanıklık ettiğim, gözlemlediğim bu süreçler yaşantıma yönelik bir karar vermeme sağladı. İçimdeki umutsuzluk umuda dönüştü... Yaşananlara bakınca umutlu olmak delilik gibi değil mi? Ölümler, katliamlarla umut nasıl bir arada olabilir ki... Hayır, çıldırmamıştım. “*Her şey o kadar umutsuz ki içimde umut yeşeriyor*” diyor Marks. Çünkü evrendeki

her gelişmenin kendi sonunu getirecek olan karşıtını yarattığını biliyordu. Zulüm böyle devam edemezdi görebiliyordum. Çaresiz değildik görebiliyordum. Çaresiz iseniz umutsuzluğa düşersiniz. Bir kez mücadele etmeye karar vermek insana çok büyük bir güç, çok büyük bir umut veriyordu.

Stajıma Halkın Hukuk Bürosu'nda başlamam bir hayalin gerçekleşmesi gibiydi. Geleceğe dair bir umudun bugün hayat bulması demektir.

Hukukçular çok sıkıcı insanlar gibi bilinir ancak benim gördüğüm sınır tanımayan, üreten, mücadele eden bir avukatlık pratiği idi.

Günümüzde avukatlık bürolarında çalışmaya başladığınızda avukatlar size iş öğretmezler, siz onların gelecekteki rakibisinizdir çünkü. Kapitalizmin bütün mesleklerde yarattığı yozlaşmanın bir yansımasıdır mesleğimizin şu an içinde bulunduğu durum. Daha çok kar elde etmek üzerine kurulu sistemden mesleğimiz de payını almıştır. Daha evvel usta çırak ilişkisinde olduğu gibi bir avukatın yanında staj yaptığınızda sonrasında onun adıyla anılacağınızdan bilgisini tecrübesini sizinle paylaşırken, şimdi ise sizin çalışıp hayatınızı kazanma mecburiyetinizi kendi lehine kullanan bir hal almış durumda avukat- stajyer ilişkisi.

Dilekçeler, mahkemeler, adliyeler arası mekik dokumalar sırasında okulda öğrendiğiniz o cafcıflı lafların büyüü dağılıverir. Geriye sadece daha fazla para kazansın diye yanında çalıştığınız "patron" size bolca koşturmak kalmıştır. Eve döndüğünüzde gözünüzü açık tutacak haliniz kalmamıştır, tek tatil gününüzde evinizden çıkmaya mecaliniz kalmamıştır... Okul sıralarındaki hayallerinizden, ideallerinizden geriye bir hoş seda bile kalmamıştır.

Bunun yanında adliyede, emniyette, büroda, maruz kaldığınız saygısızlık, aşağılama ve tacizleri saymayı da çoktan bırakmışsınızdır.

Binlerce genç avukat düşük ücretle, fazla mesailerle, eve götürülen dosyalarla çalıştırılıp emeklerinin karşılığını almak bir

yana insanca muamele görmezken, birçoğu sınavlar ve mülakatlar arasında koşturup “referansı” olmadığı gerekçesi ile geri çevrilirken HHB’ de avukatlık yapmak paralel evrende olmak gibiydi. İşte tüm bunların içinde bir umut adası idi büromuz. Bildiği ne varsa hukuka ve hayata dair paylaşan avukatlar vardı, başarımla mutlu olan sorunlarıma karşı benimle çözüm arayan...

Kimi 20 yıldır avukatlık yapan büro arkadaşlarımla eşit idim. Onlara duyduğum saygı büyüktü ancak bana gösterilen saygı ve emek çok daha büyüktü. Fakültede öğrenemediklerimi büromuzda öğrendim. Adaletin ne olup olmadığını da, yapabileceklerimin Avukatlık Kanunu’nda yazanlardan ibaret olmadığını da, hak arama mücadelesinde bir avukatın yapabileceklerinin sınırsızlığını da, adalet mücadelesi vermenin temelde ne demek olduğunu da büromuzda öğrendim.

Burjuva devrimleri sırasında burjuvazinin üç temel sloganı vardı “Adalet, Eşitlik, Özgürlük” proletarya da mücadelesinde burjuvazinin karşısına “Hadi eşitlik, özgürlük diyorsun bunları bana da tanı!” diyerek çıktı. Bu mücadele içinde burjuvazinin bu talepleri karşılayamayacağını, gericileştiğini, özgürlükten anladığının sadece “sermayeye özgürlük” demek olduğunu gösterdi.

Günümüzde de öyle değil mi? Büyük demokrasi vaatleri ile gelenler, adında “adalet” olup dilinden adaleti hiç düşürmeyenler halk için adaletsizliğin sürdürücüsü, baskının arttırıcısı olmadılar mı?

Yani adalet mücadelesi ile bu sistemin adalet sağlayamayacağı teşhir edilerek kazanılmış hakları savunmak ve geliştirmekle beraber halk için adaletin burjuva hukuku ile değil halkın hukuku ile geleceğinin bilincini taşınmalıydı. Çünkü bu düzenin adaleti sağlayamayacağını biz fark etmiş olsak da halkımızın fark etmesi için her şey yapılıyordu. Mücadelemiz hukukun üstünlüğü, hukuk devleti gibi kavramlara halkımızın gözüne çektiği eşitlik perdesinin yırtılacağı bir mücadele olmalıydı.

Velhasıl devrimci avukatlar “başka” avukatlardı, onlardan biri olmak yaşamım boyunca yaptığım ve yapacağım en gurur verici

şeydi, bedeli ne olursa olsun... “Risk içeren bir özgürlüğü rahat bir köleliğe tercih ederim.” diyor Rousseau. Bedelini, risklerini göze almalıydım...

2015 yılının aralık ayında avukatlık ruhsatımı aldım. Büromuz Soylu’nun düşmanlığına ve özel kitapçılarına konu olmak dışında avukatlarına çok kısa bir zamanda çok fazla deneyim kazandırması ile ünlüdür. Aslında bunun için özel bir şey yapmasına gerek yoktur büro avukatlarının zulmün dozunun her geçen gün arttırıldığı bir ülkede başka şansları da yoktur. Ben de Halkın Avukatı olarak atıldım pratiğin içine; adliyeler, hapishaneler, karakollar, sokaklar...

Bu çiçeği burnunda avukatlık süreci çok kısa sürdü maalesef. Çok geçmeden bir gün bu hızlı gidişatın orta yerinde “bir şey” oldu çünkü. Şimdi “şey” dedim diye kusura bakmayın ama gerçekten başka bir ifadesi yoktu. Zira olan şey bir darbe girişimi idi ve okuduğum kitaplarda daha önce yaşananlara da pek benzemiyordu hani. Ve hemen akabinde de OHAL ilan edildi. Yani “normal şartlar altında” yeni yeni öğrenmeye başladığım mesleğimi “olağanüstü şartlar altında” icra etmem gerekecekti.

Her ne kadar Erdoğan Olağanüstü Hal’in olağan insanları etkilemediğini söylemiş olsa da, olağan dışı bir avukatlık pratiği sergilediğimizden olsa gerek biz oldukça etkilenmiştik. Tabi ki bu etkileniş OHAL’in amaçladığı gibi kaygı ve korku ile hareketsiz kalmak şeklinde değil aksine gözaltı takiplerinden, hak ihlalleri başvurularından başımızı kaldıramama, yoğunluğumuzun ve çalışmamızın olağanüstü artması şeklinde olmuştu.

Gözaltına alındığını bildiren bir müvekkilin telefonu ya da ailesinin başvurusu ile günler süren emniyet mesaimiz başlıyordu. 5 günlük avukat kısıtlaması kararı olduğu söylense bile bu kararı görmeden emniyetten ayrılmıyorduk, gösterilmediği taktirde ısrarla müvekkillerimizle görüşmeyi talep ediyorduk. Ve bu kararlar her nedense bize gösterilmemeye çalışılıyordu. Kimi zaman bununla ilgili suç duyurusunda bulunmak, görevli savcığı bulmak için gün boyu uğraşıyorduk. Gözaltıların biri bitmeden bir diğ-

ri başlıyordu. Gözaltındaki müvekkilimizin haklarını korurken bir yandan da diğer müvekkillerimizin duruşmalarına, dilekçelerine yetişmek zorundaydık.

Tüm bu olağanüstü çalışma tempomuzun içinde elbette OHAL KHK'ları ile işlerinden, ekmeklerinden edilen müvekkillerimizin başvuruları da oldukça büyük bir yer tutmaktaydı. İşte Nuriye de açığa alındığında neler yapabileceği, nasıl başvurularda bulunabileceği hakkında danışmaya gelen müvekkillerimizden biriydi. O zamanlar o da biz de onun nasıl büyük bir direnişin kahramanı, yol açıcısı olacağını tahmin edemezdik.

Nice emeklerle okunur o okullar; dışten tırnaktan arttırılan, bin bir güçlkle kazanılan paralarla, uykusuz geçen gecelerle nasıl alınır o diplomalar biliyorduk. Mesleğini eline almanın gurununu, haksız yere yitirmenin yaratacağı öfkeyi anlayabiliyorduk. Yüz binlerce aile ile aynı koşullarda yaşadık aynı süreçten geçtik. Benzer ümitleri vardı ailelerimizin bilmez miydik hiç...

Nuriye bin bir emekle başladığı mesleğini çok seviyordu. Öfkesinden duramıyordu yerinde, bu o kadar açık bir şekilde görülüyordu ki... Adalet böyle bir şeydir, varlığı farkına bile varmadığınız, sizi saran bir atmosfer gibidir. Yokluğu ise durmaz eder insanı yerinde, nefessiz bırakır. Bir şeyler yapmanız gerekir, aksi halde çürüme başlar, o adaletsizliğin bir parçası haline gelirsiniz. O da öyleydi işte, uğradığı adaletsizliğe karşı muhakkak bir şeyler yapmak istiyordu.

Sendikaları, işlerinden ihraç edilen, açığa alınan akademisyenleri bir bir dolaştı. Sorduğu soru çok yalındı; *“Ne yapabiliriz?”* diyordu ve aldığı yanıt büyük bir sessizlikti. Yüz binlerce insan aileleri ile bir gecede açığa mahkûm ediliyordu ve yanıt korkunç bir sessizlikti. Bu sessizlik sahiden olağanüstü idi, o kadar ki sanki gerçek değildi.

AKP, Erdoğan'ın deyimi ile *“Allah'ın bir lütfü”* olarak gördüğü OHAL'i tüm halkı teslim almanın işlevsel bir aracı haline getirmişti.

Sabaha karşı basılan evler, ne olduğunu anlayamadan kendisinin ve ailesinin başına silah dayanarak gözaltına alınan insanlar, psikolojik ve fiziksel işkence ile ilk 5 gün boyunca avukatlarına erişmeden, ailelerinin ne durumda olduğunu, kendilerinin başına ne geleceğini bilemeden geçirilen ve gâh spor salonlarında gâh üst üste kalınmak zorunda kalınan nezarethanelerde bir ayı bulan gözaltı süreçleri, iktidarın sözcüsü hâkim savcılarının yüzünüze dahi bakmadan okuduğu kararlar... Tıka basa doldurulmuş hapishaneler, hapishanelere OHAL'in getirdiği yeni hak gaspları...

Adalet Bakanlığı 20 Haziran verilerine göre 2 yıl içinde TMK kapsamına giren suçlardan 441.195 kişi hakkında adli işlem yapıldı. Yargıtay başkanı İsmail Rüştü Cirit 2017 Kasım ayında yaptığı açıklamada, 2016 yılı sicil istatistiklerine göre 80 milyonluk ülkemizde 6 milyon 900 bin şüpheli bulunduğunu ifade etmiştir. Yani Türkiye nüfusunun %8 şüpheli sayılmaktadır. OHAL'in ilan edildiği 2 yıllık süreçte her gün 70 kişi tutuklandı.

Televizyonlarda, gazetelerde yayınlanan işkence çürükleriyle kaplı yüzler ile dayak, küfür, işkence görüntüleri gösterilerek sindirilmeye çalışılan insanlar...

29 sendika, 1433 dernek, 145 vakıf, 178 medya yayın kuruluşu, 70 gazete ve 18 TV kanalı, 25 radyo 20 dergi kapatıldı. OHAL boyunca 135.144 kamu görevlisi ihraç edildi. Tek bir KHK ile 1 Eylül 2016'da, bir gecede 50.684 kişi ihraç edildi... 12 Eylül darbesinde bile hakkında işlem yapılan öğretmen sayısı 3 bin 854 iken bu rakam OHAL rejiminde 61 bini aştı. 5 bin 705 akademisyen ihraç edildi. OHAL süresince her gün 163 kişi açığa alındı, her gün 180 kişi ihraç edildi, her gün 3 gazeteci işsiz bırakıldı.

4.218 KESK üyesi kamu emekçisi, 2.000'e yakın DİSK üyesi işçi, 3.000 üzerinde TMMOB üyesi işlerinden edildi ancak 236 bin üyesi ile KESK, 141 bin üyesi ile DİSK, 550 bin üyesi ile TMMOB büyük bir sessizlik içinde idiler. Koskoca sendikalar açığa alınan ihraç edilen binlerce üyesinin hakkını savunmak bir yana OHAL'e yönelik etkili, sonuç almaya yönelik bir eylem dahi örgütleyemiyorlardı.

Bugünün Türkiye'sini 1980 Türkiye'si ile karşılaştırmayan yok gibi. Akademisyenler o zaman olduğu gibi kürsülerini kaybediyorlar, anayasa manipüle edilebilir ve değiştirilebilir görülüyor; devlet başkanı yine en gerici programların propagandacısı; yargıya güven neredeyse yok, tekelleşmiş medya tamamen hükümetin elinde, hapishaneler milletvekilleri, akademisyen ve gazetecilerle dolduruldu. Binlerce insan işten çıkarıldı. Parlamento ve partilere karşı yasa tasarılarından oluşan zincirin sonu gelecekmış gibi durmuyor.

Bakanların ve devlet başkanının iç krizler hakkında uyardığı ve bu kavramdan ne anlamamız gerektiğini açıkladığı sonsuz sayıda konuşma var. Erdoğan açıkça grevlerden ve toplumsal muhalefetten söz ediyor.

Bu yeni değil yeni olan şey buna "demokrasi" adının verilmesi. Erdoğan'a göre Türkiye hiç olmadığı kadar özgür ve demokratik. Gerçek şu ki özgürlükten geriye kalan yalnızca hükümet yanlısı olma özgürlüğü, hükümete karşı çıkma özgürlüğü değil.

Olağanüstü Hal sermayenin ve şirket sahiplerinin emekçilere, muktedirlerin iktidarda olmayanlara ve bu sistemden avantaj sağlayamayan herkese karşı genel saldırısıydı.

Toplumsal muhalefet, iktidara, devlet ve toplum içindeki şubeleri de dahil olmak üzere işveren örgütlerinin kendisine saldırmak yerine zayıf bir biçimde demokrasi talep etti. Holdinglerin iktidarına karşı radikal ve kapsamlı bir mücadele vermek yerine OHAL'e karşı cılız bir tartışma yürüttü.

Onlar salt bir anayasa tartışması yapmayı kabullendiği için; karşımızdakiler sermaye sahiplerine hesap vermekle yükümlü maskeler değilmiş de kendi vicdanında karşı yükümlü olan parlamenterlermiş gibi yaptıkları için; kurumları kamu yararına hizmet etmekle yükümlü olan, bütün tekel çıkarlarının üstünde duran, tarafsız bir devlet varmış gibi yaptıkları için; OHAL'i sınıf mücadelesi konusuna dönüştürmedikleri için büyük bir sessizlik hâkimdi.

Korku sessizliği doğurur, sessizlik de korkuyu. Bu sarmalın

içinden çıkılmalıydı. Sessizlik bozulmalıydı.

Burada bu sessizlik ve hareketsizliği tariflerken kimseye haksızlık yapmak istemem. Her şeye rağmen mücadele edenlere haksızlık yapmak istemem. Ve büromuza da haksızlık etmek istemem zira OHAL'den önce nasıl mücadele ediyorsak OHAL'den sonra da aynı kararlılıkla mücadele ettik.

Cemaatle bağlantılı oldukları iddiasıyla gözaltına alınanların işkence gördükleri yalnız fısıltı ile dile getirilirken (ki ekranlarda bu işkenceler ve izleri açıkça gösteriliyordu) bir dönem avukatlarımıza komplo kuran cemaat şüphelilerine yapılan işkenceleri ve gözaltıları sırasında gerçekleşen işkence vakıalarını biz teşhir ettik.

5 günlük avukat kısıtlamasına, 30 günlük gözaltı süresine, tutuklu tutsaklarla yapılan avukat görüşlerinde kamera ve gardiyan bulunması dayatmasına, tutuklularla yapılan avukat görüşlerinin haftanın 1 günü 1 saat yapılması dayatmasına, adliyelerde avukatların uğradıkları saldırılara karşı mücadele verdik. OHAL boyunca avukatlık yaptığımız dosyalara bakıldığında bu dayatmaların uygulanamadığı görülecektir.

OHAL uygulamalarını tek tek saymak mümkün değil ancak her bir hakkın gasp edilmesine karşı canla başla mücadele ettiğimizi gönül rahatlığı ile söyleyebilirim.

OHAL sürecinde gerçekleştirdiğimiz en büyük direnişlerden biri de Adalet Okulu Derneğimiz ve bürolarımıza mühür vurmaya kalktıklarında gerçekleştirdiğimiz direniştir. Bir KHK ile bir anda yüzlerce dernek kapatıldığında kapatılan derneklerimiz arasında Çağdaş Hukukçular Derneği ve Adalet Okulu Derneğimiz de bulunmaktaydı. Adalet Okulu Derneği büromuzla aynı adreste faaliyet göstermekteydi. Ve adreslerin yıllardır avukatlık bürosu olarak kullanıldığı bilindiği halde Derneğe mühür vurma bahanesi ile bürolarımıza mühür vurmaya çalıştılar. ÇHD'li, ÖHD'li avukatlar ve yine pek çok avukat dostumuz, milletvekilleri, Adalet Okulu öğrencilerimiz ile yaklaşık 150 avukatla saatlerce süren bir direnişle büromuza mühür vurulmasına karşı durduk. İçeriden dakika

dakika canlı yayın yapılan ve içinde onlarca avukatın bulunduğu büromuzu, uzun namlulu silahlarla, özel harekât timleriyle, itfaiye araçları ve binaya doğrultulan makineli tüfeklerin bulunduğu zırhlı araçlarla “basma” cesareti de İçişleri Bakanlığı personeline aitti.

Böyle bir baskın ve böyle onlarca avukatın dayanışma ve direnç gösterdiği bir direniş sanıyorum ki avukatlık tarihi açısından dünyada ve ülkemizde bir ilkti...

Ne Ankara’da ne İstanbul’da büromuzun, Derneklerimizin mühürlenmesine izin vermedik. Defalarca gözaltına alındık, defalarca o mühürleri söküp attık.

Ancak toplumun tüm kesimlerinin kesintisiz bir saldırı altında olduğu bu süreçte saldırının yöneldiği tüm kesimlerin direniş göstermesi gerekiyordu.

Umutsuzluk, karamsarlık ve sessizlik yıkımın nedenlerini kavrayamayan, çıkış yolunu göremeyen mücadele yeteneğini kaybetmiş olanlara ait bir sorundu. Bu saldırının neyi amaçladığını bir kez anlamak ve buna karşı mücadeleye dair bir adım atmak karamsarlığı tuzla buz etmeye yeterdi.

Nuriye böyle bir süreçte başladı direnişe. “*Tek bir kişi ne yapabilir ki?*” diye düşünmedi. Herkese direnme hakkının en kadim insan hakkı olduğunu ve zulme karşı direnebilmek için yalnızca haksızlığa karşı durma iradesinin yeterli olduğunu hatırlatmak için bir başına bırakılmış İnsan Hakları Anıtı önüne gitti.

Direnmek için tek bir yürek, tek bir zihin yeterlidir. Her türlü argümanı ile saldıran faşizm karşısında sahip olduğumuz en büyük silah yüreklerimiz ve zihnimizdir. En büyük silah inançlı insandır. Tüm baskı aygıtları, gazları, copları, silahları, zırhlı araçları çaresizdir. Nezarethaneleri, hapishaneleri, işkencehaneleri çaresizdir... Direnmeye karar veren insan için yasakların hükmü yoktur. Aydınlık günlerdeki milyonlara denktir karanlığın ortasında tek başına direnen insan.

Nuriye’nin OHAL’in o sessiz, hareketsiz, umutsuz karanlığında ne yaptığını küçük bir hikâye ile anlatayım size;

Bu hikâye Afrika'da, Yoruba Krallığı'nın kutsal şehri İfe'de, bugünkü gibi bir günde yaşandı.

Hastalığı artık iyice ilerlemiş bir ihtiyar, üç oğlunu topladı ve onlara şöyle dedi:

- En değerli şeylerim bu odayı tamamen doldurana kalacak.

Ve dışarıda oturup gecenin çökmesini bekledi. Oğullarından biri toplayabildiği tüm samanı getirdi, ama odanın yarısı boş kaldı. Bir diğeri toplayabildiği tüm kumu getirdi, ama oda yine boş kaldı.

Üçüncü oğul bir mum yaktı.

Ve oda doldu...

Nuriye de OHAL'in karanlığı ortasında bir mum yaktı, ışık oldu. Öyle bir ışık ki aydınlığın da, karanlığın da, boşluğun da ne olduğunu gösterdi hepimize.

Zifiri karanlıkta yakılan tek bir mum aydınlatır karanlığı,

Yolunu bilmeyene toplu iğne ucu kadar bir yıldız ışığı yol gösterir çöllerde.

Mao'nun söylediği gibi tek bir kıvılcım tutuşturabilir bütün bir bozkırı...

O da bir mum, bir yıldız ışığı, bir kıvılcım oldu işte. O kadar yalın, o kadar sade ve bir o kadar da güçlü...

Böyle başladı Nuriye'nin, Semih'in ve tüm Yüksel Direnişçilerinin hikâyesi.

Böyle başladı hocalarımızın onur, insanlık ve haysiyet dersi...

Nuriye'ye sorsanız gülümseyerek *"Biz yalnızca kendi hikâyemizi yazıyoruz."* diyecektir. Ve herkesi de kendi hikâyesini yazmaya davet edecektir.

Ben onların bu masalsı hikâyesini tanık olduğum kadarıyla anlatacağım.

Masalsı diyorum çünkü yapılamaz denilenin yapılabiliğini gösterdiler onlar, direnilemez denilene karşı direnilebileceğini

gösterdiler ve onurlu bir gelecek mücadelesinde tek bir kişi kalsanız bile tüm dünyayı etkileyebileceğinizi gösterdiler.

Geleceğe sahip çıkmak gelecek için direnip mücadele etmekten geçmektedir. Gelecek soyut bir kavram değildir, bir olgudur. Gelecek için mücadele etmek temennilerden oluşmaz.

Bu tarihsel direniş, zulme karşı kararlılıkla yürüyerek ülkede koca koca kurumları, sendikaları korkutup sindiren, hareketsizleştiren OHAL'i bir paçavra gibi fırlatıp atan direniş, Türkiye'nin geleceğini belirleme misyonunu da yüklenmiştir. Türkiye halkları, faşizmin karşısında susup sinecek mi yoksa faşizme karşı mücadele mi edecek? Bu halklarımızın geleceğini belirleyen bir dönüm noktasıdır.

Nuriye'nin önüne çıktığı İnsan hakları Anıtı'nı daha önce hiç görmüş müydünüz?

Muhakkak denk gelmişsinizdir gazetelerde, geçtiğimiz yılın en popüler kadınlarından biriydi. Nuriyelerle birlikte tutsak edilmişti. Yoktu tutsak edilmeyi gerektirecek hiçbir fiili. Dizlerinin üzerindeki kocaman bir kitaba eğilmiş, kendi halinde bir kadın heykeldir kendisi. Ben tutsak edilmesinin en önemli nedenlerinden birinin de bu olduğunu düşünüyorum; daha ne yapsın canım kitap okuyor! Malum memleketimizde okumak, maazallah bir akademisyen, bir öğretmen, bir gazeteci, bir avukat olmak tehlikelidir. Çift yönlü bir tehlikedir bu; okuduğunuz için tehlikelisinizdir ve bu sebepten tehlikedesinizdir!

Bu yalnız ve güzel kadın heykelinin elindeki kitapta insanların en temel hakları yazdığı için de ayrıca tehlike teşkil ettiği ve tutsak edilmesinin bir nedeninin de bu olduğunu düşünmek için geçerli nedenlerim var. Diğer nedenlerini de konuşacağız elbette. Ama her ne sebeple olursa olsun, bir heykelin tutsak edilmesi dünyada bir ilkti. Yıkılan heykeller, görmüştük, çalınan heykeller, kimi zaman tahrip edilen, saldırıya uğrayan heykeller de gördük ancak bir heykelin gözaltına alınmasına ilk kez tanık oluyorduk. Tutsak edilenin İnsan Hakları Anıtı olması da ayrıca manidardı. Ya da şöyle demeli Türkiye'nin hali pür meali idi. Biz insan haklarının

askıya alınmış olduğunu söylediğimizde böyle teşhir edemedik var olan durumu, sağ olsunlar bizim yerimize tüm dünyaya gösterdiler memlekette insan haklarının halini. Anıtın çevresindeki bariyerler ancak OHAL kalktıktan bir süre sonra kaldırılabilir. Hemen yanı başına kurulmuş karakol hala yerli yerinde duruyordu. Aslında yine memleketin tablosuydu karşımızda duran, nasıl ki OHAL görünürde kaldırılıp OHAL'in içeriğindeki pek çok düzenleme olağanlaştıysa bariyerler kalktı ama polisler gitmedi anıtın başından. Bariyerlerin kaldırılmasından sonraki saldırılar da OHAL sürecindeki saldırılardan aşağı kalır değildi.

Nuriye o Anıtın önüne, o Anıtın temsil ettiği tüm değerler için çıktı. Hayatını emeği ile kazanma hakkını talep etmek için çıktı. Adaletsizliğe ve zulme karşı direnme hakkını kullanmak için çıktı. İnsan olma onurunu korumak için çıktı... Çünkü alelade bir eşya bile kendi yapısını şiddete karşı korumak için bir direnç gösterir. Bir kedi sıkıştırıldığında tırmalar, bir solucan bile üstüne basan ayağa kafa tutar. Bir hayvanın canlılığı ve görece onuru başkaldırı içgüdüsünün güçlülüğü ile ölçülebilir. Bir akarsu yolunu kestiğinizde, akışını değiştirmeye kalktığınızda taşar, sel olur direnir. Bir ağaç toprağa sıkı sıkı tutunur, bir kaya durabildiğince heybetli, sağlam durur.

Eşyanın, solucanın, suyun, ağacın, taşın direniş göstererek varlığını koruyabildiği bir koşulda insanın insanlığını korumak için bir direniş göstermemesi beklenebilir mi? Beklenemez, beklenmemelidir.

Çünkü insanın içinde direncini çekip aldığınızda onun HER ŞEYİNİ elinden almış olursunuz, HER ŞEYİNİ. Artık onu her şeyin aracı yapabilirsiniz. Nereye çekerseniz gelir. Büyük bir düşkünlüğün ve çürümenin önü açıılır. İçi bomboş bir kabuk gibi, bir posa gibi kalır insan. Artık bir hurda değerinde bile olmaz.

Zira direnme hakkı yoksa insan onuru korumasız kalır. Direnme hakkı yoksa özgürlükler korumasız kalır, direnme hakkı yoksa adalet korumasız kalır

Ve en sonunda yok olurlar...

Tüm hakların üzerinde ve temelinde direnme hakkı mevcuttur

Şu an kullanabildiğimiz haklarımız bizden öncekiler onları kazanabilmek uğruna direndiği, mücadele ettiği ve bedeller ödediği için vardır.

İnsanlık tarihine baktığımızda önce doğaya karşı hayatta kalma mücadelesi verdiğimiz görülecektir. Vahşi hayvanlara, soğuşa, açlığa karşı direnmiştir atalarımız. Sınıflı toplumların ortaya çıkmasıyla ezilenlerin ezenlere karşı direnişi başlamıştır ve hala devam etmektedir.

Klasik anlamda kölelik artık yoksa krallık, sultanlık devri tarihte kaldı ise bu insanların direnişi ve bedeller ödemesiyle gerçekleşmiştir.

Her ne kadar ülkemizde geçerli olan hukuk halkı değil egemenleri korusa, mahkemeler de egemenlerin iradesi olan bu hukuku hayata geçirme görevini üstlenseler de şu an bir “kadı” değil bir mahkeme heyeti varsa karşımızda bu direniş ile kazanılmıştır. Yani şu an taşıdığınız cübbeyi dahi ezilenlerin direnişine borçlusunuz.

Yüz binlerce kölenin, toprak köylüsünün, işçinin, yoksulun bilcümle ezilenin hayatları pahasına kazanılan haklarımızı kullanmaya devam edebilmemizin koşulu da haklarımız elimizden alınmaya kalkıldığında direniş göstermek olacaktır.

Yüzlerce yıllık bir mücadele ile elde edilen haklar OHAL ile çıkarılan KHK'lar ile tek seferde elimizden alınmıştır.

Ne var ki halkın elinde başvurabileceği tek bir hakkı hem de hiçbir kuvvetin ortadan kaldıramayacağı tek bir hakkı kalmıştır. Zulüm ve adaletsizliğe direnme hakkı.

Bir baskı rejimine karşı direnme hakkı en eski çağlardan beri her halk, ülkü ve doktrindeki kişiler tarafından kabul edilmek zorunda kalmıştır.

İlk çağın teokratik monarşilerinde bile bu böyledir.

Çin'de bir kralın ülkesini kanunsuz ve zalimane bir şekilde

yönetmesi halinde kendisinin devrilip yerine dürüst bir prensin çıkarılması temel bir ilke olarak kabul edilmiştir.

Eski Hindistan'daki filozoflar, keyfi bir yönetime karşı "aktif" direnme öngörüp ihtilalleri haklı bulmakta, üstelik bu teorilerini sık sık uygulamaktaydılar. Kendilerinin ruhani liderlerinden bir şöyle der; *"Halkın benimsediği bir düşünce kraldan daha kuvvetlidir."*

Saint Thomas Aquinas diktatörlerin halk tarafından alaşağı edilmesinin savunuyordu.

Martin Luther bir hükümetin kendi koyduğu yasaları çiğnemesi halinde vatandaşlarının kendine boyun eğmek zorunda olmadıklarını söylüyordu.

17. asrın başlarında alman hukukçu John Althus hükümetin haksız kanunsuz ya da diktaya yönelme hallerinde halkın artık boyun eğmek zorunda olmayacakları gibi direnme ya da devrim yoluna başvurmalarının haklı ve meşru olarak kabul edileceğini ileri sürmekteydi.

Bunlar farklı tarihsel dönemlere dair, farklı coğrafyalardan farklı dünya görüşüne sahip insanlardan verilen örneklerdir. Tarihin tekerleğini geriye yürütmek isteyenlere yüzyıllar öncesinden verilen cevaplardır.

Direnme hakkı hukuk metinlerinde de kendine yer bulmuştur.

1776 Virginia İnsan Hakları Bildirgesi 3. madde: *"herhangi bir yönetim bu göreve layık olmadığını gösterir ya da bu görevi hiçe sayarsa, toplumun çoğunluğunun kamu yararına en uygun gördükleri biçimde, bu yönetimde ıslaha gitmek, yapısını değiştirmek ya da ilga etmek hakkı doğar; bu hak vazgeçilemez devredilemez ve iptal edilemez bir haktır."* demektedir.

1789 İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi 2. Madde, her siyasi toplumun ana amacı hukuki taahhüt altındaki doğal insan haklarını korumaktır demektedir ve ardından baskıya karşı direnme hakkının da bu haklardan biri olduğunu vurgulamaktadır.

1948 BM İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi başlangıç kısmı 3.

Ve 5. paragrafta insanın istibdat ve baskıya karşı son çare olarak ayaklanmak zorunda kalmaması amacıyla insan haklarının bir hukuk rejimi ile korunması gerekli olduğu için İnsan Hakları Bildirgesi'nin ilan edildiğini belirtir.

Direnme hakkının hukuk metinlerine girmesi iktidarı elinde tutan sınıfın *“kendi meşruluk zemini”* ile ilgili kaygılarından kaynaklanmaktadır. Meşruluğunu sağlayabilmek adına tanımak zorunda kalır bu hakkı.

Ancak direnme hakkı hiçbir zaman hukuk metinlerinde yer alıp almamasına göre kullanılmamıştır. Her koşulda ve dönemde tanınсын ya da tanınmasın insanlığın kullandığı bir hak olmuştur.

Bu metinlerde kabul gören tanımlamalarda direnme hakkı iktidarın meşruluk kaybı ön şartına bağlanmıştır.

Marksist dünya görüşü direnme hakkı kavramını ön koşullardan kurtarır

Çünkü direnme hakkını ezilenin ezene başkaldırma hakkı olarak tanımlarsak burada ezen kavramının güncel görüntüsü en genel ifadesiyle sermaye sınıfının örgütlü yapısı olarak devlettir. Ezilen ise erk sahibi sınıf dışında kalan bütün unsurlardır. Direnme hakkı bir meşruluk şartına bağlanmadan tanınmaktadır. Çünkü hâlihazırda egemen sınıfa ait olan iktidarın kaybedecek bir meşruluğu daha başından bulunmamaktadır.

Sömürü baskı ve zor altında ezilenler hiçbir zaman *“Yasa bana direnme hakkı tanımamış o zaman bu koşullara katlanmak zorundayım”* dememiştir. Henüz direnme hakkı diye bir kavramın varlığı felsefe tarihinde bile dile getirilmemişken direniş mevcuttu. Direnme herhangi bir metinde tamamlanmamış olsa, insanlar böyle bir hakkın varlığından haberdar olmamış olsalar da direnç gösterirler. Direniş insanın en kadim özelliklerinden biri olarak bu günlere gelmiştir.

Ezen, sömüren, zorba karşısında direniş haktır. Faşizm karşısında ise hakkın da ötesinde bir zorunluluk üstlenilmesi gereken bir görevdir.

Şimdiki sessizlik sizi yanıltmasın. Günümüz koşullarındaki sessizliğe bakıp o kadim hakkın unutulduğunu düşünmeyin.

“*Sen bakma havanın durgunluğuna/derya dediğin uyur uyanır...*” diyor Nazım Usta.

İnsanlık var oldukça direniş de var olacak. Direniş bir gün sana ererse yeryüzünde insan kalmamış demektir bu.

Elinde yalnızca el yazısı ile beyaz bir kartona yazılmış olan “*Açığa Alındım İşimi İstiyorum Nuriye Gülmen*” yazan dövizi ile çıktı anıtın önüne. Ve birkaç cümle kuramadan kolluk denilen halk haricinde her şeyi kolladığını bildiğimiz güçlerce gözaltına alındı.

Eski bir öykü vardır bilir misiniz? Körlerin yaşadığı bir kent varmış herkes kör doğarmış. Bir gün bir çocuğun gözleri açılmış, etrafı görmeye başlamış. Bu hastalıktan çok korkmuşlar, salgına dönüşüp bütün çocuklara bulaşmasın diye çocuğu öldürmüş ve cesedini yakmışlar. Bu öyküde olduğu gibi kendisi gibi halkın gözünü açıp direnebileceğini onlara göstermemesi için Nuriye'ye saldırdılar.

Olay çok basitti, teknik olarak tarif ettiğimizde: trafiğe kapalı bir alanda, tek bir insan, elinde üzerinde herhangi bir cebir ve şiddete çağrı içermeyen döviz olarak tanımlanan bir karton olduğu halde bir irade beyanında bulunmaya çalışıyordu. Açıklamasını tamamladıktan sonra bir süre de oturma eylemi yapacaktı. Anayasa ve yasalarca tanınan ifade özgürlüğü hakkını kullanıyordu hepsi bu. Yaşanan olay faşizmin hukukunda, olağanüstü hal şartlarında bile yasa dışılık teşkil etmiyordu.

Peki, neden saldırıyordu kolluk? Ya da kolluk bu kez neyi kolluyordu?

Sessizliği kolluyorlardı, bu sessizlik bozulmamalıydı.

Nuriye'nin sesi başka sesleri de keline katılmaya davet eden bir sestir. Yüz binlerce insan ekmeğinden edilmişken biri ses çıkarmaya başladığı takdirde hepsi seslerinin olduğunu fark edebilirdi. Yüz binlerin bunu fark etmesi sessizlik tarafından korunan, bu nedenle sessizliği korumak isteyenlerin işine gelmedi.

Anıtın önüne çıktığı ve saldırıya uğradığı ilk günden sonra bir daha alana çıkmayabilirdi Nuriye. Saldırganların beklentisi buydu en azından.

Ama o bir tercih yaptı ve dedi ki *“dönen dönsün ben dönmem yolumdan”* işte o zaman zamanın dışına çıktı.

Ne diyordu Camus *“Ya zamanla birlikte yaşayıp ölürsün, ya daha yüce bir yaşam uğruna zamanın dışına çıkarsın.”*

Zamanın dışına çıkmak tarihin içine girmektir. Yaşadığın an artık tarih olur.

Ve saldırılara rağmen her gün yeniden çıktı alana. Dönmeyip yolundan yürümeye devam ettiği her yeni gün yeni bir adımdı. Bir adım, bir adım daha attı zulmün üstüne.

Yürüdükçe yaşadığı zaman, yarattığı tarih ardından geliyor-du. Ve şaşkınlığa düşürüyordu saldırıganları.

Saldırıya uğrayan sadece Nuriye değildi orada halkın direnme iradesi bozguna uğratılmaya çalışılıyordu. İbret verilmek isteniyordu, *“Karşı çıkmayın, biat edin ve illaki çıkacağım diyorsanız da başınıza gelecekler bunlardır.”* demek isteniyordu. Geri adım attıramadıkça daha da hırçınlaşıyorlardı.

Bu sebeple sadece Nuriye'ye değil çevresindekilere de saldırıyorlardı. Özellikle de basına saldırıyorlar ve gözaltına alıyorlardı. Bir kısmını gözaltına almakla da uğraşmıyor, zorla ellerindeki makineleri, telefonları alıyor, silebildikleri görüntüleri siliyor beceremezlerse direk hafıza kartları gasp ediyor kırıyor parçalıyorlardı... Evet, birileri basın özgürlüğü mü demişti? Polisler organize suç çetesi gibilerdi. Gasp, mala zarar verme, hürriyeti tahdit ve diğerleri...

Tek başına bir kadına böylesine saldırılmasına tepki gösteren insanlara da saldırıyorlardı *“Ne yapıyorsunuz evladım?”* diyen teyzeler, amcalar, işkenceye tepki gösteren gençler kendilerini Nuriye ile aynı araçta buluyorlardı.

İlk günlerden birinde işkenceyi delillendirebilmek için çekim

yaptığımda ki oradaki tüm polisler Nuriye'nin avukatı olduğumu biliyorlardı, bana da saldırıp gözaltına almaya çalıştılar. Sonra içlerinden biri o süreçte bir avukatı gözaltına almanın meseleyi daha görünür bir hale getireceğini düşünüp gözaltına alınmamanın daha akıllıca olacağına karar verdi. Saldırıların seviyesi bu dereceydi. Çekim yapan gazeteci, görevini yapan avukat onların karşısına çıkan büyük engellerdi ve bertaraf edilmeleri gerek-mekteydi.

Tüm bu gözdağı verme çabaları ters tepti. Halkımız zulme başkaldıran çocuklarına her daim sahip çıkmıştır, çok sevmiştir halkımız onları, bağrına basmıştır. Bastı Nuriye'yi de bağrına, çünkü onlar da Nuriye ile aynı yarayı taşıyordu yüreğinde ve bilincinde. Nuriye onların kızları gibiydi kendi evlatlarını yakınlarını görüyorlardı Nuriye'de. İnsanların ailelerinden, akrabalarından birileri bir şekilde ihraç edilmiş, açığa alınmıştı. Nice emeklerle edindikleri meslekler ellerinden alınmış, açlığa mahkûm edilmiş-lerdi. Bu yüzden de kendilerini yakın hissediyorlardı Nuriye'ye...

Ve yavaş yavaş arttı Anıt önü kitlesi. Direniş örgütlüyordu çevresini. Geri adım atmayı reddeden ve tek başına başkaldıran bu narin kadının yiğitliği herkese kendi gücünü hatırlatıyordu.

İnsan sürekli korkutulursa ne olur? Korkacak bir şeyi kalmadığında ne olur?

Ben cevap vereyim;

Daha ilk iki hafta içinde iki yeni direnişçi ve pek çok destekçisi olmuştu Yüksel'in.

Egemenler korkunun bulaşıcı olmasına güvenirler, bir virüs gibi, salgın hastalık gibi yayılır korku bilirler.

Ancak onların bilmediği bir şey vardır ki korkular birikir cesaret olur. Bu hayatın diyalektikidir. Her şey kendi zıddını taşır bağrında ve her şey dönülebilir zıddına.

Sessizlik birikir ses olur, acılar birikir sevinç olur, nefret birikir sevgi olur, korku birikir cesaret olur...

Nuriyeler birikirse ne olur peki? Bu da zalimlerin sonu olur işte!

Fark ettiler bunu fark etmesine ama çaresizdiler bunun karşısında. Çaresizce saldırdılar Nuriyeleri azaltmaktan çok çoğalttılar.

Birikiyordu Nuriyeler...

Yine bir KHK ile işinden edilen tarih öğretmeni Acun KARADAĞ kendi okulu önünde başladı oturma eylemine. Her gün saldırıya uğruyordu o da öğrencilerinin gözleri önünde, öğrencilerinin çırpınışları, ağlayışları arasında.

Sonra Semih Öğretmen Mardinlerden gelip oturdu Nuriye'nin yanına. İşini, öğrencilerini istiyordu o da. Yalnızca onlar yoktu ama anıtın önünde. Kimi zaman 10-15 kişi gözaltına alınıyordu onlarla birlikte direnişin ilk günlerinde.

Nuriye ile Semih'in direnişleri başladığında avukatlıkta ilk yılımı doldurmak üzere idim. Her ne kadar bir ayağımız hep direnişlerde olsa da takdir edesiniz ki her gün düzenli olarak gözaltı takibi yapmıyorduk. Meslek yaşantım açısından bu bir ilkti ve daha pek çok ilki de yaşatacaktı bana Yüksel Direnişi...

Büromuzda ilk öğrendiğim şeylerden biri de bir müvekkil gözaltına alındığını bildirdiğinde elimizdeki iş her ne ise bırakıp gitmemiz gerektiği idi. Hani *"iki eli kanda olmak"* deyimi vardır ya, iki elimiz kanda olsa dahi vakit geçirmeden gitmeliydik.

Bir avukatın geciktiği her dakika müvekkilinin işkence gördüğü süreye eklenebilir çünkü. Müvekkilin havasız bir araçta kan ter içinde, ters kelepçe ile beklediği süreye eklenebilir. Talihsiz bir gecikme müvekkilinin yaşamını yitirmesine dahi neden olabilir. Maalesef bu ilke ile çalışmayı gözaltında katledilen müvekkillerimiz öğretmişti bizlere. Her ilkemiz hak ve özgürlükler mücadelesinin acı tecrübelerinin imbiğinden damıtılmıştı. Kameraların ve halkın gözlerinin önünde saldırmakta beis görmedikleri direnişçilere halkın göremediği ve her nedense kameraların bulunmadığı alanlarda neler yapıldığına yüzlerce defa tanık oldum.

Tüm bunlar olmasa bile bir avukatın takip etmesi gözaltı sürecini hızlandırır. Yani ne savcıların ne de kolluğun umurunda olmayan bir şeyi umursarsınız; zaten haksız yere saldırıya uğramış ve gözaltına alınmış insanların bir an evvel özgürlüklerine kavuşmasını... Özgürlüğümüzden çalınan her bir dakikanın kıymetini iyi biliriz çünkü biz...

İş kasıtlı olarak ağırdan alan kolluk, kasıtlı olarak işlemleri mesai saatinden sonraya sarkıtarak savcıdan “mevcutlu” talimatını almayı pek sever. Psikolojik ve fiziksel işkence ile geçecek bir gece daha...

Söz konusu insanın bir ailesinin, evinin, işinin, çocuklarının, ertelenmemesi gereken işlerinin olabileceği hiç kimsenin umurunda değildir. Daha iyi ya bir daha kalkışmaz artık boyundan büyük işlere...

Merak içindeki eşe, kardeşe, anneye durumu anlatmak bize düşer. Onları daha fazla merakta koymamak için çabalamak da.

Bu nedenle müvekkil ya da ailesi bize gözaltını haberini iletmediği vakit gözaltı aracı hastaneye ulaşmadan bizim ulaştığımız olur. Çoğu kez raporlanmayan işkence izleri için tartışırız doktorlarla. İşkenceci polislerin büyük bir yüzsüzlükle muayene odasında durma çabalarını engellemeye çalışırız. Ve araç hastaneye çıkıp karakola vardığında oradayızdır. Her işlemi işkence ve ezme aracına çevirmeye çalışan polislerle her gün benzer tartışmaları yürüterek işkence ve gözaltı süresini en aza indirmeye çalışırız.

Yüksel sürecinde kısa bir süre içinde uygulama değiştirmişti polisler.

Şöyle ki 2911 sayılı kanuna muhalefet teşkil eden bir fiil olmadığı halde saldırıp gözaltına alıyorlardı direnişçileri. Bu insanlar beraat edecekler ve devlet bu işten zararlı çıkacaktı. Daha karlı bir iş yapmaya karar verdiler. Hem eylemi engellemek hem de insanları ekonomik olarak sıkıntıya düşürerek devam etmemelerini sağlamaktı niyetleri. Ekonomik tehditler kaybedecek şeyleri çok olan egemenler için belki geçerli olabilir. Ama kaybedecek

neyi vardı açlığa mahkûm edilmiş insanların. Daha fazla nelerini alabilirlerdi ki...

Kabahatler kanununa göre idari para cezası kesmeye başladılar. Her gün bir başka absürt neden buluyorlardı. Bir gün önce aynı fiile 2911 sayılı kanuna muhalefet etmekten işlem yaparken bir gün sonra çevreyi rahatsız etmek, çevreyi kirletmek gibi olmadık gerekçelerle kabahatler kanunu uyarınca işlemler yapmaya başladılar. Nasıl daha yüksek bir ceza yazabileceklerse ona uygun bir gerekçe buluyorlardı.

Bildiğiniz gibi bu teknik anlamda bir gözaltı işlemi olmuyordu ancak uygulamada bir gözaltı işlemine dönüşüyordu.

Daha doğrusu kasıtlı bir biçimde fiili bir gözaltı süreci yaşıyorlardı insanlara. İdari para cezasını kesmekle görevli birim olay yerinde ceza keser, usul budur. Ve doğrudan tebliğ eder kişiye.

Hatta çok daha ileri çalışma usulleri gördük bu süreçte ülkemizde. Örneğin; Dersim’de oğlunun cenazesini alabilmek için açlık grevi ve oturma eylemi yapan Kemal Gün ve tüm ziyaretçileri evlerine döndüklerinde peşlerinden idari para cezalarının gönderilmiş olduğunu gördüler. Alana dahi gelmiyordu kolluk, kimlik dahi sormuyordu. Kişileri ve adreslerini, kendi yöntemlerince tespit ediyor ve arkalarından cezaları gönderiyordu.

Her şey gibi ifade özgürlüğünün de bir fiyatı vardı kapitalizmde. *“Paran varsa oturma eylemi yapabilirsin, parayı öde ister basın açıklaması yap ister açlık grevi...”* demenin bir şekli değil miydi bu?

Tüm gün süren bir oturma eylemi ve açlık grevi direnişi mi yaptınız; ziyaretçiler de dâhil 5 kişi için Kabahatler Kanunu’nun *“emre aykırı davranış”* maddesi uyarınca kişi başı 100 liradan toplam 500 liralık makbuz adresinize gönderilecektir. Peşin ödemelerde 1/3 oranında indirim imkânı ve ayrıca taksit seçeneği de mevcuttur. İyi günler dileriz.

Direnış boyunca direniş ve destekçilere kesilen cezaların tutarı hesaplandığında Yüksel Caddesi’ni tamamen satın almaya

yetecek meblağın oluştuğu görülecektir. Bu durumda direnişçiler pekâlâ kendi malları gibi kullanabilirler Yüksel Caddesi'ni. Üç gün sonra "*parası neyse veririz gardaş*" diyen birilerinin ortaya çıkma ihtimalinin ve bu durumda yaşanabileceklerin de hesaba katılması gerekir.

Velhasıl direnişçileri cezai bir işlemle alıkoyamayacaklarını anlayınca idari yaptırıma yönelen kolluk idari yaptırımları da cezalandırmanın bir aracı olarak kullanmaktan geri durmuyordu. Açıklama yapmaya çalışan direnişçilere saldırıyor, işkence ile sürükleyerek araca götürüyor, tüm bu işlemler gerçekleştikten sonra akıllarına savcıdan talimat almak geliyor. Talimat beklenirken saatlerce insanlar biber gazı sıkılmış araç içinde bekletiliyor. Talimat kabahatler kanunundan işlem yapılması da olsa önce hastane sonra emniyete götürülüyor, birkaç dakikada hazırlanabilecek evraklar için insanlar bütün gün gözaltı aracında işkenceye uğramış halde bekletiliyorlar. Kolluk kendince direnişçileri alandan uzaklaştırmış, tekrar alana çıkıp oturmalarını engellemiş oluyor.

Tüm bu süreçler gerek savcılarla gerek kollukla yürüttüğümüz tartışmalarla geçiyordu. Alandan başlayarak karakolda devam eden ve hastanede son bulan ve her gün kendini tekrar eden bir döngü.

Bir süre sonra Yüksel Direnişçileri kendilerinin avukatı olmayı öğrenmişlerdi. Ee koca bir halkın zulme uğraması karşısında direnişçileri ile zulme barikat olarak halkı ve haklarını savunan bu insanlar söz konusu olduğunda şaşılacak bir durum yoktu.

Her saldırının ardından ertesi gün direnişçilerin alana çıkmamasını ümit eden kolluk güçlerinin hayal kırıklığı büyüyordu çünkü direniş de büyüyordu.

9 Kasım'da Nuriye'nin ilk alana çıkışından 20 Gün sonra Yüksel Direnişçileri 20 gündür yaptıkları gibi alana geldiler, dövizlerini kaldırıp açıklamaya başladılar ancak bir terslik vardı, açıklama yapıyorlardı ve saldıran olmamıştı. Birbirlerine ve

okuduğu kitaptan şaşkınlıkla başını kaldıran sevgili anıtlarına baktılar. Açıklamalarını bitirince, anıtın ayakları dibine oturdular. Hala bir şey olmuyordu. Kolluk kollayacak daha mühim bir şey mi bulmuştu bilmiyorlardı. Bildikleri tek şey çok mutlu olduklarıydı. İşlerine iade edilmişçesine büyük bir mutluluktan yaşadıkları. Evet, henüz zafer kazanmış değillerdi, işlerini değil, direnecekleri alanı kazanmışlardı ama nihai zafer küçük küçük zaferlerin toplamı değilse neydi?

Artık Her gün oradaydı Yüksel Direnişçileri. Bildiri dağıtıyorlardı, imza topluyorlardı, halkla konuşuyorlardı. Halkımızın tam gözlerinin içine bakıyorlardı. Herkese, herkese ama herkese uğradıkları haksızlığı, direnişlerini anlatıyorlardı. Ve diyorlardı ki siz de elinizden geldiği şekilde direnin, karşı çıkın. Yeter ki kabul lenmeyin. Anlıyordu onları insanlar, imzalar birikiyordu, insanlar birikiyordu.

Yüzlerinden gülümseme hiç eksik olmuyordu direnişçilerin. Yüreği halk için çarpmayan biri bu kadar güzel gülebilir miydi?

Eksi bilmem kaç derece soğukta, karda, Ankara'nın ayazında, yağmurunda, çamurunda oradaydılar.

Buz tutmuş ellerine ayaklarına rağmen sıcacık gülümsemeleri ile alanlarındaydılar. Direnen insanlara has bir mutluluktan yüzlerindeki. Ve bulaşıcıydı. Bu mutlu gülümseme umuttu ve yayılıyordu...

İnsan Hakları Anıtı önü yavaş yavaş haksızlığa uğrayan herkesin bir şekilde uğradığı bir yer haline gelecekti. Direnişin adresi haline gelecekti. Direniş tüm ezilenleri birleştiriyordu.

Bir insanın evi neresidir? Kendini güvende ve mutlu hissettiği, yaşamsal ihtiyaçlarını karşıladığı yerdir.

Haksızlığa uğramış bir kimsenin kendini güvende hissedebileceği yer neresidir? Direniştir. Direniş olmadı mı tehlikeyedir tüm maddi manevi tüm varlığımız çünkü. Bu yüzden ezilen insanın en güvenli sığınağı, yaşam kaynağı, umudu, neşesi de direniştir. Direnişin olduğu yer ezilen insanların evidir artık.

Yüksel de halkın evi oldu. Baş eğmeyen, direnen, hakkını isteyen halkın evi... Öyle ki direnişçilere gönderilen destek mektuplarının adres bölümüne Yüksel Caddesi, İnsan Hakları Anıtı Kızılay/Ankara yazıldığında ulaşıyordu mektuplar onlara. Bu evin fertleri günden güne çoğaldı. Direniş ailesi büyüdü, büyüdü, büyüdü...

Direniş sadece anıtın önünde sürmüyordu. Ankara'nın ve Türkiye'nin başka yerlerinde de kamu emekçileri direniş başlatılar. İstanbul'da, Düzce'de, Malatya'da, Bodrum'da, Aydın'da, Hatay'da kamu emekçileri buldukları yerlerde oturma eylemleri yapmaya başladılar.

Pek çok yerde saldırıya uğradılar, gözaltına alındılar. Örneğin Malatya'daki direnişçiler Erdoğan CANPOLAT, Özkan KARATAŞ, Umut Sertaç ÖZDEMİR ve Cengiz UĞURLU 105 kere üst üste gözaltına alındılar tam 105 kere! Üst üste gözaltına alınmada rekorlar kitabına girecekler diye 3 gün ara verdiler gözaltı yapmaya, sonra tekrar gözaltına almaya başladılar. 3 günlük göstermelik ara ile rekorlar kitabına karşı kendilerince hile yapsalar da en büyük kitaba, halkın hafızasına karşı hile yapamazlardı, halkı kandıramazlardı.

İstanbul'da Cevahir önünde direnişe başlayan öğretmen Nazife ONAY defalarca saldırıya uğradı, gözaltına alındı.

Bodrum'da Engin KARATAŞ havada, karada, denizde, her yerde ve aklına gelebilecek en yaratıcı şekillerde işini istedi.

Düzce'de mimar Alev ŞAHİN hala direnişe devam ediyor. Öyle ki yaşamının her anı direniş olmuş durumda. Haftanın 4 günü Düzce'de kalan 3 günde ise Ankara'da direniş yapıyor. Fırsat buldukça başka kentlerde yapılan direnişlere desteğe gidiyor, direnişin hikâyesini anlatıyor.

İsim isim saymaya kalktığımızda her birini saymamız mümkün değil. Yeri geldikçe yine anacağız çağımızın kahramanlarını.

Direniş ateşi sarıyordu Anadolu'yu. Kamu emekçileri çıkartıp korkularını yüreklerinden fırlatıyorlardı OHAL duvarına, kendi

ışık gözelerini oluşturuyorlardı. Yalnız kendilerinde değil, herkese umut ışığı oluyorlardı.

Yüksel'de direnişçiler 13.30 ile 18.00 arası alandaydılar. Açıklama ile açıyor açıklama ile kapatıyorlardı günü. Kimi zaman imza toplarken kolaylık olsun diye koydukları küçük masa, kimi zaman alana astıkları pankart, kimi zaman çekilen halayı gerekçe göstererek saldırdı polis ve onlarca kişiyi gözaltına aldı. Şimdi anlatırken çok absürt görünebilir ama durum tam da böyleydi. Olağan şekilde başlayan oturma eylemi küçük bir masa kondu diye bir anda yasadışı bir hale geliyordu. Yahut ellerinde taşıdıkları döviz ile aynı içerikteki pankartı arkalarına astıklarında ya da halay çektiklerinde bir anda bizim bilmediğimiz ancak polisin bildiği yasadışı bir durum oluşuyordu ve insanları bir anda gözaltına alıyorlardı.

Aslında amaçları açıkça belli idi. Direniş halkın ilgisini desteğini kazandıkça gözaltı ve işkencelerle ortamı terörize etmek ve insanların gözaltı olur, saldırı olur kaygısı ile alana gelmemelerini sağlamaktı. Ancak o kaygı çoktan aşılmıştı. İnsanların korkusu yoktu gözaltından da, işkenceden de. Saldırı oldukça direniş alanı daha çok sahipleniliyordu.

“Dayanışma ezilenlerin inceliğidir” dediklerinde hoşuma girdi önceden, yeterli olmadığını zamanla öğreniyordum; dayanışma, direniş ezilenler için bir zorunluluktü. Örneğin kalbine pil takılması nedeniyle okulunun önündeki direnişe ara veren Acun KARADAĞ bir saldırı sonrası kalbindeki pil ile direnişinin Yüksel'e taşıması.

Bu süreç içerisinde sadece alanda değildi direnişçiler. Mahalle mahalle, sokak sokak, kapı kapı dolaştılar. Kendilerini, direnişlerini, taleplerini anlatıp imza topladılar. İnsanları destek olmaya çağırdılar.

Toplanan imzalar direnişçilerin bağlı olduğu kurumlara verildi. Ne Milli Eğitim Bakanlığı'ndan, ne YÖK'ten bir yanıt alınabildi.

Dört ay olmuştu, bir mevsim geride kalmıştı direnişle. Ancak

ne OHAL Komisyonu'ndan ses vardı ne de başvuruların herhangi birinden bir yanıt.

Yapabilecekleri her şeyi yapıyorlardı. İktidar direnişe karşı kayıtsız görünme yolunu tercih ediyordu. Yok saydıklarında yok olabileceği gibi... Bir tıkanma hali vardı. Bir tıkanıklık varsa ya bir üst aşamaya geçerek o tıkanıklığı aşarsınız ya da yavaş yavaş geriye düşersiniz. Toplumsal mücadele tarihinde de böyledir. Çünkü hiçbir çelişki çözümsüz kalmaz, her çelişki mutlaka çözülür.

Direnışçiler de bu tıkanıklığı aşmanın yollarını arıyorlardı. Bir adım daha atılmalıydı. Peki, ama ne yapılmalıydı? Kör gözlerle nasıl gösterilmeliydi direniş, sağır kulaklara nasıl duyurulmalıydı...

Adaletle açlık hiçbir açlığa benzemez. Bu açlık öteki tüm açlıkları bastırır. Bu açlığı doyurmak uğruna öteki tüm açlıklara katlanılır. Açlık bir talep bir ıgıktır ve bu ıgık duymazdan gelindiğinde izleyicileri de haykırmaya ve talepte bulunmaya başlayana kadar daha ısrarcı bir şekilde bağıırır. Açlık zayıfı güçlendirebilir, ürkek olana ilham verebilir ve güçlüye sataşabilir, açlığın sesi ezilenleri serbest bırakabilir ve adaletsizliği düzeltebilir. Tarihi değiştirebilir. Bir insanın açlığı sayesinde binlerce hayat değiştirebilir. İşte bu yüzden bedenlerini açlığa yatırmaya karar verdiler kendilerine başka bir seçenek bırakılmamıştı. Işık yaymak için yanmayı göze almak gerekir. Onlar da karanlığı aydınlatan birer mum gibi gün gün erimeyi göze almışlardı.

Günlerce önceden duyurdular 11 Mart'ta açlık grevine başlayacaklarını. Görüşmeye devam ediyorlardı sendikalar ile, demokratik kitle örgütleri ile, milletvekilleri ile...

9 Mart Perşembe günü TBMM'de direnişini yükselteceklerini duyuran bir basın toplantısı yaptılar. Meclisten çıktıklarında ise tam manası ile kaçırıldılar. Nuriye, Semih ve Acun Öğretmen gözaltına alındı. İktidarın amacı açlık grevi direnişini başlamadan saldırıp direnişini başından bitirmektir.

Ancak Yüksel Direnişi boyunca direnişçilerin bir kez olsun geri adım attıkları görülmemiştir. Hiçbir saldırı karşısında savunma konumuna geçemediler. Çünkü haklı olan ve haklılığın gücüne sahip olan direnişçilerdi. Her saldırıda bir adım daha öne attılar, direnişi bir ileri boyuta taşıdılar.

Şimdi çaresizliğin saldırganlığını yaşıyordu iktidar. Direnişçileri gözaltına alıp tutuklayarak açlık grevinin önüne geçmeyi planlamıştı.

Direnişçilerin cevabı çok yalın ancak çok güçlüydü. Birbirlerinin ne yaptığından haberdar değillerdi. Ama yapılacak şey belliydi zaten; zulüm varsa cevabı direniş ile verilmeliydi. 11 Mart'ta başlatacakları açlık grevine gözaltına alınır alınmaz başladılar. Yani 9 Mart 2017 günü, tam 324 gün sürecek açlık grevi direnişi başlamış oldu.

“Burjuvazi kavgaya davet etti bizi/ Davetleri kabulümüzdür!” dediler ve devam ettiler.

Burjuvazi çoktandır elindeki tüm aygıtları, silahları ve araçları ile halkın, emekçilerin üzerine saldırıyordu. Ve bugün açıkça açlık grevini engellemeye yönelik bu saldırıda direnişçiler bedenlerini yatırarak açlığa bir üst perdeden giriyorlardı kavgaya.

Neredeyse 40 yıl önce Bobby Sands ve arkadaşlarının İngilizlere seslendiği gibi sesleniyorlardı burjuvaziye;

“Bizlere zulmedenler aklımızdan hiç çıkarmadığımız şeye kulak verseler iyi ederler. Bütün cephanenizin altını üstüne de getirseniz ezilmeyi reddetmiş bir insanın karşısına diyecek hiçbir şey bulamazsınız.”

İşte onların büyük çaresizliği... Saldırarak açlık grevini bitirmek istemişlerdi, direnişin daha da erken başlamasına neden oldular. Hem de direnişçilerin kendi başlarına yapamayacağı kadar çok insana duyurulmasına neden olacak kadar sansasyonel bir şekilde başlamış oldu.

Yüksel'deki direniş devam edemez diye düşünmüşlerdi. Ancak direniş alanına yeni direnişçilerin gelmesine neden oldular.

Semih'in eşi Esra ÖZAKÇA tam da o günlerde çıkarılan bir KHK ile ihraç edilmişti. Gözaltı haberi ile birlikte o da bir önlük giyip anıtın önüne geldi. Geleneksel direniş açıklamasını o yaptı ve Yüksel Direnişçileri serbest bırakılana dek açlık grevinde olduğunu ilan etti.

Yüreğini Yüksel'in direniş ateşi ile ısıtan, onlardan cesaret alarak direnişe başlayan Anadolu'nun dört bir yanındaki kamu emekçileri Yüksel'e koşular. Kavı aldıkları yeri korumak istiyorlardı.

Malatya'dan, Bodrum'dan, İstanbul'dan, Düzce'den, Adana'dan kamu emekçileri Yüksel'e geldiler ve Nuriye'nin, Semih'in, Acun'un önlüklerini giydiler.

Bu sahiplenme ile kalbinde pil olan Acun Öğretmen'in hızla savcılığa çıkarılıp serbest bırakılmasını sağladılar.

Bodrum'dan gelen Engin Hoca sesleniyordu kalabalığa *“Bizi işten attılar biz de tayinimizi alanlara çıkarttık. Öğretmenliğe devam ediyoruz. Bir gün haksız yere işten atılırsanız nasıl direnmeniz gerektiğini öğretiyoruz...”* Direniş direnişçilere öğretiyordu, onlar da bize öğretiyorlardı nasıl direnileceğini. Dövizleri, pankartları polisler tarafından gasp edildiğinde elindeki suyla işimizi geri istiyoruz yazdı alanın zeminine. Suyla yazdı ama suya yazmadı Engin Hoca.

Alan hiç boş kalmıyordu artık, normalde akşam 18.00'de biten direniş 24 saate çıktı. Alan gece gündüz direnişçilerindi. Direnişin 24 saate döndüğü ilk gece ilk kez direniş ateşi yakılıyor Yüksel'de. Hava soğuk ama yürekler, yüzler sıcacık. Nuriye'yi ve Semih'i alacaklarına inançları tam.

Gözaltılarının ve dolayısıyla açlık grevlerinin 6. Gününde adliyeye çıkarıldı Nuriye ile Semih. İsnat edebilecekleri hiçbir şey yoktu onlara. Direnişi tutsak etmek göz önünden uzaklaştırmak istiyorlardı. Polis sıkıştırıyordu savcı ve hakimi ancak böyle bir dosya ile ve böyle bir sahiplenme karşısında istese de tutuklayamadılar Nuriye ile Semih'i. Serbest bıraktılar adli kontrol şartı ile.

Direnişçiler kontrolün kendilerinde olduğunu kanıtlamışlardı halbuki, iktidarın tüm kontrol mekanizmaları direnişçiler karşısında işlevsizdi.

Nuriye ile Semih 6 gün evvel bıraktıkları direniş alanını şenlik alanı gibi buldular. Çiçeklerle karşılandılar, direniş önlüklerini teslim etti onlara diğer kentlerden gelen direnişçiler. Ve memleketlerine, direnişlerinin başlarına döndüler.

O günden sonra Anıtın çevresinden çiçekler eksik olmadı, dört bir yandan çiçekler geliyordu, mart ayı ile birlikte çiçek açmıştı anıtın ayaklarının dibi. Direniş ateşi gecelerce ısıttı Yüksel'i... Yüksel'den yolu geçenler alacak o ateşten bir yalım, yüreğinde taşıyacak gittiği yere.

“Velhasıl onlar vurdu biz büyüdük canım kardeşim” diyor Özdemir Asaf. Onlar bitirmek için vurmuşlardı aksi olmuştu bir kez daha. Daha da büyümüştü direniş, kenetleniyordu halk direnişin etrafında.

Öyle güzeldi ki Anıtın çevresi... Karanlık denizinin ortasında güneşi batmayan ateşi sönmeyen bir ada gibiydi. Direniş alanı söyleşilerin düzenlendiği, halayların çekildiği mutlu ve umutlu insanlar adası haline geliyor. Çiçeklerle çevrili, direngen ve güleç insanlar, başları dik sesleniyorlar açlıkları ile *“Bizleri açlıkla terbiye edenlere karşı açlığımızla direneceğiz.”* diyorlar.

Bunun çok büyük bir hazımsızlık yarattığı ortadaydı. Daha bir ay geçmeden direniş alanın tekrar saldırdı karanlığın koruyucuları tutsak edebilmek için direnişçileri. Talan ettiler çiçekleri, talan ettiler direniş adasını, günlerdir aç olan insanlara öyle bir saldırdılar ki... Nuriye'nin burun kemiğinde ve ayak bileğinde çatlaklar oluşmuştu.

Bir önceki soruşturma ile yeni soruşturma arasında geçen sürede eylemlerin niteliği arasında hiçbir değişiklik olmamıştı, suç olarak niteleyebilecekleri hiçbir durum yoktu ancak sıkıştırıyordu iktidar. Dosyanın savcısı bile yoktu ilk etapta. Nöbetçi savcıdan almışlardı gözaltı kararını. Nöbetçi savcıyı bulup durumu anlatı-

yorduk, “Bugün artık ben nöbetçi değilim, bugünün nöbetçi savcısına gitmelisiniz.” diyordu. Günün nöbetçi savcısına gittiğimizde “Bu kararı ben vermedim benim dosyam değil.” diyordu. Dosyayı sahiplenecek bir savcı bulamayınca başsavcı ile görüşüp dosyaya bir savcı atanmasını sağlayabilmiştik. Durumu anlattık savcıya, hâlihazırda açık bir dosyalarının bulunduğunu yeni dosyaya suç teşkil edebilecek farklı hiçbir şey eklenmediğini, Nuriye ve Semih’in günlerdir açlık grevinde olduklarını, nezarethane koşullarında almaları gereken su ve şekerleri almadıklarını anlatmaya çalıştık. Koşullar direnişçilerin sağlığını bozuyordu.

Yüksel’e yine akın akın insan geliyordu bu sefer direnişi Yüksel ile sınırlı tutmamaya karar vermişti direnişçiler. Ankara’nın farklı yerlerinde oturma eylemi yapıyorlardı. Bu kez Semih’in eşi Esra ÖZAKÇA ile birlikte annesi Sultan ÖZAKÇA da açlık grevine başlamıştı. Hem de taleplerini dile getirebilecekleri en anlamlı yerlerden birinde Ankara Adliyesi önünde başlamışlardı açlık grevine. İlk seferki gibi büyük bir sahiplenmeyle müvekkillerimiz ikinci kez serbest bırakıldı.

O sıralar telefonlardaki talimat trafiğini duymak pek eğlenceli olurdu kanımca. İkinci kere hazırladıkları komplo boşa düşmüştü. Epeyce fırçalar atılmış, epeyce sözler verilmiştir. Bir dahaki sefere daha hazırlıklı olacaklardır artık. Direnişçileri ellerinden kaçırmamak için her türlü yöntemle başvuracaklardır.

Yüksel yine bağına bastı direnişçilerini, sardı sağalttı yaralarını.

Sadece anıtın çevresini görenler memlekette demokrasi olduğunu düşünebilirdi, sayısız destekçi geliyordu alana. Elbette ki demokrasi filan yoktu memlekette faşizm yürürlükteydi. Bu insanlar bedeller ödeyerek kazanmışlardı her bir santimetre karesini alanın. Her bir santimetrekarede çiçeklerin her bir yaprağında gözaltında geçirilen saatler, vücuttaki çürükler vardı. Onur, ısrar, kararlılık vardı. Haklılık vardı.

Size anlatıyorum ya şimdi nasıl bunca şeye katlanmış olabileceklerini sorguluyorsunuzdur kendinizce. Anlam veremiyor-

sunuzdur, ardında belki bir bityeniği arıyorsunuzdur. Onları yalnızca onlar kadar haklı olup onlar kadar adaletsizliğe uğrayanlar anlayabilir. Onları yalnızca onurlarını rahatlarına tercih etmiş olan insanlar anlayabilir. Yadırgamıyorum sizi bu yüzden oturduğunuz kürsülerden anlaşılacak şeyler değil bunlar.

Direnişin ilk haftasından sonra yabancı basın Yüksel Direnişi'ni keşfetmişti. OHAL sürecinde böyle bir direniş Türkiye halklarını olduğu kadar dünya halklarını da şaşırtıyor ve kendine hayran bırakıyordu. Açlık Grevinden sonra daha sık gelmeye başlamışlardı alana. Belgesel çekimleri yapıyor, heyetlerle ziyarete geliyorlardı. *“Erdoğan’a kafa tutan kadın...”* diyordu Alman ZDF televizyonu.

Tüm dünyadan destek açıklamaları yapılıyordu. Şairler, yazarlar, oyuncular, sanatçılar, gazeteciler, kitle örgütlerinin temsilcileri açıklamalar yapıyorlar, heyetler halinde alana ziyarete geliyorlardı.

Hafta sonları muhakkak bir konser bir söyleşi yapılıyordu anıtın önünde. Türkiye'nin dört bir yanından insanlar bir günlüğüne, birkaç saatliğine de olsa direnişe destek olmak için geliyorlardı. Çiçekler sığmıyordu anıtın çevresine. Mahallelerden, üniversitelerden, fabrikalardan toplanarak geliyorlardı insanlar.

Nuriye'nin tek başına başlamış olduğu açıklamalar şimdi yüzlerce kişi ile yapılıyordu.

Alanda onlarca insan destek açlık grevleri yapıyorlardı. Her kentte alanlarda, okullarda, evlerde, demokratik kitle örgütlerinin şubelerinde, üniversitelerde destek açlık grevi yapıyordu yüzlerce insan.

Açlık grevi direnişi halklaşmaktaydı gün geçtikçe. İnsanlar hak arama yöntemi olarak daha fazla benimsiyorlardı açlık grevlerini ve direnişçilerin açıklıklarını paylaşmak istiyorlardı.

Direnişin gün geçtikçe kiteselleştiğini görünce iktidar bu kez direnişe gölge düşürme çalışmaları yapmaya başladı.

Süleyman SOYLU artık sadece telefonda talimatlar yağdır-

makla yetinmiyordu, karalama kampanyasını bizzat üstlenmişti. Bir insanın yapabileceği en aşağı seviyede açıklamalar yapıyordu.

Nuriye ve Semih için *“Onlar akşamları yiyorlar içiyorlar sonra sabah gelip açlık grevindeyiz diye eylem yapıyorlar”* diyordu örneğin.

Bu sözler ne kadar da 19 Aralık Katliamı sürecindeki açıklamalara benziyor öyle değil mi? O dönemde de ölüm orucu direnişçilerinin aslında yemek yediklerini yazıyordu iktidarın kalemşörları. Ama buna rağmen saldırdılar direnişçilere nedense. “Tufan” adını verdiler operasyonlarının adına, halka ise “Hayata Dönüş” operasyonu olarak tanıttılar. Hayata döndürmekten anladıkları katletmekti insanları, 28 devrimciyi katlettiler. Ağzından kan damlayan basın yine iş başındaydı; *“SAHTE ORUÇ KANLI İFTAR”* diyorlardı örneğin, ya da vücutları yanıklar içindeki direnişçilerin resimlerinin altında *“HAYATA BÖYLE DÖNDÜLER”* yazıyordu manşetler...

Anlayacağınız yabancı değildik bu açıklamalara. Çok eski bir hikâyeydi bu her iktidar döneminde tekrar tekrar anlatılan, yaşatılan...

Soylu'nun ve medyadaki tetikçilerinin salvoları Nuriye ile Semih'i tutuklatıncaya dek sürdü. Tutsaklıkları ile gündemden düşeceğini sandıkları direniş büyük bir sahiplenme ile karşılaşınca artarak devam etti. Öyle ki İŞİD militanları bomba yapımında kullanılan malzemelerle yakalanıp beraat edebiliyor iken, tek yaptıkları işimizi geri istiyoruz demek olan Nuriye ve Semih'in direnişleri için bir broşür çıkardı İçişleri Bakanlığı; *“Bir Terör Örgütünün Bitmeyen Senaryosu; Nuriye GÜLMEN ve Semih ÖZAKÇA Gerçeği”* adında.

“Biri akademisyenmiş, biri de öğretmen...” diyordu, *“Sevimli sevimli gülüyorlar, Fehriye ERDAL gibi...”* diyordu. *“Aslında bunlar terörist...”* diyordu. Ayşe ARMAN'ın Semih'in eşi Esra ÖZAKÇA ile yaptığı röportajın ardından *“basının teröristleri şirinleştirme çabalarına olan şaşkınlığını”* dile getiriyordu. Aydın, sanatçı,

hukukçu, milletvekili, gazeteci, akademisyen, demokratik kitle örgütlerinin imza attığı “*Nuriye ve Semih’in Talepler Kabul Edilsin*” bildirisi hakkında imzacıları hedef gösteren açıklamalarda bulunuyordu.

Aslında egemenlerin en bilindik yöntemleridir bunlar. Temciti pilavı gibi işe yarasa da yaramasa da ısıtıp ısıtıp önümüze sürerler. Tüm dünyada böyledir bu.

Goebbels’den bu yana faşizmin değişmeyen yöntemi ile başında yürütülen iftira ve karalama kampanyası ile başladılar işe. Ve direniş boyunca da devam edeceklardı. Alana gelen direnişçilerin, destekçilerin, kamu emekçilerinin yasadışı örgüt üyesi olduğunu iddia edeceklardı, insanların suçlanmama haklarını hiçe sayarak. Hedef gösterdikleri insanların bazen isimlerini bazen baş harflerini vererek bazen de insanların fotoğraflarını yayınlamak yapacaklardı bunu. Kimi zaman hiç isim vermeyip 7 kişilik, 20 kişilik listelerin emniyetin elinde olduğundan söz eden haberler yayınlacaklardı. Alanda yasadışı örgütlerin çalışmalar yaptıklarını söyleyeceklerdi...

Alana gelen insanlarda bir tedirginlik yaratmak isteniyordu, direniş kriminalize edilmeye çalışılıyordu. Yeni gelecek insanların “fişleniriz” korkusuyla hiç gelmemelerini, hâlihazırda alanda olan insanların ise korkuya kapılıp direnişten uzaklaşmalarını amaçlıyorlardı. Ortada bir güvensizlik bir huzursuzluk hâkim olacaktı hesaplarınca. Tekzip metinlerimiz dikkate alınmıyor, savcılık suç duyurularımızı takipsizlik kararları ile yanıtlıyordu.

Tüm bunların yalan olduğunu biliyorlardı destekçiler. Bu yalanların zerrece etkisi olmuyordu onların üzerinde. Yalnızca bu tür kampanyaların devamının fiili olarak da geleceğini biliyorlardı. Kendileri için değil açlık grevi direnişçileri için endişeleniyorlardı.

Bakan Soylu’nun aleni saldırıları medyada yürütülen kampanya ile direniş ailesi yeni bir saldırının gelebileceğini öngörüyorlardı. Buna dair de açıklamalarda bulundular. Ancak sahiplenme ve destek öyle büyüktü ki saldırının büyük bir direnişle karşılaşabileceği korkusu hâkimdi iktidarda. Daha sonra bu korkuyu iddiana-

melerinde tutuklama gerekçelerinde görecektik.

Bu aşamada tıkanıyordu işte. Nuriye ve Semih'in taleplerini kabul etmesi demek işlerinden edilen yüz binlerce kamu emekçisine ne diyeceğiz sorusunu beraberinde getiriyordu. Çok fazla teşhir olmuşlardı. Geri adım atmak OHAL ile kurmaya çalıştıkları otoritelerini onulmaz bir şekilde sarsacaktı.

Aksi durumda da gün geçtikçe Nuriye- Semih ve Yüksel Direnişçileri çevresinde git gide daha büyük bir kitle birikiyordu. Engelleyemiyordu iktidar bunu karanlığa ışık umutsuzluğa umut olmuşlardı, yılgınlıkta inanç zulme karşı direnç olmuşlardı.

Nuriye ile Semih açlık grevindeydi her gün bedenleri erimekteydi, ayakta duramamaya, yürüyememeye, kas ağrıları çekmeye başlamışlardı. Açlık kemiriyordu bedenlerini... Ve onların kılına zarar geldiği takdirde biriken bu kitlenin, biriken bu desteğin neler yapabileceğini tahmin edemiyordu iktidar.

O küçümsedikleri tekel işçileri başkentin göbeğinde direniş çadırları kurmamışlar mıydı? Üç beş çapulcu dedikleri insanların yaptıkları protesto eylemleri koskoca bir Haziran İsyanına dönüşmemiş miydi?

Nurettin CANIKLI bu süreçte ailelerle görüştü. Bir çözüm yolu arayışı vardı. Daha önce de söyledim tıkanma anlarında ya ileri ya geri gidersiniz başka seçenek yoktur.

İktidar o korkunç çaresizliği ile saldırmayı seçti. Ama yürüttükleri karalama kampanyası pek ilerleme göstermiyordu.

Onlar da adım adım ilerlemeye karar verdiler. Tabiri caizse karşı tarafı yoklayarak adım atıyorlardı.

Nuriye ve Semih'in meclis çıkışı gözaltına alınmalarının akabinde geceleri de alanda bulunulduğunu söylemiştim, ısınmak için ateşler yakıyorlardı direnişçiler. Yükselin sembolü haline gelmişti bu direniş ateşleri. Ateş başı sohbetlerin yapıldığı, direniş türkülerinin söylendiği, Yüksel'den geçen herkesin hem ellerini hem de yüreklerini ısıttığı bir verdi direniş alanı.

Bir direniş günü yine geceye evrilmiş, direnişçiler ateşlerini yakmışken polisler alana gelerek Ankara genelinde ateş yakarak şarkı türkü söyleyerek çevreyi rahatsız etmenin yasaklandığına ilişkin valiliğin OHAL uyarınca bir karar aldığını söylediler. Ateşin söndürülmesini istiyorlardı. Geceleri ateş başı türkü söylenen tek bir yer vardı Ankara genelinde, Yüksel'e özel karar çıkarmıştı valilik!

Daha önce de böyle ayak oyunlarını çok görmüştü Yüksel Ailesi. Meselenin, ateş, şarkı, türkü olmadığını bilecek kadar çok saldırı tecrübesi yaşamışlardı.

Polisler saldırmayı kafalarına koymuşlardı, gözünüzün üstünde kaşınızın olması dahi yeterliydi o saatten sonra onlara. O gün alana saldırı talimatı almışlardı ve ne olursa olsun uygulayacaklardı.

Direnişçiler bunu görmüşlerdi ve meydan okuyorlardı. Ateşi söndürmek yerine ikinci bir ateş daha yaktilar ateşlerden birinin adı Nuriye Gülmen ateşi idi diğzerininki de Semih Özakça ateşi... Direnişçilerin mayasında geri adım atmak yoktu.

Saldır komutu ile birlikte karanlığın kollayıcıları karanlığı hâkim ve daim kılmak istercesine alana saldırdılar. İnsanları yanan ateşin üzerine iterek, ortalığı gaza dumana boğarak, bir kişinin üzerine 10-15 polisle çullanarak saldırdılar. Birkaç dakika önce mutlu insanların türküler söylediği alan savaş alanına dönmüştü. Dokundukları her şeyi karartmak gibi bir adetleri vardı iktidarın. Gözaltına alınanlar gittikten sonra alana yeni insanlar geldi. Hiç kimse direniş mevziini yüz üstü bırakmak niyetinde değildi. Yeni bir ateş yaktilar. Direniş ateşini söndüremezsiniz demekti bu.

Gece boyu polisler saldırıp gözaltına aldı alana çıkanları. Ve her seferinde alanda yeniden ateş yandı.

Nuriye ile Semih açlık grevlerinde ileri günlerinde olmalarına rağmen alana çıkmak istiyorlardı. Ancak Yüksel Ailesi onların yerine Nuriye ve Semih dövizi açtilar. Onlar direnişin kalbindeydiler zaten alana gelmelerine gerek yoktu bunun için, alandaki dostları

yoldaşları onların da direncini taşıyorlardı içlerinde.

O gün yapılan saldırı ertesi gün televizyonlara çıktığında alana destek için gelen kır saçlı bir annenin direnişçilere yapılan işkence karşısında öfke ve üzüntüyle ağladığını göstermişlerdi. O anne sonraki günlerde de alandan ayrılmadı ve çocuklarım dediği direnişçiler işkence görmesin diye önlerine atılacak, kalkanları zorlayacak, gaza boğulacak, işkenceye uğrayacak ama asla geri adım atmayacaktı. Size söylemiştim direnişi de direnişçileri de yaratan bu zulümdü. Kendi halinde bir anneden barikatları zorlayan bir kahraman yaratan bu zulümdü. Halka saldırarak kendi sonunu hazırlayan zulümdü.

Eğer o günleri anımsamak için o dönem yazılıp çizilenler bakmamış olsaydım hafızam beni çok zorlayacaktı zira geceleri birkaç kere üst üste gözaltılar yaşanıyor, sabaha dek karakolda gözaltı takibi yapıyorduk. Polisler nöbet değiştiriyordu ancak biz nöbet değiştirmeden güne devam ediyorduk, mahkemeler duruşmalar devam ediyordu. Bir de tabii geceleri alanda gasp edilen her şeyi geri almak için yapılan işlemleri halletmek gerekiyordu.

Bunca işkenceyi bunca saldırıyı bunca talanı, kabahatler kanunundan işlem ceza kesmek için yapıyorlardı. Kendileri koca caddeyi gaza boğarak, savaş alanına çevirerek, insanlara işkence ederek insanların huzurunu ve güvenliğini hiç kimsenin yapamayacağı kadar çok zedeliyorlardı. Geri vereceklerini bile bile sırf zulüm olsun diye alandaki, her şeyi ama her şeyi toplayıp götürüyorlardı... En büyük düşmanlıkları çiçekler idi! Alanda bir dal çiçek bırakmıyor, onları öyle bir halde götürüyorlardı ki çiçeklerin çoğu kırılıyor, ölüyordu.

Götürdükleri eşyaları gün boyu türlü bahanelerle oyalayarak vermemeye çalışıyorlardı. Her seferinde insanların onları geri götürmek için taşıma masrafı yapmaları gerekiyordu. Ama her seferinde tek bir dal çiçeğe kadar her şeyi geri alıyordu direnişçiler.

Polisler ezilmiş kırılmış bunca çiçeği geri istemelerini anlamsız buluyorlardı. Zaten ölmüş bunlar yaşamaz ki diyorlardı. Ama iyileştiriyordu direnişçiler çiçekleri bile, yaşatıyorlardı onları.

Her saldırının ardından insanlar ve eşyalar eksilse de geri de kalanlar hemen hiçbir şey olmamış gibi bir hale getiriyorlardı alanı, sandalyeler banklar bulunuyordu, çiçekler yağıyordu alana birbirinden güzel...

Bu süre zarfında Nuriye ile Semih'i evde tutmak çok zordu. Sağlık durumları nedeniyle alana açıklama saatlerinde gelebiliyorlar, 1 saat kadar durup eve dönüyorlardı. Onlar alana geldiğinde tüm o saldırılar hiç yaşanmamış gibi oluyordu. Sloganlarla alkışlarla inliyordu Yüksel, halk direnişçilerin gözlerinin içine bakıyor, ellerinden tutuyorlardı.

Ankara Valiliği ateş yakmayı yasaklıyordu, Ankara'nın ve Türkiye'nin dört bir yanından Nuriye ve Semih için ateşler yakıyordu insanlar. Hatta dilek fenerleri uçurarak göklere taşıdılar direnişini. Gökyüzünde pırl pırl parlıyordu Yüksel'in ateşi.

Yüksel'e yapılan saldırılar insanları öfkeliyor, başka şehirlerden alana destek açıklamaları yapmaya geliyordu insanlar.

Hele bir gün meslektaşlarımızın cübbeleri ile alana gelişleri vardı ki gururlanmamak elde değildi. Avukatlar cübbeleri ile sokakta direnişi savunmaya gelmişlerdi. Her hafta birçok avukat ve hukuk örgütü direniş alanına geliyor açıklamalar yapıyordu. Nuriye ve Semih tutsak edildiğinde ve Nuriye ile Semih'in avukatları olan bizler tutsak ediliğimizde de avukatlar direnişi savunmayı hep sürdürdüler. Ne Nuriye ile Semih ne de diğer Yüksel Direnişçileri bir kez olsun avukatsız kalmadı. Biz tutuklanmak üzere gözaltına alındığımızda Nuriye ve Semih'in duruşmasında yüzlerce avukat vardı.

Nuriye de Semih de oldukça zayıflamış durumdaydılar. Evden sadece açıklamalar için çıkıyorlar ve hızla geri getiriliyorlardı. Kas yıkımları başladığı için yürümekte ve ayakta durmakta oldukça zorlanıyorlar. Gözaltılarla, saldırılarla geçen açlık grevlerinin ilk günleri daha hızlı zayıflamalarına neden oldu. Sesler, sıcak, ışık onları yoruyor, şiddetli baş ağrıları yaşıyorlar. Bağışıklık sistemleri herhangi bir dış etkene karşı oldukça savunmasız... Bu nedenle anneleri bile yaklaşıyor, dokunmaya, öpmeye, kokla-

maya kıyamıyorlar onları...

Onlar bu sevgiden güç alıyorlar bu yüzden her ne kadar refakatçileri yalvarıp yakarsa da söz dinletemiyorlar bu iki asiye. Ziyaretçilerinin ellerinden tutuyor, gözlerinin içine bakarak konuşuyorlar. Ve kendi acılarını, ağrılarını unutarak onlar ne söylüyorsa gerçekten dinleyerek, anlayarak, önemseyerek konuşuyorlar insanlarla. İnsanlar bunu görüyor, hissediyor ve daha büyük bağlanıyorlar direnişçilere ve direnişe. Direnmek insan olmanın bir başka boyutuna ulaştırıyor onları sanki “ben”den çıkıyor ve “biz oluyorsun. İnsanların “biz” olmaya öyle çok ihtiyacı vardı ki. Kapatıldıkları “ben” zindanlarından tek başına çırpındıklarını düşünüyorlar hâlbuki milyarlarca insan bu bencillik düzeninden kurtulmaya çalışıyor ne var ki bireysel kurtuluş mümkün değil bu düzende... Kurtulacaksak da hep birlikte, çürüyeceksek de...

Nuriye ile Semih her hücreleriyle biz olmuşlardı işte, bizim zulme karşı direncimiz umudumuz kararlılığımız olmuşlardı. Onlar alana indiğinde yüzlerce insan kenetleniyordu çevrelerinde. Bir sevgi koridorundan geçerek ulaşıyorlardı sevgili anıtlarının önüne onların bedeni küçüldükçe içlerinden bir şeyler kopuyordu insanların, onların bedenleri küçüldükçe kalabalıklar çoğalıyordu, değil mi ki Nuriye ve Semih bizim için direniyordu...

Tüm bunların yanında havadaki gerginlik elle tutulu gözle görülür bir hal almaktaydı. Açlık grevinin 74. Günü pazar gününe denk geliyordu. Hafta sonu boyunca başka kentlerden ziyaretçiler gelmişti, pazar günü peyderpey dönüyorlardı yaşadıkları kentlere. Her pazar yaşadıkları, bayram sonrası çöken hüzne benzer bir duygu var direnişçilerde. Akşam açıklamasının ardından adli kontrol şartları için imza atmaya gitmişler. Her günkü tempodan biraz daha fazlası demekti bu onlar için ve oldukça yorucuydu. İstanbul’dan hafta sonu için gelen avukat arkadaşlarımız veda etmek istiyorlar Nuriye ile Semih’e, direniş evine gidiyoruz hep birlikte. Şarkılar söyledik direnişçilere. Nuriye oldukça yorgun düşmüştü bu yoğun tempodan, odasından çıkmadı başımızı uzatıp selam verdik ona. Dönüş yolculuğuna çıkacak olan arkadaşlar ayrıldılar veda ederek.

Son dönemlerde saldırılar arttığı için Nuriye ile Semih'in can güvenliğinden endişe duyuluyordu. Daha önce yaptığı gibi direnişçiler zorla müdahale edip katletmişlerdi devrimcileri, yine yapabilirlerdi. Bazı geceler uğruyorduk yanlarına, akşamı onlarla geçiriyorduk. O akşam avukat arkadaşlar gittikten sonra ayrılmadım yanlarından. Ev halkının bir kısmı odalarına çekilmişti, uyuyorlardı. Uykularından kapının kırılırcasına vurulması ile uyanmak zorunda kaldılar o gece. Saat 01.00 gibi günlerdir hazırladıkları oyunu sahnelemeye başladı iktidarın polisleri. Sanki içerde açlığın incecik bir dal haline getirdiği iki direnişçi değil de bir ordu varmış gibi vuruyordu polisler kapıya.

Ev halkı yataklarındaydı, üstleri başları uygun değildi. Toparlanmak istiyorlardı. Bu süre zarfında ben ve Semih'in eşi Esra kırmaya çalıştıkları giriş kapısının önündeydik. Gece yarısı nasıl haydut gibi geldiklerini canlı yayın yaparak duyurduk halka.

Nuriye ve Semih'in yaşamı için duyduğumuz endişe içimizde çok büyük bir öfke yaratıyordu. Öyle büyüktü ki art niyetleri, öyle büyüktü ki düşmanlıkları daha o akşam adli kontrol için imza atmış olmalarına daha birkaç saat evvel alana çıkmalarına rağmen ne karakolda kendilerine herhangi bir bildirim yapıldı ne de direniş alanındaki polisler böyle bir bildirimde bulunmadılar.

İlla ki gece yarısı gelmeliydiler. Elleri silahları ile bir haydut gibi bir hırsız gibi gelmeliydiler. İnsan kaçırmaya gelir gibi gelmeliydiler çünkü onlar buydu işte bu kadarlardı. Kapıyı kırdılar nihayet, evi talan etmeye başladılar. Bu süre zarfında evin basıldığını duyan Yüksel Direnişçileri, destekçiler de koştular direniş evinin önüne. Barikatlarını kurmuştu polis, yaklaştırmıyordu sokağa dahi insanları. Ama sloganlarını duyabiliyorduk onların. Nasıl büyük bir öfke ile haykırdıkları anlaşılıyordu o kadar mesafeden bile.

Slogan değil yürekte kopan bir haykırış zulme karşı çekilen bir bıçak gibiydi sesleri... Dalga dalga çoğalıyor, yankılanıyordu gecenin sessizliğinde.

Polislere neden geldiklerini sorduğumuzda gözaltı kararını

gösterdiler.

Altında nöbetçi savcının imzası olan bir gözaltı kararı.

Nöbetçi savcı kim için gözaltı kararı verdiğini bile bilmiyordu muhtemelen.

Polisler önüne koymuş, o imzalamıştı. Her zaman ki rutin işler işte... Savcının “rutin işi” karara konu kişinin hayatına mal olabilirdi ama ne önemi vardı ki, devletin kestiği parmak acımazdı. “Suç” ve suçlularla mücadele ediyordu onlar, alınan bu sıkı tedbirler yüzünden birkaç masum insanın canı yanabilirdi ama o kadar da olurdu.

Değil savcı kâinattaki tüm yetkilerin gücü ile donatılmış birinin attığı bir imza bile böyle bir kararı meşru kılabilir miydi? Nasıl bir yetki açıklık grevlerinin 75. Gününde olan bu iki genç insanı ailesinden sevdiklerinden koparmaya yeterdi...

Anneleri dokunmaya kıyamıyordu onlara, dokunmaya! Aynı odada birkaç kişi bile durmamaya çalışıyorlardı, enfeksiyon riskine karşın. Gözlerinin içine bakıyorlar, ne ihtiyaçları varsa bir çırpıda getiriyorlardı yerine.

Şimdi ellerinde sırf usulüne uygun bir şekilde imzalanmış bir kâğıt parçası utuyor diye onları buradan alıp götürebileceğine inanıyordu polis.

Savcıyı arayın dedik, görüşmeyi talep ediyorduk. Böyle bir gözaltına alışın ölüm demek olabileceğini söyledik ısrarla ve ısrarla...

Biliyorduk karşımızdakiler bunun ve çok daha fazlasının farkındaydılar. Hatta o kadar farkında oldukları için böyle bir işe kalkışmaktaydılar. Ne olursa olsun sonunda kadar tüm yol ve yöntemleri denemek, bu cinayete engel olmak zorundaydık. Orada kaç saat kaç dakika kaldılarsa o kadar saat o kadar dakika tartıştık, bunun bir cinayet olduğunu tekrar tekrar söyledik. Müvekkillemizi göz göre göre katletmelerine izin veremezdik.

Semih’in annesi Sultan Anne, Nuriye’nin annesi Cemile Anne

ve Esra'nın annesi Emel anne pervane oluyorlardı çevresinde çocuklarının

Nasıl bir çaresizliktir o an onların hissettikleri anlayabiliyor musunuz? Götürülecekler birazdan canınızı, ciğerinizi, evladınızı yanınızdan ne yapacaklarını bilmiyorsunuz... Bunun öfkesi ile bilenen sesleri ile bırakmayız evlatlarımızı diyorlardı. Ellerini zorla koparıldıkları son ana dek bırakmadılar da.

Aileleri ne denli kaygılı idilerse direnişçiler o denli sakindiler. Dışarıdan gelen slogan seslerini mütebbessim bir şekilde dinliyorlardı.

Bir ara Nuriye'nin yanına oturdum, Gülten Akın'ın şiir kitabı vardı başucunda o bana bir şiir okudu, ben de ona okudum bir tane. Elinde uzun namlulu bir silah ve çelik yeleği ile bir polis duvar gibi bekliyordu başımızda. O vaziyette bile şiir okuyabiliyordu.

Direnişin 1. yıl dönümünde hapishaneden gönderdiği mektubunda *"Hayatın içindeki müziği ve şiiri bulma yetisini asla kaybetmedik"* diyecekti Nuriye. Gerçekten de hiçbir koşulda bu yetilerini kaybetmediler. Şiir gibi yaşayıp şiir gibi dövüştüler. Tutsaklığının ilerleyen günlerinde Nuriye'yi hastanedeki hücrelerinde son gördüğümde yine bir Gülten Akın şiirini mırıldanıyordu. Ve Semih de Esra'sı için Nazım Hikmet'in bir şiirini bestelemeye çalışıyordu.

O gün ev talan edilirken ve birazdan götürüleceklerken okuduğu şiir meydan okumasıydı Nuriye'nin. Tam da ona yakışan bir meydan okuma, naif ama baş eğmez...

O sıralarda yan odada Esra ile bir türkü söylemiş Semih, son kez olabileceğini ima ederek... Haklıydı nereye götürülecekleri belli değildi. Biz bu bir cinayettir dedikçe biz onları "yaşatmaya" götürüyoruz diyordu polis. 19 Aralık'ta yaşatmak için geldiklerini söyledikleri devrimcilere yaptıkları düşünülünce kast ettikleri yaşamın ne olduğu çok daha iyi anlaşılacaktır. Hayata dönüş ismini verdikleri operasyonda 28 devrimciyi katletmişlerdi. Yaşam sözcüğünü ağızlarına bile almamaları gerekir onların, yaşamın değerlerine dair ne varsa hepsini topyekûn yok etmeye kararlıdır

onlar.

Talan bitti. Ganimetlerini topladılar. Aldıkları şey kitaplardı ve Nuriye'nin sıkça saçlarına boynuna taktığı kızıl fularlardan biri... İşte asıl korkuları onların; düşüncelerimiz ve düşüncelerimizi simgeleyen her şey...

Sıra Nuriye ile Semih'in götürülmelerindeydi. Sultan Anne ve Esra direnişçilerin önünde duruyorlar, bizi çiğnemedi onların kılana bile dokunamazsınız diyorlardı. Önce Sultan Anne'yi koparıp götürdüler. Sonra Esra'yı... Bir insana sevginin neler yaptırabileceğini ben onlarda gördüm. Öylesine bir mücadele veriyorlardı ki onlarca adam ancak koparabildi onları birbirlerinden... Gözlerindeki yangını gören yüreklerinden nasıl bir patlamanın olduğunu anlayabilirdi. Esra koparılıp odadan çıkarıldığında kendisini tutanların elinden son bir çırpınıyla kurtulup tekrar atıldı Semih'in yanına. Onu yaşamda tutmak için verdiği bu mücadele ile gösteriyordu dünyaya bir insanı kendinden bile çok sevmenin ne demek olduğunu. Böyle bir sevdanın 21. yüzyılda da var olabileceğini tüm dünyaya göstererek kendi bedenini de açlığa yatıracaktı Esra... Aslında gözaltının bu ilk dakikaları onun da Nuriye ve Semih'in açlık grevlerinin bitimine değin sürecek olan uzun soluklu açlık grevi direnişinin ilk dakikalarıydı...

Sultan anne ve Esra'nın sesleri artık dışarıdan yankılanıyor, onların seslerini duyan yüksel direnişçilerini sloganları bir kat daha artıyor.

Artık konuşulacak bir şey kalmamıştı. Sözlerin anlamlarını yitirdiği zamanlar vardır. Avukatlığın müvekkilinin önüne kendini siper etmeden yapılamayacağı zamanlar vardır.

O zamanlardan birindeydik işte.

Biliyorduk o an ne yapsak da götürecekler onları. Ama bunu seyretmeyecektik.

Biraz önce Esra'nın, Sultan Anne'nin durduğu yere biz geçtik, bu kez bizi çiğnemedi onların kılana bile dokunamazsınız diyen bizdik.

Bazı anlarda daha fazlasını yapabilmek istersiniz, yapabileceklerinizin sınırı sizi yiyip bitirir. Nasıl yaşatabilirdik onları ne yapabiliirdik?

O gün sadece onların önüne geçebildik. Onlardan önce bizi gözaltına alındık. Az önce kameraların önünde kibarlıktan kırılan sesleri ile konuşan polisler şimdi saçlarımızı yoluyor boşluk yakalayıp vuruyorlardı bize. Hissetmiyorduk hiçbirini. Sonrasında fark ettik bedenimizdeki izlerini.

Bizden sonra direnişçileri üzerinde yattıkları yatakların çarşaflarıyla adeta bohça gibi kaldırıp atmışlardı araçlara.

Nuriye ile Semih'in yerini saatlerce öğrenemedik. Hastaneler mi siyasi şubedeler mi bilmiyorduk, yanıt alamıyorduk. Yasal olarak zorla müdahale edemezlerdi, iki direnişçinin de bilinci yerindeydi. Ama onların yasa kural tanımayacaklarını biliyorduk. Tüm hastaneleri arıyorduk bu yüzden.

Türkiye Cumhuriyeti bir hukuk devletiydi öyle mi, anayasa insanların yaşamlarını güvence altına alıyordu öyle mi?

Ailelerinden koparılıp kaçırılıyordu insanlar ve nerede oldukları belli değildi.

Biliyoruz biz sizin hukukunuzun ezilenlerin infaz fermanı haline gelebildiğini...

Saatler sonra siyasi şubede oldukları öğrenildi. Saatler boyunca avukatlara bilgi verilmedi. Soruşturmanın her aşamasında avukat müvekkilini görebilirdi ya hani, hani polislerin avukatlara bilgi vermeleri gerekirdi. O gerçekte hiç de öyle değildi. Evlatlarından haber alamadıkları o süreçte ailelerinin yaşadıklarını nasıl bir işkencedir tahmin edebiliyor musunuz, peki bu işkenceyi kim telafi edebilirdi?

Bir önceki sefer olduğu gibi bütün gün adliyede dosya savcısı bulmaya çalıştık. Nihayet dosyanın bir savcısı olduğunda artık mesai saati bitmişti. Ve ertesi güne bırakılmıştı Nuriye ve Semih'in ifadeleri.

Biz enfeksiyon riskine karşı aynı odada bile durmazken direnişçilerle Semih çok kalabalık bir nezarethaneye konulmuştu ve ancak yerde yatabiliyordu. İlerleyen saatlerde yanındakilerden biri yerini verince tahta sıraya geçme bildi.

Nuriye ve Semih'e yöneltilen iddialar faşizmin korkularının itirafı niteliğindedi, Tekel Direnişi ve Haziran ayaklanması gibi bir ayaklanma çıkabileceği ihtimaline yer verilmişti bu iddialarda. Direnişçilerin çevresinde kenetlenen halkın gücüydü bu korkunun ardındaki. Ancak o kalabalıkların asıl yaratıcısı Nuriye ve Semih değil, faşizmin ta kendisiydi. Tarihte bunu yalınlıkla ifade eden bir olay var; Bir sergide Alman bir General Picasso'nun Guernica Tablosu'na bakıp ressama bu tabloyu siz mi yaptınız diye sorar Picasso'nun cevabı tarihseldir "*Hayır siz yaptınız!*" der. Nuriye ve Semih çevresinde biriken yüzlerce insanın da yaratıcısı faşizmden başka bir şey değildi.

Nuriye ile Semih'in açlığını örgüt üyesi olmalarına delil sayıyorlardı. Dünya üzerinde bir buçuk milyar insan açlık sınırının altında yaşıyor, her 5 saniyede 1 çocuk açlıktan ve açlığa bağlı hastalıklardan ölüyor. Her gün 17.000'den fazlası çocuk 25.000 kişi açlıktan ölüyor. Ülkemizde 16 milyon insan yatağa aç giriyor, 7,5 milyon çocuğumuz ağır yoksunluk ve yoksulluk içinde yaşam savaşı veriyor. Tüm bu insanların mahkûm edildiği açlıktan hangi örgüt sorumluydu peki? BM verilerine göre dünya üzerindeki tüm açlığı ortadan kaldırmak için gereken para sadece 50 milyar dolar! Bill Gates'in 2016 yılındaki serveti 86 milyar dolar. Tekellerin daha fazla kar uğruna insanlarımızı açlığa mahkûm etmeleri değil açlık grevi yapmak suç öyle mi?

İnsanları işsiz bırakmak değil işini geri istemek suç,

İnsanlara işkence yapmak değil işkence var demek suç,

İnsanların en temel haklarını gasp etmek değil, OHAL kaldırılmasını demek suç,

Halka ait yerleri halka yasaklamak değil, halkın sokağa çıkması suç...

Nuriye ile Semih'in gözaltına alınması ile birlikte Yüksel Caddesi de abluka altına alındı. İlk dönemde cadde iki uçtan bariyerlerle kapatılmıştı. Düşünebiliyor musunuz? Ankara'nın en işlek caddesi dükkânların, kafelerin, pasajların bulunduğu bir caddeyi tamamen halka kapatıyorsunuz. İnsanlar iş yerlerine dahi gidemiyor. Alanı yasaklamakla direniş bitirilebilir miydi? Her bir karış vatan toprağı bir direniş alanı değil miydi? Ezilmeyi reddeden her bir insanın bulunduğu yer direniş mevziisi değil miydi? Memleketin her karışına barikat kurmayı başarabilirler miydi? Direnenlere engel olabilirler miydi? Faşizm ve temsilcilerinin tek başına bir hükmü var mıdır? Şimdi polislerinin hiçbiri halkın içinde tek başına dolaşamamaktadırlar bile. Ama halkımızın tek bir evladı, her nerede ise orada zulme meydan okuyabilir tek başına. Bitirebilirler mi direnişçileri bitirebilirler mi direnişleri?

Baksanıza iki insanın açlık grevinin gücüne etkisine; caddeler kapatılıyor, ülkedeki olağanüstü hale ek olarak kentin bir bölgesinde bir olağanüstü hal daha ilan ediliyor.

Bu abluka ile birlikte İnsan Hakları Anıtının tutsaklığı da başlamıştı. Bir gün önce çiçeklerle bezeli olan anıtın çevresi yağma edilmişti ve bariyerlerle çevrelenmişti. Bir gün önce bir umut adası gibi olan anıta şimdi insanlar yaklaştırılmıyordu.

Ama insanlar bırakmadılar Yüksel'i.

Bariyerlerin içine giremeyince, bariyerlerin önünde eylem yapmaya başladı direnişçiler. Milletvekilleri bariyerlerin arkasına geçebilmişti, oturma eylemi yaptılar anıtın önünde.

Direnişçiler açıklama yapmak için çıkıyor saldırıya uğruyor, yerini bir başkasına bırakıyordu. Onlarca insan gözaltına alındı bu süreçte.

Nuriye ve Semih gözaltında idi ama onlarca Nuriye onlarca Semih alandaydı işte. Yüksel direnişinin haziran ayaklanması boyutuna ulaşmasından korkuyorlardı, Nuriye ile Semih'i tutsak ederek bu ihtimali ortadan kaldırmak istiyorlardı. Ama tam tersi oluyordu işte, yüksel caddesi son yılların en kalabalık direnişine

tanık oluyordu.

Nuriye ile Semih'in tutsaklığı ile başlayan bu yeni süreç her türlü saldırıya karşı insanların Nuriye ile Semih olmadan ama onlarla, onlar nezdinde tüm ezilenler için mücadele verdikleri bir süreçti.

Direnış bayrağı hiç yere düşmedi, yüksel direnişçileri günde iki defa açıklama yapmak için Yüksel'e geldiler, işkenceye uğradılar, gözaltına alındılar...

Bugün hala devam etmektedirler Yüksel direnişi ve ondan kavını alan pek çok direniş...

Tutsak edildikten sonra haber gönderiyordu Nuriye *"Yüksel'i yalnız, anıtı çiçeksiz bırakmayın"* diyordu. Yüksel hiç yalnız kalmadı, çoğaldı ve yayıldı ülke toprağına...

Yüksel direnişçileri tüm halka sesleniyorlardı, Yüksel'i yalnız, anıtı çiçeksiz bırakmayacağız, siz de gelin gelemiyorsanız bulduğunuz yerden destek verin.

İstanbul'dan direnen öğretmen Nazife Onay, Düzce'de direnen Alev Şahin, Malatya'da direnen Kamu Emekçileri, Bodrum'da direnen Engin Hoca... Hepsi ama hepsi Yükseldeydi... Bir kısmı dönüşümlü olarak geliyordu, hem kendi kentlerinde hem de yüksel de direniş devam ediyordu.

Gelemeyenler de direndiğimiz her yer Yüksel'dir, herkes elinden geldiği, gücünün yettiği kadar karşı koymalıdır zulme diyorlardı.

OHAL koşullarında en basit bir fiil bile bir direniş haline gelebiliyordu. Çünkü OHAL ile insanlardan %100 teslimiyet bekleniyordu, teslim olmuyorum demek, Nuriye ile Semih yalnız değildi demek bile direnmek demektir.

Semih'in eşi Esra ÖZAKÇA ve Annesi Sultan ÖZAKÇA Nuriye ile Semih gözaltına alındığı gün açlık grevine başladılar. Bir aile tüm fertleri ile faşizme karşı mücadele veriyordu. Ve faşizm tüm bir ailenin canına kast ediyordu. Onlar ya Yüksel'de direniş-

te, ya nezarethanelerde gözaltında, ya hapishanede ziyarette ya adliyedeydiler, bir tek gün oturmadılar.

Esra bir yandan Yüksel'de direnişe katılıyor, bir yandan Semih ve Nuriye'nin her türlü ihtiyacını çözmeye çalışıyor bir yandan da geniş kapsamlı çağrılar yapıp, gazetecilerle, milletvekilleri ile aydınlarla görüşüyordu. Bir insan kaç parçaya bölünebilirse o kadar parçaya bölünüyordu.

Sevdiği adamı yaşatmak istiyordu, boş geçireceği her bir anın onun ömründen gittiğini düşünüyordu. Uyku bile uyuyamıyordu. Nasıl uyuyabilirdi ki gün gün eriyordu sevdiği gözlerinin önünde. Kendi bedeni de oldukça hızlı bir şekilde inceliyordu bu süre zarfında. Defalarca gözaltına alındı alanda. Astım hastası idi, bunu bildiği için daha da çok gaz sıkıyorlardı ona. Bir işkence yöntemi bulmuşlardı, gözaltı aracının içine gaz sıkıyorlar, tüm havalandırma mekanizmasını kapatıyorlardı. Nazilerin gaz odalarından feyz aldıkları aşikârdı. Bunu hemen Kızılay'ın göbeğinde yapıyorlardı hatta çevrede hayat akıyorken, insanlar varken yapıyorlardı. Baygınlık geçiriyordu insanlar nefessizlikten. Hepsi kayıtlardadır bunların hepsi görüntülenmiştir. Tüm halka gözdağı vermek içindi tüm bunlar, yaklaşmayın sonunuz böyle olur demek içindi... Açlık grevindeki bu genç kadına da bunu yaptılar defalarca. 1 gün oruç tuttuklarında bile eli ayağı boşalan, tansiyonu çarpıntısı tutanlar günlerdir açlık grevi yapan bu kadını sürüklüyor gaza boğuyorlardı. Ama vazgeçmedi Esra, Nuriye ile Semih açlıklarınının 324. Gününde açlık grevi direnişine son verdiklerinde o da 249 günlük açlığına son verdi.

Ardından Nuriye'yi de Semih'i de hiç tanımayan bir aşçı, İsmail Erdoğan açlık grevine başladı. Onun işi insanları doyurmak. Ama bu iki genç insan açlıktan gün be gün eriyordu. Düşündü insanların en büyük açlığı adalete idi. İnsanlar adalete doyunca bütün açlıklar yok olacaktı zaten. O da bunun için karar verdi bedenini açlığa yatırmaya, insanların adalete olan açlıklarını doyurmak için.

Ya Mehmet GÜVEL'e ne demeli? 70 yaşında bir koca çınar

Mehmet amca. 70 yıllık ömrünü onuru ile alını ak, başı dik yaşamış. Hayatı adaletsizliğe karşı mücadele etmekle geçmiş. Görüyor ki gencecik insanlar tüm bu OHAL karanlığını yırtıp atmamak için siper ediyorlar gövdelerini. Unumu eledim eleğimi astım demiyor, şimdiye kadar çok mücadele verdim benden geçti demiyor. Bu çocukların kılına zarar gelirse koca bir ülke olarak birbirimizin yüzüne nasıl bakarız diyor ve yaşına, hastalıklarına aldirmedan açlık grevine başlıyor.

Feridun OSMANAĞAOĞLU var bir de... Onun da yaşı Mehmet Amca'dan az değil... O da bir haksızlık gördüğü vakit asla durmaz yerinde, tutamazsınız onu. Kaç yaşına gelmiş olursa olsun kaybetmemiş bu özelliğini. O da başlıyor açlık grevine. Ölüm orucu yapmış olan kardeşini düşünüyor bir yanı... Nuriye ve Semih ile birlikte kardeşinin açlığını da paylaşacak.

Bunları böyle arka arkaya saydığımızda sıradan bir şeyden söz ediyormuşuz gibi geliyor belki de. Ama lütfen "Allah rızası için" tutulan oruçları düşünün bir, bir günlük açlığın bile insanı nasıl etkilediğini, nefsi ile nasıl bir mücadele vermek zorunda kaldığını düşünün.

İnsanın en temel içgüdüdür hayatta kalmak, en kadim olanı. Çok daha güçlü, çok daha büyük canlı türlerinin bile yok olduğu koşullarda insanların binlerce yıl hayatta kalmasını ve soyunu devam ettirmesini sağlayan en temel özelliğidir. Bedeninizi açlığa yatırdığınızda her şeyden önce bu içgüdüne karşı çok büyük bir mücadele vermeniz gerekir. Her an her saniye devam eden kıran kırana bir mücadeledir bu. Bedeniniz yaşamak, yaşamsal fonksiyonlarını yerine getirmek istemektedir. Ama siz bunu karşılamayı reddetmektesinizdir. Her an her gün bedeninizin zihninizle yaptığı bu mücadele devam eder.

Size söylemiştim daha önce zihnimiz bedenimizden güçlüdür ve ancak iradenizi, inancınızı, bilincinizi sürekli besliyorsanız, bedeninizin açlığa dayanmasını sağlayabilirsiniz. Nuriye ve Semih inandıkları bu yola çıktılar. Egemenin onlara yönelen tüm saldırıları ile başa çıkarken bir taraftan da iç mücadeleleri sürüyordu.

Esra Özakça'yı aileden saysanız bile Mehmet GÜVEL, Feridun OSMANAĞAOĞLU ve İsmail ERDOĞAN için ne söyleyebiliriz peki? Hiç tanımadıkları insanlar için açlık grevi yapmalarına ne diyeceğiz... büyüyordu açlık ordusu...

İstanbul'da 43 demokratik kitle örgütünün ve siyasi kurumun katıldığı "*Nuriye ve Semih ile Dayanışma*" toplantıları yapılıyor. Benzer dayanışma oluşumları Ankara'da, İzmir'de de vardı ve her hafta dayanışma eylemleri yapılıyordu. Kitlesele bir şekilde gözaltına alınıyordu destekçiler. Birbirlerinden habersiz birbirlerini hiç tanımayan bilmeyen bu insanlar gözaltına alındıklarında açlık grevi yapıyor, Nuriye ile Semih'in açıklıklarını paylaşıyorlardı.

Hukukçuların, milletvekillerinin, akademisyenlerin, gazetecilerin, şair ve yazarların, sanatçıların çeşitli dernek ve demokratik kitle örgütlerinin, siyasi partilerin aralarında bulunduğu yüzlerce ismin imzacı olduğu bildirimler yayınlanıyordu, Nuriye ile Semih'in taleplerini içeren. Çok geniş bir çerçevede insanların ve kurumların birleştiği metinlerdi bunlar. Direnişi dağıtmayı hedefleyen saldırılar daha da kapsamlı bir dayanışmanın oluşmasına neden oldular. Yayınlanan bildirimlerde direnişçilerin tutsaklığına ve zorla müdahale tehditlerine son verilmesini, Nuriye ve Semih'in taleplerinin kabul edilmesini talep ediyordu imzacılar.

Uluslararası pek çok kitle örgütü, insan hakları kuruluşları hükümete çağrıda bulunuyor, açıklamalar yapıyordu. Yurt dışında Fransa, İngiltere, Almanya, Yunanistan, Belçika, Hollanda, İsviçre, İsveç, Avusturya başta olmak üzere hemen hemen tüm Avrupa ülkelerinde, Suriye'de, Avustralya'da başta elçilik önleri olmak üzere pek çok kentte basın açıklamaları, destek açlık grevleri, oturma eylemleri yapılmaktaydı. Filistin'den direnişçiler Nuriye ile Semih'i selamlıyordu.

Ülkemizin pek çok kentinde destek açlık grevi eylemleri, oturma eylemleri, basın açıklamaları, tencere tava eylemleri, dilek feneri eylemleri yapılıyor, afişler asılıyor, yazılamalar yapılıyor bildirimler dağıtılıyordu. Millî Eğitim Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı, OHAL Komisyonu gibi pek çok kuruma önünde

eylemler yapılıyor, gelemeyenler faks eylemleri yapıyorlardı.

Çağrı yapıyordu direnişçiler; herkesin muhakkak yapabileceği bir şey vardır, elimizden ne geliyorsa gücümüz neye yetiyorsa onu yapmalıyız diyorlardı. İnsanlar akla hayale gelmeyecek yöntemler buluyorlardı.

Kısa filmler çekilmişti direnişe adanan, kimisi ödülleri alan bu kısa filmler pek çok insana ulaşıyordu. Direnişin sesini, nefesini farklı coğrafyalara farklı dillere taşıyordu.

Direniş boyunca pek çok belgeselci çekim yapmıştı alanda. Sonra da devam etti çalışmaları. Zaman geçtikçe farklı bir yerde hazırlanan belgeseller de yayılmaya başladı. Direniş tüm insanların gözleri önünde doğmuş, büyümüştü. Ve tarihe not düşülsün diye adım adım kaydedilmişti. Şimdi meyvelerini veriyordu. Belgeseller ile duymayanlar duyuyor, görmeyenler görüyordu direnişi.

Direnişin müziği hiç eksik olmadı. Semih direniş alanında gitarı ile şarkılar çalıp söylüyordu en başından beri. Sonra sesine yanıt verdi dost sesler, şarkılarına eşlik ediyordu insanlar. Dünyanın en iyi korosuna değışilmezdi direnişin bu doğal korusu. Önce direniş için şarkılar söylüyorlardı sonra direnişin şarkıları doğmaya başladı buralardan. Halkın şarkılarına konu oluyordu yüksel direnişi. Türküleşiyordu direniş, destanlaşıyordu... Yenilir miydi hiç böyle bir direniş, halkın gönlünü kazanmışlardı onlar kaybetmeleri mümkün müydü? Yalnızca Türkiye'den değil yurtdışından da insanlar şarkılar yazıp direnişe adıyorlardı...

Ankara'da Yüksel Caddesi eylemlere yasaklanmıştı yüksel dışında eylem yapılabilirdi. Ancak Nuriye ile Semih'in ismi, geçerse doğru duydunuz isimleri dahi geçerse bu andan itibaren eylemler yasadışı kabul edilerek saldırıya uğruyordu. Gerekçe ise propaganda yapıyorsunuz! Neyin propagandası, nasıl bir propaganda bu? Nuriye Semih isimli bir örgüt var da bizim mi gözümüzden kaçtı? Valiliğin, İçişleri Bakanlığı'nın açıklamaları ve tutanaklarındaki ifadeler bunu aydınlatıyor. Davası bile açılmamış bu insanlar yasadışı örgüt üyesi olarak belirtiliyor ve onların

adını anmak örgüt propagandası yapmak sayılıyor. Bu duruşmanın konusu değil propaganda suçunun unsurları hem ihtiyacı da yok sanıyorum ki kimsenin. Böyle bir mantık akıl alır gibi değil.

İnsanlar vazgeçmiyordu Nuriye ve Semih demekten. Her yere yazıyorlardı direnişçilerin adlarını, gözaltı araçlarının içinde, nezarethanelerde, her sokakta, elektrik direğinde, posta kutusunda, asansörlerde, trafik ışıklarında, duraklarda... Aklınıza gelebilecek her yerde karşılaşıyordunuz direnişçilerin isimleriyle. Hatta Nuriye ve Semih isminin yasaklanmasına cevap olarak halk Nu-Se yazıp başını ben yazdım sen tamamladıkları yazılamalar yapmaya başladı.

İnsanlar çocuklarına Nuriye ve Semih isimlerini veriyorlardı, ikiz bebeklerine... Hatta bir kız bebekleri olan Antakya'da bir aile iki direnişçinin de ismini koyabilmek için Nuse koymuşlardı bebeklerinin adını...

Nuriye ve Semih'in resmi olan t-shirtleri giymek gözaltına alınmanız için ve propaganda yapmak suçundan hakkınızda dava açılması için yeterli.

Samsun'da bir maçta tribünde "*Nuriye ve Semih yalnız değildir*" pankartı açan gençler tutuklandılar propaganda yaptıkları gerekçesi ile tutuklandılar. Nuriye ve Semih'ten sonra yüksel direnişinin ilk tutsaklarıydı onlar. Genç, hayat dolu bu insanlardan biri ile Yüksel'de tanışmıştık. Hollanda'dan tatil için gelmişti memleketine. Ve Türkiye'de bulunduğu süre boyunca destek vermişti Yüksel Direnişi'ne sık sık alandaydı. Hollanda'ya ailesine evine döneceği hafta maçta pankart açtıkları gerekçesi ile tutuklanmıştı. Türkçesi pekiyi değildi. Hapishanelerdeki uygulamalardan ise haberdar bile değildi. Tutsaklığı ayrı bir işkenceye çevirmişlerdi onun için. Uzun güzel saçlarını asker tıraşı kesmişlerdi. Gerçek bir travma yaşatmışlardı ona ve ailesine. Sonrasında beraat eden bu insanların tutsak geçen aylarını ve yaşadıklarını kim telafi edebilir?

Adana'da volta eylemleri yapıldı örneğin, sonrasında başka kentlere de yayıldı. Nuriye ve Semih'in sağlıkları volta atmaları-

nı mümkün kılmasa da insanlar onların tutsaklığına böyle yoldaş olmak istiyorlardı. İçerde dışarıda sokakta ya da voltada birlikte yürüyoruz diyorlardı.

Adliyelerde meslektaşlarımız açıklamalar yapıyorlardı art arda baroların katılımı ile gerçekleşen bu geniş katılımlı açıklamalara saldırılar yaşanıyordu. Örneğin İzmir’de adliyede adalet zinciri oluşturdu avukatlar, yüzlerinde Nuriye ve Semih’in sembolü haline gelen maskeler bulunmaktaydı. Savcı talimat vermişti gözaltına alıp da gündem yapmayın diye. Ama eyleme de izin vermeyeceklerdi elbette. Arkadaşlarımızı kendi işyerleri olan adliye koridorlarından sürükleyerek adliye dışına çıkardılar.

Yine avukat arkadaşlarımız İzmir Valiliği önüne Nuriye ile Semih işe geri alınsın dövizleri ile çıktıklarında bir kez daha saldırıya uğrayacaklar ve bu sefer gözaltına alınacaklardı. Onlara hayatı savunuyorlardı, emeği ve onuru savunuyorlardı ama ödülleri buydu işte işkence ve gözaltı.

Bodrumdan Ankara’ya motoru ile adalet sürüşü yaptı Mehmet Levent Öncel, Suray Ekinci, Sultan Bozyurt. Ardından kitlesel bir şekilde Bodrum’dan Ankara’ya yürümek istediklerinde polis ablukası ile karşılaşacaklar ve şehrin dışına bile çıkartılmayacaklardı. Ama o bunlara boyun eğmeyecek, bir şekilde Yüksel’e gitmenin yolunu bulacak ve yüksel direnişçileri ile birlikte işkence ile gözaltına alınacaktı. Hatta bu gözaltılardan birinde kaburgalarını kıracaktı işkenceciler.

İzmir’den den Ankara’ya Nuriye ve Semih’in talepleri kabul edilsin diyerek adalet yürüyüşüne başlayan Adem Kızılçay Ankara girişinde gözaltına alınacak ve ev hapsi verilecekti. Direnişe destek olunmaması için elinden gelen her şeyi yapıyordu faşizm.

Maskeler Nuriye ve Semih’in sembolü idi. Zayıf olan bağışıklık sistemleri hastalıklara açıktı. Maske takmaları gerekmekteydi. Onlar için çizilen karikatürlerde, çizimlerde sürekli kullanılıyordu. İnsanlar bunu da eyleme, direnişe çevirdiler. Basın açıklamalarını, yürüyüşleri, oturma eylemlerini maskeli yapıyorlardı.

Anıtı çiçeksiz bırakmayın demişti Nuriye. Anıt hiç çiçeksiz kalmadı, direnişin bir çiçekçi kızı vardı adı Nazan... Nuriye ile Semih'in direnişine destek olduğu için 23 Ocak 2017'de 10 yıl çalıştığı Nüfus Müdürlüğü'ndeki işinden çıkarılmıştı. Önceden destek için geldiği alana artık direnişçi olarak geliyordu. Yüksel saldırıya uğradığı vakitler çiçekleri da talan ediyordu polisler, o her seferinde bir buket çiçek ile gelir alanı çiçeksiz bırakmazdı. Nuriyelerle birlikte anıtın da tutsak edildiği süreçte her fırsatta bariyerlerden atlayarak bir buket çiçeği anıta ulaştırırdı. Her seferinde işkenceye uğrardı, gözaltına alınırdı. Suçu çiçek koymaktı anıtın önüne tüm suçu buydu...

Sonra başka insanlar da çiçek koymaya başladılar anıta. Bunun için gözaltına alınıyorlardı ama olsundu, direnişçilere söz vermişlerdi onlar. Her saldırı yeni bir direniş biçimi yaratıyordu. Yasakta işkencede saldırıda sınır tanımayan iktidar sınırsız bir direniş ile karşılaşılıyordu. Çiçek bırakmanın bile bir direnişe dönüştüğü koşullarda sanıyorum ki bizlerin yaşaması nefes alıp vermesi bile bir direniş haline gelmiştir. Yaşamak görevdir bu yangın yerinde, Yaşamak insan kalarak...

Nazan'ın ablası da desteğe geliyordu direnişe. Kız kardeşi olmasa da yine gelirdi o adaletsizliğe sessiz kalamazdı. Direnişe destek olduğu için o da Güven Hastanesi'ndeki işinden çıkarıldı. Bu iki kız kardeş bu iki hakikat bacı adaletsizliğe karşı durdukları için işlerinden, ekmeklerinden olmuşlardı. Ve hedefindeydiler işkencecilerin, bu Gülnaz'ı saçlarından tutup sürükleyerek güzellim saçlarını kökünden yolmuşlardı. Nazan'ın boğazını sıkmış, başına defalarca yumruklar atmışlardı. En sonunda da yüzüne attıkları yumrukla 8 Haziran 2018'de elmacık kemiğini kırmışlar, gözünü kaybetme riski ile karşı karşıya bırakmışlardı. Direnişçiler yoğun sevgileri ile sarıp sarmalayıp sağalttılar yaralarını. O gün Ankara valiliğine 110 fotoğraf ile "işkenceyi durdurun" talepli bir başvuruda bulunmuştu yüksel direnişçileri.

Perihan Annesi vardı bir de Yüksel'in emekli bir hâkimdi Perihan anne. Ama adalet mücadelesinden emekli etmemişti kendini. O da tayinini sokaklara çıkaranlardandı. Onun yaşındaki insanlar

evlerine kapanırken o sokaklara açılmış. Adaletin nerede arana-
cağını iyi biliyor o. Her gün Yüksel'de Perihan Anne. Saldırıya
uğradı defalarca. Çok yaşlı olduğu için gözaltına almıyorlar son
zamanlarda. Perihan anneyi değil kendilerini düşündüklerinden.
Ama her fırsatta saldırıyorlar ona da ayırt etmiyorlar. Hatta gö-
zaltına almadıkları için daha fazla saldırıyorlar. Bir defasından
büyük bir kinle yere fırlattılar onu, yüzüstü yere düştü. Hiçbir şey
olmamış gibi çekip gittiler. Perihan anneyi hastaneye götürdü he-
men direnişçiler. Çürükler içerisindeki yüzünün, şişip kapanan
kanlı gözlerinin görüntüsü gerçekten adalet istediğinizde faşizm
tarafından nasıl muamele göreceğinizin fotoğrafıydı. Hiç yılmadı
Perihan Anne. Neler sığdırmıştı koca ömrüne. Kaç iktidar gör-
müştü, kaç halk düşmanı...

Hepsi de tarihin çöp sepetini boylamışlardı işte. Ezilenler ve
onların adalet mücadelesi baki kalmıştı. Bu saldırganlar bugün
buradaydılar, yarın işleri bittiğinde atılacaklardı. Kendisi onlarca
yıldır durduğu yerdeydi işte. Ertesi gün alana yine geldi. Çocuk-
larını yalnız bırakamazdı, kendisini alandan uzaklaştırmaya çalı-
şanlara inat alanda olmalıydı. İzin vermedi bu kez çocukları, bu
sefer kenarda durması için çok dil döktüler. Zalime karşı asla geri
adım atmayan annemiz çocuklarının isteği söz konusu olunca ta-
mam dedi ama kenarda da durmuş olsa polislere gereken cevabı
vermekten geri durmadı. Yüksel'de hala Perihan anne, evlatları-
nın yanında adalet diye haykırmaya devam ediyor, adalet ama
halk için!

Yüksel'de herhangi biri yaşamını yitirmediyse, kalbinde pil
olan Acun Hoca yaşamını yitirmediyse, astım hastası Esra ya-
şamını yitirmediyse, 70 yaşındaki Perihan anne hala hayatta ise,
kalbi tansiyonu, şekeri olan insanlara hala hayatta ise bu yalnızca
Nuriye ve Semih'i yaşatmak için insanüstü bir irade gösterdikleri
içindir. Hepimiz 82 yaşındaki Yusuf TOPAL'ın Giresun'da gözaltı-
na alındığı sırada gördüğü işkenceyi ana haber bültenlerinde sey-
rettik. Uğradığı işkence nedeniyle kalp krizi geçirdi Yusuf dede ve
öldü daha doğru bir ifade ile işkence ile öldürüldü. Uğradığı hak-
sızlık karşısında öfkelenen ve bir türlü neden gözaltına alındığını

anlayamayan Yusuf Dede tepki gösteriyor ve direniyor polislere. Nasıl yapabilir böyle bir şeyi bu ihtiyar adam devletin temsilcisine? Yumruklar konuşuyor bu sefer, o dev gibi adamlar yumrukluyorlar Yusuf amcaı, boğazını sıkıyor biri, yatırıyorlar yere vura vura, ters kelepçe yapıyorlar. Daha çok öfkeleniyor Yusuf amca binmiyor araca bu sefer gaz sıkıyorlar yüzüne, en son bir çuval gibi ters kelepçeli bir halde atıyorlar aracın içine Yusuf amcaı ve kalp kriz geçirerek ölüyor Yusuf amca.

Maç sırasında engelli bir taraftara saldıran polisin görüntülerini de izlemiştir buradaki herkes. Çıldırmışçasına vuruyor, tekme ve yumruklarla bir kik boks maçındaymışçasına vuruyor, vuruyor, vuruyor ama karşısındaki ona cevap verecek fiziksel güçten yoksun diye yapabiliyor bunu o alçak... Yine insanların gözü önünde yine pervasız bir biçimde gerçekleşiyor işkence...

Gün geçmiyor ki polisin dövdüğü bir esnafın, bir gencin haberi çıkmasın. Her gün bir yerlerde birileri polislerin saldırısına uğruyor, polisler tarafından işkenceye uğruyor, silahla yaralanıyor ya da öldürülüyor...

Yüksel direnişçileri her gün çok daha fazlasına maruz kalıyor, bir direnişçi başına onlarca polis düşüyor Yüksel'de ve gaz, plastik mermi konusunda limitsizdiler. Direnişçiler ise ne kadar saldırıya uğrasalar da ayakta kalmak zorundaydılar, yarın yine alana gelmelilerdi. Nuriye ve Semih'in yaşaması daha çok insanın mücadelesine bağlıydı, taleplerinin daha gür bir biçimde haykırılmasına bağlıydı. Ayakta kalmalıydılar çünkü Acun Hoca bir panele daha katılmalıydı, ayakta kalmalıydılar Esra başka gazetecilerle görüşmeliydi, ayakta kalmalıydılar Mehmet öğretmen bir kişiye daha ulaşmalıydı, ayakta kalmalıydılar bir kez daha meydan okumalıydılar...

Direnişçiler inadına meydan okuyunca yeni operasyon dalgaları gelmekte gecikmedi.

Osmanlı'da oyun çoktur derler. AKP iktidarının ilham kaynağı Osmanlıdır boynuz kulağı geçmekte fakat. Bunlardaki oyunun ucu bucağı sınırı yok...

Adana'da operasyon yapıldı kamu emekçilerine. Ev hapsi verildi hepsine. İçlerinde Adana'da öğretmenlik yaparken işinden edilen ve Yüksel'de direnişe başlayan Mehmet Dersulu da bulunmaktaydı.

Ankara'da da Esra'nın açlık grevinin 50. Gününde direniş dostları Yüksel'de şiirler okuyup çiçekler verecekken Esra'ya Ankara emniyeti kendi hediyesini alana getirmekte gecikmedi. İşkence ve plastik kelepçe! Açlık grevinin 50. Günündeki Esra'yı gözaltına aldılar sürükleyerek. O kadar gözleri dönmüştü ki, siyasi şube Amiri bizzat gelmişti ve sürüklüyordu Esra'yı... Acun Karadağ, Nazife onay, Erdoğan Canpolat, Nazan bozkurt...

Direniş bayrağını devralanlaraydı bu kez operasyon. Halkın kullandığı tabir ile ev hapsi verdiler direnişçilere, hem de sıradan zamanlarda haftalar süren tebligat ve sair işlemleri bir iki günde hallederek, hemen evlere hapsedmeye çalıştılar insanları. Usulsüz tebliğler yaptılar sırf bunun için. Direnişi hapsedmekti asıl amaçları, Yüksel'i boşaltmak... Hapsedilebilir miydi böyle bir direniş evlere? Zapt edilebilir miydi direnişçiler elektronik kelepçelerle? Bir direnişçi nereye gitse orası direniş mevziisi haline geliyordu. Yine Yüksel'deydi çoğu...

Gelemeyenler de buldukları yeri direniş alanına çevirmişlerdi. Nazife Öğretmen, Nuriyelerden sonra ilk tutsağı oldu Yüksel'in, direnişçi Abidin Sırma tutsak düştü ardından sonra taraftarlar tutsak edildi. Sonra biz sonrasını artık saymak mümkün değildi... Direnişe destek veren, sosyal medyada paylaşımında bulunan pek çok insan için oldu ve tutsak edildi.

Direniş en büyük öğretmendi. Elektronik kelepçeleri sahiplerinin suratına çıkartıp atmayı öğretti mesela. Ev hapsi ile insanlara kendi kendilerinin gardiyanları olmaları dayatılıyordu. Evinizi, zihninizi bir hapisane haline getirmek istiyorlardı. Bu ise tutsaklıkların en tehlikelisi, en kabul edilemezi idi. Kabul etmedi direnişçiler. Adaletin yanlış tatbik olduğu bir yerde mahpus olmak serbest gezmekten daha şereflidir der Sabahattin Ali.

Tutsak edilebileceklerini bile bile alana çıktılar. Direnmenin

verdiği özgürlük her türlü tutsaklığa değerdi. O günü o günün insanlarda yarattığı coşkuyu görmeliydiniz. Polislerin gözlerindeki şaşkınlığı da... Direnişçilerin tutsaklıktan korkacağını sanmışlardı ama her türlü korkunun üzerine cesaretle yürümeyi öğretmişti direniş onlara. Korkusuz değillerdi ama korkularını alt etmeyi öğrenmişlerdi. Öldürürcesine saldıran polislere rağmen alandaydılar, hayatlarını ortaya koydukları bir mücadele idi bu hapisliğin lafı mı olurdu...

Kelepçeyi reddeden direnişçileri tutuklamak için gözle görünür bir çaba harcadılar. Hazmedemiyorlardı bir türlü bunu. Acun Öğretmen'i Yüksel'de her zamanki basın açıklamalarından birinden kaçırdılar önce kabahatler kanununa göre işlem yaptılar. Sonra güvenlik şubeye götürüp aynı fiil için 2911'den işlem yaparak bir süre daha gözaltında tuttular. Zaman kazanmaktı yaptıkları. Bu süre içinde siyasi şube onun için savcılıktan gözaltı kararı almıştı bile... Her gün yapılan açıklama için bu seferde propagandadan işlem yapılacaktı. Savcı karşısına çıkana dek sosyal medya taramaları yapılmış, dosya adını verdikleri paçavra hazırlanmıştı. Bu şekilde tutuklatmaya çalıştıkları Acun Hoca yine serbest bırakılınca bu sefer salıverme işlemlerini yavaş yaparak zaman kazandılar ve ev hapsi kararı verilen dosyadan hakkında yakalama kararı çıkarttılar.

Bunlar gözümüzün önünde gerçekleşiyordu, zira bir saat önce sorgulattığımızda acun Hoca hakkında herhangi bir yakalama kararı görünmüyordu. Artık bu sefer tutuklatırız diye düşünüyorlardı polisler yüzlerinde bunun zevki okunuyordu. Aslında gerçekten bu sefer başarılı olabilirlerdi, ancak öylesine aleni bir biçimde tutuklanması için uğraşmışlardı ki kör göze parmak misali her şey o kadar ortadaydı ki... Acun hocanın kaçmaya niyeti olmadığı çok açıktı, kaçmak istemiyordu kalmak ve kendine bunları reva görenlerden hesap sormak istiyordu. Anlayacağınız üzere son denemeleri de başarısızlıkla sonuçlandı. Acun hoca serbest bırakıldı. İnsanları canları istediğinde gözaltına almaya canları istediğinde tutuklatmaya öylesine alışmışlardı ki bir direnç gördüklerinde sıkı bir takip ve sahiplenme gördüklerinde işin için-

den çıkamıyorlardı.

Nuriyelerin tutsak edilmesinden bizim tutsak edildiğimiz güne kadarki süreçte günde iki defa yüksel direnişçilerinin gözaltı takiplerini yürütüyorduk emniyette.

Polisler nöbet değiştirebiliyor iken biz nöbet değiştirmeden günü güne bağlıyorduk.

Yüksele yapılan saldırılar çok şiddetliydi hala daha öyle. Halk tepki gösterebilir direnişçilere destek vermesin diye 2-3 kişilik bir basın açıklamasına çok yoğun gaz ile saldırıyorlardı. Yüksel'de günde iki defa yangın yeriymişçesine gaz bulutu yükseliyordu. Esnafın iş yerlerine gaz atılıyor, polisler olup olmadık şekilde baskın yapar gibi dükkânlara giriyorlardı. Esnafın işi oldukça düşmüştü. Ancak direnişçileri her gün ziyaret ediyordu onları, her birinin kapısını çalıyor durumu anlatıyorlardı. Müşteri azalınca eve az para ile dönmek nasıl zor durumda bırakıyorsa esnafı, direnişçiler de ihraç edildikleri günden beri para götüremiyorlardı evlerine. Nuriye ile Semih günden güne eriyordu. Polisler kasıtlı olarak bu kadar kimyasal silah kullanıyordu, sırf halk rahatsız olsun direnişçilere düşmanlık beslesinler diye böylesine gözü dönmüş bir biçimde saldırıyordu. Öfkelerini yöneltmeleri gereken yer direnişçiler değil, saldırgan polislerdi.

Günlerimizi adliyede devam eden duruşmalarımız, AİHM ve devam eden diğer başvuru süreçleri, Nuriye ile Semih'i hapis-hanede ziyaret etmek, Yüksel'in gözaltı takiplerini yapmak üzere programlıyorduk.

İlk duruşma tarihleri belli olunca duruşmaya yoğunlaştık. Nuriye ve Semih tutsaklık koşullarında açlık grevi yapmaya devam eder, her gün ömürlerinden yerken aylar sonraya bırakılmıştı ilk duruşma. İnsanların yaşamlarının ne kıymeti vardı ki, hem zaten zorla müdahale edebilmek için tutsak etmişlerdi onları, bilinçlerini yitirir yitirmez müdahale ederlerdi sakat kalmalarının ne önemi vardı. Müvekkillerimizi hayatta tutmanın tek yolunun taleplerinin bir an evvel kabul edilmesi olduğunun farkındaydık. Her türlü başvuru yolu denenmiş ancak sonuç alınamamıştı. Sonuç alınması

için yapılması gereken tek şey karar mekanizmalarını zorlamaktı.

Dosya kapsamında tutuklu bulunmalarını gerektirecek hiçbir şey olmayan bu insanları aylardır tutsak etmeyi başaran bir yargı pratiğinden bir şey beklemiyorduk. Kendilerine ne söylenirse onu yapacaklardı. Tutukluluklarına devam edilmesi de tahliye edilmeleri de yargıçlara savcılara bağlı değildi. Onlar görünürdeki uygulayıcılardı hepsi o... Duruşmada tarihin en iyi savunmasını yapsak da serbest bırakılmayabileceklerinin farkındaydık. Açlık grevinde olan bu iki insana olası bir durumda zorla müdahalede bulunarak her nasıl olursa olsun hayatta tutmak için yaptıkları bir hamle idi tutukluluk. Onların kılına zarar gelirse neler olabileceğini öngöremiyorlardı. Bu onları daha da korkutuyor ve saldırganlaştırıyordu. Direnişin tutsaklıkla birlikte sönmüneceğini öngörmüşlerdi. Direnişin omurgası olarak düşündükleri açlık grevi direnişçilerini gözlerden uzak tuttuklarında destekler azalacak, direniş kırılacaktı onlara göre. Tam tersi olmuştu oysa. İnsanlar iş başa düştü diyerek alana çıkmışlar ve benimsemişlerdi alanı.

Açlık grevi direnişçilerini fiziksel ve psikolojik olarak baskı altında tuttuklarında onlara geri adım attırabileceklerini düşünüyorlardı. Bunun için daha tutsaklıklarının ilk günlerinden itibaren her gün heyetler halinde direnişçilerin hücrelerine gidiyor onunla görüşmeler yapmaya çalışıyorlardı. Doktorlar, psikologlar eşliğinde güya sağlıklarını merak ettikleri için ziyaret ettikleri direnişçilere sordukları sorular onların psikolojilerini anlamaya yönelik sorulardı, bir boşluk bulup dirençlerini kırmaya yönelik sorulardı. Bir yandan da vücutlarının ve bilinçlerinin ne durumda olduğunu anlamak istiyorlardı, müdahale edebilecekleri zamanı kaçırmak istemiyorlardı. Her ziyaretlerinde zorla müdahale tehdidinde bulunuyorlardı. Sopayı aba altından bile değil doğrudan sallıyorlardı.

Yani kısacası tutukluluk durumlarını değiştirebilecek yegâne bir şey vardı daha çok insanın direnişin sahiplenmesi ve taleplerin kabul edilmesi yönündeki seslerimizin daha gür çıkması. Bu nedenle bir yandan savunmalara hazırlanırken bir yandan da meslektaşlarımızı ve halkımızı duruşmaya çağırıyorduk.

Öğleden önce adliyelerdeydik, öğleden sonra ise tek tek avukat bürolarını ziyaret ediyorduk. Meslektaşlarımızı Nuriye ile Semih'in avukatı olmaya davet ve duruşmaya davet ediyorduk. Ellerinden ne gelirse onu yapabileceklerini her birine uzun uzun anlatıyorduk. Meslektaşlarımız toplu yetki belgesi için isimlerini veriyorlardı.

Akşamları halkımıza gidiyor, duruşma davetiyelerimizi bir kez de onlara veriyorduk. Oldukça şaşırıyorlardı bir avukatın müvekkili için kapı kapı dolaşarak duruşma çağrısı yapmasına.

Avukatlar da halk da çok sıcak karşılıyorlardı Nuriye ile Semih'in adını duyunca Hepsi çok üzgündü onlar için bir şeyler yapmak istiyorlardı. Diyorduk ki sahip çıkın onlara, duruşmalarına katılın ki talepleri kabul olsun ses olun seslerine ki sonu güzel olsun.

Geceleri ise dosyaya hazırlanıyorduk. Bir anı bile boşa geçirmiyorduk, her anın onların ömürlerinden gittiği düşüncesiyle çalıştık. Hafta sonu da meslektaşlarımıza gidemsek de halkımıza gidiyorduk yine. Bayram tatili, hafta tatili demeden çabalıyorduk. Bayram sevincini kimsenin adalet için kurban edilmeyeceği günlere bıraktık.

Bulduğumuz tüm boşluklarda barolara, milletvekillerine, gazetecilere, avukatlara, telefonla yahut yazışmalar ile ulaşıyorduk.

Tüm bu süreç içinde kafamızı hep şu soru kurcalıyordu daha fazla ne yapabiliriz, müvekkillerimizi yaşatmak için ne yapabiliriz...

Tüm bunları yeterli bulmuyorduk. Halkın avukatları olarak bulunduğumuz her yerde eylemler yaptık, Nuriye Semih için yapılan eylemlere katıldık.

Nuriye ile Semih'in açlık grevlerinin 100. Gününde 100 avukatla cübbeli eylem gerçekleştirdik Ankara'da...

Bu eylemlerde çoğu kez saldırıya uğradık ve gözaltına alındık. Nuriye ve Semih'in avukatlığını yaptığımız için özel olarak saldırıların hedefi olduk. Örneğin; 23 Temmuz'da Ankara'da Nuriye ve

Semih için Dayanışma eylemi yapılacağında Nuriye ile Semih'in avukatları olarak dayanışmanın bir bileşeni olarak alandaydık. O gün Ankara dışından gelen araçlar şehir girişinde durdurularak insanların kente girişleri engellendi. Hatta bir kısmı daha buldukları kentten çıkamadan polislerin engellemesi ile karşılaştılar. Yine de insanlar bir yolunu bularak Ankara'ya ulaştılar. Şehir içinde ise ikinci bir olağanüstü hal ilan edilmiş gibiydi, Daha eylem alanına dahi gelmeden insanları gözaltına aldılar, gözaltı araçlarında insanlara işkenceler yapıldı, o gün yapılan işkence bunca sansüre rağmen ana haber bültenlerine çıkabilecek kadar yoğundu. Eyleme destek olmak için gelen Zeynel Danacı'nın kolunu ters çevirerek kıran polisin görüntülerini burada bulunan pek çok insan seyretmiştir. O gün toplam 84 kişi gözaltına alındı. Avukatlar olarak özel saldırıların ve işkencenin hedefi olmuştuk. Gözaltına alınan 84 kişi içerisinde 3 avukat arkadaşımızı dahil 15 kişi seçilerek siyasi şubeye götürüldü. Savcılık işlemleri sırasında dosya savcısı gözaltına alınan avukat arkadaşlarımızı karşısında ayakta durmaya zorladığında avukatlara yönelik düşmanlıklarını açıkça belli göstermiş oldular. Bir kere bile kimsenin önünde el pençe divan durmamıştı arkadaşlarımız yine durmayacaklardı. O gün herkes tutuklanmaları talebi ile sulh ceza Mahkemesi'ne sevk edildiler. Sahiplenme eylemleri yapılmaması için geliştirdikleri taktiklerden biriydi bu, basit bir eylem için bile tutuklanma ihtimaliniz olduğunu düşündürerek insanların eylemlere gitmelerini engellemeye çalışıyorlardı.

İstanbul'daki dayanışma eylemlerinde de alandaydık. Nuriye ve Semih eylemlerine en yoğun olarak saldırıldığı süreçte her hafta 50 ye yakın insan gözaltına alınıyordu. Arkadaşımız Barkın Timtik iki kere gözaltına alındı, güvenlik şubede zaten araması yapılmışken tekrar arama yapma bahanesi ile saldırıya uğrayarak işkence gördü.

Olağanüstü Hal Komisyonu'na başvuruların akıbetini sormak, onları görevlerini yapmaya çağırarak üzere komisyonun önüne gittiğimizde daha ağızımızı dahi açmadan işkence ile gözaltına alındık.

İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de bizler de destek açlık grevleri yaptık. Kimi zaman birkaç gün kimi zaman bir haftalık destek açlık grevleriydi bunlar. İstanbul Barosu'nda daha önce ölüm orucundaki müvekkillerinin taleplerinin kabul edilmesi için ölüm orucu direnişi yapmış olan Büromuz avukatı Behiç Aşçı ile avukat arkadaşlarımız bir haftalık açlık grevi yaptılar

Ankara'da Büromuz avukatı Engin GÖKOĞLU 1 aylık bir açlık grevine başladı. Ve bu dosya kapsamında gözaltına alındığında hala açlık grevindeydi.

Süleyman gökten ile ezgi çakır gökten küçük kızları idil ile İstanbul'dan Ankara'ya bisikletleri ile "pedallıyorum" eylemi yaptılar. Yol boyunca akıl almayacak engellerle karşılaşmış olsalar da Ankara'ya varmayı başardılar. Onlar size kendileri anlatacaklardır zaten yaşadıkları süreçleri...

Tüm bu daha fazla ne yapabiliriz, müvekkillerimizi nasıl yaşatabiliriz çabalarımız devam ederken Nuriye ile Semih'in duruşmasına 2 gün kala 12 Eylül 2017'de İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır, Ordu... 5 kentte eş zamanlı olarak yapılan bir operasyonla gözaltına alındık. Ve anladık ki yeterince iyi çalışmışız. Faşizmi öyle sıkıştırmışız ki saldırmakta hem de var gücüyle saldırmakta bulmuş çareyi...

Evet, bu yüksek bütçeli aksiyon filminin kaba hatları ile ne için olduğunu anlatmış olduğumu sanıyorum.

Peki, bu filmi çevirenler başarılı oldular mı? Beklentileri çok yüksek olsa da gişe de gelir getirmeyen filmlerden biri oldu bu da tek kelime ile bir kez daha çuvalladılar.

Bizi tutsak ederek elde etmek istedikleri hiçbir şeyi elde edemediklerini gönül rahatlığı ile söyleyebilirim.

Nuriye ile Semih'in direnişlerine gölge düşüremediklerini söyleyebilirim.

Nuriye ile Semih'in 14 Eylül tarihindeki duruşmasına yüzlerce avukat katıldı. Adliyenin içinde ve dışında saldırılara uğramalarına rağmen yüzlerce insan adliyedeydi. Nuriye'nin duruşmaya

katılma talebi mahkeme tarafından kabul edildiği halde duruşmalarına götürülmedi. Öyle ki sırf duruşmalara götürülmemesi için bulunduğu Sincan Hapishanesi Kampus Hastanesinden Numune Hastanesi'ne kaçırıldı. Yoğun bakıma alınmasını gerektirecek bir durum olmadığı halde günlerce yoğun bakım ünitesinde refakatçisi olmadan gün ışığı görmeden banyo dahi yapamadan tutuldu... 20 Ekim'de Semih ÖZAKÇA duruşmaya tekerlekli sandalye ile katıldı tahliye edildi. Nuriye Numune Hastanesi'nin mahkûm hücresinin insanlık dışı koşullarında gün ışığı görmeden, gece gündüz açık bırakılan ışıkların altında uyuyamadan, avukatları ile görüşmesi hakkı 5 dakika ile sınırlandırılarak aylarca tutuldu.

Yüksel direnişçilerinin direniş alanları genişlemişti. Hem Yüksel'de hem numune hastanesi önünde hem Sincan'da duruşma salonu önünde eylemler devam etti. En son 1 Aralık 2017 tarihinde 6. duruşmada 193 günlük tutukluluğun ardından açlık grevinin 268. Gününde hakkında ceza hükmü verilerek tahliye edildi. Direnişçiler için asla hüküm mercii olamamıştır faşizmin mahkemeleri. Son hükmü halk ve tarih verecektir.

Yine sarıp sarmalanmıştı direnişçiler halkın sevgisi ile akın akın ziyaretçiler gelmekte idi direnişçilerin evlerine. İncecik olmuş bedenleri ve gülen yüzleri ile karşıladılar her geleni. 23 Ocak 2017 tarihli KHK ile kurulmuştu OHAL komisyonu, açlık grevinin baskısı ile 23 Mayıs 2017 de çalışmaya başladı. 18 Ocak 2018'de ilk kararlarını verdi. Nuriye ile Semih'in dosyalarının öncelikli olarak inceleneceği söylenmesine ancak 26 Ocak tarihinde karar verdi ve Nuriye ile Semih'in işe iade taleplerini reddedildi. 324.günlük açlıklarının ardından açlık grevine son verdi direnişçiler. Sadece açlıkları idi son verdikleri, direniş büyüyerek devam edecekti.

Sağlıklarına kavuşur kavuşmaz yine işleri ve onurları için mücadeleye devam ettiler. *"Direnenler kendi tarihlerini yazıyor"* söyleşileri ile Türkiye'nin dört bir tarafına gidiyor Nuriye, Yüksel direnişçileri ile birlikte. O büyük sendikaların bir araya getiremediği yüzlerce insanı bir araya getirerek direnişi anlatıyorlar ve onları direnmeye davet ediyorlar. Onlarca şehir dolaştılar ve hepsinde emekçilerin büyük desteği ile karşılandılar.

Yüksel Direnişisi ile birlikte Düzce’de mimar Alev Şahin’in direnişisi, İstanbul’da kamu emekçilerinin direnişleri, Bodrum’da Engin Karataş’ın direnişisi hala devam etmektedir.

24 Kasım 2017 tarihinden beri KESK Genel Merkez’de “KESK Nuriye ve Semih başta olmak üzere tüm ihraçlara sahip çıkmalıdır” talebi ile oturma eylemi yapıyor yüksel direnişçileri.

Yüksel direnişçisi Acun Karadağ ihraç edilerek öğrencilerinden koparılrsa da şimdi Ezilenlerin Yüksel Okulu ile yine öğretmenliğe devam ediyor. Öğretmek ve öğrenmek karşılıklı bir süreç direnişçiler ve halk birbirinden ne çok şey öğreniyor... Yüksel düzenin çürümüşlüğüne her yönü ile bir alternatif yaratmaya devam ediyor. Yüksel Okulları da engellenmeye çalışıldı, ders yapmak istedikleri yerler polis tarafından tehdit edilmişti, direnişçiler kimsenin ekmeğine engel olmak istememişti. Kendi sendikasında yapmaya karar verdi derslerini acun öğretmen. Sendika ilk başta yer verse de sonra polisin tehditlerine boyun eğerek direnişçilere yer vermedi. Ancak nasıl ki direnişçilerin bulunduğu her yer mücadele mevzii ise insanın bulunduğu her yer de bir okuldu ve devam ediyor haftalardır yüksel okulu...

Yüksel’in Haftalık cep gazetesi çıkıyor, direnişin haberlerini ulaştırıyor halka.

Halk sofraları, direniş piknikleri, ihraç edilen emekçilerin katıldığı kahvaltılar... Yaşamın her alanında emekçileri birlik olmaya çağırıyorlar. Yaşamın her alanında teslimiyet dayatan bu düzene umut dolu alternatifler yaratıyorlar.

Her gün iki defa işkence ile gözaltına alınıyor yüksel direnişçileri buna rağmen Türkiye’nin dört bir tarafına direnişisi anlatmaya gidiyorlar

Deprem görmüş ve 710 evladını depreme kurban vermiş halkın aynı acıları yaşamaması için işini namusuyla yapan mimar alev şahin 6 yıl çalıştığı işinden ihraç edildi. Sebebi kalitesiz beton kullanan bir beton firmasına kestiği para cezaları nedeni ile firma sahibinin iftirasına uğraması idi. 30 Ocak 2017 tarihinden

bu yana Düzce'de direniyor alev şahin direniyor. Eyleme başlamadan önce Düzce'de olmaz, halk kabul etmez demişlerdi. Ama halk tanır kendisine kıymet vereni. Sahiplendiler Alev'i, bastılar bağırklarına. Kendisine ihbar eden firma sahibi AKP il yönetimine girince haftanın bir günü de AKP il binası önünde eylem yapmaya karar verdi alev. Ve bunun üzerine Yüksel'de yaşanan süreçler tekrar etti. Önce medyada karalama kampanyaları, sonra linç örgütlendi.

Alev bir kez olsun geri adım atmayınca direnişinin 242. Gününde Alev'e özel eylem yasağı kararı aldı düzce valiliği. Alev den başka eylem yapan yoktu Düzce'de çok belli idi eylem kararlarının nedeni. Gözaltına aldılar Alev'i 2 kere, nezarethanede tutulduğu günlerde direnişçilerin yıldırma çabalarına inat direniş için şarkı yazdı. Direndikçe bilindik diyordu şarkısında. Yıldırımamayacaklarını anlayınca ona da para cezaları kesmeye başladılar. Hala direniyor alev haftanın 4 günü Düzce'de 3 gün ise Yüksel'de... Kendisine sahip çıkmayan TMMOB genel merkezde oturma eylemi yapıyor haftanın bir günü. Fırsat buldukça başka kentlere direnişin hikâyesini anlatmaya gidiyor, başka direnişçileri ziyaret ediyor... Köroğlu bereketinde halk sofraları kuruyor Düzce'nin göbeğinde düzce beylerine inat... Yaşamının her anını direnişe çeviriyor o da.

Beşiktaş Belediyesi'ndeki taşeron işçiler belediye önünde direnişe başladı ve direnişlerinin 22. gününde işlerine geri döndüler.

Bornova Belediyesi'ndeki işinden atılan Ahmet Işıkoğlu, belediye önünde direnişe başlamış ve işe geri alınmıştır.

Çalıştığı lokantanın sahibi tarafından darp edilerek İşten atılan Günay Kılıç işyeri önünde direnişe başlamış ve kazanmıştır.

Bakırköy İncirli özel Ethica Hastanesi'ndeki işinden çıkarılan Derya Koçak 19 Haziran 2018'de işyeri önünde oturma eylemine başlamış direnişinin 17. Gününde talepleri kabul edilmiştir.

İşimizi geri istiyoruz eylemleri emekçilerin onurlu mücadelele-

rine isim olmuştur.

Zeytinburnu belediyesi önünde taşeron işçi Kenan Güngördü, Ege Üniversitesi'nde işten atılan işçilerin direnişleri devam etmektedir.

Disk genel iş üyesi bir belediye işçisi olan Mahir kılıç İzmir büyükşehir Belediyesi'nde çalışmaktayken bir grup arkadaşı ile birlikte işten çıkarıldı. 5 arkadaşı ile birlikte İzmir büyükşehir belediyesi önünde oturma eylemine başladılar. 13 Kasım'da açlık grevine başladı açlık grevi direnişinin 184. Gününde konak direnişçileri işlerini kazandılar. Yaratılan her direniş emekçilerin hafızasında yeni birikimler yaratmaktadır.

Direniş statükoları parçalamakta bir yandan faşizme karşı zafer kazanırken bir yandan da sendikaların ikiyüzlülüğünü de teşhir etmektedir. Zafer kazandığı gün mahir kılıç direnişimizin mimarı yüksel direnişidir, her gün işkence ile gözaltına alına yüksel direnişçileridir demiştir.

Yüksel direnişinin yarattığı etki öylesine güçlüdür ki bugün hala tek tek ya da kitlesel olarak başlayan emekçi direnişlerinin mayasında Yüksel'i görmek mümkündür. Bu Yüksel'in kazanmış olduğu en büyük zaferdir.

Yüksel direnişi siyasi bir zaferdir. Emekçilere siyasi kazanımlar miras bırakmıştır. Faşizmin tüm halkı teslim almasının önüne geçmiş, kitlelerdeki umudu diri tutmuştur. OHAL ve KHK'lar teşhir edilmiş bu saldırı zayıflatılmıştır. OHAL komisyonu hayata geçirilmek zorunda kalmıştır. Halkın birliği yolunda büyük bir adım atılmıştır.

Yüksel'in ilk zaferi o alana çıkılmasıydı.

İkinci zaferi saldırılara rağmen vazgeçilmemesi, geri adım atılmamasıydı. Geri adım atmamak direniş boyunca direnişin düsturu olacaktı.

Üçüncü zafer halkın sahiplenmesi ve yeni direnişçilerin direnişe başlamalarıydı.

Öyle bir hava vardı ki o süreçte açığa alınanlar tamamen ihraç edilmemek için “gık”larını çıkaramıyorlardı

Faşizmin şiddetinden uzak kalacaklarını zannedenler yanılmaktaydı çünkü faşizm doğası gereği kendisinden olmayan herkese düşmandı. Zulmün önünde gerektiği şekilde durulamazsa sıra herkese gelecekti. Nuriyeler sıra herkese gelmesin diye zulmün önüne barikat oldular.

30 günlük gözaltı süresi ile, saldırılarla, açlıkla insanların gözleri korkutuluyordu. Herkese tek bir adres gösteriliyordu OHAL Komisyonu.

Ama bir kadın çıktı ve dedi ki; *“Bugün bize dayatılan %100 teslimiyet. Kamu emekçileri tarihin en büyük saldırılarıyla karşı karşıya. Her yerin direniş mevziisine dönüşmesi gereken bir süreçte neredeyse yaprak kıvıldamıyor. Direniş her şeyin ötesinde önce teslimiyeti reddetmek anlamına geliyor. Teslimiyet ve beklemek ölümdür. Direniş ise yaşamın kendisi. Memleketin yaşanabilir her zerresini bize dar etmek istiyorlar. Bizi yaşayan ölüler haline getirmek istiyorlar. Buna teslim olacak mıyız olmayacak mıyız? Tarihin sorusu bu... Bu soruya güçlü bir cevap vermek gerekiyor. Tüm kamu emekçilerine çağrım gelin yaşamı iliklerimizde hissedelim. Birbirimize emeğimize çocuklarımıza sahip çıkalım.”* ve ekledi; *“En fazla ne yapabilirler ki?”* En fazla ne yapabilirlerdi sahi? Ekmekleri ellerinde alınmış, açlığa mahkûm edilmiş, itibarsızlaştırılmaya çalışılmış, yüz binlerce insana daha fazla ne yapılabilirdi? Onursuz bir yaşamdan daha kötü ne olabilirdi?

Yüksel’e gelen her bir destekçi bu gözaltına alınma korkusuna, hedef gösterilme korkusuna, işini tamamen yitirme korkusuna, saldırıya uğrama korkusuna rağmen o alana geldi.

Egemenler OHAL’i bir korku duvarı olarak dikmişlerdi halkın önüne. Daha önceki acı tecrübelerin de etkisi ile kimse o duvara karşı hamle yapmaya yönelmedi, kimse o duvarın hammaddesi neydi bilemedi.

Yüksel Direnişçileri korkularını çıkarıp fırlattılar bu duvarın

üzerine, o heyula gibi görünen duvarda bir delik açılıverdi. Işık girdi içeri. Camdan bir duvardı önümüzdeki ve hepimiz korkularımızı fırlatıp attığımızda tuzla buz oluverecekti.

Bunu biliyordu camdan duvarın kollayıcıları, o yüzden saldırdılar yüreklerindeki korkuyu fırlatıp atanlara. Başkaları da aynısını yapmaya cesaret edemesin diye, duvar hep baki kalsın diye. Ancak olan olmuştu bir kere. Geri alınamazdı ve korkularını çıkarıp atanlar dimdik durdular saldırganların karşısında.

Nuriye ile Semih'in direnişi başından zafer kazanmış bir direniştir. Direnişin zaferi faşizmin politikalarını bozmuş olmasındandır. Halkımızı harekete geçirmiş olmasındandır. Dünyayı ayağa kaldırmış olmasındandır. Faşizmin devasa güç ve imkânlarının iki kamu emekçisinin iradesini yenemediğini kanıtlamış olmasındandır.

Acı bedeni, korku ise zihni teslim alır, işkence tam da bu nedenle yapılır. Kimileri bedenlerini korumak için zihinlerini teslim etseler de insan zihninin bedeninden nasıl güçlü olduğunu gösterecekti bize Nuriyeler...

Goebbels 1928'de Nazi partisinin propaganda şefliğine getiriliyor. Doğrusu öyle yöntemler buluyor ki bugün bile ilham kaynağı oluyor faşist yönetimlere.

Berlin'de çıkan günlük gazetelerin yazı işleri müdürleri ile Almanya'nın diğer yerlerinde çıkan gazetelerin muhabirleri her sabah Propaganda Bakanlığı'nda toplanırlardı. Orada Goebbels kendilerine ya da yardımcılara hangi haberlerin yayımlanacağı, haberleri nasıl yazacakları, nasıl başlık atacaklarını ne gibi kampanyaların başlatılacağını ve nasıl bir başyazı yazılacağını anlatırdı. Herhangi bir yanlış anlaşılmayı önlemek üzere de sözle anlatılana ek olarak yazılı olarak günlük emirler verilirdi. Şehir dışındaki küçük gazetelere ve dergilere bu emirler telgraf ya da mektupla ulaşırdı.

Nazi Almanya'sında bir gazetenin yazı işleri müdürü olabilmek için her şeyden önce siyaset ve ırk bakımından "temiz" ol-

mak gerekirdi. Zengin ve özgür yayınlar bakımından yurdun zararı vardı ama parti bu işten kazançlı çıkıyordu. Nazi partisinin yayın firması Eher Verlag'ın başkanı olan Max Anam, Alman basınının diktatörü kesilmişti. Kendisi aynı zamanda Alman Basın Führer'i ve Basın Odası Başkanı olduğu için istediği zaman bir gazeteyi ya da dergiyi ucuz bir fiyata satın alabiliyordu. Eher Verlag kısa zamanda dev bir yayın imparatorluğu belki de dünyanın en büyük ve en karlı yayın firması oldu. Nazi yayınlarının satışında görülen büyük azalmalara rağmen, Nazi partisinin sahip olduğu ya da denetimi altında bulunduğu günlük gazeteler 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın patladığı sıralarda günlük 25 milyon gazete satışının üçte ikisini ellerinde bulunduruyorlardı.

Radyo ve sinema da çarçabuk Nazi Devleti'nin hizmetine girdi. Goebbels radyoyu modern toplumun başlıca propaganda aracı sayıyordu. Bugün kuşkusuz ki televizyon aynı işlevi görmektedir. Bakanlığa bağlı radyo Dairesi ve Radyo Odası kanalıyla bütün radyo yayını eline almış bu yayınlara istediği biçimi vermişti. Radyonun öteki Avrupa ülkelerinde olduğu gibi Almanya'da da devlet elinde olması işlerini daha da kolaylaştırmıştı.

Sinema özel firmaların ellerinde kaldı ama Propaganda Bakanlığı Sinema Odası bu sınaîyi her bakımdan denetliyordu. Totaliter bir devlette sansür altında bulunan yalancı bir basın ve radyonun insanları kolayca aldatabileceğini ben kendi gözlerimle gördüm diyor "Nazi İmparatorluğu" kitabının yazarı.

1933 yılında iktidara gelen Hitler ve avanesi yerlerinde pek rahat değillerdi finans kapital tüm kozlarını onların üzerinde oynama, kayıtsız şartsız ve kuşkusuz onlara güvenme konusunda görüş birliğine varmamıştı. Alman burjuvazisine ve dünya burjuvazisine komünizme karşı kutsal savaşta tek adres olarak kendilerini kabul ettirmek niyetindedilerdi.

Proletarya kampında hala boyun eğmeyen bir güç bulunmaktaydı Thealman'ın partisi. Hitler'ci yöneticiler, paralı fedailiklerini ettikleri yığınları arkalarında sürükleyen çıkar gruplarıyla birlikte büyük darbeyi indirmeyi tasarlamaktadır. İşçi sınıfının gücünü kırmak ve onu başsız bırakmak ve öncü örgütünü partisi yıkmak

gerekiyordu. Bundan sonra Marksist canavarı yenen Aziz Jorj rolünde ortaya çıkılacaktır. Cermen mitolojisinde Walhalla ateşe verilerek eski tanrılar öldürülür. Nasyonal sosyalist mitolojide ise Reichstag ateşe verilerek eski tanrılar öldürülecekti. 27 Şubat günü Reichstag alev alev yanmaktadır.

Derhal insan avı başlar, cezaevleri, kışlalar, toplama kampları en amansız işkencelere uğratılan rehinelere dolacaktır. İnsanlık dışı makine, ölüm makinesi işlemeye başlamıştır. Buna rağmen alman Komünist Partisi direnmektedir. Partinin lideri Ernest Thälmann'ı yakalarlar. Komünist oylarla meclise girmiş olan TORG-LER ve Bulgar Komünist Partisi yöneticisi, Komünist Enternasyonal yürütme kurulu üyesi Dimitrov ile birlikte 3 Bulgar yakalanır. Dimitrov'un toplumsal konumunu kullanarak Hitler faşizmi yalnızca Alman emekçi partisinin değil, Enternasyonal'in kendisini alaşağı etmeyi ummaktadır.

Tüm bu dava bu hedefler üzerinden yürütüldü, kolluk ve yargı mensupları kadar iç ve dış kamuoyunu yönlendiren propaganda birimleri bu operasyonun bir parçasıydılar.

Devrimci proletaryayı hedef alan barbar terörü ve kanlı saldırıları haklı çıkarmak, kitlesel katliam ve cinayetler dünya önünde haklı gösterilmeye çalışılacaktır. Dimitrov tamamen tecrit altında iken kitaplıkta bir tek Shakespeare kitabı vardır; Hamlet. Dimitrov bu ölümsüz dramdan kendisine üç dizeyi şiar etmiştir;

Her şeyden önce kendi kendine karşı içten davran

Gecenin gündüzü izlemesi nasıl kaçınılmazsa sen de kimseyi aldatamazsın

Bu insan avında her ne kadar kahramanca mücadele etseler de Nazilerce katledilen yüzlerce devrimci olmuştur.

“Beni boşuna ölüme mahkûm ediyorsunuz, hiçbir şeyi değiştiremeyeceksiniz” diyordu Albert Kuntz.

Fiete Schulze “*Ne olursa olsun biz yarının galipleriyiz*” diyordu. Savcı “onun dili kurşunlardan tehlikelidir” diyordu. Karar okunurken Schulze haykırıyordu “En küçük savaşıyla bile yine biz

kazanacağız.”

Dimitrov son savunmasında “17. Yüzyılda bilimsel fiziğin kurucusu Galileo Galilei ölüm cezasına çarptırılmak üzere katı Engizisyon mahkemesinin karşısına çıkarılmıştı. Kesin bir kararlılık ve inançla haykırmıştı; “Her şeye rağmen dünya yine de dönüyor!” biz komünistler ihtiyar Galilei kadar bugün şöyle diyebiliriz; yine de dönüyor! Tarih çarkı ileriye dönmektedir! Ve bu çark proletarya tarafından döndürülen bu çark, ne kısımlarla ne hapis cezalarıyla durdurulabilir. Bu çark dönmektedir ve kesin zafere dek dönmeye devam edecektir.” demektedir.

Edgar Andre son beyanlarında “büyük Alman ozanı Goethe zaferi ancak kendisi için bir hak sayan ve kabul edenlerin kazanabileceğini söylemişti. O halde zafer benimdir.” Ve devam etti “savcı benim medeni durumum hakkında bir şeyler sorarsa ona derim ki, sizin onurunuz size benimkisi bana aittir. Biz aynı sınıftan insanlar değiliz aramızda bir uçurum var. Eğer beni darağacına gönderecekseniz ben hazırım af ve bağışlama istemiyorum, militan yaşadım militan öleceğim” diyordu.

Alman imparatorluğu Nazilerin elindeydi her türlü aygıtıyla gücüyle ve zayıfladıkları yerde yalanlara başvurular basın ile saldırıya hazırlayıp gestapo ve yargı ile son hamleyi yapıyorlardı. Ancak tüm bu ihtişamın karşısında direnenler çok mütevazı bir gerçeği söylediler hep;

Yarının temsilcisi biziz geleceğe kalacak olan biziz. Tek kişi bile kalsak biz kazanacağız!

Ve sahiden de Dimitrov gibi pek çok devrimci Nazi İmparatorluğu'nun çöküşünü gördüler

Klasik faşizm çökmüş Federal Almanya ile burjuva demokrasisi günleri gelmişti. Gelen burjuva demokrasisi ne çeşit bir demokrasi olduğuna bir bakalım.

60'lı yıllara gelindiğinde demir parmaklıların arkasına konulan bu sefer Polonya entelijansiyasının üyeleri Yahudiler ya da komünistler değil, federal Almanya'nın nükleer politikasını aktif olarak

eleştirenler, görüşlerini savunmayı, aynı zamanda solun en solu tarafından da savunuluyor diye bırakmayanlar, kısacası bir şeyin içeriğini onu savunanların dünya görüşünden daha önemli bulanlardı. “Özgürlüğü Kurtarın” Komitesi’nin 1960 tarihli “Kızıl Kitap”ı ile darbeyi vurma hazırlığı yapıyor. Özgürlük kurtarıcılarının Federal Alman kamuoyunda şüpheli bulunduğu kişilerin listesi, “adı geçenlerin nicel bir sınıflandırmasını ortaya koymasa da ve listede yok denecek kadar az sayıda komünist olsa da yine de bu isimlerin ortaya çıktığı her yerin, imza kampanyalarının, eylem ya da panel ve kongre çağrılarının arkasında kültürden sorumlu komünist kadroların ya da komünistlerin paravan örgütlerinin olup olmadığına bakmakta fayda var” diyordu.

Kitaba göre nükleer silahlanmaya karşı çıkmak ve düşünce özgürlüğünü sahiplenmek beşinci kol işlevi görmek anlamına geliyordu. Cepheden muhalefet, demokratik hakları kullanmak ve sorumlulukları yerine getirmek değil, kafa karıştıran manipülasyon yoluyla dejenere ederek gerçekleştiriliyor.

1960 baharında yayınlanan Kara Kitap’ta 452 üniversite hocasının, yazarın ve sanatçının adını içeriyordu. Hepsi komünist kültür faaliyeti yapma şüphesi altındaydı ve Moskova’nın paralı askeri olmakla suçlandılar. Federal Almanya’da devlet tarafından finanse edilen bu ilk örgütlü entelektüel avı özgürlüğü kurtarın komisyonuydu. Ne kadar da ironik değil mi simine bakan bu yapılanlara şiddetle karşı çıkacaklarını sanır. Yüzlerce profesör, gazeteci, sendikacı, radyocu, televizyoncu, öğrenci, yazar, sendikacı vardı listede. Partiler, üniversiteler, kiliseler, parlamenterler, sendikalar, kadın sığınma evleri ve çok daha fazlası vardı listede. Komünistler tarafından içine sızılmış şüpheli komünist eğilimli gibi beylik laflarla fişlenmişlerdi.

Bu tür bir muhalif avı kampanyası federal Almanya’nın dört bir köşesinde yerel basınının tamamında yer bulurken yüz binlerin protestosundan neredeyse hiç söz edilmiyor nükleer silahlanma karşıtlarının toplum dışına itilmiş insanları etkileme şansı olmayan bir avuç sekter gibi yansıtılıyordu.

Nuriye ve Semih'in talepleri kabul edilsin diye imza atan imzacıların hedef gösterilmesi Boğaziçili, ODTÜ'lü üniversite öğrencilerinin hedef gösterilmesi, kara çalmaların boy boy haberleri yapılırken Nuriye ve Semih için yapılan destek eylemleri hakkında çıt çıkmaması, Nuriye ile Semih hakkında çıkarılan kitapçığın bizzat İçişleri Bakanlığı tarafından çıkarılması gibi bu özgürlük kurtarıcılarının da İçişleri Bakanlığı tarafından finanse edilmesi...

Bugün terör örgütleri ile bağlantılı denen dernekler insanlar o gün de komünizmle bağlantılı deniyordu. Çok fazla bir şey söylemeye gerek yoktu ülke politikası eleştirilse bile damgalanıyordunuz. Burjuva demokrasisi denen şey o zaman da bu zaman da bir diktatörlük. Burjuva diktatörlüğü, tekellerin sermayenin diktatörlüğü.

Nasyonal sosyalizmin işlediği suçlar 20 Temmuz 1944'ü gerçekleştiren kadın ve adamları teşvik etti. Bizleri sizler yaratıyorsunuz.

Milyonlar için açlık anlamına gelen tarım alanlarının tahrip edilmesi değil onu protesto etmek suç, Okulların, parkların, insanların evlerinin yıkılması değil buna karşı çıkmak suç, Özel kuvvetlerin terörü, işkencesi değil buna katliam demek suç, Medyanın tekelleştirilmesi, dergilerin gazetelerin yasaklanması değil bunu dile getirmek suç...

Sansür

Sorunların görünürlük kazanması genelde onlar nedeniyle acı çekenlerin çıkarınadır. Gizli kalmaları onlardan çıkar sağlayanların çıkarına...

Ve bu kısma dair son örnek yine federal Almanya'dan.

27 Kasım 1974'te tüm günlük gazeteler, "Winterreise" diye adlandırılan büyük bir baskında federal Almanya'nın her yerinde aniden 40 evi arayan, 10 kişiyi tutuklayan soruşturma memurlarının elde ettikleri başarı haberi ile doluydu. Kentte dedektifler RAF üyelerinin savunmanlığını üstlenen avukatların bürolarını aradılar.

1 avukat tutuklandı Wolf Reinhard Goebbels örneğinden hatırlanan iftira kampanyasıyla özellikle Sprinder basınında – Federal Savcılığın ve İç İşleri'nin de muazzam katkılarıyla- müvekkillerinin suç ortağı olarak faaliyet göstermek ve RAF eylemlerini tutukluların emirlerini hücreden taşımak suretiyle yönlendirmek gerekçeleri ile şüphe içine çekmişlerdi.

Sözde kriminal terörist avukatlar yeterince uzun süre gündemde tutulduktan sonra nihayet yapay bir şekilde tahrik edilmiş halkın kızgınlığını yatıştırmak için olayların ve delillerin gösterilmesi gerekiyordu. Wolf Dieter Reinhard bu amaç için seçilmişti. Federal Savcılık tarafından düzenlenen basın toplantısında Reinhard'ın tutuklanması sansasyonel bir başarı olarak gösterildi.

Televizyon ve basındaki haberlerde bu olay resim ve isim kullanılarak şatafatla aktarıldı.

Örneğin Berliner Zeitung da çıkan haberde *“Avukat tutuklandı, ganimetten pay istiyordu. Berlin'deki politik cinayeti onaylamıştı, yanlış ifade vermeye teşvik etmişti.”* deniyordu. Anarşist avukatı gösteren resmin yanında anarşistlere karşı girişilen federal boyuttaki *“aktion wintereisse”* darbesinde polisler büyük balığı ağa düşürdü diyordu. Ganimetten pay dedikleri şey vekâlet ücretiydi. Yanlış ifade vermeye teşvik dedikleri ise avukatlık faaliyetleri idi. Yöneltilen şaşırtıcı derecedeki somut suçlamaların tamamı aslında daha sonra anlaşılacağı gibi iftiracı tanığın kendi fantezileriydi. Suçlamaların hepsi tek bir itirafçı tanığın beyanına dayanıyordu. Sansasyonel tutuklanması Kasım 74'te halkın endişe ve düşmanca güdüler duymasına neden olan avukatın beraati özellikle küçük 4 satırlık bir haber olarak *“IRA öldürmeye devam ediyor, Sonunda sokaktaki teröre karşı daha sert yasaklar”* gibi haberlerin yanında verildi.

Yani Süleyman soylu ve avanesi ne ilkti ne de son olacak. AKP ne ilkti ne de son olacak

Yöntemleri yeni değil, yaptıkları yeni değil. Sonları da yeni olmayacak.

Ezenlerin ezilenlere karşı savaşı bin yıllara dayanır. Yöntemler

bu bin yıllar içerisinde evrilmiş, incelmış ve günümüzdeki halini almış. Ezenler her defasında alt edilmişlerdir.

Almanya'da faşizme karşı yiğitçe dövüşenler yaşamlarını yitirseler de bu uğurda müjdeledikleri gelecek gerçekleşmiştir. Nasıonal Sosyalizm yıkılmış, yenilmez gibi görünenler yenilmişlerdir.

Onların zulümleridir kendilerini yıkanları yaratan.

Zulüm görenler içlerinde bildikleri kin ile bıçak olup saplandılar faşizmin tam kalbine.

Yüksel Direnişini başladı ise ve büyüyüp yüz binlere ulaştıysa bunu yaratan bu zulüm düzenidir. Bizim gibi avukatları yaratan da bu düzenin adaletsizlikleridir.

Antaios gücünü annesi gaia (toprak)dan alır yere basarsa ölür. Biz de gücümüzü halkımızdan alıyoruz işte.

Ayşegül ÇAĞATAY

Av. Zehra ÖZDEMİR

Zehra ÖZDEMİR benim ismim. Şimdi bu dosya bizim sadece iddiamemiz. Aslında ben yarın ifade vermeyecektim. Fakat bu güne çekme ihtiyacını duydum. Şimdi bugün 12 Eylül. Biz geçen yıl bugün gözaltına alındık. Evlerimiz basıldı, kapılarımız kırıldı. Hatta benim kapım kırılmadığı için polisten azar işittim. Kapım çok sağlam diye. Ev sahibim çok sevinir eminim.

Biz bir yıldır tutukluyuz. Yedi ay boyunca savcının öldürüp da bir iddianame hazırlamasını bekledik. Ama öldürmemiş. Geçen gün arkadaşlarımın da söylediği gibi herhalde en son baktı olmuyor, kâtibine verdi kâtibi yazdı. Yani bu iddianameyi ilk gün şey dediniz. Usul gereği okudunuz mu dediniz. Ben okumadım. Çok açık söylüyorum. Ben iddianameyi okumadım. Çünkü okumadım gerektirecek hiç bir şey yok bu dosyada. En azından benimle ilgili ya da bu dosyayla ilgili o kadar az şey var ki. Gerçekten az önce Naciye ablanın dediği gibi yazık ziyan edilen ağaçlara yazık. Ekmedikleri ağaçlara bu şekilde bir de bu şekilde katlediyorlar.

Şimdi iki sayfa var benimle ilgili olan. Şey olduğunu iddia ediyorlar bunların dijital. Ama zaten bir sayfanın yarısı aldıkları şeyler. Çünkü ben biraz dijital severim. Bolca flaş diskim, tabletim, telefonum, bilgisayarım. Zaten bir sayfa nerden baksanız o var. Sonra da bula bula internette bulabileceğiniz bir video koymuşlar. İki tane de fotoğraf koymuşlar. Benim telefonumda olup olmadığından bilgisayarımda olup olmadığından gerçekten benim bilgim yok. Çünkü bilgisayarımın yedeği alınmadan bilgisayarıma el kondu. Onun dışında da zaten evimi bastıkları sırada aslında bu delillerin ellerinde birtakım deliller olması gerekiyordu.

Benim evimi bastıklarında benim kapımı kırıp, benim kafama silah dayayıp beni yere yatırdıkları sırada ellerindeki tek delil neydi biliyor musunuz? Berk ERCAN'ın evet tanırım. 2013 yılından beri Halkın Hukuk Bürosu avukatıdır beyanı. Eğer ben Halkın Hukuk Bürosu avukatı olsaydım burada bunu gururla söyledim. Ama ben Halkın Hukuk Bürosu avukatı değilim. 2013 yılında da zaten avukat arkadaşlar tutukluydular. Kendileriyle tanışmamda Aralık 2013'te Silivri'de yargılandıkları duruşmadır. Dolayısıyla benim zaten 2013'te Halkın Hukuk Bürosu'nun varlığını biraz geç

öğrendim maalesef. 2013'te büro avukatı olduğumu, hapishane ziyaretleri yaptığımı beyan etmiş Berk ERCAN. Şimdi bir yalancı bir kere yalan söyleyen kişi de yalancıdır. Yüz kere yalan söyleyen kişi de yalancıdır. İkisinin arasında bir fark yoktur. Berk ERCAN büyük bir yalancıdır.

Dolayısıyla 2013'te Halkın Hukuk Bürosunda çalışmıyordum. Dediğim gibi Berk ERCAN büyük bir yalancıdır. Menfaatleri uğruna onursuzca yalan söylemektedir. Benim evimi bastıklarında ellerinde bir diğer delil vardı. Bizim Behiç AŞÇI'yla beraber bir haftalık Nuriye ve Semih için bir destek açlık grevimiz oldu. Nuriye ve Semih için neden avukatlık yapılması gerektiğini, neden onların yanında olmamız gerektiğini az önce Engin biraz anlattı. Biraz sonra arkadaşlarda anlatacaklardır. O yüzden ben o konuya tekrar girmiyorum. Nuriye'yle Semih'in avukatlığını yaptım, gururla yaptım. Avukatlığın bittiği noktada da onların açlığını paylaştım ve bir haftalık bir destek açlık grevi. Behiç AŞÇI zaten bir açlık grevi kompedanı mı deyim, olduğu için eğer bir açlık grevi yapılırsa Behiç AŞÇI'yla yaparım, üstadımla.

Yaptım, bir hafta açlık grevi yaptım. Ki dosyaya yanlış, eksik eklemişler. Ben daha önce Yüksel Caddesinde de üç gün destek açlık grevi yapmıştım. Yani toplamda sekiz günüm var. Evi bastıktan sonra bilgisayarda şanslarına işte bir tane video bulmuşlar. Çok matah bir video bulmuş gibi bunu allaya pullaya dosyaya eklemişler. İki tane üç tane fotoğraf bulmuşlar. Bunlarıngerçekten telefonumda olup olmadığını bilmiyorum. Eğer telefonumda varsa da zaten ben 4 Mayıs 2018 tarihinde mahkemenize ayrıntılı iddianameye karşı beyanlarımı savunmamı göndermiştim. O yüzden on dakikalık bir savunma yapıyorum. Savunmamı okuduğunuzu var sayarak tekrar savunmamı tekrar etmiyorum. Yani 4 Mayıs'ta Bolu T Tipi hapishanesinden göndermiştim. Onun dışında dosyada başka ne var şu anda bilmiyorum. Çok bizim hapishanemiz bilgisayar kullandıran CD izleten bir hapishane değil.

Şimdi Güneş benim için şey demiş. Gözaltında tavrı eğitimi verirmişim. Ama aynı şeyi şu anda zannediyorum bir başka dosyadan yargılanan bir avukat daha vardı Evrim Deniz KARATANA.

Evrim hanım için de aynı şeyleri söylemiş. O da ona gözaltında tavrı eğitimi vermiş. Yani bu hayatın olağan akışı dediğimiz duruma aykırı. Yani eğer bu şahıs geri zekâlı değilse herhalde bir kişinin ona bir tavrı eğitimi vermiş olması yeterli olur diye düşünüyorum.

Burada da zaten genel olarak Güneş'in beyanlarında çelişkiler var. İşte başka örgüt davaları dışında bir dava almadığımızı, Halkın Hukuk Bürosu avukatı olduğumu, vs. söylemiş. Ama benim vergi açılışını var. Şahsıma ait bir tane bile DHKP-C dosyam yok. Hatta propaganda dosyam bile yok. Dolayısıyla orda pek çok çelişki var. Onları ben savunmamda ayrıntılı olarak yazmıştım hakim bey. Tekrar etmeyim vakit de almayım.

Zehra Özdemir

Av. Naciye DEMİR

Ben söze Mihail BULGAKOV'un bir sözüyle başlayacağım. *"İnsanın baskıcı bir devletten daha büyük bir düşmanı varsa o da kendi içindeki ahlaksızlıktır"* diyor. Haksızlığı görüp, yanlışlığı görüp ses çıkarmayan insanlar baskıcı devletten bile daha ahlaksızdır. Çünkü baskıcı devlet sadece insanları hapsedebilir, tutuklayabilir. En fazla öldürebilir. Yani onun dışında hiç bir şey yapamaz. Ama insan haksızlığı görüp, yanlışlığı görüp, ölümleri görüp ses çıkarmıyorsa o çok daha büyük bir ahlaksızlığa neden oluyordur.

Ben ahlaksız olmamaya taa çocukluğumdan beri karar vermişim. Zoru, yanlışlığı, kötüyü gördüğümde her zaman mücadele etmişim. Bu yani bu çocukluğumdan beri derken gerçekten çocukluğumdan beri. Geçende dosyada da söylemişim. Benim ilk tutuklanışım 15 yaşındaydı. Ortaokulda seksen öncesi. Haksızlığa karşı mücadele ettiğimde öğretmenlerimize karşı bir sorun yaşadığımda ya da herhangi bir şey yaşandığında mücadele ettiğimden kaynaklı ben tutuklandım. On gün, on beş gün kaldım, beraat ettim. Hani orda da herhangi bir suç unsuru rastlanmadığı için beraat ettim.

Üniversitede tutuklandım YÖK' e karşı mücadele ettiğim için. O zaman 84 yılıydı benim girişim. YÖK' e karşı mücadele ettiğim için tutuklandım. Çünkü üniversitelerin özerk olmasını istiyordum. Üniversiteler özerk olmadı. Hala aynı şeyi söylüyorum. Çünkü bilim, adalet üretilen, bilim üretilen yerlerde hukuk fakültelerinde adalet üretecek insanların adalet uygulayacak insanların yetiştirildiği yerlerde özerklik olmazsa işte ülkemiz bu hale geliyor. O zaman da sonrasında yine beraat ettim. Çünkü yaptığım şey suç değildi.

Hala aynı şeyleri söylüyorum. Hala aynı şeyleri yapıyorum. Dönem değişebilir. Başka şeyler olabilir. Ama işçi cinayetlerini görüp ses çıkarmazsak, işkenceyi görüp ses çıkarmazsam ben o zaman ben olamam zaten. Yani benim olabilmem mümkün değil. Ancak nasıl iddianameyle ilgili de aslında söyleyeceğim çok bir şey yok. Çünkü iddianamede benimle ilgili hiç bir şey yok. Hiç bir şey yok. Bir tanesinin ifadesi varmış. Sonra telefon kayıtları varmış. Onlar bana gelmedi de arkadaşlarım görmüş onları. Onun

dışında bir şey yok. Daha önceki iddianamede de öyleydi.

Yaptığım meslekle ilgili neymiş şu kadar gözaltına gitmişim. Gideceğim tabi. Niye gitmeyeceğim? Benim mesleğim bu ve müvekkil seçme hakkım var. Benim başka davalarım da var. Daha önce de söylemiştim ben diğer dosyada yargılandığımız derdest olan dosyada. Onun dışında burada hiç bir şey yok. Hatta onun kadar bile yok burada. Ve ben bir yıldır tutukluyum.

Ha bundan gocundum mu? Hayır gocunmadım. Tek üzüldüğüm şey evladımdan ayrı kalmaktı. Onun dışında onun okulunu sekteye uğratmaktı. Onun dışında hiç bir şeye üzülmедim. Çünkü yaptığımız sonucu böyle bir şey olabilir. Onu biliyordum ben zaten. Hani bilmediğim bir şey değildi. Ama hakimlerin, yargıçların, savcılarının bu sistem içinde yer alan insanların sadece nasıl böyle bir şey yapabildiklerini anlamıyorum demeyeceğim çünkü çok rahat anlıyorum çünkü çok tarafgirler. Bu savcıyı hazırlayanlar da tarafgir, hırslı, bilgisiz.

Çünkü şu elinizdeki belge iddianame dışında her şey, her şey. Ben şeye üzüldüm. Bu kâğıtlar bize geldi, CD bize gelmedi de. Yazık dedim, bu kadar ağaç ben onlar için de çok uğraşırım. Yazık dedim bu kadar ağacı boşa kesmişler. Boşa harcamışlar. Yani UYAP üzerinden gönderdiler bize. Böyle bir tomar kâğıt. Yazık yani, günahtır. Bu kadar bilgisiz, bu kadar cahilce, bu kadar yani başka şeyler desem de demesem daha iyi. Şey hazırlayıp, yazıları hazırlayıp buraya koymak yani akıl alır bir şey değil. Bir hukuk fakültesi mezunu olan birinin yapabileceği bir iş değil. Bir üstelik de o konu da çalışma yapıp, tez hazırlayan birinin yapabileceği bir şey değil ama.

Bu sadece kendiyile kalan bir şey değil. Ben onu anlamış bulunmaktayım. Çünkü fezleke iddianame polislerin topladıkları belgeleri bir tomar haline getirmiş, bir sisteme bile koymamış, buraya koymuş. Neymiş üstüne de iddianame yazmış. Her üstüne iddianame yazılan kâğıt iddianame midir? Yani bunu sizin mahkemeniz kabul etti. Siz olmayabilirsiniz ama sizin mahkemeniz bunu iddianame olarak kabul etti. Ya ben o yüzden de şimdi size

tarafgir, hırslı, bilgisiz demekle sizin şahsınızda değil, bakın onu özellikle söylüyorum. Sizin şahsınızda değil ama hazırlayanların şahsında yani anlamak mümkün değil. Gerçekten aynı okullardan mezun olduk mu? Onu bile bilemiyorum. Ya da nerden nasıl bunları yaptınız? Ya da gerçekten yerinizde kalabilmek için mi bunları yaptı, yapan insanlar. Onu bile anlamış değilim.

Şimdi yasa dışı örgüt elemanı diyorlar. Farz edin ki ben yasa dışı örgüt elemanıyım. Dosyada yasa dışı örgüt elemanı olduğuma dair belge, bilgi var mı? Üç tane beş tane tanık var. Tanık diyor ki bu avukattır.

E doğru ben avukatım. E doğru ben siyasi davalara bakıyorum, doğru. Ben işten atılan işçilerin davalarına bakıyorum. Halkın Hukuk Bürosu arkadaş da çalışanların hepsi benim arkadaşım ve onlarla birlikte birçok ortak dosya yapıyorum. Onlarla birlikte yapıyorum dosyaları. Ortak dosyalara gidiyorum. Ortak işler yapıyorum. Ortak müvekkillerimiz var. Hapishanelere gidiyorum. Müvekkilleri yalnız bırakmıyorum. Ölüm oruçlarında ben de onların her zaman ziyaretine gittim, yalnız bırakmadım ama bu benim örgüt üyesi olduğuma dair bir delil değil ki zaten. Şimdi onu nerden bulacaksınız? Nerden çıkaracaksınız? Hani bir tane gösterin. Benim sayfam bir buçuk sayfa mı ne. İşte Sıla ABALAY'ın babasının verdiği ifade diyor. E Sıla benim müvekkilim, babası verdi, annesi verdi, ortak vekalet verdi bana. Ortak vekalet verdiler. Tabi ki avukatlığını yapacağım. Annesi babası bana güvendiği için ortak vekalet verdi. Vekaletle avukatlığını yaptım çocuğun. Yapmayacağım mı? Şimdi ana baba vekalet verdi de ben almayacağım mı diyeceğim. Alacağım tabi.

Sıla akıllı bir çocuktü üstelik de. Çokta güzel bir çocuktü ama öldürdüler. Öldürdüler, peşinden gitmeyeceğim mi? Şimdi tanıdığın, temas ettiğin birinin yanında olmayacak mısın?

O çocuğu o çocuk yaşta öldüren insanların karşısında durmayacak mısın? Nasıl durmayacaksın? Durursan nasıl uyuyacaksın? Uyuyabilir mi insan? Benim de bir çocuğüm var. Uyuyabilir mi? Kendine tekrar bakabilir mi? Aynada kendini görebilir mi?

Gözüne bakabilir mi?

Onların peşinden gitmezsen. Haksızlığa karşı durmazsan. Nasıl olacak bu? Olmaz ki. Yani ben yapamam. Başkaları yapabilir mi hiç umurumda değil. Ama ben bu işi yapıyorum. Bu şekilde de yapacağım, yapabilirsem. OHAL sonrasında avukatlığım alınmazsa. Ha o çok önemli de değil zaten. Yani daha önce de başka işler yapıyordum. Sonra yine yapabilirim. Çünkü emek verdiğim, çalıştığım ya da karşısında durduğum iş her işte ben bu şekilde davranırım. Benim yapım böyle, kişiliğim böyle. İyi ki de böyle, iyi ki de böyle yetiştirmiş bizim aile bizi. İyi ki de okuduklarım bana yön vermiş diye düşünüyorum ben. Ve yani diyorum ya bizi burada aldınız, rehin aldınız. Niye aldınız? Korkutmak için belki başkalarını, belki engellemek için, belki gerçekten korkuttular. Çünkü ben kendimi burada görünce şaşırımdı. Dedim bu ne böyle? Her gidişimizde etten duvarlar. Bu kadar mı korkutuyoruz biz sizi? Sizi derken sizi değil tabi. Size söylemiyorum. Sisteme, iktidardakilerini bu kadar mı korkutuyoruz? O zaman başarılı olmuşuz demektir. Ben kendimden o yüzden mutluyum yani.

Bir de şey var. Mesela 1500'lü yıllarda da 1500'lü yıllarda da düşünceyi düşüncesini ifade eden, düşünce ifade özgürlüğünü savunan insanları o zamanlardan da böyle hapse atıp sonrasında şimdi yapmıyorlar Allah'tan yakmakla tehdit edip, ya vazgeçersin ya da yakarız diyorlardı.

Mesela 1500'lü yıllarda o Hristiyanlık ayrımında Protestan Hristiyanlık Castello Calvin yargılaması var. Daha doğrusu Cerveto'yu Calvin'in yargılaması var. Cerveto düşüncelerinden vazgeçmediği için çok yavaş, yavaş, yavaş, yavaş yakılarak ölüme mahkûm ediliyor. En son diyor ki Calvin o mezhebin başındaki adam düşüncesinden vazgeçersen seni hızlı yakacağım diyor. Diyor ki o da hayır ben düşüncem vazgeçmeyeceğim. Ben düşüncemden vazgeçmeyeceğim ve onun sonucunda da çok yavaş saatlerce canlı canlı öldürülüyor, yakılarak öldürülüyor. Ona rağmen düşünceden vazgeçmiyor.

Şimdi kimin düşüncesi kalıyor? Kim düşüncesi uğruna ölü-

yor. Kim? Calvin'in düşüncesi mi daha arda üstün oluyor, daha başarılı oluyor? Ya da düşüncesini o mu savunuyor? Yoksa onu yavaş yavaş yakarak ölüme mahkûm eden kişi mi? Orda Cerveto'nun düşüncesini ben kabul etmesem bile onun düşüncesi daha uygun. Çünkü o düşüncesi uğruna ölümü göze aldı. Yani bizde tutukluluğu mu cezayı mı alacağız yani. Yapacak bir şey yok.

Hani en sonunda şimdi idam tartışması yapılıyor. O da mı? Hani şimdi geçmişe yürümez yasa ya. Ona da bir yol bulurlar, yapabilirler. Hani çokta önemli değil. Ama insan düşüncesi için yaşar. İnsan sadece düşündüğü için yaşar. Onun dışında ottan, eşyadan farkı olmaz. Başkalarının dikte ettiği şeyleri yapmanın dışında hiçbir şey yapamaz. Çünkü üretmez. Üretmedikten sonra düşünceyi yaşamadıktan sonra bir işe yaramaz zaten. İnsan olmanın gereği budur bence. Ben zaten fazla bir şey söylemeyeceğim. Diğer arkadaşların hazırlıkları çok fazla. O yüzden ben yazdıklarımın hepsini de okumayacağım. Sadece bunları söylemek istedim. İddianameye ilişkin de söyleyeceklerim sadece bu kadar. Onun dışında da beraat ya da tahliye de demiyorum çünkü benim beraat ya da tahliye istemem bir şeyi değiştirmiyor.

Size SEGBİS için yazdıklarım da vardı. Devletin size söylediği ya da yasaların uygun ol, söylediğini mi yaparsınız, yasaların uygun olduğunu mu yaparsınız? Ya da gerçekten vicdanınıza göre mi karar verirsiniz o size kalmış bir şey. Onun dışında bir şey söylemeyeceğim. Benim söyleyeceklerim bu kadar. Hepsi bu.

Naciye Demir

YARGIÇLAR

*“Ne hakkın olacak, ne bir şeyciğin.
Sen, Amerikalıların, terk edilmiş oğlu,
Sen ey yoksulluk kadehi:
Aşağı Peru’da, Patagonya’da,
şehirlerde ve Nikaragua’da,
Korumak için toprağını, ve ufacık evini, mısırlarıyla;
Ne yargıç var sana, ne kanun.
Efendilerinin, seni yenenlerin sultanlığı, geldiği çağda;
Yeni unutulmuştu daha, bıçaklı, pençe tırnaklı eski düş.
Göğünü, ıssız komak için, geldi kanun;
Tapılmış toprağını, çekip almak için geldi;
Nehirlerinin suyunu, kapışmak için;
Ağaçlarının hürlüğünü, çalmak için geldi.
Yalancı tanıklar, tuttular.
Vura vura deldiler, yüreğini:
Celplerle, kağıtlarla, soğuk fermanlar altına,
Gömdüler seni.
Acının sınırında, ayıkınca bir:
Odsuz, ocaksız, kimsesiz, tığ teber, şah-ı merdan;
Al dediler zindan,
Al dediler zincir,
Vurdular kelepçeyi;
Yüzüp de bir yoksul can, kurtarmayasın diye,
Boğulasın diye boğulasın, debelene debelene.”*

PABLO NERUDA